6-2

॥ श्रीः ॥

चरक-संहिता

महामुनिना भगवताग्निवेशेन प्रणीता महर्षिचरकेण प्रतिसंस्कृता

चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तप्रणीतया आयुर्वेददीपिकाख्यटीकया
महामहोपाध्याय-श्रीगङ्गाधरकविरत्नकविराजविरचितया
जल्पकल्पतरुसमाख्यया टीकया च समलङ्कृता

चिकित्सित—कल्प—सिद्धिनामकस्थान

पञ्चम खण्डः

चिकित्सित १९ से ३० अध्याय, कल्प-सिद्धिनामकस्थान समाप्तम्

चौखम्भा ओरियन्टालिया
वाराणसी-१

सी० के० सेननाम्न्या संस्थया प्रकाशितस्य प्रतिरूपम

चरक-संहिता

महामुनिना भगवताग्निवेशेन प्रणीता
महर्षिचरकेण प्रतिसंस्कृता

चरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तप्रणीतया आयुर्वेददीपिकाख्यटीकया
महामहोपाध्याय-श्रीगङ्गाधरकविरत्नकविराजविरचितया
जल्पकल्पतरुसमाख्यया टीकया च समलङ्कृता

कविराज श्रीनरेन्द्रनाथ सेनगुप्तेन
कविराज श्रीबलाइचन्द्र सेनगुप्तेन च
सम्पादिता संशोधिता प्रकाशिता च

चिकित्सित–कल्प–सिद्धिनामकस्थान

पञ्चम खण्डः

चिकित्सित १९ से ३० अध्याय, कल्प–सिद्धिनामकस्थान समाप्तम्

चौखम्भा ओरियन्टालिया
प्राच्यविद्या तथा दुर्लभ ग्रन्थों के प्रकाशक एवं वितरक
पो० आ० चौखम्भा, पोस्ट बाक्स नं० १०३२
गोकुल भवन, के० ३७/१०९, गोपाल मन्दिर लेन
समीप मैदागिन, गोलघर, वाराणसी

भारताधिशासन-मानवसंसाधनविकासमन्त्रालय (शिक्षाविभाग-)
दत्तेन द्रव्यसाहाय्येन प्रकाश्यं नीतम्

मूल्यम् रु० (   )

पुनर्मुद्रणम् १९९१

प्रकाशक

चौखम्भा ओरियन्टालिया

पोस्ट बाक्स नं० १०३२

वाराणसी–२२१००१ (उ० प्र०) भारत

टेलीफोन : ६३३५४ टेलीग्राम : गोकुलोत्सव

शाखा—बंगलो रोड, ९ यू० बी० जवाहर नगर

(करोड़ीमल कालेज के पास)

दिल्ली–११०००७ फोन : २९११६१७

मुद्रक—चारुप्रिंटर्स, गोलघर, वाराणसी

REPRODUCTION OF THE EARLIER EDITION OF
THE C. K. SEN, CALCUTTA

CARAKA-SAṀHITĀ

by

The Great Sage Bhagavata Agniveśa

Thoroughly revised by

Maharṣi Caraka

with

'Āyurvedadīpikā' Commentaries of Śrīmat Cakrapāṇidatta and 'Jalpakalpataru' Explanatory Notes and Annotations of Mahamahopādhyāya Śrī Gaṅgādhar Kaviratna Kavirāja

Edited and Revised by

Kaviraja Shree Narendranath Sengupta
&
Kaviraja Shree Balaichandra Sengupta

Containing :

Cikitsita-Kalpa-Siddhināmakasthāna

(**Fifth Part**)

Cikitsita 19 to 30 Chapter, Kalpa-Siddhinamakasthana Samaptam.

CHAUKHAMBHA ORIENTALIA
A House of Oriental and Antiquarian Books
P. O. Chaukhambha, Post Box No. 1032
Gokul Bhawan, K. 37/109, Gopal Mandir Lane
Near Maidagin, Golghar
Varanasi–221001 (India)

This publication has been brought out with the financial assistance from the Government of India, Ministry of Human Resource Development (Department of Education)

[If any defect is found in this book please return the book by V. P. P. for postage to the publisher for free exchange.]

Price Rs. ( )

Reprinted 1991

Publishers :

CHAUKHAMBHA ORIENTALIA
Post Box No. 1032
VARANASI-221 001 (India)
Telephone : 63354 Telegram : Gokulotsav

Branch—Bungalow Road, 9 U. B. Jawahar Nagar
(Near Karorimal College)
DELHI-110 007 Phone : 2911617

एकोनविंशोऽध्यायः ।

अथातोऽतीसारचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

भगवन्तं खल्वात्रेयं कृताह्निकं हुताग्निहोत्रमासीनमृषिगण-परिवृतं हिमवत्पार्श्वे विनयादुपेत्याभिवाद्याग्निवेश उवाच, भगवन्नतीसारस्य प्रागुत्पत्तिनिमित्तलक्षणोपशमनानि तु प्रजानु-ग्रहार्थमाख्यातुमर्हसीति ॥ २ ॥

अथ भगवान् पुनर्व्वसुरात्रेयस्तदग्निवेशवचनमनुनिशम्य उवाच—श्रूयतामग्निवेश ! सर्व्वमेतदखिलेन व्याख्यायमानम् । आदिकाले तु यज्ञेषु पशवः समालम्भनीया बभूवुर्नालम्भाय प्रक्रियन्ते स्म । ततो दक्षयज्ञं प्रत्यवरकालं मनोः पुत्राणां नरिष्यन्नाभागेक्ष्वाकुदिष्टशर्य्यात्यादीनां क्रतुषु पशव एवाभ्यनु-

<u>गङ्गाधरः</u>—उद्दिष्टानुक्रमात् कासचिकित्सितानन्तरमतिसारचिकित्सित-माह—अथात इत्यादि । पूर्व्ववत् सर्व्वं व्याख्येयम् ॥ १ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—भगवन्तमित्यादि । अग्निवेश ऋषिर्हिमवत उत्तरे पार्श्वे आसीनम् आत्रेयं विनयादुपेत्याभिवाद्य चोवाच । तद् यथा—भगवन्नित्यादि ॥ २ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तदुत्तरमाहात्रेयः—अथेत्यादि । अतिसाररोगस्य प्रागुत्पत्ति-पुरावृत्तमुवाच । आदिकाल इत्यादि । दक्षयज्ञं प्रति अवरकालं दक्षयज्ञादनन्तरं बहुकाले व्यतीते मनोः पुत्राणां नरिष्यन्नाभागादीनां क्रतुषु पशव एवाभ्य-

<u>चक्रपाणिः</u>—अग्निबलहानिसामान्यात् ग्रहणीदोषमनु अतिसारचिकित्सिते वक्तव्ये उपोद्घात-तया पाण्डुरोगादिभिर्व्यवधानं कृतं, सम्प्रति तु उपोद्घातोक्तपाण्डुरोगादीनभिधाय प्रकृतमतीसार-चिकित्सितमुच्यते । प्रागुत्पत्तिरिति प्राक्कालोत्पत्तिः ॥ १ । २ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—आदिकाले इति कृतयुगे । समालभनीया इति मन्त्रेण अभिमन्त्रैयव पस्पृश्याश्च बभूवुः न आलम्भार्थम् प्रक्रियन्ते स्म इति आलम्भाय मारणाय न प्रक्रियन्ते न संस्क्रियन्त इत्यर्थः । नारिष्यन्नाभागादिमनुपुत्रेषु । एवमेव मनुपुत्रमुद्दाहार्य्यं यज्ञादिशब्दः क्रियते तदा तेषां

ज्ञाय प्रोक्षणमेवावापुः। अतः प्रत्यवरकालं पृषध्रेण दीर्घसत्रेण यजता पशूनामलाभाद् गवामालम्भश्च प्रवर्त्तितः। तद् दृष्ट्वा प्रव्यथिता भूतगणाः। तेषाञ्चोपयोगादुपाकृतानां गवां गौरवादौष्ण्यादसात्म्यात् अशस्तोपयोगात् स्वाद्वपयोगाच्चोपहताग्नीनामुपहतमनसाञ्चातिसारः पूर्व्वमुत्पन्नस्तत्पृषध्रयज्ञे ॥३॥

अथावरकालं वातलस्य वातातपव्यायामातिमात्रनिषेविणो रुक्षाल्पप्रमिताशिनः तीक्ष्णमद्यव्यवायनित्यस्य उदावर्त्तयतश्च

न्तुर्वां चक्रुः—क्रतुषु भवन्तोऽस्मान् प्रोक्षयन्त्विति। ते पशवो मनुपुत्राणां क्रतुषु प्रोक्षणमेवावापुः। अतो मनुपुत्राणां क्रतुसमाप्तिं प्रति अवरकालं कियत्कालानन्तरं पृषध्रेण राज्ञा दीर्घसत्रेण दीर्घकालनिष्पाद्यक्रतुना यजता पशूनामलाभात् गवामालम्भः प्रवर्त्तितः। तद्गवालम्भनं दृष्ट्वा भूतगणा मनुष्यादयः प्रव्यथिता बभूवुः। तेषाञ्चेत्यादि। तेषु तत्र क्रतौ ऋतिभिर्ऋत्विग्भिस्तेषाञ्च गवामुपाकृतानां यथार्थं मन्त्रतो हतानां मांसानामुपयोगादाहारेषु तन्मांसस्य गौरवादौष्ण्यादसात्म्यादशस्तोपयोगात् स्वाद्वपयोगात् स्वादुत्वभावाच्च उपहताग्नीनामृषीणामुपहतमनसाञ्चातिसारः पूर्व्वमुत्पन्नस्तत्पृषध्रयज्ञे ॥ ३ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—इत्येवं प्रागुत्पन्नस्यातिसारस्याथानन्तरकालं हेतुविशेषमासाद्य कुपितवातादितो जायमानस्य षड्विधभेदमुपेतस्योत्पत्तिर्भवतीति तदाह—अथावरकालमित्यादि। वातलस्य बहुलवातस्य न तु वातप्रकृतेः सुखसाध्यतानुपपत्तेः कृच्छ्रसाध्यताया एवोपपत्तेः, कफपित्तप्रकृतिकयोरपि वातातीसार-

क्वचिदन्यस्य समुदायेन पाठात् बुद्धिपूर्व्वैः साक्षात् ज्ञानार्थं कतिपये पठिताः। पशूनामभ्यनुज्ञानादिति पशूनामेव प्रेरणया 'प्रेषाय च एषां विशिष्टार्थमेव' उच्यते आगमेषु। क्रत्वर्थहिंसायां वध्यवधकयोरुभयोरपि महापुण्यमुत्पद्यत इति। किंवा पशूनामेवाभ्यनुज्ञानादिति वेदे पशूनां वध्यत्वेऽप्यनुज्ञानात्। प्रोक्षणमिति अभिमन्त्र्य हननम्। उक्तं हि—'उपाकृतः पशुरसौ योऽभिमन्त्र्य क्रतौ हतः'। अनेन प्रागुत्पत्तिनिदर्शनेन मानसोपतापोऽतीसारकारणं भवतीत्युपदर्श्यते। दीर्घसत्रेणेति दीर्घकालवर्त्तिना क्रतुना। व्यथिता इति अदृष्टपूर्व्वं गवां वधं दृष्ट्वा दुःखिताः सन्तः ॥ ३ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—अथेत्यादिना वातातीसारादीनां पृथक् लक्षणं ब्रूते। वातलस्येत्यनेन वातप्रकर्षं प्राप्य वातातपादीनां वातातीसारजनने सामर्थ्यातिशयो दृश्यते। अनेन अन्यप्रकृतेरपि

वेगान् वायुः प्रकोपमापद्यते पक्ता चोपहन्यते। स वायुः प्रकुपितोऽम्बुवहते मूत्रस्वेदौ पुरीषाशयमुपहृत्य ताभ्यां पुरीषं द्रवीकृत्यातिसाराय कल्पते ॥ ४ ॥

तस्य रूपाणि—विज्जलमामविप्लुतमवसादि रूक्षं द्रवं सशूलमामगन्धमीषच्छब्दं वा विबद्धमूत्रवातमतिसार्य्यते पुरीषम् । वायुश्चान्तःकोष्ठे सशब्दशूलस्तिर्य्यक् चरति विबद्धः । इत्यामातिसारो वातात् । पक्वं वा विबद्धमल्पाल्पं सशब्दशूलफेनपिच्छापरिकर्त्तिकं हृष्टरोमा विनिश्वस्य शुष्कमुखः कट्यूरुत्रिकजानुपृष्ठपार्श्वशूली भ्रष्टगुदो मुहुर्म्मुहुर्विग्रथितमुपवेश्यते वातात् तमाहुरनुग्रथितमित्येके वातानुग्रथितवर्च्चस्त्वात् ॥ ५ ॥

दर्शनाच्च पित्तश्लेष्मलयोर्बाध्यमिति । पक्ता च जाठराग्निस्तेन वातकृत्यादिना हेतुनोपहन्यते । स वायुरित्यादि । मूत्रस्वेदौ पुरीषाशयमुपहृत्य नीत्वा ताभ्यां मूत्रस्वेदाभ्यां पुरीषं द्रवीकृत्येति ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—तस्य रूपाणीति । तस्य वातजस्यातिसारस्य । विज्जलमादि पुरीषं पुरुषो वातेनातिसार्य्यते । विज्जलं पिच्छिलम् । आमविप्लुतम् आमदोषविप्लुतम् अवसादि अवसादकरत्वात् । वायुश्चान्तःकोष्ठे कोष्ठाभ्यन्तरे शब्दशूलाभ्यां सहितस्तिर्य्यक् चरति विबद्धः संश्चरतीत्यामातिसारो वातात् । पक्वातिसारमाह—पक्वं वेत्यादि । वातेनातिसारकी पुरुषः हृष्टरोमादिः सन् पक्वं वा पुरीषं विबद्धमल्पाल्पं शब्दादिमद्विग्रथितञ्च मुहुर्म्मुहुरुपवेश्यते ।

चक्रपाणिः—... कारणं भवतीति ज्ञेयम् । एवं मिथ्याहारविहारयोरपि समर्थं व्याख्येयम् । प्रमिताशनमतीतकालाशनं वेगसुत्रमवर्त्तयत इति ऊर्द्धमावर्त्तयतो वेगादिभ्यर्थं । पुरीषाशयं वेगेनाभिहत्येति पक्वाशयं जित्वा । ताभ्यामिति मूत्रस्वेदाभ्याम् ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—तस्य रूपाणीत्यादिना आमवातातीसारलक्षणमाह । आममिति आमत्वगतम् । विप्लुतमिति प्रसरणशीलम् । अवसादितमिति भूमौ पतितं लीनं भवति । पक्वञ्चेत्यादिना पक्ववातातिसारमाह । विनिश्वसन्निति शब्दं कुर्व्वन् । तमाहुरनुग्रथितमिति विग्रन्थितपुरीषातिसारत्वं प्राप्नोति ॥ ५ ॥

पित्तलस्य पुनरम्ललवणकटुक्षारोष्णतीक्ष्णातिमात्रनिषेविणः प्रततताग्निसूर्य्यसन्तापोष्णमारुतोपहतगात्रस्य क्रोधेर्ष्याबहुलस्य पित्तं प्रकोपमापद्यते। तद्‌ द्रवत्वादुष्माणमुपहत्य पुरीषाशयाश्रितमौष्ण्याद्‌ द्रवत्वात् सरत्वाच्च भित्त्वा पुरीषमतिसाराय कल्पते ॥ ६ ॥

तस्य रूपाणि—हारिद्रं हरितं नीलं कृष्णं रक्तपित्तोपगतम् अतिदुर्गन्धमतिसार्य्यते पुरीषम्। तृष्णादाहस्वेदमूर्च्छाशूलब्रध्नसन्तापपाकपरीतः। इति पित्तातिसारः ॥ ७ ॥

श्लेष्मलस्य तु गुरुमधुरशीतस्निग्धोपसेविनः सम्पूरकस्य अचिन्तयतो दिवास्वप्नपरस्यालसस्य श्लेष्मा प्रकोपमापद्यते।

तं पक्वं वातादतिसारमाहुः। तमनुग्रथितकमित्येक आहुः। कस्मात्? वातानुग्रथितवर्च्चस्त्वात्। इति ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—पित्तातिसारमाह—पित्तलस्येत्यादि। पित्तलस्याम्लाद्यतिमात्रनिषेविण इत्यादेः पित्तं प्रकोपमापद्यते। तदित्यादि। तत्तदम्लाद्यतिमात्रनिषेवणादितः प्रकुपितं पित्तं द्रवत्वादुष्माणमुपहन्ति न तु तीक्ष्णोष्णत्वादितो वर्द्धयति तदम्लादिहेतुकृततथाविधस्वभावात्। द्रवत्वादुष्माणमुपहत्य पुरीषाशयाश्रितं सदौष्ण्यादिभ्यः पुरीषं भित्त्वातिसाराय कल्पते। इति पित्तातिसारसम्प्राप्तिः ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—अथ तस्य रूपाणि। तद्‌ यथा—हारिद्रमित्यादि। रक्तपित्तोपगतं पुरीषमतिसार्य्यते इति सोऽतिसारी तृष्णादिपरीतो भवति। पाको गुदपाकः ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—श्लेष्मातिसारमाह—श्लेष्मलस्येत्यादि। श्लेष्मलस्य गुर्वाद्युपसेविनः। सम्पूरकस्य द्रवद्रव्यातिसेविनः। अचिन्तयतः सर्व्वदा चिन्ता-

चक्रपाणिः—पित्तलस्येत्यादिना पित्तातिसारमाह। द्रवत्वादुष्माणमुपहत्येति यद्यपि पित्तम् उष्णम् अग्नेः समानतया वर्द्धकं भवतीति युज्यते तथापि द्रवत्वादुष्माणं पुरीषाशयगतं पित्तं कुर्व्वीत्यर्थः ॥ ६ ॥

चक्रपाणिः—ब्रध्नो गुदः ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—श्लेष्मलस्येत्यादिना श्लेष्मातिसारमाह। सम्पूरकस्येति—अतिमात्राशनशीलस्य।

स पुनः स्वभावाद् गुरुमधुरशीतस्निग्धस्य पुंसोऽग्निमुपहत्य सौम्यस्वभावात् पुरीषाशयमुपगत्योपक्लेद्य चातिसाराय कल्पते ॥ ८ ॥

तस्य रूपाणि—स्निग्धं श्वेतं पिच्छिलं तन्तुमदामं गुरु दुर्गन्धमनुबद्धशूलमल्पाल्पमभीक्ष्णमतिसार्य्यते सप्रवाहिकं गुरुतरं गुरूदरगुदवस्तिवङ्क्षणदेशः कृताप्यकृतसंज्ञः सोत्क्लेशो निद्रालस्यपरीतः सलोमहर्षः सदनोऽन्नद्वेषी च। इति श्लेष्मातिसारः ॥ ९ ॥

अतिशीतस्निग्धरुक्षोष्णगुरु-खरकठिनविशद-विषमविरुद्धा-

रहितस्य। दिवास्वप्नातिसेविनः। श्लेष्मा प्रकोपमापद्यते। स इत्यादि। स श्लेष्मा स्वभावात् प्रसिद्धगुर्व्वादिः पुंसोऽग्निगुणविरोधी तेनाग्निमुपहत्य सौम्यस्वभावादधोगतित्वात् पुरीषाशयमुपगत्योपक्लेद्य च पुरीषमतिसाराय कल्पते। इति कफजातिसारसम्प्राप्तिः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—तस्य रूपाणि इमानि। तद् यथा—स्निग्धमित्यादि। सोऽतिसारी पुमान् गुरूदरादिः सन् स्निग्धादिपुरीषं सप्रवाहिकं गुरुतरमतिसार्य्यते कफेन। सोत्क्लेशादिर्भवति। इति श्लेष्मातिसारः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—सन्निपातातिसारमाह। तस्य निदानम्—अतिशीतेत्यादि।

श्लेष्मणोऽग्न्युपघाते हेतुमाह—सौम्यस्वभावादिति। सौम्यस्याग्नेर्विरुद्धत्वात् आघातं करोतीति युक्तमेवेति भावः। पुरीषाशयमुपहत्येति पुरीषाशयं गत्वा, हन्तेर्गतिर्हिंसात्मकत्वात् अत्र गत्यर्थेन, किंवा पुरीषाशयशब्देन स्थानेन स्थानिन उपचारात् पुरीषमेवोच्यते; यथा मञ्चाः क्रोशन्तीति, ततश्च पुरीषमुपहत्येति सम्बन्धः ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—कृतेऽप्यकृतसंज्ञ इति कृतेऽपि वेगे न बुध्यत इत्यर्थः। अत्र च पित्तकफातिसारे सामतालक्षणं यद्यपि नोक्तं तथापि सामतातीसारसम्बन्धकृतविज्वरत्वगन्धित्वप्रकारैर्लक्षणैः आमातिसाररूपावस्था ज्ञेयैव। तथाहि चिकित्सायां पित्तातिसारं निदानोपशयाकृतिभिः विदित्वेत्यादिना रक्तातिसारे पृथक् चिकित्सां वक्ष्यति, श्लेष्मातिसारे तु सामे निरामे रुक्षोष्णादिरूपा चिकित्सा समानैवेति कृत्वा पृथगामश्लेष्मातीसारचिकित्सा नोक्ता। क्षारपाणिना सर्व्वातिसाराणां सामता पृथगुक्ता, वचनं हि "वातातिसारः सामश्च रुक्शूलः फेनिलस्तनुः। इयावः सशब्दो दुर्गन्धो विबद्धोऽल्पाल्प एव च"। एवं पित्तकफानां हि अतीसारं निर्दिशेत् ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—अतिशीतेत्यादिना त्रिदोषजातीसारमाह। अत्र च शीतादीनां यथासम्भवं

ऽसात्म्यभोजनाद् अभोजनात् कालातीतभोजनाच्च किञ्चित् अभ्यवहरणात् प्रदुष्टमद्यपानीयपानात् अतिमद्यपानीयपानात् असंशोधनात् प्रतिकर्म्मणां विषमगमनादनुपचाराज्ज्वलनादित्यपवनसलिलातिसेवनात् अस्वप्नाद् वेगविधारणादृतुविपर्य्ययात् अयथाबलमारम्भाद् भयशोकचिन्तोद्वेगातियोगात् क्रिमि-शोथ-ज्वरार्शोविकारातिकर्षणैः व्यापन्नाग्नेस्त्रयो दोषाः प्रकुपिता भूय एवाग्निमुपहत्य पक्वाशयमनुप्रविश्य अतिसारं सर्व्वदोषलिङ्गं जनयन्ति ॥ १० ॥

अपि च शोणितादीन् धातूनतिप्रदुष्टान् दूषयन्तो धातुदोषस्वभावकृतानतीसारवर्णान् दर्शयन्ति। तत्र शोणितादिषु

शीतादिभिरतीतयस्यान्वयः। अभोजनादुपवासात्। किञ्चिदभ्यवहरणात् अल्पाशनात्। प्रदुष्टमद्यप्रदुष्टपानीयपानात्। अतिमद्यातिपानीयपानात्। असंशोधनात् वमनविरेचनादिना संशोधनाभावात्। प्रतिकर्म्मणां तत्तद्रोगप्रतिकारक्रियाणां विषमगमनात् सम्यग्योगाभावात् तथा तत्तद्रोगाणां यथार्थोपचाराभावात्। ज्वलनाद्यतिसेवनात्। ज्वलनो वह्निः आदित्यः सूर्य्यः पवनो लोकेचरो वायुः सलिलस्यातिसेवनमिहावगाहनादिना पूर्व्वं यदुक्तं तदतिपानीयपानमिति एभिः कारणैस्त्रयो दोषाः प्रकुप्यन्ति व्यापन्नाग्नेश्च। प्रकुपितास्ते त्रयो दोषा भूय एवाग्निमुपहत्य पक्वाशयमनुप्रविश्यातिसारं सर्व्वदोषलिङ्गं जनयन्ति ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—अपिचातिप्रदुष्टान् शोणितादीन् धातून् दूषयन्तो धातुदोषाणां स्वभावकृतान् धातुस्वभावकृतान् दोषस्वभावकृतानतिसारे पुरीषस्य वर्णानुप-

वातादिकर्त्तृत्वेन ज्ञेयम्। किंवा सर्व्वेषामेव त्रिदोषकर्त्तृत्वं ज्ञेयम्। उक्तं हि—सर्व्वेषां दोषाणाञ्च अग्निसंश्रितौ सामप्रकोपौ इति। किञ्चिदभ्यवहरणादिति पथ्यापथ्यभोजनात्। अनुपचारादिति प्रतिकर्म्मणामेव असम्यगुपचारादित्यर्थः। सलिलातिसेवनादित्यत्र अवगाहादीनां बाह्यसेवनं सलिलस्योच्यते अनुपानन्तु प्रागेवोक्तम्। विपन्नाग्निरिति वचनात् यथोक्तहेतूनाम् अग्निवधद्वारेणैव प्रायस्त्रिदोषकर्त्तृत्वं दर्शयति ॥ १० ॥

चक्रपाणिः—अपिचेत्यादिना विकृतिविषमसमवायत्रिदोषजलक्षणमाह। अतिप्रकृष्टं यथा

धातुषु नातिप्रदुष्टेषु * हारिद्रहरितनीलमाञ्जिष्ठमांसधावन-सङ्काशं रक्तं कृष्णं श्वेतं वा वराहमेदःसदृशम् अनुबद्धवेदनमवेदनं वा समासव्यत्यासादुपवेश्यते पुरीषम्। महद्द ग्रन्थितमामं शकृदपि † वा पक्वमनतिक्षीणमांसशोणितबलो मन्दाग्नि-विहतमुखरसस्तादृशमातुरं कृच्छ्रसाध्यं विद्यात्। एभिर्वर्णैः अतिसार्य्यमाणं सोपद्रवमातुरमसाध्योऽयमिति प्रत्याचक्षीत। तद् यथा—क्वाथशोणिताभं यकृत्पिण्डोपमं मेदोमांसोदकसदृशं दधिमज्जतैलक्षीरवसावेशवाराभमतिनीलम् अतिरक्तमतिकृष्णम् उदकमिव पुनर्मेचकाभमतिस्निग्धं हरिताभं नीलकषाय-वर्णं कर्व्वूरवर्णं वा आविलं पिच्छिलं तन्तुमदामं चन्द्रकोप-

दर्शयन्ति। तत्र नातिप्रदुष्टेषु शोणितादिषु धातुषु हारिद्रादिरूपं समास-व्यत्यासादसमस्तरूपमुपवेश्यते पुरीषं वर्च्चस्त्याज्यते। तत्र कृच्छ्रसाध्यलक्षण-माह—महदित्यादि। यस्य सन्निपातातिसारिणः शकृत् पुरीषं महत् प्रचुरं ग्रन्थितमामं वा पक्वं वा भवति, स यद्यनतिक्षीणमांसादिर्मन्दाग्निना विहतमुख-रसो न तु दोषविहतमुखरसः स्यात्, तादृशं सन्निपातातिसारातुरं भिषक् कृच्छ्र-साध्यं विद्यात्। असाध्यलक्षणमाह—एभिरित्यादि। एभिर्वक्ष्यमाणक्वाथ-शोणिताभेत्यादिभिर्वर्णैरतिसार्य्यमाणं सोपद्रवमातुरं भिषगसाध्योऽयमति-सार इत्युक्त्वा प्रत्याचक्षीत प्रत्याख्यानं कुर्य्यादिति। कैर्वर्णैरित्यत आह—तद् यथेत्यादि। क्वाथेत्यादि। नानौषधिनिष्पचनकृतः कषायः क्वाथः। तत्क्वाथाभं शोणिताभञ्च, कश्चिदाह क्वाथवर्णरूपशोणिताभं यकृत्पिण्डोपमं कृष्णलोहितं मेदोमांसोदकसदृशं मेदःसदृशं मांसोदकसदृशं दध्याद्याभं वेशवारो "निरस्थि पिशितं स्विन्नं पिष्टं गुड़घृतान्वितम्। कणामरिच-संयुक्तं वेशवार इति स्मृतः" इति। अतिनीलादिकम् उदकमिव पुनर्मेचकाभं वा मेचकं खञ्जनवक्षःस्थकृष्णपिण्डाभं नीलकषायवर्णं नानौषधिकषायाभम्

भवति तथा प्रदूषयन्त इत्यर्थः। मांसधावनं मांसप्रक्षालनोदकम्। समासव्यत्यासादुपवेश्यत इति समासो यथोक्तलक्षणानां मेलकः। सकृदिति कदाचित्। विहतमुखरसः इति विरसमुखः। एभिर्वक्ष्यमाणैः। वेसवाराभं वेसवारसदृशं, तल्लक्षणञ्च निरस्थि पिशितं पिष्टमित्यादिना

* अतिप्रदुष्टेषु इति बहुषु ग्रन्थेषु पाठः।　　† सकृदपि इति चक्रधृतः पाठः।

गतम् अतिकुणपपूतिपूयगन्ध्याममत्स्यगन्धि मक्षिकाक्रान्तं कुथितं वा बहुधातुस्रावमल्पपुरीषं बहुपुरीषं वातिसार्य्यमाणम् तृष्णादाहज्वरभ्रमतमोहिक्काश्वासानुबन्धम् अतिवेदनम् अवेदनं वा स्रस्तपक्वगुदं पतितगुदबलिं मुक्तनालमतिक्षीणबलमांस-शोणितं सर्व्वपर्व्वास्थिशूलिनम् अरोचकारतिप्रलापसम्मोह-परीतं सहसोपरतविकारमतिसारिणम् अचिकित्स्यं विद्यात्।

इति सन्निपातातिसारः ॥ ११ ॥

तमसाध्यमसाध्यताम् असंप्राप्तं चिकित्सेत् यथाप्रधाने-नोपक्रमेण हेतूपशयदोषविशेषपरीक्षया चेति ॥ १२ ॥

उक्तं प्राक्, इह नीलिनीपत्रकषाययवर्णं विज्ञेयम्। कर्व्बूरवर्णं नानावर्णमिश्रम्। तन्तुमत् तन्तुलीभूतं चन्द्रकोपगतं शिखिपिच्छाभचन्द्रकमिश्रम्। अतिकुणप-गन्धि कुणपं शवः। पूतिगन्धि च पूयगन्धि च आममत्स्यगन्धि च कुथितः पूतिगन्धिर्बहुस्रावोऽथ चाल्पपुरीषं बहुपुरीषं वातिसार्य्यमाणं नरं तृष्णाद्यनु-बन्धं स्रस्तं वहिर्निःसृतमथ च पक्वं गुदं यस्य तम्, पतितगुदवलिं वहिः निःसृत्यावस्थितैव न पुनः स्वस्थानप्रविष्टा गुदवलिर्यस्य तम्, मुक्तनालं श्लथीभूतं सन्मुक्तं वहिर्निःसृतं गुदनालं पुरीषप्रवृत्तिस्रोतो यस्य तं सहसा हठादुपरताः सर्व्वविकारा यस्य तम्। ईदृशमतिसारिणमचिकित्स्य-मसाध्यं विद्यात्। इति सन्निपातातिसार उक्तः ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—इतीत्यादि। योऽतिसारस्त्वसाध्यः तमतिसारमसाध्यताम् असंप्राप्तं सन्निपातातिसारञ्च चिकित्सेत्। यथाप्रधानेन यत्र यत्रातिसारे यो दोषः प्रधानस्तमनतिक्रम्योपक्रमेण हेत्वादिपरीक्षया च चिकित्सेदिति। इति चत्वारोऽतिसारा व्याख्याताः। अष्टोदरीये तु पूर्व्वमुक्तं षडतीसाराः। षडतीसारा इति वातपित्तकफसन्निपातभयशोकजा इति ॥ १२ ॥

उक्तम्। मेचकाभमिति स्निग्धकृष्णम्। मक्षिकाक्रान्तमिति मक्षिकामयं, मक्षिकाक्रान्त इति पाठे मक्षिकापरीत इत्यर्थः। तृष्णेत्यादिना सोपद्रवलक्षणसूचकानुपद्रवानाह सहसोपरतविकारमिति ॥ ११ ॥

चक्रपाणिः—यद्यपि रिष्टे संशयितमरणमुक्तं तथापि इहातीसारं प्राप्य निश्चितमरणज्ञापकतया उच्यते, यथाप्रधानोपक्रमेणेति दोषत्रये यः प्रधानो भवति तस्योपक्रमेणेत्यर्थः। हेत्वादिपरीक्षा चेह भवति। अत्र विशिष्टा चिकित्सैवोच्यते ॥ १२ ॥

भवन्ति चात्र ।

आगन्तू द्वावतीसारौ मानसौ भयशोकजौ ।
यौ तयोर्लक्षणं वायोर्यदतीसारलक्षणम् ॥ १३ ॥
मारुतो भयशोकाभ्यां शीघ्रं हि परिकुप्यति ।
तयोः क्रिया वातहरी हर्षणाश्वासनानि च ॥

गङ्गाधरः—शेषौ पुनः कीदृशौ भवत इत्याशङ्क्याह—भवन्ति चात्रेत्यादि। चत्वारो दोषजा अतीसारा द्वौ चातीसारावागन्तुजौ भवतस्तौ तु मानसौ मनोदोषजौ भयशोकजौ यौ तौ द्वौ तयोर्लक्षणं वायोरतीसारलक्षणम् ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—कस्मात् ? मारुत इत्यादि। हि यस्माद्भयशोकाभ्यां मारुतः शीघ्रं परिकुप्यति। ततस्तयोर्भयशोकजयोरतिसारयोः क्रिया यावती वातहरी तावती कार्य्या, हर्षणाश्वासनानि च कार्य्याणि। इत्येवं चेत्, तर्हि कथं मानसावेतौ शारीरदोषवातलक्षणौ वातक्रियाप्रशाम्यौ चेति ? उच्यते, मानसदोषौ रजस्तमसी ताभ्यां भयश्च शोकश्च, ततो मानसौ भयशोकौ हेतुपूर्व्वमतिसाराय भवत इति पूर्व्वं मानसहेतुभ्यां भयशोकाभ्यां जातौ पश्चाद्वातेनानुबध्येते तस्माच्छारीरव्याधावुपात्तौ वातहरक्रिया मानसदोषहरहर्षणाश्वासनानि च विधीयन्त इति।

अथात्र जिज्ञास्यम्। इह तन्त्रे भयजोऽतिसार उक्तो न त्वामजः, सुश्रुतादौ त्वामज उक्तो न भयज इति षड्धा त्वभङ्ग इति। अत्रोच्यते। सुश्रुते वातपित्तकफसन्निपातशोकजानतीसारानुक्त्वामज उक्तः। "आमाजीर्णैः प्रद्रुताः क्षोभयन्तः कोष्ठं दोषाः सम्प्रदुष्टाः सभक्तम्। नानावर्णं नैकशः सारयन्ति

चक्रपाणिः—आगन्तू इत्यादिना भयशोकजावतीसारौ प्राह। आगन्तू इति आगन्तुजनितभयशोकजौ। मानसाविति मानसदोषभयशोकजनितौ। एतेन मानसत्वज्ञानयोर्न विरोधीभवति, अनयोर्लक्षणम् अतिदेशेनाह—तयोर्लक्षणमित्यादिना ॥ १३ ॥

चक्रपाणिः—कस्मात् पुनर्वातातिसारलक्षणमनयोर्भवतीत्याह—मारुत इत्यादि। यस्मात् भयशोकजनितोऽत्र मारुतः कारणं भवति तस्माद् वातातीसारलक्षणानि भवन्तीति युक्तमित्यर्थः। न चानयोर्वातजन्यत्वेन वातजलक्षणयुक्तत्वेन वातजेनैव ग्रहणमिति वाच्यम्। यतोऽनयोर्वातजाद् भिन्नापि चिकित्सा भविष्यति, हर्षणाश्वासनरूपचिकित्साभेदार्थं व्याधीनां भेदोऽभिधीयते। किञ्च लक्षणभेदोऽप्यत्र वातः शीघ्रं हि परिकुप्यतीति इत्यनेनोक्तः। यतो भयशोकजेऽतीसारे शीघ्रकारी वायुर्भवतीति शीघ्रं हि परिकुप्यतीति पदेनोच्यते न निदानान्तरं, सन्निपातातिसारे न भयशोकौ कारणत्वेनोक्तौ हेत्वन्तरसहितौ अत्र कारणे भवत इति। त्रिदोषजभयशोकजयोश्च यद्यपि तुल्यं

इत्युक्ताः षड़तीसाराः साध्यानां साधनं ततः।
प्रवक्ष्याम्यनुपूर्व्वेण यथावत् तन्निबोधत *॥ १४ ॥

कृच्छ्राज्जन्तोः षष्ठमेनं वदन्ति।" इति त्रिदोषजत्वेनोक्त आमातिसार आमपाचनप्रधानचिकित्सार्थं पृथगुक्तः, भयजस्तु वातजत्वेन वातजेऽन्तर्भूय षष्ठत्वेनैवामज उक्तः। एवमेव हेतुप्रधानत्वेनापरानप्यतीसारानुक्त्वा दोषजेऽन्तर्भावस्तेषां कृतः। तद् यथा—सुश्रुते। "शरीरिणामतीसारः सम्भूतो येन केनचित्। दोषाणामेव लिङ्गानि कदाचिन्नातिवर्त्तते। स्नेहाजीर्णनिमित्तस्तु बहुशूलप्रवाहिकः। विसूचिकानिमित्तस्तु चान्योऽजीर्णनिमित्तजः। विषार्शःक्रिमिसम्भूतो यथास्वदोषलक्षणः। आमपक्वक्रमं हित्वा नातिसारे क्रिया यतः। अतः सर्व्वातिसारास्तु ज्ञ याः पक्वामलक्षणैः।" इति सर्व्वातिसारेष्वामता वर्त्तते, तत आमजोऽतिसारो यत् पृथगुक्तस्तदाममन्नं दोषदूषितमतिसाराय कल्पते न त्वामावस्थिकातिसार आमारब्ध इति। इह तन्त्रे सामान्नजस्नेहाजीर्णजादयो दोषप्रकोपपूर्व्वकमेवामान्नादयोऽतिसारं जनयन्तीति न हेतुभेदेन भेदः कृतः दोषभेदेनैव चरितार्थत्वात्। भयशोकजयोस्तु मानसधर्म्मान्तरयोगाद् दोषजत्वेऽपि पृथगुक्तिरिति, नैवमामजादीनां धर्म्मान्तरयोगोऽस्तीति बोध्यम्।

अथात्रापरं जिज्ञास्यं—दोषजेषु यथा सन्निपातज उक्तो न कथं तथा द्वन्द्वजा उक्ता इति? तत्रोच्यते, दोषभेदास्त्रिषष्टिविधा उक्ताः सर्व्वे विकारा दोषजास्त्रिषष्टिविधा एव जायन्ते, तत्र पृथगदोषजलक्षणानि प्रतिरोगं परस्परभेदज्ञानार्थमवश्यवाच्यानि भवन्ति, द्वन्द्वसन्निपातास्तु यत्र दोषकर्म्मविरोधिकर्म्मवत्त्वेन द्वन्द्वसन्निपातजरोगा जायन्ते तत्र तत्तत्कर्म्मज्ञानार्थं पृथगदोषजमुक्त्वा पृथगुच्यन्ते द्वन्द्वजाः सन्निपातजाश्च। यत्र दोषकर्म्मसजातीयकर्म्मवत्त्वेन द्वन्द्वजाः सन्निपातजा वा जायन्ते तत्र पृथगदोषज-

लक्षणमिहोक्तं तथापि चिकित्साभेदात् तयोर्भेद उक्तः, तथाहि भयजे प्रश्वासनं शोकजे हर्षणम् इति चिकित्साभेदः। चिकित्साभेदोऽस्तु, सुश्रुते तु—"तैस्तैर्भावैः शोचतोऽल्पाशनस्य वाष्पोष्मा वै वह्निमाविश्य जन्तोः" इत्यादिना शोकजः प्रबन्धेनोक्तः, स तु शोकजादन्य एव विशिष्टहेतुजन्यः। इह त्वसौ सान्निपातिकेनावरुद्धो ज्ञेयः। तथाहि तत्र वाष्पोष्मणो हि पित्तकारणत्वं युक्तं

---

* "निबोधत" इति बहुवचनन्तु एकस्याप्यग्निवेशस्य समादरगौरवे इति केचित्। क्रियासमभिहारे लोट "त" इत्यपरे। केचित् साहसिकास्तु "निबोध मे" इति पठन्ति।

दोषाः सन्निचिता यस्य विदग्धाहारमूर्च्छिताः।
अतीसाराय कल्पन्ते भूयस्तान् संप्रवर्त्तयेत्॥
न तु संग्रहणं देयं पूर्व्वमामातिसारिणे।
दोषा ह्यादौ बध्यमाना जनयन्त्यामयान् बहून्॥
शोथपाण्ड्वामयप्लीह-कुष्ठगुल्मोदरज्वरान्।
दण्डकालसकाध्मान-ग्रहण्यर्शोगदांस्तथा॥ १५॥

लक्षणवचनेनैव ते जायन्ते तत्र न द्वन्द्वजाः सन्निपातजा वा पृथगुच्यन्ते। तस्मादिह द्वन्द्वजेषु दोषकर्म्मविरोधिकर्म्माणि न भवन्तीत्यतो द्वन्द्वजा नोक्ताः। सन्निपातजेषु दोषकर्म्मविरुद्धकर्म्माणि भवन्तीति पृथगुक्तः सन्निपातजोऽतिसारः। इत्येवं सर्व्वत्र बोध्यम्। उपसंहरति—इत्युक्ता इत्यादि। साध्यानामतीसाराणाम्॥ १४॥

गङ्गाधरः—दोषा इत्यादि। यस्य नरस्य सन्निचिता दोषा विदग्धाहारमूर्च्छिताः कुपिता अतिसाराय कल्पन्ते, तान् विदग्धाहारमूर्च्छितान् दोषान् भूय एव प्रवर्त्तयेत् स्वत एव यत् प्रवर्त्तन्ते तन्न संगृह्णीयात्। तदाह—न त्वित्यादि। आमातिसारिणे पूर्व्वं न संग्रहणं स्तम्भनमौषधं देयम्। कस्मात्? दोषा हीत्यादि। हि यस्मात् आदौ खल्वामावस्थायां स्थिताः शेषदोषा बध्यमानाः कृतबन्धा बहूनामयान् जनयन्ति। यांस्तानाह—शोथेत्यादि॥ १५

तेन शोकानलजो वायुः वाष्पोष्मणा च पित्तकफाविति तत्र कारणत्वेन दर्शितौ। अत एव च तस्यासाध्यत्वं तत्रोक्तम्, अत्रापि च त्रिदोषजे शोकोऽपि कारणत्वेनोक्तः। सुश्रुते अजीर्णात् प्रहृता इत्यादिनाजीर्णजः पृथगुक्तः। तस्य इह उक्तत्रिदोषजे अनुबन्धो व्यक्त एव। यत् तत्रैव दोषा इति बहुवचनेन अत्राजीर्णस्य त्रिदोषजत्वमुक्तम् इहापि च व्यापन्नेऽग्नावित्यनेन अग्निमान्द्यजनिताजीर्णं त्रिदोषजातिसारे कारणमेव, तेन सुश्रुतोक्तसर्व्वातिसाराविरोधोऽत्र ज्ञेयः॥ १४॥

चक्रपाणिः—दोषाः सन्निचिता इत्यादिना चिकित्सामाह। विदग्धशब्देनात्रविपक्काहारवाचिना चतुर्व्विधमप्यामं विदग्धं विष्टब्धं रसशेषञ्चाजीर्णं गृह्यते। सम्प्रवर्त्तयेदित्यनेन स्वयं प्रवर्त्तमानस्य दोषस्य अपेक्षया प्रवर्त्तनम्। तथा स्तोकं वहत् विरेचनयोगात् प्रवर्त्तयेत्। यद् वक्ष्यति "कृच्छ्रं वा वहतां दद्यात् अभयां सम्प्रवर्त्तिनीम्" इति।" "न तु संग्रहणं पूर्व्वं देयमामातिसारिणे" इत्यत्र पूर्व्वमिति विशेषणेन उत्तरकालमामातीसारे संग्रहणं दर्शयति।

तस्मादुपेक्षते क्लिष्टान् वर्त्तमानान् स्वयं मलान्।
कृच्छ्रं वा वहतां दद्यादभयां संप्रवर्त्तिनीम्॥
तथा प्रवाहिते दोषे प्रशाम्यत्युदरामयः।
प्रमथ्यां मध्यदोषेभ्यो दद्याद्‌ दीपनपाचनीम्॥ १६॥
जायते देहलघुता जठराग्निश्च वर्द्धते।
लङ्घनञ्चाल्पदोषाणां प्रशस्तमतिसारिणाम्॥ १७॥

गङ्गाधरः—तस्मादित्यादि। तस्मात् आमातिसारस्तम्भने शोथादि-रोगोत्पादात् स्वयं प्रवर्त्तमानानुत्क्लिष्टान् मलानुपेक्षेत। यदि तत्र स्वयं प्रवर्त्तमाना मलाः कृच्छ्रेण स्वल्पं स्वल्पं वहति तदा तस्य प्रवर्त्तिनीं हरीतकीं कल्कादिकल्पनया दद्यात्। तया हरीतक्या प्रवाहिते दोषे उदरामयोऽतिसारः प्रशाम्यति॥ १६॥

गङ्गाधरः—ततः किं कुर्य्यादित्यत आह—प्रमथ्यामित्यादि। मध्यदोषेभ्यो नरेभ्यः प्रमथ्यां दद्यात्। प्रमथ्या नाम सा या दीपनपाचनी। तां प्रमथ्यां दद्यादिहैवेयं प्रमथ्यासंज्ञा कृता। अल्पदोषाणामतिसारिणां लङ्घनं प्रशस्तमिति॥ १७॥

प्रथमञ्चामातीसारस्यापेक्षया विरेचनदानं युक्तम् इति विरोधे इयं व्यवस्था—यत् प्रवृत्ते आमे बलवति च पुरुषे प्रवर्त्तनमेव कर्त्तव्यम्, यदा तु दुर्ब्बलः पुमान् क्षीणश्चामस्तदा प्रथमं प्रवर्त्तनं कृत्वा संग्रहणं कर्त्तव्यम्। तस्याम् आमावस्थायां संग्रहणे आतुरस्य बलभ्रंशात् मरणमेव स्यात्। अन्ये तु पूर्व्वं संग्रहणं न देयम् इति शाल्मलकुटजत्वगादिसंग्रहणं न देयम्, मुस्तोदीच्यादिपाचनसंग्रहणं देयमिति वर्णयन्ति। इयञ्चामातिसारचिकित्सा सर्व्वामातिसाराणां साधारणी ज्ञेया॥ १५॥

चक्रपाणिः—कृच्छ्रं वा वहतामिति सप्रबन्धं वहताम्। प्रमथ्यामिति पाचनीयदीपनीयं कषायम्। प्रमथ्याशब्दो हि वृद्धपरम्परया वैद्यकशास्त्रपरिभाषया पाचनदीपनकषाये श्रूयते; यथा विडङ्गकषायः शैखरिककषायशब्देन वद्यैरुच्यते। बहुदोषे प्रवर्त्तनं तथा मध्यदोषेऽप्रमथ्योक्ता॥ १६

चक्रपाणिः—अल्पदोषे च सामे प्रथमं कर्त्तव्यमाह—लङ्घनमित्यादि॥ १७॥

पिप्पली नागरं धान्यं भूतीकमभया वचा।
ह्रीवेरं भद्रमुस्तानि बिल्वनागरधान्यकम् ॥
पृश्निपर्णी श्वदंष्ट्रा च समङ्गा कण्टकारिका।
तिस्रः प्रमथ्या विहिताः श्लोकार्द्धैरतिसारिणाम् ॥
वचाप्रतिविषाभ्यां वा मुस्तपर्पटकेन वा।
ह्रीवेरशृङ्गवेराभ्यां पक्वं वा दापयेज्जलम् ॥ १८ ॥
युक्तेऽन्नकाले क्षुत्क्षामं लघून्यन्नानि भोजयेत्।
तथा स शीघ्रं प्राप्नोति रुचिमग्निबलं बलम् ॥ १९ ॥
तक्रेणावन्तिसोमेन यवाग्वा तर्पणेन वा।
सुरया मधुना वादौ यथासात्म्यमुपाचरेत् ॥

गङ्गाधरः—प्रमथ्यायोगानाह—पिप्पलीत्यादि। वचान्ता धान्यकान्ता कण्टकारिकान्ता चेति तिस्रः प्रमथ्याश्चूर्णकषायादिकल्पनया विहिताः। वचेत्यादि। अतिसारिणे पिपासवे वचादिभ्यां द्वाभ्यां द्वाभ्यामर्द्धशृतं जलं दापयेत्। इत्येताश्च प्रमथ्यास्तिस्रः ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—युक्ते इत्यादि। इत्येवं प्रमथ्यायोगे क्षुत्क्षामं क्षुधया क्षीणमतिसारिणमन्नकाले युक्ते लघून्यन्नानि भोजयेत्। तथा सति सोऽतिसारी शीघ्रं रुच्यादिकं प्राप्नोति ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—येन लघून्यन्नानि भोजयेत् तदाह—तक्रेणेत्यादि। तक्रादिना यथासात्म्यं भोजनमुपाचरेत्। अवन्तिसोमं काञ्जिकम्। ततः परं यत्

चक्रपाणिः—तिस्रः प्रमथ्या इति यथाक्रमं कफपित्तवातेषु विभज्य देया इति वदन्ति। तथा वचाप्रतिविषादिभिः विहितानि त्रीण्यपि जलानि कफपित्तवातेषु यथाक्रमं वदन्ति। षडङ्गविधिनात्र जलसाधनं ज्ञेयम् ॥ १८ ॥

चक्रपाणिः—युक्तेऽन्नकाले इति सम्यग्बुभुक्षाकाले। अवन्तिसोमं काञ्जिकम्। तक्रादीनां प्रयम्णां तर्पणादीनाम् आलोडनार्थमिहाभिधानम् ॥ १९ ॥

यवागूभिर्विलेपीभिः खड़ैर्यूषै रसौदनैः।
दीपनग्राहिसंयुक्तैः क्रमश्च स्यादतः परम्॥ २०॥
शालपर्णी पृश्निपर्णी वृहती कण्टकारिका।
बलाश्वदंष्ट्राविल्वानि पाठानागरधान्यकम्॥
शटीं पलाशं हवुषां वचाजीरकपिप्पलीः।
यमानीं पिप्पलीमूलं चित्रकं हस्तिपिप्पलीम्॥
वृक्षाम्लं दाड़िमश्चाम्लं सहिङ्गु विड़सैन्धवम्।
प्रयोजयेदन्नपाने विधिना सूपकल्पितम्॥
वातश्लेष्महरो ह्येष गणो दीपनपाचनः।
ग्राही बल्यो रोचनश्च तस्माच्छस्तोऽतिसारिणाम्॥ २१॥
आमे परिणते यस्तु विबद्धमतिसार्य्यते।
सशूलपिच्छमल्पाल्पं बहुशः सप्रवाहिकम्॥

तदाह—यवागूभिरित्यादि। अतस्तक्रादिना यथासात्म्यभोजनात् परम्। यवागूरिह पेया षड्गुणतोयसाधिता। विलेपी नाम यवागूश्चतुर्गुण तोयसाधिता। खड़ो यूषो निरम्लः। रसौदनो लघुमांसरससाधितः। दीपनग्राहिसंयुक्तैरेतैर्यवाग्वादिरसौदनान्तैर्भोजनक्रमः स्यादिति॥ २०॥

गङ्गाधरः—दीपनग्राहिद्रव्याण्याह—शालपर्णीत्यादि। शालपर्ण्यादीनामन्यतमद्रव्यं समस्तं वातिसारेष्वन्नपाने विधिना सूपकल्पितं प्रयोजयेत्। गणोक्तानां यथालाभं प्रयोगात्॥ २१॥

गङ्गाधरः—आम इत्यादि। इत्येवमामातिसारपरिपाके जाते यस्तु विबद्धा-

चक्रपाणिः—यवागूर्विरलद्रवा विलेपी बहुसिक्था च। रसादिसंस्कृताः घनरसौदनाः। प्रलेहाद्यंऽमर्विशेषाः। दीपनग्राहिगणौ षड्विरेचनशताश्रितीयोक्तौ। अतः परमिति यवाग्वाद्युपचारानन्तरम्॥ २०॥

चक्रपाणिः—शालीपर्णीत्यादिना यवाग्वादिसंस्कारद्रव्याण्याह॥ २१॥

चक्रपाणिः—सप्रवाहिकमित्यत्र प्रवाहिकालक्षणम्—'वायुर्विवृद्धो निचितं बलासं नुदत्यधस्तादहिताशनस्य। प्रवाहतोऽल्पं बहुशो मलाक्तं प्रवाहिकां तां प्रवदन्ति तज्ज्ञाः।' इत्यनेन

तं मूलकानां यूषेण बदराणामथापि वा।
उपोदिकायाः क्षीरिण्या यमान्या वास्तुकस्य च ॥
सुवर्च्चलायाश्चञ्चोर्वा शाकेनावल्गुजस्य वा।
शट्याः कर्कारुकाणां वा जीवन्त्याश्चिर्भटस्य च ॥
लोणिकायाः सपाठायाः शुष्कशाकेन वा पुनः।
दधिदाड़िमसिद्धेन बहुस्नेहेन भोजयेत् ॥ २२ ॥
कल्कः स्याद्‌ बालविल्वानां तिलकल्कश्च तत्समः।
दध्नः सरोऽम्लः स्नेहाढ्यः खड़ो हन्यात् प्रवाहिकाम् ॥२३॥
यवानां मुद्गमाषाणां शालीनाञ्च तिलस्य च।
कोलानां बालविल्वानां धान्ययूषं प्रकल्पयेत् ॥
ऐकध्यं यमके भृष्टं दधिदाड़िमसाधितम्।
वर्च्चःक्षये शुष्कमुखं शाल्यन्नं तेन भोजयेत् ॥

दिकमतिसार्य्यंते तं मूलकानां शुष्काणां यूषेण शुष्कबदरेण वा सिद्धेन यूषेण वा भोजयेत्। उपोदिकाद्यन्यतमपत्रशाकेन दधिदाड़िमरससिद्धेन बहुस्नेहेन सिद्धेन भोजयेत्। क्षीरिणी स्वनामख्याता फलिनीप्रूक्ता। सुवर्च्चला सूर्य्यभक्ता। चञ्चुः पञ्चाङ्गुल एरण्डः। कर्कारुकाणां कर्कटीजातीनाम्। चिर्भटो गोरक्षकर्कटी। लोणिका अम्ललोणिका चाङ्गेरी। शुष्कशाकं पट्टपत्रं नालिताशाकमिति लोके ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—कल्क इत्यादि। बालविल्वनिस्तुषतिलयोः कल्कः समभागः। अम्लो दधिसरः। स्नेहाढ्यः सर्पिरादिस्नेहबहुलः एव खड़ः मुद्गादि-यूषः प्रवाहिकां हन्यात्। अतिसारे कुन्थनं हन्यात् ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—यवानामित्यादि। यवादीनि सर्व्वाणि ऐकध्यमेकीकृत्य यथार्हम्

सुश्रुतोक्तं ज्ञेयम्। क्षीरिणी त्वग्निका, सुवर्च्चला सूर्य्यभक्ता, चञ्चुर्नाड़ीचाः, कर्कारुः कुष्माण्डभेदः, चिर्भटः कर्कटी, लोणिका स्वनामख्याता, शुष्कशाकं रुक्षदेशजं शाकमित्येके ॥ २२ ॥

चक्रपाणिः—कल्कः स्यादित्यादेना खडम् ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—धान्ययूषमिति धान्यप्रधानं यूषं यथोक्तमेव। यमक इति घृततैले। दधि-

दध्नः सरं वा यमके भृष्टं सगुड़नागरम्।
सुरां वा यमके भृष्ट्वा व्यञ्जनार्थे प्रयोजयेत्॥
फलाम्लं यमके भृष्टं यूषं गृञ्जनकस्य वा।
लोपाकरसमम्लं वा स्निग्धाम्लं कच्छपस्य वा॥
वर्हितित्तिरिदक्षाणां वर्त्तकानां तथा रसः।
स्निग्धोष्णाः शालयश्चाग्र्या वर्च्चःक्षयरुजापहाः॥
अन्तराधिरसं पूत्वा रक्तं मेषस्य चोभयम्।
पचेद्‌ दाड़िमसाराम्लं सधान्यस्नेहनागरम्॥
भोजने रक्तशालीनां तेनाद्यात् प्रपिबेच्च तम्।
तथा वर्च्चःक्षयकृतैर्व्याधिभिर्विप्रमुच्यते॥ २४॥

अष्टादशगुणे तोये चतुर्द्दशगुणे वा धान्ययूषं शूकधान्यशमीधान्ययषं तं यूषं दधिदाड़िमरसेन साधितं पक्वं यमके घृततैले सम्भृष्टं प्रकल्पयेत्। वर्च्चःक्षयेऽतिसारेण पुरीषक्षये शुष्कमुखं तं नरं तेन यूषेण शाल्यन्नं भोजयेत्। दध्न इत्यादि। सगुड़नागरं दध्नः सरं यमके भृष्टं वा यमके सुरां वा भृष्ट्वा व्यञ्जनार्थे प्रयोजयेत्। फलाम्लमित्यादि। फलाम्लं तिन्तिड़िकादि-फलाम्लं यमके भृष्टं गृञ्जनकस्य पलाण्डुविशेषस्य गाँजोर इति ख्यातस्य यूषं लोपाकस्य क्षुद्रशृगालस्य मांसरसमामलकाद्यम्लेनाम्लीकृतं कच्छपस्य मांसरसं घृतादिना स्निग्धमामलकाद्यम्लेनाम्लीकृतम् व्यञ्जनार्थे प्रयोजयेत्। वर्हीत्यादि। एवं वर्हिप्रभृतीनां मांसरसः स्निग्धोष्णाश्च ये शालयोऽग्र्याः श्रेष्ठास्ते वर्च्चःक्षयरुजापहाः। अन्तराधिरसमित्यादि। मेषस्यान्तराधेः मध्य-देहस्य मांसरसं पक्त्वा पूत्वा मेषस्य रक्तञ्चेत्युभयं पचेत्। आसन्नपाके दाड़िमसारस्य वीजस्याम्लं रसं धान्यकचूर्णनागरचूर्णमनुरूपं प्रक्षिप्य दाड़िमसाराभ्यां संस्कृतं दधिदाड़िमसाधितम्। शालीनां यद्यपि बद्धवर्च्चस्त्वम् उक्तं तथापीह स्वद्यूषविशेषयुक्तानां शालीनां वर्च्चःक्षये हितत्वं दर्शयन्नाह—स्निग्धाम्लाः शालयश्चाग्र्या वर्च्चःक्षयरुजापहा इति। तेनाद्यात् प्रपिबेच्च तमिति उक्तविधानकृतेन द्रवेण संसिद्धात्। पृथक् द्रवं पिबेत् वर्च्चःक्षयकृतैः मुखशोषदौर्ब्बल्योदावर्त्तादिभिः॥ २४॥

गुदनिःसरणे शूले पानमम्लस्य सर्पिषः ।
प्रशस्यते निरामाणामथवाप्यनुवासनम् ॥ २५ ॥
चाङ्गेरीकोलदध्यम्ल-नागरक्षारसंयुतम् ।
घृतमुत्क्वथितं पेयं गुदभ्रंशरुजापहम् ॥ २६ ॥

चाङ्गेरीघृतम् ।

सचव्यं पिप्पलीमूलं सव्योषगुडदाड़िमम् ।
पेयमम्लघृतं युक्त्या साजाजीधान्यनागरम् ॥ २७ ॥

गुदभ्रंशे चव्यादिघृतम् ।

दशमूल्युपसिद्धं * वा सबिल्वमनुवासनम् ।
शटीशताह्वाकुष्ठैर्वा वचया चित्रकेण वा ॥ २८ ॥

घृतादिस्नेहे भृष्टमित्येवं सधान्यस्नेहनागरं पचेत्। तत्र रक्तशालीनामन्नं भोजनेऽद्यात् तच्चानुमपिबेत्। तथा सतीत्याद्याशीः ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—गुदेत्यादि। अतिसारे प्रवाहणेन गुदनिःसरणं शूलं चाम्लस्य सर्पिषः दाड़िमामलकाद्यम्लेन साधितस्य सर्पिषः पानं प्रशस्यते। निरामाणामनुवासनं वा प्रशस्यते ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—चाङ्गेरीत्यादि। चाङ्गेरीकोलादिकं घृतेऽम्लयोग्यं दत्त्वा चतुर्गुण-जल उत्क्वथितं घृतं गुदभ्रंशरुजापहं पेयम्। इति चाङ्गेरीघृतम् ॥ २६ ॥

सचव्येत्यादि। चव्यादिकल्कं दध्याद्यम्लेनाम्लीकृतं घृतं साजाजीधान्य-नागरचूर्णं प्रक्षिप्य पेयं गुदभ्रंशरुजापहम् ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—अम्लघृतमुक्त्वानुवासनमाह—दशमूलीत्यादि। (दशमूल्या आपो दशमूल्यपस्तेन सिद्धं) बालबिल्वकल्केन दशमूलीक्वाथेन उपसिद्धं घृतमनुवासनं गुदभ्रंशे स्यात्। शटीशताह्वाकुष्ठैः सिद्धं घृतं वा गुदभ्रंशे

चक्रपाणिः—सुसंस्कृतमम्लघृतमाह। अत्र चाङ्गेरीरसकोलरसदधिभिर्द्रवत्वं नागरक्षारयोश्च कल्कत्वम् ॥ २५। २६ ॥

चक्रपाणिः—पेयमम्लं घृतमित्यत्र अम्लार्थम् अनन्तरोक्तमेव द्रवं चाङ्गेरीस्वरसादि देयम्। चव्यादयश्च दश कल्काः। उक्तञ्च तन्त्रान्तरे—"पञ्चकोलबिडाजाजीधान्यदाड़िमवेतसैः। पचेदम्लं घृतं तद्वत् नागरक्षारसंयुतम् ॥" इति ॥ २७ ॥

चक्रपाणिः—दशमूलोपसिद्धमित्यादौ अनुवासनमित्यनुवासनस्नेहः। अत्रानुवासने स्नेहस्तु तैलमेव; अन्ये तु घृतस्य प्रक्रान्तत्वात् घृतमेवाहुः। शटीत्यादिनाप्यनुवासने स्नेहत्रयमुच्यते ॥ २८ ॥

* दशमूल्यपसिद्धमिति क्वाचित्कः पाठः ।

स्तब्धे भ्रष्टे गुदे पूर्व्वं स्नेहस्वेदौ प्रयोजयेत्।
सुस्विन्नं तं मृदूभूतं पिचुना संप्रवेशयेत् ॥ २९ ॥
विबद्धवातवर्च्चास्तु बहुशूलप्रवाहिकः।
सरक्तपिच्छस्तृष्णार्त्तः क्षीरसौहित्यमर्हति ॥
यमकस्योपरि क्षीरं धारोष्णं वा पिबेत् स ना।
शृतमेरण्डमूलेन बालबिल्वेन वा पुनः ॥
एवं क्षीरप्रयोगेण रक्तं पिच्छा च शाम्यति।
शूलं प्रवाहिका चैव विबन्धश्चोपशाम्यति ॥ ३० ॥

पित्तातिसारं पुनर्निदानोपशयाकृतिभिरामान्वयमुपलभ्य यथाबलं लङ्घनपाचनाभ्यामुपाचरेत्। तृष्यतस्तु मुस्तपर्पटकोशीर-

अनुवासनम्, वचया सिद्धं घृतं चित्रकेण वा सिद्धं घृतमनुवासनं गुदभ्रंशे स्यादिति ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—स्तब्ध इत्यादि। गुदं भ्रष्टं सद् यदि स्तब्धमप्रविष्टं भवति तदा तत्र गुदे पूर्व्वं स्नेहस्वेदौ प्रयोजयेत्। तं सुस्विन्नं गुदं मृदूभूतं पिचुना तूलकनिर्म्मितेन पत्राकारेणावेष्ट्य धृत्वा प्रवेशयेत् ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—विबद्धेत्यादि। अतीसारी विबद्धवातवर्च्चा बहुशूलप्रवाहिकस्तु सरक्तपिच्छां विसृष्टा तृष्णार्त्तश्च नरः क्षीरसौहित्यमात्रमि क्षीरपाणमर्हति। स ना विबद्धवातवर्च्चःप्रभृतिः पुरुषः, यमकस्य मुद्गादिविदलं शाल्यादितण्डुल इत्युभयोर्मेलनेन पाकाद् यमकं नामौदनो भवति, तस्य भोजनादुपरि धारोष्णं क्षीरं वा पिबेत्। शृतमित्यादि। एरण्डमूलेन वा बालबिल्वेन वा सिद्धं शृतं क्षीरं पिबेत्। एषां क्षीराणां प्रयोगेण रक्तादिकं प्रशाम्यति ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—इति सामान्यतोऽतिसारचिकित्सितमुक्त्वा विशेषत आह—पित्तेत्यादि। निदानादिभिः पित्तातिसारमामान्वयमुपलभ्य यथाबलं लङ्घनं विधाय पाचनेनोपाचरेत्। तृष्यतः पित्तातिसारिणस्तु मुस्तादिभिः शृतैः

चक्रपाणिः—पिचुना संप्रवेशयेदिति पिचुनाच्छादितं पीडयित्वा प्रवेशयेत्। पिचुः स्थूलकवलिका ॥ २९ ॥

चक्रपाणिः—सौहित्यं तृप्तिः ॥ ३० ॥

चक्रपाणिः—आमान्वयम् इति आमयुक्तम्। लङ्घनपाचनाभ्याम् उपाचरेदित्यनेन यत् पूर्व्वम्

शारिवाचन्दनकिराततिक्तकोदीच्यवारिभिः उपचारः। लङ्घितस्य तस्य चाहारकाले बलातिबलासूर्य्यपर्णीशालपर्णीपृश्निपर्णीबृहती-कण्टकारिकाशतावरीश्वदंष्ट्रानिर्य्यूहप्रयुक्तेन यथासात्म्यं यवागू-मण्डादिना तर्पणादिना वा क्रमेणोपचारः। मुद्गहरेणुमसूरमुकुष्टा-ढकीयूषैर्वा लाव-कपिञ्जल-शश-हरिणैण-कालपुच्छरसैरीषदम्लै-रनम्लैर्वा क्रमशोऽग्निं सन्धुक्षयेत्। अनुबन्धे तस्य दीपनीय-पाचनीयोपशमनीयसंग्रहणीयान् योगान् प्रयोजयेदिति ॥ ३१ ॥

भवन्ति चात्र।

सक्षौद्रातिविषं पिष्ट्वा वत्सकस्य फलत्वचम्।
तण्डुलोदकसंयुक्तं पेयं पित्तातिसारनुत् ॥ ३२ ॥

वारिभिः पानादिषूपचारः कार्य्यः। लङ्घितस्य तस्य पित्तातिसारिणो बुभुक्षायामाहारकाले बलातिबलादिनिर्य्यूहैः प्रयुक्तेन सिद्धेन यथासात्म्यं यवागूमण्डादिना तर्पणादिना वा क्रमेणोपचारः कार्य्यः। ततोऽधिक-बुभुक्षायामन्नकाले मुद्गादियूषैर्वा लावादिमांसरसैर्वा ईषदम्लैरनम्लैर्वा भोज-यित्वा क्रमशोऽस्याग्निं सन्धुक्षयेत्। हरेणुर्वर्त्तुलकलायः। मुकुष्टको वनमुद्गः। कपिञ्जलः श्वेततित्तिरिः। कालपुच्छो हरिणविशेषः। अनुबन्धे निवृत्त-पित्तातिसारानुबन्धे खल्वस्यातिसारिणो दीपनीयान् दश पिप्पल्यादीन् पाचनीयान् जीवकादीन् उपशमनीयान् बालबिल्वादीन् संग्रहणीयान् पुरीषसंग्रहणीयान् वक्ष्यमाणान् योगान् प्रयोजयेत्। इति ॥ ३१ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तान् दीपनीयादीनाह—भवन्ति चात्रेति। सक्षौद्रेत्यादि। वत्सकस्य फलञ्च त्वक् च तद्द्वयं सातिविषं तण्डुलोदकेन पिष्ट्वा सक्षौद्रं तेनैव तण्डुलोदकेन पेयमिति ॥ ३२ ॥

आमातिसारे सामान्यविधानमुक्तं तदिह नानुमन्यते। तत्र च प्रवर्त्तने क्रियमाणे अतियोगभयं स्यादिति भावः। यत् तु विरेचनमिह वक्तव्यं तत्र सामग्रीविशेषसम्भवाभाव एव। लङ्घितस्य चेत्यादौ सूर्य्यपर्णी मुद्गमाषपर्ण्यौ। निर्य्यूहशब्देन च षडङ्गविधानसिद्धं जलमुच्यते। यवाग्वादि-साधने तस्यैवाधिकारात्। अनुबन्धे त्वित्यादौ पित्तातिसारानुबन्धे। इमानिति वक्ष्यमाणान् ॥ ३१ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—फलत्वचं फलञ्च त्वक् चेति फलत्वचम् ॥ ३२ ॥

किराततिक्तकं मुस्तं वत्सकः सरसाञ्जनः।
विल्वं दारुहरिद्रा च ह्रीवेरं सदुरालभम्॥
चन्दनञ्चामृणालञ्च नागरं लोध्रमुत्पलम्।
तिला मोचरसो लोध्रं समङ्गा कमलोत्पलम्॥
नागरं धातकीपुष्पमुत्पलं दाड़िमत्वचः।
कट्‌फलं नागरं पाठा-जम्ब्वाम्रास्थि दुरालभा॥
योगाः षड़ेते सक्षौद्रास्तण्डुलोदकसंयुताः।
पेयाः पित्तातिसारघ्नाः श्लोकार्द्धं तु निदर्शिताः॥ ३३॥
जीर्णौषधानां शस्यन्ते यथायोगोपकल्पितैः।
रसैः सांग्राहिकैर्युक्ताः पुराणा रक्तशालयः॥ ३४॥
पित्तातिसारो दीप्ताग्नेः शीघ्रं समुपशाम्यति।
अजाक्षीरप्रयोगेण बलं वर्णश्च वर्द्धते॥
बहुदोषस्य दीप्ताग्नेः सप्राणस्य न तिष्ठति।
पैत्तिको यद्यतीसारः पयसा तं विरेचयेत्॥

<u>गङ्गाधरः</u>—किरातेत्यादि-रसाञ्जनान्त एको योगः। विल्वादि-दुरालभान्तो द्वितीयः। चन्दनादुत्पलान्तस्तृतीयः। तिलादुत्पलान्तश्चतुर्थः। नागरादिदाड़िमत्वगन्तः पञ्चमः। कट्‌फलादिदुरालभान्तः षष्ठः। सर्व्वे षड़ेते योगाश्चूर्णिताः क्षौद्रयुक्तास्तण्डुलोदकेन पेयाः। पीतानामेषां जीर्णत्वे यथायोगोपकल्पितैः सांग्राहिकैर्मांसरसैर्युक्ताः पुराणाः संवत्सरातीता रक्तशाल्यादयो भोजने शस्यन्ते॥ ३३। ३४॥

<u>गङ्गाधरः</u>—पित्तेत्यादि। एवं कृते दीप्ताग्नेर्नरस्य पित्तातिसारोऽजाक्षीर-प्रयोगेण शीघ्रं समुपशाम्यति बलं वर्णश्च वर्द्धते। बहुदोषेत्यादि। बहुदोषस्य चवं कृते दीप्ताग्नेरपि सप्राणस्य यदि पैत्तिकोऽतिसारो न तिष्ठति गति-निवृत्तिमान् न भवति तदा सप्राणं बलवन्तं तं पयसा विरेचयेत् न त्वबलम्।

<u>चक्रपाणिः</u>—अमृणालमुशीरम्। समङ्गा मञ्जिष्ठा, वराहकान्ता इत्यन्ये॥ ३३। ३४॥

पलाशफलनिर्य्यूहं पयसा सह ना पिबेत् ।
ततोऽनु कोष्णं पातव्यं क्षीरमेव यथाबलम् ॥
प्रवाहिते मले तेन प्रशाम्यत्युदरामयः ।
पलाशवत् प्रयोज्या वा त्रायमाणा विशोधनी ॥ ३५ ॥
सांसर्ग्यां ह्रियमाणायां शूलं यद्यनुवर्त्तते ।
स्रुतदोषस्य तं शीघ्रं यथावदनुवासयेत् ॥
शतपुष्पावरीभ्याञ्च पयसा मधुकेन च ।
तैलपादं घृतं सिद्धं सविल्वमनुवासनम् ॥ ३६ ॥
कृतानुवासनस्यास्य कृतसंसर्ज्जनस्य च ।
वर्त्तते यद्यतीसारः पिच्छावस्तिरतः परम् ॥

विरेचनमाह—पलाशेत्यादि। पलाशफलस्य निर्य्यूहं पयसा सह स ना पिबेत्। ततोऽनु यथाबलं कोष्णं क्षीरं तेन पातव्यमेव। मले तेन प्रवाहिते वेगेन विसृष्टे उदरामयः प्रशाम्यति। पलाशवदित्यादि। त्रायमाणा त्रायन्ती विशोधनी पलाशवत् प्रयोज्या। त्रायमाणां निःक्वाथ्य पयसा सह स्रुतदोषो दीप्ताग्निः सप्राणः पूर्व्वक्रियाभिरनिवृत्तपित्तातिसारी पिबेत् ततोऽनु कोष्णं क्षीरं यथाबलं तेन पातव्यं, तेन प्रवाहिते मले सति उदरामयः प्रशाम्यतीति ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—सांसर्ग्यामित्यादि। एवंविरेचनेन सांसर्ग्यां शेषमलसंसर्गकर्म्मानिवृत्त्यां ह्रियमाणायां सत्यां स्रुतदोषस्य यदि शूलमनुवर्त्तते तदा स्रुतदोषं तं शीघ्रं यथावदनुवासयेत्। अनुवासनमाह—शतपुष्पेत्यादि। वरी शतावरी। तैलं पादं यत्र तत्। घृताच्चतुर्थांशतिलतैलमेकीकृत्य शतपुष्पाशतावरीयष्टीमधुकबालविल्वानि पादिकानि कल्कीकृत्य पयसा चतुर्गुणेन सिद्धमनुवासनं भवति ॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—कृतेत्यादि। एतेन कृतानुवासनस्यास्य नरस्य कृतसंसर्ज्जनस्य च कृतभोजनस्य यद्यतीसारो वर्त्तते, तदा ततः परं पिच्छावस्तिर्विधीयते।

चक्रपाणिः—न तिष्ठति न निवर्त्तते। पलाशवदिति उक्तपलाशफलविधानेन ॥ ३५ ॥

चक्रपाणिः—संसर्ग्यामिति पेयादिक्रमे। शतपुष्पेत्यादौ वरी शतावरी। अनुवासनं दद्यादिति शेषः ॥ ३६ ॥

परिवेष्ट्य कुशैरार्द्रैरार्द्रवृन्तानि शाल्मलेः।
कृष्णमृत्तिकयालिप्य स्वेदयेद् गोमयाग्निना॥
सुशुष्कां मृत्तिकां ज्ञात्वा तानि वृन्तानि शाल्मलेः।
शृते पयसि मृद्नीयादापोथ्योलूखले ततः॥
पिण्डं मुष्टिसमं प्रस्थे तत् पूतं तैलसर्पिषोः।
स्नेहितं मात्रया युक्तं कल्केन मधुकस्य च॥
वस्तिमभ्यक्तगात्राय दद्यात् प्रत्यागते ततः।
स्नात्वा भुञ्जीत पयसा जाङ्गलानां रसेन वा॥
पित्तातिसारज्वरशोषगुल्म-जीर्णातिसारग्रहणीप्रदोषान्।
जयत्ययं शीघ्रमतिप्रवृद्धान् विरेचनास्थापनयोश्च वस्तिः॥ ३७॥

इति पिच्छावस्तिः।

पिच्छावस्तिमाह—परिवेष्टेत्यादि। शाल्मलेरार्द्रवृन्तानि कुशैरार्द्रैः परिवेष्ट्य कृष्णमृत्तिकया चालिप्य गोमयाग्निना स्वेदयेत्। तामालेपनमृत्तिकां सुशुष्कां ज्ञात्वा शाल्मलेस्तानि वृन्तानि उलूखले तत आपोथ्य तत्पिण्डं मुष्टिसमं पलपरिमितं शृते पयसि प्रस्थे गोलनोचिते मृद्नीयात्। तद् वस्त्रेण पूतं तैलसर्पिषोर्मिलितयोर्मात्रया स्नेहयोग्यया मिश्रयित्वा स्निग्धीकृतं मधुकस्य कल्केन श्लक्ष्णपिष्टेन मात्रया युक्तमभ्यक्तगात्राय वस्तिं दद्यात्। ततः प्रत्यागते तस्मिन् वस्तौ स्नात्वा पयसा भुञ्जीत जाङ्गलानां मांसरसेन वा भुञ्जीत। अस्य वस्तेराशिषमाह—पित्तातिसारेत्यादि। अयं विरेचनास्थापनयोः पिच्छावस्तिश्च। पिच्छावस्तिः॥ ३७॥

चक्रपाणिः—परिवेष्टेत्यादिना पिच्छावस्तिमाह। शृते पयसीत्यत्र पानीयमानेनैव पयः शृतं ज्ञेयम्। प्रस्थ इति शृते पयसीत्यस्य विशेषणम्। वृन्तानि शाल्मलेः उलूखले आपोथ्य आपोथितात् पिण्डं शृते प्रस्थे पयसि मृद्नीयादिति योजना। मात्रयेति वचनात् तैलसर्पिषोस्तत्र तावती मात्रा यावत्या स्नेहमात्रं भवति। तथा यष्टीमधुकल्कस्यापि तावती मात्रा यावत्या घनो वस्तिर्भवति॥ ३७॥

पित्तातिसारी यस्त्वेतां क्रियां मुक्त्वा निषेवते ।
पित्तलान्यन्नपानानि तस्य पित्तं महाबलम् ॥
रक्तातिसारं कुरुते रक्तमाशु प्रदूषयत् ।
तृष्णां दाहञ्च शूलञ्च गुदपाकञ्च दारुणम् ॥ ३८ ॥
तत्र छागपयः शस्तं शीतं समधुशर्करम् ।
पानार्थं व्यञ्जनार्थञ्च गुदप्रक्षालने तथा ॥
भोजनं रक्तशालीनां पयसा तेन भोजयेत् ।
रसैः पारावतादीनां घृतभृष्टैः सशर्करैः ॥

गङ्गाधरः—पित्तातिसारस्य निदानविशेषेणावस्थाविशेषो भवति, तमाह—पित्तातिसारीत्यादि। पित्तातिसारी यः पुनरेतां पित्तातिसारप्रतिक्रियां मुक्त्वा पित्तलान्यन्नपानानि निषेवते तस्य पित्तातिसारिणः पित्तं महाबलं सत् आशु रक्तं प्रदूषयत् सत् रक्तातिसारं कुरुते। अजाते पित्तातिसारे पित्तलाहारसेविनो यो रक्तातिसारो दृश्यते स तु न रक्तातिसारः, पित्तातिसारे रक्तपित्तोपगतमतिसार्य्यत इत्युक्तम्। ततः स एव पित्तातिसार इति। रक्तातिसाररूपविशेषमाह—तृष्णामित्यादि ॥ ३८ ॥

गङ्गाधरः—तस्य चिकित्सामाह—तत्रेत्यादि। तत्र रक्तातिसारे। पानार्थं पिपासायां भोजने च व्यञ्जनार्थं, व्यञ्जनं हि भोज्यान्नसहिताभ्यवहार्य्यद्रव्यं न तु फलपत्रादिशाकमांसकृतमात्रं, गुदपाके गुदप्रक्षालने च, शीतमिति किञ्चित्पक्वं शीतीकृतं मधुशर्करे प्रक्षिप्य छागपयः शस्तम्। अत एवाह—भोजनमित्यादि। रक्तशालीनां भोजनमन्नं तेन समधुशर्करेण

चक्रपाणिः—पित्तातिसारीत्यादिना पित्तातिसारस्यैव हेतुविशेषकृतावस्थाभेदरूपं रक्तातिसारं दर्शयति। अयञ्च रक्तातिसारो यद्यपि पित्तातिसारोत्तरकालभावितयोक्तः, तथापि पित्तातिप्रकोपेण रक्तदुष्ट्या च प्रथममपि भवत्येव दृष्टत्वादिति ज्ञेयम्। तेनास्योत्पत्तिक्रियाभिधानम् अतन्त्रम्। यथा पाण्डुरोगी तु योऽत्यर्थमित्यादिना कामला उक्ता, उक्तं क्रमं विनापि कामला भवति ; एवमपि चास्य रक्तातीसारस्य पित्तजन्यत्वात् पैत्तिके एवावरोधः तेन षट्संख्या न व्याहन्यते। अतीसारस्य तु आमरक्तशकृत्पित्तवातकफान् अतीसारकारकानभिधाय एकद्वित्रिसंसर्गैव त्रिंशद्भेदा भवन्ति। ते केवलैः सह षड्त्रिंशदपि अत्रैव षट्केऽन्तर्भावनीयं तत्र सूक्ष्मभेदगणनया स भेदः कृत इत्यविरोधः ॥ ३८ ॥

शशानां धन्वजानाञ्च शीतानां मृगपक्षिणाम्।
रसैरनम्लैः सघृतैर्भोजयेत् तु सशर्करैः॥
रुधिरं मार्गमाजं वा घृतभृष्टं प्रशस्यते।
काश्मर्य्यफलयूषो वा किञ्चिदम्लः सशर्करः॥
नीलोत्पलं मोचरसं समङ्गां पद्मकेशरम्।
अजाक्षीरयुतं दद्याज्जीर्णे च पयसौदनम्॥
दुर्ब्बलं पाययित्वा वा तस्यैवोपरि भोजयेत्।
प्राग्भक्तं नवनीतं वा दद्यात् समधुशर्करम्॥
प्राश्य क्षीरोत्थितं सर्पिः कपिञ्जलरसाशनः।
त्र्यहादारोग्यमाप्नोति पयसा क्षीरभुक् तथा॥

छागपयसा शस्तत्वाद्भोजयेत्। तथा पारावतादीनां मांसरसैर्घृतभृष्टैः सशर्करैर्भोजयेत्। शशानामित्यादि। शशानां धन्वजानां शीतवीर्य्याणां मृगपक्षिणां मांसरसैरनम्लैः सघृतैः सशर्करैस्तं रक्तातिसारिणं भोजयेत्। रुधिरमित्यादि। मार्गं मृगस्य रक्तमाजमजस्य वा रक्तं घृतभृष्टं रक्तातिसारिणे शस्तम्। काश्मर्य्यफलक्वाथेन सिद्धो यूष आमलकादिना किञ्चिदम्लः सशर्करः प्रशस्यते। नीलोत्पलमित्यादि। नीलोत्पलादीनां चूर्णमजाक्षीरयुतं दद्याज्जीर्णे तस्मिन् पयसा सहौदनं भोक्तुं दद्यात्। दुब्बलमित्यादि। दुर्ब्बलं रक्तातिसारिणं तन्नीलोत्पलादिकमजाक्षीरयुतं पाययित्वा तस्यैवोपरि पयसौदनं भोजयेन्न तु जीर्णे तदौषधे। प्राग्भक्तमित्यादि। दुर्ब्बलाय रक्तातिसारिणे प्राग्भक्तं समधुशर्करं नवनीतं वा दद्यात्। प्राश्येत्यादि। क्षीरोत्थितं सर्पिः प्राश्य कपिञ्जलरसाशनो रक्तातिसारी त्र्यहादारोग्यमाप्नोति। तथा पयसा पयोऽन्नमात्रवृत्तिः सन् क्षीरोत्थितं सर्पिः प्राश्य त्र्यहादारोग्यमाप्नोति। तथा क्षीरभुक् क्षीरमात्रेणान्नभुक् सन् क्षीरोत्थितं सर्पिः प्राश्य

चक्रपाणिः—तत्र छागमित्यादौ व्यञ्जनार्थमिति भोज्योपकरणार्थम्। पयसा तेनेति छागेन पयसा। मृगस्येदं मार्गम्, अजस्येदमाजं रुधिरमिति योजना। प्राश्येत्यादौ सर्पिः प्राश्येति

पीत्वा शतावरीकल्कं पयसा क्षीरभुग् जयेत् ।
रक्तातिसारं पीत्वा वा तया सिद्धं घृतं नरः ॥ ३९ ॥
घृतं यवागूमण्डेन कुटजस्य फलैः शृतम् ।
पेयं तस्यानु पातव्या पेया रक्तोपशान्तये ॥ ४० ॥
वत्सकस्य च वीजानि दार्व्व्याश्च त्वच उत्तमाः ।
पिप्पली शृङ्गवेरञ्च लाक्षा कटुकरोहिणी ॥
षड्भिरेतैर्घृतं सिद्धं पेयामण्डावचारितम् ।
अतीसारं जयेच्छीघ्रं त्रिदोषमपि दारुणम् ॥ ४१ ॥
कृष्णा मृन्मधुकं शङ्खं रुधिरं तण्डुलोदकम् ।
पीतमेकत्र संयुक्तं रक्तसंग्रहणं परम् ॥
पीतः प्रियङ्गुकाकल्कः सक्षौद्रस्तण्डुलाम्बुना ।
रक्तस्रावं जयेच्छीघ्रं धन्वमांसरसाशिनः ॥

ग्रहणादारोग्यमाप्नोति । पीत्वेत्यादि । पयसा शतावरीकल्कं पीत्वा क्षीरभुक् रक्तातिसारं जयेत् । तया शतावर्य्या कल्कभूतया सिद्धं चतुर्गुणजले पक्वं घृतं वा पीत्वा क्षीरभुङ् नरो रक्तातिसारं जयेत् ॥ ३९ ॥

गङ्गाधरः—घृतमित्यादि । कुटजस्य फलैः कल्कैश्चतुर्गुणजले शृतं घृतं यवागूमण्डान्यतरेण पेयं तस्यानु पातव्या पेया ॥ ४० ॥

गङ्गाधरः—वत्सकस्येत्यादि । वत्सकवीजादिभिरेतः षड्भिः कल्कः चतुर्गुणजले सिद्धं घृतं पेयामण्डान्यतरेणावचारितं पीतं त्रिदोषमप्यतिसारम् अपिना रक्तातिसारञ्च जयेत् ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—कृष्णा मृदित्यादि । कृष्णवर्णा मृत् । शङ्खं भस्मीकृतम् । पञ्च-

सम्बन्धः । कपिञ्जलो गौरतित्तिरिः । क्षीरं भुनक्तीति क्षीरभुक् । कपिञ्जलरसस्थाने माक्षिकं ज्ञेयम् । पीत्वा शतावर्य्याः कल्कं तया सिद्धं घृतम् वा क्षीरभुग् रक्तातिसारं जयेत् । यवागूमण्डेन पेयम् इति सम्बन्धः ॥ ३९ । ४० ॥

चक्रपाणिः—षड्भिरितिपदं यथालाभनिषेधार्थम् ॥ ४१ ॥

कल्कस्तिलानां कृष्णानां शर्करापञ्चभागिकः।
आजेन पयसा पीतः सद्यो रक्तं नियच्छति ॥ ४२ ॥
पलं वत्सकबीजस्य श्रपयित्वा रसं पिबेत्।
यो रसाशी जयेच्छीघ्रं स पैत्तं जठरामयम् ॥ ४३ ॥
पीत्वा सशर्कराक्षौद्रं चन्दनं तण्डुलाम्बुना।
दाहतृष्णाप्रमेहेभ्यो रक्तस्रावाच्च मुच्यते ॥ ४४ ॥
गुदो बहुभिरुत्थानैर्यस्य पित्तेन पच्यते।
सेचयेत् तं सुशीतेन पटोलमधुकाम्बुना ॥
पञ्चवल्कमधूकानां रसैरिक्षुरसैर्घृतैः।
छागैर्गव्यैः पयोभिर्वा शर्कराक्षौद्रसंयुतैः ॥

द्रव्याण्येकीकृत्य पीतम्। पीत इत्यादि। प्रियङ्गुत्वक्कल्कः। कल्क इत्यादि। निस्तुषाणां कृष्णतिलानां कल्क एकभागः, पञ्च भागाः शर्करायाः; एकीकृत्य आजेन पयसा पीतः। शर्करापञ्चभागिक इत्यत्र शर्कराभागसंयुत इति च क्वचित् पाठस्ततः समः शर्कराभाग इति ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—पलमित्यादि। वत्सकबीजस्य पलमष्टगुणे जले पक्त्वा चतुर्थांशशेषं रसं पिबेत्। पीत्वा यो मांसरसाशी स्यात् स शीघ्रं पैत्तं जठरामयं जयेत् ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—पीत्वेत्यादि। चन्दनं रक्तचन्दनमेव ॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—गुद इत्यादि। बहुभिरुत्थानैर्वारंवारं विड्विसर्गैः पित्तेन यस्य गुदः पच्यते, पटोलपत्रमधुकयोः क्वाथेन सुशीतेन तस्य तं गुदं जलशौचादिषु सेचयेत्। पञ्चवल्कलमधुकवल्कलानां रसैर्वा सेचयेत्। इक्षुरसैर्वा छागैर्वा

चक्रपाणिः—कृष्णमृदित्यादौ रुधिरं शोणितम्, केचित् कुङ्कुममाहुः। शर्करापञ्चभागिक इत्यत्र शर्करापञ्चमभागेन कृष्णतिलदानम्। उक्तं हि जतूकर्णे—कृष्णतिलान् शर्करापादिकान् छागीपयसेति ॥ ४२ ॥

चक्रपाणिः—पलमित्यादौ रसमिति क्वाथम्। रसाशीति मांसरसभुञ्जानः। इक्षुरसैर्घृतैः

प्रक्षालनानां कल्कैर्वा ससर्पिष्कः प्रलेपयेत् ।
एषां वा सुकृतैश्चूर्णैस्तं गुदं प्रतिसारयेत् ॥
तथा रक्तं न स्रवति गुदं तैः प्रतिसारितम् ।
पक्वता प्रशमं याति वेदना चोपशाम्यति ॥
यथोक्तैः सेचनैः शीतैः शोणितेऽतिस्रवत्यपि ।
गुदवङ्क्षणकट्यूरु सेचयेद्घृतभावितम् ॥
चन्दनाद्येन तैलेन शतधौतेन सर्पिषा ।
कार्पाससंगृहीतेन भावयेद् गुदवङ्क्षणम् ॥ ४५ ॥
अल्पाल्पं बहुशो रक्तं सशूलमुपवेश्यते ।
यदा वायुर्विबद्धश्च कृच्छ्रं चरति वा न वा ॥

गव्यैर्वा घृतैस्तश्च पयोभिर्वा शर्कराक्षौद्रसंयुतैः सेचयेत् । प्रक्षालनानामित्यादि । उक्तानां पटोलमधुकादीनामिक्षुपर्यन्तानां प्रक्षालनद्रव्याणां कल्कैः दृषदि पिष्टैः ससर्पिष्कैर्गुदं प्रलेपयेद् वा । कल्कवचनाच्छागगव्यघृतपयःशर्करामधूनां कल्कत्वासम्भवान्नेह प्रलेपविधिः । एषां प्रक्षालनद्रव्याणां सुकृतैः चूर्णैस्तं पक्वं गुदं प्रतिसारयेत् । तैः प्रतिसारितं गुदं तथारक्तमतिसाररक्तं न स्रवति । यथोक्तैरित्यादि । यथोक्तैः पटोलमधुकाम्बुप्रभृतिभिः शीतैः सेचनैरपि शोणितेऽतिस्रवति सति घृतभावितं पुनःपुनर्घृतम्रक्षितं गुदवङ्क्षणकट्यूरु तैः सेचनैः पटोलमधुकाम्बुप्रभृतिभिः सेचयेत् । गुदादिभावनार्थं स्नेहान्तरमाह—चन्दनाद्येनेत्यादि । ज्वराधिकारोक्तचन्दनाद्येन तैलेन कार्पाससंगृहीतेन पिचुना गृहीतेन तैलेन गुदादिकं भावयेत्, शतधौतेन सर्पिषा वा कार्पाससंगृहीतेन गुदादिकं भावयेत् ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—अल्पाल्पमित्यादि । अल्पाल्पमथ च बहुशोऽनेकवारं सशूलं रक्तं यदोपवेश्यते वायुश्च विबद्धः सन् कृच्छ्रं चरति, न वा चरति, तदा तस्य

रित्यन्तेन सेचयेदित्यनुवर्त्तते । प्रक्षालनानामिति प्रक्षालनार्थं युक्तानां पटोलमधुकादीनाम्, प्रतिसारयेदवचूर्णयेत् ॥ ४३—४५ ॥

पिच्छावस्तिं तदा तस्य यथोक्तमुपकल्पयेत्।
प्रपौण्डरीकसिद्धेन सर्पिषा चानुवासयेत्॥ ४६॥
प्रायशो दुर्ब्बलगुदाश्चिरकालातिसारिणः।
तस्मादभीक्ष्णशस्तेषां गुदे स्नेहं प्रयोजयेत्॥
अतिवृत्तो हि पवनः स्वे स्थाने लभतेऽधिकम्।
बलं तस्य सपित्तस्य जयार्थे वस्तिरुत्तमः॥ ४७॥
रक्तं विट्सहितं पूर्व्वं पश्चाद्वा योऽतिसार्य्यते।
शतावरीघृतं तस्य लेहार्थमुपकल्पयेत्॥
शर्कराद्धांशिकं लीढ़ं नवनीतं नवोद्धृतम्।
क्षौद्रपादं जयेच्छीघ्रं तं विकारं हिताशिनः॥

यथोक्तं पिच्छावस्तिं परिवेष्टत्र्येत्यादिना पूर्व्वमुक्तमुपकल्पयेत्। प्रपौण्डरीकसक्कल्कसिद्धेन सर्पिषा वा तं नरमनुवासयेत्॥ ४६॥

गङ्गाधरः—प्रायश इत्यादि। चिरकालातिसारिणो नराः प्रायशो दुर्ब्बलगुदा भवन्ति, तस्मात् तेषां चिरकालातिसारिणां गुदबलार्थमभीक्ष्णशो गुदे स्नेहं प्रयोजयेत्। कस्मात्? अविवृत्त इत्यादि। हि यस्मादतिसारस्य चिरेणातिवृत्तौ पवनः स्वे स्थानेऽधिकं बलं लभते। तस्य सपित्तस्य जयार्थमनुवासनवस्तिरुत्तमस्तस्मात् प्रपौण्डरीकसिद्धेन सर्पिषाऽनुवासयेदिति॥ ४७॥

गङ्गाधरः—रक्तमित्यादि। यो नरः पूर्व्वं वा पश्चाद् वा विट्सहितं रक्तमतिसार्य्यते, तस्य शतावरीघृतं लेहार्थमुपकल्पयेत्। अथवा—शर्करेत्यादि। नवोद्धृतं नवनीतं शर्कराद्धांशिकमर्द्धांशशर्कर क्षौद्रपादं पादांशमधुयुतं लीढ़ं हिताशिनस्तं विट्सहितरक्तातिसारं शीघ्रं जयेत्।

चक्रपाणिः—पिच्छावस्तिं तदा तस्येति अग्रेवोपरि बस्तिग्रन्थोक्तम्। गुदे स्नेहं प्रयोजयेदिति स्नेहभावितपिचुप्रणयनेन गुदे स्नेहप्रयोगमिच्छन्ति। अन्ये तु प्रकृतत्वादनुवासनेनैवात प्रयोगमाहुः॥ ४६॥

चक्रपाणिः—स्वे स्थाने इति पक्वाशये। बस्तिरिति सामान्यवचनात् अनुवासनं निरूहश्च ज्ञेयः॥ ४७॥

न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थ-शुङ्गानापोथ्य वासयेत्।
अहोरात्रं जले तप्ते घृतं तेनाम्भसा पचेत्॥
तदर्द्धशर्करायुक्तं लेहयेत् क्षौद्रपादिकम्।
अधो वा यदि वाप्यूर्द्धं यस्य रक्तं प्रवर्त्तते॥ ४८॥
यस्त्वेवं दुर्ब्बलो मोहात् पित्तलान्येव सेवते।
दारुणं स बलीपाकं प्राप्य शीघ्रं विपद्यते॥ ४९॥
श्लेष्मातिसारे प्रथमं हितं लङ्घनपाचनम्।
योज्यश्चामातिसारघ्नो यथोक्तो दीपनो गणः॥ ५०॥

लेहान्तरमाह—न्यग्रोधेत्यादि। न्यग्रोधादीनां शुङ्गानापोथ्य कुट्टयित्वा चतुर्गुणे जले तप्तेऽहोरात्रं वासयेत्। तेन कषायेणाम्भसा चतुर्गुणेन घृतं पचेत्। पक्वं तद् घृतं तद्घृतार्द्धशर्करायुक्तं घृतपादिकक्षौद्रयुक्तं तमतिसारिण लेहयेत् यस्यातिसारिणो विड्विसर्गादधो वा यदि वाप्यूर्द्धं रक्तं प्रवर्त्तते इति॥ ४८॥

गङ्गाधरः—रक्तातिसारासाध्यतामाह—यस्त्वेवमित्यादि। यो रक्तातिसारी एवमनेन प्रकारेण दुर्ब्बलः सन् मोहादज्ञानाद् वा पुनः पित्तलानि सेवते, स दारुणं बलीपाकं गुदवलीपाकं प्राप्य शीघ्रं विपद्यते म्रियते॥ ४९॥

गङ्गाधरः—इति पित्तातिसारचिकित्सितमुक्त्वा श्लेष्मातिसारचिकित्सितमाह—श्लेष्मातिसार इत्यादि। लङ्घनपाचनं हितं, प्रथमं लङ्घनं कारयित्वा पाचनमौषधं दद्यात्। आमातिसारघ्नो यथोक्तो दीपनो गणः पिप्पली नागरं धान्यमित्यादिनामातिसारघ्नो यथा पूर्व्वमुक्त एवं पञ्चाशन्महाकषायेषु दीपनो गण उक्तः स प्रयोज्यः॥ ५०॥

चक्रपाणिः—शतावरीघृतमिति शतावरीमूलतुलाश्चतस्र इत्यादिना योनिव्यापद्घृतम् शतावरीघृतम्। विकारमिति रक्तं विट्सहितमित्यादिनोक्तम्॥ ४८॥

चक्रपाणिः—बलीपाकमिति गुदवलीपाकम्॥ ४९॥

चक्रपाणिः—दीपनो गण इति शालीपर्णीत्यादिनोक्तः॥ ५०॥

लङ्घितस्यानुपूर्व्व्यांश्च कृतायां न निवर्त्तते।
कफजो यो ह्यतीसारः कफघ्नैस्तमुपाचरेत्॥ ५१॥
विल्वकर्कटिकामुस्तमभया विश्वभेषजम्।
वचाविड़ङ्गभूतीक-धान्यकं सुरदारु च॥
कुष्ठं सातिविषा पाठा चव्यं कटुकरोहिणी।
पिप्पली पिप्पलीमूलं चित्रको हस्तिपिप्पली॥
योगाः श्लोकार्द्धविहिताश्चतुरस्तान् प्रयोजयेत्।
शृतान् श्लेष्मातिसारेषु कायाग्निबलवर्द्धनान्॥ ५२॥
अजाजीमसितां पाठां नागरं मरिचानि च।
धातकीद्विगुणां दद्यान्मातुलुङ्गरसाप्लुतम्॥
रसाञ्जनं सातिविषं कुटजस्य फलानि च।
धातकीद्विगुणं दद्यात् पातुं सक्षौद्रनागरम्॥ ५३॥

गङ्गाधरः—लङ्घितस्येत्यादि। श्लेष्मातिसारिणः प्रथमं लङ्घितस्य पाचनामातिसारघ्नदीपनानामानुपूर्व्व्यां कृतायां कफजो योऽतिसारो न निवर्त्तते, तं कफजातिसारं कफघ्नैर्वक्ष्यमाणैरुपाचरेत्॥ ५१॥

गङ्गाधरः—कफघ्नान् योगानाह—विल्वेत्यादि। विल्वं वालविल्वं, कर्कटिका कर्कटशृङ्गी। * श्लोकार्द्धविहिता य इमे योगास्तांश्चतुरो योगान् शृतान् क्वाथविधिना प्रयोजयेत्॥ ५२॥

गङ्गाधरः—अजाजीमित्यादि। असितामजाजीं कृष्णजीरकम्। एतदादिमरिचान्तानि प्रत्येकं समानि। तत्सर्व्वं समम्। धातकीद्विगुणं द्विभागां धातकीं दत्त्वा तत् सर्व्वं मातुलुङ्गरसाप्लुतं दद्यात्। प्रकरणात् कफातिसारिणे। रसाञ्जनमित्यादि। कुटजस्य फलमिन्द्रयवः। रसाञ्जनादीनां प्रत्येकं समभागः। तदेकभागापेक्षया धातकी द्विगुणा यत्र तत् सक्षौद्रनागरं पातुं दद्यादिति। पानंयोग्यं मधु चतुर्गुणं चूर्णापेक्षया देयम्॥ ५३॥

चक्रपाणिः—कफघ्नैस्तमुपाचरेदित्युक्तम्, तेन विल्वकर्कटिकेत्यादिना योगमाह॥ ५१। ५२॥

चक्रपाणिः—अजाजीमित्यादौ असितामिति पिप्पलीम्। धातकीद्विगुणमिति पृथग्द्रव्यापेक्षया

धातकी नागरं विल्वं लोध्रं पद्मस्य केशरम्।
जम्बुत्वङ् नागरं धान्यं पाठा मोचरसं बला।
समङ्गा धातकी विल्व-मध्यं जम्ब्वाम्रयोस्त्वचा।
कपित्थानि विड़ङ्गानि नागरं मरिचानि च॥
चाङ्गेरीतक्रकोलाम्लांश्चतुरस्तान् कफोत्तरे।
श्लोकार्द्धविहितान् दद्यात् सस्नेहलवणान् खड़ान्॥ ५४॥
कपित्थमध्यं लीढ़्वैव सव्योषक्षौद्रशर्करम्।
कट्फलं मधुयुक्तं वा मुच्यते जठरामयात्॥
कणां मधुयुतां लीढ़्वा तक्रं पीत्वा सचित्रकम्।
जग्ध्वा वा बालविल्वानि मुच्यते जठरामयात्॥
बालविल्वं गुड़ं तैलं पिप्पली विश्वभेषजम्।
लिह्याद्‌ वाते प्रतिहते सशूलः सप्रवाहिकः॥

गङ्गाधरः—धातकीत्यादि। श्लोकार्द्धविहितांश्चतुरो योगान् सुचूर्णितांश्चाङ्गेरीतक्रकोलरम्लान् कृत्वा तैलस्नेहलवणाभ्यामनुरूपाभ्यां खड़ान् दद्यात्॥ ५४॥

गङ्गाधरः—कपित्थेत्यादि। व्योषचूर्णक्षौद्रशर्कराभिर्यथार्हं मिश्रितं कपित्थस्य मध्यं शस्यं लीढा। मधुयुक्तं कट्फलचूर्णं वा लीढ़्वा कफजजठरामयान्मुच्यते। कणामित्यादि। मधुयुतां कणां पिप्पलीं चूर्णितां लीढ़्वा। अथवा सचित्रकं चित्रकमूलचूर्णसहितं चतुर्गुणं तक्रं पीत्वा अथवा बालविल्वानां शस्यानि जग्ध्वा जठरामयान्मुच्यते। बालविल्वमित्यादि। सशूलप्रवाहिकः कफातिसारी प्रतिहते प्रतिलोमे वाते बालविल्वपिप्पलीविश्वभेषजं चूर्णीकृत्य

द्विगुणया धातक्या युक्तम्। जतूकर्णं ह्ययं योगः। पाठा जातीफलं लोध्रं धातकीद्विगुणमित्युक्तम्। ॥ ५३। ५४॥

चक्रपाणिः—कणां मधुयुतामित्यत्र कणा पिप्पली। अन्ये कणान्निति पठन्ति कणानित्यनेन

भोज्यं मूलकयूषेण वातघ्नैश्चोपसेवनैः।
वातातिसारविहितैर्यूषैर्मांसरसैः खड्ै ः॥
पूर्व्वोक्तमम्लसर्पिर्वा षट्पलं वा यथाबलम्।
पुराणं वा घृतं दद्याद् यवागूमण्डमिश्रितम्॥ ५५॥
वातश्लेष्मविबन्धे वा कफे वातिस्रवत्यपि।
शूले प्रवाहिकायाञ्च पिच्छावस्तिं प्रयोजयेत्॥
पिप्पलीविल्वकुष्ठानां शताह्वावचयोरपि।
कल्कैः सलवणैर्युक्तं पूर्व्वोक्तं सन्निधापयेत्॥ ५६॥
प्रत्यागते सुखे स्नातं कृताहारं दिनात्यये।
विल्वतैलेन मतिमान् सुखोष्णेनानुवासयेत्॥

गुडतलाभ्यां लिह्यात्। भोज्यमित्यादि। मूलकस्य शुष्कस्य यूषेण सशूल-प्रवाहिककफातिसारिणान्नं भोज्यम्। वातघ्नैश्चोपसेवनैराहारद्रव्योपसेवन-दध्यादिभिः। वातातिसारविहितैर्यवानां मुद्गमाषाणामित्यादुक्तैर्यूषैर्लोपाक-रसमित्यादुक्तमांसरसैः। कल्कः स्याद् बालविल्वानामित्यादुक्तः खड्ः भोज्यम्। पूर्व्वोक्तमित्यादि। पूर्व्वोक्तं चाङ्गेरीघृतादिकमम्लसर्पिः षट्पलं सर्पिश्च पुराणं घृतं वा यथाबलं यवागूमण्डान्यतरमिश्रितं सशूलप्रवाहि-काय कफातिसारिणे दद्यात्॥ ५५॥

गङ्गाधरः—वातश्लेष्मेत्यादि। पिच्छावस्तिं पूर्व्वमुक्तम्। तत्प्रयोग-मिह विधेयमाह—पिप्पलीत्यादि। पिप्पल्यादीनां कल्कैः श्लक्ष्णपिष्टैः सलवणैर्युक्तं पूर्व्वोक्तं पिच्छावस्तिं सन्निधापयेत् प्रयोजयेत्॥ ५६॥

गङ्गाधरः—तस्मिन् दत्तपिच्छावस्तौ प्रत्यागते गुदान्निर्गते सुखे जाते स्नातं, दिनात्यये कृताहारं, सुखोष्णेन विल्वतैलेन मतिमाननुवासयेत्।

च यष्टितण्डुलात् ग्राहयन्ति। वाते प्रतिहत इति बद्धे वाते। उपसेवनैरिति व्यञ्जनैः। पूर्व्वोक्त-मम्लसर्पिरिति चाङ्गेरीकोलदध्यम्लेत्यादिनोक्तम्॥ ५५॥

चक्रपाणिः—पिच्छावस्तिं प्रयोजयेदिति यदुक्तं तत्रापि पिच्छावस्तेर्विशेषणमाह पिप्पल्यादि-कल्कैर्युक्तं सन्निधापयेदिति॥ ५६॥

वचान्तैरथवा कल्कैस्तैलं पक्त्वानुवासयेत् ।
बहुशः कफवातार्त्तस्तथा स लभते सुखम् ॥ ५७ ॥
स्वस्थाने मारुतोऽवश्यं वर्द्धते कफसंक्षयात् ।
विवृद्धः सहसा हन्यात् तस्मात् तं त्वरया जयेत् ॥
वातस्यानु जयेत् पित्तं पित्तस्यानु जयेत् कफम् ।
त्रयाणां वा जयेत् पूर्व्वं यो भवेद्‌ बलवत्तरः ॥ ५८ ॥

अथवा वचान्तैः विल्वकर्कटिकामुस्तमभयाविश्वभेषजम् वचेत्यन्तैः कल्कैः तैलं चतुर्गुणजले पक्त्वानुवासयेदिति । अस्याशः बहुश इत्यादि ॥ ५७ ॥

गङ्गाधरः—कफातिसारचिकित्सितमुक्त्वा सन्निपातचिकित्सामाह—स्वस्थान इत्यादि । त्रिदोषजातिसारे पूर्व्व कफसंक्षयान्मारुतः स्वस्थाने पक्वाशयेऽवश्यं वर्द्धते, विवृद्धश्च मारुतः सहसा तमातुरं हन्यात् तस्मात् तं विवृद्धं मारुतं त्वरया जयेत् । वातस्य जयादनु पित्तं जयेत् । पित्तस्य जयादनु कफं जयेत् । यदि कफक्षयो न भवति मारुतश्च न वर्द्धते तदा यत् कुर्य्यात् तदाह—त्रयाणामित्यादि । त्रयाणां दोषाणां मध्येऽतिसाररोगे यो बलवत्तरो दोषो भवेत् तं दोषं पूर्व्व जयेदिति । भयशोकजयोर्वातचिकित्सितं कुर्य्यात् वातलक्षणलाद् वातप्रकोपाच्च । इति तन्त्र प्रोक्तमिति ॥ ५८ ॥

चक्रपाणिः—विल्वतैलेनेति सिद्धौ दशमूलं बलारास्नेत्यादिना वक्ष्यमाणं विल्वतैलम् । वचान्तैरिति पिप्पलीविल्वकुष्ठानां शताह्वावचयोरित्यत्रोक्तैर्वचान्तैः ॥ ५७ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति सर्व्वातिसारेषु पक्वाशयव्यापकत्वेन वायुवृद्धिर्भवति, सा चाशुकारितया त्वरया जेतव्येति दर्शयन्नाह स्वे स्थाने इत्यादिना । कफसंक्षयादित्यनेन कफसंक्षये रूक्षशरीरतया वायुः कुप्यति श्लेष्मशोणिते वृद्धे शरीरवायुः विवृतप्रसवो भवति इति । पूर्व्वं ज्वराध्याये सन्निपातचिकित्सायां कफस्थानानुपूर्व्या वा इत्यनेन कफपित्तवातादीनां क्रमेण चिकित्सा अतीसारेऽपि त्रिदोषजे कदाचित् स्यादित्याशङ्क्य अत्र विशिष्टं क्रममाह—वातस्यान्वित्यादि । अयञ्च क्रमो निरामसन्निपातातिसारे एव ज्ञेयः । सामे तु प्रथममामस्यैव चिकित्सितं कर्त्तव्यम् । समत्रिदोषातिसारचिकित्साक्रममभिधाय विषमत्रिदोषातिसारचिकित्साक्रममाह त्रयाणामिति ॥ ५८ ॥

तत्र श्लोकः।

प्रागुत्पत्तिर्निदानानि लक्षणं साध्यता न च।
क्रिया चावस्थिकी सिद्धा निर्दिष्टा ह्यतिसारिणाम्॥ ५६॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़बलप्रतिसंस्कृते
चिकित्सितस्थानेऽतिसारचिकित्सितं नाम
एकोनविंशोऽध्यायः॥ १६॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थं संग्रहीतुमाह—तत्र श्लोक इति। प्रागुत्पत्तिरित्यादि॥ ५९॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल प्रतिसंस्कृत एव च।
चिकित्सितेऽतिसारस्य त्वेकोनविंश एव तु। अध्याये गङ्गाधरेण जल्पकल्पतरौ कृते। षष्ठस्कन्धे तच्चिकित्सा-स्थानजल्पेऽतिसारिणः।
चिकित्सितजल्पो नाम शाखैषैकोनविंशिकी॥ १९॥

चक्रपाणिः—प्रागुत्पत्तीत्यादिना अध्यायार्थसंग्रहः॥ ५९॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां अतिसारचिकित्सितं
नाम ऊनविंशोऽध्यायः॥ १९॥

विंशोऽध्यायः ।

अथातश्छर्दिचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

यशस्विनं ब्रह्मतपोधृतिभ्यां *
ज्वलन्तमग्न्यर्कसमप्रभावम् ।
पुनर्व्वसुं भूतहिते निविष्टं
पप्रच्छ शिष्योऽत्रिजमग्निवेशः ॥
याश्छर्दयः पञ्च पुरा त्वयोक्ता
रोगाधिकारे भिषजां वरिष्ठ ।
तासां चिकित्सां सनिदानलिङ्गां
यथावदाचक्ष्व हिताय नृणाम् ॥ २ ॥
तदग्निवेशस्य वचो निशम्य
प्रीतो भिषक्श्रेष्ठ इदं जगाद ।
याश्छर्दयः पञ्च पुरा मयोक्ता-
स्ता विस्तरेण ब्रुवतो निबोध ॥ ३ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—उद्दिष्टानुक्रमेणातिसारचिकित्सितानन्तरं छर्दिचिकित्सितम् आह—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—यशस्विनमित्यादि । ब्रह्मणस्तपश्च धृतिश्च ताभ्याम् । प्रश्नमाह—य इत्यादि । पुरा त्वया याः पञ्च छर्दयः प्रोक्ता अष्टोदरीये पञ्च छर्दय इत्युद्दिश्य, पञ्च छर्दय इति द्विष्टार्थसंयोगवातपित्तकफसन्निपातोद्रेका इति, तासां पञ्चानां छर्दीनाम् ॥ २ । ३ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—शरीरे मार्गद्वयं प्रधानं अधोगुदमूर्द्ध्वं मुखम्, तदधोमार्गातिप्रवृत्तिदोषमतीसार-मभिधाय ऊर्द्ध्वातिप्रवृत्तिदोषरूपा छर्दिरुच्यते इति छर्द्यध्यायसम्बन्धः ॥ १ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—ब्रह्मणः तत्त्वज्ञानस्य तपसश्च धृती, ताभ्यां ज्वलन्तम् । रोगाधिकारे इत्यष्टोदरीये ॥ २ । ३ ॥

---

* ब्रह्मतपोद्युतिभ्यामिति चक्रसम्मतः पाठः ।

दोषैः पृथक् त्रिप्रभवा चतस्रो
द्विष्टार्थयोगादपि पञ्चमी स्यात्।
तासां हृदुत्क्लेशकफप्रसेकौ
द्वेषोऽशने चैव हि पूर्व्वरूपम् ॥ ४ ॥
व्यायामतीक्ष्णौषधशोकरोग-
भयोपवासाद्यतिकर्षितस्य।
वायुर्महास्रोतसि संप्रवृद्धः
उत्क्लेश्य दोषांस्तत ऊर्द्ध्वमस्यन्।
आमाशयोत्क्लेशकृतांश्च मर्म्म
प्रपीड़यंश्छर्द्दिमुदीरयेत् तु ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—पुरा याः पञ्च छर्द्दय उक्तास्ता एव पुनः स्मारयन्नाह—दोषैरित्यादि। पृथग्दोषैस्त्रिस्रश्च त्रिप्रभवा चैकेति ताश्चतस्रश्छर्द्दयः पञ्चमी च्छर्द्दिर्द्विष्टार्थयोगादिति। तासां पञ्चानां छर्द्दीनां पूर्व्वरूपं हृदुत्क्लेशश्च कफप्रसेकश्च अशने द्वेषश्चैव ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—वातजच्छर्द्दिर्निदानपूर्व्विकां सम्प्राप्तिं वक्तुं निदानमाह—व्यायामेत्यादि। व्यायामाद्यतिकर्षितस्य महास्रोतसि गलोदरस्रोतसि संप्रवृद्धो

चक्रपाणिः—पृथक् वातादिषु त्रिषु च मिलितेषु प्रभवः उत्पत्तिर्यासां ताः पृथक्त्रिप्रभवाश्चतस्रः। द्विष्टार्थयोगादपीत्यत्र द्विष्टशब्देन प्रतीपाशुचिपूत्यादयोऽपि द्वेष्यतया गृह्यन्ते। द्विष्टप्रतीपेत्यादौ वक्ष्यमाणा द्विष्टार्थच्छर्द्दिनिदाने द्विष्टशब्देन गोबलीवर्द्दन्यायात् प्रतिपुरुषनियतद्विष्टत्वमुच्यते, तेनेह उक्तार्थशब्देन प्रतिपादिता छर्द्दिरुच्यते। यद्यपि हेत्वभिधानपूर्व्वकं पूर्व्वरूपाभिधानं युज्यते हेतूत्तरकालभावित्वादेव पूर्व्वरूपस्य, तथाप्यल्पवक्तव्यत्वात् तासामित्यादिना पूर्व्वरूपमाह। पूर्व्वरूपं लिङ्गाल्पत्वादुच्यते। एवमन्यत्रापि साक्षात्सूचितपूर्व्वाभिधानेन ज्ञेयम् ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—व्यायामेत्यादिना वातजहेतुमाह। महास्रोतसीति कोष्ठे। दोषानिति बहुवचनं बहूनां उत्क्लेशनीयानां विद्यमानत्वात् रक्तादेरपि छर्द्यादिदोषशब्देनाभिधानात्। ऊर्द्ध्वक्षिपणं आमाशयोद्रेकेण उदीरितो वायुरेव। किंवा आमाशयोद्वेगकृतान् इति द्वितीयाबहुवचनं दोषानित्यस्य विशेषणम्। मर्म्मेति हृदयम् ॥ ५ ॥

हृत्पार्श्वपीड़ामुखशोषमूर्द्ध-
नाभ्यर्त्तिकासस्वरभेदतोदैः ।
उद्गारशब्दप्रबलं सफेनं
विच्छिन्नकृष्णं तनुकं कषायम् ।
कृच्छ्रेण चाल्पं महता च वेगे-
नार्त्तोऽनिलाच्छर्दयतीह दुःखम् ॥ ६ ॥
अजीर्णकट्वम्लविदाह्यशीतै-
रामाशये पित्तमुदीर्णवेगम् ।
रसायनीभिर्विसृतं प्रपीड्य
मर्म्मोर्द्ध्वमागम्य वमिं करोति ॥ ७ ॥
मूर्च्छापिपासामुखशोषमूर्द्ध-
ताल्वक्षिसन्तापतमोभ्रमार्त्तः ।
पीतं भृशोष्णं हरितं सतिक्तं
धूम्रञ्च पित्तेन वमेत् सदाहम् ॥ ८ ॥

वायुर्दोषानुत्क्लिश्य ऊर्द्ध्वमस्यन् निक्षिपन् मर्म्म हृदयादि प्रपीड़यन्नामाशयोत् क्लेशकृतां छर्दिम् उदीरयेत् ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—वातजच्छर्दिलक्षणमाह—हृत्पार्श्वेत्यादि । हृत्पार्श्वयोः पीड़ा, मूर्द्धनाभ्योरर्त्तिः । वमनकाले प्रबल उद्गारशब्दो यत्र तथाविधं छर्दयतीति क्रियाविशेषणम् । यद्वस्तु छर्दयति तद् विच्छिन्नकृष्णवर्णं तनुकमघनमल्पञ्च महता वेगेनार्त्तः सन् कृच्छ्रेण छर्दयति वातात् ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—पित्तजच्छर्द्दिर्निदानपूर्व्वकसम्प्राप्तिमाह—अजीर्णेत्यादि। अशीत-मुष्णम् । रसायनीभिः रसवाहिनीभिर्धमनीभिर्विसृतं विसारि सत् मर्म्म प्रपीड्य वक्षः प्रपीड्य ऊर्द्ध्वमागम्य वमिं करोति जनयति । मूर्च्छेत्यादि पित्तजवमिलक्षणम् । पीतमित्यादि विशेषणं तस्य यद्वस्तु वमति ॥ ७ । ८ ॥

चक्रपाणिः—कषायमिति कषायरसं कषायवर्णं वा ॥ ६ ॥

चक्रपाणिः—अजीर्णेत्यादिना पित्तजायाः हेतुलक्षणे ब्रूते । अजीर्णेति अजीर्णे भोजनम् । रसायनीभिरिति स्रोतोभिः ॥ ७ ॥

स्निग्धातिगुर्व्वामविदाहिभोज्यैः
स्वप्नादिभिश्चैव कफोऽतिवृद्धः।
उरः शिरो मर्म्म रसायनीश्च
सर्व्वाः समावृत्य वमिं करोति ॥ ९ ॥
तन्द्रास्यमाधुर्य्यकफप्रसेक-
सन्तोषनिद्रारुचिगौरवार्त्तः।
स्निग्धं घनं स्वादु कफं विशुद्धं
सलोमहर्षोऽल्परुजं वमेत् तु ॥ १० ॥
समश्नतः सर्व्वरसान् प्रसक्त-
मामप्रदोषर्त्तु विपर्य्ययैश्च।

गङ्गाधरः—स्निग्धेत्यादि कफजच्छर्दनिदानानि स्वप्नादिभिरित्यन्तानि। मर्म्म हृदयं रसायनी रसवाहिनीधमनी सप्तशती ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—निदानपूर्व्वकसम्प्राप्तिमुक्त्वा कफजच्छर्द्दर्लिङ्गान्याह — तन्द्रेत्यादि। सन्तोषस्तृप्तिवदभ्यवहारानिच्छुता। स्निग्धमित्यादि यद्वमति तद्वस्तुविशेषणम्। अल्परुजमिति क्रियाविशेषणम् ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—त्रिदोषजच्छर्दनिदानपूर्व्वकसम्प्राप्तिमाह—समश्नत इत्यादि। समश्नतः समशनं कुर्व्वतः। समशनमुक्तं ग्रहणीचिकित्सिते—पथ्यापथ्यमिहैकत्र भुक्तं समशनं मतमिति। सर्व्वरसानां प्रसक्तं निरन्तरं समशनं

चक्रपाणिः—मूर्द्धति तापेन संबध्यते। धूम्रं धूम्रवर्णम् ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—स्निग्धेत्यादिना कफजमाह ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—सन्तोषोऽत्र तृप्तिः। अन्ये तु सन्तोषो मानस एव अत्र व्याधिप्रभावाद भवति। अल्परुजमिति क्रियाविशेषणम् ॥ १० ॥

चक्रपाणिः—समश्नत इत्यादिना त्रिदोषजमाह। समश्नतः सर्व्वरसानिति पथ्यापथ्यमेलकरूपतया भजतः। उक्तं हि 'पथ्यापथ्यमिहैकत्र भुक्तं समशनं मतमिति, न तु सर्व्वरसा॥

सर्व्वे प्रकोपं युगपत् प्रपन्ना-
श्छर्द्दिं त्रिदोषां जनयन्ति दोषाः॥ ११॥
शूलाविपाकारुचिदाहतृष्णा-
श्वासप्रमोहप्रबला प्रसक्तम्।
छर्द्दिस्त्रिदोषाल्लवणाम्लनील-
सान्द्रोष्णरक्तं वमतां नृणां स्यात्॥ १२॥
विट्स्वेदमूत्राम्बुवहानि वायुः
स्रोतांसि संरुध्य यदोर्द्ध्वमेति।
उत्सन्नदोषस्य समाचितं तं
दोषं समुद्धूय नरस्य कोष्ठात्॥
विण्मूत्रयोस्तत्समगन्धवर्णं
तृट्श्वासहिक्कार्त्तियुतं प्रसक्तम्॥
प्रच्छर्द्दयेद् दुष्टामिहातियोगात्
तयार्द्दितश्चाशु विनाशमेति॥ १३॥

कुर्व्वतो नरस्यामान्नप्रदोषेण ऋतुविपर्य्ययैश्च सर्व्वदोषा युगपत् प्रकोपं प्रपन्नाः त्रिदोषां छर्द्दिं जनयन्ति॥ ११॥

गङ्गाधरः—लिङ्गान्याह—शूलेत्यादि। शूलादीनि प्रबलानि यत्र सा प्रसक्तं निरन्तरं लवणादिरूपं वस्तु वमतां नृणां छर्द्दिस्त्रिदोषात् स्यात्॥ १२॥

गङ्गाधरः—एतामसाध्यामाह—विट्स्वेदेत्यादि। उत्सन्नदोषस्य उद्धत-त्रिदोषस्य नरस्य यस्मात् यदा वायुर्विड़ादिवहानि स्रोतांसि संरुध्य तेषां विड़ादीनामधःप्रवृत्तिपथं रुद्धा ऊर्द्धमेति तत्तस्मात् तदा तस्योत्सन्नत्रिदोषस्य तस्य नरस्य समाचितं तं दोषं सपित्तं कफं विण्मूत्रयोः समगन्धवर्णं दुष्टं कोष्ठादुद्धूय

भुञ्जानस्येत्यर्थः। सर्व्वरसभोजनं हि पथ्यमेव। तेनेह तस्य त्रिदोषकर्त्तृत्वं न स्यात्। प्रसक्तमिति निरन्तरम्। आमस्य वा प्रदोषः आमप्रदोषः॥ ११। १२॥

चक्रपाणिः—विट्स्वेदेत्यादिना उपद्रवयुक्तां छर्द्दिमुपद्रवादसाध्यामाह। विण्मूत्रयोस्तत्-समगन्धवर्णं छर्द्दयतीति वायुना विण्मूत्रस्रोतसां दूषितत्वाज्ज्ञेयम्॥ १३॥

द्विष्टप्रतीपाशुचिपूत्यमेध्य-
बीभत्सगन्धाशनदर्शनैश्च ।
यच्छर्द्दयेत् तप्तमना मनोघ्नै-
र्द्विष्टार्थसंयोगभवा मता सा ॥ १४ ॥
क्षीणस्य या छर्द्दिरतिप्रसक्ता
सोपद्रवा शोणितपूययुक्ता ।

ऊर्द्ध्वं गमयित्वा प्रसक्तमविच्छेदेन तथा तृड़ादियुक्तमतिवेगात् प्रच्छर्दयेत् प्रच्छर्द्दिं कारयेत् तया छर्द्द्या छर्द्दितः पुमानाशु विनाशमेति। त्रिदोषहेतुमन्तरेण नैवं छर्द्दिरेकादिदोषेण सम्भवति। न हि सर्व्वासु वातजादिषु छर्द्दिषु वायु-रूर्द्ध्ववेगो भवति तदितरदोषसमाचयश्च वर्त्तते इति ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—आगन्तुच्छर्द्दिवचनानन्तरं सर्व्वछर्द्द्यसाध्यतायाः वक्ष्यमाणत्वाच्च आगन्तुच्छर्द्दिमाह—द्विष्टेत्यादि। यद् यत् पुरुषो द्वेष्टि तत्तद्द्रव्यं द्विष्टं प्रतीपं सात्म्यविपरीतमशुचि द्रव्यं घृणाकरं पूति दुर्गन्धि द्रव्यं अमेध्यं मनःप्रतिकूलं बीभत्सं विकृतम्। तेषां गन्धेनाशनेन दर्शनेन च मनोघ्नेन तप्तमना उद्विग्नमना यच्छर्दयेत् सा छर्द्दिर्द्विष्टार्थसंयोगभवा पञ्चमी मता। एतेन तदयुक्तं यद्व्याख्यायते—"बीभत्सजा दौर्हृदजामजा च असात्म्यजा च क्रिमिजा च या हि। सा पञ्चमी ताञ्च विभावयेच्च दोषोच्छ्रयेणैव यथोक्त-मादौ" इति वचनेन सा पञ्चमीति बीभत्सजाद्यपेक्षया क्रिमिजा पञ्चमी, तामादौ यथोक्तं दोषोच्छ्रयेण विभावयेदिति। क्रिमिजा हि छर्द्दिरिहागन्तुजायां नाभिहिता स्वप्नादिभिः कफच्छर्द्दिहेतुभिर्वृद्धः कफो यच्छर्द्दिं करोति तत्रादि-पदेन क्रिमिरपि कफस्थानज उपसंगृहीतः। इति न न्यूनता। येन तु क्रिमिजा पृथगुक्ता क्रिमिप्रत्यनीकचिकित्साकरणज्ञापनार्थमिति ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—अथ सर्व्वासामसाध्यतामाह—क्षीणस्येत्यादि। व्याध्यादिभिः

चक्रपाणिः—द्विष्टेत्यादिना द्विष्टजामाह। द्विष्टादयो गन्धेनाशनेन दर्शनेन च यथायोग्यतया संबध्यते। अशनं भक्षणम्। द्विष्टं प्रतिपुरुषाप्रीतिजनकम्। प्रतीपं वचादि। केचित् प्रतीपं वातमाहुः। अशुचि उच्छिष्टम्, अमेध्यं मलिनम्, बीभत्सं जुगुप्सितम्। मनोघ्नै-रित्यनेन द्विष्टादीनां मध्ये यत्किञ्चित् पुरुषं प्राप्य अशुच्यादि मनोघ्नं न भवति तं प्रति तच्छर्द्दिकारकं न भवति मनोऽनुपघातकत्वादिति सूचयति ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—असाध्यलक्षणयुक्तां छर्द्दिं परित्यागार्हामाह—क्षीणस्येत्यादि। अतिप्रवृद्धा

सचन्द्रिकां तां प्रवदेदसाध्यां
साध्यां चिकित्सेदनुपद्रवाञ्च ॥ १५ ॥
आमाशयोत्क्लेशभवा हि सर्व्वा-
श्छर्द्द्यो मता लङ्घनमेव तस्मात् ।
प्राक् कारयेन्मारुतजां विमुच्य
संशोधनं वा कफपित्तहारि ॥ १६ ॥
चूर्णानि लिह्यान्मधुनाभयानां
हृद्यानि वा यानि विरेचनानि ।
मद्यैः पयोभिश्च युतानि युक्त्या
नयन्त्यधो दोषमुदीर्णमूर्द्ध्वम् ॥ १७ ॥

क्षीणस्यातिप्रसक्ता निरन्तरप्रवलत्वेन लग्ना या कासाद्युपद्रवयुक्ता च या या च शोणितपूययुक्ता तां सचन्द्रिकां मेदःप्रभृतिधातुर्मयूरपुच्छचन्द्रकवत् प्रतिभाति सा चन्द्रिका तद्युक्तामसाध्यां प्रवदेत्। अनुपद्रवां कासाद्युपद्रवहीनां साध्यां वातादिजान्यतमां चिकित्सेत्। इति च्छर्द्दिनिदानम् ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—अथ साध्यायाश्छर्द्देश्चिकित्सितमाह—आमाशयेत्यादि। आमाशयः कफस्थानं तदुत्क्लेशभवत्वादादौ सर्व्वासु छर्द्दिषु लङ्घनम्। अथवा वातजां छर्द्दिं विना सर्व्वासु कफपित्तहारि संशोधनं वमनविरेचनं कारयेत् मारुतजायां लङ्घनमेव ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—चूर्णानीत्यादि। कफपित्तहारीणि विरेचनानि अभयानां

इति सदानुवद्धा। सोपद्रवेत्यत्र विट्स्वेदेत्यादिना रोगोपद्रवा ज्ञेयाः। सचन्द्रिकामिति दत्तस्नेहमण्डलाकारयुक्ताम् ॥ १५ ॥

चक्रपाणिः—आमाशयेत्यादिना साध्यानां चिकित्सामाह। यस्मादामाशयोत्क्लेशात् सर्व्वाश्छर्द्दयो भवन्ति, आमाशयोत्थे च रोगे लङ्घनादि कफहरं भेषजं युक्तम्, तस्मात् लङ्घनमेव कर्त्तव्यमिति भावः। लङ्घनं चाल्पदोषविषयं शोधनञ्च बहुदोषविषयमिति व्यवस्था। संशोधनशब्देन चेह विरेचनवमने अपि गृह्येते। अन्ये तु अत्र संशोधनशब्देन प्रतिमार्गहरणतया अत्यर्थंहितं विरेचनमेव वर्णयन्ति ॥ १६ ॥

चक्रपाणिः—संशोधनयोगानाह—चूर्णानीत्यादि ॥ १७ ॥

वल्लीफलाद्यैर्वमनं पिबेद्वा
यो दुर्ब्बलस्तं शमनैश्चिकित्सेत्।
रसैर्मनोज्ञै र्लघुभिर्विशुष्कै-
र्भक्ष्यैः सभोज्यैर्विविधैश्च पानैः॥ १८॥
सुसंस्कृतास्तित्तिरिवर्हिलाव-
रसा व्यपोहन्त्यनिलप्रवृत्ताम्।
छर्द्दिं तथा कोलकुलत्थधान्य-
विल्वादि-मूलाम्लयवैश्च यूषः॥ १९॥

वातात्मिकायां हृदयद्रवार्त्तः कामं पिवेत् सैन्धववद्‌घृतं वा।
सिद्धं तथा नागरधान्यकाभ्यां दध्ना च तोयेन च दाड़िमस्य॥

चूर्णानि मधुना लिह्यात्। एवं यानि हृद्यानि कफपित्तहारीणि विरेचनानि तानि मद्यैः पयोभिश्च युतानि युक्त्या सेवितानि ऊर्द्ध्वमुदीर्णं दोषमधो नयन्ति॥ १७॥

गङ्गाधरः—वल्लीत्यादि। कफपित्तहारि वमनन्तु वल्लीफलाद्यैस्तिक्तालाबू-प्रभृतिभिः पिवेत्। यो दुर्व्वलस्तं छर्द्दिरोगार्त्तं शमनैश्चिकित्सेत्। शमनार्थमाह। लघुभिर्मनोज्ञैर्मांसरसैर्लघुभिरेव विशुष्कैर्भक्ष्यैरपूपादिभिः। विविधैश्च लघु-भिरेव सभोज्यैः सान्नपेयादिभिः पानैश्चिकित्सेत्॥ १८॥

गङ्गाधरः—तत्र लघुमांसरसकार्य्यमाह—सुसंस्कृता इत्यादि। घृतादिना भृष्टा मरिचजीरकादियुक्ताः। तथा कोलादिभिर्यूषोऽनिलप्रवृत्तां छर्द्दिं व्यपोहतीति। विल्वादि पञ्चमूलं मूलाम्लं काञ्जिकाधःस्थितकिट्टं यवान्तैः साधनैर्द्रव्यैः कुलत्थो यूषः कार्य्यः॥ १९॥

गङ्गाधरः—वातात्मिकायामित्यादि। हृदयद्रवः वक्षसि धग्धक्कृतस्पन्दः। सैन्धववद्‌घृतं सैन्धवमिश्रितं चतुर्गुणजले सिद्धं घृतं यथेच्छं पिवेत्। तथा नागरधान्याभ्यां कल्काभ्यां चतुर्गुणेन दध्ना सिद्धं घृतं वा पिवेत्। दाड़िमस्य

चक्रपाणिः—फलाद्य इति फलानि जीमूतेक्ष्वाकुप्रभृतीनि पठितानि, तैः। शमनैरिति दोषनिर्हरणं विना दोषसाम्यकरैः। उक्तं हि पुष्कलावते—'न शोधयति यद्दोषान् समान् नोदीरयत्यपि। समीकरोति विषमान् तत् संशमनमुच्यते' इति॥ १८॥

चक्रपाणिः—सुसंस्कृता इत्यादिना वैशेषिकी वातजा चिकित्सा उच्यते॥ १९॥

व्योषेण युक्तां लवणैस्त्रिभिश्च तस्यैव मात्रामथवा प्रदद्यात्।
स्निग्धानि हृद्यानि च भोजनानि रसैः सयूषैर्दधिदाड़िमैश्च ॥२०

पित्तात्मिकायां त्वनुलोमनार्थं द्राक्षाविदारीक्षुरसैस्त्रिवृत् स्यात्।
कफाशयस्थं त्वतिमात्रवृद्धं पित्तं हरेत् स्वादुभिरूर्द्ध्वमेव ॥ २१ ॥

शुद्धाय काले मधुशर्कराभ्यां
लाजैश्च मन्थं यदि वापि पेयाम्।
प्रदापयेन् मुद्गरसेन वापि
शाल्योदनं जाङ्गलजैरसैर्वा ॥ २२ ॥

तोयेन दाड़िमफलरसेन सिद्धं घृतं ना पिवेत्। अथवा तस्यैव दाड़िमरससिद्धस्य घृतस्य मात्रां व्योषयुक्तां त्रिभिर्लवणैः सौवर्च्चलसैन्धवविड़लवणैश्च युक्तामनुरूपेण मिलितां वातच्छर्द्यां प्रदद्यात्। भोजनान्यन्नानि स्निग्धानि हृद्यानि मण्डपेयादीनि वातहरहृद्यद्रव्यसाधितानि लघुभिर्मांसरसैर्यूषैर्दधिभिर्दाड़िमैश्च प्रदद्यादिति वातजच्छर्दिचिकित्सितम् ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—अथ पित्तच्छर्दिचिकित्सितमाह—पित्तात्मिकायामित्यादि। द्राक्षारसैर्विदारीरसैरिक्षुरसैर्वा युक्ता चूर्णिता त्रिवृत् पित्तच्छर्द्यामनुलोमनार्थं स्यात्। कफाशयस्थमतिमात्रवृद्धपित्तन्तु स्वादुभिरूर्द्ध्वहरवमनद्रव्यैरूर्द्ध्वं हरेत् वामयेत् ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—शुद्धायेत्यादि। अनेन विधानेन शुद्धाय पित्तच्छर्दियुक्ताय काले बुभुक्षायां जातायां लाजैश्चूर्णीकृतैर्द्रवेणालोड़ितैर्मन्थं मधुशर्कराभ्यां यथायोग्यं प्रदापयेत्। अथवा लाजैः पेयां मधुशर्कराभ्यां युक्तां प्रदापयेत्। अग्निबलाधिक्ये मुद्गरसेन शाल्योदनं प्रदापयेदथवा जाङ्गलमांसजरसैः शाल्योदनं प्रदापयेत् ॥ २२ ॥

चक्रपाणिः—सैन्धववदिति सैन्धवप्रक्षेपम्। तोयेन च दाड़िमस्य इति दाड़िमरसेन। व्योषेणेत्यादौ व्योषादीनां घृतमात्रायां प्रक्षेपार्थम् ॥ २० ॥

चक्रपाणिः—कफाशयस्थमिति कफस्थानस्थम्। आमाशयोर्द्ध्वभागो वक्षः, तत्स्थं हरेत्। ऊर्द्ध्वमेवेति वमनेनैव हरेत् ॥ २१ ॥

चक्रपाणिः—यदि वापि पेयामिति मन्दाग्निं प्रति पेया ज्ञेया ॥ २२ ॥

सितोपलामाक्षिकपिप्पलीभिः
कुल्माषलाजायवसक्तुगृञ्जान् ।
खर्ज्जूरमांसान्यथ नारिकेलं
द्राक्षामथो वा वदराणि लिह्यात् ॥
स्रोतोजलाजोत्पलकोलमज्ज-
चूर्णानि लिह्यान्मधुनाभयां वा ।
कोलास्थिमज्जाञ्जनमक्षिकाविड्-
लाजासितामागधिकाकणा वा ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—सितोपलेत्यादि। कुल्माषलाजयवानां सक्तून् गृञ्जनचूर्णं मिश्रयित्वा पिप्पल्या सह युक्तं सितोपलामधुभ्यां लिह्यात्। खर्ज्जूरमांसानि खर्ज्जूरस्य कोमलमस्तकानि पिप्पल्या सहितानि पेषयित्वा सितोपलामधुभ्यां लिह्यात्। अथ नारिकेलं पिप्पलीसहितं पेषयित्वा सितोपलामधुभ्यां लिह्यात्। एवं द्राक्षां पिप्पलीयुक्तां पेषयित्वा सितोपलामधुभ्यां लिह्यात्। अथवा वदराणि शुष्काणि पिप्पलीयुक्तानि पिष्ट्वा सितोपलामधुभ्यां लिह्यादेवं प्रत्येकेन सह योजनार्थं तृतीयान्तपदं सितोपलामाक्षिकपिप्पलीभिरिति प्रयुक्तम्। कुल्माषश्चणकः पित्तविकारे यौगिकः। "स्याद् यावकस्तु-कुल्माष" इति वनमाषस्य पर्य्यायः नतु कुलत्थपर्य्याययावकः कुल्माषश्चेति। कुलत्थस्य पित्तवर्द्धकत्वेन पित्तच्छर्द्यामयौक्तिकत्वात्। कुलत्थः कफवातघ्नो ग्राह्युष्णस्तुवरः कटुरित्युक्तेः। स्रोतोजेत्यादि। स्रोतोजो रसाञ्जनम्, रसाञ्जनादीनां चूर्णानि मिलितानि मधुना लिह्यात्। अभयां वा मधुना लिह्यात्। कोलास्थिमज्जेत्यादीनि षण्मिलितान्येकयोगः। मक्षिकाणां विट मागधिकानां कणास्तण्डुलान् मधुना लिह्यादिति पूर्व्वेणान्वयः ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—कुल्मापलाजायवसक्तुगृञ्जानिति पिष्टकृता भक्ष्याः। पारियात्रास्तु मुद्गान् मसूरानुत्स्विन्नसूदितान् कुल्माषानाहुः। गृञ्जः समण्डो यवौदनः। खर्ज्जूरमांसानीति खर्ज्जूरफलमज्जा। खर्ज्जूरेत्यादौ लिह्यादित्यत्र सितोपलामाक्षिकपिप्पलीत्यनुवर्त्तनीयम्। स्रोतोजं स्रोतोऽञ्जनम्। कोलमज्जा कोलाभ्यन्तरम्। अभयां वेत्यत्रापि मधुना लिह्यादिति संबध्यते। कोलास्थीत्यादावपि मधुना लिह्यादित्यनुवर्त्तते ॥ २३ ॥

द्राक्षारसं वा प्रपिबेत् सुशीतं
मृद्भृष्टलोष्ट्रप्रभवं जलं वा।
जम्ब्वाम्रयोः पल्लवजं कषायं
पिबेत् सुशीतं मधुसंयुतं वा॥
निशि स्थितं वारि समुद्गकृष्णं
सोशीरधान्यं चणकोदकं वा।
गवेधुकामूलजलं गुडूच्याः
जलं पिबेदिक्षुरसं पयो वा॥ २४॥
सेव्यं पिबेत् काञ्चनगैरिकं वा
सवालकं तण्डुलधावनेन।
कल्कं तथा चन्दनसेव्यमांसी-
द्राक्षोत्तमावालकगैरिकाणाम्॥

गङ्गाधरः—द्राक्षेत्यादि। द्राक्षाया रसं क्वाथ सुशीतं प्रपिबेत्। अथवा भृष्टमृत्तिकालोष्ट्रं जले निर्व्वाप्य शीतं कृत्वा प्रपिबेत्। जम्ब्वाम्रयोर्द्वयोर्नतु प्रत्येकम्। निशीत्यादि। मुद्गपिप्पलीभ्यां सह निशि स्थितं वारि पिबेत्। उशीरधान्यकाभ्यां सह चणकं जले क्षिप्त्वा निशि स्थितं यदुदकं तद्वा पिबेत्। गवेधुकानां क्षुद्रगोधूमानां मूलं जले निशि स्थितं यज्जलं तज्जलं वा पिबेदेवं गुडूच्या जलं निशि स्थितं पिबेत्। इक्षुरसं वा पयो वा पिबेत्॥ २४॥

गङ्गाधरः—सेव्यमित्यादि। सेव्यमुशीरं चूर्णीकृत्य तण्डुलधावनेन जलेन पिबेत्। काञ्चनगैरिकं स्वर्णगैरिकं वालकचूर्णसहितं वा तण्डुलधावनेन पिबेत्। चन्दनादीनां सप्तानां कल्कं तण्डुलधावनेन तथा पिबेत्।

चक्रपाणिः—मृद्भृष्टलोष्ट्रजलं वेति मृन्मयलोष्ट्रनिर्व्वपणभवं जलमित्यर्थः। समुद्गकृष्णं पिप्पलीमुद्गसहितम्। निशि स्थितमित्यादौ सोशीरधान्यमिति द्वितीयः। चणकञ्चेति तृतीयो योगः, तथा गवेधुका। योगद्वयेऽपि शीतकषायविधिर्ज्ञेयः॥ २४॥

चक्रपाणिः—काञ्चनगैरिकमिति गैरिकं काञ्चनवर्णम्। सवालकं तण्डुलधावनेनेति विधानं सेव्यं पिबेदित्यनेन तथा काञ्चनगैरिकञ्चेत्यनेन च द्वितीययोगे संबध्यते।

शीताम्बुना गैरिकशालिचूर्णं
मूर्व्वां तथा तण्डुलधावनेन।
धात्रीरसेनोत्तमचन्दनं वा
स्युश्छर्द्दितृष्णासु समाक्षिकाणि ॥ २५ ॥
कफात्मिकायां वमनं प्रशस्तं
सपिप्पलीसर्षपनिम्बतोयैः।
पिण्डीतकैः सैन्धवसंप्रयुक्तै-
श्छर्द्द्यां कफामाशयशोधनार्थम् ॥ २६ ॥
गोधूमशालीन् सयवान् पुराणान्
यूषैः पटोलामृतचित्रकाणाम्।
व्योषस्य निम्बस्य च तक्रसिद्धै-
र्यूषैः फलाम्लैः कटुभिस्तथाद्यात् ॥

अत्र तूत्तमा प्रियङ्गुः। गैरिकं स्वर्णगैरिकम्। शीतेत्यादि। गैरिकस्य शालेश्च चर्णं मिलितं शीताम्बुना पिबेदिति पूर्व्वेण योजना। तथा मूर्व्वां चूर्णितां तण्डुलधावनेन पिबेत्। धात्रीरसेन आमलकीरसेनोत्तमचन्दनस्य श्वेतचन्दनस्य चूर्णं वा पिबेत्। छर्द्दितृष्णासु समाक्षिकाण्येतानि गैरिक-शालिमूर्व्वोत्तमचन्दनानां चूर्णानि स्युः ॥ २५ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—इति पित्तच्छर्द्दिचिकित्सितमुक्त्वा कफच्छर्द्दिचिकित्सितमाह—कफात्मिकायामित्यादि। पिप्पलीसर्षपनिम्बानां तोयैः सहितैः पिण्डीतकै-र्मदनफलकल्कैः सैन्धवसंप्रयुक्तैर्यथायोग्यसैन्धवयुक्तैर्वमनं कफात्मिकायां छर्द्यां प्रशस्तं कफामाशययोः शोधनार्थमिति ॥ २६ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—गोधूमेत्यादि। पुराणान् गोधूमादीन् पटोलादीनां यूषै-स्तथा व्योषस्य तक्रसिद्धैर्यूषैर्निम्बस्य च तक्रसिद्धैर्यूषैस्तथा फलाम्लैः

द्राक्षोत्तमा गोस्तनी द्राक्षेत्यर्थः। उत्तमचन्दनं धवलचन्दनम्। समाक्षिकं शीतं पश्चाद्युक्त-सिद्रव्याणि समाक्षिकाणि ॥ २५ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—पिण्डीतकैरिति मदनैः। कफामाशयशोधनार्थमिति कफस्यामाशयस्य च शोधनार्थम्। यद्यपि शालिगोधूमौ मधुरत्वयोगात् कफकरौ, तथापि पुराणतया न कफकरौ

रसांश्च शूल्यानि च जाङ्गलानां
मांसानि जीर्णान् मधुसीध्वरिष्टान् ।
रागांस्तथा षाड़वपानकानि
द्राक्षाकपित्थैः फलपूरकैश्च ॥ २७ ॥

मुद्गान् मसूरांश्चणकान् कलायान् भृष्टान् युतान् नागरमाक्षिकाभ्याम् ।
लिह्यात् तथैव त्रिफलाविड़ङ्ग-चूर्णं विड़ङ्गप्लवयो रसं वा ॥
सजाम्बवं वा वदरस्य चूर्णं मुस्तायुतां कर्कटकस्य शृङ्गीम् ।
दुरालभां वा मधुसंप्रयुक्तां लिह्यात् कफच्छर्दिविनिग्रहार्थम् ॥
मनःशिलायाः फलपूरकस्य रसैः कपित्थस्य च, पिप्पलीनाम् ।
क्षौद्रेण चूर्णं मरिचैश्च युक्तं लिहन् जयेच्छर्दिमुदीर्णवेगाम् ॥२८॥

शुष्ककोलादिभिस्तथा कटुभिरद्यात् । रसांश्चेत्यादि । जाङ्गलानां मांसरसांश्च शूल्यानि तेषां मांसानि शूलविद्धानि भट्टित्रीकृतानि जीर्णान् मध्वादीन् द्राक्षादिभिः कृतान् रागान् षाड़वान् पानकानि चाद्यात् ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—मुद्गानित्यादि । नागरमाक्षिकाभ्यां युतान् भृष्टान् मुद्गादीन् अद्यात् । एषामदनमुपकरणरूपेण ज्ञेयम् । लिह्यादिति । त्रिफलाविड़ङ्गचूर्णं लिह्यान्मध्वादिना यथायोग्यम् । विड़ङ्गप्लवयो रसं क्वाथं वा पिबेत् । प्लवः कैवर्त्तमुस्तकम् । जाम्बवचूर्णसहितं शुष्कवदरचूर्णं लिह्यात् । मधुसंप्रयुक्तां मुस्तायुतां कर्कटशृङ्गीं लिह्यात् । मधुसंप्रयुक्तां दुरालभां वा लिह्यात् । मनःशिलाया इत्यादि । फलपूरकस्य रसैः कपित्थस्य च रसैर्मनःशिलाया आर्द्रकरसभावनाभिः शोधितायाश्चूर्णं गुञ्जामात्रं लिहंश्छर्दिं कफजां जयेत् । पिप्पलीनां चूर्णं मरिचैर्युक्तं क्षौद्रेण लिहन् कफजां छर्दि जयेत् ॥ २८ ॥

इति कृत्वा कफच्छर्द्यां विहितौ । उक्तं हि—'श्लेष्मलं मधुरं प्रायो जीर्णाच्छालियवादृते' इति । रागाः कपित्थादिद्रव्यकृताः । मनःशिलायाश्चूर्णं क्षौद्रेण युतं फलपूरकरसैर्लिहन् तथा कपित्थस्य रसैः पिप्पलीनां चूर्णं मरिचश्च युक्तं क्षौद्रेण युतं लिहन्निति योजयेत् ॥ २३—२८ ॥

एषा पृथक्त्वेन च या क्रियोक्ता तां सन्निपातेऽपि समीक्ष्य बुद्ध्या।
रोगर्त्तुदोषाग्निबलान्यवेक्ष्य कुर्य्याद्भिषक् शास्त्रविदप्रमत्तः ॥२६॥
मनोऽभिघाते तु मनोऽनुकूला वाचः समाश्वासनहर्षणानि।
लोकप्रसिद्धाः श्रुतयो वयस्याः शृङ्गारयुक्ताश्च हिता विहाराः॥
गन्धा विचित्रा मनसोऽनुकूला मृत्पुष्पयुक्ताम्रफलादिकानाम्।
शाकानि भोज्यान्यथ पानकानि सुसंस्कृताः षाड़वरागलेहाः॥
यूषा रसाः काम्बलिकाः खड़ाश्च मांसानि धाना विविधाश्च भक्ष्याः।
फलानि मूलानि च गन्धवर्णरसैरुपेतानि वमिं जयन्ति॥
गन्धं रसं स्पर्शमथापि शब्दं रूपञ्च यद् यत् प्रियमप्यसात्म्यम्।
तदेव दद्यात् प्रशमे हि तस्य तज्जो हि रोगः सुख एव जेतुम्॥ ३०

गङ्गाधरः—एषेत्यादि। यषा मया छर्द्देः पृथक्त्वेन वातादिजायाः क्रिया उक्ता शास्त्रविदप्रमत्तो भिषक् सन्निपातेऽपि छर्द्दिरोगे बुद्ध्या समीक्ष्य तां क्रियां रोगादीन्यवेक्ष्य कुर्य्यादिति॥ २९॥

गङ्गाधरः—पञ्चमच्छर्द्दिचिकित्सामाह—मन इत्यादि। मनोऽभिघाते द्विष्टार्थसंयोगजातायां छर्द्द्यां लोकप्रसिद्धानां हर्षजनकाख्यायिकादीनामितिहासपुराणादुक्तानां श्रुतयः शृङ्गारयुक्ताः शृङ्गाररसोपयुक्ता विहारा न तु शृङ्गारः। गन्धेत्यादि। मनोऽनुकूला विचित्रा गन्धास्तथाम्रफलादीनां पुष्पयुक्ता मृत् गन्धग्रहणे हिता इति। शाकानीत्यादि। मनसोऽनुकूला इत्यनुवर्त्तते। मनोऽनुकूलानि शाकानि मनोऽनुकूलानि भोज्यानि अथ एवं सर्व्वाणि पानकादीनि मनोऽनुकूलानि विधात्। गन्धमित्यादि। गन्धादिकं यद् यत् प्रियमस्य नरस्यासात्म्यञ्च तदेव तस्य प्रशमे दद्यात्। कस्मात्? हि यस्मात् तज्जो यस्य यत् प्रियमथ चासात्म्यं तदसात्म्यजो रोगस्तदसात्म्यस्य प्रियस्य गन्धादेर्दानेन जेतुं सुख एव भवति॥ ३०॥ (१)

चक्रपाणिः—एषेत्यादिना साम्निपातिकी चिकित्सा उच्यते। समीक्ष्येति प्रत्यक्षीकृत्य। दोषर्त्तुरोगाग्निबलान्निरीक्ष्येति दोषादीनां बलं वीक्ष्य यद्बलवत् तत्प्रधानचिकित्सा कर्त्तव्या। रोगश्छर्द्दिरेव॥ २९॥

चक्रपाणिः—मनोऽभिघात इति लोकप्रसिद्धाः श्रुतय इति लौकिकार्थानुगताः आख्यायिका इति। विहाराः क्रीड़ाः। लेहा व्यञ्जनरूपा लेहाः। गन्धवर्णरसैः उपेतानि प्रशस्तगन्धादि-

छर्द्द्युत्थितानाञ्च चिकित्सितात् स्यात्
चिकित्सितं कार्य्यमुपद्रवाणाम् ।
अतिप्रवृत्तासु विरेचनस्य
कर्म्मातियोगविहितं विधेयम् ॥
छर्द्दिप्रसङ्गात् पवनो ह्यवश्यं
धातुक्षयाद् वृद्धिमुपैति तस्मात् ।
चिरप्रवृत्तास्वनिलापहानि
कार्य्याण्युपष्टम्भनबृंहणानि ॥
सर्पिर्गुडाः क्षीरविधिर्घृतानि
कल्याणकत्र्यूषणजीवनानि ।
वृष्यास्तथा मांसरसाः सलेहा-
श्छर्द्दिं चिरोत्थां प्रशमं नयन्ति ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—छर्द्द्युत्थितानामित्यादि । छर्द्द्युत्थितानामुपद्रवाणां ज्वरादीनां स्याच्चिकित्सिताच्चिकित्सितं कार्य्यम् । एतेन सर्व्वेषामेवोपद्रवाणां स्वस्वचिकित्सा कार्य्या भवति । अतिप्रवृत्तासु छर्द्दिषु विरेचनस्यातियोगविहितं कर्म्म विधेयं कर्त्तव्यम् । छर्द्दीत्यादि । छर्द्देरतिप्रसङ्गात् धातुक्षयादवश्यं पवनो वृद्धिमुपैति । तस्माच्चिरप्रवृत्तासु छर्द्दिषु अनिलापहानि उपष्टम्भनानि बृंहणानि च कर्म्माणि कार्य्याणि भवन्ति, तान्याह—सर्पिरित्यादि । सर्पिर्गुडाः क्षतक्षीणचिकित्सितोक्ताः क्षीरविधिश्च

युतानि । गन्धमित्यादिना गन्धादीनां प्रियाणामुपयोगेन छर्द्याः प्रशमे सति । तज्जो हि रोग इति गन्धादीनां सात्म्यजनितरोगो जेतुं सुख एव भवति । मूलव्याधेः महात्ययस्य जितत्वादित्यभिप्रायः । सुखमेव जेतुमिति पाठे सुखं यथा भवति तथा जेतु (पर्य्यन्तं)-मिति शेषः ॥ ३० ॥

चक्रपाणिः—अतिप्रवृत्तास्वित्यादि । अतिप्रवृत्तासु छर्द्दिषु विरेचनस्यातियोगे यत् कर्म्म विहितं संशोधनव्यापत्तिसिद्धौ तदिह विधेयमित्यर्थः । वमिप्रसङ्गात् छर्दनुबन्धात् पवनस्य वृद्धिर्भवति । तस्योपस्तम्भनं छर्द्दीनां पवनस्य वा बृंहणं च्यवनप्राशाद्यो लेहाः ॥ ३१ ॥

भवति चात्र।

सङ्ख्या हेतुं लक्षणमुपद्रवान् साध्यतां तद्वद्योगांश्च।
छर्दीनां प्रशमार्थं चिकित्सितं प्राह मुनिवर्य्यः॥ ३२॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़बलप्रतिसंस्कृते
चिकित्सितस्थाने छर्द्दिरोगचिकित्सितं नाम
विंशोऽध्यायः॥ २०॥

पवनापहः। कल्याणादीनि घृतानि। तथा वृष्या मांसरसा लेहाश्च चिरोत्थां छर्द्दिं प्रशमं नयन्ति॥ ३१॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—भवति चात्रेत्यादि। सङ्ख्या इत्यादि। मुनिवर्य्यं आत्रेयपुनर्वसुः॥ ३२॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति। अग्निवेशेत्यादि॥ ३३॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च।
छर्द्दिचिकित्सिते विंशेऽध्याये गङ्गाधरेण तु। कृते जल्पकल्पतरौ
चिकित्सितस्थानजल्पने। षष्ठस्कन्धे छर्द्दिचिकित्सितजल्पो हि
विंशिकी। शाखा समाप्ता व्याख्याता
शिष्याणां हितकाङ्क्षया॥ २०॥

चक्रपाणिः—हेतुमित्यादिना संग्रहः। उपद्रवानिति विट्स्वेदेत्यादिनोक्तानुपद्रवान्। मुनिवर्य्यं इति मुनिश्रेष्ठः॥ ३२॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां छर्द्दिचिकित्सितं
नाम विंशोऽध्यायः॥ २०॥

एकविंशोऽध्यायः ।

अथातो विसर्पचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

कैलासे किन्नराकीर्णे बहुप्रस्रवणौषधौ ।
पादपैर्विविधैः स्निग्धे नित्यं कुसुमसम्पदा ॥
वहद्भिर्मधुरान् गन्धान् सर्व्वतः स्वस्त्यलङ्कृते ।
विहरन्तं जितात्मानमात्रेयमृषिवन्दितम् ॥
महर्षिभिः परिवृतं सर्व्वभूतहिते रतम् ।
अग्निवेशो गुरुं काले विनयादिदमुक्तवान् ॥
भगवन् दारुणं रोगमाशीविषविषोपमम् ।
संसर्पन्तं शरीरेषु देहिनामुपलक्षये ॥

गङ्गाधरः—अथोद्दिष्टानुक्रमाच्छर्द्दिचिकित्सितानन्तरं वीसर्पचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद्व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—कैलास इत्यादि । कैलासो नाम पर्व्वतविशेषः । तस्य विशेषणानि किन्नराकीर्ण इत्यादीनि । बहूनि प्रस्रवणानि बह्व्य ओषधयो यत्र तत्र । कुसुमानां सम्पदा युतैः पादपैर्वृक्षैः । मधुरान् हृदयङ्गमान् गन्धान् वहद्भिः । सर्व्वतश्चतुर्द्दिक्षु महर्षिगणकृतस्वस्तिकर्म्मभिरलङ्कृते तत्र कैलासे विहरन्तमित्यादिकमात्रेयविशेषणम् । इदं वक्ष्यमाणं वाक्यम् । तदाह—भगवन्

चक्रपाणिः—पूर्व्वाध्याये छर्द्दिवेगविघातादुष्टविसर्पाणामुत्पत्तेः छर्द्यनन्तरं विसर्पस्य चिकित्सितमुच्यते । छर्द्देश्च रक्तदूषकत्वं विधिशोणितीये 'छर्द्दिवेगप्रतीघाता'दित्यादिना 'शरत्कालस्वभावाच्च शोणितं संप्रदुष्यतीत्यन्तेनोक्तम् ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—कैलासेत्यादि । प्रश्नोऽत्र गुणदोषोपदर्शनपरः । शोभने हि देशे सुमनसो गुरवः शिष्यैः परिवृताः । कुसुमसंपदा पुष्पफलसम्पत्त्या । मधुरान् गन्धान् इष्टान् गन्धान् । विहरन्तं वर्त्तमानम् । जितात्मानं जितेन्द्रियम् । आशीविषाः सर्पाः । उपलक्षये पश्यामि ।

सहसैव नरास्तेन परीताः शीघ्रकारिणा।
विनश्यन्त्यनुपक्रान्तास्तत्र मे संशयो महान्॥
स नाम्ना केन विज्ञेयः संज्ञितः केन हेतुना।
कतिधातुः कतिविधो जायते कैश्च हेतुभिः॥ *
सुखसाध्यः कृच्छ्रसाध्यो ज्ञेयो यश्चानुपक्रमः।
कथं कैर्लक्षणैः किञ्च भगवंस्तत्र भेषजम्॥ २॥
तदग्निवेशस्य वचः श्रुत्वात्रेयः पुनर्व्वसुः।
यथावदखिलं सर्व्वं प्रोवाच मुनिसत्तमः॥ ३॥
विविधं सर्पति यतो विसर्पस्तेन स स्मृतः।
परिसर्पोऽथवा नाम्ना सर्व्वतः परिसर्पणात्॥ ४॥

इत्यादि। अनुपक्रान्ताश्चिकित्सयानारब्धाः। संशयमाह—स नाम्नेत्यादि। नाम संज्ञा हेतुः कतिधातुः कैर्हेतुभिः कतिविधश्च सुखसाध्यः कृच्छ्रसाध्यश्चानुपक्रमश्च कथं कैर्लक्षणैश्च तत्र किं भेषजमित्येकादश प्रश्नाः॥ २॥

गङ्गाधरः—तत्रोत्तरमाह—तदग्नीत्यादि। मुनिसत्तम आत्रेयः पुनर्व्वसुः॥३॥

गङ्गाधरः—तत्र प्रथमं नाम वक्तुं हेतुपूर्व्वकं नामाह—विविधमित्यादि। विविधं सर्पति यतस्तस्माद्विसर्पो नाम स रोगः, अथवा सर्व्वतः परिसर्पणात् परिसर्पो नाम स रोगः स्मृतः, विशब्दो विविधार्थः, परिशब्दः सर्व्वतोऽर्थः। इति येन हेतुना यन्नाम्ना संज्ञितस्तदुक्तम्॥ ४॥

अनुपक्रान्ता गदाः केचिद् विनश्यन्ति, यथा व्यङ्गतिलकादयः। केचित् तु उपक्रान्ता अपि चिरेण घ्नन्ति यथा मेहगुल्मादयः। अनेन तु गृहीताः शीघ्रमेव विनश्यन्तीति त्वराविशेषं चिकित्सिते दर्शयन्ति। संज्ञितः केन हेतुनेति कस्माद्धेतोः वक्ष्यमाणविसर्पाः विसर्पसंज्ञया आख्याता इत्यर्थः। कियद्धातुरिति कतिधातुकारणकः। कथं कैर्लक्षणैरिति कथम्भूतः कैर्लक्षणैर्ज्ञेय इत्यर्थः॥ २। ३॥

चक्रपाणिः—विविधमित्यादिना यथाक्रमं प्रश्नानामुत्तरमाह। विविधं सर्पतीति अध ऊर्द्ध्वं तिर्य्यक् तथा स्फोटशोफादिभिः प्रसरति विसर्पः। परिसर्पशब्दार्थं व्याकरोति। परितः सर्व्वतः। परिशब्दः सर्व्वतोऽर्थे इत्यर्थः। किंवा परिसर्पणशब्देन सर्पणमात्रमुच्यते। सर्व्वतःशब्देन परिशब्दार्थो व्याक्रियते, तेनोक्तं सर्व्वतः परिसर्पणादिति॥ ४॥

---

* कतिभेदः कियद्धातुः किंनिदानः किमाश्रयः इति चक्रधृतः पाठः।

स च सप्तविधो दोषैर्विज्ञेयः सप्तधातुकः ।
पृथक् त्रयस्त्रिभिश्चैको विसर्पो द्वन्द्वजास्त्रयः ॥
वातिकः पैत्तिकश्चैव कफजः सान्निपातिकः ।
चत्वार एते वीसर्पा वक्ष्यन्ते द्वन्द्वजास्त्रयः ॥
आग्नेयो वातपित्ताभ्यां ग्रन्थ्याख्यः कफवातजः ।
यस्तु कर्दमको घोरः स पित्तकफसम्भवः ॥ ५ ॥
रक्तं लसीका त्वङ्मांसं दूष्यं दोषास्त्रयो मलाः ।
विसर्पाणां समुत्पत्तौ विज्ञेयाः सप्त धातवः ॥ ६ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—कैर्हेतुभिः कतिविधः कतिधातुश्चेत्यनयोरुत्तरमाह—स चेत्यादि। स विसर्पः सप्तविधो दोषैर्भवति। सप्तधातुकश्च विज्ञेयः। दोषैः सप्तविधस्तु पृथगित्यादिना। तं सप्तविधमुद्दिष्टं निर्दिशति—वातिक इत्यादि। द्वन्द्वजानां त्रयाणां संज्ञाविशेषज्ञानार्थमाह—वक्ष्यन्ते द्वन्द्वजास्त्रय इति। तद् यथा—आग्नेय इत्यादि। आग्नेयादीनि त्रीणि नामानि ॥ ५ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—सप्तधातुकत्वमुद्दिष्टं यत् तन्निर्दिशति—रक्तमित्यादि। विज्ञेयाः सप्त धातव इत्यत्र लसीका नामोपधातुविशेषो न त्वम्बुधातुभूत्रादिनिखिलमिति कुष्ठविसर्पयोर्धातुभेदाद्भेद इति; कुष्ठे ह्युक्तं—"वातादयस्त्रयो दुष्टास्त्वग्रक्तं मांसमम्बु च। दूषयन्ति स कुष्ठानां सप्तको द्रव्यसंग्रहः" इति। केचिदिह लसीकाशब्देनाम्बुधातुमात्रं व्याख्याय कुष्ठोक्तहेतुकुपितदोषाणां हेतुप्रभावाच्चिरकारित्वस्वभावाद्रक्तपित्तयोरप्राबल्याच्च भेदो विसर्पात्। विसर्पहेतुकुपितदोषाणां हेतुप्रभावादचिरसर्पणस्वभावैः प्रबलरक्तपित्तैस्त्रिभिर्दोषैरारब्धत्वाद् विसर्पाणामिति वदन्ति। तत्र हेतुप्रभावतश्चिराचिरकारित्वादिस्वभावो दोषाणां

<u>चक्रपाणिः</u>—सप्तविधो दोषैरिति दोषभेदात् सप्तविधो भवति। एतेन साध्यासाध्यभेदोऽप्यस्य सम्भवतीति दर्शयति ॥ ५ ॥

<u>चक्रपाणिः</u> पृथगित्यादिना निर्दिष्टं सप्तविधत्वं दर्शयति। रक्तमित्यादिना सप्तधातुत्वं स्फुटयति। रक्तादिदोषत्वे कुष्ठे यद्यप्यस्ति तथापि विसर्पणशीलैर्दोषैर्विसर्पाः। कुष्ठानि तु चिरक्रियैर्दोषैर्जायन्ते इत्याः कुष्ठाच्चिकित्सत एव प्रपञ्चितमनुसरणीयम्। दोषास्त्रयो मला इत्यत्र दोषशब्देनैव वातादिप्राप्तौ मला इति अत्यर्थदुष्ट्या शरीरमलिनीकरणत्वं प्रतिपादयितुमुक्तम्।

लवणाम्लकटूष्णानां रसानामतिसेवनात्।
दध्यम्लमस्तुशुक्तानां सुरासौवीरकस्य च ॥
व्यापन्नबहुमद्योष्ण-रागषाड़वसेवनात्।
शाकानां हरितानाञ्च सेवनाच्च विदाहिनाम् ॥
कूर्च्चिकानां किलाटानां सेवनान्मन्दकस्य च।
दध्नः सिण्डाकिपूर्व्वाणामालुकानाञ्च सेवनात् ॥
तिलमाषकुलत्थानां तैलानां पिष्टकस्य च।
ग्राम्यानूपौदकानाञ्च सेवनाल्लसुनस्य च ॥
प्रक्लिन्नानाञ्च मत्स्यानां विरुद्धानाञ्च सेवनात्।
अत्यादानात् दिवास्वप्नादजीर्णाध्यशनाशनात् ॥
क्षतबन्धप्रपतनात् घर्म्मकर्म्मातिसेवनात्।
विषवाताग्निदोषाच्च विसर्पाणां समुद्भवः ॥ ७ ॥

भवतीति सङ्गच्छते, द्वन्द्वजानामाग्नेयादीनामचिकित्स्यत्वादिवचनात्। रक्तपित्तप्राबल्यं लसीकाशब्देनाम्बुधातुमात्रञ्चानार्षवचनमिति ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—विसर्पहेतूनाह—लवणेत्यादि। दध्यम्लमस्तुशुक्तानां दध्यम्लमस्तुकृतशुक्तानां कूर्च्चिकानां दधिकूर्च्चिकानां किलाटानां तक्रकूर्च्चिकानां दध्नः सिण्डाकिपूर्व्वाणां दधिकृतशिखरिणीं पीलालुकानां पिण्डालुकादीनां सेवनात्। प्रक्लिन्नानां मत्स्यानां संयोगविरुद्धानाञ्च मत्स्यानाम्। अत्यादानमतिमात्रया भोजनम्। अजीर्णाशनादध्यशनाशनाच्च। घर्म्मकर्म्मणां रौद्राग्निप्रभृतीनाम्

यदुक्तं चान्यत्र—'शरीरदूषणाद्दोषा मलिनीकरणान्मलाः। धारणाद्धातवश्च स्युर्वातपित्तकफास्त्रयः' इति ॥ ६ ॥

चक्रपाणिः—जायते कैश्च हेतुभिरित्यस्योत्तरं—लवणाम्लेत्यादि। उष्णानामिति उष्णवीर्य्याणां सैन्धवाम्लमूलकादीनाम्। हरितानामिति हरितशाकवर्गपठितानामार्द्रकादीनाम्। कूर्च्चिका दधिकूर्च्चिका तक्रकूर्च्चिका च किलाटा नष्टक्षीरपिण्डा। मन्दकस्येति मन्दक्षीरजातस्य। शाण्डाकीपूर्व्वाणामिति शाण्डाकीसन्धानं शेषः। अजीर्णेऽशनमजीर्णाशनं किंवा अजीर्णस्यापरिणतस्यापघनम। अविदग्धे पूर्व्वदिनान्ने ऽशनमध्यशनम् ॥ ७ ॥

एभिर्निदानैर्व्यामिश्रैः कुपिता मारुतादयः ।
दूष्यान् सन्दूष्य रक्तादीन् विसर्पन्त्यहिताशिनाम् ॥
वहिःश्रितः श्रितश्चान्तस्तथा चोभयसंश्रितः ।
विसर्पो बलमेषान्तु ज्ञेयं गुरु यथोत्तरम् ॥
वहिर्मार्गाश्रितं साध्यमसाध्यमुभयाश्रितम् ।
विसर्पं दारुणं विद्यात् सुकृच्छ्रन्त्वन्तराश्रयम् ॥ ८ ॥
अन्तःप्रकुपिता दोषा विसर्पन्त्यन्तराश्रये ।
वहिर्वहिःप्रकुपिताः सर्व्वत्रोभयसंश्रिताः ॥ ९ ॥
मर्म्मोपघातात् संरोधादयनानां विघट्टनात् ।
तृष्णातियोगाद्व वेगानां विषमाणां प्रवर्त्तनात् ॥

अतिसेवनात् । विषादिदोषाद् दुष्टविषाद् दुष्टवाताद् दुष्टाग्नितश्चेति । सर्व्वविसर्पहेतव इति कैर्हेतुभिरिति प्रश्नस्योत्तरमिदम् ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—सुखसाध्यादिप्रश्नोत्तरं वक्तुमाह—एभिरित्यादि । एभिर्व्यामिश्रैर्निदानैः कुपिता मारुतादयः पुनरहिताशिनां रक्तादीन् रक्तलसीकात्वङ्मांसानि दूष्यान् सन्दूष्य विसर्पन्ति विसर्पं कुर्व्वन्ति । स च विसर्पो वहिःश्रितोऽन्तःश्रित उभयश्रितश्चेति । तेषां मध्ये यथोत्तरं बलं गुरु ज्ञेयम् । तेन वहिर्मार्गाश्रितं विसर्पं साध्यं विद्यादुभयाश्रितमसाध्यमन्तराश्रयं सुकृच्छ्रं विद्यादिति ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—कथमित्यस्योत्तरमाह—अन्तरित्यादि । दोषा अन्तरभ्यन्तरे प्रकुपिता अन्तराश्रये अभ्यन्तराश्रये विसर्पन्ति विसर्पं कुर्व्वन्त्येवं वहिः प्रकुपिता वहिराश्रये विसर्पन्ति तथोभयसंश्रिता दोषाः सर्व्वत्र वहिरन्तश्च विसर्पं कुर्व्वन्तीति ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—तद्विज्ञानमाह मर्म्मेत्यादि । मर्म्मण उरस उपघातात् संरोधाद

चक्रपाणिः—व्यामिश्रैः संमिश्रैः । साध्यासाध्यविभागज्ञानार्थं शाखाश्रितत्वादीन्याह—वहिरित्यादि । यथोत्तरमिति बहिःश्रितात् अन्तःश्रितादुभयाश्रितश्च गुरुरित्यर्थः । अन्तराश्रित इति अन्तःशरीरे । बहिरिति शाखायां सर्पति ॥ ८ । ९ ॥

विद्याद् विसर्पमन्तर्यदाशु चाग्निबलक्षयात्।
अतो विपर्य्ययाद् वाह्यमन्यं विद्यात् स्वलक्षणैः॥ १०॥
यस्य लिङ्गानि सर्व्वाणि बलवद् यस्य कारणम्।
यस्य चोपद्रवाः कष्टा मर्म्मगो यश्च हन्ति सः॥ ११॥
रूक्षोष्णैः कारणैर्वायुः पूरणैर्वा समाहितः।
प्रदुष्टो दूषयन् दूष्यान् विसर्पति यथाबलम्॥ १२॥

अयनानां श्वासोच्छ्वासमूत्रपुरीषादीनां प्रवृत्तिमार्गाणां संरोधात् विघट्टनाच्च तृष्णातियोगात् वेगानां विषमत्वेन प्रवर्त्तनात् अन्तर्विसर्पं विद्यात् आशुचाग्निबलक्षयाच्च। अतो लक्षणेभ्यो विपर्य्ययान्मर्म्मणोऽनुपघाताद् असंरोधादयनानामविघट्टनात् तृष्णातियोगाभावाद् वेगानां समानां प्रवर्त्तनाद् वाह्यं विसर्पं विद्यात्। अन्यं वाह्याभ्यन्तरं विसर्पं स्वलक्षणैर्वाह्यलक्षणाभ्यन्तर-लक्षणैर्विद्यात् इति नार्थः भावाभावयोरेकत्रासम्भवात्। असाध्यत्ववचनात् तु वक्ष्यमाणैरसाध्यलक्षणैरुभयाश्रितं विद्यादित्यर्थः॥ १०॥

गङ्गाधरः—तत्र तेषामनुपक्रमलक्षणमाह—यस्येत्यादि। यस्य विसर्पस्य वक्ष्यमाणानि सर्व्वाणि लिङ्गानि भवन्ति यस्य च बलवत् कारणं यस्य च कष्टा उपद्रवा यश्च मर्म्मगं उरोगतो विसर्पः स तमातुरं हन्ति॥ ११॥

गङ्गाधरः—वातजविसर्पस्य निदानपूर्व्वकसम्प्राप्तिमाह—रूक्षोष्णैरित्यादि। रूक्षोष्णैः प्रदुष्टः कुपितो वायुरथवा पूरणैः स्वकारणैः रूक्षोष्णपूरणद्रव्यैः समाहितः सन् दूष्यान् रक्तलसीकात्वङ्मांसानि दूषयन् यथाबलं विसर्पति विसर्पं करोति॥ १२॥

चक्रपाणिः—अन्तराश्रयादिविसर्पणमाह—मर्म्मोपघातादित्यादि। मर्म्मेति हृदयम्। विद्यात् स्वलक्षणैरिति वक्ष्यमाणविसर्पलक्षणैः॥ १०॥

चक्रपाणिः—यस्य लिङ्गानि सर्व्वाणीति अन्तराश्रयबहिराश्रयविसर्पलक्षणानि॥ ११॥

चक्रपाणिः—रूक्षोष्णैरित्यादिना पृथक् हेतुलक्षणमाह। पूरणैः रूक्षादिभिः पूरणेन मार्गावरोधात् कुपितः परतन्त्रो वायुर्ज्ञेयः। उष्णं यद्यपि न साक्षाद्वातकरं तथापि रूक्षसङ्गयात् उष्णं वातं करोति। उष्णसम्बन्धात् तु सामान्यसम्प्राप्तिसम्प्राप्तं इह यत् कुपितं तज्जन्यमिति ज्ञेयम्॥ १२॥

तस्य रूपाणि भ्रमदवथुपिपासानिस्तोदशूलाङ्गमर्दोद्वेष्टन-कम्पज्वरतमक-कासास्थिसन्धिभेद-विवर्णवमनारोचकाश्चक्षुषो-राकुलत्वमस्रागमनम्। पिपीलिकानां संप्रसर इवाङ्गेषु। यस्मिं-श्चावकाशे विसर्पोऽनुसर्पति सोऽवकाशः श्यावारुणावभासो वा श्वयथुमान् निस्तोदशूलभेदायाससङ्कोचहर्षस्फुरणैरतिमात्रैः पीड्यते। अनुपक्रान्तश्चोपचीयते शीघ्रभेदैः स्फोटैस्तनुभिररुणा-भासैः श्यावैर्वा तनुविषमदारुणाल्पस्रावैर्विबद्धवातमूत्रपुरीषश्च भवति। निदानोक्तान्यस्य नोपशेरते विपरीतानि चोपशेरते। इति वातविसर्पः॥ १३॥

पित्तमुष्णोपचारेण विदाह्यम्लादिभिश्चितम्।
दूष्यान् सन्दूष्य धमनीः पूरयद्वै विसर्पति॥ १४॥

गङ्गाधरः—तस्य रूपाणीत्यादि। दवथुरुपतापः। उद्वेष्टनं दण्डादिनेव ताड़नम्। अस्थिसन्धिषु भेद इव पीड़ा। चक्षुषोराकुलत्वं सजलत्वम्। अस्रा-गमनं मुखादितो रक्तागमः। यस्मिंश्चावकाशे स्थाने विसर्पोऽनु पश्चात् सर्पति सोऽवकाशस्तत्स्थानं श्यावारुणाभासः श्वयथुमान् वा भवति निस्तोदा-दिभिश्चातिमात्रैः सोऽवकाशो वै पीड्यते। अनुपक्रान्तश्चिकित्सयाऽनारब्धः स विसर्पान्वितोऽवकाशः शीघ्रभेदैः शीघ्रोद्भिन्नैः स्फोटैस्तनुभिः सूक्ष्मैररुणाभैः श्यावैर्वा तनुविषमदारुणाल्पस्रावैरुपचीयते। स आतुरो विबद्धवातादिश्च भवतीति। निदानोक्तानि सामान्यानि लवणाम्लादीनि विशेषाणि च रूक्षोष्णानि नास्य विसर्पिण उपशेरते। विपरीतानि स्निग्धशीतानि चास्योप-शेरते। इति वातविसर्प उक्तः॥ १३॥

गङ्गाधरः—पित्तविसर्पमाह—पित्तमित्यादि। उष्णोपचारेण विदाह्यम्ला-दिभिश्चितं पित्तं दूष्यान् रक्तादींश्चतुरः सन्दूष्य वातकफैः समाहितः धमनीः पूरयत् सद् विसर्पति विसर्पं करोति। पित्तमित्युक्तया नैकं पित्तं दोषः, सप्त-धातुकः इति वचनात्। सर्व्वत्रैव स्वस्वेतरदोषयोगो बोध्यः। पित्तमिति

चक्रपाणिः—दवथुश्च पैत्तिकोऽप्यत्र उत्सर्गसिद्धविसर्पार्थपित्तरक्तसम्भवाद् भवति॥ १३॥

चक्रपाणिः—पित्तमित्यादिना पैत्तिकमाह। पूरयदितिपदं यद्यपि पैत्तिके एवोक्तं तथापि

तस्य रूपाणि—ज्वरस्तृष्णामूर्च्छाछर्दिररोचकोऽङ्गभेदः स्वेदोऽतिमात्रमन्तर्दाहः प्रलापः शिरोरुक् चक्षुषोराकुलत्वम् अस्वप्नोऽरतिर्भ्रमः शीतवातवारितर्षोऽतिमात्रं हरितहारिद्र-मूत्रवर्च्चस्त्वं हरिद्रदर्शनम्। यस्मिंश्चावकाशे विसर्पोऽनुसर्पति सोऽवकाशस्ताम्रहरितहारिद्रनीलकृष्णरक्तानामन्यतमः पुष्यति सोत्सेधैश्चातिमात्रं दाहसम्भेदनपरीतैः स्फोटैरुपचीयते तुल्य-वर्णैश्चाचिरपाकश्च भवति। निदानोक्तान्यस्य नोपशेरते विपरीतानि चोपशेरते। इति पित्तविसर्पः॥ १५॥

स्वाद्वम्ललवणस्निग्ध-गुर्वन्नस्वप्नसञ्चितः।
कफः सन्दूषयन् दूष्यान् कृत्स्नमङ्गं विसर्पति॥ १६॥

पित्तप्रधानत्रिदोष इति वा। ननु तर्हि कुपितो वायुरिति—पूर्व्वत्र कथं त्रिदोष-लाभः स्यादिति सिद्धं सप्तधातुक इति वचनात्॥ १४॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तस्य रूपाणीति—ज्वर इत्यादि। शीतवातवारितर्षः—अति-मात्रं शीतवाते शीतवारिण्यभिलाषः। यस्मिन्नङ्गावकाशे विसर्पो भवन् अनु पश्चात् सर्पति सोऽङ्गावकाशस्ताम्रवर्णादीनामन्यतमो वर्णः सन् पुष्यति पुष्टो भवति। अतिमात्रदाहसम्भेदनाभ्यां परीतैः सम्भेदनं स्फोटानामाशूद्भेदनं सोऽवकाश एवम्भूतैः स्फोटैरुपचीयते। निदानोक्तानि लवणाम्लादीनि सामान्यानि विशेषाणि च विदाह्यम्लादीनि। विपरीतानि चैषां शीतस्निग्धा-दीनि। इति पित्तविसर्प उक्तः॥ १५॥

<u>गङ्गाधरः</u>—कफविसर्पमाह—स्वाद्वम्लेत्यादि। स्वप्नो दिवानिद्रा॥ १६॥

समाने स्वार्थे सर्व्वस्यापि अभिहितो विधिरन्यत्राप्यनुसरणीय इति न्यायात् अन्यविषयेष्वपि ज्ञेयम्। अयञ्च समानो विधिः पित्तप्रधानत्वाद् विसर्पाणां पित्तप्रकारे एवोक्तः॥ १४॥

<u>चक्रपाणिः</u>—शीतवातशीतपयसोः तृष्णा शीतवातवारितर्षः। अवकाशे देशे॥ १५॥

<u>चक्रपाणिः</u>—स्वाद्वम्लेत्यादिना कफजमाह। हेत्वन्तरेष्वपि श्लेष्मणो विद्यमानेषु स्वाद्वा-दीनामभिधानम् एषामेव प्रायो विसर्पजनकत्वात्। एवं वातपित्तजहेत्वभिधानेऽपि वर्णनीयम्। कृत्स्नमङ्गं विसर्पति कृत्स्नमिति ऊर्द्ध्वम्, श्लेष्मण ऊर्द्ध्वकाये एवावस्थानादिति॥ १६॥

तस्य रूपाणि शीतज्वरो गौरवं निद्रारोचकोऽविपाको मधुरास्यत्वमास्योपलेपः प्रसेकश्छर्दिरालस्यं स्तैमित्यमग्निसादो दौर्ब्बल्यम् । यस्मिंश्चावकाशे विसर्पोऽनुसर्पति सोऽवकाशः श्वयथुमान् पाण्डुर्नातिरक्तः स्नेहसुप्तिस्तम्भगौरवैरन्वितोऽल्पवेदनः कृच्छ्रपाकैश्चिरकारिभिर्बहलत्वगुपलेपैः स्फोटैः श्वेतपाण्डुभिरनुबध्यते । प्रभिन्नश्च श्वेतपिच्छिलं तन्तुमद्घनमनुबद्धं दुर्गन्धमास्रावं स्रवत्यूर्द्ध्वञ्च गुरुभिः स्थिरैर्जालावततैः स्निग्धैर्बहलत्वगुपलेपैरनुबध्यतेऽनुषङ्गी भवति । श्वेतत्वङ्नखनयनवदनमूत्रवर्च्चस्त्वम् । निदानोक्तान्यस्य नोपशेरते विपरीतानि चोपशेरते । इति श्लेष्मविसर्पः ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—तस्य रूपाणीत्यादि । प्रसेको मुखस्रावः । यस्मिंश्चावकाश इति कफविसर्पः सन् अनु पश्चाद् यस्मिनङ्गावकाशे सर्पति सोऽनुसर्पणावकाशः श्वयथुमानित्यादि । कृच्छ्रपाकादिभिः स्फोटैरनुबध्यते उपचीयते । बहला घना त्वक् चर्म्म तया उपलेप आवरणं येषां तैर्बहलत्वगुपलेपैः स्फोटैः । प्रभिन्नश्च स सस्फोटः श्वेतादिरूपं स्रावं स्रवतीति स एव विसर्पः प्रभिन्नः श्वेतादिकं स्रावं स्रवतीत्युच्यते । अनुबन्धं निःशेषेण न स्रवति शेषस्तु वर्त्तते इति । ऊर्द्ध्वञ्च स्फोटानामुपरिभागे गुरुस्थिर-जालावततस्निग्धबहलत्वगुपलेपस्फोटैरनुबध्यते, एकः स्फोटो नश्यत्यपरो जायत इत्येवमनुबन्धः स्फोटानां भवति । तेन चानुषङ्गी निरन्तरानुबन्धी भवति । श्वेतत्वगादित्वं चास्य नरस्य स्यात् । निदानोक्तानि सामान्यानि लवणाम्लादीनि विशेषाणि स्वाद्वम्लादीनि च । तेषां विपरीतानि कटूष्णादीनि । इति श्लेष्मविसर्पः उक्तः ॥ १७ ॥

चक्रपाणिः—अनुषङ्गी चिरकालस्थायी ॥ १७ ॥

वातपित्तं प्रकुपितमतिमात्रं स्वहेतुभिः।
परस्परं लब्धबलं शीघ्रमङ्गे विसर्पति ॥ १८ ॥

तदुपतापादातुरः सर्व्वशरीरमङ्गारैरवकीर्य्यमाणं मन्यते छर्द्यतीसारमूर्च्छादाहमोहज्वर-तमकास्थिसन्धिभेदतृष्णारोचका-विपाकाङ्गभेदादिभिश्चाभिभूयते। यञ्चावकाशं विसर्पोऽनुसर्पति सोऽवकाशः शान्ताङ्गारप्रकाशोऽतिरक्तो वा भवत्यग्निदग्धप्रकारैश्च स्फोटैरुपचीयते। स शीघ्रगत्वादाश्वेव मर्म्मानुसारी भवति मर्म्मणि चोपतप्ते पवनोऽतिबलं भिनत्त्यङ्गानि अतिमात्रं प्रमोहयति संज्ञां हिक्काश्वासौ जनयति प्रणाशयति निद्राम्। स नष्टनिद्रो मूढ़संज्ञो व्यथितचेता न क्वचित् सुखमुपलभते परितः स्थानादासनाच्छय्यां क्रान्तुमिच्छति क्लिष्टभूयिष्ठश्चाशु निद्रां लभते दुष्प्रबोधी च भवति। एवंविधमातुरमग्निविसर्पपरीतम् अचिकित्स्यं विद्यात् ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—आग्नेयादीन् क्रमेणाह—वातपित्तमित्यादि। स्वहेतुभिर्वात-हेतुभिर्व्यायामादिभिर्वातः प्रकुपितः। पित्तहेतुभिः कट्वम्लोष्णादिभिः प्रकुपितं पित्तमिति द्वयं वातपित्तं प्रकुपितं परस्परमन्यतरस्मादन्यतरं लब्धबलं शीघ्रम् अङ्गे विसर्पति विसर्पं करोति ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—तस्य रूपाणि—तदुपतापादित्यादि। अङ्गारः प्रदीप्यमानैरिवा-ङ्गारैः। विसर्पो भूत्वा यं यमवकाशमनुविसर्पति सोऽवकाशः शान्ताङ्गारवत् कृष्णप्रकाशोऽतिरक्तो वा भवति। स्फोटैश्चाग्निदग्धप्रकारैरुपचीयते। स विसर्पः शीघ्रगत्वान्मर्म्माण्यनुसरति मर्म्मणि चोपतप्ते हृदयेऽतिबलं पवनो गात्राणि भिनत्ति। संज्ञामतिमात्रं प्रमोहयति हिक्काश्वासौ च जनयति। सुखोपलाभा-भावादासनात् स्थानात् शय्यां परितश्चतसृषु दिक्षु क्रान्तुं गन्तुमिच्छति।

चक्रपाणिः—वातपित्तमित्यादिना अग्निविसर्पलक्षणमाह। परस्परं लब्धबलमिति अन्योन्य-वृद्धं वातपित्तम् ॥ १८ ॥

चक्रपाणिः—शान्ताङ्गारप्रकाश इति निर्व्वाणाङ्गारसदृशः कृष्ण इत्यर्थः। स्थानात् अवस्थाना-

कफपित्तं प्रकुपितं बलवत् स्वेन हेतुना ।
विसर्पत्येकदेशे तु प्रक्लेदयति चाधिकम् ॥ २० ॥

तद्विकारः शीतज्वरः शिरोरुग् दाहः स्तैमित्यमङ्गावसदनं निद्रा तन्द्रा प्रमोहोऽन्नद्वेषः प्रलापोऽग्निनाशो दौर्ब्बल्यमस्थिभेदो मूर्च्छा पिपासा स्रोतसां प्रलेपो जाड्यमिन्द्रियाणामामोपवेशनमङ्गविक्षेपोऽरतिरौत्सुक्यञ्चोपजायते प्रायशश्चामाशये विसर्पत्येकदेशग्राही च स्यात् । यस्मिंश्चावकाशे विसर्पो विसर्पति सोऽवकाशो रक्तपीतपाण्डुरपिड़काभिरवकीर्ण इव मेचकाभो मलिनस्निग्धो वहूष्मा गुरुः स्तिमितवेदनः श्वयथुमान् गम्भीरपाको निरास्रावः शीघ्रक्लेदनश्च भवति । स्विन्नक्लिन्न-

तथा शय्यां परितः क्रमणात् दुःखाच्च क्लिष्टभूयिष्ठश्च सन्नाशु निद्रां लभते । ततो निद्रातो दुष्प्रवोधी भवति । इत्यग्निविसर्प उक्तः ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—तुल्यसाध्यत्वासाध्यत्वसाधर्म्म्यादाग्नेयात् परं कर्द्दमाख्यविसर्पं कफपित्ताभ्यामाह—कफपित्तमित्यादि । स्वेन हेतुना गुरुमधुरादिना कफः प्रकुपितः कट्वम्लादिना पित्तं प्रकुपितमिति द्वयं स्वेन हेतुना प्रकुपितं विसर्पहेतुभिर्बलवत् सत् शरीरस्यैकदेशे विसर्पति विसर्पं करोति । तत्र देशेऽधिकं प्रक्लेदयति च ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—तस्येमानि रूपाणि—तद्विकार इत्यादि । शीतज्वर इत्यादि लक्षणानि । प्रायशश्चामाशये नाभेरूर्द्ध्वमधस्ताद्वक्षसो विसर्पति न सर्व्वत्र किन्तु एकदेशग्राही । यस्मिंश्चेति स विसर्पो भूत्वा यस्मिन्नङ्गावकाशेऽनुसर्पति सोऽवकाशो रक्तवर्णादिपिड़कावकीर्ण इव भवति मेचकाभादिश्च स्विन्नक्लिन्न-

क्रान्तुं गन्तुम् । एवंविधमित्यनेन अग्निविसर्पस्य अनुपहते मर्म्मणि साध्यत्वे वक्ष्यमाणावस्था उक्ता ॥ १९ ॥

चक्रपाणिः—कफपित्तमित्यादिना कर्द्दमविसर्पमाह ॥ २० ॥

चक्रपाणिः—प्रायश्चामाशये विसर्पतीति कर्द्दमस्य कफजन्यत्वात् कफपित्तयोश्च आमाशयस्थितत्वादिति भावः । एकदेशग्राही न सर्व्वशरीरव्यापकः । मलिनो मलिनाङ्गवदनकः ।

पूतिमांसश्च क्रमेणाल्परुक् संज्ञास्मृतिहन्ता भवेत् पादपृष्ठश्चावदीर्य्यते * स कर्दम इव चोपपीड़ितोऽन्तरं प्रयच्छत्युपक्लिन्नमांसत्यागो सिरास्नायुसन्दर्शी कुणपगन्धिश्च भवति तं कर्दमविसर्पपरीतमचिकित्स्यं विद्यात् ॥ २१ ॥

स्थिर-गुरु-कठिन-मधुर-शीत-स्निग्ध-मधुरान्नपानाभिष्यन्दि-सेविनामव्यायामसेविनामप्रतिकर्म्मशीलानाञ्च श्लेष्मा वायुश्च प्रकोपमापद्यते। तावुभौ दुष्टप्रवृद्धावतिबलौ प्रदूष्य दूष्यान् विसर्पाय कल्पेते। तत्र वायुः श्लेष्माणमनेकधा भिन्दन् क्रमेण ग्रन्थिमालां कृच्छ्रपाकां † कफाशये संजनयति। उत्सन्नरक्तस्य वा प्रदूष्य रक्तं सिरास्नायुमांसत्वगाश्रितानां ग्रन्थीनां मालां

पूतिमांसश्च सोऽवकाशो भवति क्रमेणैव। अयं विसर्पोऽल्परुक् संज्ञास्मृति-हन्ता च। पादयोः पृष्ठं पादपृष्ठम्। स विसर्पः कर्दम इव हस्तादिनोपपीड़ित उपलक्ष्यते। अन्तरमभ्यन्तरं प्रयच्छति। उपक्लिन्नमांसत्यागी पक्वच्छीर्ण-मांसं स्खलति। तथा मांसपतने सिरादीनि दृश्यन्ते कुणपगन्धिश्च तथापचनेन शववद्गन्धोऽस्य भवति। इति कफपित्तजः कर्दमविसर्प उक्तः ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—अथ ग्रन्थिविसर्पमाह—स्थिरेत्यादि। अप्रतिकर्म्मशीलानामिति स्थिरगुर्व्वादिसेवनेन सञ्चिते कफे वाते च तदानीं तत्प्रतिकारकरणशील-रहितानाम्। तावुभौ श्लेष्मवायू कथं विसर्पाय कल्पेते इत्यत आह—तत्र वायुस्तयोर्मध्ये वायुः श्लेष्माणमनेकधा भिन्दन् क्रमेण ग्रन्थिमालां ग्रन्थीनां समूहं जनयति कफाशये नाभेरूर्द्ध्वमधस्ताद्वक्षसः। तत्रापरप्रकारमाह—उत्सन्नेत्यादि। उत्सन्नरक्तस्य रक्तं रक्तलसीकात्वङ्मांसञ्च दूषयन् वायुः

गम्भीरपाकः अन्तःपाकः। अन्तरं प्रयच्छति अवकाशं ददाति। कर्द्दमसारूप्याचास्य कर्द्दम-संज्ञा ज्ञेया। कर्द्दमविसर्पपरीतम् अचिकित्स्यं विद्यात् यथोक्तसर्व्वलक्षणं कर्द्दममसाध्यं विद्यात्। असम्पूर्णलक्षणं प्रति तु चिकित्सां वक्ष्यति ॥ २१ ॥

चक्रपाणिः—स्थिरेत्यादिना ग्रन्थिविसर्पमाह। दुष्टप्रवृद्धाविति परस्परदूषकत्वेन प्रवृद्धौ। कृच्छ्रपाकसाध्यां कृच्छ्रपाका कृच्छ्रसाध्या च। कृच्छ्रपाकता च चिरेण पाको ज्ञेयः।

* परामृष्टोऽवदीर्य्यते इति वा पाठः। † कृच्छ्रपाकसाध्यामिति चक्रस्वीकृतः पाठः।

कुरुते तीव्ररुजानां ग्रन्थीनां स्थूलानामणूनां दीर्घवृत्तरक्तानाम्। तदुपतापात् ज्वरातिसार-हिक्का-श्वास-कास-शोष-प्रमोह-वैवर्ण्या-रोचकाविपाकप्रसेकच्छर्द्दिमूर्च्छाङ्गभङ्गनिद्रारतिसदनानि प्रादुर्भवन्त्युपद्रवा एतैरुपद्रवैरुपद्रुतः स च सर्व्वकर्म्मणां विषयमतिपतितो वर्ज्जनीयो भवतीति ग्रन्थिविसर्पः॥ २२॥

उपद्रवस्तु रोगोत्तरकालजो रोगाश्रयो रोग एव स्थूलोऽणुर्वा रोगात् पश्चाज्जायते इत्युपद्रवसंज्ञः। तत्र प्रधानं व्याधिर्व्याधेर्गुण-

विशेषेण तदुत्सन्नं रक्तं प्रदूष्य श्लेष्माणमनेकधा भिन्दन् स्थूलानामणूनां दीर्घवृत्तरक्तानां तीव्ररुजानां ग्रन्थीनां सिराद्याश्रितं ग्रन्थिविसर्प कुरुते, इमं विसर्पं बाह्याभ्यन्तराश्रितं विद्यात्। तस्येमानि रूपाणि चाह—तदुपतापादित्यादि। ज्वरादिसदनान्ता उपद्रवास्तेषां ग्रन्थीनामुपतापात् प्रादुर्भवन्ति। एतैरुपद्रवैर्ज्वरादिभिरुपद्रुतो ग्रन्थिविसर्पः सर्व्वकर्म्मणां साधनविषयमतिपतितस्ततो विवर्ज्जनीयो भवति। इति ग्रन्थिविसर्प उक्तः॥ २२॥

गङ्गाधरः—ननु यथा वातादिविसर्पाणां रूपाणि भवन्ति यानि तानीवाग्नेयविसर्पादीनामुपतापाद् यानि भवन्ति किं तानि रूपाण्येवोपद्रवा उच्यन्त इत्यत आह—उपद्रवस्त्वित्यादि। यो यो मूलभूतस्य रोगस्य जन्मन उत्तरकालज एव तद्रोगाश्रयो रोग एव स्थूलोऽभिव्यक्तोऽणुर्वा व्यक्तत्वाभावात् सूक्ष्मः पश्चान्मूलभूतरोगात् पश्चाज्जायते इति स उपद्रवसंज्ञः स्यात्। ननु स कथं चिकित्स्य इत्यत आह—तत्रेत्यादि। तत्र प्रधानं व्याधिस्तस्य प्रधानस्य

उत्सन्नरक्तस्येति वृद्धरक्तस्य। शिरास्नाय्वित्यादौ ग्रन्थिविसर्पं कुरुत इति योज्यम्। तेन तीव्ररुजादियुक्तानां ग्रन्थीनां आश्रयं ग्रन्थिविसर्पं कुरुत इत्यर्थः। तदुपतापात् तेन ग्रन्थिविसर्पेण पीड़नात्। सर्व्वकर्म्मणां विषयमतिपतितो भवतीति सर्व्वचिकित्साविषयतामतिक्रान्तो भवतीत्यर्थः। स च शब्देन यथोक्तोपद्रवयुक्त एव ग्रन्थिविसर्पः प्रत्यवमृश्यते। अयञ्च ग्रन्थिविसर्पस्तन्त्रान्तरे अपचीसंज्ञया कथ्यत इत्याहुः। विसर्पाणां रक्तोपद्रवतया उक्तज्वराद्युपद्रवा ज्ञेयाः॥ २२॥

चक्रपाणिः—उपद्रवस्वरूपं व्याकरोति—उपद्रवस्त्वित्यादि। रोगोत्तरकालजोऽपि रोगमध्यकालजः। एतेन रोगसहोत्थस्य लिङ्गस्य व्यवच्छेदः। यानि च लिङ्गान्यपि कदाचित् रोगोत्तरकालजानि भवन्ति तानि रोगेण सह प्रायः उत्पद्यमानानि न रोगोत्तरकालजानीत्युच्यन्ते न तेषामुपद्रवत्वम्। रोगाश्रय इति रोगोत्पादकदोषप्रकोपजन्यतया रोगेण समं तुल्यकारणः।

भूत उपद्रवस्तस्य प्रायः प्रधानप्रशमे प्रशमो भवति। स तु पीड़ाकरतरो भवति पश्चादुत्पद्यमानो व्याधिपरिक्लिष्टशरीर-धातुकत्वात्। तस्मादुपद्रवः * त्वरमाणोऽभि धावेत् ॥ २३ ॥

सर्व्वायतनसमुत्थं सर्व्वलिङ्गं व्यापिनं सर्व्वधात्वनुसारिणम्

व्याधेर्गुणभूतोऽप्रधानभूत उपद्रवस्तस्य प्रायः प्रधानप्रशमात् प्रशमो भवति। प्राय इति वचनात् क्वचित् प्रधानोपशमेऽपि कस्यचिदुपद्रवस्यानुवृत्तिर्भवति। स तूपद्रवः पीड़ाकरो भवति व्याधितस्य व्याध्युत्पत्तेः पश्चादुत्पद्यमानः क्लेश-जनको भवति। कस्मात्? व्याधिपरिक्लिष्टशरीरत्वात्। पूर्व्वोत्पन्नव्याधिना परिक्लिष्टं हि तस्य शरीरं तदुपरि पुनर्व्याध्यन्तरे जाते क्लेशोऽधिकतरो भवति। तस्माद् व्याधिपरिक्लिष्टशरीरत्वात् तं व्याधितमभ्युपद्रवस्तु त्वरमाणो-धावेत्। इति कथमनुपक्रम इतिप्रश्नस्योत्तरम् ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—सन्निपातजविसर्पमाह—सर्व्वेत्यादि। सर्व्वेषां वातादिपृथग्-दोषजानां यान्यायतनानि निदानानि तेभ्यः समुत्थं जातं विसर्पं सर्व्व-लिङ्गम् उक्तवातादिजविसर्पत्रयलिङ्गं सर्व्वाङ्गव्यापिनं सर्व्वधात्वनुसारिणं

एतेन गलगण्डोत्पन्नानां ज्वरादीनां रोगोत्तरकालजानामपि उपद्रवत्वं निषेधयति। रोग एवेत्यनेन मूलव्याधेः पृथक् रोगशब्देन व्यवह्रियमाणमुपद्रव ग्राहयन्ति। तेन व्याध्यवस्थायाः रोगोत्तरकालजरोगाश्रयस्य च व्यवच्छेदं करोति। व्याधेरवश्यम्भावितया मूलव्याधेः स्वरूपत एव उपद्रवोऽवश्यं भवति। यद्यपि केचित् सहबलदोषा व्याधेरुपद्रवा युक्ताः सहोत्पन्नेन च उपद्रवार्थो नास्ति तथापि ये गदा उपद्रवरूपा जायन्ते ते सहोत्पन्नव्याधियोगतया उपद्रवा भण्यन्ते। परमार्थतस्तु सहभाविन उपद्रवा युक्ताः। किन्तु रोगसङ्करत्वेन तत्र जायन्त इति। एतदुपद्रवलक्षणार्थं सुश्रुतः—'तत्रोपसर्गो नाम यः पूर्व्वोत्पन्नं व्याधिं जघन्यकालजात-उपसर्पति, स न्यून एव, तेनोपद्रवसंज्ञः' इति। उपद्रवप्रकारमाह—स्थूल इति। उपद्रवः संज्ञानिरुक्तिः पश्चाज्जायत इति व्याध्युत्पादसमीपे उपद्रवतीति उपद्रव इति निरुक्तेः। व्याधे-र्गुणीभूत इति मूलव्याध्यपेक्षया अप्रधानमित्यर्थः। गुणीभूतत्वे हेतुमाह—तस्य प्रायः प्रधानप्रशमे शम इति। मूलव्याधिप्रशमाधीनशमत्वात् उपद्रवस्याप्राधान्यमित्यर्थः। प्रायः-शब्देन च व्यभिचारवाचिना क्वचिदुपद्रवस्य स्वतन्त्रा चिकित्साप्युक्ता। उपद्रवस्य तु आशु-चिकित्स्यत्वं दर्शयति। उपद्रवे नितरां क्लेशो भवति। तस्मादित्यादि त्वरया चिकित्सेत्। सा चिकित्सा च मूलव्याधिप्रशमनेन तथा स्वतन्त्रापि भवतीति उक्तमेव ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति प्रक्रान्तं सन्निपातविसर्पमाह—सर्व्वेत्यादि। सर्व्वायतनसमुत्थमिति

* उपद्रवमिति पाठान्तरम्।

आशुकारिणमत्ययकारिणमिति च मत्वा सन्निपातविसर्पम् अचिकित्स्यं विद्यात् ॥ २४ ॥

तत्र वातपित्तश्लेष्मनिमित्ता विसर्पास्त्रयः साध्या भवन्त्यग्निकर्द्दमाख्यौ पुनरनुपसृष्टौ मर्म्मण्यनुपहते वा सिरास्नायुमांसक्लेदे साधारणक्रियाभिरभावेनाभ्यस्यमानौ प्रशान्तिमापद्येयाताम्। अनादरोपक्रान्तः पुनस्तयोरन्यतरो दहेद्‌ देहमाशुवेगाशीविषविषवत्। तथा ग्रन्थिविसर्पमजातोपद्रवमारभेत चिकित्सितुम्। उपद्रवेणोपद्रुतन्त्वेनं परिहरेत्। सन्निपातजन्तु सर्व्वधात्वनु-

रक्तादिचतुर्द्धातुदूषणपूर्व्वकजातं पश्चान्मेदःप्रभृतिधातून् सरन्तम् आशुकारिणं शीघ्रमारकमत्ययकारिणञ्च मत्वा सन्निपातविसर्पमचिकित्स्यं विद्यादिति सन्निपातविसर्प उक्तः ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—ननु के तर्हि विसर्पाः साध्या भवन्तीत्यत आह—तत्रेत्यादि। एकजास्त्रयो विसर्पाः साध्याः। अग्निकर्द्दमाख्यौ तु विसर्पौ यावच्चिकित्स्यावुक्तौ तयोरपवादोऽयम्। यदि तावनुपसृष्टौ ज्वराद्युपसर्गरहितौ भवतः। मर्म्मणि वक्षसि वाऽनुपहते। सिरादिक्लेदे सति यदि साधारणक्रियाभिर्दैवव्यपाश्रययुक्तिव्यपाश्रयक्रियाभिरुभौ तावग्निविसर्प-कर्द्दमाख्यविसर्पावभ्यस्यमानौ सततमुपचर्य्यमाणौ भवतस्तदा प्रशान्तिमापद्येयाताम्। तयोरन्यतर आग्नेयो विसर्पः कर्द्दमाख्यो वा यद्यनादरत उपक्रान्तः स्यात् साधारणक्रियाभिर्नोपक्रान्तो भवति, तदाशुवेगाशीविषविषवद्देहं दहेदिति। तथा ग्रन्थिविसर्पमजातोपद्रवं ज्वरातिसाराद्युपद्रवाणामजन्मनि चिकित्सितुमारभेत तदा प्रशाम्येत्। उपद्रवे जाते त्वेनं ग्रन्थिविसर्पं परिहरेत्। सन्नि-

सर्व्वहेतुभवम्। सर्व्वलिङ्गव्यापिनमिति वातादिजोक्तसर्व्वलक्षणयुक्तम्। सर्व्वधात्वनुसारिणमिति विसर्पाश्रयत्वेनानुक्तानामपि धातूनामाश्रयित्वं दर्शयति। तथाहि मसूरिकायाः पूर्व्वं तन्त्रान्तरे सकलधात्वाश्रयत्वमुक्तं तदुत्सर्गतो विसर्पाणां दोषातिमात्रदुष्ट्या सप्तधातुकेतरधातुदुष्टिर्भवतीति ॥ २४ ॥

चक्रपाणिः—मर्म्मणीति हृदयादिमर्म्मणि। साधारणक्रियाभिरिति आरम्भकदोषयोः क्रियाभिः। अभ्यस्यमानाविति सततमुपचर्य्यमाणौ। अनादरोपक्रान्त इति तेन पूर्व्वं सर्व्वथानुपक्रमे, अनुपक्रान्त इत्यनेन मारकत्वमुक्तम्। इह तु असम्यगुपक्रम इति विशेषः।

सारित्वादाशुकारित्वाद्विरुद्धोपक्रमत्वाच्चासाध्यं विद्यात्। तत्र साध्यानां साधनविधिमनुव्याख्यास्यामः।

लङ्घनोल्लेखने शस्ते तिक्तकानाञ्च सेवनम्।
कफस्थानगते सामे रूक्षशीतैश्च लेपनम्॥
पित्तस्थानगतेऽप्येतत् सामे कुर्य्याच्चिकित्सितम्।
शोणितस्यावसेकश्च विरेकश्च विशेषतः॥
मारुताशयसम्भूतेऽप्यादितः स्याद्विरूक्षणम्।
रक्तपित्तान्वयेऽप्यादौ स्नेहनं न हितं मतम्॥
वातोल्बणे तिक्तघृतं पैत्तिके च प्रशस्यते।
लघुदोषे महादोषे पैत्तिके स्याद्विरेचनम्॥
न घृतं बहुदोषाय देयं तञ्च विरेचयेत्।
तेन दोषो ह्युपष्टब्धस्त्वङ्मांसरुधिरं पचेत्॥

पातजन्तु विसर्पमसाध्यं विद्यात् सर्व्वधात्वनुसारित्वादिहेतुभ्यः। इति विसर्पनिदानमुक्तम्। अथ किञ्च तत्र भेषजमिति प्रश्नस्योत्तरमाह—तत्र साध्यानामित्यादि। लङ्घनेत्यादि। उल्लेखनं वमनम्। सामे कफस्थानगते विसर्पे रूक्षशीतैश्च वटादिवल्कलैर्लेपनम्। पित्तस्थानगतेऽपि सामे विसर्पे चिकित्सितमेतत् कुर्य्यात्। विशेषतस्तु शोणितस्यावसेकं मोक्षणं विरेकञ्च कुर्य्यात्। मारुतेत्यादि। पक्वाशयसमुद्भूतेऽपि विसर्पे आदितः, सामे विरूक्षणं स्यात्। तत्रादौ रक्तपित्तान्वयेऽपि स्नेहनं कर्म्म न हितं भवति। एषु कफादिजातेषु सामत्वाद् यथोक्तमिदं हितम्, न तु दोषभेदेन व्यवस्था भवतीति। वातोल्बणइत्यादि। तिक्तघृतं कुष्ठोक्तं लघुदोषे पैत्तिके वातोल्बणे विसर्पे प्रशस्यते। महादोषे पैत्तिकोल्बणे विसर्पे विरेचनं प्रशस्यते। न घृतमित्यादि। बहुदोषाय मानतो बहुदोषाय न तु सङ्ख्यातः। बहुपरिमितसञ्चितदोषाय

तत्र साध्यानामित्यादिना चिकित्सामाह। उल्लेखनं वमनम्। कफस्थानगत इति ऊर्द्धकायगते। मारुताशयशब्देन च पक्वाशयादधःशरीरं गृह्यते। वातोल्बणे पैत्तिके च तिक्तघृतं प्रशस्यते लघुदोषे इति छेदः। तेन लघुदोषे पैत्तिके इति योज्यम्। बहुदोषायेति पित्तस्य प्रकृतत्वात् बहुपित्तायेत्यर्थः।

तस्माद्विरेकमेवादौ शस्तं दद्याद्विसर्पिणः ।
शोणितस्यावसेकश्च तद्ध्यस्याश्रयसंज्ञितम् ॥
इति वीसर्पिणामुक्तं समासेन चिकित्सितम् ।
एतदेव पुनः सर्व्वं व्यासतः संप्रवक्ष्यते ॥ २५ । २६ ॥
मदनं मधुकं निम्बं वत्सकस्य फलानि च ।
वमनं संविधातव्यं विसर्पे कफपित्तजे ॥
पटोलपिचुमर्द्दाभ्यां पिप्पल्या मदनेन च ।
विसर्पे वमनं शस्तं तथा चेन्द्रयवैः सह ॥
यांश्च योगान् प्रवक्ष्यामि कल्पेषु कफपित्तिनाम् ।
विसर्पिणान्तु योज्यास्ते दोषनिर्हरणाः शिवाः ॥ २७ ॥

विसर्पिणे घृतं न देयं तञ्च विरेचयेत् । कस्मात् ? तेनेत्यादि । हि यस्मात् बहुदोषविसर्पिणो घृतेनावष्टब्ध आवद्धो दोषस्त्वगादीनि पचेत् । तस्मादादौ बहुदोषाय विरेकमेव दद्यात् । शोणितावसेकञ्च दद्यात् । कस्मात् ? तद्धीत्यादि । हि यस्मात्तच्छोणितमस्य विसर्पस्य आश्रयसंज्ञितम् । इतीत्यादि । इति वीसर्पिणां चिकित्सितं समासेनोक्तम्, पुनरेवैतत् सर्व्वं व्यासतः सम्प्रवक्ष्यतेऽतःपरमिति शेषः ॥ २५ । २६ ॥

गङ्गाधरः—तत्रोल्लेखनयोगमाह—मदनमित्यादि । विसर्पे कफजे पित्तजे कफपित्तजे च मधुकादीनां कषायं कृत्वा मदनफलवीजानि कल्कीकृत्य मिश्रयित्वा वमनं संविधातव्यम् । पटोलेत्यादि । पटोलपिचुमर्द्दाभ्यां कथिताभ्यां मदनेन प्रक्षिप्तेन वमनं पिप्पल्या मदनेन च वमनं शस्तम् । तथेन्द्रयवैः सह मदनेन वमनं शस्तम् । यांश्चेत्यादि । कल्पेषु कल्पस्थाने मदनकल्पादिषु ॥ २७ ॥

तेनेति विरेचनघृतेन । तद्ध्यस्याश्रयसंज्ञितमिति तत् शोणितमस्य विसर्पस्य आश्रयत्वेन कथितम्, तेन शोणितावसेकात् आश्रयोच्छेदेन विसर्पोच्छेदो भवतीत्यर्थः । व्यासत इति विस्तरेण ॥ २५ । २६ ॥

चक्रपाणिः—कफपित्तिनामिति व्यस्तसमस्तकफपित्तजानाम् ॥ २७ ॥

मुस्तनिम्बपटोलानां चन्दनोत्पलयोरपि ।
शारिवामलकोशीर-मुस्तानां वा विचक्षणः ॥
कषायान् योजयेद्व वैद्यः सिद्धान् वीसर्पनाशनान् ।
किराततिक्तकं लोध्रं दुरालभां सचन्दनाम् ॥
नागरं पद्मकिञ्जल्कमुत्पलं सविभीतकम् ।
मधुकं नागपुष्पञ्च दद्याद्व वीसर्पशान्तये ॥
प्रपौण्डरीकं मधुकं पद्मकिञ्जल्कमुत्पलम् ।
नागपुष्पञ्च लोध्रञ्च तेनैव विधिना पिबेत् ॥ २८ ॥
दुरालभां पर्पटकं गुडूचीं विश्वभेषजम् । *
निशापर्य्युषितं दद्यात् तृष्णावीसर्पनाशनम् ॥
पटोलं पिचुमर्द्दञ्च दार्व्वीं कटुकरोहिणीम् ।
यष्ट्याह्वं त्रायमाणाञ्च दद्याद्व वीसर्पशान्तये ॥ २९ ॥
पटोलादिकषायं वा सर्पिस्त्रिवृतया सह ।
मसूरविदलैर्युक्तं घृतमिश्रं प्रदापयेत् ॥

गङ्गाधरः—मुस्तेत्यादि। मुस्तादीनां त्रयाणां चन्दनाद्योर्द्वयोः शारिवादीनां चतुर्णां वा कषायांस्त्रीन् कषायान् विचक्षणो योजयेत्। किरातेत्यादि। प्रकरणात् किराततिक्तकादीनां दशानां क्वाथं दद्यात्। प्रपौण्डरीकमित्यादि। तेनैव विधिना क्वाथविधिना ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—दुरालभामित्यादि। विश्वभेषजान्तं निशापर्य्युषितं शीतकषायविधिना दद्यात्। पटोलमित्यादि। पटोलपत्रादिकं निशापर्य्युषितं प्रकरणात् ॥२९

गङ्गाधरः—पटोलादीत्यादि। एतत् पटोलादिकषायं सर्पिस्त्रिवृच्चूर्णं तत्र

चक्रपाणिः—किराततिक्तकादिरपि कषायः। तेनैव विधिनेति मुस्तयोगोक्तकषायविधिना ॥ २८ ॥

चक्रपाणिः—निशापर्य्युषितमिति शीतकषायम्। अयञ्च शीतकषायविधिः पटोलमित्यादावपि ग्राह्यः ॥ २९ ॥

---

* द्राक्षां पर्पटकं शुण्ठीं गुडुचीं धन्वयासकमिति पाठान्तरम्।

पटोलपत्रमुद्गानां रसमामलकस्य च।
पाययेत् तु घृतोन्मिश्रं नरं वीसर्पपीड़ितम्॥
यच्च सर्पिर्महातिक्तं पित्तकुष्ठनिवर्हणम्।
निर्द्दिष्टं तदपि प्राज्ञो दद्याद् वीसर्पशान्तये॥
त्रायमाणाघृतं सिद्धं गौल्मिके यदुदाहृतम्।
विसर्पाणां प्रशान्त्यर्थं दद्यात् तदपि बुद्धिमान्॥ ३०॥
त्रिवृच्चूर्णं समालोड्य सर्पिषा पयसापि वा।
घर्म्माम्बुना वा संयोज्य मृद्वीकानां रसेन वा॥
विरेकार्थं प्रयोक्तव्यं सिद्धं वीसर्पनाशनम्।
त्रायमाणाशृतं वापि पयो दद्याद् विरेचनम्॥
त्रिफलारससंयुक्तं सर्पिस्त्रिवृतया सह।
प्रयोक्तव्यं विरेकार्थं विसर्पज्वरशान्तये॥
रसमामलकानां वा घृतमिश्रं प्रदापयेत्।
स एव गुरुकोष्ठाय त्रिवृच्चूर्णयुतो हितः॥ ३१॥

प्रक्षिप्य प्रदापयेत्। मसूरविदलैर्युक्तं पटोलादिकषायं घृतमिश्रं प्रदापयेत्। पटोलपत्रेत्यादि। पटोलपत्रमुद्गानां रसं क्वाथं घृतोन्मिश्रम् आमलकस्य वा रसं घृतोन्मिश्रं पाययेत्। यच्चेत्यादि स्पष्टम्। त्रायमाणेत्यादि स्पष्टम्॥३०॥

गङ्गाधरः—त्रिवृच्चूर्णमित्यादि। त्रिवृच्चूर्णं सर्पिःपयउष्णाम्बुद्राक्षारसान्यतमेन विरेकार्थं प्रयोक्तव्यमिति। त्रायमाणेत्यादि। त्रायमाणाकल्काष्टमांशं चतुर्गुणजले शृतं पयो दद्यात्। त्रिफलेत्यादि। त्रिवृतया सह सर्पिस्त्रिफलारससंयुक्तं प्रयोक्तव्यम्। रसमित्यादि। स एवामलकानां रस एव॥ ३१॥

चक्रपाणिः—मसूरविदलैरिति मसूराणां विदलैः। न चात्र विदला श्यामा, तस्याः स्त्रीलिङ्गत्वात्॥३०

चक्रपाणिः—त्रिफलारसादिभिः समं घृतं देयम्। गुरुकोष्ठाय इति क्रूरकोष्ठाय। दोषपूर्णकोष्ठं गुरुकोष्ठमाहुः॥ ३१॥

दोषे कोष्ठगते भूय एतत् कुर्य्याद्धि भिषग्जितम्।
शाखादुष्टे तु रुधिरे रक्तमेवादितो हरेत् ॥
भिषग् वातान्वितं रक्तं विषाणेनाभिनिर्हरेत्।
पित्तान्वितं जलौकाभिरलाबूभिः कफान्वितम् ॥
यथासन्नं विकारस्य व्यधयेदाशु वा सिराम्।
त्वङ्मांसस्नायुसंक्लेदो रक्तक्लेदाद्धि जायते ॥
एवं निर्हृतदोषाणां दोषे त्वङ्मांससंश्रिते।
आदितो वाल्पदोषाणां क्रिया वाह्या प्रचक्ष्यते ॥ ३२ ॥
उडुम्बरत्वङ्मधुकं पद्मकिञ्जल्कमुत्पलम्।
नागपुष्पं प्रियङ्गुश्च प्रदेहः सघृतो हितः ॥

गङ्गाधरः—दोष इत्यादि। एतदामलकानां रसस्त्रिवृच्चूर्णयुतो भूयो बहुपरिमाणं भेषजं कोष्ठगते दोषे कुर्य्यात्। शाखादुष्टे हस्तपादे दुष्टे रुधिरे रक्तम् आदौ हरेत्। तत्र वातान्वितं रक्तं विषाणेन श्रृङ्गेण, पित्तान्वितं रक्तं जलौकोभिः, कफान्वितं रक्तमलाबूभिरादितो हरेत्। यथासन्नमित्यादि। व्याधेर्विसर्पस्य यथासन्नमासन्नदेशमनतिक्रम्य सिरां वा व्यधयेत्। व्यधने हेतुमाह—त्वङ्मांसेत्यादि। हि यस्मात् यदि रक्तं न निर्हरेत् तदा तद्रक्तक्लेदात् त्वङ्मांसादिसंक्लेदो जायते। एवमित्यादि। एवमनेन प्रकारेण। अल्पदोषाणामादौ वाह्यक्रिया तूच्यते ॥ ३२ ॥

चक्रपाणिः—दोषे कोष्ठगते भूय इत्यत्र भूयःशब्दः शाखाश्रयदोष वाच्यः। दुष्टरक्ते चिकित्सामाह—शाखादुष्ट इत्यादि। शाखायां दोषे रक्ते च दुष्टे। दोषविशेषेण रक्तावसेकोपायमाह—वातान्वितमित्यादि। रक्तावसेकविशेषविधानं चेह पराधिकारत्वान्नोक्तम्। तच्च सुश्रुते ज्ञेयम्। यथासन्नमिति या विकारप्रत्यासन्ना तां संव्यधयेत्। सिराव्यधश्च सर्व्वसाधारणः। रक्तानपहरणे दोषमाह—त्वङ्मांसेत्यादि। त्वङ्मांसेत्यादौ आदित इति विरेचनशोणितमोक्षणाभ्यां। क्रिया वाह्या इति लेपसेकादिका आह ॥ ३२ ॥

न्यग्रोधपादास्तरुणाः कदलीगर्भसंयुता।
विसग्रन्थिश्च लेपः स्याच्छतधौतघृतप्लुतः ॥
कालेयं मधुकं हेम वन्यं चन्दनपद्मकौ।
पत्रं * मृणालं फलिनी प्रदेहः स्याद्घृतप्लुतः ॥
शालूकञ्च † मृणालश्च शङ्खं चन्दनमुत्पलम्।
वेतसस्य च मूलानि प्रदेहः स्याद्घृतप्लुतः ॥
शारिवा पद्मकिञ्जल्कमुशीरं नीलमुत्पलम्।
मञ्जिष्ठा चन्दनं लोध्रमभया च प्रलेपनम् ॥
नलदश्च हरेणुश्च लोध्रं मधुकमुत्पलम्।
दूर्व्वा सर्ज्जरसश्चैव सघृतं स्यात् प्रलेपनम् ॥
यावकाः सक्तवश्चोक्ताः सर्पिषा सह योजिताः।
प्रदेहा मधुकं वीरा सघृता यवसक्तवः ॥
बलामुत्पलशालूकं वीरामगुरुचन्दनम्।
दद्यादालेपनं वैद्यो मृणालानि विसानि च ॥

गङ्गाधरः—उडुम्बरेत्यादि। उडम्बरो यज्ञडुम्बरः। न्यग्रोधपादा इत्यादि। तरुणा न्यग्रोधस्य पादा मूलानि कदलीगर्भः कदल्या वृक्षस्य मध्यस्थः। विसग्रन्थिमृ णालग्रन्थिः। कालेयमित्यादि। कालेयं कालीयकाष्ठं हेम नागकेशरपुष्पं वन्यं कैवर्त्तमुस्तकम् मृणालमुशीरम्। शालूकञ्चेत्यादि। शालूकं पद्मादीनां कन्दः मृणालमुशीरं शङ्खं शङ्खग्रन्थिः। वेतसस्य च मूलानीति। शारिवेत्यादि स्पष्टम्। नलदमित्यादि। नलदमुशीरम्। यावका इत्यादि। यावका यवानां सक्तवश्च सर्पिषा सह योजिताः प्रदेहा उक्ताः। मधुकं वीरा शालपर्णी यवशक्तवश्च सघृताः प्रदेहा उक्ताः। बलामित्यादि। उत्पल-

चक्रपाणिः—न्यग्रोधपादा इति न्यग्रोधप्ररोहाः। कदलीगर्भा गर्भस्था कदली। कालेयं कालेयकाष्ठमित्यर्थः। हेम इति नागकेशरचूर्णम्। वन्यं कैवर्त्तमुस्तकम्। शाद्वलं दूर्व्वा।

* एला इति पाठान्तरम्। † शाद्वलमिति पाठान्तरम्।

यवचूर्णं समधुकं सघृतञ्च प्रलेपनम् ।
हरेणवो मसूराश्च समुद्गाः श्वेतशालयः ॥
पृथक् पृथक् प्रदेहाः स्युः सर्व्वे वा सह सर्पिषा ।
पद्मिनीकर्द्दमः शीतो मौक्तिकं पिष्टमेव च ॥
शङ्खः प्रवालाः शुक्तिर्वा गैरिको वा घृतप्लुतः ।
पृथगेते प्रदेहाश्च हिता ज्ञेया विसर्पिणाम् ॥
प्रपौण्डरीकं मधुकं बला शालूकमुत्पलम् ।
न्यग्रोधपत्रं दुग्धीका सघृतं स्यात् प्रलेपनम् ॥
विसानि च मृणालानि सघृताश्च कशेरुकाः ।
शतावरीविदार्य्योश्च कन्दौ धौतघृतं तथा ॥
न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थ-वेतसप्लक्षजाम्बवैः ।
त्वक्कल्कैर्बहुसर्पिर्भिः शीतैरालेपनं हितम् ॥

शालूकं नीलोत्पलस्य कन्दः। वीरां शालपर्णीम्। चन्दनान्त एको योगः। मृणालानि विसानि चेति द्वितीयः। पद्मपुष्पवृन्तं मृणालं क्षुद्रमृणालं कन्दप्रसूतमात्रं विसम्। यवचूर्णमित्यादि। घृतान्त एको योगः। हरेणवो वर्त्तुलकलायाः श्वेतशालयो धवलवर्णशालिधान्यम्। पृथक् पृथक् सह सर्पिषा प्रदेहाः सर्व्वे वा मिलिताः सह सर्पिषा प्रदेहाः स्युः। पद्मिनीत्यादि। पद्मिनीकर्द्दमः पद्मश्रेणितलस्थकर्द्दमः शीत एव, पिष्टं पेषितं मौक्तिकम्, शङ्खादिश्च पिष्ट एव घृतप्लुतः प्रत्येकं प्रदेहः। प्रपौण्डरीकमित्यादि। प्रपौण्डरीकं पौण्डर्य्यम्। विसानीत्यादि। विसादिकन्दान्तं शतधौतघृतयुक्तं प्रलेपनम्। शतावरीत्यादि। धौतघृतं शतधौतघृतमित्यन्त एकयोगः। न्यग्रोधेत्यादि। न्यग्रोधादीनां त्वक्पिष्टो बहुघृतमिश्रः शीतस्तेनालेपनं हितम्।

मृणालसुषीरम्। वीरा विदारीकन्दः। हरेणवो वर्त्तुलकलायाः। श्वेतशालय अकुलित(?)-शुक्लधान्यानि। दुग्धीका स्वनामख्याता। मृणालं पद्मनालिका। वृषपर्णी मूषिकपर्णिका।

शैवालं नलमूलानि गोजिह्वा वृषकर्णिका ।
इन्द्राणिशाकं सघृतं * देयं वा दाहशान्तये ॥
प्रदेहाः सर्व्व एवैते रक्तपित्तोल्वणे हिताः ॥ ३३ ॥
कफजे तु † प्रवक्ष्यामि प्रदेहानपरान् हितान् ।
त्रिफलापद्मकोशीरं समङ्गा करवीरकम् ।
नलमूलान्यनन्ता च प्रदेहमुपकल्पयेत् ॥
खदिरं सप्तपर्णञ्च मुस्तमारग्वधं धवम् ।
कुरुण्टकं देवदारु दद्यादालेपनं हितम् ॥
आरग्वधस्य पत्राणि त्वचः श्लेष्मातकस्य च ।
इन्द्राणिशाकं काकाह्वां शिरीषकुसुमानि च ॥
शैवालं नलमूलानि वीरां गन्धप्रियङ्गुकाम् ।
त्रिफलां मधुकं वीरां शिरीषकुसुमानि च ॥

शैवालमित्यादि । वृषकर्णिका सुदर्शना । इन्द्राणिशाकं सिन्धुवारपत्रम् । उदुम्बरत्वगादीनामेतदन्तानामेते सर्व्वे प्रदेहा रक्तपित्तोल्वणे विसर्पे हिताः ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—कफजे तु विसर्पे प्रदेहान् प्रवक्ष्यामि । त्रिफलेत्यादि । समङ्गा मञ्जिष्ठा । त्रिफलादिभिः सर्व्वैः प्रदेहमुपकल्पयेत् । खदिरमित्यादि । कुरुण्टको नीलझिण्टी । आरग्वधेत्यादि । श्लेष्मातकः शेलुवृक्षः । इन्द्राणि-शाकं सिन्धुवारपत्रम् । काकाह्वा काकमाची । शिरीषकुसुमानि द्विरुक्त्या स्वल्पवृहच्छिरीषकुसुमानि । दार्व्वीत्वक् चाभया चेति द्वन्द्वकवद्भावे नपुंसकम् ।

इन्द्राणिर्निर्गुण्डी । बलाघृतमिति छेदः । प्लक्षः अल्पदीर्घपत्रः । प्रदेहा इत्यनेन पूर्व्वोक्त-प्रदेहानां भिन्नविषयाणां कफेऽनधिकारात् अपरान् प्रदेहानाह—सकफं त्वित्यादि । अनन्ता उत्पलसारिवा । कुरण्टको म्लानकः । श्लेष्मातको वहुवारक इति प्रसिद्धः । इन्द्राणिशाकं केचित् मत्स्याक्षक इति आहुः । निर्गुण्डीति परे । काकाह्वा गोष्ठोदुम्बरिका गन्धप्रियङ्गुकौ इति

* शिरीषत्वग्बलाघृतमिति चक्रधृतः पाठः ।　　† सकफे तु इति चक्रसम्मतः पाठः ।

प्रपौण्डरीकं ह्रीबेरं दार्व्वीत्वगभयं बलाम्।
पृथगालेपनं दद्याद् द्वन्द्वशः सर्व्वशोऽपि वा॥
प्रदेहाः सर्व्व एवैते देयाः स्वल्पघृतप्लुताः।
वातपित्तोल्बणे ये तु प्रदेहास्ते घृताधिकाः॥ ३४॥
घृतेन शतधौतेन प्रदिह्यात् केवलेन वा।
घृतमण्डेन शीतेन पयसा मधुकाम्बुना॥
पञ्चवल्ककषायेण सेचयेच्छीतलेन वा।
वातासृक्‌पित्तबहुलं वीसर्पं बहुशः पृथक्॥
सेचना ये प्रदेहास्ते त एव घृतसाधनाः।
तच्चूर्णयोगा वीसर्प-व्रणानामवचूर्णनाः॥
दूर्व्वास्वरससंसिद्धं घृतं स्याद्व्रणरोपणम्।
दार्व्वीत्वङ्मधुकं लोध्रं केशरञ्चावचूर्णनम्॥

एषां पृथक् पृथगेकश आलेपनं द्वन्द्वशो वैषामन्यतमयोर्द्वयोरालेपनं सर्व्वशोऽपि वालेपनं दद्यात्। यथा देयं तदाह—प्रदेहा इत्यादि। त्रिफलादय एतदन्ताः सर्व्व एव प्रदेहाः कफे स्वल्पघृतप्लुता देयाः। ये प्रदेहा वातपित्तोल्बणे विहितास्ते घृताधिका देयाः॥ ३४॥

गङ्गाधरः—घृतेनेत्यादि। वातरक्तपित्तोल्बणविसर्पे शतधौतघृतेन केवलेन प्रदिह्यात्। घृतमण्डशीतपयःप्रभृतिभिः सेचयेत् पृथगेतानि चत्वारि सेचनानि। सेचना इत्यादि। ये ये सेचना योगास्ते प्रदेहास्त एव घृतसाधनाः। तैर्घृतानि साध्यानि। तच्चूर्णयोगास्तेषां चूर्णयोगा विसर्पव्रणानामवचूर्णना भवन्ति। दूर्व्वेत्यादि। दूर्व्वास्वरसे चतुर्गुणे कल्कहीनं पचेद् घृतम्। दार्व्वी-

व्यस्तसमस्तयोगः। सर्व्वएवेत्यत्र एते इति कफविहिताः प्रदेहाः। वातपित्तोल्बण इत्यत्र यद्यपि साक्षात् प्रदेहा न विहिताः तथापि इहैवास्य रक्तपित्तोल्बणे विहितास्तत्रैव द्रव्यगुणतो वातहरद्रव्यकृताधिकाः अधिकसर्पिर्युताः वाते कर्त्तव्या इति ज्ञेयम्॥ ३३। ३४॥

चक्रपाणिः—घृतमण्डो घृतसन्तानिकः। पञ्चवल्कं तन्त्रान्तरे उक्तम्—'न्यग्रोधोदुम्बराश्वत्थ-प्लक्ष-वेतसवल्कलैः। सर्वैरेकत्रसंयुक्तैः पञ्चवल्कलमुच्यते'। प्रदेहार्थद्रव्याण्येव परिषेचने घृतसाधने

पटोलं पिचुमर्द्दश्च त्रिफलामधुकोत्पलम् ।
एतत् प्रक्षालनं सर्पिर्व्रणे चूर्णं प्रलेपनम् ॥ ३५ ॥
प्रदेहाः सर्व्व एवैते कर्त्तव्याः संप्रधावनाः ।*
क्षणे क्षणे प्रयोक्तव्याः सर्व्वमुद्धृत्य लेपनम् ॥
अधावनोद्धृते पूर्व्वे प्रदेहा वहुशोऽघनाः ।
देयाः प्रदेहाः कफजे पर्य्याधानोद्धृते घनाः ॥ † ३६ ॥

त्यादि । दार्व्व्यादिचूर्णमवचूर्णितं व्रणरोपणम् । पटोलमित्यादि । पटोलपत्रादीनां मिलितानां क्वाथेन प्रक्षालनम् । क्वाथकल्काभ्यां पक्वं सर्पिः । चूर्णश्चावचूर्णितम् । पिष्ट्वा च तैः प्रलेपनमिति । व्रणरोपणम् ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—प्रदेहा इत्यादि । यस्मिन् विसर्पे ये प्रदेहास्ते सर्व्व एव क्वाथयित्वा संप्रधावनाः कर्त्तव्यास्ते संप्रधावनाः सर्व्वं प्रलेपनमुद्धृत्य क्षणे क्षणे प्रयोक्तव्याः । पूर्व्वं प्रलेपने अधावनोद्धृते धावनेनानुद्धृते वहुशोऽघनाः प्रदेहास्तनुद्रवप्रदेहा देयाः । कफजे विसर्पे पर्य्याधानस्य चतसृषु दिक्षु लिप्तस्य लग्नस्योद्धृते घनाः प्रदेहा देया इति क्रमः ॥ ३६ ॥

ऽवचूर्णनेऽपि विदध्यात् । दार्व्वीत्यादि एतैर्द्रव्यादिभिः प्रक्षालनक्वाथः कर्त्तव्यः । तथा घृतञ्च अनेनैव तथा चूर्णञ्च प्रलेपनं कर्त्तव्यम् ॥ ३५ ॥

चक्रपाणिः—संप्रसादना इति सवर्णकराः सवर्णत्वे साध्ये कर्त्तव्या इत्यर्थः । किंवा संप्रसादना इति रक्तपित्तप्रसादनाः । तेनायमर्थः । एते रक्तपित्ते प्रदेहाः कर्त्तव्याः य एते कर्त्तव्याः प्रदेहाः उक्तास्ते क्षणे क्षणे पूर्व्वं लेपनमुद्धृत्य प्रयोक्तव्याः । न चिरेण नापि पूर्व्वप्रलेपनोपरि इत्यर्थः । पूर्व्वं च लेपनमुद्धृत्य कर्त्तव्याः तथा बहुशोऽघनाः प्रतनुका इत्यर्थः । कफप्रदेहानां विशेषमाह—देया इत्यादि । पर्य्याधानोद्धृत इति शुष्कोद्धृते ॥ ३६ ॥

---

* संप्रसादना इति चक्रसम्मतः पाठः ।

† इतः परं केषुचित् पुस्तकेष्वधिकः पाठो दृश्यते—

'त्रिभागाङ्गुष्ठमात्रः स्यात् प्रलेपः कल्कपेषितः । नाति स्निग्धो न रूक्षश्च न पिण्डो न द्रवः समः ॥
न च पर्य्युषितं लेपं कदाचिदवचारयेत् । न च तेनैव लेपेन पुनर्जातु प्रलेपयेत् ॥
क्लेदवीसर्पशूलानि सोष्मभावात् प्रवर्त्तयेत् । लेपो ह्युपरि पट्टस्य कृतः स्वेदयति व्रणम् ॥
स्वेदजाः पिडकास्तस्य कण्डूश्चैवोपजायते । उपर्य्युपरि लेपस्य लेपो यश्चावचार्य्यते ॥
तानेव दोषान् जनयेत् पट्टयोपरियान् कृतः । अति स्निग्धोऽतिद्रवश्च लेपो यश्चावचार्य्यते ॥
त्वचि न श्लिष्यते सम्यङ् न दोषं शमयत्यपि । तन्वालिप्तं न कुर्व्वीत सशुष्को ह्यापुटायते ॥
न चौषधिरसो व्याधिं प्राप्नोत्यपि च शुष्यति । तन्वालिप्तेन ये दोषास्तानेव जनयेद् भृशम् ॥
संशुष्कः पीडयेद् व्याधिं निस्नेहो ह्यवचारितः ॥ इति

अन्नपानानि वक्ष्यामि विसर्पाणां निवृत्तये।
लङ्घितेभ्यो हितो मन्थो रूक्षः सक्षौद्रशर्करः॥
मधुरः किञ्चिदम्लो वा दाड़िमामलकान्वितः।
सपरूषकमृद्वीकः सखर्ज्जूरः शृताम्बुना॥
तर्पणैर्यवशालीनां सस्नेहा चावलेहिका।
जीर्णे पुराणशालीनां यूषैर्भुञ्जीत भोजनम्॥
मुद्गान् मसूरांश्चणकान् यूषार्थमुपकल्पयेत्।
अनम्लान् दाड़िमाम्लान् वा पटोलामलकैः सह॥
जाङ्गलानाञ्च मांसानां रसांस्तस्योपकल्पयेत्।
रूक्षान् परूषकद्राक्षा-दाड़िमामलकान्वितान्॥
रक्ताः श्वेता महाह्वाश्च शालयः षष्टिकैः सह।
भोजनार्थे प्रशस्यन्ते पुराणाः सुपरिप्लुताः॥

गङ्गाधरः—अथान्नादीन्याह। अन्नेत्यादि। मन्थो द्रवेणालोड़िताः सक्तवः। रूक्षो घृतादिस्नेहरहितो रूक्षद्रव्यकृतसक्तवोऽपि। मधुरो मधुरद्रव्यकृतमन्थो वा दाड़िमादिभिरन्वितः किञ्चिदम्लो वा मन्थो लङ्घितेभ्यो हितः। सपरूषकेत्यादि। परुषकद्राक्षाखर्ज्जूरैः पिष्टैरेतैः सहितो मन्थः शृताम्बुनाऽर्द्धशिष्टजलेनालोड़ितः सक्तुर्लङ्घितेभ्यो हितः। तर्पणैरित्यादि। यवानां शालीनाञ्च तर्पणैर्द्रवद्रव्येणालोड़ितसक्तुभिरवलेहिका सस्नेहा च लङ्घितेभ्यो हितेति लिङ्गविपर्य्ययेण योजना। तस्मिन् मन्थावलेहे जीर्णे पुराणशालीनां भोजनमन्नं यूषैर्भुञ्जीत। यूषार्थमाह—मुद्गानित्यादि। मुद्गादीननम्लान् दाड़िमाम्लान् वा पटोलफलामलकैः सह वा यूषार्थमुपकल्पयेत्। जाङ्गलानामित्यादि। परूषाद्यन्वितान् रूक्षान् घृतादिस्नेहवर्ज्जितान् जाङ्गलमांसरसान् तस्य भोजने चोपकल्पयेत्। भोजनार्थं शालीनाह—रक्ता इत्यादि। रक्ताः शालयः श्वेताः शालयो महाह्वा महाशालयः पुराणाः संवत्सरातीताः। सुपरिप्लुताः

चक्रपाणिः—अन्नपानमाह—जीर्णे इति। अवलेहिकारूपेऽन्ने जीर्णे। जाङ्गलानामित्यादौ रूक्षानित्यनेन स्नेहविरहेण रूक्षमांसकृतत्वेन रूक्षत्वं ज्ञेयम्। रक्ताः श्वेता महाह्वा इति रक्तशालयः श्वेतशालयो महाशालयः। श्वेतशालिर्मागधे पुण्डरीकशालिरिति ख्यातः।

यवगोधूमशालीनां सात्म्यमेव प्रदापयेत् ।
येषां नात्युचितः शालिर्नरा ये च कफाधिकाः ॥ ३७ ॥
विदाहीन्यन्नपानानि विरुद्धं स्वपनं दिवा ।
क्रोधव्यायामसूर्य्याग्नि-प्रवातांश्च * विवर्ज्जयेत् ॥ ३८ ॥
कुर्य्याच्चिकित्सितादस्माच्छीतप्रायाणि पैत्तिके ।
रूक्षप्रायाणि कफजे स्नैहिकान्यनिलात्मके ॥
वातपित्तप्रशमनमग्निवीसर्पिणे हितम् ।
कफपित्तप्रशमनं प्रायः कर्द्दमसंज्ञके ॥ ३९ ॥
रक्तपित्तोल्बणं ज्ञात्वा ग्रन्थिवीसर्पमादितः ।
विरूक्षणैर्लङ्घनैश्च प्रदेहैः पाञ्चवल्कलैः ।
सिरामोक्षैर्जलौकाभिर्वमनैः सविरेचनैः ॥
घृतैः कषायतिक्तैश्च कालज्ञः समुपाचरेत् ॥

जलनार्द्रीकृताः परिपक्वाः। यवेत्यादि। यवादीनां मध्ये यद् यस्य सात्म्यमभ्यस्तं तत् तेषां प्रदापयेत्। येषां शालिर्नात्युचितो नात्यभ्यस्तः, ये च नराः कफाधिकास्तेषां सात्म्यं प्रदापयेत् ॥ ३७ ॥

गङ्गाधरः—वर्ज्ज्यान्याह विदाहीनीत्यादि। विरुद्धं संयोगविरुद्धम् ॥ ३८ ॥

गङ्गाधरः—कुर्य्यादित्यादि। दोषभेदेन चिकित्सामाह—अस्मादन्नपानात्मकाच्चिकित्सिताच्छीतप्रायाणि त्वन्नपानानि पैत्तिके विसर्पे कुर्य्यात्। रूक्षप्रायाण्यन्नपानानि कफजे कुर्य्यात्। अनिलात्मके स्नैहिकान्यन्नपानानि कुर्य्यात्। अग्निविसर्पिणे वातपित्तप्रशमनं स्नैहिकशीतप्रायं चिकित्सितं हितम्। कफपित्तप्रशमनं शीतरूक्षप्रायं कर्द्दमविसर्पे हितम् ॥ ३९ ॥

गङ्गाधरः—रक्तपित्तेत्यादि। ग्रन्थिविसर्पं रक्तपित्तोल्बणं ज्ञात्वादितः प्रथमतः विरूक्षणादिभिरुपाचरेत्। पाञ्चवल्कलैः प्रदेहैरिति योजना।

यवगोधूमेत्यादि शालिर्महाशालिः, यवगोधूमशालीनां यत् सात्म्यं तदेव प्रयोजयेत्। येषाञ्च शालिर्नात्युचितः नाभ्यस्तः तेषां यवगोधूमावेव ज्ञेयौ। तयोः कफाविरुद्धत्वात् विसर्पहितत्वाच्च। उक्तं हि—'सर्व्वं मधुरं कफकरम् अन्यत्र पुराणयवशालिगोधूमात्' इति ॥ ३७ ॥

---

* प्रतापानिति वा पाठः ।

ऊर्द्ध्वञ्चाधश्च शुद्धाय रक्ते चाप्यवसेचिते ।
वातश्लेष्महरं कर्म्म ग्रन्थिवीसर्पिणो हितम् ॥ ४० ॥
उत्कारिकाभिरुष्णाभिरुपनाहः प्रशस्यते ।
स्निग्धाभिर्वेशवारैर्वा ग्रन्थिवीसर्पशूलिनाम् ॥
दशमूलोपसिद्धेन तैलेनोष्णेन सेचयेत् ।
कुष्ठतैलेन चोष्णेन पक्वक्षारयुतेन* वा ॥
गोमूत्रैः पत्रनिर्य्यूहै रूक्षोष्णैः परिषेचयेत् ॥ ४१ ॥
सुखोष्णया प्रदिह्याद्वा पिष्टया चाश्वगन्धया ।
शुष्कमूलककल्केन नक्तमालस्य चाथवा ।
विभीतकस्य वा ग्रन्थिं कल्केनोष्णेन लेपयेत् ॥

एवमुक्तवमनविरेचनाभ्यामूर्द्ध्वाधःशुद्धाय रक्ते चाप्यवसेचिते सति पित्तरक्तयोः प्रशमने जाते वातश्लेष्मणोः शेषयोर्हरणं कर्म्म ग्रन्थिविसर्पे हितम् ॥ ४० ॥

गङ्गाधरः—उत्कारिकाभिरित्यादि। उत्कारिका यवगोधूमादिचूर्णं जल पक्त्वा लेहवद्भावे सति भवति। वेशवारो निरस्थिमांसं स्विन्नं कृत्वा पिष्ट्वा गुड़घृतकणामरिचचूर्णयुक्तं कुर्य्यादित्येष वेशवार उच्यते। दशमूलेत्यादि। एवं दशमूलकल्कचतुर्गुणजलेनोपसिद्धेन तैलेनोष्णेन ग्रन्थिविसर्पशूले सेचयेत। तथा पक्वक्षारयुतेन भस्मीभूतः क्षारः परिस्राव्यः षड़्गुणे जले, ततः पक्वः सन क्षारो भवति तेन युक्तेन कुष्ठतैलेन चोष्णेन शूलशान्त्यर्थं सेचयेत्। गोमूत्रेत्यादि। तथा गोमूत्रैः परिषेचयेत्। एवं रूक्षोष्णः पत्रनिर्यूहैः क्वाथः परिषेचयेत ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—अथ प्रसङ्गाद् ग्रन्थिचिकित्सामाह—सुखोष्णयेत्यादि। अश्वगन्धयेत्यत्र कृष्णगन्धयेति क्वचित् पाठः। शुष्केत्यादि। शुष्कमूलककल्केनोष्णेनाथवा नक्तमालस्य गोकरञ्जकल्केनोष्णेन। एवं विभीतकस्य कल्केनोष्णेन

चक्रपाणिः—विसर्पवर्ज्यानाह—विदाहीनीत्यादि ॥ ३८—४० ॥

चक्रपाणिः—उत्कारिकेत्यादिना उष्णोपनाहमाह—उष्णो बहलो लेपः। पाक्यक्षारयुतेनेति पाकेन सुश्रुतादुक्तविधानेन कृतः क्षारः पाक्यक्षारः, किंवा पाक्यं पूतिकरञ्जं लवणम्र गोमूत्रैरित्यादौ पत्रम् एरण्डादिकं पत्रम् ॥ ४१ ॥

* पाक्यक्षारयुतेन इति चक्रसम्मतः पाठः।

बलां नागबलां पथ्यां भूर्ज्जग्रन्थिं विभीतकम्।
वंशपत्राण्यग्निमन्थं दद्याद्‌ ग्रन्थिविलेपनम्॥
दन्तीचित्रकमूलत्वक् सुधार्कपयसी गुड़ः।
भल्लातकास्थि कासीसं लेपो भिन्द्याच्छिलामपि।
वहिर्मार्गाश्रितं ग्रन्थिं किं पुनः कफसम्भवम्॥ ४२॥
दीर्घकालस्थितग्रन्थिं भिन्द्याद्‌ वा भेषजैरिमैः॥
मूलकानां कुलत्थानां यूषैः सक्षारदाड़िमैः।
गोधूमान्नैर्यवान्नैश्च ससीधुमधुशर्करैः॥
सक्षौद्रैर्वारुणीमण्डैर्मातुलुङ्गरसान्वितैः।
त्रिफलायाः प्रयोगैश्च पिप्पलीक्षौद्रसंयुतैः॥
देवदारुपटुव्योष-प्रयोगैर्गैरिकस्य च।
मुस्तभल्लातसक्तूनां प्रयोगैर्माक्षिकस्य च॥

ग्रन्थिं लेपयेत्। बलामित्यादि। बलादिकं प्रत्येकं ग्रन्थिविसर्प-लेपनं दद्यात्। दन्तीत्यादि। दन्तीमूलत्वक् चित्रकमूलत्वक् स्नुह्यर्कयोः पयसी गुड़ः भल्लातकस्यास्थि कासीसं हिराकस् इति लोके। एषां समानानां लेपो बहल उष्णलेपः शिलामपि भिन्द्यात् कफसम्भवं ग्रन्थिं वहिर्मार्गाश्रितं यत् भिन्द्यात् तत् पुनः किम्?॥ ४२॥

गङ्गाधरः—दीर्घेत्यादि। इमैर्वक्ष्यमाणैः। मूलकानामित्यादि। मूलक-कुलत्थयोर्यूषैः सक्षारदाड़िमैरित्येकं भेषजम्। गोधूमान्नैः स्विन्नगोधूम-तण्डुलैर्यवान्नैस्तथाविधैः ससीधुमधुशर्करैरिति द्वितीयम्। सक्षौद्रैर्वारुणीमण्डैः मातुलुङ्गरसान्वितैरिति तृतीयम्। पिप्पलीक्षौद्रसंयुतैस्त्रिफलायाः प्रयोगैश्चतुर्थम्। देवदारु पटु सैन्धवं व्योषञ्चैषां प्रयोगैरिति पञ्चमम्। गैरिकस्य प्रयोगैरिति षष्ठम्। मुस्तादीनां त्रयाणां प्रयोगैः सप्तमम्। माक्षिकस्य प्रयोगैरिति चाष्टमम्।

चक्रपाणिः—नक्तमालं करञ्जकः। बिभीतकस्य वेत्यत्र कल्केनेति योज्यम्। दन्तीत्यादौ लेपो भिन्द्यात् शिलामपि स कफग्रन्थिं नितरां भिन्द्यादिति भावः॥ ४२॥

चक्रपाणिः—इमैरिति वक्ष्यमाणैः। गिरिजं शिलाजतु। गिरिजप्रयोगश्च रसायनोक्तो ज्ञेयः।

धूमैर्विरेकैः शिरसः पूर्व्वोक्तैर्गुल्मभेदनैः ।
अयोलवणपाषाण-हेमतप्तप्रपीड़नैः ॥ ४३ ॥
क्रियाभिराभिः सिद्धाभिर्विविधाभिर्बली स्थितः ।
ग्रन्थिः पाषाणकठिनो यदि नैवोपशाम्यति ॥
अथास्य दाहः क्षारेण शरैर्हेम्नाऽथवा हितः ।
पाकिभिः पाचयित्वा वा पाटयित्वा समुद्धरेत् ॥
मोक्षयेद् बहुशश्चास्य रक्तमुत्क्लेशमागतम् ।
पुनरस्य हृते रक्ते वातश्लेष्मजिदौषधम् ॥
धूमो विरेकः शिरसः स्वेदनं परिमर्द्दनम् ।
अप्रशाम्यति दोषे च पाचनं वा प्रशस्यते ॥
प्रक्लिन्नं दाहपाकाभ्यां भिषक् शोधनरोपणैः ।
वाह्यैश्चाभ्यन्तरैर्वापि व्रणवत् समुपाचरेत् ॥ ४४ ॥

प्रलेपविधानेन प्रयोगा एते ज्ञेयाः । पूर्व्वोक्तैर्धूमैः शिरसो विरेकैस्तथा गुल्मभेदनैरौषधस्तथायःपिण्डतप्तपीड़नेन तथा लवणादीनामेकतमतप्तप्रपीड़नरिमैर्भेषजैर्ग्रन्थिं दीर्घकालस्थितं भिन्द्यादिति योजना ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—क्रियाभिरित्यादि । स्पष्टम् । अथास्येत्यादि । उक्तक्रियाभिर्ग्रन्थेर्भेदाभावानन्तरं क्षारेण दाहः शरर्वा हेम्ना वा हितः । पाकिभिर्व्रणशोथोक्तैः । पुनर्बहुशोऽस्योत्क्लेशमागतश्च रक्तं मोक्षयेत् । पुनरित्यादि । एवमस्य पुनरपि रक्ते हृते वातश्लेष्मजिदौषधं धूमादिकं कार्यं प्रशस्यते । धूम इत्यादि । शिरसो विरेको धूमः । परिमर्द्दनमुद्वर्त्तनम् । तथा च दोषेऽप्यप्रशाम्यति सति पाचनं व्रणशोथपाचनं वा प्रशस्यते । प्रक्लिन्नमित्यादि । दाहपाकाभ्यां युक्तं प्रक्लिन्नं ग्रन्थिं वाह्यैः शोधनरोपणैर्वाभ्यन्तरैर्वा शोधनरोपणैर्व्रणवत् समुपाचरेत् ॥ ४४ ॥

मुस्तसक्तवो मुस्तक्वाथ इत्यादिना कुष्ठोक्ताः । भल्लातकसक्तवो रसायनोक्ताः । अयोलवणेत्यादि तप्तायःप्रभृतिभिः पीड़नैरित्यर्थः ॥ ४३ ॥

---

* शरैर्लौहेन इति चक्रस्वीकृतः पाठः ।

कम्पिल्लकविड़ङ्गानि त्वचो दार्व्व्यास्तथैव च ।
पिष्ट्वा तैलं विपक्तव्यं ग्रन्थिव्रणचिकित्सितम् ॥
द्विव्रणीयोपदिष्टेन कर्म्मणा वाप्युपाचरेत् ।
देशकालविभागज्ञो व्रणान् वीसर्पजान् बुधः ॥ ४५ ॥
य एव विधिरुद्दिष्टो ग्रन्थीनां विनिवृत्तये ।
स एव गलगण्डानां कफजानां निवृत्तये ॥
गलगण्डास्तु वातोत्था ये कफानुबला नृणाम् ।
घृतक्षीरकषायाणामभ्यासान्न भवन्ति ते ॥ ४६ ॥
यानीह कर्म्माण्युक्तानि विसर्पाणां निवृत्तये ।
एकतस्तानि सर्व्वाणि रक्तमोक्षणमेकतः ॥
विसर्पो नह्यसंसृष्टो रक्तपित्तेन लक्ष्यते ।
तस्मात् साधारणं सर्व्वमेतदुक्तं चिकित्सितम् ॥

गङ्गाधरः—कम्पिल्लेत्यादि । कम्पिल्लकविड़ङ्गदार्व्वीत्वग्भिः कल्कैश्चतुर्गुण-जले तैलं पक्त्वा ग्रन्थिव्रणे दद्यात् । अपरञ्चाह द्विव्रणीयेत्यादि । स्पष्टम् ॥४५॥

गङ्गाधरः—चिकित्सिततुल्यत्वादाह—य एवेत्यादि । ग्रन्थीनां वीसर्पाणाम् एष य एव विधिरुद्दिष्टः, स एव विधिः कफजानां गलगण्डानां निवृत्तये कार्य्यः । गलगण्डा इत्यादि । ये कफानुबला वातोत्था गलगण्डास्ते घृतादीनामभ्या-सात् न भवन्ति ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—यानीत्यादि । इह विसर्पाणां निवृत्तये यानि कर्म्माण्युक्तानि तानि सर्व्वाणि कर्म्माण्येकतः एकस्यां दिशि वर्त्तन्ते । एकं रक्तमोक्षणमेकतो वर्त्तते । कस्मात् ? विसर्पो न हीत्यादि । हि यस्माद् विसर्पो रक्तपित्तेनासंसृष्टो न लक्ष्यते सर्व्व एव विसर्पो रक्तपित्तेन संसृष्ट एव लक्ष्यते, तस्मात् साधारणं

चक्रपाणिः—पाकिभिरिति पाचनपिण्डैः । पुनश्चेत्यादिना उक्ता अपि धूमादयः पुनः अपनीत-ग्रन्थिविषयतया विधीयन्ते, तेन चेह न पुनरुक्तिः ॥ ४४ । ४५ ॥

चक्रपाणिः—ग्रन्थिव्रणचिकित्सिते यदुक्तं तदेवातिदिशन्नाह—य एवेत्यादिना । गलगण्डानामिति बहुवचनानि गलगण्डगण्डमालाऽपचीविवक्षितानि ॥ ४६ ॥

विशेषदोषवैशेष्यान्न च नोक्तः समासतः।
समासव्याससनिर्द्देशैरुक्तञ्चैतच्चिकित्सितम् ॥ ४७ ॥

तत्र श्लोकाः।

निरुक्ता नामभेदाश्च दोषा दूष्याश्च हेतवः।
आश्रयो मार्गतश्चैव विसर्पगुरुलाघवम् ॥
लिङ्गान्युपद्रवा ये च यल्लक्षण उपद्रवः।
साध्यत्वं न च साध्यत्वं साधनञ्च यथाक्रमम् ॥
इति पिप्रीषवे * सिद्धमग्निवेशाय धीमते।
पुनर्व्वसुरुवाचेदं वीसर्पाणां चिकित्सितम् ॥ ४८ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़वलप्रतिसंस्कृते
चिकित्सितस्थाने विसर्परोगचिकित्सितं नाम
एकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

वातपित्तकफरक्तसाधारणमेतच्चिकित्सितमुक्तं दोषवैशेष्यान्न च विशेष उक्तः। न च समासतोऽप्युक्तः। समासव्याससनिर्द्देशैश्चिकित्सितञ्चैतदुक्तमिति ॥४७॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोका इति। निरुक्ता इत्यादि। पिप्रीषवे प्रष्टुमिच्छवे ॥ ४८ ॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़वल प्रतिसंस्कृत एव च।
चिकित्सिते विसर्पाणामध्याये त्वेकविंशके। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्पतरौ पुनः।
चिकित्सास्थानजल्पे तु षष्ठस्कन्धे विसर्पिणाम्।
चिकित्सितजल्पो नाम शाखेयमेकविंशिकी ॥ २१ ॥

चक्रपाणिः—विसर्प रक्तमोक्षणस्तुतिमाह—यानीत्यादि। रक्तमोक्षणे एव कुतः प्राधान्यमित्याह—विसर्पो नेत्यादि। साधारणमिति वातकफविसर्पे रक्तपित्तहरं चिकित्सितं युक्तमित्यर्थः ॥ ४७ ॥

चक्रपाणिः—निरुक्तमित्यादिसंग्रहः। यल्लक्षण उपद्रव इति यादृक्लक्षणेनोपद्रवेण न साध्यमित्यर्थः। पिप्रक्षवे प्रष्टुमिच्छवे ॥ ४८ ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां विसर्पचिकित्सितं नाम एकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

* पिप्रक्षवे इति चक्रसम्मतः पाठः।

द्वाविंशोऽध्यायः ।

अथातस्तृष्णाचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

ज्ञानप्रशमतपोभिः ख्यातोऽत्रिसुतो जगद्धितेऽभिरतः ।
तृष्णानां प्रशमार्थं चिकित्सितं प्राह पञ्चानाम् ॥ २ ॥

क्षोभाद् भयाच्छ्रमादपि शोकात् क्रोधाद् विलङ्घनान्मद्यात् ।
क्षाराम्ललवणकटुकोष्णरूक्षशुष्कान्नसेवाभिः ॥
धातुक्षयगदकर्षणवमनाद्यतियोगसूर्य्यसन्तापैः ।
पित्तानिलौ प्रवृद्धौ सौम्यं धातुं विशोषयतः * ॥

गङ्गाधरः—उद्दिष्टक्रमादेतदध्यायानन्तरं तृष्णाचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववत् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—ज्ञानेत्यादि । अत्रिसुतः कृष्णात्रेयपुत्रः पुनर्व्वसुः । पञ्चानां तृष्णानाम् । अष्टोदरीये प्रागुक्तं पञ्च तृष्णा इति । पञ्च तृष्णा इति वातपित्तामक्षयोपसर्गात्मिका इति । तासां पञ्चानां तृष्णानामिति ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—क्षोभादित्यादि । क्षुभसञ्चलने मनःशरीरयोः क्षोभः क्लेशजनकचालनम् । क्षाराम्लादिशुष्कान्नसेवाभिः । गदकर्षणं रोगान्तरेण कर्षणम् ।

चक्रपाणिः—विसर्पे प्रायेण तृष्णा उपद्रवरूपा भवति इति विसर्पानन्तरं तृष्णाचिकित्सितमुच्यते ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—ज्ञानं विज्ञानम् । प्रशमः शान्तिः । तपश्चान्द्रायणादि । चिकित्सितं चिकित्साविधायको ग्रन्थः । निदानाद्यभिधानञ्च चिकित्सार्थमेव निदानादिज्ञानपूर्व्वकत्वाच्चिकित्सायाः । पञ्चानामिति वचनेन पञ्चानामपि चिकित्साविषयत्वं दर्शयति । न हि कासश्वासवदस्यासाध्यत्वम् । तथा सुश्रुतोक्तनिरुक्तिः पञ्चस्वपि तृष्णासु भवति । उक्तं हि सुश्रुते—'तिस्रः स्मृतास्ताः क्षतजा चतुर्थी क्षयात् तथाऽन्यामसमुद्भवा च । स्यात् सप्तमी भक्तनिमित्तजा चे'ति ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—क्षोभादित्यादावुक्तनिदानस्य योगात् वातपित्तकर्त्तृत्वं चोन्नेयम् । पित्तानिलाविति सर्व्वतृष्णासम्प्राप्तिग्रन्थः । सौम्यान् धातूनिति सोमगुणातिरिक्तान् । प्रदूषयतः इति

* सौम्यान् धातून् प्रदूषयतः इति चक्रसम्मतः पाठः ।

रसवाहिनीश्च धमनीर्जिह्वामूलगलतालुकक्लोम्नः।
संशोष्य नृणां देहे कुरुतस्तृष्णामतिबलां तौ॥
पीतं पीतं हि जलं शोषयतस्तावतिबलौ न याति शमम्।*
घोरा व्याधिकृशानां प्रभवत्युपसर्गभूता सा॥ ३॥
प्राग्रूपं मुखशोषः स्वलक्षणं सर्व्वदाम्बुकामित्वम्।
तृष्णानां सर्व्वासां लिङ्गानां लाघवमपायः॥ ४॥

वमनादि वमनविरेचनादि संशोधनम्। सौम्यं धातुं कफरसादिकम्। रसवाहिनीर्धमनीर्जिह्वामूलादींश्च शोषयतः पित्तानिलौ। क्लोम कण्ठोरसोः सन्धिः। एतान् सौम्यधातुरसवाहिधमन्यादीन् संशोष्य तौ पित्तानिलौ नृणां देहेऽतिबलां तृष्णां कुरुतः। तावतिबलौ पित्तानिलौ नृभिः पीतं पीतं जलं हि यस्माच्छोषयतः। एवं ता च सा तृष्णा न शमं याति। व्याधिकृशानां घोरा भयानिकोपसर्गभूता प्रभवति॥ ३॥

गङ्गाधरः—तस्याः प्राग्रूपमाह—प्राग्रूपमित्यादि। मुखशोषः सर्व्वासां तृष्णानां प्राग्रूपं भवति। सर्व्वासां तृष्णानां स्वलक्षणं सर्व्वदाम्बुकामित्वम्। सर्व्वासां तृष्णानां लिङ्गानां स्वस्वलिङ्गानां लाघवमपाय इति लाघवपदेन स्वाभाविकतृष्णान्यवच्छेदः॥ ४॥

षोड़शांशेन दूषयतः। (द्वितीयाबहुवचनान्तम्।) देह इत्यनेन एतासां तृष्णानां शरीरद्वयं दर्शयति। या हि मानसी तृष्णा सा शरीरे इच्छाद्वेषात्मिका दुःखात् प्रवर्त्तते इति। या तु देहाश्रयदोषकारणा सा देहजेति भावः। स्वाभाविकतृष्णा यापि वातपित्ते आरम्भे एव, किं साप्यत्र न गृह्यते? नैवम्, इह अस्वाभाविकव्याधिप्रकरणे नाधिकार इति कृत्वा स्वाभाविक-तृष्णाकरवातपित्ताभ्यां वक्ष्यमाणतृष्णाकरवातपित्तानां विशेषमाह—पीतं पीतमित्यादि। प्रकृत-तृष्णारम्भकौ पित्तवातौ पीतं पीतं जलं शोषयतः। अतो जलशोषणत्वात् शमं न याति। स्वाभाविक्यां जलं पीत्वा शान्तिमधिगच्छतीति भावः। उपद्रवरूपतृष्णोत्पादमाह—घोरेत्यादि। उपसर्गभूतेति उपद्रवरूपा॥ ३॥

चक्रपाणिः—तृष्णाप्राग्रूपमाह—प्राग्रूपमित्यादि। प्राग्रूपकथने एव मध्ये तृष्णानामव्यभि-चारिलक्षणमाह—स्वलक्षणमिति। अव्यभिचारिलक्षणं यथा ज्वरस्य सन्तापः। पुनः प्रकृतं प्राग्रूपमाह। लिङ्गानां लाघवमिति वक्ष्यमाणवातादिजतृष्णालिङ्गानां अल्पत्वम्। पूर्व्वरूपा-वस्थायां वक्ष्यमाणलक्षणानि कानिचिच्च न भवन्त्येव। उक्तञ्च—'अव्यक्तं लक्षणं तस्य पूर्व्वरूप-मिति स्मृतम्' इति। किंवा यदेतत् प्राग्रूपं मुखशोषः सर्व्वदाम्बुकामित्वम्, एतच्च स्वलक्षणं

---

* तावतो न याति शममिति चक्रसम्मतः पाठः।

मुखशोषस्वरभेदभ्रमसन्तापप्रलापसंस्तम्भान्।
ताल्वोष्ठकण्ठजिह्वाकर्कशतां चित्तनाशञ्च ॥
जिह्वानिर्गममरुचिं बाधिर्य्यं मर्म्मदूयनं सादम्।
तृष्णोद्भूता कुरुते पञ्चविधा लिङ्गतः शृणु ताः ॥ ५ ॥
अब्धातं देहस्य कुपितः पवनो यदा विशोषयति।
तस्मिन् शुष्के शुष्यत्यबलस्तृष्यत्यथ विशुष्यन् ॥
निद्रानाशः शिरसो भ्रमस्तथा शुष्कविरसमुखता च।
स्रोतोऽवरोध इति च स्याल्लिङ्गं वाततृष्णायाः ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—तृष्णायाः प्राबल्ये सामान्यलक्षणमाह—मुखशोषेत्यादि। उद्भूता प्रबला तृष्णा मुखशोषादीन् ताल्वादिकर्कशतां चित्तनाशञ्च जिह्वानिर्गमं बहिर्निःसरणं मर्म्मदूयनं वक्षस उपतापं कुरुते पञ्चविधास्ताः प्रागभिहिताः वातपित्तामक्षयोपसर्गात्मिकास्तृष्णाः शृणु। ननु अन्यत्र सप्त तृष्णा अभिहिताः, तद्यथा। तिस्रः स्मृतास्ताः क्षतजा चतुर्थी क्षयात् तथा ह्यामसमुद्भवा च। भक्तोद्भवा सप्तमिकेति तासां निबोध लिङ्गान्यनुपूर्व्वशश्चेति। कथमिह पञ्च तृष्णा इति ? उच्यते। वक्ष्यते ह्यत्रैव प्रतितृष्णं कारणं ततो नाधि[?]ास्ति तृष्णा॥५॥

गङ्गाधरः—वाततृष्णालक्षणमाह—अब्धातुमित्यादि। कुपितः पवनो यदा देहस्याब्धातुं विशोषयति तदा तस्मिन्नब्धातौ शुष्के सति अ[?]लः पुमान् शुष्यति चाथ विशुष्यन् तृष्यति। तस्य निद्रानाशादीनि च स्युः। स्रोतोऽन्न-जलवहं तस्यावरोधः इति च वाततृष्णाया लिङ्गम् ॥ ६ ॥

तृष्णानां, तथा पूर्व्वरूपञ्च भवतः। ये तु प्राग्रूपं मुखशोषः सर्व्वदाम्बुकामित्वमिति पठन्ति, तेषां मते तृष्णायाः स्वलक्षणं नोक्तं स्यात्। उक्तञ्च—'स्वलक्षणन्तु तृष्णानां सर्व्वदाम्बु-पिपासिते'ति। किंवा मुखशोषे एव सर्व्वदाम्बुकामित्वं लिङ्गानाञ्च लाघवं रोगरूपाया-स्तृष्णाया आगमनमित्यर्थः। तृष्णानां व्युपरमो वक्ष्यमाणलिङ्गानामन्यथात्वम्। सर्व्वदोच्छेदो हि तृष्णालक्षणानां न भवत्येव। सहजतृष्णाग्रस्तत्वेन तल्लक्षणानां अल्पमात्रतयावस्थानात्। लिङ्गानां लाघवमाद्यरूपादः। अपायो मरणमिति कृत्वा तृष्णानामसाध्यतालक्षणमिदमुच्यते ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—सर्व्वतृष्णानामुपद्रवानाह—मुखशोष इत्यादि। ये तु मुखशोषादीनि लक्षणा-न्याहुस्तन्मते तृष्णोपद्रवानभिधानं स्यात्। उपद्रवाश्चाध्यायसंग्रहे संगृहीताः तेनातिशयवृद्धाः मुखशोषादय उपद्रवाः। वृद्धास्तु लिङ्गानीति व्यवस्था ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—अब्धातुमित्यादिना पञ्चानां पृथक् सम्प्राप्तिमाह। कुपितः पवनः देहे नाना-रसादिरूपतया स्थितं अब्धातुं विशोषयति, शुष्केऽब्धातौ शुष्यतीति योज्यम्। स्रोतोवरोध इति प्रत्युपघातः ॥ ६ ॥

पित्तं मतमाग्नेयं कुपितं चेत् तापयत्यब्धातुम्।
सन्तप्तः संजनयेत् * तृष्णां दाहोल्बणां नृणाम्॥
तिक्तास्यत्वं शिरसो दाहः शीताभिनन्दता मूर्च्छा।
पीताक्षिमूत्रवर्च्चस्त्वमाकृतिः पित्ततृष्णायाः॥ ७॥

गङ्गाधरः—पित्ततृष्णालक्षणमाह—पित्तमित्यादि। आग्नेयमग्निस्तेजोनाम-भूतं तद्बहुलपाञ्चभौतिकं मतम्, तच्चेत् कुपितमब्धातुं तापयति, स सन्तप्तोऽब्धातुर्नृणां दाहोल्बणां तृष्णां सञ्जनयेत्। तेषां नृणां तिक्तास्यत्वादीनि च स्युः। पित्ततृष्णाया आकृतिरिति। इह अब्धातुं चेत् कुपितं पित्तं तापयतीति यदुक्तं तेन कुपितपित्तसन्तप्तः कफोऽप्यब्धातुस्तृष्णां संजनयेदिति ख्यापितम्। तस्याः सम्प्राप्तिरियमुक्तान्यत्र। वाष्पावरोधात् कफसंवृतेऽग्नौ तृष्णा बलाशेन भवेत् तथा च। निद्रागुरुत्वं मधुरास्यता च तृष्णार्दितः शुष्यति चातिमात्रमिति॥ न ततोऽधिकसङ्ख्यास्तृष्णायाः। एतदभिप्रायेणैव हारीतेनाप्युक्तम्—स्वाद्वम्ल-लवणाजीर्णैः क्रुद्धः श्लेष्मा सहोष्मणा। प्रपद्याम्बुवहं स्रोतस्तृष्णां संजनयेत् नृणाम्। शिरसो गौरवं तन्द्रा माधुर्य्यं वदनस्य च। भक्तद्वेषः प्रसेकश्च निद्राधिक्यं तथैव च। एतैर्लिङ्गैर्विजानीयात् तृष्णां कफसमुद्भवामिति। दोषतारतम्यन्तु नेह तन्त्रे विशेषेणोक्तम्। पित्तप्रधानत्वेऽब्धातुसन्तापे दाहोल्बणादितृष्णा भवति। अप्रधानंपित्ततापितेऽब्धातौ खलु कफादौ हारीतोक्तलक्षणा तृष्णा भवतीति कफजव्यपदेशो हारीतादिना कृतोऽस्मिंस्तु तन्त्रे पित्तजायामन्तर्भाव इति अभिप्रायभेदान्न विरोधः॥ ७॥

चक्रपाणिः—पित्तमित्यादिना पित्तजामाह—शरीरसंख्याशारीरे एवमुक्तम् यद् द्रव-सर-मन्द-स्निग्ध-मृदु-पिच्छिलरसरुधिरवसाकफपित्तमूत्रस्वेदादि तदाप्यं रसो रसनञ्चेत्यनेन, तथ तत्रैव यत् पित्तमित्यनेन द्व्यात्मकत्वं पित्तस्य यद्यप्युक्तं तथाप्याग्नेयबाहुल्यात् पित्तमाग्नेयमेवेति दर्शयन्नाह—पित्तं मतमाग्नेयमिति। द्व्यात्मकत्वेऽपि च पित्तस्याग्नेयांशप्राधान्यात्, अन्यथाऽपि सौम्याग्नेयवायव्याधिकारभेदैः पैत्तिकविकाराः आग्नेयत्वेन गृहीता एव। सन्तप्तः स हीति स अब्धातुः सन्तप्तः। सन्तप्तः सन्निति पाठपक्षे पित्तमेव जनयेदिति योज्यम्। यद्वाऽब्धातुजनयति तदा पित्तसन्तप्त एव जनयतीति पित्तस्यैव कर्त्तृत्वम्॥ ७॥

---

* सन्तप्तः स हीति चक्रसम्मतः पाठः।

तृष्णा यामप्रभवा साप्याग्नेयी न पित्तजनितत्वात्।
लिङ्गं तस्याश्चारुचिराध्मानकफप्रसेकौ च ॥ ८ ॥
देहो रसजोऽम्बुभवो रसश्च तस्य क्षयाच्च तृष्येद्धि।
दीनस्वरः प्रताम्यन् संशुष्कहृदयगलतालुः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—आमजतृष्णामाह—तृष्णेत्यादि। ऊष्मणोऽल्पबलत्वेन धातुमाद्यमपाचितम्। दुष्टमामाशयगतं रसमामं प्रचक्षते। इति। तस्मादामात् प्रभवा तु या तृष्णा साप्याग्नेयी योऽन्नरस आग्नेयान्नज एवापाचित आमः स्यात् तदामजा तृष्णा भवतीत्याग्नेयी न तु पित्तजनितत्वादाग्नेयी। तस्या लिङ्गम् अरुच्यादित्रयमिति। वातजपित्तजाभ्यामतिरिक्तामजा पृथक् पठिता। अन्यत्रामतस्त्रिदोषकोपात् त्रिदोषलिङ्गामसमुद्भवा तु हृच्छूलनिष्ठीवनसादकर्त्रीति पठ्यते ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—क्षयजतृष्णामाह—देह इत्यादि। मधुरादिषड्रसान्नगतषड्रसजो गर्भिण्या रसो नामाद्यधातुस्तद्भवोऽपत्यानां देह एवं रसश्च स्वकृतषड्रसान्नाहारजाम्बुभव इत्यतस्तस्य रसस्य क्षयाच्च नरस्तृष्यति। भवति खलु प्रताम्यन् सन् दीनस्वरश्च दीनश्च संशुष्कहृदयगलतालुश्च। अन्ये तु दीनस्वर-इत्यादिकमुपसर्गजाया लक्षणतया व्याचष्टे, तन्न; क्षयजलक्षणानुरूपातिरिक्तमिति। अन्यत्र चोक्तम्। रसक्षयाद् या क्षयसम्भवा सा तयाभिभूतश्च निशादिनेषु। पेपीयतेऽम्भः स सुखं न याति तां सन्निपातादिति केचिदाहुः॥ रसक्षयोक्तानि च लक्षणानि तस्यामशेषेण भिषग् व्यवस्येदिति ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—तृष्णेत्यादिनाऽऽमजामाह। आमशब्देन च समानलक्षणतया कफजाऽपि गृह्यते। साप्याग्नेयीत्यनेन पूर्व्वपरिज्ञातं सर्व्वासां वातपित्तजन्यत्वं समुन्नयति। वातश्च तृष्णाकरणेनोक्तोऽपि अत्र प्रधानम्। अन्यत्राप्युक्तम्—'दर्शनं पक्तिरूष्मा च क्षुत् तृष्णा देहमार्द्दवम्। प्रभावप्रसादौ मेधा पित्तकर्म्माविकारज'मिति। आमपित्तजनितत्वादिति आमाधरोपवृद्धपित्तजनितत्वादित्यर्थः ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—देहो रसज इत्यादिना आहाररसात् सर्व्वधातुत्वमुत्पद्यते। स च रसो देहपोषकोऽम्बुभव इति आप्यः, तस्य क्षयादिति रसक्षयात् अम्बुक्षयो भवति, तेन चाम्बुक्षयेण पुरुषः पानीयप्रार्थनारूपतृष्णायां युक्तो भवतीति दर्शयति। उक्तं हि सुश्रुते—'दोषधातुमलक्षीणो बलक्षीणोऽपि मानवः। स्वयोनिवर्द्धनं यत् तदन्नपानं प्रकाङ्क्षतीति। इहापि चोक्तं रससंक्षये तृष्यति ॥ ९ ॥

भवति खलु योपसर्गात् तृष्णा सा शोषिणी कष्टा।
ज्वरमोहक्षयकासश्वासाद्युपसृष्टदेहानाम्॥
सर्व्वास्त्वतिप्रसक्ता रोगकृशानां वमिप्रसक्तानाम्।
घोरोपद्रवयुक्ता तृष्णा मरणाय विज्ञेया॥
नाग्नेर्विना * हि तर्षः पवनाद्वा तौ हि शोषणे हेतू।
अब्धातोरतिवृद्धावपां क्षये तृष्यते नरो हि॥

गङ्गाधरः—पारिशेष्यादुपसर्गात्मिकां तृष्णामाह—भवतीत्यादि। या तृष्णा भवत्युपसर्गा ज्वराद्युपसृष्टदेहानां नराणां सा तृष्णा शोषिणी मुखादिशोषकारिणी कष्टा कष्टसाध्या कष्टदा च। ज्वरमोहक्षयकासश्वासादी-त्यत्रादिशब्देन क्षतमद्यपानात्ययादिजा संगृहीता न त्वतिरिक्ता। कष्टत्वप्रसङ्गा-दन्यासामपि कष्टत्वमाह—सर्व्वास्त्वित्यादि। अतिप्रसक्ताः सर्व्वा एव तृष्णाः कष्टा भवन्ति। रोगान्तरकृशानाञ्च सर्व्वाः तृष्णाः कष्टा वमिप्रसक्तानाञ्च सर्व्वाः तृष्णाः कष्टा भवन्ति। परे सर्व्वासामसाध्यतामाहुः, तन्न; सर्व्वा इति बहुवचनान्तस्य घोरेत्यादिप्रथमैकवचनान्तैरन्वयाभावात्। तस्मात् कष्टा इत्यनेन वचनविपरिणामेनान्वयः। सर्व्वास्त्विति तुशब्देन कष्टा इत्यस्यानुकर्षात्। असाध्यामाह। घोरेत्यादि। घोरा भयानिका या तृष्णा भवत्युपद्रवयुक्ता वातादुक्तलिङ्गा सती तदुत्तरकालजातरोगयुक्ता, सा तृष्णा मरणाय विज्ञेया। इति। नन्वाभ्योऽप्यतिरिक्तास्तृष्णाः दृश्यन्ते ताः कथं नोप-दिश्यन्त इत्यत आह। नाग्नेरित्यादि। हि यस्मादग्नेस्तेजसो विना पवनाद्वा विना तर्षो न भवति। कस्मात्? तावित्यादि। हि यस्मादब्धातोरतिवृद्धौ शोषणे हेतू तावग्निपवनौ भवतः, तस्मान्नरोऽपां क्षये तृष्यते। तथाहि चाह।

चक्रपाणिः—भवतीत्यादिनोपसर्गजामाह। ज्वराद्युपद्रवरूपा भवति। कष्टेति कष्टसाध्या। एव प्राक्सूचितवातपित्तामाम्बुक्षयोपसर्गात्मिका पञ्च तृष्णा व्याहृताः। अत्रैव सुश्रुतोक्ता कफजा सामजायामवरुद्धा, क्षतजा उपसर्गात्मिकायामवरुद्धा। अन्नजाया आमेनैवान्तर्भावनीया। इदानीं तृष्णाया असाध्याया लक्षणमाह—सर्व्वास्त्वित्यादि। घोरोपद्रवयुक्तेति पीडाकरोप-द्रववती। सम्प्रति तृष्णान्तराणां उक्ततृष्णायामेवान्तर्भावं दर्शयन् उक्तवक्तव्यतृष्णानामपि वातपित्तक्षयजन्यत्वमाह—नाग्निमित्यादि। कस्मात् पुनः अग्निवातौ विना तर्षो न भवतीत्याह। तौ हि अतिवृद्धौ पित्तरूपौ अग्निवातौ अब्धातुशोषणे हेतू। तस्मान्नाग्निवातौ विना तर्षः

---

* नाग्निमिति चक्रसम्मतः पाठः।

गुर्व्वन्नपयःस्नेहैः सम्मूर्छद्भिर्विदाहकाले च।
यस्तृष्येद्ध वृतमार्गे तत्राप्यनिलानलौ हेतू॥ १०।
तीक्ष्णोष्ण,रूक्षभावान्मद्यं पित्तानिलौ प्रकोपयति।
शोषयतोऽपां धातुं तावेव हि मद्यशीलानाम्॥
तप्तास्विव सिकतासु हि तोयमाशु शुष्यति क्षिप्तम्।
तेषां सन्तप्तानां हिमजलपानाद्ध भवति शर्म्म॥
शिशिरस्नातस्योष्णो(ष्मा) रुद्धः कोष्ठं प्रपद्य तर्षयति।
तस्माद्ध भजेत सहसा नोष्णः स्नाने जलं शीतम्॥

गुर्व्वन्नेत्यादि। विदाहकाले पाककाले सम्मूर्च्छद्भिः परस्परं संयोगविभागाभ्यामेकीभावमापद्यमानैर्गुर्व्वन्नपयःस्नेहैर्वृतमार्गे पवनतेजसोर्गतिवर्त्मावरणे यः पुमांस्तृष्येत् तत्रापि पवनानिलौ हेतू भवतः। तस्मादन्नजा तृष्णा नातिरिक्ता॥ १०॥

गङ्गाधरः—या चापरा मद्यजा तृष्णा तामाह—तीक्ष्णेत्यादि। मद्यं तीक्ष्णादिगुणैः पित्तानिलौ प्रकोपयति, मद्यकुपितौ तावेव पित्तानिलौ मद्यशीलानामपां धातुं शोषयतः। तप्तास्विव यथा तप्तासु सिकतासु क्षिप्तं तोयमाशु शुष्यति। तेषां मद्यसन्तप्तानां नृणां हिमजलपानाच्छर्म्म भवति। तस्मात् वातपित्तजतृष्णातिरिक्ता न मद्यजा तृष्णा। अपरा च या दृश्यते तामाह—शिशिरेत्यादि। शिशिरे स्नातस्य चोष्णो देहोष्मा रुद्धः सन् कोष्ठं जठरं प्रपद्य तर्षयति। तस्मादुष्णः सन्तप्तदेहः पुमान् स्नाने शीतं जलं सहसा न भजेत। अत्रापि देहोष्मा पित्तविशेष एव, तज्जातेयं तृष्णा नातिरिक्ता।

सुस्रुतमित्यर्थः। एवमग्निवाताभ्यां कृतेऽपां क्षये स्वरूपादेव नरस्तृष्यति। एवं पित्तवातकृताब्धातुक्षयजत्वमभिधाय अन्तर्भावनीयतृष्णामाह—गुर्व्वन्नेत्यादि। संमूर्च्छद्भिरिति एकतां गच्छद्भिः। अत्र वातो वृद्धः संमूर्च्छने अमुष्य तृष्णाकरः विदाहकाले च तृष्णा तत्र पित्तं तृष्णाकरम्॥ १०॥

चक्रपाणिः—मद्यजामपि अन्तर्भावयन्नाह—तीक्ष्णोष्णेत्यादि। सिकतासु हि तोयमिति प्रशमकथनम्। शर्म्मेति सुखम्। शीतजामन्तर्भावयन्नाह—शिशिरेत्यादि। शिशिरं शीतम्। उष्मा रुद्ध इति शीतस्पर्शं बलेन बहिर्निर्गच्छन् रोमकूपैः उष्मावरुद्धः प्रतीपीकृतः। एतेन एतत्रापि पित्तजत्वमुक्तम्। न सहसेत्यनेन विश्रमार्थं, शीतजलसेवायां न तथाविधा तृष्णा

लिङ्गं सर्व्वास्वेतास्वनिलक्षयात् पित्तजं भवत्यथ तु।
पृथगागमाच्चिकित्सितमतः प्रवक्ष्यामि तृष्णानाम्॥ ११॥
अप्संक्षयाद्धि तृष्णा संशोष्य नरं मारयेदाशु।
तस्मादैन्द्रं तोयं समधु पिबेद् तद्गुणं वान्यत्॥
किञ्चित्तुवरानुरसं तनु लघु शीतं सुगन्धि सुरसञ्च।
अनभिष्यन्दि च यत् तत् क्षितिस्थितमथैन्द्रवज्ज्ञेयम्॥
शृतशीतं ससितोपलमथवा शरपूर्व्वपञ्चमूलेन॥ १२॥

आसां लिङ्गमाह—लिङ्गमित्यादि। एतासु गुर्व्वन्नजादिषु सर्व्वासु तृष्णासु यदाऽनिलक्षयो भवति, तदा पित्तजं लिङ्गं भवतीति तृष्णानिदानमुक्तम्। अथ तु निदानोपदेशादनन्तरं पृथगागमात् पृथग्वातादिजत्वेन तृष्णानामुपदेशात् तृष्णानां चिकित्सितमतः पृथक् प्रवक्ष्यामि॥ ११॥

गङ्गाधरः—अप्संक्षयादित्यादि। तृष्णा हि यस्मादब्धातुसंक्षयात् संशोष्य नरमाशु मारयति, तस्मादैन्द्रं वृष्टिसम्भवं जलं समधु पिबेत् तद्गुणमैन्द्रजलगुणवदन्यद् वा जलं समधु पिबेत्। दिवार्क्ककिरणैर्जुष्टं जुष्टमिन्दुकरैर्निशि। वायुनास्फालितं शश्वत् तत्तुल्यं गगनाम्बुनेति। तद्गुणमन्यज्जलमाह—किञ्चिदित्यादि। किञ्चित्कषायानुरसं तनु चाघनं लघु च शीतञ्च सुगन्धि च सुरसञ्चानभिष्यन्दि च यद्भूमिस्थितं जलं तदैन्द्रजलवज्ज्ञेयमिति। शृतशीतमित्यादि। अर्द्धावशिष्टं जलं शृतं ससितोपलं शर्करामिश्रं पिबेत्। अथवा शरादिपञ्चमूलेन शृतं ससितोपलं पिबेत्॥ १२॥

भवतीति दर्शयति। सम्प्रति भिन्नसंमूर्च्छनादीनां यथोक्तक्रमेण अनिलपित्तजावरोधमभिधाय सर्व्वासामेवानिलक्षयपित्तजत्वम् उपदर्शयन्नाह—लिङ्गं सर्व्वास्वित्यादि। पृथगागमादिति पृथग्हेतुत्वात्। आगच्छत्यस्मादिति आगमो हेतुः। वातादिहेतुभेदाच्चिकित्सितभेदं वक्ष्यामीत्यर्थः। किंवा पृथक् हि चिकित्सितं वक्ष्यामि। आगमादिति आयुर्व्वेदागमप्रामाण्यात्। आगमे तृष्णानां भेदेन चिकित्साभिधानात् अहमपि पृथक् चिकित्सां वक्ष्यामीत्यर्थः॥ ११॥

चक्रपाणिः—अपां क्षयादित्यादिना चिकित्सामाह। ऐन्द्रमित्यान्तरिक्षम्। तद्गुणं वान्यदिति यदुक्तं तदाह—किञ्चिदित्यादि। तुवरोऽनुरसतया रस्यते आस्वाद्यते यस्मिन्निति तुवरानुरसम्। आन्तरिक्षं जलं अव्यक्तसर्व्वरसयुक्तम्, अव्यक्तीभावस्तु गन्धरसानां प्रकृतौ भवति। ऐन्द्रवदित्यनेन अन्तरिक्षानुकारं। शरेक्षुदर्भकुशकाशानां मूलमेव च इत्यस्योक्तेन शरपञ्चमूलेन॥ १२॥

लाजानां सक्तूनां समधुसितं मन्थमैन्द्रेण।
वाट्यञ्चामयवानां शीतं मधुशर्करायुतं दद्यात्।
पेयां वा शालीनां दद्याद्वा कोरदूषाणाम्॥ १३॥
पयसा श्रृतेन भोजनमथवा मधुशर्करायुतं योज्यम्।
पारावतादिकरसैघृतभृष्टैर्वाप्यलवणाम्लैः॥
तृणपञ्चमूलमुञ्जातकैः पियालजैश्च जाङ्गलाः सुकृताः।
शस्ता रसाः, पयो वा तैः सिद्धं शर्करामधुमत्॥
शतधौतघृतेनाक्तः पयः पिबेच्छीततोयमवगाह्य।
मुद्गमसूरचणकजा रसाश्च घृतभर्ज्जिता देयाः॥ १४॥
मधुरैः सजीवनीयैः शीतैश्च सतिक्तकैः श्रृतं क्षीरम्।
पानाभ्यञ्जनयोगेष्विष्टं मधुशर्करायुतम्॥

गङ्गाधरः—लाजानां सक्तूनां समधुसितं समधुशर्करं मन्थमैन्द्रजलेन कृतं दद्यात्। आमयवानां वाट्यं मण्डं शीतं मधुशर्करायुतं दद्यात्। पेयां वेत्यादि। शालीनां पेयां वा कोरदूषाणां वा पेयां दद्यात्॥ १३॥

गङ्गाधरः—अथवा पयसा श्रृतेन पक्वेन दुग्धेन मधुशर्करायुतं भोजनमन्नं योज्यम्। भोजने व्यञ्जनार्थमाह—पारावतेत्यादि। घृतभृष्टैः पारावतादिमांसरसैर्वाप्यलवणाम्लैर्लवणाम्लवर्ज्जितैर्भोजनं दद्यात्। रसांश्चाह तृणेत्यादि। मुञ्जातक औत्तरापथिकः कन्दः। तृणपञ्चमूलं कुशादिपञ्चमूलं मुञ्जातकञ्चेत्येतैः श्रृततोयैः पियालफलरसैश्च सिद्धा जाङ्गलाः पारावतादीनां मांसरसाः शस्ताः। अथवा तैस्तृणपञ्चमूलमुञ्जातैः पियालैश्च सिद्धं पयः शर्करामधुमत् शस्तम्। शतधौतेत्यादि। तृष्णावान् नरः शतधौतघृतेनाक्तः सन् शीततोयम् अवगाह्य पयः पिबेत्। मुद्गादिरसाश्च घृतभर्ज्जिता देयास्तृष्णावते॥ १४॥

गङ्गाधरः—मधुरैरित्यादि। सजीवनीयैर्मधुरैर्द्रव्यैः श्रृतं क्षीरं तथा शीतैः सतिक्तकैर्द्रव्यैः श्रृतं क्षीरं मधुशर्करायुतं तृष्णावतां पानाभ्यञ्जनयोगेषु

चक्रपाणिः—आमयवानां वाट्यं ईषद्भृष्टयवमण्डः॥ १३॥

चक्रपाणिः—तैरिति तृणपञ्चमूल्यादिभिः। मधुरैरिति मधुररसैः। शीतैरिति शीतवीर्य्यैः॥ १४॥

तज्जं वा घृतमिष्टं पानाभ्यङ्गेषु नस्यमपि च स्यात्।
नारीपयः सशर्करमुष्ट्र्या अपि नस्यमिक्षुरसः॥
क्षीरेक्षुरसगुड़ोदकसितोपलाक्षौद्रसीधुमाध्वीकैः * ।
वृक्षाम्लमातुलुङ्गैर्गण्डूषास्तालुशोषघ्नाः॥ १५॥
जम्ब्वाम्रातकबदरीवेतसपञ्चपल्लवैश्चाम्लाः।
हृन्मुखशिरःप्रदेहाः संश्रितमूर्च्छाभ्रमतृष्णाघ्नाः॥
दाड़िमदधित्थलोध्रैः सविदारीवीजपूरकैः शिरसः।
लेपो गौरामलकैर्घृ तारनालयुतैश्च हितः॥
शैवलपङ्काम्बुरुहैः साम्लैः सघृतैश्च शक्तुभिर्लेपाः॥ १६॥
मस्त्वारनालार्द्रवसनकमलमणिहारसंस्पर्शाः।
शिशिराम्बुचन्दनार्द्रस्तनतटपाणितलगात्रसंस्पर्शाः॥

इष्टमिति। तज्जं वेत्यादि। तथाविधशृतक्षीरजं घृतं तृष्णावतां पानाभ्यङ्गेषु स्यान्नस्यमपि च स्यात्। नारीपय इत्यादि। सशर्करं नारीपयस्तृष्णावतां नस्यं स्यात्। उष्ट्र्या अपि पयः सशर्करं नस्यं स्यात्। इक्षुरसश्च नस्यमिष्टम्। क्षीरेत्यादि। क्षीरादीनामन्यतमेन गण्डूषास्तालुशोषघ्नाः॥ १५॥

गङ्गाधरः—जम्ब्वाम्रेत्यादि। जम्बूफलादिभिरम्ला हृदादिषु प्रदेहाः संश्रितान् मूर्च्छादीन् घ्नन्ति। दाड़िमेत्यादि। दाड़िमादिभिः पञ्चभिः शिरसो लेपः संश्रितमूर्च्छादिषु हितः। गौरामलकैरारनालपिष्टैर्घृतयुतैः शिरसो लेपश्च तेषु हितः। गौरा हरिद्रा। शैवलेत्यादि। शैवलादिभिः सक्तन्तैः षड़्भिः षट् लेपास्तृष्णाघ्ना इति परेणान्वयः॥ १६॥

गङ्गाधरः—'मस्त्वारनालान्यतरेणार्द्रवसनस्पर्शं कमल-मणिहारसंस्पर्शाश्च तृष्णाघ्नाः। शिशिराम्बुना चन्दनेन वार्द्राणां स्तनतटपाणितलगात्राणां

चक्रपाणिः—तज्जमिति मधुरादिशृतक्षीरजम्। मार्द्वीकं मृद्वीकारसः। गण्डूषो मुखपूरको द्रवः॥ १५॥

चक्रपाणिः—पञ्चाम्लं 'कोलवृक्षाम्लचुक्रीकासंयुतश्चाम्लवेतसैः। चतुरम्लमिति प्रोक्तं पञ्चाम्लन्तु सदाड़िम'मिति वचनाज्ज्ञेयम्। दधित्थः कपित्थः। गौरामलकैरिति आर्द्रतया गौरवर्णैरामलकैः॥ १६॥

* मार्द्वीकैरिति चक्रसम्मतः पाठः।

मौक्तिकक्षौमार्द्रनिवसनानां वराङ्गनानां प्रियाणाञ्च।
हिमवद्दरीवनसरित्सरोऽम्बुजवनोपवनपादपशिशिराणाम्। *
रम्योदकयुक्तानां स्मरणं कथाश्च तृष्णाघ्नाः॥ १७॥
वातघ्नमन्नपानं मृदु लघु शीतञ्च वाततृष्णायाः।
क्षयकासनुद्‌ घृतं क्षीरमूर्द्ध्वं वाततृष्णाघ्नम्॥ १८॥
स्याज्जीवनीयसिद्धं क्षीरं घृतं वातपित्तजे तर्षे।
पैत्ते द्राक्षाचन्दनखर्ज्जूरोशीरमधुयुतं तोयम्॥ †
लोहितशालिप्रस्थः सलोध्रमधुकाञ्जनोत्पलः क्षुण्णः।
पक्त्वामलोष्ट्रमधुजलसमायुतो मृन्मये पेयः॥

संस्पर्शाः तृष्णाघ्नाः। मौक्तिकादीनाञ्च संस्पर्शाः तृष्णाघ्नाः। आर्द्रनिवसनं निवासस्थानम्। हिमवतां शीतलानां दरीप्रभृतीनां पादपान्तानां शिशिराणां नीहारवारीणाम् एषां रम्योदकयुक्तानाञ्च संस्पर्शाः स्मरणं कथाश्च तृष्णाघ्नाः॥ १७॥

गङ्गाधरः—सामान्यतस्तृष्णाचिकित्सितमुक्त्वा विशेषत आह—वातघ्नेत्यादि। वाततृष्णायां वातघ्नान्नपानं मृदु लघु शीतं न तु कठिनगुरूष्णम्। क्षयकासनुद् यद् यद् घृतमुक्तं तत्तत् पीत्वोर्द्ध्वं क्षीरं पीतं वाततृष्णाघ्नम्॥ १८॥

गङ्गाधरः—स्यादित्यादि। वातपित्तजे वातजे पित्तजे तदुभयजे च तर्षे। पैत्ते तर्षे द्राक्षादियुतं तोयम्। लोहितेत्यादि। रक्तशालीनां प्रस्थः शरावद्वयम्। किञ्चिल्लोध्रमधुकनीलोत्पलसहितः क्षुण्णः कुट्टितः मृन्मये पात्रे जलेन पक्त्वा अर्द्धशृतजलभूतः आमलोष्ट्रं मधु च जलञ्च तत्र प्रक्षिप्य स्थापितः स्वच्छीभूतः

चक्रपाणिः—इन्दुपादाश्चन्द्ररश्मयः॥ १७॥

चक्रपाणिः—वातघ्नेत्यादि। तृष्णानां वैशेषिकचिकित्सितमाह—क्षयकासहरैः शृतं क्षयकासनुद् घृतम्। ऊर्द्ध्वं वातः श्वासः॥ १८॥

चक्रपाणिः—वातपित्तजे तर्षे इत्यत्र संसर्गजा तृष्णा असूत्रितापि असूत्रितद्वन्द्वजगुल्मन्यायेनोच्यते। पैत्ते इत्यत्र तर्षे इति शेषः। लोहितशालिप्रस्थ इत्यादौ लोध्रादीनां मिलितानां चतुःपलं प्रक्षेप्यन्यायात् पादिकं पक्वामलोष्ट्रप्रसादनञ्च दत्त्वा शालितण्डुलप्रस्थं क्षुण्णं स्थाप्यते,

---

* वनेन्दुपादशिशिराणामिति चक्रः।

† इतःपरं—लोहितकशालितण्डुलखर्ज्जूरपरुषकोत्पलद्राक्षाः। मधु पक्वलोष्ट्रमेव च जले शृतं शीतलं पेयमित्यधिकः पाठः क्वचित्।

वटमातुलुङ्गवेतसपल्लवकुशकाशमूलयष्ट्याह्वैः।
सिद्धेऽम्भस्यग्निनिभां कृष्णां मृदं कृष्णसिकतां वा॥
तप्तानि नवकपालान्यथवा निर्व्वाप्य पाययेताच्छम्।
* अल्पा पक्वशर्करामृतवल्लीजलं वा तृषं हन्ति॥
क्षीरवतां मधुराणां शीतानां शर्करामधुमिश्राः।
शीतकषाया मृद्भृष्टसंयुक्ताः क्षयतृष्णाघ्नाः॥
व्योषवचाभल्लातकतिक्तकषायास्तथामतृष्णाघ्नाः।
यच्चोक्तं कफजायां छर्द्द्यां तथैव कार्य्यं स्यात्॥ १९॥
स्तम्भारुच्यविपाकालस्यच्छर्द्दिषु कफानुगां तृष्णाम्।
ज्ञात्वा दधिमधुतर्पणलवणोष्णजलैर्वमनमिष्टम्॥

शीतः पेय इत्युपदेशः। वटेत्यादि। वटादीनां पल्लवं कुशकाशयोर्मूलं यष्ट्याह्वञ्च जले पक्त्वार्द्धशिष्टमवतार्य्य पूते सिद्धेऽम्भसि तप्तामग्निनिभां कृष्णवर्णमृत्तिकाम् अथवा कृष्णवर्णसिकतामग्निनिभामथवा नवघटादीनां कपालानि तप्तानि प्रक्षिप्य निर्व्वाप्य शीतीकृत्याच्छं निर्म्मलं जलं पाययेत। अथवा अल्पा क्षुद्रा शर्करा कङ्कराख्या पक्वाऽग्निना तप्ता निर्व्वापिता अमृतवल्ली गुडूची तस्या जलं तया भृतं जलं तृषं हन्ति। क्षीरवतामित्यादि। क्षीरवतां वटादीनां शीतकषाया मृद्भृष्टसंयुक्ताः भृष्टमृत्संयुक्ताः निर्व्वापिताः शर्करामधुमिश्राः क्षयतृष्णाघ्नाः। एवं मधुराणां काकोल्यादीनां शीतकषाया भृष्टमृत्संयुक्ता निर्व्वापिताः शर्करामधुमिश्राः। तथा शीतानामामलकादीनां शीतकषाया भृष्टमृन्निर्वापिताः शर्करामधुमिश्राः। व्योषेत्यादि। व्योषादीनां कषाया आमतृष्णाघ्नाः। यच्च भेषजं कफच्छर्द्द्यामुक्तं तदपि तथैव तेन प्रकारेणैवामतृष्णायां कार्य्यं स्यात्॥ १९॥

गङ्गाधरः—स्तम्भेत्यादि। देहस्तम्भाद्युपसर्गेषु कफानुगां तृष्णां ज्ञात्वा

तस्य पानयोग्यां मात्रा मधुप्रक्षेपात् मृन्मये पात्रे पीयत इति वृद्धैरुपादर्शितम्। अल्पपकशर्करमिति पाकनिमित्तमधुरसहितम्। अमृतवल्ली गुडूची। मृद्भृष्टसंयुता इति भृष्टमृद्युता इत्यर्थः॥ १९॥

---

* अल्पपक्वशर्करमिति चक्रः।

दाड़िममदनफलं वाप्यन्यतमकषायमथ लेहम् ।
पेयमथवा प्रदद्याद् रजनीमधुशर्करायुतम् ॥ २० ॥
क्षयकासेन तुल्या क्षयतृष्णा सा गरीयसी नृणाम् ।
क्षीणक्षतशोषहितैस्तस्मात् तां भेषजैः शमयेत् ॥ २१ ॥
पानतृड़ार्त्तः पानं त्वर्द्धोदकमम्ललवणगन्धाढ्यम् ।
शिशिरस्नातः पानं मद्याम्बु गुड़ाम्बु वा तृषितः ॥
भक्तोपरोधतृषितः स्नेहतृष्णार्त्तोऽथवा तनुं यवागूम् ।
प्रपिबेद् गुरुणा तृषितो भक्तेन तदुद्धरेद् भक्तम् ॥
मद्याम्बु वाम्बु चोष्णं बलवान् तृषितः समुल्लिखेत् पीत्वा ।
मागधिकाविशदमुखः सशर्करं वा पिबेन्मन्थम् ॥ २२ ॥

दध्यादिभिर्वमनमिष्टम् । दाड़िमेत्यादि । दाड़िममदनफलं वा वमनम् । अन्यतमकषायं वमनौषधानामन्यतमकषायं रजनीमधुशर्करायुतं वा वमनं प्रदद्यात् । अथवा वमनकल्पोक्तं लेहं रजन्यादियुक्तं वमनं प्रदद्यात् । अथवा वमनोक्तं पेयं रजन्यादियुक्तं वमनं प्रदद्यात् । इति स्तम्भादिच्छर्द्यन्तोपसर्गात्मकतृष्णाचिकित्सितमुक्तम् ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—अथ क्षयकासोपसर्गतृष्णाचिकित्सामाह—क्षयेत्यादि । क्षयकासेन या तृष्णा सा क्षयतृष्णा क्षयकासेन तुल्या, सा नृणां गरीयसी । तस्मात् क्षीणानां क्षतानां शोषाणाञ्च हितैर्भेषजैस्तां शमयेत् ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—मद्यपानोपसर्गतृष्णाचिकित्सामाह—पानेत्यादि । पानं मद्यपानं तस्माज्जाततृष्णार्त्तः अम्ललवणगन्धाढ्यमर्द्धोदकं पानं मद्यं पिबेदित्यध्याहार्य्यम् । पानजतृषितः शिशिराम्बुना स्नातः मद्याम्बु मद्यमिश्रमम्बु गुड़ाम्बुमिश्रं वा पानं पिबेत् । अन्नोपसर्गतृष्णाचिकित्सामाह—भक्तेत्यादि । क्षुधायामभोजनजतृषितः स्नेहपानतृषितो वा तनुमघनां यवागूं मण्डं प्रपिबेत् । गुरुणा भक्तेन तृषितः तद्भुक्तं भक्तमुल्लिखेद् वमेत् । तदुद्धरणार्थम्

चक्रपाणिः—अन्यतमकषायमिति आमलकादिकषायम् ॥ २० । २१ ॥

चक्रपाणिः—पानतृषार्त्त इति अतिशयपानजतृट्पीड़ितः । भक्तोपरोधो भक्तच्छेदः । मागधिका पिप्पली ॥ २२ ॥

बलवांस्तु तालुशोषो पिबेद् घृतं वृष्यमनु मद्यम्।
सर्पिर्जुष्टं * क्षीरं मांसरसांश्चाबलः स्निग्धान्॥
अतिरूक्षदुर्ब्बलानां तृष्णां शमयेन्नृणामथाशु पयः।
छागो वा घृतभृष्टः शीतो मधुरो रसो हृद्यः॥
स्निग्धेऽन्ने भुक्ते या तृष्णा स्यात् तां गुड़ाम्बुना शमयेत्।
तर्षं मूर्च्छाभिहतस्य रक्तपित्तापहैर्हन्यात्॥ २३॥
छर्द्दग्लदाहमूर्च्छाभ्रमक्लमदात्ययार्त्तविषपित्ते।
शस्तं स्वभावशीतं शृतशीतं सन्निपातेऽम्भः॥

आह—मद्याम्बु इत्यादि। बलवान् गुरुभक्तजतृषितः पुमान् मद्याम्बु पीत्वा अथवोष्णाम्बु पीत्वा समुल्लिखेत्। वान्तः सन् मागधिकां चर्व्वयित्वा विशदमुखः सन् सशर्करं मन्थं वा पिबेत्॥ २२॥

गङ्गाधरः—तालुशोषचिकित्सामाह—बलवांस्त्वित्यादि। तृष्णायां तालुशोषवान् बलवांस्तु वृष्यं वाजीकरणोक्तं घृतं पिबेत् तदनु मद्यं पिबेत्। अबलस्तालुशोषी सपिर्जुष्टमनुद्धृतसर्पिः क्षारं सार्पःप्रक्षिप्तं वा क्षीरं पिबेत्। स्निग्धान् मांसरसांश्च पिबेत्। अतिरूक्षेत्यादि। अथातिरूक्षा दुर्ब्बलाश्च ये तेषां या तृष्णा तामाशु शमयेत् पयः। छागो वा मधुरो हृद्यः शीतो मांसरसो घृतभृष्टः शमयेत्। स्निग्ध इत्यादि। वैद्य इति शेषः। मूर्च्छाभिहतस्य या तृष्णा तां रक्तपित्तापहैर्भेषजैर्हन्यात्॥ २३॥

गङ्गाधरः—छर्द्दीत्यादि। छर्द्द्यादिषूपसर्गरूपा या तृष्णा तस्यां स्वभावशीतमम्भः शस्तम्, सन्निपाते त्रिदोषिकव्याधौ त्रिदोषहरद्रव्येण शृतशीतमम्भः

चक्रपाणिः—तालुशोषे यद्यपि घृतं निषिद्धं यदुक्तं 'तृष्णामूर्च्छापरीताश्च गर्भिण्यः तालुशोषिणः न पिबेयुर्घृतम्' इति, तथापि बलवतो वृष्यघृतपानं बोध्यम्। किंवा वातोल्बणावस्थायामेतद् घृतपानम्। गुड़ाम्बु स्निग्धं स्निग्धगुड़सहितत्वात्सहितम्। उक्तं हि—'यदाहारगुणैः पानं विपरीतन्तु दृश्यते'। (?) तदा दृश्यत इति। तदा मधुरतया तृष्णाहरत्वात् तु प्रभावाच्चोपयुज्यते। शीतमुष्णञ्च जलं कुत्र देयं वर्ज्यं वा कुत्रेत्याह। तर्षं मुर्च्छेत्यादिना औपसर्गिकतृष्णाचिकित्सोच्यते। विषपित्ते इति विषे पित्ते च। सन्निपाते इति सन्निपाते

* ऽपभ्रष्टमिति वा पाठः।

हिक्काश्वासनवज्वरपीनसघृतपीतपार्श्वगलरोगे ।
कफवातकृते स्त्याने सद्यःशुद्धे च हितमुष्णम् ॥
पाण्डूदरपीनसमेहगुल्ममन्दानलातिसारेषु ।
प्लीह्नि च तोयं न हितं काममशक्ये पिबेदल्पम् ॥ २४ ॥
पूर्व्वामयातुरः सन् दीनस्तृष्णार्द्दितो जलं काङ्क्षन् ।
न लभेत चेन्मरणमाश्वेव चाप्नुयाद्दीर्घरोगं वा ॥
तस्माद्धान्याम्बु पिबेत्तृष्यन् रोगी सशर्कराक्षौद्रम् ।
यद्वा तस्यान्यत् स्यात् सात्म्यं रोगस्य तच्चेष्टम् ॥
तस्यां विनिवृत्तायां तज्जोऽन्य उपद्रवः सुखं जेतुम् ।
तस्मात् पूर्व्वं तृष्णां जयेद्ध बहुभ्योऽपि रोगेभ्यः ॥ २५ ॥

शस्तमिति। हिक्केत्यादि। हिक्कादिरोगे उपसर्गरूपा या तृष्णा कफवातकृते स्त्याने कफे शुद्धे च वमनविरेचनाभ्यां सद्यस्तर्षे उष्णमम्भो हितमिति। पाण्डूदरेत्यादि। पाण्ड्वादिषु या तृष्णा प्लीह्नि च या तृष्णा तत्र तोयं न हितम्। अशक्ये तृष्णासहने काममिष्टतस्त्वल्पं तोयं पिबेत्॥ २४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—पूर्व्वेत्यादि। पूर्व्वोत्पन्नामयेनातुरः सन् दीनादिर्जलं काङ्क्षन् चेन्न लभेत, तदा शीघ्रमेव मरणं प्राप्नुयादथवा दीर्घरोगं प्राप्नुयात्। तस्मादित्यादि। तस्मान्मरणदीर्घरोगान्यतरप्राप्तेर्हेतोस्तृष्यन् रोगी धान्याम्बु धन्याकजलं शर्कराक्षौद्रयुक्तं पिबेत्। तस्य रोगस्य यद्वान्यद्द्रवद्रव्यं पाने सात्म्यं रोगिणः स्यात्तच्च पातुमिष्टं विद्यात्। तस्यामित्यादि। यस्माद् यस्य रोगस्योपद्रवस्तृष्णा तस्यामुपद्रवात्मिकायां तृष्णायां विनिवृत्तायां तद्रोगजोऽन्य उपद्रवो जेतुं सुखं यथा स्यात्तथा स्यात्। तस्मादन्योपद्रवस्य सुखजेयत्वाद्बहुभ्योऽन्येभ्योऽपि रोगेभ्यः पूर्व्वं तृष्णां जयेदिति॥ २५॥

ज्वरे रोगे च। उद्भूततृष्णायां हितमिति पाण्ड्वादिरोगे तृष्णायामपि तोयं न हितम्। असह्ये स्वल्पं इति शेषः ॥ २३ । २४ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—असह्यतृष्णामयेषु जलस्याप्रदाने दोषमाह—पूर्व्वेत्यादि। पूर्व्वामयातुर इति पूर्व्वोत्पन्नगदपीडितः। तज्जोऽन्योपद्रव इति तृष्णाप्रशमनार्थं पीयमानपानीयजः। सुखं जेतुमिति महात्ययकरीं तृष्णामपेक्ष्य जेतुं सुखोपायो भवतीत्यर्थः ॥ २५ ॥

भवति चात्र।

हेतू यथाग्निपवनौ कुरुतः सोपद्रवं पञ्चानाम्।
तृष्णानां पृथगाकृतिरसाध्यता साधनञ्चोक्तम्॥ २६॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़वलप्रतिसंस्कृते
चिकित्सितस्थाने तृष्णारोगचिकित्सितं नाम
द्वाविंशोऽध्यायः॥ २२॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—भवतीत्यादि। हेतू इत्यादि॥ २६॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़वल-प्रतिसंस्कृत एव च।
तृष्णाचिकित्सिते द्वाविंशाध्याये भिषजा पुनः। गङ्गाधरेण च कृते
जल्पकल्पतरौ वरे। चिकित्सितस्थानजल्पे षष्ठस्कन्धे बृहत्तमे।
तृष्णाचिकित्साजल्पाख्या शाखा द्वाविंशिका मता।
तृष्णाचिकित्सा व्याख्या समाप्ता॥ २६॥

हेतुरित्यध्यायसंग्रहः। अग्निपवनौ इति यथाग्निरवनौ कुरुतः सोपद्रवां तृष्णामिति शेषः। उपद्रवाश्च मुखशोषादयः पूर्व्वमुक्ताः॥ २६॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां तृष्णाचिकित्सितं
नाम द्वाविंशोऽध्यायः॥ २२॥

त्रयोविंशोऽध्यायः ।

अथातो विषचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

प्रागुत्पत्तिं गुणान् योनिं वेगान् लिङ्गानुपक्रमान् ।
विषस्य ब्रुवतः सम्यगग्निवेश निबोध मे ॥ २ ॥
मथ्यमाने जलनिधावमृतार्थं सुरासुरैः ।
जज्ञे प्रागमृतोत्पत्तेः पुरुषो घोरदर्शनः ॥
दीप्ततेजाश्चतुर्दंष्ट्रो हरिकेशो-*-ऽनलेक्षणः ।
जगद्विषण्णं तद्दृष्ट्वा विषं तत्तु विषादनात् ॥
जङ्गमस्थावरायान्तु योनौ ब्रह्मा न्ययोजयत् ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—उद्दिष्टक्रमाद् विषचिकित्सितमाह—अथेत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद्व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—प्रागुत्पत्तिमित्यादि । उपक्रमानित्यस्य विशेषणं सिद्धानिति ॥२

गङ्गाधरः—मथ्यमान इत्यादि । अमृतोत्पत्तेः पूर्व्वं घोरदर्शनादिरूपः पुरुषो नदादिवद् द्रवविशेषनिस्राविशरीरो जज्ञे । तस्य शरीरात् स्रुतं द्रवं विषं शम्भुः पपौ । शेषं किञ्चित् द्रवस्राविशरीरं तं विषपुरुषं ब्रह्मा स्थावरयोनौ जङ्गमयोनौ न्ययोजयत् नियुक्तमकरोत् । विषादनादिति विषादकारणम् । द्वे योनी ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—शीतोपक्रमप्राधान्यसामान्यात् तृष्णाचिकित्सितमनु विषचिकित्सितमुच्यते ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—प्रागिति । प्रागुत्पत्तिः आद्योत्पत्तिः । योनिरित्यधिष्ठानम् । लिङ्गानीति देहसम्बन्धिविषस्य लिङ्गानि । अत्र नापृष्टा गुरवो वदन्तीति न्यायात् शिष्यप्रश्नो ज्ञातव्यः । विषञ्च यद्यपि रोगाधिकारे न सूचितं साक्षात् तथापि विषगराभिधानात् तत्तत्कारणतया सूत्रितमेव रोगाधिकारे ज्ञेयम् । तेन नोत्सूत्रितमिह विषाभिधानमिति ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—मथ्यमाने इत्यादिना प्रागुत्पत्त्यभिधानं विषस्य महाप्रभावदर्शनार्थम् । हरित्केश इति कालकेशः । स पुरुषः विषमुच्यते विषादनाद्धेतोः । एवञ्च विषशब्दनिरुक्तिर्भवति ॥ ३ ॥

---

* हरित्केश इति पाठान्तरम् ।

तदम्बुसम्भवं तस्माद्‌ द्विविधं पावकोपमम्।
अष्टवेगं दशगुणं चतुर्विंशत्युपक्रमम्।
तद्वर्षास्वम्बुयोनित्वात् संक्लेदं गुड़वद्‌ गतम्॥
सर्पत्यम्बुधरापाये तदगस्त्यो निहन्ति च।
प्रयाति मन्दवीर्य्यत्वं विषं तस्माद्‌ घनात्यये॥ ४॥

गङ्गाधरः—इति प्रागुत्पत्तियोनिवचनमुक्त्वा भेदमाह तदम्बु इत्यादि। यस्मात्तत् क्षीरोदाम्बुसम्भवं तस्माद्द्विविधमेव स्थावरजङ्गमयोनिकं पावकोपमं भवति। प्रागुत्पत्तावग्निर्जलं सृज्यमानमनुप्राविशदिति तस्माज्जलादिदं जातमग्निवदभिव्यक्तमिति पावकोपमम्। अष्टेत्यादि। तदष्टवेगं दशगुणं चतुर्विंशत्युपक्रमं भवति। सुश्रुतेऽपि प्रागुत्पत्तिरुक्ता। तद्यथा। "प्रजामिमामात्मयोने र्ब्रह्मणः सृजतः किल। अकरोदसुरो विघ्नं कैटभो नाम दर्पितः। ततः क्रुद्धस्य वै वक्त्राद् ब्रह्मणस्तेजसोनिधेः। क्रोधो विग्रहवान् भूत्वा निष्पपाताथ दारुणः। स तं ददाह गर्ज्जन्तमन्तकाभं महाबलम्। ततोऽसुरं घातयित्वा तत् तेजोऽवर्द्धताद्भुतम्। ततो विषादो देवानामभवत् तं निरीक्ष्य वै। विषादजननात् तच्च विषमित्यभिधीयते। ततः सृष्ट्वा प्रजाः शेषं तदा तं क्रोधमीश्वरः। विन्यस्तवान् स भूतेषु स्थावरेषु चरेषु च"। इति। इत्येवं सुश्रुतोक्तविषप्रागुत्पत्तिविरोधः परिहार्य्य एवं विद्वद्भिः। य एष ब्रह्मणः कोपपुरुषो विषाख्यः सर्गकाले जातो ब्रह्मणैव स्थावरजङ्गमेषु भूतेषु विन्यस्तः स एव पुनः कृतयुगे देवासुरैः क्षीरोदे मथ्यमाने मन्थनदण्डीभूतमन्दरपर्व्वतस्य नानौषधिवृक्षप्राणिजुष्टस्य मन्थनरज्जूभूतस्य वासुकेर्मन्थनवेगाकर्षणक्रान्तस्य मुखात् निःसृतं विषं नानौषधिप्राणिस्थविषञ्चैकीभूतं पुनर्यो विषाख्यः पुरुषो जातः स उक्त इह तन्त्रे त्वाचार्य्येणेति न विरोधः। तदित्यादि। तद्विषमम्बुयोनित्वात् स्वभावेण वर्षासु प्रावृषि ऋतौ गुड़वत संक्लेदं गतं सर्पति चलति।

चक्रपाणिः—तदम्बुसम्भवं तस्मात् द्विविधमिति—तस्मात् सम्बन्धतः उत्पन्नत्वादम्बुसम्भवं तथा तस्माद् ब्रह्मणो योनिद्वयनियुक्तत्वात् द्विविधमित्यर्थः। अम्बुसम्भवत्वेन चास्य वर्षप्रकोपित्वं वक्ष्यमाणं युक्तं योनिभूतेन अस्य प्रभावप्रशमने क्रियेत इति ज्ञेयम। उक्तं हि भगवता व्यासेन 'अद्भ्योऽग्नेर्ब्रह्मतः क्षत्रमश्मनो लोहमुत्थितम्। तस्मात् सर्व्वत्रगं तेज' इति। अष्टवेगमिति मनुष्याप्रेक्षयाष्टवेगम्। दशगुणा इत्यग्रे वक्ष्यमाणाः। उपक्रमं चिकित्सानुष्ठानभेदः। सर्व्वविषविशेषप्रकोपे हेतुमाह—तद्वर्षास्विति। गुड़ो यथा अम्बुयोनित्वात् वर्षासूपक्लिन्नो भवति तथा विषमपि

सर्पाः कीटोन्दुरा लूता वृश्चिका गृहगोधिकाः ।
जलौका मत्स्यमण्डूकाः शलभाः सर्पकण्टकाः ॥
श्वसिंहव्याघ्रगोमायुतरक्षुनकुलादयः ।
दंष्ट्रिणो ये विषं तेषां दंष्ट्रोत्थं जङ्गमं मतम् ॥ ५ ॥

अम्बुधरापाये शरदि अगस्त्यो महर्षिः स्वप्रभावशक्त्या निहन्ति। तस्माद् घनात्यये शरदि विषं मन्दवीर्य्यत्वं प्रयाति ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—केषु जङ्गमेषु केषु च स्थावरेषु तद्विषं न्यस्तमित्यत आह—सर्पा इत्यादि। सर्पादयो यावन्तः प्राणिनस्तेषां ये दंष्ट्रिणस्तेषां दंष्ट्रोत्थं विषं जाङ्गमं विषं मतम्। यद्यपि सुश्रुतेनोक्तम्—"जङ्गमस्य विषस्योक्तान्यधिष्ठानानि षोड़श। समासेन मया यानि विस्तरस्तेषु वक्ष्यते॥ तत्र दृष्टिनिश्वासदंष्ट्रानखमूत्रपुरीषशुक्रलालार्त्तवमुखसन्दंशविशर्द्धितगुदास्थिपित्तशूकशवानीति। तत्र दृष्टिनिश्वासविषास्तु दिव्याः सर्पाः। भौमास्तु दंष्ट्राविषाः। मार्जारश्ववानरमकरमण्डूकपाकमत्स्यगोधाशम्बूकप्रचलाकगृहगोधिका-चतुष्पादकीटास्तथान्ये दंष्ट्रानखविषाः। चिपिटपिच्चटककषायवासिकसर्षपवासिक-तोठकवर्च्चःकीटकौण्डिल्यकाः शकृन्मूत्रविषाः। मूषिकाः शुक्रविषाः। लूताश्च लालमूत्रपुरीषमुखसन्दंशनखशुक्रार्त्तवविषाः। वृश्चिकविश्वम्भरराजीवमत्स्योच्चटिङ्गाः समुद्रवृश्चिकाश्च लालाविषाः। चित्रशिरःसरावकुर्द्दिशतदारुकारिमेदकशारिकामुखा मुखसन्दंशविशर्द्धितमूत्रपुरीषविषाः। मक्षिकाकणभजलायुका मुखसन्दंशविषाः। विषहतास्थिसर्पकण्टकवरटीमत्स्यास्थिचेत्यस्थिविषाणि। शकुलीमत्स्यरक्तराजीचरकीमत्स्याश्च पित्तविषाः। सूक्ष्मतुण्डोच्चटिङ्गवरटीशतपदी-शूकवलभिका-शृङ्गीभ्रमराः शूकतुण्डविषाः। कीटसर्पदेहा गतासवः शवविषाः। शेषास्त्वनुक्ता मुखसन्दंशविषेष्वेव गणयितव्याः"। इति तेषां

क्लिन्नञ्च विसर्पति उत्क्लिष्टशक्तिकं भवति। अतएवाशीविषार्ताः अतिपीड़िता भवन्ति। अम्बुधराणां वृद्धिकारणं वर्षागमः। अगस्त्यप्रभावाच्च न हिनस्ति पराभिकारित्वाद्विषस्य ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—सर्पा इत्यादिना जङ्गमस्थावरयोनिर्द्दयं विषस्य सङ्क्षेपादेवाह। यद्यपि विषगुणा अग्रे उद्दिष्टास्तथापि गुणानां गुण्यपेक्षत्वात् अग्रे विषस्य गुणिनः स्थावरजङ्गमभेदभिन्नस्याभिधानं विषस्य कार्य्यकारणगुणप्राधान्यख्यापनार्थम्। सर्पादीनां भेदा अग्रत एव वक्तव्याः। आदिग्रहणात् तन्त्रान्तरोक्तानां ग्रहणम्। अत्र दंष्ट्रिसर्पप्राधान्याद् दंष्ट्रिण इत्युक्तम्। तथा दंष्ट्रोत्थस्य सर्व्वविषप्राधान्यात्। अदंष्ट्रोत्थानामपि उन्दुरुविषादीनां ग्रहणम्। जङ्गमस्य विषस्य उक्ता-

मुस्तकं पुष्पकं क्रौञ्चं वत्सनाभं बलाहकम्।
कर्कटं कालकूटञ्च करवीरकसंज्ञकम्॥
पालकेन्द्रायुधं तैलं मेघकं कुशपुष्पकम्।
रोहिषं पुण्डरीकञ्च लाङ्गलकाञ्जनाभकम्॥
सङ्कोचं मर्कटं शृङ्गीविषं हालाहलं तथा।
एवमादीनि चान्यानि मूलजानि स्थिराणि च॥ ६॥

दंष्ट्रोत्थमेव विषं जङ्गमं मतमित्यवधारणं नोक्तं प्राधान्याद्दंष्ट्रोत्थं विषं जङ्गममुक्तम्। अन्यच्च जङ्गमसम्भवत्वाज्जङ्गममेव विषमिति ज्ञापनार्थं लूतादीनां सर्वविषत्वेनोक्तिः कृता॥ ५॥

गङ्गाधरः—स्थावरयोनिविषमाह—मुस्तकमित्यादि। मुस्तकादिसंज्ञकानि मूलानि स्थिराणि विषाणि। यद्यपि सुश्रुते चोक्तं—'स्थावरं जङ्गमञ्चैव द्विविधं विषमुच्यते। दशाधिष्ठानमाद्यन्तु द्वितीयं षोड़शाश्रयम्। मूलं पत्रं फलं पुष्पं त्वक् क्षीरं सार एव च। निर्य्यासो धातवश्चैव कन्दश्च दशमः स्मृतः'। तत्र क्लीतकाश्वमारगुञ्जा-सुगन्धगर्गरककरघाटविदुत्च्छिखाविजयानि इत्यष्टौ मूलविषाणि। विषपत्रिकालम्बावरदारुककरम्भमहाकरम्भाणि पञ्च पत्रविषाणि। कुमुद्वतीरेणुकाकरम्भमहाकरम्भकर्कोटकरेणुकखद्योतकचर्म्मरी-भगन्धासर्पघातिनन्दनसारपाकानीति द्वादश फलविषाणि। वेत्र-कादम्बवल्लिजकरम्भमहाकरम्भाणि पञ्च पुष्पविषाणि। अन्त्रपाचककर्त्तरीय-सौरीयककरघाटकरम्भनन्दनवराटकानि सप्त त्वक्सारनिर्य्यासविषाणि। कुमुदघ्नीस्नुहीजालक्षीर्य्याणि त्रीणि क्षीरविषाणि। फेनाश्मभस्म हरितालञ्च द्वे धातुविषे। कालकूटवत्सनाभसर्षपकपालककर्द्दमकवैराटकमुस्तकशृङ्गीविष-प्रपौण्डरीकमूलकहालाहलमहाविषकर्कटकानीति त्रयोदश कन्दविषाणि। इत्येवं पञ्चपञ्चाशत् स्थावरविषाणि भवन्ति। चत्वारि वत्सनाभानि मुस्तके द्वे त्र्यधिष्ठानानि षोड़श दृष्टिनिःश्वासदंष्ट्रानखमूत्रपुरीषशुक्रलालास्पर्शमुखसन्दंशविशर्द्धितगुदास्थि-पित्तशूकशवानि देहे पतितानि इत्याहुः॥ ५॥

चक्रपाणिः—स्थावरजे विषे मूलजानीति पदं मूलजस्य बहुत्वात् प्राधान्याच्च। तेन पत्र-पुष्पादिजानामपि विषाणां ग्रहणम्। यदुक्तं सुश्रुते-'मूलं पत्रं फलं पुष्पं त्वक्क्षीरं सार एव तु। निर्य्यासो धातवश्चैव कन्दश्च दशमः स्मृत इति। कन्दस्त्विह मूलशब्देनैव गृहीतः। एतेषाञ्च संज्ञासम्बन्धे शबरकिरातादय एव सद्विधाः प्रमाणं, ते हि गुरुपरम्परया व्याख्यानशक्तिः॥ ६॥

गरं संयोगजञ्चान्यत् गरसंज्ञं गदप्रदम् ।
कालान्तरविपाकित्वान्न तदाशु हरेदसून् ॥ ७ ॥
निद्रां तन्द्रां क्लमं दाहमपाकं लोमहर्षणम् ।
शोथञ्चैवातिसारञ्च कुरुते जङ्गमं विषम् ॥
स्थावरन्तु ज्वरं हिक्कां दन्तहर्षं गलग्रहम् ।
फेणच्छर्द्यरुचिश्वासान् मूर्च्छाञ्च जनयेद्भृशम् ॥ ८ ॥

प्रकीर्त्तिते। षट् चैव सर्षपान्याहुः शेषाण्येकैकमेव च" इति तथापि मुस्तकादि कन्दविषाणि, तथैवमादीनि चान्यानि मूलजानि स्थिराणि चेत्युक्त्या पत्र-पुष्पादीनि संगृहीतानीह चान्यानीति पदेन ततो न विरोधः ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—गरमित्यादि। आभ्यामन्यद्विषं गरं तत् तु संयोगजं गरसंज्ञं गदप्रदं भवेत्। गदप्रदत्वाद्विषं कालान्तरे विपाकित्वात् तद् गरमाशु नासून् हरेत् ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—निद्रामित्यादि। जङ्गमविषस्य निद्रादिकं सामान्यलक्षणम्। स्थावरन्त्वित्यादि। स्थावरविषस्य ज्वरादिजननं सामान्यं कर्म्म ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—स्थावरजङ्गमसम्भवमेव तृतीयं विषमाह—गरसंयोगजमित्यादि। गरार्थः संयोग एषां ते गरसंयोगाः द्रव्यभेदास्तेभ्यो जातं गरसंयोगजम्। गरं तन्त्रे संज्ञा यस्य तत् गरसंज्ञं चिरकारित्वाद्रोगजनकं न आशुप्राणहरम्। एतदेवाह—कालान्तरेत्यादि। सुश्रुतेऽपि त्रिविधमेव विषमुक्तम् 'स्थावरं जङ्गमं चैव कृत्रिमं विषमि'त्यनेन। यत् तु दूषीविषमग्रे वक्ष्यति तत् त्रिविधान्तर्गतं दर्शयिष्यामः। गरन्तु द्विविधं निर्विषद्रव्यसंयोगकृतं तथा सविषद्रव्यसंयोगकृतम्। तत्राद्यं गरसंज्ञं उत्तरं तु कृत्रिममिति व्यवस्था। इमां व्यवस्थां गृहीत्वैवमुक्तं रसायनीये। 'दंष्ट्राविषे मूलविषे सगरे कृत्रिमे विषे' इति। तथा वृद्धकाश्यपेऽप्युक्तं—'संयोगजञ्च द्विविधं तृतीयं विषमुच्यते। गरं स्यादविषं तत्र सविषं कृत्रिमं मत'मिति ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—निद्रामित्यादिना तथा ज्वरमित्यादिना जङ्गमस्थावरविषस्य लिङ्गानि, जङ्गमस्थावरयोः परस्परोपरोधात् ॥ ८ ॥

जङ्गमं स्यादूर्द्ध्वभागमधोभागन्तु मूलजम्।
तस्माद्दंष्ट्राविषं मौलं हन्ति मूलञ्च दंष्ट्रिजम्॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—तयोर्गतिभेदमाह—जङ्गमं स्यादित्यादि। जङ्गममिह दंष्ट्राविष दंष्ट्राविषमूलविषयोरेवोर्द्ध्वगत्यधोगतिस्वभावात् परस्परोपघातित्वं नत्वन्येषां पुष्पादिलालादिविषाणां गतिभेदेऽपि परस्परोपघातित्वं तत्स्वभावात्। विशेषणमुक्तं सुश्रुते—"उद्वेष्टनं मूलविषैः प्रलापो मोह एव च। जृम्भाङ्गोद्वेष्टन-श्वासा ज्ञेयाः पत्रविषेण तु। मुष्कशोफः फलविषैर्दाहोऽन्नद्वेष एव च। भवेत् पुष्पविषैश्छर्दिराध्मानं मोह एव च। त्वक्सारनिर्य्यासविषैरुपयुक्तैर्भवन्ति हि। आस्यदौर्गन्ध्य-पारुष्य-शिरोरुक्-कफसंस्रवाः। फेणागमः क्षीरविषे विड्भेदो जिम्भजिह्वता। हृत्पीड़नं धातुविषैर्मूर्च्छा दाहश्च तालुनि। प्रायेण कालघातीनि विषाण्येतानि निर्द्दिशेत्। कन्दजानि तु तीक्ष्णानि तेषां वक्ष्यामि विस्तरम्। स्पर्शाज्ञानं कालकूटैर्वेपथुः स्तम्भ एव च। ग्रीवाभङ्गो वत्सनाभे पीतविण्मूत्रनेत्रता। सर्षपे वातवैगुण्यमानाहो ग्रन्थिजन्म च। ग्रीवादौर्ब्बल्य-वाक्सङ्गौ पालकेऽनुमताविह। प्रसेकः कर्द्दमाख्ये तु विड्भेदो नेत्रपीतता। वैराटकेनाङ्गदुःखं शिरोरोगश्च जायते। गात्रस्तम्भो वेपथुश्च जायते मुस्तकेन तु। शृङ्गीविषेणाङ्गसाददाहोदरविवृद्धयः। पुण्डरीकेण रक्तत्वमक्ष्णोर्वृद्धि-स्तथोदरे। वैवर्ण्यं मूलकैश्छर्द्दिहिक्काशोफप्रमूढ़ताः। चिरेणोच्छ्वसिति श्यावो नरो हालाहलेन च। महाविषेण हृदये ग्रन्थिशूलोद्गमौ भृशम्। कर्कटेनोत्पतत्यूर्द्ध्वं हसन् दन्तान् दशत्यपि। कन्दजान्युग्रवीर्य्याणि प्रयुक्तानि त्रयोदश। सर्व्वाणि कुशलैर्ज्ञेयान्येतानि दशभिर्गुणैः। रूक्षमुष्णं तथा तीक्ष्णं सूक्ष्ममाशु व्यवायि च। विकाशि विशदञ्चैव लघ्वपाकि च तत् स्मृत"मिति॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—स्वगतधर्म्ममभिधाय हेतुमत्परस्परोपघातकत्वमाह—जङ्गममित्यादि। तस्मा-दिति परस्परं विरुद्धगामित्वात्। एतेन च यद्वक्ष्यति दंष्ट्रिविषं मौलं हन्ति मौलञ्च दंष्ट्रिजम्। तदुपपन्नं भवति। ननु, विषं विषघ्नमुक्तम् यत् प्रभावस्तत्र कारणमिति—आत्रेयभद्रकाप्यीये प्रभावेण विषस्य विषहरणाभिधानात् इत्युपपत्तिविरुद्धं वर्णनम्। यदि प्रभावः कारणं न स्यात् तदा यत्किञ्चिदूर्द्ध्वभागं मदनफलादि तद् दंष्ट्राविषहरं स्यात्। यच्चाधोभागं त्रिवृतादि तत् मौलविषं हन्यात्। नचैतद्दृष्टम्, तस्मात् प्रभावस्यैवानुगुणे इदमूर्द्ध्वकारणमेतत् अधो-भागत्वमूर्द्ध्वभागत्वञ्चेति॥ ९ ॥

तृण्मोहदन्तहर्षप्रसेकवमथुक्लमा भवन्त्याद्ये ।
वेगे रसप्रदोषादसृक्प्रदोषाद्द्वितीये तु ॥
वैवर्ण्यभ्रमवेपथुजृम्भामूर्च्छाङ्गभङ्गचिमिचिमातङ्काः ।
दुष्टपिशितात्तृतीये मण्डलकण्डूसहितकोठाः ॥
वातादिजाश्चतुर्थे दाहच्छर्द्यङ्गशूलमूर्च्छाद्याः ।
नीलादीनां तमसश्च दर्शनं पञ्चमे वेगे ॥
षष्ठे हिक्का भङ्गः स्कन्धे स्यात्तु सप्तमेऽष्टमे मरणम् ।
नृणां चतुष्पदां स्याच्चतुर्व्विधः पक्षिणां त्रिविधः ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—पूर्व्वमष्टवेगमित्युक्तं तदाह। तृण्मोहेत्यादि। स्थावरविषाणां उपयोगादाद्ये वेगे रसधातुप्रदूषणात् तृड़ादयो भवन्ति। सुश्रुते ह्युक्तम्। "स्थावरस्योपयुक्तस्य वेगे तु प्रथमे नृणाम्। श्यावा जिह्वा भवेत् स्तब्धा मूर्च्छा श्वासश्च जायते"। द्वितीये तु वेगेऽसृक्प्रदोषात् वैवर्ण्यादयो भवन्ति। सुश्रुते च 'द्वितीये वेपथुः स्वेदो दाहः पाण्डूरुजस्तथा। विषमामाशयप्राप्तं कुरुते हृदि वेदनाम्' इति। तृतीये वेगे दुष्टपिशितान्मांसप्रदूषणान्मण्डलादयो भवन्ति। सुश्रुतेऽपि "तालुशोषं तृतीये तु शूलं चामाशये भृशम्। दुर्व्वर्णे हरिते शूने जायेते चास्य लोचने"। इति। वातादिजाश्चतुर्थे वेगे वातादिप्रदूषणाद् दाहादयः स्युः। सुश्रुते च "पक्वाशयगते तोदो हिक्का कासोऽन्त्रकूजनम्। चतुर्थे जायते वेगे शिरसश्चातिगौरवम्" इति। नीलादीनामिति। पञ्चमे वेगे नीलादीनां दर्शनं तमसश्च दर्शनं स्यादिति। सुश्रुते च "कफप्रसेको वैवर्ण्यं पर्व्वभेदश्च पञ्चमे। सर्व्वदोषप्रकोपश्च पक्वाधाने च वेदना" इति। षष्ठे वेगे हिक्का स्यात्। सुश्रुते च "षष्ठे प्रज्ञाप्रणाशश्च भृशं वाप्यतिसार्य्यते" इति। भङ्ग इत्यादि। सप्तमे वेगे स्कन्धे भङ्गः स्यात्। अष्टमे वेगे मरणं स्यादिति सप्तमवेगस्य चरमावस्थवेगोऽष्टम इष्ट इह तन्त्रे। सुश्रुते तु सप्तैव वेगा उक्तास्तत्र सप्तमे सन्निरोधो मरणं चरमावस्थामभिप्रेत्योक्तम्। "स्कन्ध-पृष्ठ-कटीभङ्गः सन्निरोधश्च सप्तमे" इति। इत्येवं लक्षणं नृणां स्यात्।

चक्रपाणिः—तृण्मोहेत्यादिना दंष्ट्रिविषवेगलक्षणमाह— सुश्रुते 'एकैककलातिक्रमेण सप्तवेगा उदीरिताः। इह कलालङ्घन इति सप्तवेगाः, अष्टमे तु सप्तकलालङ्घनोत्तरकाले मारको वेग'

आद्ये भ्रमति चतुष्पदोऽवसीदति ततः शून्यः।
मन्दाहारो म्रियते श्वासेन चतुर्थवेगे तु ॥
ध्यायत्याद्ये वेगे पक्षी प्रभ्राम्यति द्वितीये तु।
स्रस्ताङ्गश्च तृतीये विषवेगे याति पञ्चत्वम् ॥ ११ ॥
लघु रूक्षमाशु विशदं व्यवायि तीक्ष्णं विकाशि सूक्ष्मञ्च।
उष्णमनिर्द्देश्यरसं दशगुणमुक्तं विषं तज्ज्ञैः ॥
रौक्ष्याद्वातमशैत्यात् पित्तं सौक्ष्म्यादसृक् प्रकोपयति।
कफमव्यक्तरसत्वादनुरसांश्चानुवर्त्तेत ॥

अथ चतुष्पदां गानाह। चतुष्पदां चतुर्व्विधो वेगः स्यात्। पक्षिणां त्रिविधः ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—आद्य इत्यादि। चतुष्पदो विषोपयोगादाद्ये वेगे भ्रमति घूर्णते। ततो द्वितीये वेगेऽवसीदति। ततः तृतीये वेगे शून्य इव सन् मन्दाहारो भवति। चतुर्थवेगे तु श्वासेन म्रियते। ध्यायतीत्यादि। पक्षी स्थावरविषोपयोगादाद्ये वेगे ध्यायति। द्वितीये तु प्रभ्राम्यति घूर्णते। तृतीये विषवेगे स्तब्धाङ्गः सन् पञ्चत्वं यातीति। इति विषाणां स्थावराणामष्टवेगा उक्ताः ॥११॥

गङ्गाधरः—अथ दशगुणं विषमिति यदुक्तं तदाह—लघ्वित्यादि। आशुकारित्वमाशुगुणः। व्यवायीति। व्यवायी देहमखिलं व्याप्य पाकाय कल्पते। विकाशीति। विकाशी विकशत्येवं सन्धिबन्धं विमोक्षयन्। प्रतिगुणतः कर्म्माण्याह—रौक्ष्यादित्यादि। विषमित्यनुवर्त्तते। विषं रौक्ष्याद् वातं प्रकोपयति। अशैत्यादुष्णत्वात् पित्तं प्रकोपयति। सौक्ष्म्याद्

इति सुश्रुते विशेषः। वातादिजा इति यथायोग्यतया एकदोषद्विदोषत्रिदोषजाः, आदिशब्दः प्रकारवाची। सुश्रुतवचनान्नीलादीनामित्यत्र आदिशब्देन प्रधानवाचिना नीलप्रधानेतरवर्णदर्शनं भवति। षष्ठ हिक्केति च्छेदः। विषवेगप्रस्तावात् चतुष्पात्पक्षिणोऽपि विषवेगानाह। एतद् वेगाभिधानेन विषवेगहतस्य मांसं नोपादेयम्। यतस्तस्य विषार्दितस्य सर्व्वं शरीरं विषवद् भवति। चतुष्पादादीनां अन्यवेगत्वं सत्वान्यत्वात्। अवसीदतीत्यादि द्वितीये। शून्य इत्यादि तृतीये ॥ १० । ११ ॥

चक्रपाणिः—विषगुणानाह—लध्वित्यादि। प्रत्येकं गुणानां कार्य्यमाह। अशैत्यादिति उष्णत्वात्। सौक्ष्म्यादसृग्व प्रकोपणं असृजोऽपि सूक्ष्ममार्गानुसारित्वात्। अव्यक्तरसत्वात् कफम्।

शीघ्रं व्यवायिभावादाशु व्याप्नोति केवलं कायम्।
तीक्ष्णत्वान्मर्म्मघ्नं प्राणघ्नं तद्धि विकाशित्वात्॥
दुरुपक्रमं लघुत्वाद्वैशद्यात् स्यादसक्तगतिदोषात्॥ १२॥

असृक् प्रकोपयति अव्यक्तरसत्वात् कफं प्रकोपयति अनुरसांश्चानुवर्त्तते। शीघ्रत्वाद् व्यवायित्वाच्च केवलं कृत्स्नं कायमाशु व्याप्नोति। तीक्ष्णत्वान् मर्म्मघ्नं विकाशित्वात् तद्विषं प्राणघ्नमिति। लघुत्वाद् दुरुपक्रमं दुश्चिकित्स्यम्। कस्मात्? वैशद्यात् असक्तगतिदोषात्। वैशद्यगुणतो विषेण दोषाः प्रकुपिताः सक्तगतयो यतो न स्युरस्थिरगतय एव दोषाः स्युस्तस्माल्लाघवाद् दुरुपक्रमं भवति विषम्। इति दश गुणकर्म्माणि सुश्रुते चोक्तानि। "तद्रौक्ष्यात् कोपयेद् वायुमौष्ण्यात् पित्तं सशोणितम्। मानसं मोहयेत् तैक्ष्ण्यादङ्गबन्धान् छिनत्त्यपि। शरीरावयवान् सौक्ष्म्यात् प्रविशेद् विकरोति च। आशुत्वादाशु तद्धन्ति व्यवायात् प्रकृतिं भजेत्। क्षपयेच्च विकाशित्वाद् दोषान् धातून् मलानपि। वैशद्यादतिरिच्येत दुश्चिकित्स्यश्च लाघवात्। दुर्ज्जरश्चाविपाकित्वात् तस्मात् क्लेशयते चिरम्। स्थावरं जङ्गमं यच्च कृत्रिमं चापि यद्विषम्। सद्यो व्यापादयेत् तत् तु ज्ञेयं दशगुणान्वितम्" इति॥ १२॥

अत्रग्रहणेन योगवाही भवति, विषमपि रसमांसानुयातं सर्व्वत्रानुगतं भवति। शीघ्रमित्यादौ शीघ्रत्वादाशु व्याप्नोति, व्यवायित्वात् केवलं देहं व्याप्नोतीति विज्ञेयम्। व्यवायित्वं सर्व्वतः प्रसरणशीलत्वं पानीयपतिततैलवत्। तीक्ष्णत्वान्मर्म्मघ्नमिति। मर्म्मणां सौम्यानां मृदूनां तीक्ष्णेन विरुद्धत्वात् बोद्धव्यम्। विकासित्वादिति विकसनशीलत्वात्। सर्व्वत्र हि कस् हिंसार्थः। लघुत्वादित्यनवस्थितत्वात्। यस्य चानवस्थितत्वं तस्य भेषजेणोपक्रममकिञ्चित्करम्। असक्ता विश्रान्ता दोषेषु गतिर्यस्य तत् असक्तगतिदोषं लघुत्वादनवस्थितत्वम्। विशदं पिच्छाभागरहितत्वात् क्वचिन्न सज्जति। अत्र च गुणानां प्रतिनियमेन विरुद्धकर्म्मकरणे विषस्यासिद्धत्वमेव ज्ञेयम्। तेन रूक्षादिभिः श्लेष्मक्षयात् यद् द्रवाशङ्कनीयं सुश्रुते च विषगुणे अपाकित्वमुक्तं तदाशुकारिविषे तु प्रयोजनमिति नेहोक्तम्। तथाहि विषिनस्तावन्तं कालमपेक्षन्ते येन यावद्वास्य पाको भवत्यविचार्य्यं। सुश्रुते च कालान्तरप्रकोपादि यद्द्वयमुक्तं तदिहापि दूषीविषे चिन्तनीयमिति॥ १२॥

दोषस्थानप्रकृतीः प्राप्यान्यतमं ह्युदीरयेत्।
स्याद्वातिकस्य वातस्थाने कफपित्तलिङ्गमीषत्तु।
तृण्मोहारतिमूर्च्छागलग्रहच्छर्द्दिफेणादि॥
पित्ताशयस्थितं पैत्तिकस्य कफपित्तयो-*-र्विषं तद्वत्।
तृट्कासज्वरवमथुक्लमदाहतमोऽतिसारादि॥
कफदेशगतं कफाधिकस्य † वातपित्तयोश्च दर्शयति।
लिङ्गं श्वासगलग्रहकण्डूलालावमथ्वादि॥ १३॥
दूषीविषञ्च शोणितदुष्ट्यरुःकिटिमकोठलिङ्गञ्च।
विषमेकैकं दोषं सन्दूष्य हरत्यसूनेवम्॥

गङ्गाधरः—दोषेत्यादि। दोषस्थानप्रकृतीनामन्यतमं प्राप्य हि यस्माद् विषं दोषस्थानप्रकृतीरुदीरयेत्। तद्यथा। स्यादित्यादि। वातिकस्य षड्विंशतिजातिदर्व्वीकरस्य सर्पस्य, वातस्थाने स्थितं ईषत् कफपित्तलिङ्गं तृण्मोहादि फेनान्तमुदीरयेत्। पित्ताशयेत्यादि। पैत्तिकस्य द्वाविंशतिजातिमण्डलिनः सर्पस्य विषं पित्ताशयस्थितं कफवातयोर्लिङ्गं तृट्कासादि तद्वत् किञ्चिदुदीरयेत्। कफेत्यादि। कफदेशगतं विषं, कफाधिकस्य दशविधस्य राजिमतः सर्पस्य विषं वातपित्तयोर्लिङ्गं श्वासादिकमीषत् दर्शयति॥ १३॥

गङ्गाधरः—दूषीविषञ्चेत्यादि। दूषीविषञ्च स्थावरजङ्गमकृत्रिमान्यतरं विषं विषघ्नौषधादिभिर्हतवीर्य्यं देहादनिर्गतं विषं, शोणितदुष्ट्या खल्वरुर्व्रणः, व्रणप्रभृतिलिङ्गञ्च दर्शयति। दूषीविषत्वं यथा स्याद्विषं तदुक्तं

चक्रपाणिः—सम्प्रति स्थानविशेषप्राप्त्या लिङ्गविशेषानाह—वातिकस्येत्यादि। विषं मद्यं यद्यपि त्रिदोषकोपनं स्थानप्रकृतिविशेषप्राप्त्या तद्दोषप्रकोपमधिकं करोति। वातिकस्येति वातप्रकृतेः। वातस्थाने पक्काशयादौ कफपित्तलिङ्गमीषदितिवचनेन वातलिङ्गानि बहूनि भवन्ति तानि तृण्मूर्च्छेत्यादिनोक्तानि ज्ञेयानि। एवं उत्तरत्रापि योज्यम्। कफवातयोस्तद्वदिति ईषदित्यर्थः। कफस्येत्यादौ चकारात्कफप्रकृतेरित्यर्थः। ईषद्वातपित्तयोरिति योज्यम्॥ १३॥

चक्रपाणिः—दूषीविषलक्षणमाह—दूषीत्यादौ। कोठो वरटीदंशशोथाकारः। कालान्तरप्रकोपं दूषीविषम्। उक्तञ्चान्यत्र 'यस्माद् दूषयते धातून् तस्माद्दूषीविषं स्मृत'मिति। एवम्भूतञ्च गरमेव प्रायो भवति। तथा स्थावरं जङ्गमञ्च भवति। यदुक्तं सुश्रुते "जीर्णं

* कफवातयोरिति चक्रसम्मतः पाठः। † कफस्य दर्शयेद वातपित्तयोश्चैतत् इति चक्रसम्मतः पाठः।

क्षरति विषतेजसास्रक् तत् खानि निरुध्य मारयति जन्तुम्।
पीतं मृतस्य हृदि तिष्ठति दष्टविद्धयोर्दंशदेशे स्यात्॥
नीलौष्ठदंशदन्तशैथिल्यकेशपतनाङ्गभङ्गविक्षेपाः।
शिशिरैर्न लोमहर्षो नाभिहते दण्डराजी स्यात्।
क्षतजं क्षताच्च नायात्येतानि भवन्ति मरणलिङ्गानि॥ १४॥

सुश्रुते। "यत् स्थावरं जङ्गमकृत्रिमं वा देहादशेषं यदनिर्गतं तत्। जीर्णं विषघ्नौषधिभिर्हतं वा दावाग्निवातातपशोषितं वा। स्वभावतो वा गुणविप्रहीनं विषं हि दूषीविषतामुपैति॥ वीर्य्याल्पभावान्न निपातयेत् तत् कफावृतं वर्षगणानुवन्धि। तेनार्द्दितो भिन्नपुरीषवर्णो विगन्धवैरस्यमुखः पिपासी। मूर्च्छन् वमन् गद्गदवाग्विषन्नो भवेच्च दूष्योदरलिङ्गजुष्टः॥ आमाशयस्थे कफवातरोगी पक्वाशयस्थेऽनिलपित्तरोगी। भवेन्नरो ध्वस्त-शिरोरुहाङ्गो विलूनपक्षस्तु यथा विहङ्गः॥ स्थितं रसादिष्वथवा यथोक्तान् करोति धातुप्रभवान् विकारान्। कोपञ्च शीतानिलदुर्द्दिनेषु यात्याशु पूर्व्वं शृणु तत्र रूपम्॥ निद्रागुरुत्वञ्च विजृम्भणञ्च विश्लेषहर्षावथवाङ्गमर्द्दः। ततः करोत्यन्नमदाविपाकावरोचकं मण्डलकोठमोहान्॥ धातुक्षयं पादकरास्यशोफं दकोदरं छर्द्दिमथातिसारम्। वैवर्ण्यमूर्च्छाविषमज्वरान् वा कुर्य्यात् प्रवृद्धां प्रबलां तृषां वा। उन्मादमन्यज्जनयेत् तथान्यदानाहमन्यत् क्षपयेच्च शुक्रम्। गाद्गद्यमन्यज्जनयेच्च कुष्ठं तांस्तान् विकारांश्च बहुप्रकारान्॥ दूषितं देशकालान्नदिवास्वप्नैरभीक्ष्णशः। यस्माद् दूषयते धातूंस्तस्माद्दूषीविषं स्मृतम्" इति। अथ विषं यथा मारयति तदाह—विषमित्यादि। विषं खल्वेकैकं दोषं वातादिकं सन्दूष्यासून् हरति। एवं विषतेजसाऽस्रक् रक्तं क्षरति तच्च विषं खानि गलश्रोत्रनेत्रादीनां खानि रन्ध्राणि निरुध्य जन्तुं मारयति। अथ पीतादिविषस्थितिस्थानमाह—पीतमित्यादि। पीतं विषं मृतस्य हृदि तिष्ठति। दष्टस्य विद्धस्य च मृतस्य दंशदेशे वेधदेशे च स्थितं स्यात्। नीलौष्ठादयश्च दष्टविद्धयोः स्युः। शिशिरैरतिहिमैर्जलैर्लोमहर्षो न

विषघ्नौषधिभिर्हतं वा दावाग्निवातातपशोषितं वा। स्वभावतो वा गुणविप्रहीनं विषं हि दूषीविषतामुपैति।" इहापि दूषीविषाः कीटाः हीनवीर्य्यविषा वक्तव्याः। विषमेकैकमित्यादिना स्वाद्वातिकस्येत्यादिना यदुक्तं तस्यैकैकदोषस्यात्यर्थकोपमाह—संदूष्येति अत्यर्थं दूषयित्वा। क्षरतीत्यादिना पीतंविषलक्षणमाह। विषं मृतस्य हृदि तिष्ठति, दष्टविद्धयोः

स्याद, दण्डाभिहते दण्डराजी दण्डस्य रेखा न स्यात्। क्षताच्च दंशन-वेधनक्षताच्च क्षतजं रक्तं नायाति। एतानि पीतविषस्य दष्टविद्धयोर्म्मरण लक्षणानि भवन्ति। अत्र सुश्रुते चोक्तम्—"जङ्गमस्य विषस्योक्तान्यधिष्ठानानि षोड़श। समासेन मया यानि विस्तरस्तेषु वक्ष्यते। तत्र दृष्टि-निश्वासदंष्ट्रानखमूत्रपुरीषशुक्रलालार्त्तव-मुखसन्दंशविशर्द्धितगुदास्थिपित्तशूक-शवानीति। तत्र दृष्टिनिश्वासविषा दिव्याः सर्पाः। भौमास्तु दंष्ट्राविषाः। मार्जारश्ववानरमकरमण्डूकपाकमत्स्यगोधाशम्बूकप्रचलाकगृहगोधिकाचतुष्पाद-कीटास्तथाऽन्ये दंष्ट्रानखविषाः। चिपिटपिच्चटककषायवासिकसर्षपवासिक-तोटकवर्च्चःकीटकौण्डिल्यकाः शकृन्मूत्रविषाः। मूषिकाः शुक्रविषाः। लूताश्च लालामूत्रपुरीषमुखसन्दंशनखशुक्रार्त्तवविषाः। वृश्चिक-विश्वम्भर-राजीव-मत्स्योच्चिड़िङ्गाः समुद्रवृश्चिकाश्च लालाविषाः। चित्रशिरःसरावकुर्दिशृतदारुकारि-मेदकशारिकामुखा मुखसन्दंशविशर्द्धितमूत्रपुरीषविषाः। मक्षिकाकणभजलायुका मुखसन्दंशविषाः। विषहतास्थिसर्पकण्टकवरटीमत्स्यास्थि चेत्यस्थिविषाणि। शकुलीमत्स्यरक्तराजीचरकीमत्स्याश्च पित्तविषाः। सूक्ष्मतुण्डोच्चिड़िङ्गवरटी-शतपदी-शूकवलभिका-शृङ्गी-भ्रमराः शूकतुण्डविषाः। कीटसर्पदहा गतासवः शवविषाः। शेषास्त्वनुक्ता मुखसन्दंशविषेष्वेव गणयितव्याः। भवन्ति चात्र। राज्ञोऽरिदेशे रिपवस्तृणाम्बुमार्गान्नधूमश्वसनान् विषेण। सन्दूषयन्त्येभिरति-प्रदुष्टान् विज्ञाय लिङ्गैरभिशोधयेच्च॥ दुष्टं जलं पिच्छिलमुग्रगन्धि फेनान्वितं राजिभिरावृतञ्च। मण्डूकमत्स्यं म्रियते विहङ्गा मत्ताश्च सानूपचरा भ्रमन्ति॥ मज्जन्ति ये चात्र नराश्वनागास्ते च्छर्दिमोहज्वरदाहशोफान्। गच्छन्ति तेषा-मपहृत्य दोषान् दुष्टं जलं शोधयितुं यतेत॥ धवाश्वकर्णासनपारिभद्राः सपाटलाः सिद्धकमोक्षकौ च। दग्धाः सराजद्रुमसोमवल्कास्तद्भस्म शीतं वितरेत् सरःसु। भस्माञ्जलिञ्चापि घटे निधाय विशोधयेदीप्सितमेवमम्भः॥ १॥ क्षितिप्रदेशं विषदूषितन्तु शिलास्थलीं तीर्थमथेरिणं वा। स्पृशन्ति गात्रेण तु येन येन गोवाजिनागोष्ट्रखरा नरा वा। तच्छूनतां यात्यथ दह्यते च विशीर्य्यते लोमनखास्तथैव॥ तत्राप्यनन्तां सह सर्व्वगन्धैः पिष्ट्वा सुराभिर्विनियोज्य मार्गम्। सिञ्चेत् पयोभिस्तु मृदन्वितैस्तं विडङ्गपाठाकटभीजलैर्वा। ॥ २॥ तृणेषु भक्तेषु च दूषितेषु सीदन्ति मूर्च्छन्ति वमन्ति चान्ये। विड़्भेद-

दंशदेशे विषं स्यात्। विषमृतस्य विशेषज्ञानार्थं लक्षणमाह—नीलौष्ठेत्यादि। दण्डराजिः दण्डकारा रेखा॥ १४॥

मूर्च्छन्त्यथवा म्रियन्ते तेषां चिकित्सां प्रणयेद् यथोक्ताम् ॥ विषापहै-र्वाप्यगदैर्विलिप्य वाद्यानि चित्राण्यपि वादयेत । तारः सुतारः ससुरेन्द्रगोपः सर्व्वैश्च तुल्यः कुरुविन्दभागः । पित्तेन युक्तैः कपिलान्वयेन वाद्यप्रलेपो विहितः प्रशस्तः ॥ वाद्यस्य शब्देन हि यान्ति नाशं विषाणि घोराण्यपि यानि सन्ति ॥३॥ धूमेऽनिले वा विषसम्प्रयुक्ते खगाः श्रमार्त्ताः प्रपतन्ति भूमौ । कासप्रतिश्याय-शिरोरुजश्च भवन्ति तीव्रा नयनामयाश्च ॥ लाक्षाहरिद्रातिविषाभयाब्दहरेणु-कैलादलत्वक्कुष्ठम् । प्रियङ्गुकाश्चाप्यनले निधाय धूमानिलौ चापि विशो-धयेत ॥ ४ ॥ इति । सत्रातं गृहधूमाभं पुरीषं योऽतिसार्य्यते । आध्मातो-ऽत्यर्थमुष्णास्रो विवर्णः सादपीड़ितः । उद्वमत्यथ फेनञ्च विषपीतं तमादिशेत् ॥ न चास्य हृदयं वह्निर्विषदुष्टं दहत्यपि । तद्धि स्थानं चेतनायाः स्वभावाद् व्याप्य तिष्ठति ॥ स्वभावादेव तिष्ठेत् तु प्रहारादंशयोर्विषम् । व्याप्य सावयवं देहं दिग्धविद्धाहिदष्टयोः । लौल्याद्विषान्वितं मांसं यः खादेत् मृतमात्रयोः । यथाविषं स रोगेण क्लिश्यते म्रियतेऽपि वा । अतश्चाप्यनयोर्मांसमभक्ष्यं मृतमात्रयोः । मुहूर्त्तात् तदुपादेयं प्रहारादंशवर्ज्जितम्" ॥ इति । असाध्यता चोक्ता । "अश्वत्थदेवायतनश्मशानवल्मीकसन्ध्यासु चतुष्पथेषु । याम्ये सपित्रे परिवर्ज्जनीया ऋक्षे नरा मर्म्मसु ये च दष्टाः ॥ दर्व्वीकराणां विषमाशु-घाति सर्व्वाणि चोष्णैर्द्विगुणी भवन्ति । अजीर्णपित्तातपपीड़ितेषु बाल-प्रमेहिष्वथ गर्भिणीषु । वृद्धातुरक्षीणबुभुक्षितेषु रूक्षेषु भीरुष्वथ दुर्द्दिनेषु । शस्त्रक्षते यस्य न रक्तमेति राज्यो लताभिश्च न सम्भवन्ति । शीताभिरद्भिश्च न लोमहर्षो विषाभिभूतं परिवर्ज्जयेत् तम् ॥ जिह्वा सिता यस्य च केशशातो नासावभङ्गश्च सकण्ठभङ्गः । कृष्णः सरक्तः श्वयथुश्च दंशे हन्वोः स्थिरत्वञ्च स वर्ज्जनीयः ॥ वर्त्तिर्घना यस्य निरेति वक्त्राद्रक्तं स्रवेदूर्द्ध्वमधश्च यस्य । दंष्ट्रा-निपाताः सकलाश्च यस्य तञ्चापि वैद्यः परिवर्ज्जयेत् तु । उन्मत्तमत्यर्थमुपद्रुतं वा हीनस्वरं वाप्यथवा विवर्णम् । सारिष्टमत्यर्थमवेगिनञ्च जह्याच्च तं कर्म्म न तत्र कुर्य्यादिति ।

अथ विषविज्ञानीये । धन्वन्तरिं महाप्राज्ञं सर्व्वशास्त्रविशारदम् । पादयोरुपसंगृह्य सुश्रुतः परिपृच्छति ॥ सर्पसङ्ख्यां विभागञ्च दष्टलक्षणमेव च । ज्ञानञ्च विषवेगानां भगवन् वक्तुमर्हसि ॥ तस्य तद् वचनं श्रुत्वा प्राब्रवीद् भिषजां वरः । असङ्ख्या वासुकिमुखा विख्यातास्तक्षकादयः ॥ महीधराश्च नागेन्द्रा हुताग्निसमतेजसः । ये चाप्यजस्रं गर्ज्जन्ति वर्षन्ति च

तर्पन्ति च॥ ससागरगिरिद्वीपा यैरियं धार्य्यते मही। क्रुद्धा निःश्वासदृष्टिभ्यां ये हन्युरखिलं जगत्॥ नमस्तेभ्योऽस्ति तेषां न कार्य्यं किञ्चित् चिकित्सया। ये तु दंष्ट्राविषा भौमा ये दशन्ति च मानुषान्। तेषां सङ्ख्यां प्रवक्ष्यामि यथावदनुपूर्व्वशः॥ अशीतिरेव सर्पाणां भिद्यते पञ्चधा तु सा॥ दर्व्वीकरा मण्डलिनो राजिमन्तस्तथैव च। निर्व्विषा वैकरञ्जाश्च त्रिविधास्ते पुनः स्मृताः। दर्व्वीकरा मण्डलिनो राजिमन्तश्च पन्नगाः। तेषु दर्व्वीकरा ज्ञेया विंशतिः षट् च पन्नगाः। द्वाविंशतिर्मण्डलिनो राजिमन्तस्तथा दश। निर्व्विषा द्वादश ज्ञेया वैकरञ्जास्त्रयस्तथा। वैकरञ्जोद्भवाः सप्त चित्रामण्डलिराजिलाः। पदाभिमृष्टा दुष्टा वा क्रुद्धा ग्रासार्थिनोऽपि वा। ते दशन्ति महाक्रोधास्तेषां त्रैविध्यमुच्यते। सर्पितं रादितं वापि तृतीयमथ निर्व्विषम्। सर्पाङ्गाभिहतं केचिदिच्छन्ति खलु तद्विदः। पदानि यत्र दन्तानामेकं द्वे वा बहूनि च। निमग्नान्यल्परक्तानि यान्युद्वृत्त्य करोति हि। चञ्चुमालकयुक्तानि वैकृत्यकरणानि च। संक्षिप्तानि सशोफानि विद्यात् तत् सर्पितं भिषक्॥ राज्यः सलोहिता यत्र नीलाः पीताः सितास्तथा। विज्ञेयं रदितं तत् तु ज्ञेयमल्पविषञ्च तत्॥ अशोफमल्पदुष्टासृक् प्रकृतिस्थस्य देहिनः। पदं पदानि वा विद्यादविषं तच्चिकित्सकः। सर्पस्पृष्टस्य भीरोर्हि भयेन कुपितोऽनिलः। कस्यचित् कुरुते शोफं सर्पाङ्गाभिहतं तु तत्॥ व्याधितोद्विग्नदष्टानि ज्ञेयान्यल्पविषाणि तु। तथातिवृद्धबालातिदष्टमल्पविषं स्मृतम्। सुपर्णदेवब्रह्मर्षियक्षसिद्धनिषेविते। विषघ्नौषधियुक्ते च देशे न क्रमते विषम्॥ रथाङ्गलाङ्गलच्छत्रस्वस्तिकाङ्कुशधारिणः। ज्ञेया दर्व्वीकराः सर्पाः फणिनः शीघ्रगामिनः॥ ज्ञेया मण्डलिनः सर्पा ज्वलनार्कसमप्रभाः। मण्डलैर्व्विविधैश्चित्राः पृथवो मन्दगामिनः। स्निग्धाः विविधवर्णाभिस्तिर्य्यग् ऊर्द्ध्वन्तु राजिभिः। चित्रिता इव ये भान्ति राजिमन्तस्तु ते स्मृताः॥ मुक्तारूप्यप्रभा ये च कपिला ये च पन्नगाः। सुगन्धिनः सुवर्णाभास्ते जात्या ब्राह्मणाः स्मृताः॥ क्षत्रियाः स्निग्धवर्णास्तु पन्नगा भृशकोपनाः। सूर्य्य-चन्द्राकृतिच्छत्रलक्ष्म तेषां तथाम्बुजम्॥ कृष्णा वज्रनिभा ये च लोहिता वर्णतस्तथा। धूम्राः पारावताभाश्च वैश्यास्ते पन्नगाः स्मृताः॥ महिषद्वीप-वर्णाभास्तथैव परुषत्वचः। भिन्नवर्णाश्च ये केचिच्छूद्रास्ते परिकीर्त्तिताः॥ कोपयन्त्यनिलं जन्तोः फणिनः सर्व्व एव तु। पित्तं मण्डलिनश्चापि कफञ्चानेकराजयः॥ अपत्यमसवर्णाभ्यां द्विदोषकरलक्षणम्। ज्ञेयौ दोषौ

च दम्पत्योर्विशेषश्चात्र वक्ष्यते ।। रजन्याः पश्चिमे यामे सर्पाश्चित्राश्चरन्ति हि । शेषेषूक्ता मण्डलिनो दिवा दर्व्वीकराः स्मृताः ।। दर्व्वीकरास्तु तरुणा वृद्धा मण्डलिनस्तथा । राजिमन्तो वयोमध्ये जायन्ते मृत्युहेतवः ।। नकुलाद् दलिता बाला वारिविप्रहताः कृशाः । वृद्धा मुक्तत्वचो भीताः सर्पास्त्वल्पविषाः स्मृताः ।। तत्र दर्व्वीकराः कृष्णसर्पो महाकृष्णः कृष्णोदरः श्वेतकपोतो महाकपोतो बलाहको महासर्पः शङ्खपालो लोहिताक्षो गवेधुकः परिसर्पः खण्डफणः ककुदः पद्मो महापद्मो दर्भपुष्पो दधिमुखः पुण्डरीको भ्रूकुटीमुखो विष्किरः पुष्पाभिकीर्णो गिरिसर्प ऋजुसर्पः श्वेतोदरो महाशिरा अलगर्द्ध आशीविष इति ॥ मण्डलिनस्तु । आदर्शमण्डलः श्वेतमण्डलो रक्तमण्डलश्चित्रमण्डलः पृषतो रोध्रपुष्पो मिलिन्दको गोनसो वृद्धगोनसः पनसो महापनसो वेणुपत्रकः शिशुको मदनः पालिंहिरः पिङ्गलरतन्तुकः पुष्पपाण्डुः षड़गोऽग्निका वभ्रुः कषायः कलुषः पारावतो हस्ताभरणश्चित्रक एणीपद इति ॥ राजिमन्तस्तु । पुण्डरीको राजिचित्रोऽङ्गुलराजिर्विन्दुराजिः कर्दमकस्तृणशोषकः सर्षपकः श्वेतहनुर्दर्भपुष्पश्चक्रको गोधूमकः किक्किसाद इति ॥ निर्व्विषास्तु । गलगोली शूकपत्रोऽजगरो दिव्यको वर्षाहिकः पुष्पशकली ज्योतीरथः क्षीरिकः पुष्पकः अहिपताकोऽन्धाहिको गोराहिको वृक्षशय इति ॥ वैकरञ्जास्तु त्रयाणां दर्व्वीकरादीनां व्यतिकराज्जाताः । तद यथा । माकुलिः पोटगलः स्निग्धराजिरिति । तत्र कृष्णसर्पेण गोनस्यां वैपरीत्येन वा जातो माकुलिः । राजिलेन गोनस्यां वैपरीत्येन वा जातः पोटगलः । कृष्णसर्पेण राजिमत्यां वैपरीत्येन वा जातः स्निग्धराजिरिति ॥ तेषामाद्यस्य पितृवद्विषोत्कर्षः, द्वयोर्मातृवदित्यके । त्रयाणां वैकरञ्जानां पुनर्दिव्येलकरोध्रपुष्पकराजिचित्रकाः पोटगलः पुष्पाभिकीर्णो दर्भपुष्पो वेल्लितकः सप्त तेषामाद्यास्त्रयो राजिलवत् । शेषा मण्डलिवत् । एवमेतेषां सर्पाणामशीतिरिति ॥ तत्र महानेत्रजिह्वास्यशिरसः पुमांसः । सूक्ष्मनेत्रजिह्वास्यशिरसः स्त्रियः । उभयलक्षणमन्दविषा अक्रोधा नपुंसका इति ॥ तत्र सर्व्वेषां सर्पाणां सामान्यत एव दष्टलक्षणं वक्ष्यामः । किं कारणम् ? विषं हि निशितनिस्त्रिंशाशनिहुतवहदेश्यमाशुकारि मुहूर्त्तमप्युपेक्षितमातुरमभिपातयति । न चावकाशोऽस्ति वाक्समूहमनुसर्तुम् ॥ प्रत्येकमपि दष्टलक्षणेऽभिहिते सर्पत्रैविध्यं भवति । तस्मात् त्रैविध्यमेव वक्ष्यामः । एतद्धयातुरहितमसम्मोहकरञ्च ॥ अपि चात्रैव सर्व्वस व्यञ्जनावरोधः ॥ तत्र दर्व्वीकरविषेण त्वङ्नयननखदशनमूत्रपुरीषदंशकृष्णत्वं रौक्ष्यं शिरसोगौरवं सन्धिवेदना कटीपृष्ठग्रीवा-

दौर्ब्बल्यं जृम्भणं वेपथुः स्वरावसादो घुर्घुरको जड़ता शुष्कोद्गारः कासश्वासौ हिक्का वायोरूर्द्धगमनं शूलोद्वेष्टनं तृष्णा लालास्रावः फेणागमनं स्रोतोऽवरोधस्तास्ताश्च वातवेदना भवन्ति॥ मण्डलिविषेण त्वगादीनां पीतत्वं शीताभिलाषः परिधूपनं दाहस्तृष्णा मदो मूर्च्छा ज्वरः शोणितागमनमूर्द्धमधश्च मांसानामवशातनं श्वयथुर्दंशकोथः पीतरूपदर्शनमाशुकोपस्तास्ताश्च पित्तवेदना भवन्ति॥ राजिमद्विषेण शुक्लत्वं त्वगादीनां शीतज्वरो रोमहर्षः स्तब्धत्वं गात्राणामादंशशोफः सान्द्रकफप्रसेकश्छर्द्दिरभीक्ष्नमक्ष्णोः कण्डूः कण्ठे श्वयथुर्घुर्घुरक उच्छ्वासनिरोधस्तमःप्रवेशस्तास्ताश्च कफवेदना भवन्ति॥ पुरुषाभिदष्ट ऊर्द्धं प्रेक्षतेऽधस्तात् स्त्रिया, सिराश्चोत्तिष्ठन्ति ललाटे। नपुंसकदष्टस्तिर्य्यक्प्रेक्षी भवति। गर्भिण्या पाण्डुमुखो ध्मातश्च। सूतिकया शूलार्त्तो रुधिरं मेहत्युपजिह्विका चास्य भवति। ग्रासार्थिनान्नं काङ्क्षति, वृद्धेन मन्दा वेगाश्च। बालेनाशु मृदवश्च। निर्व्विषेणाविषलिङ्गं। अन्धाहिकेनान्धत्वमित्येके॥ ग्रसनादजगरः शरीरप्राणहरो न विषात्। तत्र सद्यःप्राणहराहिदष्टः पतति शस्त्राशनिहत इव भूमौ स्तब्धाङ्गः स्वपितीति॥ तत्र सर्व्वेषां सर्पाणां विषस्य सप्त वेगा भवन्ति। : तत्र दर्व्वीकराणां प्रथमे वेगे विषं शोणितं दूषयति। तत् प्रदुष्टं कृष्णतामुपैति। तेन कार्ष्ण्यं पिपीलिकापरिसर्पणमिव चाङ्गे भवति॥ द्वितीये मांसं दूषयति तेनात्यर्थं कृष्णता शोफो ग्रन्थयश्चाङ्गे भवन्ति॥ तृतीये मेदो दूषयति। तेन दंशक्लेदः शिरोगौरवं स्वेदश्चक्षुर्ग्रहणञ्च॥ चतुर्थे कोष्ठमनुप्रविश्य कफप्रधानान् दोषान् दूषयति। तेन तन्द्राप्रसेकसन्धिविश्लेषा भवन्ति॥ पञ्चमेऽस्थीन्यनुप्रविशति। प्राणमग्निञ्च दूषयति। तेन पर्व्वभेदो हिक्का दाहश्च भवति॥ षष्ठे मज्जानमनुप्रविशति, ग्रहणीञ्चात्यर्थं दूषयति। तेन गात्राणां गौरवमतिसारो हृत्पीड़ा मूर्च्छा च भवति॥ सप्तमे शुक्रमनुप्रविशति। व्यानञ्चात्यर्थं कोपयति। कफञ्च सूक्ष्मस्रोतोभ्यः प्रच्यावयति। तेन श्लेष्मवर्त्तिप्रादुर्भावः कटीपृष्ठभङ्गश्च सर्व्वचेष्टाविघातो लालास्वेदयोरतिप्रवृत्तिरुच्छ्वासनिरोधश्च भवति॥ १॥

तत्र मण्डलिनां प्रथमे वेगे विषं शोणितं दूषयति। तत् तु प्रदुष्टं पीततामुपैति, तत्र परिदाहः पीतावभासता चाङ्गानां भवति॥ द्वितीये मांसं दूषयति, तेनात्यर्थं पीतता-परिदाहौ दंशे श्वयथुश्च भवति। तृतीये मेदो दूषयति, तेन पूर्व्ववच्चक्षुर्ग्रहणं तृष्णा दंशे क्लेदः स्वेदश्च भवति॥ चतुर्थे कोष्ठमनुप्रविश्य ज्वरमापादयति॥ पञ्चमे परिदाहं सर्व्वगात्रेषु करोति। षष्ठसप्तमयोः

पूर्व्ववत् ॥ २ ॥ राजिमतां प्रथमे वेगे विषं शोणितं दूषयति । तत् प्रदुष्टं पाण्डुतामुपैति, तेन लोमहर्षः शुक्लावभासश्च पुरुषो भवति । द्वितीये मांसं दूषयति, तेन पाण्डुतात्यर्थं जाड्यं शिरःशोफश्च भवति । तृतीये मेदो दूषयति, तेन चक्षुर्ग्रहणं दन्तक्लेदः स्वेदो घ्राणाक्षिस्रावश्च भवति । चतुर्थे कोष्ठमनुप्रविश्य मन्यास्तम्भं शिरोगौरवञ्चापादयति । पञ्चमे वाक्सङ्गं शीतज्वरञ्च करोति । षष्ठसप्तमयोः पूर्व्ववदिति ॥ भवन्ति चात्र । "धात्वन्तरेषु याः सप्त कलाः सम्परिकीर्त्तिताः । तास्वेकैकामतिक्रम्य वेगं प्रकुरुते विषम् ॥ येनान्तरेण हि कलां कालकल्पं भिनत्ति हि । समीरणेनोह्यमानं तत् तु वेगान्तरं स्मृतम् ॥ शूनाङ्गः प्रथमे वेगे पशुर्ध्यायति दुःखितः । लालास्रावो द्वितीये तु कृष्णाङ्गः पीड्यते हृदि ॥ तृतीये च शिरोदुःखं कण्ठग्रीवञ्च भज्यते । चतुर्थे वेपते मूढ़ः खादन् दन्तान् जहात्यसून् ॥ केचिद्वेगत्रयं प्राहुरन्तश्चैतेषु पक्षिषु ॥ ध्यायति प्रथमे वेगे पक्षी मुह्यत्यतः परम् । द्वितीये विह्वलः प्रोक्तस्तृतीये मृत्युमृच्छति ॥ केचिदेकं विहङ्गेषु विषवेगमुशन्ति हि । मार्जारनकुलादीनां विषं नातिप्रवर्त्तते" ॥ इति । "पूर्व्वमुक्ताः शुक्रविषा मूषिका ये समासतः । नाम लक्षणभैषज्यैरष्टादश निबोध तान् ॥ लालनः पुत्रकः कृष्णो हंसिकश्चिक्किरस्तथा । छुच्छुन्दरोऽलसश्चैव कषायदशनोऽपि च । कुलिङ्गश्चाजितश्चैव चपलः कपिलस्तथा । कोकिलोऽरुणसञ्ज्ञश्च महाकृष्णस्तथोन्दुरः । श्वेतेन महता सार्द्धं कपिलेनाखुना तथा । मूषिकश्च कपोताभस्तथैवाष्टादश स्मृताः ॥ शुक्रं पतति यत्रैषां शुक्रघृष्टैः स्पृशन्ति वा । नखदन्तादिभिस्तस्मिन् गात्रे रक्तं प्रदुष्यति । जायन्ते ग्रन्थयः शोफाः कर्णिका मण्डलानि च । पिड़कोपचयश्चोग्रा विसर्पाः किटिमानि च । पर्व्वभेदो रुजस्तीव्रा ज्वरो मूर्च्छा च दारुणा । दौर्ब्बल्यमरुचिः श्वासो वमथुर्लोमहर्षणम् ॥ दष्टरूपं समासोक्तमेतद् व्यासेन वक्ष्यते ॥

अथातः कीटा उच्यन्ते—सर्पाणां शुक्रविण्मूत्रशवपूत्यण्डसम्भवाः । वाय्वग्न्यम्बुप्रकृतयः कीटास्तु विविधाः स्मृताः ॥ सर्व्वदोषप्रकृतिभिर्युक्ताश्चापरिणामतः । कीटत्वेपि सुघोरास्ते सर्व्व एव चतुर्व्विधाः ॥ कुम्भीनसस्तुण्डिकेरी भृङ्गी शतकुलीरकः । उच्चिङ्गिङ्गोऽग्निनासा च चिच्चिड़िङ्गो मयूरिका । आवर्त्तकस्तथोरभ्रसारिकामुखवैदलौ । शरावकुर्द्दोऽभीराजी परुषश्चित्रशीर्षकः । शतबाहुश्च यश्चापि रक्तराजिः प्रकीर्त्तितः । अष्टादशेति वायव्याः कीटाः पवनकोपनाः ॥ तैर्भवन्तीह दष्टानां रोगा वातनिमित्तजाः ॥ कौण्डिल्यकः

कलभ ह्रो वरटी पत्रवृश्चिकः। विनासिका ब्रह्मणिका बिन्दुलो भ्रमरस्तथा। बाह्यकी चिप्पिटः कुम्भी वर्च्चःकीटोऽरिमेदकः। पद्मकीटो दुन्दुभिको मकरः शतपादकः। पञ्चालकः पाकमत्स्यः कृष्णतुण्डोऽथ गर्द्धभी। क्लीतः क्रिमिसरारी च यश्चाप्युत्क्लेशकः स्मृतः। एते ह्यग्निप्रकृतयश्चतुर्विंशति-रीरिताः। तैर्भवन्तीह दष्टानां रोगाः पित्तनिमित्तजाः। विश्वम्भरः पञ्चशुक्लः पञ्चकृष्णोऽथ कोकिलः। सरेयकः प्रचलको वलभः किटिमस्तथा। सूचीमुखः कृष्णगोधा यश्च काषायवासिकः। कीटगर्द्धभकश्चैव तथा त्रोटक एव च। त्रयोदशैते सौम्याः स्युः कीटाः श्लेष्मप्रकोपणाः॥ तैर्भवन्तीह दष्टानां रोगाः कफनिमित्तजाः॥३॥ तुङ्गीनासो विचिलकस्तालको वाहकस्तथा। कोष्ठागारी क्रिमिकरो यश्च मण्डलपुच्छकः। तुङ्गनाभः सर्षपिकोऽवल्गुली शम्बुकस्तथा। अग्निकीटाश्च घोराः स्युर्द्वादश प्राणनाशनाः॥ तैर्भवन्तीह दष्टानां वेगज्ञानानि सर्पवत्। तास्ताश्च वेदनास्तीव्रा रोगा वै सान्निपातिकाः। क्षाराग्निदग्ध-वद्दंशो रक्तपीतासितारुणः। ज्वराङ्गमर्द्दरोमाञ्चवेदनाभिः समन्वितः। छर्द्यती-सारतृष्णाश्च दाहो मोहो विजृम्भिका। वेपथुश्वासहिक्काश्च दाहः शीतश्च दारुणम्। पिड़कोपचयः शोफो ग्रन्थयो मण्डलानि च। दद्रवः कर्णिका-श्चैव विसर्पाः किटिमानि च। तैर्भवन्तीह दष्टानां यथास्वञ्चाप्युपद्रवाः॥ येऽन्ये तेषां विशेषास्तु तूर्णं तेषां समादिशेत्। दूषीविषप्रकोपाच्च तथैव विष-लेपनात्। लिङ्गं तीक्ष्णविषेष्वेतच्छृणु मन्दविषेष्वतः॥ प्रसेकोऽरोचकश्छर्दि-शिरोगौरवशीतताः। पिड़काकोठकण्डूनां जन्म दोषविभागतः॥ योगैर्नाना-विधैरेषां चूर्णानि गरमादिशेत्। दूषीविषप्रकाराणां तथैवाप्यनुलेपनात्॥ एकजातीनत ऊर्द्ध्वं कीटान् वक्ष्यामि भेदतः। सामान्यतो दष्टलिङ्गैः साध्या-साध्यक्रमेण च॥ त्रिकण्टकः कुणी चापि हरितकक्षोऽपराजितः। चत्वार एते कलभा व्याख्यातास्तीव्रवेदनाः॥ तैर्दष्टस्य श्वयथुरङ्गमर्द्दो गुरुता गात्राणां दंशश्च कृष्णो भवति॥१॥ प्रतिसूर्य्यः पिङ्गभासो बहुवर्णो महाशिराः। तथा निरुपमश्चापि पञ्चगाधेरकाः स्मृताः॥ तैर्भवन्तीह दष्टानां वेगज्ञानानि सर्पवत्। रुजश्च विविधाकारा ग्रन्थयश्च सुदारुणाः॥२॥ गलगोली श्वेता कृष्णा रक्तराजी रक्तमण्डला सर्व्वश्वेता सर्षपिकेत्येव षट्। ताभिर्दष्टे सर्षपिकावर्ज्जं दाह-शोफक्लेदा भवन्ति। सर्षपिकया हृदयपीड़ाऽतिसारश्च॥३॥ शतपद्यस्तु परुषा कृष्णा चित्रा कपिलिका रक्ता श्वेताऽग्निप्रभाचेत्यष्टौ। ताभिर्दष्टे शोफो वेदना दाहश्च हृदये। श्वेताग्निप्रभाभ्यामेतदेव दाहो मूर्च्छा चातिमात्रं श्वेतपिड़कोत्-

पत्तिश्च ॥४॥ मण्डूकाः। कृष्णः सारः कुहकोहरितो रक्तो यववर्णाभो भृकुटी कोटिकश्चेत्यष्टौ। तैर्दष्टस्य दंशकण्डूर्भवति। पीतफेणागमश्च वक्त्रात्। भृकुटी-कोटिकाभ्यामेतदत्र दाहश्छर्द्दिर्मूर्च्छा चातिमात्रम् ॥५॥ विश्वम्भराभिदष्टे दंशः सर्षपाकाराभिः पिड़काभिश्चीयते शीतज्वरार्त्तश्च पुरुषो भवति ॥६॥ अहि-तुण्डिकाभिर्दष्टे तोददाहकण्डूश्वयथवो मोहश्च ॥७॥ कण्डूमकाभिर्दष्टे पीताङ्ग-श्छर्द्यतिसारज्वरादिभिरभिहन्यते॥८॥ शूकवृन्तादिभिर्दष्टे कण्डूकोठाः प्रवर्द्धन्ते शूकश्चात्र लक्ष्यते ॥९॥ पिपीलिकाः। स्थूलशीर्षा सम्बाहिका ब्राह्मणिका अङ्गुलिका कपिलिका चित्रवर्णेति षट्। ताभिर्दष्टे दंशे श्वयथुरग्निस्पर्शवद्दाहशोफौ भवतः ॥१०॥ मक्षिकाः। कान्तारिका कृष्णा पिङ्गलिका मधूलिका काषायी स्थालिकेत्येवं षट्। ताभिदष्टस्य दाहशोफौ भवतः। स्थालिकाकाषायीभ्या-मेतदव पिड़काश्च सोपद्रवा भवन्ति ॥११॥ मशकाः। सामुद्रः परिमण्डलो हस्ति मशकः कृष्णः पार्व्वतीय इति पञ्च। तैर्दष्टस्य तीव्रकण्डूर्दंशशोफश्च। पार्व्व-तीयस्तु कीटैः प्राणहरैस्तुल्यलक्षणः। नखावकृष्टेऽत्यर्थं पिड़काः सदाहपाका भवन्ति॥ जलौकसां दष्टलक्षणमुक्तं प्राक्। तद्यथा। जलमासामायुररिति जलायुकाः। जलमासामोक इति जलौकसः। ता द्वादश। तासां सविषाः षट् तावत्य एव निर्व्विषाः॥ तत्र सविषाः कृष्णा कव्बूरा अलगर्द्दा इन्द्रायुधा सामुद्रिका गोचन्दना चेति। तास्त्वञ्जनचूर्णवर्णा पृथुशिराः कृष्णा। वर्म्मि-मत्स्यवदायता छिन्नोन्नतकुक्षिः कव्बुरा। रोमशा महापार्श्वा कृष्णमुख्यलगर्द्दा। इन्द्रायुधवदूर्द्ध्वराजिभिश्चित्रता इन्द्रायुधा। ईषदसितपीतिका विचित्रपुष्पाकृति-चित्रा सामुद्रिका। गोवृषणवदधोभागे द्विधाभूताकृतिरणुमुखी गोचन्दनेति॥ ताभिर्दष्टे पुरुषे दंशे श्वयथुरतिमात्रं कण्डूमूर्च्छा ज्वरो दाहश्छर्द्दिर्मदः सदनमिति लिङ्गानि भवन्ति॥ तत्र महागदः पानालेपननस्यकर्म्मादिषूपयोज्यः। इन्द्रा-युधादष्टमसाध्यमिति षट् सविषा जलौकसः सचिकित्सा व्याख्याताः॥ भवन्ति चात्र। गौधेरकः स्थालिका च ये च श्वेताग्निसंप्रभे। भृकुटी कोटिकश्चैव न सिध्यन्त्येकजातिषु॥ शवमूत्रपुरीषैस्तु सविषैरवमर्षणात्। स्युः कण्डूदाहकोठारुःपिड़कातोदवेदनाः। प्रक्लेदवांस्तथा स्रावो भृशं सम्पा-चयेत्त्वचम्॥ त्रिविधा वृश्चिकाः प्रोक्ता मन्दमध्यमहाविषाः। गोशकृत्-कोथजा मन्दा मध्याः काष्ठेष्टिकोद्भवाः। सर्पकोथोद्भवास्तीक्ष्णा ये चान्ये विषसम्भवाः॥ मन्दा द्वादश मध्यास्तु त्रयः पञ्चदशोत्तमाः। दशविंशति-रित्येते सङ्ख्यया परिकीर्त्तिताः॥ कृष्णः श्यावः कव्बूरः पाण्डुवर्णो गोमूत्राभः

कर्कशो मेचकश्च । श्वेतोरक्तो रोमशः शाद्वलाभो : रक्तश्चते मन्दवीर्य्या मतास्तु ॥ एभिर्दष्टे वेदना वेपथुश्च गात्रस्तम्भः कृष्णरक्तागमश्च । शाखादष्टे वेदना चोर्द्धमेति दाहस्वेदो दंशशोफो ज्वरश्च ॥१२॥ रक्तः पीतः कपिलेनोदरेण सर्व्वे धूम्राः पर्व्वभिश्च त्रिभिः स्युः । एते मूत्रोच्चारपूत्यण्डजाता मध्या ज्ञेयाः स्त्रिप्रकारोरगाणाम् । यस्यैतेषामन्वयाद् यः प्रसूतो दोषोत्पत्तिं तत्स्वरूपाश्च कुर्य्यात् ॥ जिह्वाशोफो भोजनस्यावरोधो मूर्च्छा चोग्रा मध्यवीर्य्याभिदष्टे ॥ श्वेतश्चित्रः श्यामलो लोहिताभो रक्तः श्वेतो रक्तनीलोदरौ च । पीतो रक्तो नीलपीतोऽपरस्तु रक्तो नीलो नीलशुक्लस्तथा च ॥ रक्तो बभ्रुः पूर्व्ववच्चैकपर्व्वा यश्चापर्व्वा पर्व्वणी द्वे च यस्य । नानारूपा वर्णतश्चापि घोरा ज्ञेयाश्चैते वृश्चिकाः प्राणचौराः ॥ जन्मैतेषां सर्पकोथात् प्रदिष्टं देहेभ्योवा घातितानां विषेण । एभिर्दष्टे सर्पवेगप्रवृत्तिः स्फोटोत्पत्तिर्भ्रान्तिदाहौ ज्वरश्च ॥ खेभ्यः कृष्णं शोणितं चापि तीव्रं तस्मात् प्राणैस्त्यज्यते शीघ्रमेव ॥ इति ॥ लूताविषं घोरतमं दुर्विज्ञेयतमन्तु तत् । दुश्चिकित्स्यतमं वापि भिषग्भिर्मन्दबुद्धिभिः । सविषं निर्व्विषञ्चैतदित्येवं परिशङ्किते । विषघ्नमेव कर्त्तव्यमविरोधि यदौषधम् ॥ अगदानां हि संयोगो विषजुष्टस्य युज्यते । निर्विषे मानवे युक्तोऽगदः सम्पद्यते सुखम् ॥ तस्मात् सर्व्वप्रयत्नेन ज्ञातव्यो विषनिश्चयः । अज्ञात्वा विषसद्भावं भिषग् व्यापादयेन्नरम् ॥ प्रोद्भिद्यमानस्तु यथाङ्कुरेण न व्यक्तजातिः प्रविभाति वृक्षः । तद्वद् दुरालक्ष्यतमं हि तासां विषं शरीरे प्रविकीर्णमात्रम् ॥ ईषच्च कण्डूः प्रचलं सकोठमव्यक्तवर्णं प्रथमेऽहनि स्यात् । अन्तेषु शूनं परिनिम्नमध्यं प्रव्यक्तरूपश्च दिने द्वितीये ॥ त्र्यहेण तद्दर्शयतीह दंशं विषं चतुर्थेऽहनि कोपमेति । अतोऽधिकेऽह्नि प्रकरोति जन्तोर्विषप्रकोपप्रभवान् विकारान् ॥ षष्ठे दिने विप्रसृतश्च सर्व्वान् मर्म्मप्रदेशान् भृशमावृणोति ॥ तत् सप्तमेऽत्यर्थपरीतगात्रं व्यापादयेन्मर्त्यमतिप्रवृद्धम् ॥ यास्तीक्ष्णचण्डोग्रविषा हि लूतास्ताः सप्तरात्रेण विनाशयन्ति ॥ अतोऽधिकेनापि निहन्युरन्या यासां विषं मध्यमवीर्य्यमुक्तम् । यासां कनीयो विषवीर्य्यमुक्तं ताः पक्षमात्रेण विनाशयन्ति । तस्मात् प्रयत्नं भिषगत्र कुर्य्यादादंशपाताद्विषघातियोगैः ॥ विषन्तु लालानखमूत्रदंष्ट्रारजःपुरीषैरथ चेन्द्रियेण । सप्त प्रकारं विसृजन्ति लूतास्तदुग्रमध्यावरवीर्य्यमुक्तम् ॥ सकण्डूकोठं स्थिरमल्पमूलं लालाकृतं मन्दरुजं वदन्ति ॥ शोफश्च कण्डूश्च पुलानिका च धूमायनं चैव नखाग्रदंशे । दंशन्तु मूत्रेण सकृष्णमध्यं सरक्तपर्य्यन्तमवेहि दीर्णम् । दंष्ट्राभिरुग्रं

एभ्योऽन्यथा चिकित्सा तेषाञ्चोपक्रमान् शृणु मे ।
मन्त्रारिष्टोत्कर्त्तन-निष्पीड़न-चूषणाग्निपरिषेकाः ।
अवगाहन-रक्तमोक्षण-वमन-विरेकोपधानानि ॥
हृदयावरणाञ्जननस्यधूपलेहौषधप्रधमनानि ।
प्रतिसारणं प्रतिविषं संज्ञासंस्थापनं लेपः ॥

कठिनं विवर्णं जानीहि दंशं स्थिरमण्डलञ्च ॥ रजःपुरीषेन्द्रियजं हि विद्धि स्फोटं विपक्वामलपीलुपाण्डुम्। एतावदेतत् समुदाहृतन्तु वक्ष्यामि लूताप्रभवं पुराणम्। सामान्यतो दष्टमसाध्यसाध्यं चिकित्सितञ्चापि यथाविशेषम् ॥ विश्वामित्रो नृपवरः कदाचिदृषिसत्तमम्। वशिष्ठं कोपयामास गत्वाश्रमपदं किल। कुपितस्य मुनेस्तस्य ललाटात् स्वेदबिन्दवः। अपतन् दर्शनादेव-मधस्तात्तीक्ष्णवर्च्चसः। लूने तृणे महर्षीणां धेन्वर्थे सम्भृतेऽपि च। ततो जातास्त्विमे घोरा नानारूपा महाविषाः। अपकाराय वर्त्तन्ते नृपसाधन-वाहने। यस्माल्लूनं तृणं प्राप्ता मुनेः प्रस्वेदबिन्दवः। तस्माल्लूतेति भाष्यन्ते सङ्ख्यया ताश्च षोड़श ॥ कृच्छ्रसाध्यास्तथाऽसाध्या लूतास्तु द्विविधाः स्मृताः। तासामष्टौ कृच्छ्रसाध्या वर्ज्यास्तावत्य एव तु। त्रिमण्डला तथा श्वेता कपिला पीतिका तथा। आलमूत्रविषा रक्ता कसना चाष्टमी स्मृता। ताभिर्दष्टे शिरोदुःखं कण्डूर्दंशे च वेदना। भवन्ति च विशेषेण गदाः श्लैष्मिकवातिकाः ॥ सौवर्णिका लाजवर्णा जालिन्येनीपदी तथा। कृष्णाग्निवर्णा काकाण्डा माला-गुणाष्टमी स्मृता ॥ ताभिर्दष्टे दंशकोथः प्रवृत्तिः क्षतजस्य च। ज्वरो दाहोऽ-तिसारश्च गदाः स्युश्च त्रिदोषजाः। पिड़का विविधाकारा मण्डलानि महान्ति च। शोफा महान्तो मृदवो रक्ताः श्यावाश्चलास्तथा ॥ सामान्यं सर्व्वलूताना-मेतदादंशलक्षणम्। विशेषलक्षणं तासां वक्ष्यामि सचिकित्सित"मिति ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—अथ विषं गुणतो वेगतश्चोक्त्वा चतुर्विंशत्युपक्रममिति यदुक्तं तद्वक्तुमाह—एभ्योऽन्यथेत्यादि। नीलौष्ठाद्यसाध्यलक्षणेभ्योऽन्यथा चेत्तदा चिकित्सा कार्य्या। तेन तेषां साध्यानां विषाणामुपक्रमान् शृणु ॥ चतु-र्विंशतिमुपक्रमान् निर्द्दिशति—मन्त्रेत्यादि। मन्त्रेत्यादिमृतसञ्जीवनान्ताः

चक्रपाणिः—मन्त्रेत्यादिना मन्त्रस्य विषहरेषु श्रेष्ठत्वादग्रेऽभिधानात्। 'विषं तेजो-

मृतसञ्जीवनमेव च विंशतिरेते चतुर्भिरधिकाः।
स्युरुपक्रमा यथा ये यत्र योज्याः शृणु तथा तान् ॥ १५ ॥
दंशात्तु विषं दष्टस्य विसृतं वैलिकां * भिषग्बद्ध्वा।
निष्पीड़येद्द्रुतं दंशमुद्धरेन्मर्मवर्ज वा ॥

चतुर्भिरधिका विंशतिरुपक्रमास्तेषां ये यत्र योज्यास्तान् शृणु। सुश्रुते तूक्तम्। "यथाऽव्यक्तरसं तोयमन्तरीक्षान्महीगतम्। तेषु तेषु प्रदेशेषु रसं तं तं प्रयच्छति। एवमेवं विषं यद् यद् द्रव्यं व्याप्यावतिष्ठते। स्वभावादेव तं तस्य रसं समनुवर्त्तते॥ विषे यस्माद् गुणाः सर्व्वे तीक्ष्णाः प्रायेण सन्ति हि। विषं सर्व्वमतो ज्ञेयं सर्व्वदोषप्रकोपणम्। ते तु वृत्तिं प्रकुपिता जहति स्वां विषार्दिताः॥ नोपयाति विषं पाकमतः प्राणान् रुणद्धि च। श्लेष्मणावृतमार्गत्वादुच्छासोऽस्य निरुध्यते। विसंज्ञः सति जीवेपि तस्मात्तिष्ठति मानवः॥ शुक्रवत् सर्व्वसर्पाणां विषं सर्व्वशरीरगम्। क्रुद्धानामेति चाङ्गेभ्यः शुक्रं निर्मन्थनादिव॥ तेषां वड़िशवद् दंष्ट्रास्तासु सज्जति चागतम्। अनुद्वृत्ता विषं तस्मान्न मुञ्चन्ति च भोगिनः॥ यस्मादत्यर्थमुष्णन्तु तीक्ष्णञ्च पठितं विषम्। अतः सर्व्वविषेषूक्तः परिषेकस्तु शीतलः॥ मन्दकीटेषु नात्युक्तं बहु वातकफं विषम्। अतः कीटविषे चापि स्वेदो न प्रतिषिध्यते॥ कीटैर्दष्टानुग्रविषैः सर्पवत् समुपाचरेदिति॥ १५॥

गङ्गाधरः—दंशात्तु इत्यादि। सर्पैर्दष्टस्य विषं दंशादेशाद्विसृतं बुद्ध्वा भिषग् वैलिकामरिष्टां शाखायां द्रुतं बद्ध्वा निपीड़येत्। शाखाभ्योऽन्यत्र दष्टस्य मर्दैर्मन्त्रैः सत्यब्रह्मतपोमयैः। यथा निवार्य्यंते क्षिप्रं प्रयुक्तैर्न तथौषधैः"॥ अरिष्टा द्विविधाः, मन्त्रेण रज्ज्वादिभिर्वा विषोपरिबन्धः। उपधानं विषमं मस्तके भेषजदानम्। हृदयावरणं हृदयरक्षकमौषधम्। प्रतिविषं विषान्तरप्रयोगः। मृतसञ्जीवनकरं भेषजम्। शेषं अग्र ग्रन्थेन स्फुटं भविष्यति॥ १५॥

चक्रपाणिः—अविसृतमित्यप्राप्तमरणं, वेणिकां बद्ध्वेति। एतेन सामान्याभिधानेन मन्त्रव्यापारेऽपि अभिधानं कल्पते। उक्तं चान्यत्र 'अरिष्टानामपि मन्त्रैः बध्नीयान्मन्त्रकोविदः। साच बन्धादिभिर्बद्धा विषप्रतिकरी मता"। निष्पीड़येदिति निष्पीड़नेन, उद्धरेदिति उत्-

* अविसृतं वेणिकामिति च चक्रसम्मतः पाठः।

तं दंशं वा चूषेन् मुखेन यवचूर्णपांशुपूर्णेन ।
प्रच्छन् शृङ्गजलौकोव्यधनैः स्राव्यं ततो रक्तम् ॥
रक्ते विषप्रदुष्टे दुष्येत् प्रकृतिस्ततस्त्यजेत् प्राणान् ।
तस्मात् प्रघर्षणैरसृग् वर्त्तमानं प्रवर्त्त्यं स्यात् ॥ १६ ॥
त्रिकटुगृहधूमरजनीपञ्चलवणाः सवार्त्ताकाः ।
घर्षणमतिप्रवृत्ते वटादिभिः शीतलः प्रलेपः ॥
रक्तं हि विषाधानं वायुरिवाग्नेः प्रदेहसेकैस्तत् ।
शीतैः स्कन्दति तस्मिन् स्कन्ने व्यपयाति विषवेगः ॥

मर्म्मवर्ज्जं दंशं दंशस्थानमुत्कृत्योद्धरेत् । दंशोद्धरणासम्भवे यवादिचूर्णपूरितमुखेन तं दंशं विषवासस्थानं दंशं चूषेत् । सुश्रुते चोक्तम्—"सर्व्वैरेवादितः सर्पैः शाखादष्टस्य देहिनः । दंशस्योपरि बध्नीयादरिष्टाश्चतुरङ्गुले ॥ प्लोतचर्म्मान्तवल्कानां मृदुनान्यतमेन च । न गच्छति विषं देहमरिष्टाभिर्निवारितम् ॥ दहेद दंशमथोत्कृत्य यत्र बन्धो न जायते ॥ आचूषणच्छेददाहाः सर्व्वत्रैव तु पूजिताः ॥ प्रतिपूर्य्य मुखं वस्त्रैर्हितमाचूषणं भवेत् ॥ स दष्टव्योऽथवा सर्पो लोष्ट्रो वापि हि तत्क्षणम् ॥ अथ मण्डलिना दष्टं न कथञ्चन दाहयेत् । स पित्तविषबाहुल्याद् दंशो दाहाद् विसर्पतीति । प्रच्छन्नित्यादि । दंशं प्रच्छन् शस्त्रेण प्रच्छन् एवं शृङ्गादिभिस्ततो रक्तं स्राव्यम् । कस्मात् ? रक्ते इत्यादि । विषप्रदुष्टे रक्ते सति प्रकृतिर्दुष्येत् । ततः प्रकृतिदूषणात् प्राणान् त्यजेत् । यदि तु विषदुष्टं रक्तं न प्रवर्त्तते तदा प्रघर्षणैः प्रवर्त्त्यं स्यात् ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—घर्षणमाह—त्रिकट्वित्यादि । वार्त्ताको गोष्ठवार्त्ताकुः । त्रिकट्वादिकं समभागेन चूर्णं मिश्रयित्वा दंशस्थानघर्षणं कार्य्यम्, ततोऽप्रवर्त्तमानमसृक् प्रवर्त्तते । यदि प्रच्छनादिभिरतिप्रवर्त्तते रक्तं, तदा वटादिभिः शीतलैर्वल्कलैर्लेपः कार्य्यः । कस्मात् ? रक्तं हीत्यादि । हि यस्माद् रक्तं विषाधानं

कृत्यापहरेत् । मर्म्मवर्ज्जमिति मर्म्मण्यभिघातं निषेधयति । यवचूर्णपांशुपूर्णेन मुखेन चूषेत् । दंशमुखावरणं विषसम्बन्धपरिहारार्थम् । प्रच्छन्निति रक्तमोक्षणमुपक्रममाह । उपक्रमाणाञ्च व्यतिक्रमाभिधानेन नियमेन क्रमयोगं निषेधयति । रक्तस्रावणोपपत्तिमाह—प्रकृतिरिति देहधात्वादिस्वभावः । प्रघर्षणैरिति व्रणादिभिः प्रघर्षणेन चेत्यर्थः ॥ १६ ॥

चक्रपाणिः—प्रतिसारणमिति विवृत्तं प्रघर्षणमिति * । विषाधानमिति विषस्य प्रसारकम् । स्कन्दति

---

* व्याख्यानमिदं चतुर्व्विंशत्युपक्रमान्तर्गतस्य प्रतिसारणमिति पदस्य । अतस्तत्रैवैतत् पठितव्यम् ।

विषवेगान्मदमूर्च्छाविषादहृदयद्रवाः प्रवर्त्तन्ते।
शीतैर्निवर्त्तयेत् तान् न वीज्यश्च लोमहर्षः स्यात्॥
तरुरिव मूलच्छेदाद् दंशच्छेदान्न वृद्धिमेति विषम्।
आचूषणमानयनं जलस्य सेतुर्यथा तथारिष्टाः॥ १७॥
त्वङ्मांसगतो दाहो दहति विषं स्रावणं हरति रक्तात्।
पीतं वमनैः सद्यो हरेद् विरेकैर्द्वितीये तु॥

वायुरिवाग्नेरग्नेर्वायुरिव तत् तु शीतप्रदेहसेकैः स्कन्दति स्त्यानीभवति तस्मिन् विषाधाने रक्ते स्कन्ने स्त्याने सति विषवेगो व्यपयाति। इति रक्तमोक्षणफल मुक्त्वा व्यजनमाह—विषवेगादित्यादि। मदादयो विषवेगात् प्रवर्त्तन्ते जायन्ते। तान् मदादीन् शीतैर्द्रव्यैः परिषेकादिभिः निवर्त्तयेत्। वीज्यश्च न लोमहर्षः स्यात्। तरुरिवेत्यादि। मूलच्छेदाद् यथा तरुर्न वृद्धिमेति तथा दंशच्छेदाद् दंशस्थानोत्कर्त्तनाद् विषं न वृद्धिमेति। आचूषणमानयनमतो न विषं देहे वर्त्तते। जलस्य वेगेन गच्छतो यथा सेतुर्गतिनिरोधकृत् तथाऽरिष्टा मन्त्रेण बद्धा विषगतिनिरोधिन्य इति। सुश्रुतेऽरिष्टाबन्धनमुक्तम्। "अरिष्टामपि मन्त्रैश्च बध्नीयान्मन्त्रकोविदः। सा तु रज्ज्वादिभिर्बद्धा विषप्रतिकरी मता॥ देवब्रह्मर्षिभिः प्रोक्ता मन्त्राः सत्यतपोमयाः। भवन्ति नान्यथा क्षिप्रं विषं हन्युः सुदुस्तरम्॥ विषं तेजोमयैर्मन्त्रैः सत्यब्रह्मतपोमयैः। यथा निवार्य्यते क्षिप्रं प्रयुक्तैर्न तथौषधैः॥ मन्त्राणां ग्रहणं कार्य्यं स्त्रीमांसमधुवर्ज्जिना। जिताहारेण शुचिना कुशास्तरणशायिना॥ गन्धमाल्योपहारैश्च बलिभिश्चापि देवताः। पूजयेन्मन्त्रसिद्ध्यर्थं जपहोमैश्च यत्नतः॥ मन्त्रास्तु विधिनाप्रोक्ता हीना वा स्वरवर्णतः। यस्मान्न सिद्धिमायान्ति तस्माद् योज्योऽगदक्रमः॥ समन्ततः सिरा दंशाद् विध्येत् तु कुशलो भिषक्। शाखाग्रे वा ललाटे वा वेध्यास्ता विसृते विषे। रक्ते निर्ह्रियमाणे तु कृत्स्नं निर्ह्रियते विषम्। तस्माद् विस्रावयेद् रक्तं सा ह्यस्य परमा क्रिया" इति॥ १७॥

गङ्गाधरः—त्वङ्मांसेत्यादि। त्वङ्मांसगतं विषं दाहो दहति। रक्तस्य स्रावणं रक्ताद् विषं हरति। पीतं विषं सद्यस्तत्क्षणं वमनैर्हरेत्। द्वितीये तु

स्थिरं भवति। तरुरिवेत्यादिना च्छेदादीनां विषहरोपपत्तिमाह। सेतुर्यथेति विषविरोधक इत्यर्थः।

आदौ हृदयं रक्ष्यं तस्यावरणं पिबेद्‌ यथालाभम् ।
मधु सर्पिर्मज्जानं गैरिकमथ गोमयरसं वा ॥
इक्षुं सुपक्वमथवा काकं निष्पीड्य तद्रसं वाम्लम् ।
छागादीनां वासृग् भस्म मृदं वा पिबेदाशु ॥
क्षारोऽगदस्तृतीये शोथहरं छर्द्दनं समध्वम्बु ।
गोमयरसश्चतुर्थे वेगे सकपित्थमधुसर्पिर्भिः ॥
काकाण्डशिरीषाभ्यां स्वरसेनाश्च्योतनाञ्जने नस्यम् ।
स्यात् पञ्चमेऽथ षष्ठे संज्ञासंस्थापनं कार्य्यम् ॥

वेगे विरेकहरेत्। एवमादौ पूर्व्वं हृदयं रक्ष्यम्, तस्य हृदयस्यावरणं विषवेग-गमनबोधकरमावरणं यथालाभं पिबेत्। मधुप्रभृति। तत्र काकं सुपक्वं निष्पीड्य तस्य रसम्। छागादीनामसृक् पिबेत्। भस्म मृदं वाशु पिबेत्। इति द्वितीये वेगे। सुश्रुते चोक्तम्। "समन्तादगदैर्दंशं प्रच्छयित्वा प्रलेपयेत्। चन्दनोशीरयुक्तेन वारिणा परिषेचयेत् ॥ पाययेतागदांस्तांस्तान्, क्षीरक्षौद्र-घृतादिभिः। तदलाभे हिता वा स्यात् कृष्णा वल्मीकमृत्तिका ॥ कोविदार-शिरीषार्क-कटभीर्वापि भक्षयेत्। न पिबेत् तैलकौलत्थ-मद्यसौवीरकाणि च ॥ द्रवमन्यत् तु यत किञ्चित् पीत्वा पीत्वा समुद्वमेत्। प्रायो हि वमनेनैव सुखं निर्ह्रियते विषम् ॥ फणिनां विषवेगे तु प्रथमे शोणितं हरेत्। द्वितीये मधुसर्पिर्भ्यां पाययेताऽगदं भिषक् ॥" इति। क्षार इत्यादि। तृतीये विषवेगे क्षारोऽगदस्तथा समध्वम्बु शोथहरं वमनम्। चतुर्थे विषवेगे सकपित्थ-मधुसर्पिर्भिर्युक्तो गोमयरसः। पञ्चमे वेगे काकाण्डशिरीषाभ्यां स्वरसेन चक्षुषि आश्च्योतनमञ्जनञ्च दद्यात्, तथा नस्यञ्च तयोः स्वरसेन कुर्य्यादिति। काकाण्डः कृष्णशिम्बी। अथ षष्ठे वेगे संज्ञास्थापनं हिङ्गुकटर्य्यारिमेदवचा-चोरक-वयस्था-गोलोमी-जटिला-पलङ्कषाशोकरोहिणीनां संज्ञास्थापनीयानां

द्वितीयवेगे इति शेषः। आदाविति सर्व्वोपक्रमादौ। तस्येति हृदयस्य। यथालाभमिति वक्ष्यमाणहृदयावरणयोगेषु यथाप्राप्तहृदयावरणम्। क्षारोऽगदो वक्ष्यमाणं तद् विशेषेण शोफहरमिति

गोपित्तयुक्तरजनी-*-मञ्जिष्ठामरिचपिप्पलीपानम्।
विषपानं दष्टानां विषपीते दंशनं चान्ते ॥ १८ ॥
शिखिपित्तार्द्धयुतं स्यात् पलाशवीजमगदो मृतेषु वरः।
वार्त्ताकफाणितागारधूमगोपित्त निम्बं वा ॥
गोपित्तयुतैर्गुड़िका सुरसोग्राद्विरजनीमधुककुष्ठैः। †
शस्तामृतेन तुल्या शिरीषपुष्पकाकाण्डरसैर्वा ॥
काकाण्डसुरसगवाक्षीपुनर्नवावायसीशिरीषफलैः।
तद्वदरिष्टजलमृते ‡ लेपौषधनस्यपानानि ॥ १९ ॥

कषायपानादिकं कार्य्यम्। गोपित्तेत्यादि। गोपित्तयुक्तरजन्यादीनां कल्ककषायरूपेण पानञ्च संज्ञास्थापनम्। विषपानमिति। दष्टानां सर्पदंष्ट्रादष्टानां मौलविषस्य पानं विषपीतेऽन्ते शेषवेगे दंष्ट्राविषैर्दंशनम् ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—शिखीत्यादि। मृते विषेण मृत इव लक्षिते शिखिपित्तमर्द्धं तद् द्विगुणं पलाशवीजं पानालपादौ वरोऽगदः, वार्त्ताकादिपञ्चकं वा वरोऽगदो विषमृते। सुरसादिभिः षड्भिर्गोपित्तयुक्तैर्गुड़िका विषमृते शस्ता। शिरीषपुष्पकाकाण्डरसैर्वा सुरसादिभिर्गुड़िकाऽमृतेन तुल्या। काकाण्डः कृष्णशिम्बी। काकाण्डादिशिरीषफलान्तैरतद्वद् गुड़िका अरिष्टजलमृते लेपादीनि शस्तानि। सुश्रुते च। "नस्यकर्म्माञ्जने युञ्ज्यात् तृतीये विषनाशने। वान्तं चतुर्थे पूर्व्वोक्तां यवागूमथ दापयेत् ॥" शीतोपचारं कृत्वादौ भिषक् पञ्चमषष्ठयोः। दापयेच्छोधनं तीक्ष्णं यवागूञ्चापि कीर्त्तिताम् ॥ सप्तमे त्ववपीड़ेन शिरस्तीक्ष्णेन शोधयेत्। तीक्ष्णमेवाञ्जनं दद्यात् तीक्ष्णशस्त्रेण मूर्द्धि च। कुर्य्यात् काकपदं चर्म्म सासृग् वा पिशितं क्षिपेत् ॥ पूर्व्वं मण्डलिनां वेगे दर्व्वीकरवदाचरेत्। अगदं मधुसर्पिर्भ्यां द्वितीये पाययेत च। वामयित्वा यवागूञ्च पूर्व्वोक्तामथ दापयेत्। तृतीये शोधितं तीक्ष्णैर्यवागूं पाययेद्धिताम्।

शीषः। काकाण्डा शुशुभेदः। गोपित्तयुता रजनी आश्च्योतनादिषु ज्ञेया। अन्ते इति सर्व्वोपक्रमशेषे सप्तमे वेगे सर्पेण दंशनं कार्य्यम् ॥ १७ । १८ ॥

चक्रपाणिः—अष्टमे वेगे शिखिपित्तेत्यादिना मृतसञ्जीवनयोगमाह—मृत इति उद्बन्धत्वादिभिस्त्रिभिः सम्बध्यते। लेपौषधनस्यपानानि इत्यादि उद्बन्धत्वादिषु यथायोग्यतया ज्ञेयानि ॥ १९ ॥

* गोपित्तयुता रजनीति पाठान्तरम्। † सुरसाग्रन्थिद्विरजनीमधुककुष्ठैरिति वहुषु ग्रन्थेषु पाठः।
‡ उद्बन्धविषजलमृते इति चक्रसम्मतः पाठः।

पृक्काप्लवस्थौणेयकाक्षीशैलेयरोचनातगरम्।
ध्यामककुङ्कममांसीसुरसाग्रैलालकुष्ठघ्नम्॥
बृहतीशिरीषपुष्पश्रीवेष्टपद्मचारटीविशालाः।
सुरदारुपद्मकेशरसावरकमनःशिलाकौन्त्यः॥
जात्यर्कपुष्परसरजनीद्वयहिङ्गुपिप्पलीलाक्षाः।
जलमुद्गपर्णीचन्दनमदनमधुकसिन्धुवाराश्च॥
शम्पाकलोध्रमयूरकगन्धफलीनाकुलीविडङ्गाश्च।
पुष्ये संहृत्य समं पिष्ट्वा गुटिका विधेयाः स्युः॥

चतुर्थे पञ्चमे वापि दर्व्वीकरवदाचरेत्। काकोल्यादिहितः षष्ठ पयश्च मधुगो गणः। हितोऽवपीड़े त्वगदः सप्तमे विषनाशनः॥ अथ राजिमतां वेगे प्रथमे शोणितं हरेत्। अगदं मधुसर्पिर्भ्यां संयुक्तं पाययेत च। वान्तं द्वितीये त्वगदं पाययेद् विषनाशनम्। तृतीयादिषु त्रिष्वेव विधिर्दर्व्वीकरोदितः। षष्ठेऽञ्जनं तीक्ष्णतममवपीड़श्च सप्तमे। गर्भिणीबालवृद्धानां सिराव्यधविवर्जितम्। विषार्त्तानां यथोद्दिष्टं विधानं शस्यते मृदु॥ रक्तावसेकाञ्जनानि नरतुल्यान्यजाविके। गवाश्वयोश्च द्विगुणं त्रिगुणं महिषोष्ट्रयोः। चतुर्गुणन्तु नागानां केवलं सर्व्वपक्षिणाम्। परिषेकान् प्रदेहांश्च सुशीतान् अवचारयेत्। माषकं त्वञ्जनस्येष्टं द्विगुणं नस्यतो हितम्। पाने चतुर्गुणं पथ्यं वमनेऽष्टगुणं पुनः। देशप्रकृतिसात्म्यर्त्तु विषवेगबलाबलम्। प्रधार्य्य निपुणो बुद्ध्या ततः कर्म्म समाचरेत्। वेगानुपूर्व्व्यमित्येतत् कर्म्मोक्तं विषनाशनम्॥" इति॥१९

गङ्गाधरः—पृक्केत्यादिना मृतसञ्जीवनोऽगदः। पृक्का-विड़ङ्गान्तानि पुष्ये नक्षत्रे संहृत्य समं पिष्ट्वा जलेन गुटिका विधेयाः स्युः। तानि संहृत्य वा पुष्ये नक्षत्रे जलेन पिष्ट्वा गुड़िका विधेयाः स्युः। अत्र पृक्का पिड़ङ्, प्लवः कैवर्त्तमुस्तकम्। स्थौणेयं ग्रन्थिपर्णम्। काक्षी सौराष्ट्रमृत्। शैलेयं शैलजम्। रोचना गोरोचना। ध्यामकं गन्धतृणम्। सुरसाग्रं निगुण्डी-मञ्जरी। एला स्थूला। आलं हरितालम्। कुष्ठघ्नमेड़गजा। श्रीवेष्टकं नवनीतखोटी। पद्मचारटी कुम्भाड़लता। सावरको धवललोध्रः। जात्यर्कयोः पुष्पं, तस्य रसः।

चक्रपाणिः—पृक्केत्यादौ काक्षी सौराष्ट्रिकी मृत्। कुष्ठघ्नः खदिरः। कौन्ती रेणुका। मयूरकः

सर्व्वविषघ्नो जयकृत् विषमृतसञ्जीवनो ज्वरनिहन्ता ।
घ्रेय-विलेपन-धारण-धूमग्रहणैर्गृहस्थश्च ॥
भूतविषजन्त्वलक्ष्मीकार्म्मणमन्त्राग्न्यशन्यरीन् हन्यात् ।
दुःस्वप्न-स्त्रीदोषानकालमरणाम्बुचौरभयम् ॥
धनधान्यकार्य्यसिद्धिश्रीपुष्ट्यायुर्व्विवर्द्धनो धन्यः ।
मृतसञ्जीवन एष प्रागमृताद् ब्रह्मणा विहितः ॥ २० ॥

मृतसञ्जीवनोऽगदः ।

मन्त्रैर्धमनीबन्धोऽपामार्जनं कार्य्यमात्मरक्षणञ्च ।
दोषस्य विषं यस्य स्थाने स्यात् तं जयेत् पूर्व्वम् ॥
वातस्थाने स्वेदो दध्ना नतकुष्ठकल्कपानञ्च ।
मधुघृतपयोऽम्बुपानावगाहसेकाश्च पित्तस्थे ॥

जलं बालकम् । सिन्धुवार इह निर्गुण्ड्याकारश्शुक्लपुष्प इति भेदः । शम्पाकः चतुरङ्गुलः । लोध्रमिह रक्तलोध्रम् । मयूरकमपामार्गः । गन्धफली प्रियङ्गुः । नाकुली रास्ना । कार्म्मणः परद्रोहोपायो मन्त्रः । विषमृतसञ्जीवनोऽगदः ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—नन्वरिष्टाबन्धनं कथं कुर्य्यादित्यत आह—मन्त्रैरित्यादि । धमनीबन्धो विषप्रसरणनिवृत्त्यर्थं धमनीबन्धः कार्य्यो दंशदेशादूर्द्ध्वं चतुरङ्गुले मन्त्रैः सिद्धैर्विषघ्नमन्त्रैस्तथाऽपामार्ज्जनं मन्त्रैः कार्य्यमात्मरक्षणञ्च कार्य्यम् । यस्य दोषस्य स्थाने विषं स्यात् तं दोषं पूर्व्वं [illegible]येत् । [illegible]यथा । वातस्थाने विषे स्वेदः कार्य्यः, नतकुष्ठयोः कल्कं दध्ना पिबेत् । पित्तस्थे पित्तस्थानगते

अपामार्गः । गन्धफली प्रियङ्गुः । नाकुली रास्ना । धारणशब्देन शरीरे धारणम् । गृहस्थ इति गृहे तिष्ठन् । मन्त्रोऽभिचारमन्त्रः । स्त्रीदोषा इति स्त्रीदत्तगरादिदोषाः । प्रागमृतादिति अमृतोत्पत्तेः प्राक्, एतेन चामृतसमानत्वञ्चास्य दर्श्यते । २० ॥

चक्रपाणिः—मन्त्रैरित्यादौ अपामार्ज्जनमिति प्रतिलोमेन मार्ज्जनं मन्त्रैरेव कार्य्यम् । आत्मरक्षा कृतावेशानवेधार्थम् । जयेदिति स्थानिनं दोषं जयेत् । स्वेदो यद्यपि निषिद्धत्वेनोक्तः तथापि वातस्थानविशेषत्वाद् विधीयते । स्वेदस्तु प्रायो भोजनादिविधानवत, अस्य प्रयोगश्चतुर्व्विंशत्युप-

क्षारोऽगदः कफस्थानगते स्वेदस्तथा सिराव्यधनम् ।
दूषीविषेऽथ रक्तस्थिते सिराकर्म्म पञ्चविधम् ॥
भेषजमेवं कल्प्यं भिषजा विज्ञाय सर्व्वदा सर्व्वम् ।
स्थानं जयेत् पूर्व्वं स्थानस्थस्याविरुद्धञ्च ॥ २१ ॥
विषदूषितकफमार्गस्रोतःसंरोधरुद्धवायुस्तु ।
मृत इव श्वसेन्मर्त्त्यः स्यादसाध्यलिङ्गैर्विहीनश्च ॥
चर्म्मकषायाः कल्कं विल्वसमं मूर्द्ध्नि काकपदमस्य ।
कृत्वा दद्यात् कटभीकटुकट्फलप्रधमनञ्च ॥
छागगव्यमाहिषाविककौक्कुटाब्जमांसम् ।
दद्यात् काकपदोपरि मत्ते त्रिषेणैव सहसा ॥

विषे मधुपानं घृतपानं पयःपानमम्बुपानमवगाहसेकौ चाम्बुभिरेव। कफ-स्थानगते क्षारोऽगदः स्वेदश्च तथा सिरावेधश्च। रक्तस्थिते दूषीविषे पञ्चविधं सिराकर्म्म पञ्च सिरावेधः। भिषजा एवमेतत् प्रकारं विज्ञाय सर्व्वदा सर्व्वं भेषजं कल्प्यम्। पूर्व्वं स्थानं जयेत्। स्थानस्थस्य दोषस्याविरुद्धञ्च कर्म्म कुर्य्यात् ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—दूषितकफेन वायुगतिस्रोतसां रोधात् संरुद्धो वायुयस्य स मर्त्यो मृत इव मरणकाले यथा श्वसेत् तथा श्वसेत्। तर्हि किं म्रियते न च म्रियते। असाध्यलिङ्गैर्विहीनश्च स्यात्। चर्म्मकषायाः कल्कं विल्वसमं पलमात्रमस्य मूर्द्ध्नि काकपदं त्रिरेखाकारं छेदनं कृत्वा कटभीकटुकीकट्फलानां प्रधमनं दद्यात्। छागेत्यादि। त्रिषण सहसा मत्ते काकपदोपरि छागादिमांसं

क्षमे नोक्तः। किंवा अग्निशब्देन स्वेदोऽपि गृह्यते। पित्तस्थ इति पित्तस्थानस्थे। दूषीविष इत्यादौ पञ्चविधसिराकर्म्म इति पञ्चशिराव्यधः। स्थानस्थस्येति स्थानगतविषस्याविरुद्धञ्च कुर्य्यादिति शेषः ॥ २१ ॥

चक्रपाणिः—स्रोतःसंरोधेन रुद्धो वायुर्यस्य सः। असाध्यलिङ्गैरिति प्रागुक्तनीलौष्ठादिभिः। चर्म्मकषाया इति चर्म्मचटिकाकषायाः। काकपदमिति काकपदकमिव व्रणम्। कटु इत्यत्र

नासाक्षिकर्णजिह्वाकण्ठनिरोधेषु कर्म्म नस्तः स्यात्।
वार्त्ताकवीजपूरकज्योतिष्मत्यादिभिः पिष्टैः॥
अञ्जनमक्ष्युपरोधे कर्त्तव्यं वस्तमूत्रपिष्टैस्तु।
दारुव्योषहरिद्राकरवीरकरञ्जनिम्बसुरसैस्तु॥ २२॥
श्वेतावचाश्वगन्धाहिङ्गमृताकुष्ठसैन्धवं लसुनम्।
सर्षपकपित्थमध्यं टुण्टुकमूलकरञ्जवीजानि॥
व्योषं शिरीषपुष्पं द्वे च निशे वंशलोचनञ्च समम्।
पिष्ट्वाथ वस्तमूत्रेण च गोश्च पित्तेन * सप्ताहम्॥
व्यत्यासभावितोऽयं निहन्ति शिरसि स्थितं विषं क्षिप्रम्।
सर्व्वज्वरभूतग्रहविसूचिकाजीर्णमूर्च्छार्त्ति॥
उन्मादापस्मारौ काचपटलनीलिकाशिरोदोषान्।
शुष्काक्षिपाकपिल्वार्व्वदार्म्मकण्डूतमोदोषान्॥
क्षयदौर्ब्बल्यमदात्ययपाण्डुगदांश्चाञ्जनात् तथा मोहान्।
लेपाद्ध दिग्धक्षतलीढ़दष्टाद्यष्टविधविषघाती॥

खण्डीकृतं दद्यात्। नासादिनिरोधे नस्तः कर्म्म स्यात्। करित्यत आह—वार्त्ताकेत्यादि। वार्त्ताकं वीजपूरं ज्योतिष्मत्यादिकञ्च पिष्ट्वा नस्यं दद्यात्। अक्ष्युपरोधेऽञ्जनं दारुप्रभृतिभिर्मूत्रपिष्टैर्दद्यात्॥ २२॥

गङ्गाधरः—श्वेतेत्यादि। श्वेता श्वेतापराजिता। कपित्थमध्यं शस्यम्। टण्टुकः श्योनाकस्तस्य मूलम्। वंशलोचनान्तं सर्व्वं समं वस्तमूत्रेण पिष्ट्वा भावनामेकां दत्वा गोपित्तेनापरां ततो वस्तमूत्रेण चैकामित्येवं सप्ताहं व्यत्यास-भावितोऽयमगदः शिरसि स्थितं विषं क्षिप्रं निहन्ति अञ्जनात् तथा लेपात्। दिग्धाद्यष्टविधं दिग्धं शरादिषु लिप्तं क्षतं लीढ़ं दष्टं पीतं विद्धं दूषीविषं

कटुकफला तिक्तालावु, किंवा कटु त्रिकटु। ज्योतिष्मतीत्यादीनि षड् विरेचनशताश्रितीयोक्तानि

* गोऽश्वपित्तेनेति वा पाठः।

अर्शःस्वानद्धेषु च गुदलेपो योनिलेपश्च स्त्रीणाम् ।
मूढ़े गर्ब्भे दुष्टे ललाटलेपः प्रतिश्याये ॥
वृद्धौ किटिमे कुष्ठे श्वित्रे विचर्च्चिकादिषु च लेपः ।
गज इव तरून् विषगदान् निहन्त्यगदो गन्धहस्त्येषः ॥ २३॥

गन्धहस्तीनामागदः ॥

पत्रागुरुमुस्तैला निर्य्यासाः पञ्च चन्दनं तथा पृक्का ।
त्वङ् नलदोत्पलबालकहरेणुकोशीरव्याघ्रनखाः ॥
सुरदारुकनककुङ्कुमध्यामकुष्ठप्रियङ्गवस्तगरम् ।
पञ्चाङ्गानि शिरीषात् व्योषालमनःशिलाजाज्यः ॥
श्वेता कटभी करञ्जो रक्षोघ्नः सिन्धुवारिका रजनी ।
सुरसाञ्जनगैरिकमञ्जिष्ठानिम्बपत्रनिर्य्यासाः ॥
वंशत्वगश्वगन्धाहिङ्गुदधित्थाम्लवेतसं वृक्षाः ।
मधुमधुकसोमराजीवचारुहारोचनातगरम् ॥

गरघ्नेति । आनद्धेष्वर्शःस्वनेनागदेन गुदलेपः । स्त्रीणां मूढ़े गर्ब्भे योनिलेपनञ्च । दुष्टे प्रतिश्याये ललाटलेपः । एष गन्धहस्तीनामाऽगदः । (गन्धहस्ती अगदः) ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—पत्रेत्यादि । पत्रं तेजपत्रमेलान्तं जसन्तं पदं, पञ्च निर्य्यासाः "सर्ज्जरसो गुग्गुलुश्चाप्यहिफेनश्च शिह्लकम् । लोहवान इति ज्ञेया निर्य्यासाः पञ्च कोविदैः" । लोहवान लोवान इति ख्यातः । पृक्का पिड़ङ्गशाकम् । त्वक् गुड़त्वक् । नलदं जटामांसी । व्याघ्रनखः कालाकड़ः, हिंस्रा नाम । कनकं नागकेशरम् । पियङ्गव इति पदच्छेदः । शिरीषात् पञ्चाङ्गानि मूलत्वक्पत्र-पुष्पफलानि । आलं हरितालम् । अजाजी जीरकम् । श्वेता श्वेतापराजिता । कटभी स्वल्पशिरीषः । करञ्जो गोकरञ्जः । रक्षोघ्नः सर्षपः । सिन्धुवारिका निसुन्दारः । सुरसा तुलसी । अञ्जनं रसाञ्जनम् । निम्बस्य पत्रं निर्य्यासश्च । वंशस्य त्वक् नेली । वृक्षा राजवृक्षाः । रुहा दूर्व्वा । रोचनातगरं पीततगर-

शिरोविरेचनानि । दार्व्वित्यादौ श्वेता कटभी । व्यत्यासाद्भावित इति गोपित्तेन भावयित्वा, अश्वपित्तेन भावितः ॥ २२।२३ ॥

अगदोऽयं वैश्रवणायाख्यातस्त्र्यम्बकेण षष्ठ्यङ्गः।
अप्रतिहतप्रभावः स्मृतो महागन्धहस्तीति॥
पित्तेन गवां पेष्या गुड़िका सिद्धा तु पुष्ययोगेण।
पानाञ्जनप्रलेपैः प्रसाधयेत् सर्व्वकर्म्माणि॥
पिल्लं कण्डूं तिमिरं रात्र्यन्धं काचमर्व्वुदं पटलम्।
हन्ति सततप्रयोगाद्धितमितपथ्याशिनां पुंसाम्॥
विषमज्वरानजीर्णान् दद्रु कण्डूविसूचिकापामाः।
कुष्ठं किटिमं श्वित्रं विचर्च्चिकां चोपहन्ति नृणाम्॥
विषमूषिकलूतानां सर्व्वेषां पन्नगानाञ्च।
आशु विषं नाशयते मूलजमथ कन्दजं सर्व्वम्॥
एतेन लिप्तगात्रः सर्पान् गृह्णाति भक्षयेच्च विषम्।
कालपरीतोऽपि नरो जीवति नित्यं निरातङ्कः॥
आनद्धे गुदलेपो योनिलेपश्च मूढ़गर्भाणाम्।
मूर्च्छार्त्तिषु च ललाटे लेपनमाहुः प्रधानतमम्॥
भेरीमृदङ्गपटहान् छत्राण्यमुना तथा ध्वजपताकाः।
लिप्त्वाऽहिविषनिरस्त्यै प्रध्वनयेद्‌ दर्शयेन्मतिमान्॥
यत्र च सन्निहितोऽयं न तत्र बालग्रहा न रक्षांसि।
न चैव कार्म्मणमन्त्रा भजन्ति नाथर्व्वणो मन्त्राः॥

पादुका। इति षष्ठ्यङ्गोऽयमगदो वैश्रवणाय कुवेराय त्र्यम्बकेण शिवेनाख्यातो महागन्धहस्तीति नाम्ना। पत्रादीनां षष्टिर्गवां पित्ते पेष्या, पुष्यनक्षत्रे पिष्ट्वा गुड़िका कार्य्या सिद्धा स्यात्। एतेनागदेन लिप्तगात्रः पुमान् सर्पान् गृह्णाति धारयितुं शक्तः स्यात्, तथा विषं भक्षयेच्च खादितुं शक्तः स्यान्नास्य व्यापत् स्यात्। भेर्य्यादिकमनेन लिप्त्वाऽहिविषनिरस्त्यै निरासार्थं ध्वनयेत्, तद्ध्वनिश्रवणेन विषं निरस्तं स्यात्। छत्राणि ध्वजपताकाश्च लिप्त्वाऽहिविष-निरस्त्यै मतिमान् वद्यो दर्शयेद् विपार्त्तम्। बालग्रहाः स्कन्दादयः। नचैवं

सर्व्वग्रहा न तत्र प्रभवन्ति नचाग्निशस्त्रनृपचौराः ।
लक्ष्मीश्च तत्र भजते यत्र महागन्धहस्त्यस्ति ॥
संपिष्यमाणे चात्रेमं सिद्धमन्त्रमुदाहरेत् ।
मम माता जया नाम जयो नामेति मे पिता ।
सोऽहं जय-जयापुत्रो विजयोऽथ जयामि च ॥
नमः पुरुषसिंहाय विष्णवे विश्वकर्म्मणे ।
सनातनाय कृष्णाय भवाय विभवाय च ॥
तेजो वृषाकपेः साक्षात् तेजो ब्रह्मेन्द्रयोर्यमे ।
यथाहं नाभिजानामि वासुदेवपराजयम् ॥
मातुश्च पाणिग्रहणं समुद्रस्य च शोषणम् ।
अनेन सत्यवाक्येन सिध्यतामगदो ह्ययम् ॥
निहिनिहि मिनिमिनि संसृष्टे
रक्ष सर्व्वं भेषजोत्तमे स्वाहा ॥ २४ ॥

महागन्धहस्तीनामागदः ॥

ऋषभकजीवकयष्टीमधुकोत्पलधान्यकेसराजाज्यः ।
ससितगिरिकोलमध्याः पेयाः श्वासज्वरादिहराः ॥
हिङ्गु च कृष्णायुक्तं कपित्थरसयुक्तमुत्पलवर्णाश्च ।
समधुसितौ पातव्यौ ज्वरहिक्काकासश्वासघ्नौ ॥

कार्म्मणमन्त्राः परद्रोहोपायकुमन्त्रा भजन्ति द्रोहाय नाथर्व्वणोप्याभिचारिकमन्त्रा न भजन्ति। संपिष्यमाणेऽत्र निगदे सिद्धमन्त्रमिममुदाहरेत्। यो वैद्यः पुष्ये नक्षत्रे गोपित्तेनागदमिमं पिंष्यात्, स इमं वक्ष्यमाणं सिद्धमन्त्रं पठन् पिंष्यादिति। तन्मन्त्रमाह—मम मातेत्यादि। स्वाहान्तोऽयं मन्त्रश्चतुर्भिः श्लोकैर्निहीत्यादुत्तरैरिति। महागन्धहस्त्यगदः ॥ २४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—ऋषभकेत्यादि। ऋषभकादयः सितगिरिमृत्कोलमज्जसहिताः पिष्टाः पेयाः श्वासज्वरादिहराः। हिङ्गित्यादि कृष्णायुक्तं हिङ्गु इत्येकः।

<u>चक्रपाणिः</u>—ऋषभकेत्यादिना विषोपद्रवश्वासादिचिकित्सोच्यते। सितगिरिः श्वेता-

लेहः कोलास्थ्यञ्जनलाजोत्पलघृतर्वमिं हन्ति।
बृहतीद्वयाढ़कीपत्रधूमवर्त्तिस्तु हिक्काघ्नी॥
शिखिबर्हबलाकास्थीनि सर्षपाश्चन्दनञ्च घृतयुक्तम्।
धूमो गृहशयनासनवस्त्रादिषु शस्यते विषजित्॥
घृतयुक्ते नतकुष्ठे भुजगपतिशिरः शिरीषकुसुमं वा।
धूमोऽगदः स्मृतोऽयं सर्व्वविषघ्नः श्वयथुहृच्च॥
जतुसेव्यपत्रगुग्गुलुभल्लातककुकुभपुष्पसर्ज्जरसाः।
श्वेता धूमा उरगाखुकीटवस्त्रक्रिमिहराः स्युः॥ २५॥
तरुणपलाशक्षारं स्रुतं पचेच्चूर्णितैः सह समांशैः।
लोहितमृद्रजनीद्वयमधुकसुरसशुक्लमञ्जरीभिः॥

कपित्थरसयुक्तमुग्रलवणं सावर्च्चलमित्येके। इति द्वौ समधुसितौ पातव्यौ। लेह इत्यादि। कोलास्थिमज्जादिभिर्लेहो विषे वमिं हन्ति। अत्र घृतेन लेहः। बृहत्यादीनां त्रयाणां पत्रं पिष्ट्वा धूमपानार्था वर्त्तिः कार्य्या हिक्काघ्नी। शिखीत्यादि। शिखिनो बर्हं पुच्छं, बकस्यास्थीनि, शिखिपुच्छादिचतुष्कं कुट्टयित्वा घृतयुक्तं गृहादिषु धूपयेत्। स च धूमो विषजित् गृहादिषु शस्यते। घृतेत्यादि। नतं कुष्ठञ्चेति द्वे घृतयुक्ते धूपयेदयमेको धूमः। भुजगपतिशिरो दर्व्वीकरादिसर्पस्य मस्तकं शुष्कीकृत्य शिरीषपुष्पञ्चैकीकृत्य धूपयेदयञ्च धूमोऽगदः स्मृतः। जत्वित्यादि। जतु लाक्षा। सेव्यमुशीरम्। ककुभोऽर्ज्जुनस्तस्य पुष्पम्। श्वेता श्वेतापराजिता। एतान् पिष्ट्वा धूपयेत्। प्रत्येकमेषां धूमा उरगादिहराः स्युः। वस्त्रक्रिमिर्वस्त्रे जाता यूकाः॥ २५॥

गङ्गाधरः—तरुणेत्यादि। पलाशस्य तरुणं वृक्षं छित्वा पाटयित्वा संशोष्य क्षारं कृत्वा चतुर्गुणे षड्गुणे वा तोये गोलयित्वैकविंशतिवारं परिस्राव्य स्रुतं तज्जलं चतुर्गुणं लोहितमृदादिभिः समांशैश्चूर्णितैः सह पचेत्।

पराजिता। कोलमध्यं बदरमज्जा। भुजगपतिशिर इति द्विमुखसर्पशिरः। पलाशक्षारस्तु तरुणपलाशं छित्वा पाटयित्वा संशोष्य ... शरकल्पेन परिस्राव्य धारितम्, लोहितमृत् गैरिकम्, सुरसमञ्जरी पर्णासभेदः॥ २७—२९॥

लाक्षासैन्धवमांसीहरेणु हिङ्गुद्विसारिवाकुष्ठैः ।
सव्योषवाह्लीकैर्द्दर्व्वीलेपेन घट्टयेद् यावत् ॥
सर्व्वविषशोथगुल्मत्वग्दोषार्शोभगन्दरप्लीह्नः ।
शोथापस्मारक्रिमिभूतस्वरभेदकण्डुपाण्डुगदान् ।
मन्दाग्नित्वं कासं सोन्मादं नाशयेयुरथ पुंसाम् ।
गुटिकाश्छायाशुष्काः कोलसमास्ताः समुपयुक्ताः ॥ २६ ॥
क्षारगुडिकाः ।
पीतविषदष्टविद्धेष्वेतद्विषे च वाच्यमुद्दिष्टम् ।
सामान्यतः पृथक्त्वान्निर्देशमतः शृणु यथावत् ॥ २७ ॥
रिपुयुक्तेभ्यो नृभ्यः स्वेभ्यः स्त्रीभ्योऽथवा भयं नृपतेः ।
आहारविहारगतं तस्मात् प्रेष्यान् परीक्षेत ॥ २८ ॥
अत्यर्थशङ्कितः स्याद् बहुवागथवाल्पवाग् विगतलक्ष्मीः ।
प्राप्तः प्रकृतिविकारं विषप्रदाता नरो ज्ञेयः ॥

यावद्दर्व्वीप्रलेपस्तावद्दर्व्वीप्रलेपेन घट्टयेत् । कोलप्रमाणा गुडिकाः कृत्वा छायाशुष्काः कार्य्यास्ताः गुटिकाः समुपयुक्ताः सर्व्वविषादीन् नाशयेयुः। लोहितमृत् रक्तवर्णगिरिमृत् । रजनीद्वयम् सुरसस्य शुक्लनिर्गुण्ड्या मञ्जरी, श्वेततुलसी-मञ्जरी वा। द्विसारिवा श्यामलताऽनन्तमूलञ्च। वाह्लीकं हिङ्गु, तेन हिङ्गुभागद्वयम् । क्षारगुडिका ॥ २६ ॥

गङ्गाधरः—पीतेत्यादि । पीतविषादिषु सामान्यतो विषे यद् वाच्यं तदेतदुद्दिष्टं, अतःपरं पृथक्त्वान्निर्देशं यथावच्छृणु ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—तद्यथा—रिपुयुक्तेभ्य इत्यादि । नृपते राजमात्रस्य तथान्यस्य रिपुयुक्तेभ्यो रिपुभावयुक्तेभ्यो नृभ्यो व्यभिचारादिदोषवतीभ्यः स्त्रीभ्यश्च विषतो भयं भवति । आहारविहारगतं आहारद्रव्यमिश्रितं विषं ते नृपतये प्रेष्यैर्भृत्यर्ददति विहारद्रव्येषु च। तस्मात् प्रेष्यान् परीक्षेत ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—विषदाता ह्येवं ज्ञेयः । तद्यथा । अत्यर्थेत्यादि । विषदाता नरोऽत्यर्थं शङ्कितः स्याद् अतिशङ्की स्वभावत एव स्यात् । बहुवागल्पवाग्

चक्रपाणिः—अतः शृण्विति विषस्य लक्षणं भेषजस्य पृथक् निर्देशं शृणु इति । (विषयुक्तमिति विषयुक्तेत्यर्थः।) स्वीभ्य इति सौभाग्यार्थं प्रवृत्ताभ्यः । आहारविहारगतम् इति आहारविहारा

वाप्यसंवृतो भवति। विगतलक्ष्मीः शरीरकान्तिस्तस्य विगता भवति। प्रकृतिविकारं प्राप्तः स्यात्। य-एवम्भूतः स्यात् स नरो विषदाता ज्ञेयः। सुश्रुते चोक्तम्। "धन्वन्तरिः काशिपतिस्तपोधर्म्मभृतां वरः। सुश्रुतप्रभृतीन् शिष्यान् शशासाऽहतशासनः॥ रिपवो विक्रमाक्रान्ता ये च स्वे कृत्यतां गताः। सिसृक्षवः क्रोधविषं विवरं प्राप्य तादृशम्। विषैर्निहन्युर्निपुणं नृपतिं दुष्टचेतसः। स्त्रियो वा विविधान् योगान् कदाचित् सुभगेच्छया। विषकन्योपयोगाद् वा क्षणाज्जह्यादसून् नरः। तस्माद् वैदेग्न सततं विषाद्रक्ष्यो नराधिपः॥ यस्माच्च चेतोऽनित्यत्वमश्ववत् प्रथितं नृणाम्। न विश्वसेत् ततो राजा कदाचिदपि कस्यचित्॥ कुलीनं धार्म्मिकं स्निग्धं सुभृतं सततोत्थितम्। अलुब्धमशठं भक्तं कृतज्ञं प्रियदर्शनम्। क्रोधपारुष्यमात्सर्य्यमदालस्यविवर्जितम्। जितेन्द्रियं क्षमावन्तं शुचिं शीलदयान्वितम्। मेधाविनम् असंश्रान्तमनुरक्तं हितैषिणम्। पटुं प्रगल्भं निपुणं दक्षं मायाविवर्ज्जितम्। पूर्व्वोक्तैश्च गुणैर्युक्तं नित्यं सन्निहिताऽगदम्। महानसे प्रयुञ्जीत वैद्यं तद्विद्यपूजितम्॥ प्रशस्तदिग्देशकृतं शुचिभाण्डं महच्छुचि। सजालकं गवाक्षाढ्यमात्मवर्गनिषेवितम्। विकक्षसृष्टसंसृष्टं सवितानं कृतार्च्चनम्। परीक्षितस्त्रीपुरुषं भवेच्चापि महानसम्॥ तत्राध्यक्षं नियुञ्जीत प्रायो वैद्यगुणान्वितम्॥ शुचयो दक्षिणा दक्षा विनीताः प्रियदर्शनाः। संविभक्ताः सुमनसो नीचकेशनखाः स्थिराः। स्नाता दृढं संयमिनः कृतोष्णीषाः सुसंयताः। तस्य चाज्ञा विधेयाः स्युर्विविधाः परिकर्म्मिणः॥ आहारस्थितयश्चापि भवन्ति प्राणिनो यतः। तस्मान्महानसे वैद्यः प्रमादरहितो भवेत्। महानसिकवोढ़ारः सौपौदनिकपौपिकाः। भवेयुर्वैद्यवशगा ये चाप्यन्ये तु केचन॥ इङ्गितज्ञो मनुष्याणां वाक्‌चेष्टामुखवैकृतः। विद्याद् विषस्य दातारमेभिर्लिङ्गैश्च बद्धिमान्॥ न ददात्युत्तरं पृष्टो विवक्षन् मोहमेति च। अपार्थं बहु सङ्कीर्णं भाषते चापि मूढ़वत्। स्फोटयत्यङ्गुलीर्भूमिम् अकस्माद् विलिखेद्धसेत्। वेपथुर्जायते तस्य त्रस्तश्चान्योऽन्यमीक्षते। क्षामो विवर्णवक्त्रश्च नखैः किञ्चिच्छिनत्त्यपि। आलभेतासकृद् दीनः करेण च शिरोरुहान्। निर्यियासुरपद्वारैर्वीक्षते च पुनःपुनः। वर्त्तते विपरीतस्तु विषदाता विचेतनः। केचिद् भयात् पार्थिवस्य त्वरिता वा तदाज्ञया। असतामपि सन्तोऽपि चेष्टां कुर्व्वन्ति मानवाः। तस्मात् परीक्षणं कार्य्यं भृत्यानामादितो नृपैः। अन्ने पाने दन्तकाष्ठे तथाभ्यङ्गेऽवलेखने। उत्सादने

दृष्ट्वैवं नतु सहसा भोज्यं न्यसेत् तदग्रमग्नौ तु ।
सविषं हि प्राप्यान्नं बहून् विकारान् भजत्यग्निः ॥
शिखिबर्हविचित्रार्च्चिस्तीक्ष्णः सरूक्षकुणपगन्धिश्च ।
स्फुटति सशब्दमेकावर्त्तो विहतार्च्चिरपि च स्यात् ॥
पात्रस्थञ्च विवर्णं भोज्यं स्यान्मक्षिकाश्च मारयति ।
क्षामस्वरञ्च काकं कुर्य्याद्‌ विरजेच्चकोराक्षि ॥ २९ ॥

कषाये च परिषेकेऽनुलेपने। स्रक्षु वस्त्रेषु शय्यासु कवचाभरणेषु च। पादुका-पादपीठेषु पृष्ठेषु गजवाजिनाम्। विषजुष्टेषु चान्येषु नस्य-धूमाञ्जनादिषु। लक्षणानि प्रवक्ष्यामि चिकित्सामप्यनन्तरम्"॥ इति। परीक्षणमाह—दृष्ट्वैवमित्यादि। नृपेण सहसा न तु, भोज्यमेवं दृष्ट्वा त्वग्नौ तद्‌ भोज्यस्य परीक्षणं कुर्य्यात्। तद्‌यथा। सविषमित्यादि। सविषमन्नमग्नौ क्षिप्तं सम्प्राप्याग्निर्बहून् विकारान् भजति। शिखिबर्हविचित्रार्च्चिः स्यात् सरूक्षशवगन्धिश्च तीक्ष्णश्च सोऽग्निर्भवति। सशब्दं सोऽग्निः स्फुटति। एकावर्त्तो एकस्मिन्नावर्त्तने भ्रमे विहतार्च्चिरपि स्यात् सोऽग्निरिति। पात्रस्थं तत् सविषं भोज्यं विवर्णं स्यात्। तच्च पतिता मक्षिका मारयति। काकं तत् सविषं भोज्यं दृष्टवन्तं क्षामस्वरं कुर्य्यात्। तत्सविषभोज्यदर्शनात् चकोराक्षि विरजेत् विरागयुक्तं स्यात्। सुश्रुते चोक्तम्। "नृपभक्ताद्‌ बलिं न्यस्तं सविषं भक्षयन्ति ये। तत्रव ते विनश्यन्ति मक्षिका वायसादयः। हुतभुक् तेन चान्नेन भृशं चट्‌चटायते। मयूरकण्ठप्रतिमो जायते चापि दुःसहः। भिन्नार्च्चिस्तीक्ष्णधूमश्च न चिराच्चोपशाम्यति। चकोरस्याक्षिवैराग्यं जायते क्षिप्रमेव तु। दृष्ट्वान्नं विषसंसृष्टं म्रियन्ते जीवजीवकाः। कोकिलः स्वरवैकृत्यं क्रौञ्चस्तु मदमृच्छति। हृष्येन्मयूर उद्विग्नः क्रोशतः शुक-सारिके। हंसः क्ष्वेडति चात्यर्थं भृङ्गराजस्तु कूजति। पृषतो विसृजत्यम्भो विष्ठां मुञ्चति मर्कटः॥ सन्निकृष्टांस्ततः कुर्य्याद्राज्ञस्तान् गृहपक्षिणः। वेश्मनोऽथ विभूषार्थं रक्षार्थं चात्मनः सदा॥" इति॥ २९॥

सविषा इत्यनुवर्त्तते। विरजेत् चकोराक्षीति दृष्ट्वा सविषमन्नं, काकांश्च क्षामस्वरान् दर्शनेनैव कुर्य्यादिति ज्ञेयम् ॥ २७—२९ ॥

पाने नीला राजी वैवर्ण्यं स्वाश्च नेक्षते च्छायाम्।
विकृतामथवा पश्यति लवणाक्ते फेनमाला स्यात्॥ ३० ॥
पानान्नयोः सविषयोर्गन्धेन शिरोरुजा हृदि च मूर्च्छा च।
स्पर्शेन पाणिशोथः सुप्त्यङ्गुलिदाहतोदनखभेदाः॥
मुखताल्वोष्ठचिमिचिमा जिह्वा शूनवती जड़ा विवर्णा च।
द्विजहर्षहनुस्तम्भास्यदाहनानागलविकाराः॥

गङ्गाधरः—पान इत्यादि। पाने पानीयजलादिद्रव्ये सविषे नीला राजी स्यात्, तत्पानीयस्य वैवर्ण्यञ्च स्यात्, तत्र पानीये द्रव्ये पुमान् स्वां छायाञ्च नेक्षते, अथ यदि पश्यति तदा विकृतां छायां छिद्रादिमतीं पश्यति। लवणाक्ते विषे फेनमाला फेनसमूहः स्यादिति। सुश्रुते चोक्तम्। "द्रवद्रव्येषु सर्व्वेषु क्षीरमद्योदकादिषु। भवन्ति विविधा राज्यः फेनबुद्बुदजन्म च॥ छायाश्चात्र न दृश्यन्ते दृश्यन्ते यदि वा पुनः। भवन्ति यमलाश्छिन्नास्तन्व्यो वा विकृतास्तथा॥ शाकसूपान्नमांसानि क्लिन्नानि विरसानि च। सद्यः पर्य्युषितानीव विगन्धानि भवन्ति च॥ गन्धवर्णरसैर्हीनाः सर्व्वे भक्ष्याः फलानि च। पक्वान्याशु विशीर्य्यन्ते पाकमामानि यान्ति च॥" इति॥ ३०॥

गङ्गाधरः—पानान्नयोरित्यादि। सविषयोः पानान्नयोर्गन्धेन शिरोरुजा हृदये च रुजा स्यात्। मूर्च्छा च भवति। स्पर्शेन तयोः सविषपानान्नयोः पाणिभ्यां संस्पर्शे पाणिशोथः पाणिसुप्तिः स्पर्शाज्ञानं अङ्गुलिदाहतोदौ नखभेदश्च। सुश्रुते च। "पाणिप्राप्तं पाणिदाहं नखशातं करोति च। अत्र प्रलेपः श्यामेन्द्र-गोपासोमोत्पलानि च॥" मुखेत्यादि। विषजुष्टेन द्रव्येण जिह्वानिर्लेखने कवले वा कृते मुखादिषु चिमिचिमा स्यात्। जिह्वा तु शूनवती शोफयुता जड़ा विवर्णा च भवति। द्विजानां दन्तानां हर्षो हनुस्तम्भ आस्यदाहो नानागलविकारश्च। सुश्रुते च। "जिह्वानिर्लेखकवलौ दन्तकाष्ठवदादिशेत्। अथास्य धातकीपुष्पपथ्याजम्बूफलास्थिभिः। सक्षौद्रैः प्रच्छिते शोफे कर्त्तव्यं प्रतिसारणम्। अथवाङ्कोठमूलानि त्वचः सप्तच्छदस्य च।

चक्रपाणिः—पान इति मद्यादौ पेये। छायामिति प्रतिबिम्बम्। लवणाक्ते इति पान-विशेषणम्॥ ३०॥

आमाशयं प्रविष्टे वैवर्ण्यं स्वेदसदनमुत्क्लेदः ।
दृष्टिहृदयोपरोधो बिन्दुशतैश्चीयते चाङ्गम् ॥
पक्वाशयन्तु याते मूर्च्छामददाहमोहबलनाशाः ।
तन्द्रा कार्श्यञ्च विषे पाण्डुत्वञ्चोदरस्थे स्यात् ॥ ३१ ॥
दन्तौष्ठमांसशोफाः शीर्य्यन्ते दन्तपवने कूर्च्चास्तु ।
केशच्युतिः शिरोरुक् ग्रन्थयो विशीर्णाश्च कूर्च्चः स्यात् ॥

शिरीषमाषका वापि सक्षौद्राः प्रतिसारणम् ॥" इति । आमाशयमित्यादि । प्रमादान्मोहाद् वा यदि विषजुष्टमन्नं सेवते तदा तस्यामाशयं प्रविष्टे विषे वैवर्ण्यादयः, दृष्टिहृदयरोधश्च । बिन्दुरूपस्फोटशतैरङ्गमुपचीयते । सुश्रुते चान्यत् । "स चेत् प्रमादान्मोहाद् वा तदन्नमुपसेवते । अष्ठीलावत् ततो जिह्वा भवत्यरसवेदिनी । तुद्यते दह्यते चापि श्लेष्मा चास्यात् प्रसिच्यते । तत्र वाप्येरितं कर्म्म यच्च स्याद् दान्तकाष्ठिकम् । मूर्च्छां छर्दिमतीसारमाध्मानं दाहवेपथू । इन्द्रियाणाञ्च वैकृत्यं कुर्य्यादामाशयं गतम् । तत्राशु मदनालावु-विम्बीकोषातकीफलैः । छर्दनं दध्युदश्विद्भ्यामथवा तण्डुलाम्बुना ॥ उपक्षिप्तस्य चान्नस्य वाष्पेणोर्द्ध्वं प्रसर्पता । हृत्पीड़ा भ्रान्तनेत्रत्वं शिरोदुःखञ्च जायते । तत्र नस्याञ्जने कुष्ठं रामठं नलदं मधु । कुर्य्याच्छिरीषरजनी-चन्दनैश्च प्रलेपनम् । हृदि चन्दनलेपन्तु तथा सुखमवाप्नुयात् ॥" इति । पक्वाशयन्त्वित्यादि । मोहात् प्रमादात् सविषान्नभक्षणात् पक्वाशयं याते विषे मूर्च्छादयः स्युः । उदरस्थे विषे तन्द्रा कार्श्यं पाण्डुत्वञ्चेति । उदरगतमात्रे आमाशयगतं नोच्यते । अत्र सुश्रुते च । "दाहं मूर्च्छामतीसारं तृणामिन्द्रियवैकृतम् । आटोपं पाण्डुतां कार्श्यं कुर्य्यात् पक्वाशयं गतम् ॥ विरेचनं ससर्पिष्कं तत्रोक्तं नीलिनीफलम् । दध्ना दूषीविषारिश्च पेयो वा मधुसंयुतः ॥" इति ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—दन्तौष्ठेत्यादि । दन्तकाष्ठगते विषे दन्तौष्ठमांसशोफः । दन्तपवने कूर्च्चाश्च शीर्य्यन्ते । कूर्च्चाः कूँचीति लोके । उक्तं सुश्रुते । "विशीर्य्यंते

चक्रपाणिः—मुखेत्यादिना मुखसम्बन्धे विषलक्षणम् । दन्तेत्यादिना दन्तधावनकूर्चादीनां

दुष्टेऽञ्जनेऽक्षिदाहः स्रावोऽप्युपदेहशोथरागाश्च ।
आदैरगदौ कोष्ठः स्पृश्यैस्त्वग् दह्यते दुष्टैः ॥
स्नानाभ्यङ्गोत्सादनवस्त्रालङ्कारवर्णकैर्दुष्टैः ।
कण्डूर्त्तिकोठपिड़कारोमोद्गमचिमिचिमाः शोफाः ॥
एते च करचरणतोददाहक्लमाविपाकाश्च ।
भूपादुकाश्वगजचर्म्मकेतुशयनासनैर्दुष्टैः ॥

कूर्च्चकस्तु दन्तकाष्ठगते विषे। जिह्वादन्तौष्ठमांसानां श्वयथुश्चोपजायते ॥" अथास्य धातकीपुष्पेत्याद्यौषधं जिह्वानिर्लेखकवले दर्शितम्। विषजुष्टेन द्रव्येण शिरोलेपने कृते केशच्युतिः शिरसि रुक् ग्रन्थयो जायन्ते कूर्च्चश्च विशीर्णः स्यात्। सुश्रुते च। "केशशातः शिरोदुःखं खेभ्यश्च रुधिरागमः। ग्रन्थिजन्मोत्तमाङ्गेषु विषजुष्टे तु लेपने ॥" इति। दुष्टे इत्यादि। विषेण दुष्टेऽञ्जने नेत्रदत्तेऽक्षिदाहः। अक्ष्णोरेव स्रावश्चातिशयोपदेहशोथरागाः। सुश्रुते च। "अश्रूपदेहो दाहश्च वेदना दृष्टिविभ्रमः। अञ्जने विषसंसृष्टे भवेदान्ध्यमथापि वा। तत्र सद्योघृतं पेयं तर्पणञ्च समागधम्। अञ्जनं मेषशृङ्गस्य निर्य्यासो वरुणस्य च। मुष्ककस्याजकर्णस्य फेनो गोपित्तसंयुतः। कपित्थमेषशृङ्गयोश्च पुष्पं भल्लातकस्य वा। एकैकं कारयेत् पुष्पं बन्धूकाङ्कोठयोरपि ॥" इति। अथ विषेण दुष्टैरादैः खाद्यद्रव्यैः खादितैरादौ कोष्ठो दह्यते। एवं विषेण दुष्टैः स्पृश्यद्रव्यैः स्पृष्टैरादौ त्वग् दह्यते। इति। स्नानेत्यादि। विषेण दुष्टैः स्नानादिभिर्द्रव्यैः स्नानादिषु कण्डूप्रभृतयः शोफाश्च स्युः। तदुक्तं सुश्रुते—"पिच्छिलो बहलोऽभ्यङ्गो विवर्णो वा विषान्वितः। स्फोटजन्म रुजा स्रावस्त्वक्पाकः स्वेदनं ज्वरः। दरणञ्चापि मांसानामभ्यङ्गे विषसंयुते ॥ तत्र शीताम्बु-सिक्तस्य कर्त्तव्यमनुलेपनम्। चन्दनं तगरं कुष्ठमुशीरं वेणुपत्रिका। सोमवल्ल्यमृता श्वेता पद्मं कालीयकं त्वचम्। कपित्थरसमूत्राभ्यां पानमेतच्च युज्यते। उत्सादने परीषेके कषाये चानुलेपने। शय्यावस्त्रतनुत्रेषु ज्ञेयमभ्यङ्गलक्षणैः ॥" इति। एते चेत्यादि। राज्ञो भूपादुकादिभिर्विषेण दुष्टैरेते च कण्डूर्त्तिकोठपिड़कारोमोद्गमचिमचिमशोफाः करचरणतोदादयश्च स्युः। उक्तं सुश्रुते। "अस्वास्थ्यं कुञ्जरादीनां लालास्रावोऽक्षिरक्तता। स्फिक्पायु-

विषदुष्टानामेव लक्षणं प्रकरणाज्ज्ञेयम्। दन्तपवनस्य कूर्च्चः दन्तमलशोधनकूर्च्चः। विशीर्य्येत

माल्यमगन्धं म्लायति शिरोरुजारोमहर्षकरम् ।
स्तम्भयति खानि नासामुपहन्त्यथ दर्शने धूमः ॥
कूपतड़ागादिजलं दुर्गन्धं सकलुषं विवर्णञ्च ।
पीतं श्वयथुं कोठान् पिड़काश्च करोति मरणञ्च ॥ ३२ ॥

मेढ्रमुष्केषु युक्तेषु स्फोटसम्भवः। तत्राभ्यङ्गवदेवेष्टा यातृवाहनयोः क्रिया॥ शोफः स्रावस्तथा स्वापः पादयोः स्फोटजन्म च। भवन्ति विषजुष्टाभ्यां पादुकाभ्यामसंशयम् ॥ उपानत्पादपीठानि पादुकावत् प्रसादयेत् । भूषणानि हतार्चींषि न विभान्ति यथा पुरा। स्वानि स्थानानि हन्युश्च दाहपाकावदारणैः ॥" इति। माल्यमित्यादि। विषेण दुष्टं माल्यमगन्धं सत् म्लायति शिरोरुजादिकरञ्च। सुश्रुते च। "शिरोऽभ्यङ्गः शिरस्त्राणं स्नानमुष्णीषमेव च। स्रजश्च-विषसंसृष्टाः साधयेदनुलेपवत् ॥" इति। विषदुष्टो धूमः नासया पीतः खानि छिद्राणि स्तम्भयति। नासामुपहन्त्यथ दर्शने चक्षुषी उपहन्ति। सुश्रुते च। "शोणितागमनं खेभ्यः शिरोरुक् कफसंस्रवः। नस्यधूमगते लिङ्गमिन्द्रियाणान्तु वैकृतम् ॥ तत्र दुग्धैर्गवादीनां सर्पिः सातिविषैः शृतम् । पाने नस्ये च सश्वेतं हितं समदयन्तिकम् ॥" इति। अन्यच्च। "गन्धहानिर्विवर्णत्वं पुष्पाणां म्लानता भवेत् । जिघ्रतश्च शिरोदुःखं वारिपूर्णे च लोचने॥ तत्र वाष्पेरितं कर्म्म मुखालेपे च यत् स्मृतम् ॥ मुखालेपे मुखं श्यावं युक्तमभ्यङ्गलक्षणैः। पद्मिनीकण्टकप्रख्यैः कण्टकैश्चोपचीयते। सक्षौद्रश्च घृतं पानं प्रलेपश्चन्दनं घृतम्। पयस्या मधुकं फञ्जी बन्धुजीवपुनर्नवम् ॥ कर्णतैलगते श्रोत्र-वैगुण्यं शोफवेदने। कर्णस्रावश्च तत्राशु कर्त्तव्यं प्रतिपूरणम्। स्वरसो बहुपुत्रायाः सघृतः क्षौद्रसंयुतः। सोमवल्करसश्चापि सुशीतो हित इष्यते ॥" इति। कूपेत्यादि। राज्ञा स्वराष्ट्राक्रमनिवारणार्थं शत्रूणां स्वराज्ये कूपतड़ागादिजलं यदि विषयोगाद् दूषितं क्रियते अथवा शत्रुभिः क्रियत, तदा तज्जलं दुर्गन्धादि भवति। पीतश्च श्वयथुकोठादीनि करोति॥ ३२ ॥

हृत्यस शीर्णः स्यात्। खाद्यैरिति भोज्यैः। स्पृश्यैरित्यभ्यङ्गादिभिः। माल्यमिति विषदुष्टं माल्यम्। नासामुपहन्तीति दर्शनमिति चक्षुः॥ ३१। ३२ ॥

आदौ चामाशयगे वमनं त्वक्स्थे प्रदेहसेकादि ।
कुर्य्यात् भिषक् चिकित्सां दोषबलञ्चैव हि समीक्ष्य ॥३३॥
इति मूलविषविशेषाः प्रोक्ताः शृणु जङ्गमस्यातः ।
सविशेषचिकित्सितमेवादौ तत्रोच्यते तु सर्पाणाम् ॥
दर्व्वीकरा मण्डलिनो राजिमन्तस्तथैव च ।
सर्पा यथाक्रमं वातपित्तश्लेष्मप्रकोपणाः ॥
दर्व्वीकरः फणी ज्ञेयो मण्डली मण्डलाः फणाः ।
बिन्दुलेखो हि चित्राङ्गः पन्नगः स्यात् स राजिमान् ॥
विशेषात् कटुकं रूक्षमम्लोष्णां स्वादु शीतलम् ।
विषं यथाक्रमं तेषां तस्माद्‌ वातादिकोपनम् ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—तत्रादौ तज्जलमिश्रिते पीते विषे त्वामाशयगे वमनं भिषक् दोषबलं समीक्ष्य चिकित्सां कुर्य्यात्। त्वक्स्थे विषे प्रदेहसेकादि चिकित्सां कुर्य्यात्। इति मूलविषविशेषाः प्रोक्ताः व्याख्याताः। अत ऊर्द्ध्वं जङ्गमस्य विषस्य विशेषान् शृणु। सुश्रुते चोक्तम्। "युक्तसेनस्य नृपतेः परानभिजिगीषतः। भिषजा रक्षणं कार्य्यं यथा तदुपदेक्ष्यते। विजिगीषुः सहामात्यैर्यात्रायुक्तः प्रयत्नतः। रक्षितव्यो विशेषेण विषादेव नराधिपः॥ पन्थानमुदकं छायां भक्तं यवसमिन्धनम्। दूषयन्त्यरयो यस्माज्जानीयाच्छोधयेत्तथा॥ तस्य लिङ्गं चिकित्सा च कल्पस्थाने प्रवक्ष्यते॥" इति॥ ३३॥

गङ्गाधरः—दर्व्वीकरेत्यादि। दर्व्वीकरादयस्त्रिविधाः सर्पा यथाक्रमं वातपित्तश्लेष्मप्रकोपणाः। तत्र दर्व्वीकरो नाम सर्पः फणी फणावान् शीघ्रगामी ज्ञेयः। मण्डली मण्डलमस्य फणा मण्डला मण्डलाकारा मन्दगामी पृथुश्च स मण्डली सर्पः। यः पन्नगो बिन्दुलेखावान् चित्राङ्गश्च स्यात् स राजिमान् सर्प उच्यते। यस्मात् तेषां दर्व्वीकरमण्डलिराजिमतां विषं विशेषाद् यथाक्रमं कटुकं रूक्षमम्लोष्णं स्वादुशीतलं तस्माद् वातादिकोपनम्। दर्व्वीकराणां विषं

चक्रपाणिः—मण्डलीति माण्डलयुक्तम्। बिन्दुना लेखया च विचित्रम् अङ्गं यस्य स तथा। दर्व्वीकरादीनान्तु प्रपञ्चस्त्विह पराधिकारत्वेन न कृतः। विशेषादित्यादौ कटुक-रूक्षमधिकं दर्व्वीकराणाम्, अम्लोष्णं मण्डलीनाम्, स्वादुशीतं राजिमताम्, त्रिदोषकोपनत्वेन वातादिकोपनम्। विशेषादिह विषस्य यद्यप्यव्यक्तरसमुक्तं तथापीह कटुकादिरसविधानं अनुरसाभिप्रायेण ज्ञेयम्।

दर्व्वीकरकृतो दंशः सूक्ष्मदंष्ट्रापदोऽसितः ।
निरुद्धरक्तः कूर्म्माभो वातव्याधिकरो मतः ॥
पृथ्वर्पितः सशोफश्च दंशो मण्डलिभिः कृतः ।
पीताभः पीतरक्तश्च पित्तरक्तविकारकृत् ॥
राजिमद्भिः कृतो दंशः पिच्छिलः स्थिरशोफकृत् ।
स्निग्धः पाण्डुश्च सान्द्रासृक् श्लेष्मव्याधिसमीरणः ॥ ३५ ॥
वृत्तभोगो महाकायः श्वसन् * ऊर्द्ध्वेक्षणः पुमान् ।
समाङ्गः शिरसा स्थूलः स्त्रीत्वतः स्याद्विपर्य्ययात् ॥
क्लीवः स्वस्तस्त्वधोदृष्टिः स्वरहीनः प्रकम्पते ।
स्त्रिया दष्टो विपर्य्यस्तरेभिः पुंसा नरो मतः ॥

कटु-रूक्षं वातकोपनम्, मण्डलिनां विषमम्लोष्णं पित्तकोपनम्, राजिमतां विषं स्वादु-शीतलं श्लेष्मकोपनमिति ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—तेषां दंशलक्षणान्याह—दर्व्वीकराणां दंष्ट्रापदो दंष्ट्राचिह्नमसितः निरुद्धरक्तश्च कूर्म्माभ ऊर्द्ध्वमध्यदेशः वातव्याधिकरः। मण्डलिभिः कृतो दंशः पृथुरूपेणार्पितः सशोफश्च पीताभः पीतरक्तवर्णः पित्तरक्तविकारकृत्। राजिमद्भिः सर्पैः कृतो दंशः पिच्छिलः स्थिरशोफकृत् स्निग्धश्च पाण्डुश्च सान्द्रासृक् च श्लेष्मरोगसमीरणकृत् ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—वृत्तेत्यादि। यः सर्पो वृत्तभोगः सुदृश्यफणः महाकायश्च श्वसन् श्वसत्यूर्द्ध्वेक्षणः समाङ्गः शिरसा स्थूलः स्थूलमस्तकः स पुमान् सर्पो ज्ञेयः। अतो विपर्य्ययात् असम्यग्वृत्तभोगा अमहाकायाऽधोदर्शना अल्पं श्वसन्ती न च समाङ्गी अस्थूलमूर्द्धा च स्त्रीसर्पी स्यात्। अत आभ्यां विपर्य्ययात् क्लीवः सर्पः। एषां मध्ये स्त्रिया दष्टो नरः स्रस्तो भ्रष्टगतिः स्वरहीनोऽधोदृष्टिः प्रकम्पते। यथा आतपे कटुकत्वं तद्वदिहापि, किंवा अव्यक्तदशायामेव अम्लकटुकादीनामधिकत्वं ज्ञेयम्। कुम्मर्पित इति अवगाढदंष्ट्रार्पितः ॥ ३४ । ३५ ॥

चक्रपाणिः—वृत्तभोगीत्यादिना सर्पाणां तीव्रविषज्ञानार्थं पुनर्भेदमाह। तद्वकृतचिकित्सा-भेद इहानुक्तोऽपि तन्त्रान्तरे ज्ञेयः। तथाहि 'सविते पच्यते रात्रौ स्त्रियस्तीव्रविषाः सदा'। तथा 'क्लीवदष्टो भिषजा कार्य्यः सूपचारस्त्वनारभे' इति। क्लीवो नपुंसकः। स्वरहीन इत्यादि।

* श्वसन् इति पाठान्तरम्।

व्यामिश्रलिङ्गैरेतैस्तु शण्डदष्टं वदेन्नरम्।
इत्येतदुक्तं सर्पाणां स्त्रीपुंक्लीवनिदर्शनम्॥
पाण्डुवक्त्रस्तु गर्भिण्या शूनौष्ठोऽप्यसितेक्षणः।
जृम्भाक्रोधोपजिह्वार्त्तो लूतया * रक्तमूत्रवान्॥
सर्पो गौधेरको नाम गोधायाः स्याच्चतुष्पदः।
कृष्णसर्पेण तुल्यः स्यान्नाना स्युर्मिश्रजातयः॥
गूढ़सम्पादितं वृत्तं पीड़ितं लम्बितार्पितम्।
सर्पितञ्च भृशाबाधं दंशा येऽन्ये न ते भृशाः॥
तरुणाः कृष्णसर्पास्तु गोनसाः स्थविरास्तथा।
राजिमन्तो वयोमध्ये भवन्त्याशीविषोपमाः॥ ३६॥

एभिर्विपर्य्यस्तैर्लक्षणैः पुंसा दष्टो नरो मतः, ऊर्द्ध्वं च यं प्रेक्षते। न च स्वरहीनो भवति नच कम्पते। एतैर्व्यामिश्रलक्षणैस्तु ऊर्द्ध्वाधोदृष्टिरीषत्स्वरभङ्गो यः स्यात् तं नरं शण्डदष्टं वदेत्। गर्भिण्या सर्प्या दष्टो नरः पाण्डुवक्त्रः शूनौष्ठोऽसितेक्षणश्च स्यात्। (अथ कीटदष्टलक्षणमाह—जृम्भेत्यादि। १) लतया (लुतया) दष्टो नरो जृम्भाद्यार्त्तो रक्तमूत्रवान् भवति। गौधेरको गोधाया जातश्चतुष्पदः सर्पो गौधेरको नाम, स कृष्णसर्पेण तुल्यः स्यात्। मिश्रजातयस्तु नानाविधाः स्युः। यद् दंशनं गूढ़सम्पादितं तद् भृशाबाधं यच्च वृत्तं वर्त्तुलं लम्बितार्पितं लम्बिताकृतिदंशनं यच्च पीड़ितं यच्च सर्पितं तत् सर्व्वं भृशाबाधं भृशमाबाधं करोति। ये चान्ये दंशास्ते तु न भृशा न भृशबाधकाः। तरुणा इत्यादि। दर्व्वीकराः कृष्णसर्पास्तरुणा युवान आशीविषोपमा भवन्ति। गोनसा मण्डलिनः स्थविरा आशीविषोपमा भवन्ति। राजिमन्तस्तु वयोमध्ये यौवनादुत्तरवयस्काः प्राग्-वार्द्धक्याद् आशीविषोपमा भृशा भवन्ति॥ ३६॥

गूढ़सम्पादितमत्यवगाढं वृत्तम् ऊर्द्धं परिवृत्तं पीड़ितमतिमांसरुजाकरम्। लम्बितार्पितम् अर्पितसकलदंष्ट्राग्रासलक्षणम्। वयोभेदेन दर्व्वीकरादीनां तीव्रतामाह—तरुणा इत्यादि कृष्णसर्पा इति। गोनसाः इति मण्डलिनः। आशीविषोपमा इति दृष्टिनिश्वासविषोपमाः॥ ३५॥

---

* लूतयेत्यस्य सूतयेति बहुसम्मतः पाठः।

सर्पदंष्ट्राश्चतस्रस्तु तासां वामाधरासिता।
पीता वामोत्तरा दंष्ट्रा रक्ता श्यावाधरोत्तरा॥
यन्मात्रः पतते बिन्दुर्गोबालात् सलिलोद्धृतात्।
वामाधरायां दंष्ट्रायां तन्मात्रं स्यादहेर्विषम्॥
एकद्वित्रिचतुर्वृद्धिर्विषभागोत्तरोत्तरा।
सवर्णास्तत्कृता दंशा बहूत्तरविषा भृशाः॥ ३७॥

गङ्गाधरः—सर्पदंष्ट्रा इत्यादि। सर्पाणां चतस्रो दंष्ट्रा वृहद्दन्ता वर्त्तन्ते। तासां दंष्ट्रानां चतसृणां मध्येऽधरा वामा दंष्ट्रा अधस्ताद् या साऽसिता कृष्णा। या चोत्तरा ऊर्द्ध्वा वामा दंष्ट्रा सा पीता। दक्षिणा त्वधरा दंष्ट्रा रक्ता उत्तरा दक्षिणा दंष्ट्रा श्यावा भवति। यन्मात्र इत्यादि। गोबालात् गोः पुच्छैकस्माद्वालात् सलिलोद्धृताद् यावन्मात्रो जलस्य बिन्दुः पतते अहेः सर्पस्य वामाधरदंष्ट्रायां तन्मात्रं विषं स्यात्। विषभागस्य उत्तरोत्तरदंष्ट्रायामेकद्वित्रिचतुर्वृद्धिः। तस्या एकस्या दंष्ट्राया एकभागस्तदूर्द्ध्वं वामदंष्ट्रायां द्वौ भागौ तथाविधौ द्वौ बिन्दू दक्षिणायामधरदंष्ट्रायां त्रयो बिन्दव उत्तरायां चत्वारो बिन्दव इति। सवर्णा इत्यादि। सर्पो यया दंष्ट्रया दशति तया कृता दंशास्तद्दंष्ट्रायाः सवर्णाः स्युः। बहूत्तरविषा भृशा इति उत्तरोत्तरदंष्ट्रादंशा बहुविषा भृशाश्च भवन्ति॥ ३७॥

चक्रपाणिः—सर्पदंष्ट्रा इत्यादिना दंष्ट्राभेदं दंशविशेषज्ञानार्थमाह। दंशस्याधरोत्तरेति दक्षिणाधरा रक्ता दक्षिणोत्तरा तु श्यावा। एकद्वित्रिचतुर्वृद्धिर्विषभागोत्तरोत्तरमिति एकद्वित्रिचतुरूपजातवृद्धिविषविभागे उत्तरोत्तरमिति वाक्यार्थः। सवर्णा यथास्वदंष्ट्रासमानवर्णाः। बहूत्तरविषा इति उत्तरोत्तरं बहुविषाः यथोत्तरं बहुविषाः। भृशा इति दुःखसाध्याः। दुःखसाध्यत्वमपि यथोत्तरं ज्ञेयम्। ननु पूर्व्वं दर्व्वीकरादीनां दंशस्य वर्णभेद उक्तः, इदानीन्तु दंष्ट्राभेदेन वर्णभेद उच्यते, तेन सर्व्वत्रैव दर्व्वीकरादौ सर्व्ववर्णोपपत्तिः, ततः पूर्व्वोक्तदंशवर्णविरोधः। उक्तञ्च अत्रैवार्थे आचार्यवर्म्मणा—यत्तु दर्व्वीकरमण्डली असितः पीतश्च वर्णतो दंश इति [illegible]। यस्मात् अनेकवर्णास्तु दंशाः। अत्रोच्यते दंष्ट्रानुकारिवर्णानाम् उल्लेखो दंशमात्रस्थिते विषे भवति। दर्व्वीकरादिषु विहितो यः वर्णः स प्रविसृते विषे भवतीति अवस्थाभेदान्न विरोधः। उक्तञ्च परिहारवार्त्तिके 'दंशस्यतः वर्णं दोषजे विसृजेद्" इति॥ ३७॥

सर्पाणामेव विण्मूत्रात् कीटाः स्युः कीटसम्मताः।
दूषीविषाः प्राणहरा इति सङ्क्षेपतो मताः॥
गात्रं रक्तं सितं कृष्णं श्यावं वा पिड़कायुतम्।
सकण्डूरागवीसर्प-पाकि स्यात् कुथितं तथा॥
कीटैर्दूषीविषैर्दष्टं लिङ्गं प्राणहरं शृणु।
सर्पदष्टे तथा शोथो वर्द्धते सोग्रगन्ध्यसृक्॥
दंशेऽक्षिगौरवं मूर्च्छा स रुगार्त्तः श्वसित्यपि।
तृष्णारुचिपरीतश्च भवेद्‌ दूषीविषार्द्दितः॥ ३८॥
दंशमध्ये तु यत् कृष्णं श्यावं वा जालकान्वितम्।
दग्धाकृति भृशं पाक-क्लेदकोथज्वरान्वितम्।
दूषीविषाभिर्लूताभिस्तं दष्टमिति निर्द्दिशेत्॥

गङ्गाधरः—सर्पानुक्त्वा कीटानाह—सर्पाणामित्यादि। सर्पाणामेव विण्मूत्रात् ये कीटाः स्युस्ते कीटा दूषीविषाः प्राणहरा इति द्विविधाः सविषकीटतया सम्मता इति सङ्क्षेपतः कीटा मताः, विस्तरस्त्वेषां सुश्रुतोक्तो दर्शितः प्राक्। तत्र दूषीविषकीटदष्टलक्षणमाह—गात्रमित्यादि। दूषीविषैः कीटैर्दष्टं गात्रं दष्टप्रदेशरूपं गात्रं रक्तादिकं स्यात्। प्राणहरं कीटं लिङ्गैः शृणु। प्राणहरकीट-लक्षणमाह—सर्पदष्टे यथा शोथस्तथा प्राणहरकीटदष्टे शोफ उग्रगन्ध्यसृग् वर्द्धते। दूषीविषकीटदंशलक्षणमुक्तम्, तदर्द्दितपुरुषलक्षणमाह—दंशेऽक्षीत्यादि। दूषीविषकीटदंशेऽक्षिगौरवं मूर्च्छा च स्यात्। स दूषीविषकीटार्द्दितः पुरुषो रुगार्त्तः सन् श्वसित्यपि तृष्णारुचिपरीतश्च भवेदिति॥ ३८॥

गङ्गाधरः—दूषीविषकीटविशेषदष्टलक्षणमाह—दंशमध्ये त्वित्यादि। यस्य पुंसो दंशमध्यं कृष्णादि स्यात् तं दूषीविषाख्यलूताभिर्दष्टमिति निर्द्दिशेत्।

चक्रपाणिः—कीटोत्पत्तिमाह—सर्पाणामित्यादि। कीटशब्दनिरुक्त्यर्थमनयोरुपादानम्, तेन अन्यान्यपि कीटकारणानि भवन्तीति ज्ञेयम्। उक्तं हि सुश्रुते—'सर्पाणां शुक्रविण्मूत्रशवपूत्यण्ड-सम्भवाः। वाय्वग्न्यम्बुप्रकृतयः कीटास्तु विविधाः स्मृताः' इति। कीटाश्च यद्यपि सुश्रुते वातपित्तकफसन्निपातकोपनाः कुम्भीनसादयः रूपपष्टिः प्रतिपादिताः, तथापीह दूषीविषाः प्राण-हराविषाः इति द्विविधाः। उग्रगन्ध्यसृक् वर्द्धते इति उग्रगन्धिलोहितम्॥ ३८॥

चक्रपाणिः—दंशस्य मध्य इत्यादिना दूषीविषलूतादष्टलक्षणम्। लूताश्च अन्यत्राष्टौ साध्याः

सर्व्वासामेव तासाञ्च दंशे लक्षणमुच्यते।
शोफः श्वेता सिता रक्ता पीता वा पिड़का ज्वरः।
प्राणान्तको भवेद्‌ दाहः श्वासहिक्काशिरोग्रहाः॥
आ दंशाच्छोणितं पाण्डु मण्डलानि ज्वरोऽरुचिः।
रोमहर्षश्च दाहश्चाप्याखुदूषीविषार्द्दिते॥
मूर्च्छाङ्गशोथवैवर्ण्य-क्लेदशब्दाश्रुतिज्वराः।
शिरोगुरुत्वं लालास्रक्‌छर्द्दिश्चासाध्यमूषिकैः॥
कार्ष्ण्यं श्यावत्वमथवा नानावर्णत्वमेव च।
मोहोऽथ वर्च्चसो भेदो दष्टे स्यात् कृकलासकैः॥
दहत्यग्निरिवादौ तु भिनत्तीवोर्द्ध्वमाशु च।
वृश्चिकस्य विषं याति दंशे पश्चात् तु तिष्ठति॥

षोड़शविधा लूतास्तासामष्टौ कृच्छ्रसाध्या दूषीविषाख्या इह तन्त्रे, शेषा असाध्याः प्राणहरास्तत्र आद्या अष्टौ त्रिमण्डला श्वेता कपिला पीतिका आलविषा मूत्रविषा रक्ता कसना चेति कृच्छ्रसाध्या आभिर्दष्टमिति निर्द्दिशेत्। शेषास्त्वष्टौ सुश्रुतोक्ताः प्राग् दर्शिताः। शोफ इत्यादिना तासां लक्षणमाह—दंशमध्ये शोफः श्वेतादिः पिड़का ज्वरश्च दाहादिश्च प्राणान्तके लूतादष्टे भवेत्। प्राणान्तकलूता अष्टौ। सौवर्णिका लाजवर्णा जालिनी एणीपदी कृष्णा अग्निवर्णा काकाण्डा मालागुणा चेति।

मूषिकदष्टमाह—आ दंशादित्यादि। आखुविषार्द्दिते आ दंशात् सर्व्वत्र पाण्डुवर्णं शोणितं भवति मण्डलादीनि च भवन्ति। अष्टादश मूषिकाः सुश्रुतोक्ता दर्शितास्तेषामेतानि लक्षणानि आखूनां येषां दष्टे भवन्ति त आखवो दूषीविषा उच्यन्ते। येषु वक्ष्यमाणलक्षणानि स्युस्तेऽसाध्यमूषिका उच्यन्ते। मूर्च्छेत्यादीन्यसाध्यमूषिकैर्दष्टलक्षणानि भवन्ति शुक्रविषा मूषिकाः। कार्ष्ण्यमित्यादि। कृकलासकैर्दष्टे कार्ष्ण्यादीनि भवन्ति। वृश्चिकदष्टलक्षणमाह—दहतीत्यादि। वृश्चिकस्य विषमादौ दंशनमात्रेऽग्निरिव दहति। आशु च ऊर्द्ध्वं भिनत्तीव याति, पश्चाद् दंशे तिष्ठति।

असाध्याश्चाष्टौ त्रिमण्डलाः सौवर्णिकादय उक्तास्तथा दूषिकत्वात् कण्टकवृश्चिकमण्डूकमत्स्य-जलौकाशतपदीमशकमक्षिकाणां सुश्रुतादिषु प्रपञ्चार्थिभिः प्रपञ्चोऽनुसरणीयः। इह तु तन्त्रकारेण

दष्टोऽसाध्यस्तु हृद्घ्राण-रसनोपहतो नरः।
मांसैः पतद्भिरत्यर्थं वेदनार्त्तो जहात्यसून्॥
विसर्पः श्वयथुः शूलं ज्वरश्छर्द्दिरथापि च।
लक्षणं कणभैर्दष्टे दंशश्चैव विशीर्य्यते॥
हृष्टरोमोच्चटिङ्गेन स्तब्धलिङ्गो भृशार्त्तिमान्।
दष्टः शीतोदकेनेव सिक्तान्यङ्गानि मन्यते॥
एकदंष्ट्रार्द्दितः शूनः सपीतः सरुजस्तथा।
छर्द्दिर्निद्रा च सविषैर्मण्डूकदष्टलक्षणम्॥
मत्स्यास्तु सविषाः कुर्य्युर्दाहशोथरुजस्तथा।
कण्डूं शोथं ज्वरं मूर्च्छां सविषास्तु जलौकसः॥
विदाहं श्वयथुं तोदं स्वेदन्तु गृहगोधिका।
दंशे स्वेदं रुजं दाहं कुर्य्याच्छतपदीविषम्॥

असाध्यवृश्चिकदष्टलक्षणमाह—दष्ट इत्यादि। वृश्चिकैर्दष्टोऽसाध्यस्तु हृदि घ्राणे रसनायां वोपहतो नरः पतद्भिर्मांसैरत्यर्थं वेदनार्त्तः सन्नसून् जहाति। विसर्प इत्यादि। कणभैर्भ्रमरविशेषैर्दष्टे विसर्पादीनि स्युर्दंशश्च विशीर्य्यत इति लक्षणम्। हृष्टेत्यादि। उच्चटिङ्गेन दष्टः पुमान् हृष्टरोमादिः सन् शीतोदकेन सिक्तानीवाङ्गानि मन्यते। एकेत्यादि। सविषैर्मण्डूकैर्दष्टस्य लक्षणं एकदंष्ट्रार्पितो दंशः स्याच्छूनश्च सपीतः सरुजश्च, छर्द्दिश्च निद्रा च भवति। मत्स्या इत्यादि। सविषा मत्स्या दष्टवन्तो दाहादीनि कुर्य्युः। जलौकसस्तु सविषाः कण्ड्वादिकं कुर्य्युस्तत्र सुश्रुतोक्तविशेषः प्राग् दर्शितः। विदाहमित्यादि। गृहगोधिका विदाहादीनि कुर्य्यात्। शतपदीविषं दंशे स्वेदादीनि कुर्य्यात्।

प्रपञ्चो न क्रियते। आ दंशादित्यादि आखुविषलक्षणम्। कणभश्च कीटविशेष इति सुश्रुते कीटविशेषे पठितः। एकदंष्ट्रार्द्दित इति एकया एव दंष्ट्रया कृतो दंश इत्यर्थः। अस्थिसाराविषा उक्ता जलौकाश्च, षट्पदा य उक्ताः संदंशविषाः। गलगोलिकां ज्येष्ठामित्याहुः। अन्ये तु

कण्डूमान् मशकैरीषच्छोथः स्यान्मन्दवेदनः ।
असाध्यकीटसदृशमसाध्यमशकक्षतम् ॥
सद्यःप्रस्राविणी श्यावा दाहमूर्च्छाज्वरान्विता ।
पिड़का मक्षिकादंशे तासान्तु स्थगिकाऽसुहृत् ॥ ३६ ॥

कण्डूमानित्यादि । मशकैर्दष्टे पुमान् कण्डूमान् ईषच्छोथो यस्य स ईषच्छोथः । तत्रासाध्यमशकक्षतमसाध्यकीटसदृशं स्यात् । पञ्चधा मशकाः सामुद्रः परिमण्डलो हस्तिमशकः कृष्णः पर्व्वतीयश्चेति । तत्र पर्व्वतीया असाध्या इति । सद्य इत्यादि । मक्षिका षड़्विधा तासां पञ्चविधाभिः स्थगिकावर्ज्जाभिर्दंशे सद्यःस्राविणीप्रभृतिः पिड़का स्यात् । स्थगिका नाम मक्षिकाऽसुहृत् प्राणहृत् । मक्षिका तु कान्तारिका कृष्णा पिङ्गलिका मधुलिका काषायी स्थगिका चेति । सुश्रुत चान्यच्च विषमुक्तम् । "शृगालश्वतरक्ष्वृक्ष-व्याघ्रादीनां यदानिलः । श्लेष्मप्रदुष्टो मुष्णाति संज्ञां संज्ञावहाश्रितः । तदा प्रस्रस्तलाङ्गूल-हनुस्कन्धोऽतिलालवान् । अत्यर्थबधिरोऽन्धश्च सोऽन्योऽन्यमभिधावति । तेनोन्मत्तेन दष्टस्य दंष्ट्रिणा सविषेण तु । सुप्तता जायते दंशे कृष्णश्चातिस्रवत्यसृक् । दिग्धविद्धस्य लिङ्गेन प्रायशश्चोपलक्षितः । येन चापि भवेद्दष्टस्तस्य चेष्टारुतं नरः । बहुशः प्रतिकुर्व्वाणः क्रियाहीनो विनश्यति । दंष्ट्रिणा येन दष्टश्च तद्रूपं यदि पश्यति । अप्सु वा यदि वादर्शे रिष्टं तस्य विनिर्द्दिशेत् ॥ त्रस्यत्यकस्माद् योऽभीक्ष्णं श्रुत्वा दृष्ट्वापि वा जलम् । जलत्रासन्तु विद्यात् तं रिष्टं तमपि कीर्त्तितम् ॥ अदष्टो वा जलत्रासी न कथञ्चन सिध्यति । प्रसुप्तोऽथोत्थितो वापि स्वस्थस्त्रस्तो न सिध्यति ॥ विस्राव्य दंशं तैर्दष्टे सर्पिषा परिदाहितम् । प्रदिह्यादगदैः सर्पिः पुराणं वापि पाययेत् । अर्कक्षीरयुतश्चास्य दद्याच्छीर्षविरेचनम् । श्वेतां पुनर्नवाञ्चास्य दद्याद् धुस्तूरकायुताम् । पललं तिलतैलञ्च रूपिकायाः पयो गुड़ः । निहन्ति विषमालर्क मेघवृन्दमिवानिलः ॥ मूलस्य शरपुङ्खायाः कर्षं धुस्तूरकार्द्धिकम् । तण्डुलोदकमादाय पेषयेत् तण्डुलैः सह । उन्मत्तकस्य पत्रैस्तु संवेष्ट्याऽपूपकं पचेत् । खादेदौषधकाले तद् अलर्कविषदूषितः ॥ करोत्यन्यान् विकारांस्तु तस्मिन् जीर्य्यति चौषधे । विकाराः शिशिरे याप्या गृहे वारिविवर्ज्जिते । ततः शान्तविकारस्तु स्नात्वा चैवापरेऽहनि । शालि-

शरणमाहुः । शतपदी कारुण्डा । असाध्यमशकक्षतमिति पञ्चसु मशकेषु पर्व्वतीयमशकक्षतमसाध्यमाहुः । उक्तं हि सुश्रुते "पर्व्वतीयस्तु कीटैः प्राणहरैस्तुल्यलक्षणः ।" स्थगिका असुहृत् इति कान्तारिकादिषु सुश्रुतोक्तषण्मक्षिकासु स्थगिकाख्या मक्षिका प्राणहरीत्यर्थः ॥ ३९ ॥

श्मशानचैत्यवल्मीक-यज्ञाश्रमसुरालये ।
पक्षसन्धिषु मध्याह्ने सार्द्धरात्रेऽष्टमीषु च ।
न सिध्यन्ति नरा दष्टाः पाषण्डायतनेषु च ॥
दृष्टिश्वासमलस्पर्श-विषैराशीविषैस्तथा ।
विनश्यन्त्यप्रतिहता दष्टाः सर्व्वेषु मर्म्मसु ॥ ४० ॥
येन केनापि सर्पेण सम्भवः सर्व्व एव च ।
भीतमत्ताबलोष्णार्त्तक्षुत्तृष्णार्त्ते वर्द्धते भृशम् ।
विषं प्रकृतिकालौ चेत् तुल्यौ प्राणाल्पमन्यथा ॥

षष्टिकयोभक्तं क्षीरेणोष्णेन भोजयेत् । दिनत्रये पञ्चमे वा विधिरेषोऽर्द्धमात्रया । कर्त्तव्यो भिषजाऽवश्यमलर्कविषनाशनः । कुप्येत् स्वयं विषं यस्य न स जीवति मानवः । तस्मात् प्रकोपयेदाशु स्वयं यावन्न कुप्यति । वीजरत्नौषधीगर्भैः कुम्भैः शीताम्बुपूरितैः । स्नापयेत् तं नदीतीरे समन्त्रैर्वा चतुष्पथे । बलिं निवेद्य तत्रापि पिण्याकपललं दधि । माल्यानि च विचित्राणि मांसं पक्वामकं तथा ॥ अलकाधिपते यक्ष सारमेयगणाधिप । अलर्कजुष्टमेतन्मे निर्व्विषं कुरु मा चिरात् । दद्यात् संशोधनं तीक्ष्णमेवं स्नातस्य देहिनः । अशुद्धस्य सुरूढ़ेऽपि व्रणे कुप्यति तद् विषम् । श्वादयोऽभिहिता व्याला वातपित्तप्रकोपणाः । अतः करोति दष्टस्तैस्तेषां चेष्टां रुतं नरः । बहुशः प्रतिकुर्व्वाणो न चिरान्म्रियते च सः ॥ नखदन्तक्षतं व्यालैर्यत् कृतं तद् विमर्दयेत् । सिञ्चेत् तैलेन कोष्णेन ते हि वातप्रकोपणाः ॥" इति ॥ ३९ ॥

गङ्गाधरः—श्मशानेत्यादि । श्मशानादिषु दष्टा न सिध्यन्ति । पाषण्डानां सन्न्यासिवेशधारिणामायतनेषु स्थानेषु । दृष्टिश्वासेत्यादि । दृष्टिविषादिभिराशीविषैश्च सर्पैर्दष्टा न सिध्यन्ति । सर्व्वेषु मर्म्मसु दष्टाश्च विनश्यन्ति ॥ ४० ॥

गङ्गाधरः—भीतेत्यादि । भीते जने मत्ते चाबले च उष्णार्त्ते क्षुधार्त्ते तृष्णार्त्ते च विषं भृशं वर्द्धते । विषमित्यादि । विषस्य प्रकृतिकालौ चेत् तुल्यौ तथा विषं

चक्रपाणिः—सम्प्रति स्थानकालस्वभावप्रदेशे दष्टानां सर्पाणामसाध्यतामाह—श्मशानेत्यादि । चैत्यः ग्रामदेवताप्रायो महातरुः । पक्षसन्धिष्विति अमावास्यापौर्णमासीषु । पाषण्डाः कापालिकादयः । आशीविषविषैः इत्यस्यैव लक्षणं दृष्टिश्वासमलस्पर्शविषैरिति । उक्तं हि तन्त्रान्तरे—'दृष्टिश्वासादिभिर्ज्ञेयाः सर्पाः आशीविषाः, आशुघातित्वात्" ॥ ४० ॥

चक्रपाणिः—विषवृद्धिहेतुमाह—भीतेत्यादि । प्रकृतिकालौ तुल्यौ यथा विषस्य प्रबलपित्त-

वारिविप्रहताः क्षीणा भीता नकुलनिर्ज्जिताः ।

मुक्तत्वचो वृद्धबालाः सर्पा मन्दविषाः स्मृताः ॥ ४१ ॥

सर्व्वदेहाश्रितं क्रोधाद्‌ विषं सर्पो विमुञ्चति ।

तदेवाहारहेतोर्व्वा भयाद्‌ वा न प्रमुञ्चति ॥ ४२ ॥

प्रायो वातोल्बणविषा उच्चिड़िङ्गाः सवृश्चिकाः ।

वातपित्तोल्बणाः कीटाः श्लैष्मिकाः कणभादयः ॥

यस्य यस्य तु दोषस्य लिङ्गाधिक्यं प्रतर्कयेत् ।

तस्य तस्यौषधैः कुर्य्यात् विपरीतगुणैः क्रियाम् ॥ ४३ ॥

हृत्पीड़ोर्द्ध्वानिलः स्तम्भः सिरायामोऽस्थिपर्व्वरुक् ।

घूर्णनोद्वेष्टनं गात्रे श्यावता वातिके विषे ॥

संज्ञानाशोष्णनिश्वासौ हृद्दाहः कटुकास्यता ।

दंशावदरणं शोथा रक्तपित्तञ्च पैत्तिके ॥

माणालपमल्पबलं तदा न वर्द्धते । वारीत्यादि । वारिबाहुल्येन प्रहताः सर्पाः क्षीणा व्याध्यनाहारादिना क्षीणा भीता विरोधिपक्षिदावाग्न्यादिभ्यो भीता नकुलनिर्ज्जिता एवं मुक्तत्वचो मुक्तनिर्म्मोकास्तथा वृद्धा बालाश्च सर्पाः मन्दविषाः स्मृताः ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—सर्व्वेत्यादि। शुक्रवत् सर्व्वदेहगतं विषं सर्पः क्रोधाद् दंष्ट्रास्वागतं विमुञ्चति। तदेव विषमाहारहेतोर्न मुञ्चति भयाद् वा न मुञ्चति ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—प्राय इत्यादि। उच्चिड़िङ्गा वृश्चिकाश्च प्रायो वातोल्बणविषाः । कीटास्तु वातपित्तोल्बणाः । कणभादयः श्लैष्मिकाः । तेषां चिकित्सामाह— यस्येत्यादि। यस्य यस्य सर्पादेर्यद्दोषस्य लिङ्गाधिक्यं प्रतर्कयेत्, तस्य तस्य दोषस्य विपरीतगुणैरौषधैः क्रियां कुर्य्यात् ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—तेषां वातादिविषलिङ्गमाह—हृदित्यादि। वातिके वातोल्बण-विषोच्चिड़िङ्गादिविषे हृत्पीड़ादि लिङ्गम्। संज्ञेत्यादि। पैत्तिके वातपित्तोल्बण-

प्रकृतिः शरदृतुस्तु काल इति ज्ञेयम्। अल्पमन्यथेति भीतत्वादिविपर्य्यये अल्पं विषं भवति। वारीत्यादौ मन्दविषत्वमाह। प्रागुक्तं 'सर्व्वदेहाश्रितं क्रोधाद्' इति सर्व्वदेहाश्रितमपि दंष्ट्रास्वेव विषं विशेषेण ज्ञेयम् ॥ ४१ । ४२ ॥

चक्रपाणिः—विषचिकित्सार्थं वातोल्बणत्वादिभेदमाह—वातोल्बणेत्यादि। विपरीतगुणै-

छर्द्यरोचकहृल्लास-प्रसेकोत्क्लेशगौरवैः।
सशैत्यमुखमाधुर्य्यैर्विद्यात् श्लेष्माधिकं विषम् ॥ ४४ ॥
खण्डेन च व्रणालेपस्तैलाभ्यङ्गश्च वातिके।
स्वेदो नाड़ीपुलाकाद्यैर्बृंहणाश्च विधिर्हितः ॥
सुशीतैः स्तम्भयेत् सेकैः प्रदेहैश्चापि पैत्तिकम्।
लेखनच्छेदनस्वेद-वमनैः श्लैष्मिकं जयेत् ॥
विषेष्वपि च सर्व्वेषु सर्व्वस्थानगतेषु च।
अवृश्चिकोच्चिड़िङ्गेषु प्रायः शीतो विधिः स्मृतः ॥ ४५ ॥
वृश्चिके स्वेदमभ्यङ्गं घृतेन लवणेन च।
सेकांश्चोष्णान् प्रयुञ्जीत भोज्यं पानञ्च सर्पिषः ॥
एतदेवोच्चिड़िङ्गेषु प्रतिलोमञ्च पांशुभिः।
उद्वर्त्तनं सुखाम्बुष्णैस्तथावच्छादनं घनैः ॥ ४६ ॥

कीटविषे संज्ञानाशादि लिङ्गं स्यात्। छर्दीत्यादि। छर्द्यादिभिर्लिङ्गैः श्लेष्माधिकं विषं कणभादिदष्टं विद्यात् ॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—तेषां क्रमेणौषधमाह—खण्डेनेत्यादि। खण्डं गुड़मध्ये स्वयंजातदृढ़रूपम्। नाड़ी कुष्माण्डनालादिका। पुलाकस्तुच्छधान्यम्। सुशीतैरित्यादि। सुशीतसेकप्रदेहैः पैत्तिकं जयेत्। लेखनादिभिः श्लैष्मिकं जयेत्। विषेष्वित्यादि। वृश्चिकोच्चिड़िङ्गविषवर्ज्जेषु सर्व्वेषु विषेषूष्णतीक्ष्णत्वात् सर्व्वस्थानगतेषु च प्रायः शीतो विधिः स्मृतः ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—वृश्चिक इत्यादि। वृश्चिकोच्चिड़िङ्गविषयोर्वातोल्वणत्वात् वृश्चिके विषे स्वेदाभ्यङ्गं घृतेन लवणेन च उष्णान् सेकान् प्रयुञ्जीत भोज्यं चोष्णं प्रयुञ्जीत सर्पिषः पानञ्च। एतदित्यादि। एतदेव विधानमुच्चिड़िङ्गेषु कार्य्यम्। पांशुभिः प्रतिलोमञ्च उद्वर्त्तनम्। तथा सुखाम्बूष्णैः सुखाम्बुना उष्णीकृतैर्घनैराच्छादनैरवच्छादनं कार्य्यम् ॥ ४६ ॥

रित्यादिना औषधैः। विषगताधिकवातादिलिङ्गमाह—हृत्पीड़ेति। वातादिभेदेन चिकित्सामाह—खण्डेनेत्यादि। पुलाकस्तुच्छधान्यम्। घनैरिति पांशुभिः ॥ ४२—४६ ॥

स्यात् त्रिदोष-*-प्रकोपात् तु तथा धातुविपर्य्ययात्।
शिरोऽभितापलालास्र-व्यथावक्रक्रुदेव च ॥
अन्येऽप्येवंविधा व्याड़ाः कफवातप्रकोपणाः।
हृच्छिरोरुग्ज्वरस्तम्भ-तृष्णामूर्च्छाकराः स्मृताः ॥
कण्डूनिस्तोदवैवर्ण्यं सुप्तिक्लेदोपशोषणम्।
विदाहरागरुक्पाकाः शोथा ग्रन्थिनिकुञ्चनम् ॥
दंशावदरणं स्फोटाः कर्णिका मण्डलानि च।
ज्वरश्च सविषे लिङ्गं विपरीतञ्च निर्व्विषे ॥
तत्र सर्व्वे यथादोषं प्रयोज्याः स्युरुपक्रमाः।
पूर्व्वोक्तविधिमन्यञ्च यथावद्द वदतः शृणु ॥ ४७ ॥

गङ्गाधरः—स्यादित्यादि। उच्चिङ्ङिङ्गविषं यस्मात् त्रिदोषप्रकोपात् तथा धातुविपर्य्ययात् शारीरधातुगुणविपरीतगुणत्वात् शिरोऽभितापादिकृत्। वक्रं वक्रीभावः शरीरस्य। अन्येऽपीत्यादि। एवंविधा उच्चिङ्ङिङ्ग-कारा कफवात-प्रकोपणा व्याड़ा हृद्रोगादिकराः स्मृताः। सविषनिर्व्विषजन्तुलक्षणमाह—कण्ड्वित्यादि। कण्ड्वादिज्वरान्तं सविषे प्राणिनि लिङ्गम्, निर्व्विषे दष्टे कण्ड्वादि-विपरीतं लिङ्गम्। तत्र चिकित्सामाह—तत्र सर्व्वस्मिन् सविषव्याड़दष्टे यथादोषं चतुर्व्विंशत्युपक्रमेषु यो य उपक्रमो योग्यस्ते उपक्रमाः प्रयोज्याः स्युः। तत्र पूर्व्वोक्तं विधिमन्यञ्च विधिं यथावद् वदतो मत्तः शृणु ॥ ४७ ॥

चक्रपाणिः—श्वा त्रिदोषेत्यादि—सविषकुक्कुरादिलक्षणं, अतैव च शुनस्त्रिदोषप्रकोपो भवति। केचित तु शिरोभितापत्वादि यथोक्तकुक्कुरे तद्दष्टे च भवतीति वदन्ति। विस्तरश्चास्य सुश्रुत एव। अन्येऽप्येवंविधेति—अन्येऽपि शृगालतरक्ष्वादयः एवं सन्तः कृच्छ्ररोगादिकरा भवन्तीत्यर्थः। उक्तं हि सुश्रुते—'श्वशृगालतरक्ष्वृक्ष-व्याघ्रादीनां यदानिलः। श्लेष्मप्रदुष्टो मुष्णाति संज्ञां संज्ञा-वहाश्रितः ॥' इति। कण्डूनिस्तोद इत्यादिना सामान्येन सविषकीटादिदंशलिङ्गं अविषप्राणिदंश-लिङ्गञ्चोच्यते। सर्व्वे इति चतुर्व्विंशतियथोक्तोपक्रमाः, पूर्व्वोक्तम् इत्यत्र वक्ष्यमाणचिकित्सितम्, पूर्व्वोक्ते विधावपि अवस्थाविशेषविधायकतया कर्त्तव्या इत्यर्थः। यदा पूर्व्वोक्ता इति पाठः तदा उपक्रमा इत्यस्य विशेषणमेतत् ॥ ४७ ॥

* श्वा त्रिदोषेति चक्रसम्मतः पाठः।

हृदि दाहे प्रसेके च विरेकवमनं भृशम्।
यथावस्थं प्रयोक्तव्यं शुद्धे संसर्ज्जनक्रमः॥
शिरोगते विषे नस्तः कुर्य्यान्मूलानि बुद्धिमान्।
बन्धुजीवस्य भार्ग्या वा सुरसस्यासितस्य च॥
दक्षकाकमयूराणां मांसासृङ् मस्तके क्षते।
मूर्द्धि देयमधो दष्टे मूर्द्धि दष्टस्य पादयोः॥
पिप्पलीमरिचक्षार-वचासैन्धवशिग्रुकाः।
पिष्टा रोहितपित्तेन घ्नन्त्यक्षिगतमञ्जनात्॥
कपित्थमामं ससिताक्षौद्रं कण्ठगते विषे।
लिह्यादामाशयगते ताभ्यां चूर्णपलं नतात्॥
विषे पक्वाशयगते पिप्पलीरजनीद्वयम्।
मञ्जिष्ठाञ्च समं पिष्ट्वा गोपित्तेन पिबेन्नरः॥

गङ्गाधरः—हृदीत्यादि। हृदि दाहे च मुखप्रसेके च भृशं विरेचनवमनं यथावस्थं प्रयोक्तव्यम्। शुद्धे सति विरेचनेन वमनेन च संसर्ज्जनक्रमः पेयादि-पथ्यक्रमः कार्य्यः। शिरोगत इत्यादि। शिरोगते विषे बन्धुजीवाद्यन्यतमस्य मूलानि बुद्धिमान् नस्तः कुर्य्यात् नस्यं कुर्य्यात्। असितसुरसः कृष्णतुलसी। दक्षेत्यादि। व्याड़ेन मस्तके क्षते दक्षादीनां मांसमसृक् च मूर्द्धि देयम्। दक्षः कुक्कुटः। पादयोरधो दष्टे दष्टस्य मूर्द्धि दक्षादीनां मांसासृक् देयमिति। पिप्पलीत्यादि। रोहितमत्स्यपित्तेन पिष्टाः पिप्पल्यादयोऽञ्जनादक्षिगतं विषं घ्नन्ति। कपित्थेत्यादि। आमं कपित्थफलशस्यं सिताक्षौद्रसहितं कण्ठगते विषे लिह्यात्। आमाशयगते विषे नतात्तगरपादुकाच्चूर्णपलं ताभ्यां सितामधुभ्यां लिह्यात्। विष इत्यादि। पक्वाशयगते विषे पिप्पल्यादि-

चक्रपाणिः—ऊर्द्ध्वं दष्टस्य पादयोरित्यत्रापि क्षतयोरेव पादयोर्विशेषेण संक्रमणार्थं मांसासृक्-दानं देयम्। ताभ्यामिति सिताक्षौद्राभ्याम्। नतं तगरम्।

रक्तं मांसञ्च गोधायाः शुष्कचूर्णीकृतं हितम् ।
विषे रसगते पानं कपित्थरससंयुतम् ॥
शेलोर्मूलत्वगग्राणि बदरोडुम्बराणि च ।
कटभ्याश्च पिबेद्र रक्त-गते मांसगते पिबेत् ॥
सक्षौद्रं खदिरारिष्टं कौटजं मूलमम्भसा ।
सर्व्वेषु च बले द्वे च मधूकं मधुकं नतम् ॥
पिप्पली मरिचं क्षारं नवनीतेन मूर्च्छितम् ।
प्रवृद्धे श्लेष्मणि भिषक् प्रदद्यात् प्रतिसारणम् ॥ ४८ ॥
मांसीकुङ्कुमपत्रत्वक्रजनीनतचन्दनैः ।
मनःशिलाव्याघ्रनख-सुरसरम्बुपेषितैः ॥
पाननस्याञ्जनालेपाः सर्व्वशोथविषापहाः ॥ ४९ ॥
शिरोषपुष्पस्वरसे सप्ताहं मरिचं सितम् ।
भावितं सर्पदष्टानां नस्यपानाञ्जने हितम् ॥
द्विपलं नतकुष्ठाभ्यां घृतक्षौद्रं चतुष्पलम् ।
अपि तक्षकदष्टानां पानमेतत् सुखप्रदम् ॥ ५० । ५१ ॥

चतुष्कं समं गोपित्तेन पिष्ट्वा पिबेत्। रक्तमित्यादि। रसधातुगते गोधाया रक्तं मांसञ्च संशोष्य चूर्णीकृतं कपित्थरससंयुतं पानं हितम्। शेलोरित्यादि। रक्तगते विषे शेलोश्चालित्रफलवृक्षस्य मूलत्वक् बदरादीनां शाखाया अग्राणि कटभ्याश्चाग्राणि पिष्ट्वा जलेन पिबेत्। मांसगते सक्षौद्रं खादिरारिष्टं पिबेत्। तथा कौटजं मूलमम्भसा पिष्ट्वा पिबेत्। सर्व्वेषु सर्व्वधातुगते विषे द्वे बले मधुकं मधूकञ्च नतञ्चाम्भसा पिष्ट्वा पिबेत्। पिप्पलीत्यादि। प्रतिसारणं घर्षणम् ॥४८॥

<u>गङ्गाधरः</u>—मांसीत्यादि। मांस्यादिभिः सुरसान्तैरम्बुपेषितैः पानादयः॥४९॥

<u>गङ्गाधरः</u>—शिरीषेत्यादि। सितं मरिचं श्वेतमरिचं शोभाञ्जनबीजं सप्ताहं शिरीषपुष्पस्वरसे भावितं नस्यपानाञ्जने सर्पदष्टानां हितम्। द्विपलमित्यादि।

शेलुः श्लेष्मातकः। मांसगत इति उत्तरेण संबध्यते। खदिरश्चारिष्टश्चेति खदिरारिष्टः, किंवा खदिरकृतोऽरिष्टः। मधुकं नतमिति च्छेदः। पिप्पलीत्यादि प्रतिसारणम्। मरिचं सितमिति शोभाञ्जनकं बीजम् ॥ ४८—५१ ॥

सिन्धुवारस्य मूलञ्च श्वेता च गिरिकर्णिका।
पानं दर्व्वीकरैर्दष्टे नस्यं समधु पाकलम्॥
मञ्जिष्ठामधुयष्ट्याह्वा-जीवकर्षभकाः सिता।
काश्मर्य्यवटशुङ्गानि पानं मण्डलिनां विषे॥
व्योषं सातिविषं कुष्ठं गृहधूमो हरेणुका।
कटुका तगरं क्षौद्रं हन्ति राजीमतां विषम्॥
गृहधूमं हरिद्रे द्वे समूलं तण्डुलीयकम्।
अपि वासुकिना दष्टः पिबेद्‌ दधिघृताप्लुतम्॥
क्षीरिवृक्षत्वगालेपः शुद्धे कीटविषापहः।
मुक्तालेपो वरः शोथ-दाहतोदज्वरापहः॥ ५२॥

नतस्य पलं कुष्ठस्य पलमिति नतकुष्ठाभ्यां द्विपलं घृतस्य द्विपलं क्षौद्रस्य द्विपलमिति घृतक्षौद्रचतुष्पलमिति चतुष्कं पिबेत्। एतत् तक्षकदष्टानामपि अन्यसर्पदष्टानाञ्च सुखप्रदमेतत् पानम्॥ ५०। ५१॥

गङ्गाधरः—सिन्धुवारेत्यादि। सिन्धुवारमूलं श्वेतापराजितामूलं द्वयं जलेन पिष्ट्वा पानं दर्व्वीकरैर्दष्टे हितम्। पाकलं कुष्ठं समधु नस्यं हितम्। मञ्जिष्ठेत्यादि। मञ्जिष्ठा च मधु च यष्ट्याह्वा च जीवकश्च ऋषभकश्च सिता च काश्मर्य्यवटयोः शुङ्गानि सर्व्वं समं पिष्ट्वा जलेन मण्डलिनां विषे पानं हितम्। व्योषमित्यादि। व्योषादि दशद्रव्यं पिष्ट्वा प्रकरणात् पानं राजिमतां विषं हन्ति। गृहेत्यादि। गृहधूमादिसमूलतण्डुलीयान्तं समं पिष्ट्वा दधिघृताप्लुतं वासुकिनापि अन्यैरपि सर्पैर्दष्टः पिबेत्। क्षीरीत्यादि। कीटदष्टे वमनादिना शुद्धे नरे क्षीरिवृक्षाणां वटोडुम्बरादीनां त्वगालेपस्तत्कीटविषापहः। तस्मिन् कीटविषे मुक्तालेपो मुक्तां जलेन पिष्ट्वा लेपो वरः श्रेष्ठः शोथाद्यपहः॥ ५२॥

चक्रपाणिः—श्वेता चेति गिरिकर्णिकाविशेषणम्। तेन श्वेतापराजिता गृह्यते। केचित् गिरिकर्णिकां [illegible]। पाकलं कुष्ठम्। मुक्ता मौक्तिकम्॥ ५२॥

चन्दनं पद्मकोशीर-शिरीषाः सिन्धुवारकाः।
क्षीरशुक्ला नतं कुष्ठ-सारिवोदीच्यपाटलाः॥
शेलुस्वरसपिष्टोऽयं लूतानां सार्व्वकार्म्मिकः।
यथायोगं प्रयोक्तव्यः समीक्ष्यालेपनादिषु॥
मधूकं मधुकं कुष्ठं सारिवोदीच्यपाटलाः।
सनिम्बसारिवाक्षौद्रं पानं लूताविषापहम्॥
कुसुम्भपुष्पं गोदन्तः स्वर्णक्षीरो कपोतविट्।
दन्ती त्रिवृत् सैन्धवैले कर्णिकापातनं तयोः॥
कटभ्यर्ज्जुनशैरीष-शेलुक्षीरद्रुमत्वचः।
कषायकल्कचूर्णाः स्युः कीटलूताव्रणापहाः॥ ५३॥
त्वचञ्च नागरञ्चैव समांशं श्लक्ष्णपेषितम्।
पेयमुष्णाम्बुना सर्व्वं मूषिकाणां विषापहम्॥
कुटजस्य फलं पिष्टं तगरं जालमालिनी।
तिक्तेक्ष्वाकुश्च योगोऽयं पानप्रधमनादिभिः॥

गङ्गाधरः—चन्दनमित्यादि। क्षीरशुक्ला क्षीरविदारी शुक्लनिर्य्यास-भूमिकुष्माण्डः। चन्दनादिपाटलान्तं समं शेलुस्वरसे चालित्रफलस्वरसे पिष्टोऽयमगदो लूतानां विषे सार्व्वकार्म्मिकः पाननस्याञ्जनालेपादिषु सर्व्वेषु कर्म्मसु हितस्तेषु लेपनादिषु यथायोगं प्रयोज्यः। मधूकमित्यादि। सारिवाद्वयम् अनन्तमूलं श्यामलता च। सारिवान्तं जले पिष्ट्वा गोलयित्वा मधु मिश्रयित्वा पानं लूताविषापहम्। कुसुम्भपुष्पमित्यादि। कुसुम्भपुष्पादीनि एलान्तानि पिष्ट्वा दंशे लेपात् तयोः कीटलूतयोः कर्णिकाया आलस्य दंशस्थाने विद्ध-स्थितस्य पातनं स्यात्। कटभीत्यादि। कटभ्यादीनां त्वचः कषायादिविधिना कीटलूतादंशव्रणापहाः स्युः॥ ५३॥

गङ्गाधरः—त्वचमित्यादि। त्वचं गुड़त्वचम्। कुटजस्येत्यादि। जालमालिनी

चक्रपाणिः—क्षीरशुक्ला विदारी। कर्णिकापातनं तयोरिति कीटलूतादंशयोः या कर्णिका, तस्याः

वृश्चिकोन्दूरलूतानां सर्पाणाञ्च विषापहः।
समानममृतेनेदं गराजीर्णञ्च नाशयेत् ॥
सर्व्वेऽगदा यथायोगं प्रयोज्याः स्युस्त्रिकण्टके ॥ ५४ ॥
कपोतविड् मातुलुङ्गं शिरीषकुसुमाद्रसः।
शङ्खिन्यार्कंपयः शुण्ठी करञ्जो मधु वार्श्चिके।
स्नुक्क्षीरपिष्टं शैरीषं फलं दर्द्दुरजे हितम् ॥
मूलानि श्वेतभण्डीनां व्योषं सर्पिश्च मत्स्यजे।
कीटदष्टक्रियाः सर्व्वाः समानाः स्युर्जलौकसाम् ॥ ५५ ॥
वातपित्तहरीप्राया क्रिया प्रायः प्रशस्यते।
वार्श्चिकस्योच्चिड़ङ्गस्य कणभस्यौन्दुरेऽगदः ॥ ५६ ॥
वचा वंशत्वचः पाठा नतं सुरसमञ्जरीम्।
द्वे बले नाकुली कुष्ठं शिरीषो रजनीद्वयम् ॥
गुहामतिगुहां श्वेतां चाजगन्धां शिलाजतु।
कत्तृणं कटभी क्षारो गृहधूमो मनःशिला ॥

जालिनी घोषकविशेषः। सर्व्वे इत्यादि। त्रिकण्टके त्रिकण्टकमत्स्यकण्टकविद्धे विषे सर्व्वे त्वगदा यथायोगं प्रयोज्याः स्युः ॥ ५४ ॥

गङ्गाधरः—कपोतविट्प्रभृतिर्मध्वन्तो वार्श्चिके वृश्चिकविषे प्रयोज्यः। दर्द्दुरजे भेकविषे शैरीषं फलं स्नुक्क्षीरपिष्टं लेपनाद्धितम्। मूलानीत्यादि। श्वेतभण्डीमूलादिकं ससर्पिर्मत्स्यजे विषे लेपने हितम्। कीटदष्टे या या क्रिया प्रोक्ता ताः सर्व्वाः क्रिया जलौकसां दंशे समानाः स्युः ॥ ५५ ॥

गङ्गाधरः—वातेत्यादि। वातपित्तहरीप्राया क्रिया प्रायो वार्श्चिकस्य तथोच्चिड़ङ्गस्य विषे प्रशस्यते। औन्दुरे विषेऽगदः प्रशस्यते ॥ ५६ ॥

गङ्गाधरः—तदगदमाह—वचेत्यादि। वंशत्वचो वंशनेली। सुरसमञ्जरी तुलसीमञ्जरी। गुहा शालपर्णी। अतिगुहा पृश्निपर्णी। श्वेता श्वेतापराजिता।

पातनमित्यर्थः। जालमालिनी घोषकः। तिक्तेक्ष्वाकु इति तिक्तालाबुः। दर्द्दुरो भेकः। श्वेतभण्डा अपराजिता। वार्श्चिकस्येत्यादि यो योग उक्तः स कर्त्तव्यः, एवं कणभस्यापि विषस्य। औन्दूरे उक्तो यो योगः स कर्त्तव्यः॥ ५३—५६ ॥

रोहितमत्स्य-*-पित्तेन पिष्टोऽयं परमोऽगदः।
नस्याञ्जनादिलेपेषु हितो विश्वम्भरादिषु ॥ ५७ ॥

परमोऽगदः ॥

स्वर्ज्जिकाजशकृत्क्षारः सुरसोऽथाक्षिपीड़कः।
मदिरामण्डसंयुक्तो हितः शतपदीविषे ॥
कपित्थमक्षिपीड़ोऽर्क-वीजं त्रिकटुकं तथा।
करञ्जो द्वे हरिद्रे च गृहगोधाविषं जयेत् ॥
काकाण्डयुक्तः सर्व्वेषां विषाणां तण्डुलीयकः।
प्रधानं वर्हिपित्तेन तद्वद् वायसपीलुकः ॥ ५८ ॥
शिरीषफलमूलत्वक्पुष्पपत्रैः समैर्घृतैः।
श्रेष्ठः पञ्चशिरीषोऽयं विषाणां प्रवरो बधे ॥

अजगन्धा यमानी। क्षारो यवक्षारः कटभीक्षारो वा। वचादिमनःशिलान्तः रोहितमत्स्यपित्तेन पिष्टः परमोऽयमगदः स्यात्। विश्वम्भरः कीटविशेषः। परमोऽगदः ॥ ५७ ॥

गङ्गाधरः—स्वर्ज्जिकेत्यादि। स्वर्ज्जिकाऽजशकृत् दग्ध्वा क्षारः कार्य्यः। अक्षिपीड़कः पीड़यित्वा यद्रसोऽक्ष्णि दीयते सोऽत्रपीड़ोऽक्षिपीड़कः। मदिरामण्डसंयुक्तः शतपदीविषे लेपो हितः। कपित्थमित्यादि। कपित्थादिकं पीड़यित्वाऽक्ष्णि दत्तं गृहगोधाविषं जयेत्, तथाऽर्कवीजं त्रिकटुकमक्षिपीड़ः। एवं करञ्जो द्वे हरिद्रे चाक्षिपीड़ः। काकाण्डेत्यादि। काकाण्डः कृष्णशिम्बी तद्युक्तस्तण्डूलीयकः सर्व्वेषां विषाणां प्रधानम्। वर्हिपित्तेन वायसपीलुकः काकजङ्घा तद्वत् सर्व्वेषां विषाणां प्रधानमौषधम् ॥ ५८ ॥

गङ्गाधरः—शिरीषेत्यादि। शिरीषस्य फलं मूलं त्वक् च पुष्पञ्च पत्रञ्च

चक्रपाणिः—नाकुली रास्ना, गुहा पृश्निपर्णी, अतिगुहा शालपर्णी, अजगन्धा फोकान्दीति ख्याता। पित्तेनेति गोपित्तेन। विश्वम्भरादयः कीटा एव श्लेष्मकोपनाः सुश्रुतोक्ताः ॥ ५७ ॥

चक्रपाणिः—अक्षिपीड़कः श्वेतपीतशिम्बीभेदः। वायसी काकमाची ॥ ५८ ॥

---

* रोहितकस्य इति वा पाठः।

चतुष्पद्भिर्द्विपद्भिर्वा नखदन्तविषञ्च यत्।
शूयते पच्यते चापि स्रवति ज्वरयत्यपि ॥ ५९ ॥

पञ्चशिरीषोऽगदः ॥

सोमवल्कोऽश्वकर्णश्च गोजिह्वा हंसपद्यपि।
रजन्यौ गैरिकं लेपो नखदन्तविषापहः ॥
दुरन्धकारे दष्टस्य केनचिद् विषशङ्कया।
विषोद्वेगाज्ज्वरश्छर्द्दिर्मूर्च्छा दाहोऽपि वा भवेत्।
ग्लानिर्मोहोऽतिसारो वाप्येतच्छङ्काविषं मतम् ॥
चिकित्सितमिदं तस्य कुर्य्यादाश्वासनं बुधः।
सिता वैगन्धिको द्राक्षा पयस्या मधुकं मधु।
पानं समन्त्रपूताम्बु-प्रोक्षणं सान्त्वहर्षणम् ॥ ६० ॥

घृतञ्चेति समं सर्व्वं पिष्टमयं पञ्चशिरीषोऽगदः सर्व्वविषाणां बधे प्रवरः। चतुष्पदादिभिर्यन्नखदन्तविषं शूयत इत्यादि तेषां बधे च प्रवरः ॥ ५९ ॥

गङ्गाधरः—सोमेत्यादि। सोमवल्कः श्वेतखदिरः। सोमवल्कादि-गैरिकान्तानां लेपः नखदन्तविषापहः। दुरन्धकार इत्यादि। घोरान्धकारे दर्शनानर्हे केनचित् प्राणिना निर्व्विषेणापि दष्टस्य विषशङ्कया विषोद्वेगात् ज्वरादिर्भवेदेतच्छङ्काविषं मतम्। तस्येदं चिकित्सितम्—बुध आश्वासनमाश्वास-जनकं वाक्यं कुर्य्यात्। सितादिमध्वन्तानां पानं मन्त्रपूताम्बुप्रोक्षणं सान्त्वं मनोज्ञवचनं हर्षणञ्च वचनम्। तत्र वैगन्धिको गन्धकं शोधितम् ॥ ६० ॥

चक्रपाणिः—श्रेष्ठः पञ्चशिरीषोऽयमिति पदं शिरीषाद्यपेक्षया पञ्चशिरीषस्य श्रेष्ठत्वं ब्रूते। प्रवर इति पदं विषहरयोगान्तरेषु श्रेष्ठतामाह, तेन न पुनरुक्तिः। किंवा श्रेष्ठ इति श्रेष्ठशिरीष-फलादिकृतः। द्विपदा वनमानुषमर्कटादयः ॥ ५९ ॥

चक्रपाणिः—अश्वकर्णः सर्ज्जभेदः। दुरन्धकार इत्यादिना शङ्काविषमाह—केनचिदिति। निर्व्विषेणापि शङ्कया, विषोद्वेगात् इति विषशङ्कयैव प्रादुर्भावादित्यर्थः। शङ्का चेयं प्रभावादेव विषजनिका। वैगन्धिकं कोरदूषः कोद्रवः ॥ ६० ॥

शालयः षष्टिकाश्चैव कोरदूषाः प्रियङ्गवः ।
भोजनार्थे प्रशस्यन्ते लवणार्थञ्च सैन्धवम् ॥
तण्डुलीयकजीवन्ती-वार्त्ताकसुनिषण्णकाः ।
मण्डूकपर्णी कुलकं शाकं चुञ्चोश्च शस्यते ॥
हरेणुमुद्गान् यूषार्थमम्लार्थं धात्रीदाड़िमम् ।
रसाश्चैणाश्च शिखिनां लावतैत्तिरपार्षताः ॥
अविदाहीनि चान्नानि विषार्त्तानां भिषग्जितम् ॥ ६१ ॥
विरुद्धाध्यशनक्रोध-चुद्भयायासमैथुनम् ।
वर्ज्जयेद्‌ विषमुक्तोऽपि दिवास्वप्नं विशेषतः ॥ ६२ ॥
मुहुर्म्मुहुः शिरोन्यासः शोथः शुष्कौष्ठकण्ठता ।
ज्वरोऽङ्गमर्दः स्तब्धाक्षि-गात्रत्वं हनुकम्पनम् ॥
लोमापगमनं ग्लानिररतिर्वेपथुर्भ्रमः ।
चतुष्पदां भवत्येतद्‌ दष्टानामिह लक्षणम् ॥ ६३ ॥

गङ्गाधरः—विषार्त्तानामन्नार्थं द्रव्यमाह—शालय इत्यादि। प्रियङ्गुर्नाम धान्यविशेषः। लवणार्थं सैन्धवम्। शाकार्थं तण्डुलीयादिकम्। चुञ्चुशाकं पञ्चाङ्गुलवृक्षस्य पत्रम्। यूषार्थं हरेण्वादिकम्। हरेणुर्वर्त्तुलकलायः। अम्लार्थं धात्रीदाड़िमम्। एणादीनां मांसस्य रसाः। अविदाहीनि सर्व्वाण्यन्नानि। एतत् सर्व्वं सर्व्वविषार्त्तानां भिषग्जितमिति॥ ६१ ॥

गङ्गाधरः—वर्ज्जनीयमाह—विरुद्धेत्यादि। विषार्त्तो विषमुक्तोऽपि सर्व्वं विरुद्धाशनादिकं वर्ज्जयेत् ॥ ६२ ॥

गङ्गाधरः—मुहुरित्यादि। चतुष्पदां गवादीनां सर्पादिदष्टानामेतल्लक्षणं भवति। मुहुर्म्मुहुः शिरोन्यासः शिरोविक्षेपः। लोमापगमनं लोम्नां लुञ्छनम् ॥ ६३ ॥

चक्रपाणिः—कुलकं कारवेल्लकम्। अन्ये पटोलभेदमाहुः ॥ ६१—६३ ॥

देवदारु हरिद्रे द्वे सुरसं चन्दनागुरु।
रास्ना गोरोचनाजाजी गुग्गुलुस्त्रिवृतुरसो नतम्॥
चूर्णं ससैन्धवानन्तं गोपित्तमधुसंयुतम्।
चतुष्पदानां दष्टानामगदः सार्व्वकार्म्मिकः॥ ६४॥
सौभाग्यार्थं स्त्रियः स्वेद-रजोनानाङ्गजान् मलान्।
शत्रुप्रयुक्तांश्च गरान् प्रयच्छन्त्यन्नमिश्रितान्॥
तैः स्यात् पाण्डुः कृशोऽल्पाग्निर्गरश्चास्योपजायते।
मर्म्मप्रधमनाध्मानं श्वयथुर्हस्तपादयोः॥
जठरं ग्रहणीरोगो यक्ष्मा गुल्मः क्षयो ज्वरः।
एवंविधानि चान्यस्य व्याधेर्लिङ्गानि दर्शयेत्॥ ६५॥
स्वप्ने मार्ज्जारगोमायु-व्यालान् सनकुलान् कपीन्।
प्रायः पश्यति नद्यादीन् शुष्कांश्च सवनस्पतीन्॥

गङ्गाधरः—देवदार्व्वित्यादि। चतुष्पदानां गवादीनां सर्पादिदष्टानां सार्व्वकार्म्मिकः पानालेपनसेकादिषु सर्व्वकर्म्मस्वयमगदः॥ ६४॥

गङ्गाधरः—अथ वैरोधिकयोगमाह—सौभाग्यार्थमित्यादि। स्त्रियो मन्द-बुद्धय एव सौभाग्यार्थं वशीकरणाद्यर्थं स्वेदादीन् मलानन्नमिश्रितान् प्रयच्छन्ति शत्रुप्रयुक्तान् गरांश्च शत्रुभिः सौभाग्यकरमिदमित्युक्त्वा दत्तान् गरांश्च स्त्रियः प्रयच्छन्ति। भुक्तैस्तैः पुरुषस्यास्य पाण्ड्वादिरुपजायते। एवंविधस्य चान्यस्य व्याधेर्लिङ्गानि भुक्तं तन्मलादिकं दर्शयेत्॥ ६५॥

गङ्गाधरः—स पुमान् स्वप्ने प्रायो मार्जारादीन् पश्यति। नद्यादीन् जलाशयान् शुष्कान् प्रायः स्वप्ने पश्यति। वनस्पतींश्च शुष्कान् प्रायः

चक्रपाणिः—अन्नमिश्रितानिति भक्ष्यमिश्रितान्। गरश्चास्योपजायत इति वक्ष्यमाणमर्म्म-प्रधमनादिलक्षणो व्याधिर्जायते॥ ६४।६५॥

कालश्च गौरमात्मानं स्वप्ने गौरश्च कालकम्।
विकर्णनासिकं वापि प्रपश्येदहतेन्द्रियः॥
तमवेक्ष्य भिषक् प्राज्ञः पृच्छेत् किं कैः कदा सह।
जग्धमित्यवगम्याशु प्रदद्याद्‌ वमनं बुधः॥
सूक्ष्मं ताम्ररजश्चास्मै सक्षौद्रं हृद्विशोधनम्।
शुद्धे हृदि ततः शाणं हेमचूर्णस्य दापयेत्॥
हेम सर्व्वविषाण्याशु गरांश्च विनियच्छति।
न सज्जते हेमपाङ्गे विषं पद्मदलेऽम्बुवत्॥ ६६॥
नागदन्तीत्रिवृद्दन्ती-द्रवन्तीस्नुक्पयःफलैः।
साधितं माहिषं सर्पिर्गोमूत्राढ़कपाचितम्॥
सर्पकीटविषार्त्तानामौषधञ्च प्रशान्तये॥ ६७॥

स्वप्ने पश्यति। कालः कृष्णवर्णः पुमान् स्वप्ने प्राय आत्मानं स्वं गौरं पश्यति, गौरश्च पुमान् स्वप्ने आत्मानं कालकं कृष्णवर्णं पश्यति। एवमहतेन्द्रियः स पुमान् स्वप्ने प्राय आत्मानं विकर्णनासिकं वा प्रपश्येत्। भिषक् प्राज्ञस्तमवेक्ष्य पृच्छेत्—भोः कदा कैः सह किं भवता जग्धम्? इति। ततस्तदवगम्य बुध आशु वमनं प्रदद्यात्। वमनन्तु सूक्ष्मं ताम्ररजः सक्षौद्रं हृद्विशोधनं प्रदद्यात्। हृदि शुद्धे सति हेमचूर्णस्य शाणं दापयेत्। कस्मात्? यस्मात् हेम स्वर्णं सर्व्वविषाणि गरांश्चाशु नियच्छति। यतो हेमपस्याङ्गे विषं न सज्जते पद्मदलेऽम्बुवदिति॥ ६६॥

<u>गङ्गाधरः</u>—नागदन्तीत्यादि। त्रिधा दन्ती। दीर्घमूला नागदन्ती ह्रस्वमूला त्रिवृद्दन्ती ह्रस्वमूलक्षुद्रवृक्षा द्रवन्ती। स्नुक्पयः। फलं मदनम्। एभिः कल्कैः पादिकैर्गोमूत्राढ़कपाचितं प्रस्थोन्मितं माहिषं पुराणं सर्पिः सर्पादिविषार्त्तानां प्रशान्तये औषधम्॥ ६७॥

विहतेन्द्रिय इति रोगोपहतेन्द्रियः। पृच्छेदित्यादौ पृच्छायां गरावधारणमेव फलमवगम्यते। सूक्ष्ममित्यादौ अमृतताम्रचूर्णं देयम्। अमृतेनैव वमनं भवति। हेमप इति हेम पिबतीति हेमपः॥६६॥

<u>चक्रपाणिः</u>—नागदन्ती दन्तीभेदः। फलं मदनफलं न तु फलैरिति पाठः। अयं योगः

शिरीषत्वक् त्रिकटुकं त्रिफला चन्दनोत्पले।
द्वे बले सारिवे श्वेता-*-सुरभीनिम्बपाटलाः॥
बन्धुजीवाढ़कीमूर्व्वा-वासासुरसवत्सकान्।
पाठाङ्कोठाश्वगन्धार्क-मूलयष्ट्याह्वपद्मकान्॥
विशालां वृहतीं द्राक्षां कोविदारं शतावरीम्।
कटभीदन्त्यपामार्ग-पृश्निपर्णीरसाञ्जनम्॥
श्वेतौ † बालाश्वखुरकौ कुष्ठदारुप्रियङ्गुकान्।
विदारीं मधूकात् सारं करञ्जस्य फलत्वचौ॥
रजन्यौ लोध्रमक्षांशं पिष्ट्वा साध्यं घृताढ़कम्।
तुल्याम्बुच्छागगोमूत्र-त्र्याढ़के तद्विषापहम्॥
अपस्मारज्वरोन्माद-भूतग्रहगरोदरम्।
पाण्डुरोगान् क्रिमीन् गुल्मान् प्लीहोरुस्तम्भकामलाः॥

गङ्गाधरः—शिरीषेत्यादि। द्वे बले द्वे च सारिवे। श्वेता श्वेतापराजिता। सुरभी सुगन्धा गन्धरास्ना। श्वेतौ श्वेतवर्णौ द्वौ बालाश्वस्य खुरकौ। मधूकात् सारं मधूकवृक्षस्य सारभूतकाष्ठम्। करञ्जस्य गोकरञ्जस्य फलञ्च त्वक् च। एषामक्षांशं पिष्ट्वा घृताढ़कं षोड़शशरावं घृतं तुल्याम्बु षोड़शशरावजलं छागमूत्रसार्द्धाढ़कं गोमूत्रसार्द्धाढ़कमिति त्र्याढ़के छागगवयोर्मूत्रे चतुर्गुणद्रवे साध्यं तद् घृतं विषापहम्। अमृतं घृतम्। अथात्र क्षारागद इति यत् प्राग् विहितं तत् तन्त्रान्तरोक्तमनुमतम्। तदुक्तं सुश्रुते। "धवाश्वकर्णतिनिशपलाशपिचुमर्दपाटलिपारिभद्रकाम्रोडुम्बरकरहाटककुभसर्ज्ज--कपीतनश्लेष्मातकाङ्कोठकामलक--प्रग्रहकुटज शमीकपित्थाश्मान्तकार्कचिरविल्वमहावृक्षारुष्करारलुमधुकमधुशिग्रुशाकगोजीमूर्व्वा-तिल्वकेक्षुरक-गोपघण्टारिमेदानां भस्मान्याहृत्य गवां मूत्रेण क्षारकल्पेन परिस्राव्य विपचेत्। दद्याच्चात्र पिप्पलीमूलतण्डुलीयक-वराङ्गचोचकमञ्जिष्ठा-

जतुकर्णे पठ्यते। नागदन्ती त्रिवृद्दन्ती द्रवन्ती स्नुक्क्षीरफलं गोमूत्रसिद्धं माहिषं घृतं पाययेदिति॥ ६७॥

---

* शारिवास्फोता इति पाठान्तरम्। † श्वेतभण्डश्चेति पाठान्तरम्।

हनुस्तम्भग्रहादींश्च पानाभ्यञ्जननावनैः।
हन्यात् सञ्जीवयेच्चाशु विषोद्वेगमृतान् नरान्।
नाम्नैतदमृतं सर्व्व-विषाणां स्याद्ध घृतोत्तमम्॥ ६८॥

अमृतं घृतम्।

तत्र श्लोकाः।

छत्री झर्झरपाणिश्च चरेद्ध रात्रौ तथा दिवा।
तच्छायाशब्दवित्रस्ताः प्रणश्यन्ति हि पन्नगाः॥ ६९॥
दष्टमात्रो दशेदाशु तं सर्पं लोष्ट्रमेव च।
उपर्य्यरिष्टान् बध्नीयाद्ध दंशं छित्वा दहेत वा॥

करञ्जिकाहस्तिपिप्पलीमरिचोत्पलसारिवात्रिडङ्गगृहधूमानन्तासोमसरलावाह्लीक-गुहाकोशाम्रश्वेतसर्षपवरुणलवण-प्लक्षनिचुलक वर्द्धमान वञ्जुलपुत्रश्रेणीसप्तपर्ण-दण्डकैलवालुकानागदन्त्यतिविषाभयाभद्रदारुकुष्ठहरिद्रावचाचूर्णानि लोहानाञ्च समभागानि; ततः क्षारवदागतपाकमवतार्य्य लौहकुम्भे निदध्यात्। अनेन दुन्दुभिं लिम्पेत् पताकातोरणानि च। श्रवणाद् दर्शनात् स्पर्शात् विषात् सम्प्रतिमुच्यते। एष क्षारागदो नाम शर्करास्वश्मरीषु च। अर्शःसु वात-गुल्मेषु कासशूलोदरेषु च। अजीर्णे ग्रहणीदोषे भक्तद्वेषे च दारुणे। शोफे सर्व्वसरे चापि देयः श्वासे च दारुणे। एष सर्व्वविषार्त्तानां सर्व्वथैवोपयुज्यते। तथा तक्षकमुख्यानामयं दर्पाङ्कुशोऽगदः।" क्षारागदः॥ ६८॥

गङ्गाधरः—तत्र श्लोका इति। छत्रीत्यादि। पुमान् रात्रौ च दिवा च छत्रपाणिः झर्झरशब्दकृद्वस्तुपाणिश्च सन् विचरेत्। कस्मात्? यदि चादृश्यस्थाने पथि सन्निकटे पन्नगा वर्त्तन्ते तेषां दंशसम्भवे ते पन्नगा हि यस्मात् तच्छत्रच्छाया-झर्झरशब्दाभ्यां वित्रस्ताः सन्तो हि प्रणश्यन्ति दंशार्थोद्यमभङ्गाः स्युरिति॥६९॥

गङ्गाधरः—यद्येवं न चरेत् तदा चेत् सर्पो दशेत् तत्प्रतिकारमाह—दष्टमात्र इत्यादि। दष्टमात्रो नरस्तं यदि साहसेन ग्रहीतुं शक्नोति तदाशु दशेत्,

चक्रपाणिः—शिरीषत्वगित्यादौ आस्फोता अफरमल्लिका। सुरभी पर्णासभेदः। बन्धुजीवः पुत्रजीवकः। खुरकः स्यन्दनः किंवा कोकिलाक्षः॥ ६८॥

चक्रपाणिः—छत्रीत्यादौ छत्री दिवा रात्रौ झर्झरपाणिश्चरेदिति वदन्ति। झर्झरिकः सुरसुर इति ख्यातः। छायाशब्दैः यथासंख्यं वित्रस्ताः॥ ६९॥

वज्रं मरकतः सारः पिचुको विषमुष्टिका।
कर्कोटकं सर्पमणिर्वैदूर्य्यं गजमौक्तिकम्॥
धार्य्यं वरमणिर्याश्च वरौषध्यो विषापहाः।
खगाश्च सारिकाः क्रौञ्चाः शिखिहंसशुकादयः॥ ७० ॥

इतीदमुक्तं द्विविधस्य विस्तरैर्बहुप्रकारैर्विषरोगभेषजम्।
अधीत्य यः सम्यगिह प्रयोजयेद्व्रजेद्विषाणामविसह्यतां भिषग्॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़बलप्रतिसंस्कृते
चिकित्सितस्थाने विषरोगचिकित्सितं नाम
त्रयोविंशोऽध्यायः॥ २३ ॥

तदशक्तस्तु लोष्ट्रं दशेत्। उपरि दंशदेशादुपरि चतुरङ्गुले मन्त्रेणारिष्टां बध्नीयात्. अरिष्टाबन्धनानर्हदेशे दंशं छित्त्वा दहेत् वा। वज्रमित्यादि। सर्पादिदंशन-वारणार्थं वज्रादिकं पुंसा धार्य्यम्। वरमणिश्च धार्य्यः विषापहा वरौषध्यश्च धार्य्याः। खगाश्च विषापहाः सारिकादयो विषतो रक्षणार्थं सविषान्नविज्ञानाथ गृहे धार्य्या इति॥ ७० ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अध्यायार्थमुपसंहारेणाह—इतीदमित्यादि। द्विविधस्य स्थावर-जङ्गमस्य। इति॥ ७१ ॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव तु।
चिकित्सिते विषाणान्तु त्रयोविंशेऽध्याये पुनः। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्पतरौ
ततः। चिकित्सास्थानजल्पे तु षष्ठस्कन्धे विषस्य च। चिकित्सितजल्पो
नाम शाखा त्रयोदशी स्मृता॥ २३ ॥

इत्यगदतन्त्रम्॥

<u>चक्रपाणिः</u>—दंशकाले यत् कर्त्तव्यं तदाह—दष्टमात्र इत्यादि। धारणादेव विषापहमाह—वज्रमित्यादि। सारमिति सवज्रम्। पिचुको मणिरुत्तरापथे प्रसिद्धः। विषमूषिका विषमणिः। कर्कोटकमणिः पद्मरागः। गरमणिशब्देन नानामणीनां ग्रहणम्। वरौषध्य इति तन्त्रान्तरोक्ताः अक्षीरा-जलपिप्पली-अजरुहा-काकोलीप्रभृतयः। इतीदमित्यादिसंग्रहः। व्रजेद्विषाणामिति विषाणि सोढुं पारयन्तीति भावः॥ ७० । ७१ ॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां विषचिकित्सितं

चतुर्व्विंशोऽध्यायः ।

अथातो मदात्ययचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

सुरैः सुरेशसहितैर्या पुरा प्रतिपूजिता ।
सौत्रामण्यां हूयते या कर्म्मभिर्या प्रतिष्ठिता ॥
यज्ञे हि या च शक्रस्य सोमोऽतिपतितो यया ।
नीरजस्तमसाविष्टस्तस्माद्‌ दुर्गात् समुद्धृतः ॥
विधिभिर्वेदविहितैर्यये ज्यन्ते महात्मभिः ।
दृश्या स्पृश्या प्रकल्प्या च यज्ञे या यज्ञसिद्धये ॥

गङ्गाधरः—उद्दिष्टक्रमाद् विषतुल्यगुणत्वाच्चानन्तरं मद्यविकारचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि। पूर्व्ववत् सर्व्वं व्याख्येयम्। मद्यविकारविशेषमदात्ययचिकित्सितमधिकृत्य कृतोऽध्याय इति मदात्ययचिकित्सितमिति ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—मदात्ययरोगे वाच्ये मद्यस्य गुणादय उच्यन्ते। तद्‌यथा—सुरैरित्यादि। इन्द्रसहितैः सुरैः पुरा या सुरा प्रतिपूजिता। सौत्रामण्यामिष्टौ या सुरा यते। या कर्म्मभिर्वैदिकैः प्रतिष्ठिता प्रतिष्ठां गता। या च शक्र यज्ञे प्रतिष्ठिता। नीरजोऽब्जः सोमः समुद्रमन्थने जलादुत्थितः सोमस्तमसाविष्टोऽतिपतितस्तस्मात् तमस आवेशाद् दुर्गाद् यया सुरया समुद्धृतः। यया सुरया महात्मभिर्वेदविधिभिरिज्यन्ते। या यज्ञसिद्धये यज्ञे महात्मभिर्दृश्यादृश्यत्वेन प्रकल्प्या, स्पृश्यास्पृश्यत्वेन प्रकल्प्या च,

चक्रपाणिः—मोहजनकत्वसामान्यात् तथा विषसमानगुणजन्यत्वाच्च विषचिकित्सितमनु मदात्ययस्य चिकित्सितमुच्यते सुरैरित्यादिना। मदिरास्तुत्या तथा वक्ष्यमाणनिन्दया विषसमानसुरायाः सुतकलत्रनाशाय अविधिपानञ्च अत्यर्थनिन्दितफलवत्वं दर्शयति। या सुरा परिपूजिता इत्यनेन प्रथमं देवैरेवं परिपूजिता ततः सुरयोगात् सुरेति उपदिष्टा इति दर्शयति। सौत्रामणिर्यज्ञविशेषः तस्मिन् हूयते, या सुरा कर्म्मभिः प्रतिष्ठितेति याज्ञिकैः अभिसवनं सुरया क्रियते इत्युच्यते। सौत्रामणिहोमे तु यत्रैवेयमङ्गमुच्यते शक्रस्य, सोमोऽतिपतित इति शुक्रस्यातिपातेन सोमः क्षपितबलो निर्व्वीर्य्यो भूतः। स किल पुनरपि अनयापनीतक्षयः आपादि इत्येषा श्रुतिः। अतिपातेन परीतः अतिपतितः। प्रकल्प्या इत्यभिषोतव्या सन्धानीयेति यावत्। यज्ञसिद्धय इति यज्ञविधौ कानिचित् यूपबर्ह्यादीनि कानिचित् तु पुरुषार्थानि अक्रयादीनि कानिचित्

योनिसंस्कारनामाद्यैर्विशेषैर्बहुधा च या।
भूत्वा भवत्येकविधा सामान्यान्मदलक्षणात् ॥
या देवानमृतं भूत्वा स्वधा भूत्वा पितॄंश्च या।
सोमो भूत्वा द्विजातीन् या युङ्क्ते श्रेयोभिरुत्तमैः ॥
आश्विनं या महत्तेजो वीर्य्यं सारस्वतञ्च या।
बलमैन्द्रञ्च या सिद्धा सोमे सौत्रामणौ च या ॥
शोकारतिभयोद्वेग-नाशिनी या महाबला।
या प्रीतिर्या रतिर्या वाक् या पुष्टिर्या च निर्वृ तिः ॥
या सुरासुरगन्धर्व्व-यक्षराक्षसमानुषैः।
रतिः सुरेत्यभिहिता तां सुरां विधिना पिबेत् ॥ २ ॥

योन्यादिविशेषश्च बहुधा या यज्ञे प्रकल्प्या भूत्वापि सामान्यान्मदलक्षणादेकविधा भवति। या सुरा खल्वमृतं भूत्वा देवानुत्तमैः श्रेयोभिर्युङ्क्ते। या च स्वधा पितृयजने कव्यरूपा भूत्वा पितॄनुत्तमैः श्रेयोभिर्युङ्क्ते। या सोमो भूत्वा यज्ञकर्म्मसूत्तमैः श्रेयोभिर्द्विजातीन् युङ्क्ते। या सुरा खल्वाश्विनमश्विनीकुमारयोर्महत्तेजः। या सारस्वतं वीर्य्यम्। या चैन्द्रं बलम्। या सोमे यागे सिद्धा सुरा नाम सौत्रामणियज्ञे या च सिद्धा सुरा नाम। या शोकादिनाशिनी महाबला। या प्रीतिप्रभृतिरूपा। या सुरासुरादिभिः सर्व्वैरेव रतिः सा सुरेत्यभिहिता, तां सुरां विधिना पिबेदिति ॥ २ ॥

यज्ञार्थानि पुरुषार्थानि यथा सपिष्टकाख्यादीनि तदिह सुरा यज्ञीया इत्यनेन रसनादिवत् पुरुषार्थापुच्यते। यज्ञसिद्धये भवतीत्यनेन यूपादिवत् यज्ञार्थं सुरा उच्यते। योनीत्यादौ विशेषशब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते। योनिः कारणं तद्विशेषाः धान्य-फलपुष्पकाण्डपत्रत्वचः मूलसारशर्करासप्तम्यः सूत्रस्थानोक्ताः। संस्कारोऽपि बहुप्रकारसंस्कारयोगः। नामविशेषाः सुराप्रसन्नमैरेयादयः। आदिग्रहणात् प्रभावगुणादीनां ग्रहणम्। मदो लक्षणं यस्य तस्मात् मदलक्षणात्। सामान्यात् मदस्वरूपात्। अमृतं भूत्वेत्यादौ सुराधिष्ठात्री देवता अमृतादिरूपेण देवादीन् तर्पयतीति वृत्तंयति। श्रेयोभिरिति महत्कल्याणैः। आश्विनं यन्महत्तेज इत्यादौ सुराधिष्ठातृदेवताया एव तेजः वीर्य्यविकारणत्वाद्वीर्य्यं ज्ञेयम्। तेजः सर्व्वदेवतादिगं तथा सारस्वतं वीर्य्यं ज्ञेयम्। तथा सौत्रामण्यां सूयते सोमः इत्यनेन सोमरूपत्वमुच्यते। या प्रीतिरित्यादौ प्रीत्यादिकारणत्वेन प्रीत्यादिरूपतया निर्देशो ज्ञेयः ॥ १। २ ॥

शरीरकृतसंस्कारः शुचिरुत्तमगन्धवान् ।
उद्दामगन्धिभिर्वस्त्रैरमलैर्वा यथानुगैः ॥
विचित्रविविधस्रग्वी रत्नाभरणभूषितः ।
देवद्विजातीन् संपूज्य स्मृत्वा मङ्गलमुत्तमम् ॥
देशे यथर्त्तुके शस्ते कुसुमप्रकरीकृते ।
संवाससम्मते मुख्ये धूपसम्मोदभूषिते * ॥
सूपधाने सुसंस्तीर्णे विहिते शयनासने ।
उपविष्टोऽथवा तिर्य्यक् स्वशरीरसुखे स्थितः ॥
सौवर्णै राजतैश्चापि तथा मणिमयैरपि ।
भाजनैर्विविधैश्चित्रैः सुकृतैश्च पिबेत् सदा ॥
रूपयौवनमत्ताभिः शिक्षिताभिर्विशेषतः ।
वस्त्राभरणमाल्यैश्च भूषिताभिर्यथर्त्तुकैः ॥
शौचानुरागरक्ताभिः प्रमदाभिरितस्ततः ।
सञ्चार्य्यमाणमिष्टाभिः पिबेन्मद्यमनुत्तमम् ॥ ३ ॥
मद्यानुकूलैर्हरितैः फलैर्हरितकैः शुभैः ।
लवणैर्गन्धपिशुनैर्वदंशैर्यथर्त्तुकैः ॥
भृष्टैर्मांसैर्बहुविधै-†-र्भूजलाम्बरचारिणाम् ।
पौरोगवर्गविहितैर्भक्ष्यैश्च विविधात्मकैः ॥

गङ्गाधरः—विधिमाह—शरीरेत्यादि। यथर्त्तुके देशे यस्मिन् ऋतौ यो देश उपयुज्यते तस्मिन् देशे सदा यदा पातुकामस्तदा पिबेत्। रूपयौवनमत्तादिभिः प्रमदाभिरिष्टाभिरितस्ततः सञ्चार्य्यमाणं नीयमानमुत्तमं मद्यं पिबेत् ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—विधिना पिबेदित्यत्र विधिमाह—शरीरेत्यादि। शरीरे स्नानवस्त्रादिभिर्बाह्यः अन्तश्च प्रकृत्याद्यपेक्षया स्निग्धोष्णगात्रादिभिः कृतः संस्कारो येन स शरीरकृतसंस्कारः। स्वशरीर-

* धूपसम्योद्बोधिते इति पाठान्तरम्।　　† मृदुतावरवारिणा इति कचित् पाठः।

पिबेत् संपूज्य विबुधानाशिषः सम्प्रयुज्य च।
प्रदाय यजनञ्चाग्रे त्वर्थिभ्यः पृथिवीतले ॥ ४ ॥
अभ्यङ्गोत्सादनस्नान-वासोधूपानुलेपनैः।
स्निग्धोष्णैर्भावितश्चान्यैर्वातिको मद्यमाचरेत् ॥
शीतोपचारैर्विविधैर्मधुरस्निग्धशीतलैः।
पैत्तिको भावितश्चान्यैः पिबन् मद्यं न सीदति ॥
उपचारैश्चाशिशिरैर्यवगोधूमभुक् पिबेत्।
श्लैष्मिको धन्वजैर्मांसैर्मद्यं मारीचकैः सह ॥
कफपित्तात्मकेभ्यश्च माध्वीकं * माधवञ्च यत्।
बहुद्रवं बहुगुणं बहुकर्म्म मदात्मकम् ॥
विधिर्वसुमतामेष भविष्यद्विभवाश्च ये।
यथोपपत्तिकैर्मद्यं पातव्यं मात्रया हितम् ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—यैः सह पिवेत् तदाह—पिबेदित्यादि। विबुधान् देवान् सम्पूज्याशिषश्च सम्प्रयुज्य पृथिवीतले येऽर्थिनस्तेभ्योऽर्थमेव यजनमर्च्चनं प्रदाय पिबेत् ॥४

गङ्गाधरः—प्रकृतिभेदे विधिमाह—अभ्यङ्गेत्यादि। स्निग्धोष्णैरभ्यङ्गादिभिस्तथाऽन्यैरपि स्निग्धोष्णभक्ष्यैर्वातिको जनो मद्यं पिबेत्। शीतोपचारैरित्यादि। मधुरस्निग्धशीतवीर्य्यस्पर्शाभ्यङ्गादिभिस्तथान्यैः पित्तहरैर्भावितः पैत्तिकः पुरुषो मद्यं पिबन् न सीदति। उपचारैरित्यादि। अशिशिरैरुष्णरूक्षादिभिरभ्यङ्गादिभिः उपचारैर्धन्वमांसैर्मारीचकैर्मरिचप्रधानैः सह मद्यं यवगोधूमभुक् श्लैष्मिको नरः पिबेत्। कफेत्यादि। कफपित्तात्मकेभ्यश्च नरेभ्यो हितं तन्मद्यं यन्माध्वीकं यच्च माधवं बहुद्रवं बहुजलाभिश्रितम्। तत् तु बहुगुणं बहुकर्म्म पुष्ट्याद्यनेककर्म्मकरं मदात्मकञ्च। विधिरित्यादि। ये भविष्यद्विभवास्तेषां यथोपपत्तिकैर्वर्त्तमानविभवानुरूपैर्मात्रया हितं मद्यं पातव्यमिति ॥ ५ ॥

सुखे स्थित इति यथाशरीरसुखं स्थितः। सुकृतैरिति संस्कृतैः। शिक्षिताभिरिति अभ्यस्ताभिः। गन्धपिशुनैरिति गन्धाढ्यैः। पौरोगवर्गा इति अश्विनीबलदेवचण्डा इत्यर्थः, तैः ॥ ३।४ ॥

चक्रपाणिः—सामान्यं विधिमुक्त्वा वातिकादीनां पानविधिमाह—अभ्यङ्गेत्यादि। मरिचकैरिति मरिचसंस्कृतैः। वसुमतामिति धनवतां भविष्यद्विभवा उत्पद्यमानधनाः।

* मार्द्वीकमिति पाठान्तरम्।

वातिकेभ्यो हितं मद्यं प्रायो गौड़िकपैष्टिकम्।
गुणैर्दोषैश्च तन्मद्यमुभयञ्चोपलक्ष्यते॥
विधिना मात्रया काले हितैरन्नैर्यथाबलम्।
प्रहृष्टो यः पिबेन्मद्यं तस्य स्यादमृतं यथा॥
यथोपेतं पुनर्मद्यं प्रसङ्गाद्धु येन पीयते।
रूक्षव्यायामनित्येन विषवद्ध याति तस्य तत्॥ ६॥
मद्यं हृदयमाविश्य स्वगुणैरोजसो गुणान्।
दशभिर्दश संक्षोभ्य चेतो नयति विक्रियाम्॥
लघूष्णतीक्ष्णसूक्ष्माम्ल-व्यवायाशुगमेव च।
रूक्षं विकाशि विशदं मद्यं दशगुणं स्मृतम्॥

गङ्गाधरः—मद्यविशेषविधानमाह—वातिकेभ्य इत्यादि। वातिकेभ्यो नरेभ्यो हितं गौड़िकं पैष्टिकञ्च मद्यं यत् तदुभयं मद्यमपि गुणैश्च दोषैश्चोपलक्ष्यते। कथं गुणैरुपलक्ष्यते तदाह—विधिनेत्यादि। शरीरकृतसंस्कार इत्यादिना पृथिवीतले इत्यन्तेनोक्तेन विधिना। हितैर्गौड़िकपैष्टिकमद्याविरोधिभिरन्नैरिति गुणैरुपलक्ष्यते। कथं दोषैरित्यत आह—यथोपेतमित्यादि। यथा येन प्रकारेण यद् यदा उपेतं मद्यं भवति तत् तथैव मद्यप्रसङ्गादेव येन रूक्ष-व्यायामनित्येन नरेण पीयते तस्य तन्मद्यं विषवद् याति विषवद्भावमेति॥ ६॥

गङ्गाधरः—मद्यस्य मदजननप्रकारमाह—मद्यमित्यादि। स्वगुणैर्दशभि-

यथोपपत्तिरिति यथापरिच्छेदोपपत्तिः। कफपित्तत्यादौ विपर्य्ययतन्त्रयुक्त्या कफाधिकेभ्यः माधवं पित्ताधिकेभ्यो मार्द्वीकम्। मार्द्वीकं मृद्वीकाकृतं मधुकृतन्तु माधवम्। बहुद्रवमिति नानाविधद्रव्यसम्पादितम्। बहुगुणमिति भूरिवक्ष्यमाणलघ्वादिगुणं दोषकरञ्च द्वितीयमद इति भावः। विधिनेति यथोक्तविधिना। काल इति यस्य मद्यस्य य उचितगुणः कालः तस्मिन्। हितैरन्नैरिति मद्यहितैरन्नैः। यथोपेतमिति यदेव मद्यं तत् प्रसङ्गादिति अतियोगेन विषवदिति मोहाद्विकारकर्तृत्वात्॥ ५। ६॥

चक्रपाणिः—मद्यं यथा मदयति तथा प्राह—मद्यमिति। दशभिरिति लघ्वादिभिर्गुणैः

गुरु शीतं मृदु स्निग्धं मधुरं बहलं स्थिरम्।
प्रसन्नं पिच्छिलं श्लक्ष्णमोजो दशगुणं स्मृतम् ॥ ७ ॥
गौरवं लाघवात् शैत्यमौष्ण्यादम्लस्वभावतः।
माधुर्य्यं मार्दवं तैक्ष्ण्यात् प्रसादञ्चाशुभावनात् ॥
रौक्ष्यात् स्नेहं व्यवायित्वात् स्थिरत्वं श्लक्ष्णतामपि।
विकाशिभावात् पैच्छिल्यं वैशद्यात् सान्द्रतां तथा।
सौक्ष्म्यान्मद्यं निहन्त्येवमोजसः स्वगुणैर्गुणान् ॥ ८ ॥
सत्त्वं तदाश्रयञ्चाशु संक्षोभ्य कुरुते मदम् ॥
रसवातादि-*-मार्गाणां सत्त्वबुद्धीन्द्रियात्मनाम्।
प्रधानस्यौजसश्चैव हृदयं स्थानमुच्यते ॥

रोजसो दश गुणान् संक्षोभ्य चेतो विक्रियां नयति। मद्यस्य दश गुणानाह—ऊष्णमित्यादि। ओजसो दश गुणानाह—गुर्व्वित्यादि ॥ ७ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—मद्यं पीतं हृदयमाविश्य येन गुणेनौजसो यं गुणं संक्षोभयति तदाह—गौरवमित्यादि। मद्यं पीतं हृदयमाविश्य स्वस्य लाघवादोजसो गौरवं निहन्ति। इत्येवंप्रकारेण स्वगुणैर्मद्यमोजसो गुणान् निहन्ति ॥ ८ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—कथं चेतो विक्रियां नयतीत्यत आह—सत्त्वमित्यादि। सत्त्वं मनस्तदाश्रयं हृदयं चाशु संक्षोभ्य मद्यं मदं कुरुते। कस्मात्? रसेत्यादि।

दशानामपि गुर्व्वादीनामोजोगुणानामवस्कन्दनकैः चेतः विक्रियां नयति। येन गुणेन मद्यस्य ओजो गुणः क्षीणो भवति तदाह—गुरुत्वं लाघवादित्यादि। प्रसादञ्चाशुभावनादिति प्रसादाख्यगुणं आशुगत्वात् हन्ति। आशुगत्वञ्च यद्यपि प्रसादविरुद्धं न भवति तथापि प्रतिकूलतया ओजःप्रसादं हन्ति। तस्याशुगुणत्वेन प्रसादो नश्यति इति ज्ञेयम्। व्यवायित्वात् स्थिरत्वमिति व्यवायित्वं व्यापकं तच्च स्थिरत्वं तद्विपरीतत्वादेव हन्ति। आशुगत्वव्यवायित्वयोश्चायं विशेषः—आशुगं शीघ्रं गच्छति, व्यवायि तु सर्व्वंव्यापकम्। विकासित्वं विकसनशीलत्वं स्थिरत्वादेव। श्लक्ष्ण-विपरीतत्वात् श्लक्ष्णतां हन्ति, एते विकासित्वाशुगत्वगुणा यद्यपि गुणगणनायां न पठितास्तथाप्य-संख्येयत्वाद् गुणानाम् एषामपि गुणत्वं सिद्धम्। ये तु तत्र पठितास्ते तावत् सिद्धतमा ज्ञेयाः ॥७।८॥

<u>चक्रपाणिः</u>—आश्रयोपघातात् आश्रितोपघातो भवतीति दर्शयन्नाह—सत्त्वमित्यादि। सत्त्वस्य चेत आश्रयः। रसधात्वित्यादि। रसधात्वादिवहानां दशधमनीनां हृदयं स्थानम्, रसवहा एव

---

* रसधात्वादीति चक्रसम्मतः पाठः।

अतिपीतेन मद्येन विहतेनौजसा च तत् ।
हृदयं विकृतिं याति तत्रस्था ये च धातवः ॥ ९ ॥
ओजस्यविहते पूर्व्वो हृदि च प्रतिबोधिते ।
मध्यमो विहतेऽल्पे तु विहते तूत्तरो मदः ॥
नैवं विघातं कुरुते मद्यं पैष्टिकमोजसः ।
विकाशिरूक्षविशदा गुणास्तत्राति नोल्बणाः ॥ १० ॥

रसादीनां ये मार्गा ये धमन्यस्तेषां रसादीनाञ्च तथौजसः सर्व्वधातूनां प्रधानस्य स्थानं हृदयं यस्मादुच्यते, तस्मात् तेषां स्थानस्य संक्षोभान्मदं मद्यं कुरुते। अतिपीतेनेत्यादि। अतिपीतमद्येन खल्वोजोविघातेन हृदयविकृतिर्भवति। तत्र हृदये स्थिता ये च रसवातादिधातवः सत्त्वबुद्धीन्द्रियात्मानश्च विकृतिं यान्ति ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—तत्र प्रथमादिमदप्रकारमाह—ओजसीत्यादि। अनतिपीतेन मद्येन खल्वोजसि अविहते हृदयं प्रतिबुद्धं वर्त्तते, तस्मिन् प्रतिबोधिते सति पूर्व्वः प्रथमो मदो भवति। ओजसि अल्पे विहते हृदि च मध्यमप्रतिबोधितं मध्यमो मदः स्यात्। विहते ओजसि हृदि च उत्तरो मदः स्यात्। मद्यविशेषे विघातविशेषमाह—नैवमित्यादि। पैष्टिकं मद्यमोजस एवं विघातं न कुरुते। कस्मात्? तत्र पष्टिके मद्ये विकाशिलादयो गुणा न सन्त्यत्युल्वणास्तस्मान्नैवं विघातं कुरुते ॥ १० ॥

या इह धमन्य उक्तास्ता एव वातादिवहाः। यदुक्तम्—वातपित्तश्लेष्मणां सर्व्वशरीरगाणां स्रोतांस्ययनभूतानि। धात्वादीनान्तु सर्व्वशरीरगाणामपि विशेषेण हृदयं स्थानमुक्तम्। 'षडङ्गमङ्गविज्ञानमिन्द्रियाणान्तु पञ्चकम्'। धातव इति सत्त्वबुद्धीन्द्रियादयः। सत्त्वं विहतैवं ओजसो गुणैः गुणानसत्त्वं नयतीत्युत्सर्गं भवति ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—प्रथमं मदमाह—ओजस्यविहते इति हृदयाश्रितबुद्ध्यादौ प्रतिबोधिते। हृदयशब्देन हि तत्स्थोपचाराद् हृदयाश्रिता बुद्ध्यादयोऽभिधीयन्ते। यथा मञ्चाः क्रोशन्तीति न्यायेन बुद्ध्यादिबोधनम्। प्रथममदकार्य्याभावात् मध्यमोत्तममदोपदर्शनस्य प्रसङ्गमाह—विहत इति ओजसः अल्पे विघाते मध्यमो मदो भवति। विहत इति विशेषेण हते अत्यर्थं हते। उत्तम इति तृतीयः ॥ १० ॥

हृदि मद्यगुणाविष्टे हर्षस्तर्षो रतिः सुखम्।
विकाराश्च यथासत्त्वं चित्रा राजसतामसाः॥
जायन्ते मोहनिद्रान्ता मद्यस्यातिनिषेवणात्।
स मद्यविभ्रमो नाम्ना मद इत्यभिधीयते॥ ११॥
पीयमानस्य मद्यस्य विज्ञातव्यास्त्रयो मदाः।
प्रथमो मध्यमोऽन्त्यश्च लक्षणैस्तान् प्रचक्षते॥ १२॥
प्रहर्षणः प्रीतिकरः पानान्नगुणदर्शकः।
पाठगीतप्रभाष्याणां कथानाञ्च प्रवर्त्तकः॥
न च बुद्धिस्मृतिहरो विषयेषु न चाक्षमः।
सुखं निद्राप्रबोधश्च प्रथमः सुखदो मदः॥ १३॥
मुहुः स्मृतिर्मुहुर्मोहो व्यक्ताऽव्यक्ता च वाङ् मुहुः।
युक्तायुक्तप्रलापश्च प्रपलायनमेव च॥

__गङ्गाधरः__—हृदीत्यादि। हृदि मद्यगुणाविष्टे सति हर्षतर्षरतिसुखानि स्युः। यथासत्त्वं यथा सात्त्विकादिमनस्तथा विकारा मनसो मदरूपा विकारा जायन्ते। स मदो नाम्ना मद्यविभ्रम इत्यभिधीयते॥ ११॥

__गङ्गाधरः__—मद्यमदाः कतिधेत्यत आह—पीयेत्यादि। त्रयो मदास्तत्र प्रथम इत्युत्तमः॥ १२॥

__गङ्गाधरः__—एषां लक्षणमाह—प्रहर्षण इत्यादि। पानान्नगुणदर्शकः यत् पीयते यदद्यते तेषां गुणान् दर्शयति न तु लोपयति। इति प्रथमो मदः सुखदः॥ १३॥

__चक्रपाणिः__—हृदीत्यादिना सामान्येन मदलक्षणमाह। तर्षोऽभिलाषः। यथासत्त्वमिति राजसे राजसाः तामसे तामसाः। चित्रा इति नानाप्रकाराः। मोहनिद्रान्ता इति मोहनिद्रावसानाः॥ ११। १२॥

__चक्रपाणिः__—प्रथमादिमदानां लक्षणमाह—प्रहर्षण इत्यादि। पानान्नगुणदर्शक इति पानान्नगुणम् बोधयतीत्यर्थः। विषयेषु तु विषयसेवासु। न चाक्षमः नासमर्थकर इत्यर्थः॥ १३॥

__चक्रपाणिः__—युक्तायुक्तप्रलाप इति संज्ञासंज्ञिवचनः। प्रपलायनं घूर्णनम्। योजना

स्थानपानान्नसंकथ्य-योजनाः सविपर्य्ययाः ।
लिङ्गान्येतानि जानीयादाविष्टे मध्यमे मदे ॥ १४ ॥
मध्यमं मदमुत्क्रम्य मदमप्राप्य चोत्तरम् ।
न किञ्चिन्नाशुभं कुर्य्युर्नरा राजसतामसाः ॥
को मदं तादृशं विद्वानुन्मादमिव दारुणम् ।
कुर्य्यादध्वानमासन्नं * बहुदोषमिवाध्वगः ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—मध्यममदमाह—मुहुरित्यादि। स्थानं पानमन्नं संकथ्यं परस्परभाष्यं यत् तेषां क्षणं योजनाश्च भवन्ति, क्षणं तेषां विपर्य्ययाश्च भवन्ति। मध्यमे मदे लिङ्गान्येतानि भवन्ति ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—अथात्र मध्यमोत्तरयोर्मदयोः सन्धौ मदे लक्षणमाह—मध्यममित्यादि। राजसतामसा नरा मध्यमं मदमुत्क्रम्य उत्तीर्य्य तृतीयमुत्तरं मदञ्चाप्राप्य किञ्चिच्छुभं कर्म्म न कुर्य्युः किञ्चिदशुभं न कुर्य्युरेवं भवति। शुभाशुभकर्म्मवर्ज्जी स्यात्। उन्मादमिव दारुणं तादृशं शुभाशुभाकारिणं मदं को जनः कुर्य्यात्? कोऽपि न कुर्य्यात्। अध्वगो जनः को बहुदोषमध्वानमासन्नं कुर्य्यादितिवदिति राजसानां तामसानामेव च मध्यमोत्तरमदसन्धौ भवति न तु सात्त्विकानां तथाविधः सन्धिकाले मदो भवति। इमं सन्ध्यवस्थं मदं कश्चित् तृतीयं मदं प्रकल्प्य लक्षणमुक्तवान्। "गच्छेदगम्यां न गुरूंश्च मन्येत् खादेदभक्ष्याणि च नष्टसंज्ञः। ब्रूयाच्च गुह्यानि हृदि स्थितानि मदे तृतीये पुरुषोऽस्वतन्त्रः॥" इति। सुश्रुते तु नैष सन्धिमद उक्तः। "त्र्यवस्थश्च मदो ज्ञेयः पूर्व्वो मध्योऽथ पश्चिमः। पूर्व्वं वीर्य्यरतिप्रीति-हर्षभाष्यादिवर्द्धनम्। प्रलापो मध्यमे हर्षो युक्तायुक्ता क्रिया तथा। विसंज्ञः पश्चिमे शेते नष्टकर्म्मक्रियागुणः॥" इति ॥१५॥

सविपर्य्ययेति स्थानादीनां सम्यग् योजना कदाचिद् भवति, कदाचिच्च स्थानादियोजनाऽसम्यकतया भवतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—मध्यममदमित्युक्त्वा मद्यस्य त्रिविधो मद उक्तः। तथापि द्वितीयमदावसाने तृतीयमदाप्राप्त्यवस्थायामेव अत्यन्तनिन्दितां दर्शयन् तृतीयमदस्य अत्यन्तनिन्दितां दर्शयति। येन यस्य तृतीयमदस्य पूर्व्वरूपावस्थैव सर्व्वाशुभकरणादिहेतुतया नितान्तं निन्द्या इत्यर्थः। इयञ्च मध्यमदातिक्रमात् तृतीयमदप्राप्त्यवस्थामभिधाय परमार्थतः चतुर्थमदावस्थानुमिता भवति। अस्वन्तं अशोभनान्तम् ॥ १५ ॥

* अस्वन्तमिति चक्रसम्मतः पाठः।

तृतीयन्तु मदं प्राप्य भग्नदार्व्विव निष्क्रियः।
मदमोहावृतमना जीवन्नपि मृतैः समः॥
रमणीयान् स विषयान् न वेत्ति न सुहृज्जनम्।
यदर्थं पीयते मद्यं रतिं ताञ्च न विन्दति॥
कार्य्याकार्य्यं सुखं दुःखं यच्च लोके हिताहितम्।
यदवस्थो न जानाति कोऽवस्थां तां व्रजेद् बुधः॥
स दूष्यः सर्व्वभूतानां निन्द्यश्चासद्य एव च।
व्यसनित्वादुदर्के च स दुःखं व्याधिमश्नुते॥ १६॥
प्रेत्य चेह च यच्छ्रेयः श्रेयो मोक्षे च यत् परम्।
मनःसमाधौ तत् सर्व्वमायत्तं सर्व्वदेहिनाम्॥ १७॥
मदेन मनसश्चास्य संक्षोभः क्रियते महान्।
महामारुतवेगेन तटस्थस्येव शाखिनः॥

गङ्गाधरः—तृतीयमदलक्षणमाह—तृतीयन्त्वित्यादि। जीवन्नपि मृतैः समो पिसंज्ञः स रमणीयान् विषयान् न वेत्ति न च सुहृज्जनं वेत्ति। यदर्थं मद्यं पीयते ताञ्च रतिं न विन्दति। यदवस्थः सन् नरो न कार्य्याकार्य्यादिकं जानाति तामवस्थां को बुधो व्रजेत्। स तदवस्थां गतो नरो दूष्यः सर्व्वभूतानां निन्द्यश्चासह्यश्च। कस्मात्? व्यसनित्वात्। "व्यसनं क्लीवलिङ्गं स्याद्व्यापत्तौ काम-कोपजे। दोषे भ्रंशे च" इति। उदर्के उत्तरकाले स दुःखं व्याधिमश्नुते॥ १६॥

गङ्गाधरः—इह प्रेत्य च मोक्षे च यत् श्रेयस्तत् सर्व्वं सर्व्वदेहिनां मनःसमाधावायत्तं युक्ते मद्ये तु मनःसमाधिर्भवतीति भावः॥ १७॥

गङ्गाधरः—तृतीयमदकृन्मद्यपानदोषमाह—मदेनेत्यादि। मदेनाति-पीतेन पीतवतोऽस्य मनसो महान् संक्षोभः क्रियते। यथा तटस्थस्य शाखिनः

चक्रपाणिः—भग्नदार्व्विवेति भग्नवृक्ष इव पतितस्तिष्ठति। उदर्कं उत्तरकालः। स दुःखं व्याधिमिति मदात्ययम्॥ १६॥

चक्रपाणिः—प्रेत्य चेहेत्यादिना प्रेत्येति जन्मान्तरे। तटस्थस्येति वचनेन वातोऽप्रेप्सवतां दर्शयति।

मद्यप्रसङ्गं तं ज्ञात्वा महादोषं महागदम् ।
सुखमित्यधिगच्छन्ति रजोमोहपराजिताः ॥
मद्योपहतविज्ञानाद्व विमुक्ताः सात्त्विकैर्गुणैः ।
श्रेयोभिर्विप्रयुज्यन्ते मदान्धा मद्यलालसाः ॥ १८ ॥
मद्ये मोहो भयं शोकः क्रोधो मृत्युश्च संश्रितः ।
सोन्मादमदमूर्च्छाद्याः सापस्मारापतानकाः ॥
यत्रैकः स्मृतिविभ्रंशस्ततः सर्व्वमसाधुवत् ।
इत्येवं मद्यदोषज्ञा मद्यं निन्दन्ति तत्त्वतः ॥ १९ ॥
सत्यमेते महादोषा मद्यस्योक्ता न संशयः ।
अहितस्यातिमात्रस्य पीतस्यातो * विवर्ज्जितम् ॥
किन्तु मद्यं स्वभावेन यथैवान्नं तथा स्मृतम् ।
अयुक्तियुक्तं रोगाय युक्तियुक्तं यथामृतम् ॥ २० ॥

महामारुतवेगेन महान् संक्षोभः क्रियते। तं मद्यप्रसङ्गं तृतीयम ासक्तिं महादोषं महागदं ज्ञात्वापि रजोमोहपराजिता नराः सुखमिति मत्वाऽधिगच्छन्ति। सात्त्विकैर्गुणैर्विमुक्ता रजोमोहपराजिता मद्योपहतविज्ञानात् तृतीयमदेनान्धा मदान्धा मद्यलालसाः श्रेयोभिर्विप्रयुज्यन्ते विप्रयोगवन्तः स्युः ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—मद्य इत्यादि। मद्ये मोहादिः संश्रितः। सोन्मादमदादयश्च मद्ये संश्रिताः। यत्र मद्ये खल्वेको मुख्यः स्मृतिविभ्रंशस्ततः सर्व्वमन्यम्मद्येऽसाधुवदिति। इत्येवं मद्यदोषज्ञा मद्यं निन्दन्ति तत्त्वतः ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—सत्यञ्चैते महादोषा मद्यदोषज्ञैरसंशयं मद्यस्योक्ताः। अतिमात्रस्य मद्यस्य पीतस्याहितस्य विवर्ज्जनमत इष्टम्। किन्तु मद्यं स्वभावेन यथैवान्नं

मद्यमित्यादिना स्वमतमाह—एते दोषा मद्यस्य अहितादिधर्म्मयुक्तस्यैव भवन्ति न विपरीतस्येति भावः। विधिवर्ज्जितमिति क्रियाविशेषणम्। मद्यस्य विधिवदुपयोगे गुणवत्तां अविध्युपयोगे च दोषवत्तामाह—किन्त्वित्यादि। अयुक्तियुक्तमित्यविधिप्रयुक्तम्। उभयथा देशकालमात्रापेक्षया नपेक्षया योजनया उक्तं शुभमशुभञ्च कार्य्यकरं भवति ॥ १७—२० ॥

* पीतस्य विधिवर्जितम् इति चक्रधृतः ।

प्राणाः प्राणभृतामन्नं तदयुक्त्या निहन्त्यसून्।
विषं प्राणहरं तच्च युक्तियुक्तं रसायनम्॥ २१॥
हर्षमूर्जो मुदं पुष्टिमारोग्यं पौरुषं बलम्।
युक्त्या पीतं करोत्याशु मद्यं मदसुखप्रदम्॥
रोचनं दीपनं हृद्यं स्वरवर्णप्रसादनम्।
प्रीणनं बृंहणं बल्यं भयशोकश्रमापहम्।
स्वापनं नष्टनिद्राणां मूकानां वाग्विशोधनम्।
बोधनञ्चातिनिद्राणां विबन्धानां विबन्धनुत्॥
वधबन्धपरिक्लेश-दुःखानाञ्चाप्यबोधनम्।
मद्योत्थानाञ्च रोगाणां मद्यमेव प्रबाधकम्॥

तथा स्मृतम्। कथमित्यत आह—अयुक्तीत्यादि। यथान्नमयुक्तियुक्त रोगाय भवति, युक्तियुक्तं तदन्नं यथामृतं तथा भवति॥ २०॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तथा कथं स्यादित्यत आह—प्राणा इत्यादि। यथा प्राणभृतामन्नं प्राणाः प्राणहेतुः। आयुर्घृतमितिवत्। तदन्नमयुक्त्या युन्क्तमसून् निहन्ति। तर्हि विषतुल्यगुणं मद्यं कथमन्नवद् भवतीत्यत आह—प्राणा इत्यादि। प्राणहरञ्च विषं यत् तच्च युक्तियुक्तं रसायनं भवति॥ २१॥

<u>गङ्गाधरः</u>—हर्षमित्यादि। यथा विषं युक्तयुक्त्या रसायनं तथा युक्त्या

<u>चक्रपाणिः</u>—अत्र शुभाशुभकार्य्यमाह—प्राणा इत्यादि। प्राणहेतुत्वात् प्राणाः। तदयुक्त्येति अतिमात्रत्वादिना। युक्तियुक्तं रसायनमिति यथा 'विषस्य तु तिलं दद्यात्' इति रसायनप्रयोगे तिलस्य रसायनत्वं ज्ञेयम्॥ २१॥

<u>चक्रपाणिः</u>—विधिपीतमद्यगुणानाह—हर्षमूर्ज्जं इत्यादि। हर्षं उत्साहकं शारीरम्। मुदमिति मनःसन्तोषम्। पौरुषमिति शुक्रम्। आश्वितिवचनात् शीघ्रं हर्षादीनि करोति, न परिणामक्रियामपेक्षते। मदसुखमिति सुखप्रदमदम्, प्रथमं मदमिति यावत्। अन्ये तु मदसुखप्रदामिति पठन्ति। तत्रापि मदसुखं प्रथममदारम्भ एव। रोचनमित्यादिना मद्यगुणानाह—स्वापनं नष्टनिद्राणां तथा बोधनञ्चातिनिद्राणामिति कार्य्यद्वयकारकम्। निद्राकरत्वप्रभावादेव, किंवा नष्टनिद्राणां निद्राभिघातहेतुचिन्तनादिविस्मारकतया निद्राकरं भवति। अतिनिद्राणां निद्राहेतुमनोवहस्रोतोरोगादिहन्तृतया प्रबोधकं भवतीति ज्ञेयम्। 'मद्योत्थानाञ्च रोगाणां मद्यमेव

रतिर्विषयसंयोगे प्रीतिसम्भोगवर्द्धनम्।
अपि प्रवयसां मद्यमुत्सवामोदकारकम्॥ २२॥
पञ्चस्वर्थेषु काम्येषु या रतिः प्रथमे मदे।
यूनां वा स्थविराणां वा तस्य नास्त्युपमा भुवि॥
बहुदुःखहतस्यास्य शोकैरुपहतस्य च।
विश्रामो जीवलोकस्य मद्यं युक्त्या निषेवितम्॥ २३॥
अन्नपानवयोव्याधि-बलकालत्रिकाणि षट्।
ना दोषान् त्रिविधं सत्त्वं ज्ञात्वा मद्यं पिबेत् सदा॥
एषां त्रिकाणामष्टानां योजना युक्तिरिष्यते।
यया युक्त्या पिबन्मद्यं मद्यदोषैर्न युज्यते॥

पीतं मद्यं हर्षादिकं करोति, तथाशु मदसुखमदादि भवति। प्रवयसां यूनाम्॥ २२॥

गङ्गाधरः—पञ्चस्वर्थेषु शब्दादिषु यूनां वृद्धतमानां वा प्रथमे मद या रतिस्तस्या रतेरुपमा भुवि नास्ति। युक्त्या निषेवितं मद्यं बहुदुःखक्षतादेर्नरस्य विश्रामः॥ २३॥

गङ्गाधरः—मद्यपाने का पुनर्युक्तिर्भवतीत्यत आह—अन्नेत्यादि। ना मद्यं पिपासुः पुमानन्नादीनष्टौ त्रिकान् ज्ञात्वा मद्यं पिबेत्। मद्यपानेऽष्टानां त्रिकाणां योजना युक्तिरिष्यते। त्रीण्यन्नानि अशितखादितलीढानि पार्थिवाप्यतैजसानि गुरुलघुमिश्राणि शीतोष्णमिश्राणीत्येवमादीनि। तथा त्रीणि

प्रभावकम्' इति हेतुविपरीतार्थकारिताप्रभावाद् इत्यर्थः। रतिर्विषयसंयोगे प्रीतिसंयोगवर्द्धनमिति विषयाणां शब्दादीनां संयोगे प्रीतिं संयोगञ्च वर्द्धयति। पीतमद्यः यदा विषयैः शब्दादिभिः संयुज्यते तदा तेष्वपि प्रीतिमान् भवति। प्रीतश्च सुखाकाङ्क्षी सन् पुनस्तेन संयुज्यते। प्रवयसामिति वृद्धानाम्। उत्सवः औत्सुक्यम्। आमोदो हर्षः॥ २२॥

चक्रपाणिः—ननु विषयः स्वभावादेव प्रीतये भवति। तत् किं मद्येन तत् क्रियते इति आशङ्क्य प्रथममदस्य विशिष्टरतिकर्तृत्वमाह—पञ्चस्वित्यादि। रतिश्चेह अत्यर्थसुखजनकत्वात्। विश्राम इति दुःखादिशमहेतुः। जीवलोक इति जीवमानलोकः॥ २३॥

चक्रपाणिः—युक्त्या निषेवितमित्यत्रोक्तां मद्यपाने युक्तिमाह—अन्नपानेत्यादि। तत्रान्नं त्रिविधं वातपित्तकफकरम्। एवं पानमपि त्रिविधम्। बाल्यादिभेदाद् वयोऽपि त्रिविधम्। व्याधिरपि

मद्यस्य च गुणान् सर्व्वान् यथोक्तान् स समश्नुते।
धर्म्मार्थयोरपीड़ायै नरः सत्त्वगुणोत्थितः॥ २४॥
सत्त्वानि तु प्रबुध्यन्ते प्रायशः प्रथमे मदे।
द्वितीये व्यक्ततां यान्ति मध्ये चोत्तरमध्ययोः॥
सत्त्वसम्बोधकं हर्ष-मोहप्रकृतिदर्शकम्।
हुताश इव भूतानां मद्यन्तु भयकारकम्॥

पानानि पार्थिवाप्यतैजसानि। तत्र पार्थिवमिक्षुरसादि। आप्यं क्षीरजलादि। तैजसं घृतादि। वयांसि त्रीणि प्रथममध्यमवार्द्धक्यानि। व्याधयस्त्रयः वातिकपैत्तिकश्लैष्मिकाः। त्रीणि बलानि प्रवरमध्यमावराणि। त्रयः कालाः शीतोष्णवर्षलक्षणाः। इति त्रिकाणि षट्। त्रीन् दोषान् वातादीन् त्रिविधं सत्त्वं मनः सात्त्विकं राजसं तामसञ्चेत्यष्टौ त्रिकाणि भवन्ति। एषां योजना युक्तिर्यया युक्त्या मद्यं पिबन् मद्यपानदोषेन सत्त्वगुणान्वितो नरः पुमान् युज्यते। ये मद्यस्य गुणा उक्तास्तान् मद्यगुणांश्च तया युक्त्या युक्तं मद्यं पिबन्नश्नुते धर्म्मार्थयोरपीड़ायै च भवति॥ २४॥

गङ्गाधरः—सत्त्वानीत्यादि। प्रथमे मदे प्रायशः सत्त्वानि मनांसि प्रबुध्यन्ते। द्वितीये मध्यमे मदे सत्त्वानि व्यक्ततां यान्ति। उत्तरमध्ययोर्मदयोर्मध्ये सन्धौ च शेषे च व्यक्ततां सत्त्वानि यान्ति। कथं सत्त्वानि प्रबुध्यन्त इत्यत आह—सत्त्वेत्यादि। सर्व्वभूतानां हुताश इव मद्यन्तु सत्त्वसम्बोधकं सात्त्विकादिमनः-

मृदुमध्यतीव्रभेदेन त्रिविधः, किंवा सौम्याग्नेयवायव्यभेदेन त्रिविधः। बलं प्रवरावरमध्यभेदात् त्रिविधम्। कालस्तु शीतोष्णवर्षलक्षणस्त्रिविधः। त्रिविधं सत्त्वं शुद्धं राजसं तामसञ्च। योजनेति सम्यग् योजनानुरूपा। सम्यग् युक्तिमवधारयति—यया युक्त्येत्यादिना। सत्त्वगुणोच्छ्रितः समश्नुते इति योज्यम्। तत्र वातापेक्षया युक्तिः, यथा—वातहरमन्नमुपयुज्य वातहरं मद्यं पेयम्, एवं पित्तहरकफहरत्वेऽपि पित्तकफहरान्नोपयोगे तद्धरं मद्यं योज्यम्। एवं पानाद्यपेक्षयापि योजना व्याख्याता भवति। बाल्ये स्थविरे चातीक्ष्णं मद्यं यौवने तीक्ष्णम्। सम्प्रति व्याध्यपेक्षयापि योजना। यथा मृदुव्याधौ तीक्ष्णोष्णं, उष्णे च शीतमधुरं वर्षाकाले तु स्निग्धं दीपनञ्च मद्यम्। दोषभेदेन तु मद्यं वाते स्निग्धोष्णं गौडिकादि, पित्ते शीतमधुरं शार्करादि, कफे रूक्षं माधवादि। उक्तं हि 'वातिकेभ्यो हितं मद्यं प्रायो गौडिकपैष्टिकम्। कफपित्ताधिकेभ्यस्तु मद्यं माधवशार्करम्' इति। दोषग्रहणेनैव वातलादिप्रकृतिरपि गृहीता। सत्त्वभेदेनापि सात्त्विकेन तीक्ष्णं राजसतामसैर्मध्यमल्पञ्च॥ २४॥

चक्रपाणिः—सत्त्वानीति मनांसि। अव्यक्ततामीषद्व्यक्ततां मध्ये चाव्यक्ततां याति। उत्तमे

प्रधानावरमध्यानां रुक्माणां व्यक्तिदर्शकः।
यथाग्निरेव सत्त्वानां मद्यं प्रकृतिदर्शकम्॥ २५॥
सुगन्धिमाल्यगन्धर्वा सुप्रणीतमनाकुलम्।
मिष्टान्नपानविशदं सदा मधुरसंकथम्॥
सुखप्रपानं सुमदं हर्षप्रीतिविवर्द्धनम्।
स्वर्त्तु * सात्त्विकमापानं न चोत्तरमदप्रदम्॥
वैगुण्यं सहसा यान्ति मद्ययोगात् † न सात्त्विकाः।
सहसा न च गृह्णाति मदः सत्त्वबलाधिकम्॥ २६॥

सम्बोधकं हर्षमोहप्रकृतिदर्शकञ्चेत्युभयकारकम्। कथं हुताश इव मद्यमित्यत आह—प्रधानेत्यादि। अग्निरेव यथा रुक्माणां स्वर्णानां प्रधानादीनां त्रिविधानां व्यक्तिदर्शकः स्वर्णमग्नौ क्षिप्तं दग्धं सदुत्तमं मध्यममधमञ्चाग्निरेव दर्शयति, तथा मद्यं पीतं सत्त्वानां सात्त्विकराजसतामसानां प्रकृतिदर्शकमिति॥ २५॥

गङ्गाधरः—यथोत्तरं मदं न प्राप्नोति मद्यपः सात्त्विकादिभेदेन तदाह—सुगन्धीत्यादि। तत् सात्त्विकमापानं मद्यस्य यन्न चोत्तरमदप्रदं सुगन्धि यत् माल्यगन्धैर्वा युक्तं सुप्रणीतादिकञ्च यद् भवति, सुप्रणीतं मन्त्रसंस्कृतम्। मिष्टैर्मधुरैरन्नैः पानैश्च विशदं निर्म्मलम्। मधुरसंकथं परस्परं मधुरं मनोज्ञमालापं कुर्व्वन्ति यत्र। स्वर्त्तु स्वस्य ऋतुर्यत्र तत् आपानम्। सात्त्विका हि नरा मद्ययोगात् सहसा वैगुण्यं मनोत्रैगुण्यं न यान्ति। सत्त्वबलाधिकं नरं मद्यं न षड् रसान् गृह्णाति। द्विकर्म्मकोऽयं ग्रहिः॥ २६॥

तु सर्व्वथापि मध्यकं भवतीति भावः। केचित् तु 'सत्त्वसम्बोधकं हर्षं' इत्यादिकं पठन्ति। प्रकृतिदर्शको हुताशो यथा सुवर्णस्य शुद्धाशुद्धतां दर्शयति मद्यं तथाकारकमिति मनःप्रबोधकं मनोगुणादर्शकञ्च। रुक्माणामिति हेमरूपाणाम्। व्यक्तिदर्शक इति आकारदर्शकः॥ २५॥

चक्रपाणिः—सात्त्विकादिभेदेन पानं त्रिविधमाह—सुगन्धीत्यादि। शोभनो गन्धो यस्य तत् सुगन्धि। स्वर्त्तमिति स्वतन्त्रम्। न चोत्तममदप्रदमिति नोत्तममदकरम्। कदाचिदपि मद्यपानात् द्वितीयमदाशङ्का न भवति। उत्तममदः सात्त्विके न भवतीत्यर्थः। उत्तममदाप्राप्तौ हेतुमाह—वैगुण्यमित्यादि। सत्त्वयोगादिति सत्त्वाख्यगुणयोगात्। सत्त्वाख्यो हि गुणः प्रकाशकतया न मोहेनाभिभूयत इति भावः॥ २६॥

---

* स्वर्त्तु इत्यत्र स्वन्तं शस्तमिति च पाठो दृश्यते। † सत्त्वयोगादिति चक्रसम्मतः पाठः।

सौम्यासौम्यकथाप्रायं विशदाविशदं क्षणे।
चित्रं राजसमापानं प्रायेणाश्वन्तमाकुलम्।
हर्षप्रीतिकथोपेतमदुष्टं पानभोजने॥ २७॥
सम्मोहक्रोधनिद्रान्तमापानं तामसं स्मृतम्॥ २८॥
आपाने सात्त्विकान् बुद्ध्वा तथा राजसतामसान्।
जह्यात् सहान्यैः पीत्वा तु मद्यदोषानुपाश्नुते॥
सुखशीलाः सुसम्भाषाः सुमुखाः सम्मताः सताम्।
कलासु वाक्यविषया विषयप्रबलाश्च ये॥
परस्परविधेया ये येषामैक्यं सुहृत्तया।
प्रहर्षप्रीतिमाधुर्य्यैरापानं वर्द्धयन्ति ते॥ २९॥

गङ्गाधरः—राजसलक्षणमाह—सौम्यासौम्येत्यादि। क्षणे सौम्यकथा क्षणेऽसौम्यकथा यत्र तदापानं राजसं द्वितीयमदलक्षणयुक्तं राजसपुरुषस्य भवति। प्रायेणाशु शीघ्रमन्तो यस्य तत्। पानभोजने चादुष्टमिति राजसलक्षणम्॥ २७॥

गङ्गाधरः—तामसस्य लक्षणमाह—सम्मोहेत्यादि। तामसमापानं मदरूपं सम्मोहक्रोधनिद्राभिरन्तमस्य भवति॥ २८॥

गङ्गाधरः—एवं सात्त्विकादिज्ञानप्रयोजनमाह—आपान इत्यादि। मद्यस्य आपाने सम्यक्पाने प्रथमादिमदविशेषेण सात्त्विकान् नरान् तथा राजसान तामसांश्च बुद्ध्वा सात्त्विकादिः स्वेतरौ जह्यात्। कस्मात्? अन्यैः सह मद्यं पीत्वा तु मद्यदोषानुपाश्नुते। सात्त्विको राजसतामसैः सह पीत्वा राजसः, सात्त्विकतामसैः सह पीत्वा तामसः, सात्त्विकराजसैः सह पीत्वा मद्यदोषान्

चक्रपाणिः—सौम्यासौम्येत्यादि राजसपानमाह—सौम्यासौम्यकथासम्बन्धात्। विशदाविशदमिति प्रसन्नाप्रसन्नम्। चित्रमिति नानाप्रकारकम्। सम्मोहेत्यादिना तामसमाह—क्रोधो निद्रा च अन्ते यस्य तत् क्रोधनिद्रान्तम्॥ २७। २८॥

चक्रपाणिः—यैरित्यनेन राजसतामसाः प्रत्यवमृश्यन्ते, तैरिव समं पिबन् तत्प्रसक्त्या स्वयमपि अतिपिबन् माद्यंश्च द्वितीयतृतीयमददोषान् प्राप्नोति। उपादेयान् सात्त्विकान् आह—सुखशीला इत्यादि। सुमुखा इति प्रियाः। कलासु विशदाः कलाकुशलाः। आपानं वर्द्धयन्तीति आपाने प्रसादं वर्द्धयन्ति न पानप्रसक्तिं वर्द्धयन्तीत्यर्थः। तस्याऽनिन्दितत्वात्॥ २९॥

उत्सवादुत्सवतरं येषाञ्चान्योऽन्यदर्शनम् ।
ये सहायाः सुखं पाने तैः पिबन् सह मोदते ॥
रूपगन्धरसस्पर्शैः शब्दैश्चाति मनोहरैः ।
पिबन्ति सुसहाया ये ते व सुकृतिभिः समाः ॥
पञ्चभिर्विषयैरिष्टैरुपेतैर्मनसः प्रियैः ।
देशे काले पिबेन्मद्यं प्रहृष्टेनान्तरात्मना ॥
स्थिरसत्त्वशरीरा ये पुराणा मद्यपान्वयाः ।
बहुमद्योचिता ये च माद्यन्ति सहसा न ते ॥ ३० ॥
क्षुत्पिपासापरीताश्च दुर्ब्बला वातपैत्तिकाः ।
रूक्षाल्पप्रमिताहारा विश्रब्धाः सत्त्वदुर्ब्बलाः ॥
क्रोधिनोऽनुचिताः क्षीणाः परिश्रान्ता मदक्षताः ।
स्वल्पेनापि मदं शीघ्रं यान्ति मदेन मानवाः ॥ ३१ ॥

उपाश्नुते । समानैः सह पाने यथा स्यात् तदाह—सुखशीला इत्यादि । ये सुखशीलादयस्ते खल्वापानं वर्द्धयन्ति ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—कस्माद् वर्द्धयन्ति ते इत्यत आह—उत्सवादित्यादि । येषामन्योऽन्यदर्शनमुत्सवादुत्सवतरं ये च सुखं पाने सहायाः सुस्तैः सह पिबन् मोदते । हर्षान्तरहेतुमाह—रूपेत्यादि । मनोहरै रूपादिभिः सुसहाया ये मद्यं पिबन्ति, ते सुकृतिभिः समा भवन्ति । पञ्चभिर्विषयैरित्यादि । देशे काले प्रहृष्टेनान्तरात्मना मनसा इष्टैः पञ्चभिरर्थैरुपेतैः सह मद्यं पिबेत् । स्थिरेत्यादि । स्थिरे सारभूते सत्त्वशरीरे येषां ते पुराणाः पुराभवा मद्यपान्वयाः मद्यपानां वंशाः । बहुमद्योचिता अभ्यस्तबहुमद्यास्ते सहसा न माद्यन्ति ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—क्षुदित्यादि । क्षुत्पिपासापरीतादयो ये ते स्वल्पेनापि मद्येन शीघ्रं मदं यान्ति । इति मद्यस्य पाने कृत्स्नं शुभाशुभादिकमुक्तम् ॥ ३१ ॥

चक्रपाणिः—मनोरमैरित्यत्र साधीयांस इति शेषः । एवं पानस्य प्रकृत्यनवद्यत्वात् । स्थिरसत्त्वेत्यादौ पुराणा इति पूर्व्वमुपयुक्तमद्याः । मद्यपान्वया इति मद्यपवंशजाः । तेषां मद्यपानं विकारकरं न भवति विषकन्याविषमिव ॥ ३० । ३१ ॥

ऊर्द्ध्वं मदात्ययस्यातः सम्भवं सलक्षणम्।
अग्निवेश चिकित्साञ्च प्रवक्ष्यामि यथाक्रमम्॥ ३२॥
स्त्रीशोकभयभाराध्व-कर्म्मभिर्योऽतिकर्षितः।
रूक्षाल्पप्रमिताशी च यः पिबत्यतिमात्रया॥
रूक्षं परिणतं मद्यं निशि निद्रां निहत्य च।
करोति तस्य तच्छीघ्रं वातप्रायं मदात्ययम्॥
हिक्काश्वासशिरःकम्प-पार्श्वशूलप्रजागरैः।
विद्याद्‌ बहुप्रलापस्य वातप्रायं मदात्ययम्॥ ३३॥
तीक्ष्णोष्णं मद्यमम्लञ्च योऽतिमात्रं निषेवते।
अम्लोष्णतीक्ष्णभोजी च क्रोधनोऽग्न्यातपप्रियः॥
तस्योपजायते पित्ताद्‌ विशेषेण मदात्ययः।
लक्षणानि भवन्त्यस्य यानि तानि निबोध मे॥
तृष्णादाहज्वरस्वेद-मोहातिसारविभ्रमैः।
विद्याद्धरितवर्णस्य पित्तप्रायं मदात्ययम्॥ ३४॥

गङ्गाधरः—ऊर्द्ध्वमित्यादि। अत ऊर्द्ध्वं मदात्ययस्य सम्भवादिकं प्रवक्ष्याम्यग्निवेश॥ ३२॥

गङ्गाधरः—तत्रादौ सम्भवमाह—स्त्रीत्यादि। एषां पीतं तन्मद्यं वातप्रायं मदात्ययं करोति। तस्य लक्षणं हिक्केत्यादि॥ ३३॥

गङ्गाधरः—तीक्ष्णोष्णमित्यादि। तीक्ष्णोष्णादीनामतिसेवणात् पित्ताद् विशेषेण मदात्यय उपजायते। तस्य लिङ्गं तृष्णादि॥ ३४॥

चक्रपाणिः—मद्यपानदोषगुणमभिधाय मदात्ययकरं हेत्वादिमाह—ऊर्द्ध्वमित्यादि। सम्भवमिति कारणम्॥ ३२॥

चक्रपाणिः—वातप्रायमित्यादौ प्रायशब्देन वक्ष्यमाणानां सर्व्वमदात्ययानां त्रिदोषजन्यत्वं

तरुणं मधुरप्रायं गौड़ं पष्टिकमेव वा ।
मधुरस्निग्धगुर्व्वाशी यः पिबत्यतिमात्रया ॥
अव्यायामदिवास्वप्न-शय्यासनसुखे रतः ।
मदात्ययं कफप्रायं प्राप्नोति स परं पुमान् ॥
छर्द्यरोचकहृल्लास-तन्द्रास्तैमित्यगौरवैः ।
विद्याच्छीतपरीतस्य कफप्रायं मदात्ययम् ॥ ३५ ॥
विषस्य ये गुणा दृष्टाः सन्निपातप्रकोपकाः ।
त एव मद्ये दृश्यन्ते विषे तु बलवत्तराः ॥
हन्त्याशु हि विषं किञ्चित् किञ्चिद्रोगाय कल्पते ।
यथा विषं तथैवान्त्यो ज्ञेयो मद्यकृतो मदः ॥
तस्मात् त्रिदोषजं लिङ्गं सर्व्वत्रापि मदात्यये ।
दृश्यते रूपवैशेष्यात् पृथक्त्वञ्चापि लक्ष्यते ॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—तरुणमित्यादि । कफप्रायं कफप्रधानम् । सर्व्वो हि मदात्ययस्त्रैदोषिकः । छर्द्यादिकं तस्य लिङ्गम् ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—वातप्रायादिकं कुत उच्यते, इत्यत आह—विषस्येत्यादि । ये गुणा विषस्य तेऽपि मद्यस्य दश गुणा दृश्यन्ते, ते च सन्निपातप्रकोपकाः । कुतो न मद्येन म्रियन्त इत्यत आह । विषे त्विति । तत्तुल्यतां दर्शयति । हि यस्माद् विषे गुणा बलवत्तरास्तस्मात् यथा किञ्चिद् विषमाशु हन्ति किञ्चिद् विषं रोगाय कल्पते, तथैवान्त्यो मद्यस्य तृतीयो मद आशुघातको ज्ञेयः । तस्मात् त्रिदोषजं लिङ्गं सर्व्वत्रापि मदात्यये दृश्यते, रूपवैशेष्यादुल्बणदोषेण पृथक्त्वञ्च लक्ष्यते ॥ ३६ ॥

दर्शयति—स तु वात इति । पैत्तिकः वातोल्वणस्यैव मदात्ययः वातपित्तसंयोगतया भवति ॥ ३३—३५ ॥

चक्रपाणिः—मद्यस्य त्रिदोषकरत्वे हेतुमाह—विषस्येत्यादि । यद्यपि मद्यमम्लं विषं त्वव्यक्तमधुरं तथापि बहुगुणसामान्यात् त एव मद्ये दृश्यन्ते इत्युक्तम् । तथैवान्त्यो मद इति—प्राणहरो मदकरश्चेत्यर्थः । पृथक्त्वमिति वातिकत्वादिना पार्थक्यम् ॥ ३६ ॥

शरीरदुःखं बलवत् प्रमोहो हृदयव्यथा ।
अरुचिः प्रतता तृष्णा ज्वरः शीतोष्णलक्षणः ॥
शिरःपार्श्वास्थिसन्धीनां वेदना विद्यते यथा ।
जायतेऽतिबला जृम्भा स्फुरणं वेपनं श्रमः ॥
उरोविबन्धः कासश्च श्वासो हिक्का प्रजागरः ।
शरीरकम्पः कर्णाक्षि-मुखरोगस्त्रिकग्रहः ॥
छर्द्दिर्विड्भेद उत्क्लेशो वातपित्तकफात्मकः ।
भ्रमः प्रलापो रूपाणामसताञ्चैव दर्शनम् ॥
तृणभस्मलतापर्ण-पांशुभिश्चावपूरणम् ।
प्रधर्षणं विहङ्गैश्च भ्रान्तचेताः स मन्यते ॥
व्याकुलानामशस्तानां स्वप्नानां दर्शनानि च ।
मदात्ययस्य रूपाणि सर्व्वाण्येतानि लक्षयेत् ॥ ३७ ॥

गङ्गाधरः—विशेषलक्षणमुक्तम्। सामान्यलक्षणमाह—शरीरदुःखमित्यादि। शीतोष्णलक्षणो ज्वरः क्षणे शीतं क्षणे चौष्ण्यम्। यथा विक्षते क्षते जाते वेदना तथा शिरःप्रभृतिवेदना। जृम्भा चातिबला। वातपित्तकफात्मको मदात्ययः सर्व्व एव। असतां मिथ्याभूतानां दर्शनम्। स्वप्ने तृणादिभिः अवपूरणं स मन्यते। विहङ्गैश्च प्रधर्षणं स्वप्ने स मन्यते, भ्रान्तचेताश्च भवति। एतानि सर्व्वाणि मदात्ययस्य रूपाणि लक्षयेत् ॥ ३७ ॥

चक्रपाणिः—शरीरदुःखमित्यादि सर्व्वमदात्ययस्य सामान्यं लक्षणं ब्रूते। किंवा त्रिदोषमदात्ययस्यैव लक्षणम्। यतो रोगसंग्रहे वातपित्तकफसन्निपातैश्चत्वारो मदात्यया उक्ताः। 'पुनश्च पञ्चमः प्रोक्तो विषजो रौधिरश्च यः। सर्व्वे एते मदाः प्रोक्ता वातपित्तकफत्रयात्' इत्यनेन मदात्ययस्य त्रिदोषजत्वेन चातुर्विध्यमुक्तम्। मद एव आत्ययिको गदो मदात्यय इत्युच्यते। स्फुरणं किञ्चिदुत्कम्पनम्। वेपनं एकदेशकम्पनम्। वातपित्तकफात्मक इति उत्क्लेशविशेषणं समस्तदोषः।

सर्व्वं मदात्ययं विद्यात् त्रिदोषमधिकन्तु यम् ।
दोषं मदात्यये पश्येत् तमादौ प्रतिकारयेत् ॥
कफस्थानानुपूर्व्व्या वा क्रिया कार्य्या मदात्यये ।
पित्तमारुतपर्य्यन्तं प्रायेण हि मदात्ययः ॥ ३८ ॥
मिथ्यातिहीनपीतेन यो व्याधिरुपजायते ।
सम्यक्पीतेन * तेनैव स मद्येनोपशाम्यति ॥ ३९ ॥
जीर्णाय मद्यदोषाय मद्यमेव प्रदापयेत् ।
प्रकाङ्क्षालाघवे जाते मद्यमस्मै हितं भवेत् ॥
सौवर्च्चलानुसंविद्धं शीतं सविड़सैन्धवम् ।
मातुलुङ्गार्द्रकोपेतं जलयुक्तं प्रमाणवत् ॥ ४० ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—कस्मात्? सर्व्वमित्यादि। यस्मात् सर्व्वं मदात्ययं त्रिदोषं विद्यात्, तत्र मदात्ययेऽधिकन्तु यं दोषं पश्येत् तं दोषमादौ प्रतिकारयेत्। अथवा कफस्थानानुपूर्व्व्या पित्तमारुतपर्य्यन्तं मदात्यये क्रिया कार्य्या। हि यस्मात् प्रायेण मदात्ययः पित्तमारुतपर्य्यन्तं स्यात् ॥ ३८ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—मिथ्येत्यादि। यो मदात्ययो व्याधिर्मिथ्यातिहीनयोगेन पीतेन मद्येनोपजायते, स मदात्ययः सम्यक्पीतेन तेनैव मद्येन प्रशाम्यति ॥ ३९ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—जीर्णेत्यादि। जीर्णान्ने न त्वजीर्णान्ने। किं शुद्धं मद्यमस्मै हितं स्यादित्यत आह—सौवर्च्चलेत्यादि। सौवर्च्चलादियुक्तं मद्यमस्मै हितमिति ॥ ४० ॥

कफस्थानेत्यादि। कफस्थानानुपूर्व्व्या चात्र कफस्थानोद्भूततया प्रथमकफसम्बन्धात् सन्निपातज्वर इव ज्ञेयः। आदौ कफप्रबलतामेवाह। पित्तमारुतपर्य्यन्त इत्यनेन कफादित्वं लम्भयति ॥ ३७।३८ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—समपीतेन तेनैवेति यज्जातीयेन मद्येन मदात्ययो जनितस्तज्जातीयेनैव शाम्यति। यथा विषं मौलं दंष्ट्रीयेण शाम्यति तथा मद्यमपि विजातीयेन मद्येन शाम्यतीत्येके, किन्तु तेनैवेत्यत्र मद्यजातिं परामृशति। तेनावश्यं तज्जातीयमेव मद्यं ज्ञेयम्। यतोऽनन्तरं वक्ष्यति 'यच्च यस्मै हितं भवेत्' इति। तथा 'दद्यात् सलवणं मद्यं पैष्टिकं वातशान्तये' इत्यनेन येन केनचिन्मद्येन उद्भूते वातमदात्यये पैष्टिकयुक्तं तथा सशर्करञ्चेत्यादि विशेषविधानं बहु करिष्यति।

---

* समपीतेनेति चक्रसम्मतः पाठः।

तीक्ष्णोष्णेनातिमात्रेण पीतेनाम्लविदाहिना।
मद्येनान्नरसोत्क्लेदो विदग्धः क्षारतां गतः॥
अन्तर्दाहं ज्वरं तृष्णां प्रमोहं विभ्रमं मदम्।
जनयत्याशु तच्छान्त्यै मद्यमेव प्रयोजयेत्॥
क्षारो हि याति माधुर्य्यं शीघ्रमम्लोपसंहितः।
श्रेष्ठमम्लेषु मद्यञ्च यैर्गुणैस्तान् प्रवक्ष्यते॥ ४१॥
मद्यस्याम्लस्वभावस्य चत्वारोऽनुरसाः स्मृताः।
मधुरश्च कषायश्च कटुकस्तिक्त एव च॥
गुणाश्च दश पूर्व्वोक्तास्तैश्चतुर्द्दशभिर्गुणैः।
सर्व्वेषां मद्यमम्लानामुपर्य्युपरि वर्त्तते॥ ४२॥

गङ्गाधरः—तीक्ष्णेत्यादि। तीक्ष्णादिना मद्येनोत्क्लिद्यतेऽन्नरसः स चान्नरसस्योत्क्लेदो विदग्धः सन् क्षारतां क्षाररसं गच्छति। क्षारतां गतस्त्वन्तर्दाहादिकं जनयति। तच्छान्त्यै मद्यमेव प्रयोजयेत्। कस्मात्? क्षारो हीत्यादि। क्षारतां गतः अन्नरसः पुनरम्लेन मद्येन माधुर्य्यं गच्छति, हि यस्मात् क्षारो भावः खल्वम्लोपसंहितः शीघ्रं माधुर्य्यं याति। ननु मद्यमुष्णं तीक्ष्णञ्च तेन क्षारो न कथं वर्द्धते अन्यमम्लं वा न कुतः प्रयुज्यते इत्यत आह—श्रेष्ठमित्यादि। अम्लेषु मध्ये मद्यं श्रेष्ठम्, यैर्गुणैस्तु श्रेष्ठं तान् गुणान् प्रवक्ष्यते व्याख्यास्यति॥ ४१॥

गङ्गाधरः—मद्यस्येत्यादि। अम्लस्वभावस्य मद्यस्यानुरसाश्चत्वारो लवणवर्ज्जम्। गुणाश्च दश पूर्व्वोक्ता लघूष्णादयस्तत्राम्लसहितत्वेन दश गुणा इत्येते चतुर्द्दशगुणा मिलिता मद्ये सन्ति नान्येष्वम्लेषु, तस्मात् तैश्चतुर्द्दशभिर्गुणैः सर्व्वेषामम्लानामुपर्य्युपरि मद्यं वर्त्तते॥ ४२॥

तेन तज्जातीयं मद्यजातीयञ्च मद्यं मदात्यये देयम्। अन्नरसोत्क्लेद इत्यत्राम्लरसक्लेदेति पठन्ति। क्षारमाधुर्य्याय यदाम्लमद्यदानं तदा किमिति अन्यदम्लं न दीयते इत्याह—क्षारो हीत्यादि॥ ३९—४१॥

मद्योत्क्लिष्टेन दोषेण क्रुद्धः स्रोतःसु मारुतः।
वेदनां कुरुते तीव्रां शिरःस्वस्थिषु सन्धिषु॥
विष्यन्दनार्थं दोषस्य तस्य मद्यं विशेषतः।
व्यवायितीक्ष्णोष्णतया देयमम्लेषु सत्स्वपि॥
स्रोतोविबन्धनुन्मद्यं मारुतस्यानुलोमनम्।
रोचनं दीपनञ्चाग्नेरभ्यासात् सात्म्यमेव च॥
उरःस्रोतःसु शुद्धेषु मारुते चानुलोमिते।
निवर्त्तन्ते विकाराश्च सात्म्यस्तस्य मदोदयः॥ ४३॥
वीजपूरकवृक्षाम्ल-कोलदाड़िमसंयुतम्।
यमानीहवुषाजाजी-शृङ्गवेरावचूर्णितम्॥
सस्नेहैः सक्तुभिर्युक्तमवदंशैश्चिरोत्थितम्।
दद्यात् सलवणं मद्यं पैष्टिकं वातशान्तये॥ ४४॥

गङ्गाधरः—मद्येत्यादि। मद्योत्क्लेशदोषेण स्रोतःसु क्रुद्धो मारुतो वर्त्तते। शिरःप्रभृतिषु च वेदनां कुरुते। तस्य स्रोतःस्थमद्योत्क्लिष्टदोषस्य विष्यन्दनार्थं द्रवीकृत्य स्रावणार्थं व्यवायित्वादिमत्त्वान्मद्यं सत्स्वप्यन्येष्वम्लेषु विशेषतो देयमिति। स्रोत इत्यादि। मद्यं स्रोतोविबन्धनुदित्येवमादिकं तस्य सम्यक् पानेन उरःस्रोतःसु शुद्धेषु मारुते चानुलोमिते मद्यकृता विकारा निवर्त्तन्ते सात्म्यश्च मदोदयस्तस्य स्यादिति॥ ४३॥

गङ्गाधरः—तत्र दोषभेदे मद्यप्रयोगमाह। वीजपूरकेत्यादि। शृङ्गवेरं शुण्ठी। सक्तुभिरेवावदंशैर्युक्तं चिरोत्थितं पुराणं पैष्टिकं मद्यम्। वीजपूरकादेरतदन्त एकयोगः॥ ४४॥

चक्रपाणिः—उपर्युपरीति अत्यर्थं श्रेष्ठ इत्यर्थः। मदोदय इति मदनिमित्तास्तर्षोदयः। केचित् तु ज्वरप्रधानास्तर्षोदय इत्यर्थः उन्नेय इत्याहुः। अवदंशो यमुपयुज्य मद्यं पीयते।

दृष्ट्वा वातोल्बणं लिङ्गं रसैश्चैनमुपाचरेत्।
लावतित्तिरिदक्षाणां स्निग्धाम्लैः शिखिनामपि ॥
पक्षिणां मृगमत्स्यानामानूपानाञ्च संस्कृतैः।
भूशयप्रसहानाञ्च रसैः शाल्योदनेन च ॥ ४५ ॥
स्निग्धोष्णलवणाम्लैश्च वेशवारैर्मुखप्रियः।
स्निग्धैर्गोधूमकैश्चान्यैर्वारुणीमण्डमिश्रितैः ॥
सितामार्द्रकगर्भाभिः स्निग्धाभिः पूपवर्त्तिभिः।
माषपूपलिकाभिश्च वातिकं समुपाचरेत् ॥ ४६ ॥
नातिस्निग्धैर्न चाम्लेन सिद्धं समरिचार्द्रकम्।
मेध्यं प्रकटितं मांसं दाड़िमस्य रसेन वा ॥
पृथङ् मुञ्जातकोपेतं * सधान्यमरिचार्द्रकम्।
रसप्रलेहयूषैश्च सुखोष्णैः सह दापयेत् ॥
भक्तेन वारुणीमण्डं दद्यात् पातुं पिपासवे।
दाड़िमस्य रसं वापि जलं वा पाञ्चमूलिकम् ॥

गङ्गाधरः—दृष्ट्वेत्यादि। वातोल्वणं लिङ्गं दृष्ट्वा वक्ष्यमाणैर्मांसरसैरेनं वातमदात्ययिनमुपाचरेत्। रसार्थं मांसान्याह। लावेत्यादि। शाल्योदनेन चोपाचरेत् ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—स्निग्धोष्णेत्यादि। सिता चार्द्रकञ्च गर्भ यासां ताभिः पूपवर्त्तिभिर्माषपूपलिकाभिश्च ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—नातिस्निग्धैरित्यादि। अतिस्निग्धैर्न सिद्धं न चाम्लेन सिद्धं प्रकटितं व्यक्तं मेध्यं मांसं दापयेत्। अथवा दाड़िमस्याम्लन रसेन प्रकटितं मेध्यं मांसं दापयेत्। मुञ्जातकोपेतं मेध्यं मांसं सधान्यमरिचार्द्रकं पृथग् दापयेत्। रसादिभिः सुखोष्णैः सह मेध्यं मांसं दापयेदिति।

दक्षः कुक्कुटः। वेशवारः स चोक्तलक्षणः। रसप्रलेपनमिति रसप्रलेपनरूपतया निर्व्यूढरस-

* त्रिजातकोपेतमिति पाठान्तरम्।

धान्यनागरतोयं वा दधिमण्डमथाऽपि वा।
अम्लकाञ्जिकमण्डं वा शुक्तोदकमथापि वा॥
कर्म्मणा तेन सिद्धेन विकार उपशाम्यति।
मात्राकालप्रयुक्तेन बलं वर्णश्च वर्द्धते॥ ४७॥
रागषाड़वसंयोगविविधैर्भक्तरोचनैः।
पिशितैः शाकपिष्टान्नैः क्लृप्तैर्गोधूमशालिभिः *॥
अभ्यङ्गोत्सादनस्नानैरुष्णैः प्रावरणैर्घनैः।
घनैरगुरुपङ्कैश्च धूपैश्चागुरुजैर्घनैः॥
नारीणां यौवनोष्णानां निर्दयैरुपगूहनैः।
श्रोण्यूरुकुचभारैश्च संरोधोष्णसुखप्रदैः॥
शयनाच्छादनैरुष्णैरुष्णैश्चान्तर्गृहैः सुखैः।
मारुतप्रबलः शीघ्रं प्रशाम्यति मदात्ययः॥ ४८॥
मद्यं खर्ज्जूरमृद्वीका-परूषकरसैर्युतम्।
सदाडिमरसं शीतं सक्तुभिश्चावचूर्णितम्॥

भक्तनेत्यादि। दधिमण्ड दधिमस्तु। अम्लकाञ्जिकमण्डमम्लीभूतकाञ्जिकस्योपरिस्तनभागः। मात्राकालप्रयुक्तन तेन यथोक्तेन कर्म्मणा विकारो वातमदात्ययः॥ ४७॥

गङ्गाधरः—रागषाड़वेत्यादि। अगुरुपङ्कैर्घनैर्घनघृष्टैः। अगुरुजैर्घनैर्निविड़ैर्धूपैश्च। यौवनोष्णानां नारीणां श्रोण्यादिभारैः संरोधोष्णतया सुखप्रदैर्निर्दयैरुपगूहनैर्गाढ़ैरुपगूढ़ीकरणैः मारुतप्रबलो मदात्ययः शीघ्रं प्रशाम्यति॥ ४८॥

गङ्गाधरः—मद्यमित्यादिना पित्तमदात्ययचिकित्सितमाह—खर्ज्जूरादिरसयुतं मद्यं शीतं पैष्टिकं सदाड़िमरसं सक्तुभिरवचूर्णितं प्रक्षितं पित्तमदात्यये प्रलेपमिति यावत्। अगुरुपङ्कैरिति अगुरुलेपः। घनैरिति बहलैः। संरोधोष्णसुखावहैरिति संरोधजनितोष्मणा सुखकारकः॥ ४२—४८॥

---

* यवगोधूमशालिभिरिति पाठान्तरम्।

सशर्करं वा माध्वीक-संयुक्तमथवापरम्।
दद्याद् बहूदकं काले पातुं पित्तमदात्यये ॥ ४६ ॥
शशान् कपिञ्जलानेणान् लावानसितपुच्छकान्।
मधुराम्लान् प्रयुञ्जीत भोजने शालिषष्टिकान् ॥
पटोलयूषमिश्रं वा छागलं कल्पयेद्रसम्।
सतीनमुद्गमिश्रं वा दाड़िमामलकान्वितम् ॥
द्राक्षामलकखर्ज्जूर-परूषकरसेन वा।
कल्पयेत् तर्पणान् यूषान् रसांश्च विविधात्मकान् ॥ ५० ॥
आमाशयस्थमुत्क्लिष्टं कफपित्तं मदात्यये।
विज्ञाय बहुदोषस्य तृड् विदाहान्वितस्य च ॥
मद्यं द्राक्षारसं तोये दत्त्वा तर्पणमेव वा।
निःशेषं वामयेच्छीघ्रमेवं रोगाद् विमुच्यते ॥ ५१ ॥

दद्यात्। अथवा सशर्करं मद्यं पित्तमदात्यये दद्यात्। अथवा माध्वीकमद्य-संयुक्तमपरं मद्यं दद्यात्। काले पिपासाकाले बहूदकं वा मद्यं पातुं दद्यात् ॥ ४९ ॥

गङ्गाधरः—भोजनार्थमाह—शशानित्यादि। असितपुच्छकान् कालपुच्छकान् गण्डरिकान् मधुराम्लान् भोजने प्रयुञ्जीत। अन्नार्थं शाल्यादीन्। पटोलेत्यादि। छागलं मांसरसं पटोलयूषमिश्रं, पक्वपटोलद्रव इह पटोलयूषः। अथवा सतीनमुद्गमिश्रं छागलं मांसरसं दाड़िमामलकान्वितं कल्पयेत्। द्राक्षेत्यादि। विविधात्मकान् तर्पणादीन् प्रत्येकम् ॥ ५० ॥

गङ्गाधरः—आमाशयस्थमित्यादि। मदात्यये त्रयो दोषाः कुप्यन्ति। तत्र बहुदोषस्य तृड़ादियुक्तस्य कफपित्तमामाशयस्थमुत्क्लिष्टं विज्ञाय तोये मद्यं द्राक्षारसञ्च दत्त्वाऽथवा तर्पणं सक्तुकादिकृतं दत्त्वा निःशेषं वामयेत्। एवं शीघ्रं पित्तमदात्ययरोगाद् विमुच्यते ॥ ५१ ॥

चक्रपाणिः—मद्यमित्यादिना पैत्तिके विधिमाह। सतीनो वर्त्तुलकलायः। रोगाद् विमुच्यत इति [illegible] विमुच्यत [illegible] ॥ ४८—५१ ॥

काले पुनस्तर्पणञ्च क्रमं कुर्य्यात् प्रकाङ्क्षिते।
तेनाग्निर्दीप्यते तस्य दोषशेषान्नपाचकः॥ ५२॥
कासे सरक्तनिष्ठीवे पार्श्वस्तनरुजासु च।
तृष्यते सविदाहे च सोत्क्लेशे हृदयोरसि॥
गुड़ूचीभद्रमुस्तानां पटोलस्याथवा भिषक्।
रसं सनागरं दद्यात् तैत्तिरैः प्रतिभोजनम्॥ ५३॥
तृष्यते चातिबलवद्वातपित्तसमुद्भवे।
दद्याद् द्राक्षारसं पातुं शीतं दोषानुलोमनम्॥
जीर्णे च मधुराम्लेन छागमांसरसेन तम्।
भोजनं भोजयेन्मद्यमनुतर्षञ्च पाययेत्।
अनुतर्षस्य मात्रा सा यया नो हन्यते * मनः॥
तृष्यते मद्यमल्पाल्पं प्रदेयं स्याद् बहूदकम्।
तृष्णा येनोपशाम्येत मदं येन च नाप्नुयात्॥

गङ्गाधरः—वमनानन्तरं कर्त्तव्यमाह—काल इत्यादि। पुनर्बुभुक्षाया-माहारप्रकाङ्क्षिते तस्मिन् वामिते आहारकाले तर्पणञ्च कुर्य्यात्। ततः पेयादिक्रमं कुर्य्यात्, तेन तस्य नरस्य दोषशेषस्यान्नस्य च पाचकोऽग्नि-र्दीप्यते॥ ५२॥

गङ्गाधरः—कास इत्यादि। सरक्तष्ठीवकासादिषु गुड़ूच्यादीनां रसं क्वाथं पटोलपत्रस्य वा रसं सनागरं दद्यात्। तैत्तिरैर्मांसरसैः प्रतिभोजनं दद्यात्॥ ५३॥

गङ्गाधरः—तृष्यत इत्यादि। अतिबलवद्वातपित्तसमुद्भवे मदात्यये तृष्यते नराय शीतं द्राक्षारसं पातुं दद्यात्। तद्द्राक्षारसे जीर्णे भोजना-दनुतर्षं मद्यं पाययेत्। अनुतर्षस्य मद्यमात्रा सा, यया मात्रया मनो न हन्यते। तृष्यत इत्यादि। अम्लेनाम्लीकृतं मद्यं बहूदकं तृष्यते देयम्।

चक्रपाणिः—क्रममिति। दोषशेषः कोष्ठलेपकोऽत्र ज्ञेयः। गुड़ूचीत्यादौ रसमिति क्वाथम्। तित्तिरिप्रतिभोजनं जीर्णे भोजने यस्मिन् तित्तिरिः प्रतिभुज्यते तत्। अनुतर्षञ्च पाययेदिति

* दूष्यत इति वा पाठः।

परूषकाणां पीलूनां रसं शीतमथाम्बु वा।
पर्णिनीनां चतसृणां पिबेद्वा शीतलं जलम्।
मुद्गदाडिमलाजानां तृष्णाघ्नं वा पिबेद्रसम्॥
कोलदाड़िमवृक्षाम्ल-चुक्रीकाचुक्रिकारसः।
पञ्चाम्लको मुखालेपः सद्यस्तृष्णां नियच्छति॥ ५४॥
शीतानि चान्नपानानि शीतशय्यासनानि च।
शीतवातजलस्पर्शाः शीतान्युपवनानि च॥
क्षौमपद्मोत्पलानाञ्च मणीनां मौक्तिकस्य च।
चन्दनोदकशीतानां स्पर्शाश्चन्द्रांशुशीतलाः॥
हेमराजतकांस्यानां पात्राणां शीतवारिभिः।
पूर्णानां हिमपूर्णानां दृतीनां पवनाहतः॥

तेन येन मदेन तृष्णोपशाम्येत येन च मदं नाप्नुयात्। परूषेत्यादि। अथवा परूषकाणां शीतमम्बु अर्द्धशृतं क्वाथं तथा पीलूनाम्। तथा मिलितानां चतसृणां पर्णिनीनां शीतलमर्द्धशृतं जलं वा, मुद्गादीनां वा रसमर्द्धशृतं तृष्णाघ्नं पिबेत्। कोलेत्यादि। कोलादिरसः पञ्चाम्लकः पञ्चभिरम्लैर्निष्पादितो मुखालेपः। वृक्षाम्लं तिन्तिड़ीकफलम्। चुक्रीका नाम शाकविशेषः। चुक्रिका अम्लोटकम्॥ ५४॥

<u>गङ्गाधरः</u>—शीतानीत्यादि। पित्तमदात्यये दाहादिषु प्रयोज्या भवन्त्येते। क्षौमादीनां चन्दनोदकशीतानां स्पर्शाश्चन्द्रांशुशीतलाश्च स्पर्शाः। वारिभिः पूर्णानां हेमादिपात्राणां स्पर्शाः। हिमपूर्णानां दृतीनां स्पर्शः पवनाहतश्च

भोजनसमये तृषां लक्षीकृत्य पाययेत्। अनुपानस्य मात्रामाह—अनुतर्षेत्यादि। मुहुर्मुहुर्दीयमानस्य मनो न दूष्यत इति न विकृतिं याति। एतेन तृषायां मनोहन्तृ यन्मद्यं न भवति तदनुतर्षसंज्ञं भवतीत्यर्थः। तृष्णाघ्नमिति कषायरूपं रसम्। चुक्रिका चाङ्गेरी॥ ५२—५४॥

संस्पर्शाश्चन्दनार्द्राणां स्त्रीणां पित्तमदात्यये ।
शीतवीर्य्यं यदन्यच्च तत् सर्व्वं विनियोजयेत् ॥
जलयन्त्राणि वर्षाणि वातयन्त्रवहानि च ।
कल्पनीयानि भिषजा दाहे धारागृहाण्यपि ॥
परिषेकावगाहेषु व्यजनानाञ्च सेचने ।
शस्यते शिशिरं तोयं तृष्णादाहोपशान्तये ॥ ५५ ॥
फलिनीलोध्रसेव्याम्बु-हेमपत्रं कुटन्नटम् ।
कालीयकरसोपेतं दाहे शस्तं प्रलेपनम् ॥
कुमुदोत्पलपत्राणां सिक्तानां चन्दनाम्बुना ।
हितः स्पर्शो मनोज्ञानां दाहे मद्यसमुत्थिते ॥
कथाश्च विविधाश्चित्राः शब्दाश्च शिखिनां शुभाः ।
तोयदानाञ्च संशब्दा नाशयन्ति मदात्ययम् ॥
बदरीपल्लवोत्थश्च यश्चैवारिष्टकोद्भवः ।
फेनिलायाश्च यः फेनस्तैर्दाहे लेपनं हितम् ॥
सुरा समण्डा दध्यम्लं मातुलुङ्गरसो मधु ।
सेके प्रदेहे शस्यन्ते दाहघ्नाः साम्लकाञ्जिकाः ॥

स्पर्शः । चन्दनार्द्राणां स्त्रीणां संस्पर्शः पित्तमदात्यये हितः । यच्चान्यच्छीतवीर्य्यं तत् सर्व्वं विनियोजयेत् । जलेत्यादि । जलयन्त्राणि जलानां यन्त्राणि वातस्य यन्त्रवहाणि वर्षाणि च धारागृहाण्यपि दाहे भिषजा कल्पनीयानि । परिषेकेत्यादि । शिशिरं स्वतः शीतलं तोयम् ॥ ५५ ॥

गङ्गाधरः—फलिनीत्यादि । फलिन्यादिकं कालीयककाष्ठस्वरसोपेतम् । कुटन्नटं कैवर्त्तमुस्तकम् । कुमुदेत्यादि । चन्दनाम्बुना सिक्तानां कुमुदादीनां स्पर्शो हितः । कथाश्चेत्यादि । तोयदानां संशब्दाः सुशब्दा न तु कुशब्दाः । बदरीत्यादि । अरिष्टकोद्भवः निम्बपत्रस्वरसोद्भवः फेनः । फेनिलायाः फेनावत्या ओषध्याः । सुरेत्यादि । समण्डा सुरा दधि चाम्लं

चक्रपाणिः—बदरीत्यादौ बदरीपत्राणि मथित्वा तज्जः फेनो ग्राह्यः । अरिष्टको निम्बः ।

कर्म्मणानेन सिद्धेन विकार उपशाम्यति।
धीमतो वैद्यवश्यस्य शीघ्रं पित्तमदात्ययः॥ ५६।
उल्लेखनोपवासाभ्यां जयेत् कफमदात्ययम्।
तृष्यते सलिलञ्चास्मै दद्याद्ध्रीवेरसाधितम्॥
बलया पृश्निपर्ण्या वा कण्टकार्य्याथवा शृतम्।
सनागराभिः सर्व्वाभिराभिर्वा शृतशीतलम्॥
दुःस्पर्शेन समुस्तेन शृतं पर्पटकेन वा।
जलं मुस्तैः शृतं वापि दद्याद्द् दोषविपाचनम्॥
एतदेव च पानीयं सर्व्वत्रापि मदात्यये।
निरत्ययं पीयमानं पिपासाज्वरनाशनम्॥ ५७॥
निरामं काङ्क्षितं काले पाययेद्द् बहुमाक्षिकम्।
शार्करं मधु वा * जीर्णमरिष्टं सीधुमेव वा॥
रूक्षं तर्पणसंयुक्तं यवान्नं वा प्रदापयेत्।
व्योषयूषमथाम्लं वा सिद्धं वा साम्लवेतसम्॥

मातुलुङ्गरसो मधु च मिलिताः साम्लकाञ्जिका एते सेके प्रदेहे दाहघ्नाः। कर्म्मणेत्यादि। पित्तमदात्ययचिकित्सोपसंहार एषः॥ ५६॥

गङ्गाधरः—कफमदात्ययचिकित्सितमाह—उल्लेखनेत्यादि। कफमदात्ययं भिषगुल्लेखनोपवासाभ्यां जयेत्। तृष्यते चास्मै कफमदात्ययवते ह्रीवेर-बलापृश्निपर्णीकण्टकारीणामेकतमेन शृतं समस्तेन वा शृतं शीतलं जलं दद्यात्। दुःस्पर्शेनेत्यादि। दुरालभामुस्तकशृतं पर्पटशृतं वा मुस्तकशृतं वा शीतलं जलं दोषपाचनं दद्यात्। एतदेवेत्यादि। एतदेव सर्व्वं ह्रीवेरसाधितादिकम्॥ ५७॥

गङ्गाधरः—एतेन दोषपाचनेन जलेन काले च निरामं मदात्ययवन्तं काङ्क्षितं पातुं बहुमाक्षिकं जलं पाययेत्। शार्करं शर्करामिश्रितं वा जलं जीर्णं वा मधु पाययेत्। अरिष्टं वा सीधुं वा पाययेत्। भोक्तुं काङ्क्षितं रूक्षं तर्पणसंयुक्तं तर्पणञ्च यवान्नं वा प्रदापयेत्। व्योषयूषं व्योषसाधितं

उल्लेखनेत्यादिना—कफमदात्ययचिकित्सितम्। तृष्यते सलिलमित्यादौ षडङ्गविधिना

---

* साध्वीमिति चक्रेण पठ्यते।

छागमांसरसं रूक्षमम्लं वा जाङ्गलं रसम्।
स्थाल्यामथ कपाले वा भृष्टं नीरसवर्त्ति तम्॥
कट्वम्ललवणं मांसं भक्षयन् वृणुयान्मधु।
व्यक्तमारोचकं मांसं मातुलुङ्गरसायुतम्॥
प्रभूतकटुसंयुक्तं यमानीनागरान्वितम्।
यवगोधूमकश्चान्नं रूक्षं यूषेण भोजयेत्॥
कुलत्थानाञ्च शुष्काणां मूलकानां रसेन वा।
भृष्टं दाड़िमपञ्चाम्ल-मुद्गयूषं यवाष्टमम्॥
यथाग्नि भक्षयेत् काले प्रभूतार्द्रकपेषितम्।
पिबेच्च निगदं मद्यं कफप्राये मदात्यये॥ ५८॥

यूषं अथाम्लं वा सिद्धं मुद्गादियूषं साम्लवेतसं प्रदापयेत्। रूक्षं घृतादि-स्नेहभर्ज्जनरहितं छागमांसरसं प्रदापयेत्। अम्लं वा जाङ्गलमांसरसं प्रदापयेदिति। स्थाल्यामित्यादि। छागं वा जाङ्गलं वा मांसं स्थाल्यां भृष्टमथवा कपाले भृष्टं नीरसवर्त्ति कट्वम्ललवणयुतं तं नरं भक्षयन् भिषक् मधु पिबेस्त्व-मिति वृणुयात्। व्यक्तेत्यादि। छागजाङ्गलानां मांसं पक्वं व्यक्तमरिच-युक्तं मातुलुङ्गरसेन पुनरायुतं प्रभूतकटुसंयुक्तं तिक्तबहुद्रव्ययुक्तं यमानी-नागरान्वितं भक्षयन् मधु वृणुयात्। यवेत्यादि। रूक्षं यवगोधूमकमन्नं यूषेण कुलत्थानां भोजयेत्। शुष्काणां मूलकानां रसेन वा भोजयेत्। भृष्टमित्यादि। दाड़िमत्वक् कोलदाड़िमवृक्षाम्लचुक्रीकाचुक्रिकाश्चेति पञ्चाम्लं मुद्गयूषश्च यवश्चाष्टमो यत्र तद्दाड़िमादियवाष्टमं भृष्टं प्रभूतार्द्रकपेषितं काले भोजना-काङ्क्षायां यथाग्नि भक्षयेत्। पिबेच्च तदनु निगदं नाम यदौषधं तच्च मद्यं पिबेत्॥ ५८॥

जलसाधनं स्रावयति। मधुकृतं माधवम्। व्योषप्रधानो यूषः। निर्द्वंवर्ज्जितमिति। निर्द्वंव-[illegible]। वृणुयादिति व्याप्नुयात्। आर्द्रकपेषितमिति आर्द्रखण्डानि पेषितानि॥५५—५८॥

सौवर्च्चलमजाज्यश्च वृक्षाम्लं साम्लवेतसम्।
त्वगेलामरिचार्द्धांशं शर्कराभागयोजितम्॥
एतल्लवणमष्टाङ्गमग्निसन्दीपनं परम्।
मदात्यये कफप्राये दद्यात् स्रोतोविशोधनम्॥
एतदेव पुनर्युक्त्या मधुराम्लैर्द्रवीकृतम्।
गोधूमान्नयवान्नानां मांसानाञ्चातिरोचनम्॥ ५९॥
पेषयेत् कटुकैर्युक्तां श्वेतां वीजविवर्ज्जिताम्।
मृद्वीकां मातुलुङ्गस्य दाड़िमस्य रसेन वा॥
सौवर्च्चलैलामरिचैरजाजीभृङ्गदोप्यकैः।
स रागः क्षौद्रसंयुक्तः श्रेष्ठो रोचनदोपनः॥ ६०॥
मृद्वीकाया विधानेन कारयेत् कारवीमपि।
शुक्तं मत्स्यण्डिकोपेतं रागं रोचनदोपनम्॥

गङ्गाधरः—सौवर्च्चलेत्यादि। एकैकं भागं सौवर्च्चलादीनां चतुर्णामेक भागापेक्षयार्द्धांशं त्वगेलामरिचानां प्रत्येकं शर्करायाश्चैकभाग इत्यष्टाङ्गलवण नाम। एतदेवेत्यादि। एतदेवाष्टाङ्गलवणं युक्त्या यथायोग्यं मधुराम्लैर्दाड़िमा दिभिर्मधुरैरम्लैर्द्रवीकृतं सत्, गोधूमान्नस्य यवान्नस्य मांसानाञ्चातिरोचन भवति॥ ५९॥

गङ्गाधरः—पेषयेदित्यादि। श्वेतां मृद्वीकां वीजवर्ज्जितां कटुकैर्युक्त यथायोग्यमरिचादियुक्तां मातुलुङ्गस्य रसेन पेषयेत्। अथवाम्लस्य दाड़िमस्य रसेन वा पेषयेत्। तत्र सौवर्च्चलादिकचूर्णं यथायोग्यं दत्त्वा मधु च दत्त्व मिश्रीकृतो यः स रागो नाम श्रेष्ठो रोचनदीपनः॥ ६०॥

गङ्गाधरः—मृद्वीकेत्यादि। एतन्मृद्वीकारागविधानेन कारवीं क्षुद्रकृष्ण जीरकं रागं कारयेत्। मत्स्यण्डिकोपेतं शुक्तं चुक्रं नाम सन्धानं रागं कारयेत्

चक्रपाणिः—सौवर्च्चलमित्यादौ त्वगेलामरिचादीनां प्रत्येकमेव भागार्द्धत्वम्। शर्कराभाः पूर्व्वैकद्रव्यभागः॥ ५९॥

चक्रपाणिः—श्वेतामिति मृद्वीकाम्। श्वेता च द्राक्षा काश्मीरभवा ज्ञेया। कारवी

आम्रामलकपेशीणां रागान् कुर्य्यात् पृथक् पृथक् ।
धान्यसौवर्च्चलाजाजी-कारवीमरिचान्वितान् ॥
गुड़ेन मधुशुक्तेन व्यक्ताम्लमधुरीकृतान् ।
तैरन्नं रुच्यते दिग्धं भुक्तं सम्यक् च जीर्य्यति ॥ ६१ ॥
रूक्षाम्लेनान्नपानेन सोष्णेन शिशिरेण वा ।
व्यायामलङ्घनाभ्याश्च युक्त्या जागरणेन च ॥
कालयुक्तेन रूक्षेण स्नानेनोद्वर्त्तनेन च ।
प्राणवर्णकराणाञ्च प्रहर्षाणाञ्च सेवया ॥
सेवया वसनानाञ्च गुरूणामगुरोरपि ।
सङ्कोचोष्णसुखाङ्गानामङ्गनानाञ्च सेवया ॥
सुखशिक्षितहस्तानां स्त्रीणां संवाहनेन च ।
मदात्ययः कफप्रायः शीघ्रं समुपशाम्यति ॥ ६२ ॥

आम्रेत्यादि। आम्रपेशीणामामलकपेशीणाञ्च रागान् धान्यादियुक्तान् गुड़ेन मधुशुक्तेन वा व्यक्ताम्लान् मधुरांश्च कृतान् पृथक् पृथक् रागान् कुर्य्यात्। आहारद्रव्यमन्नव्यञ्जनादीनि भोक्तुं रज्यन्ते अनेनेति रागः। आचार इति प्राकृतम्। तै रागैर्दिग्धं भक्तमन्नं रुच्यते भुक्तञ्च सम्यक् जीर्य्यति ॥ ६१ ॥

गङ्गाधरः—रूक्षेत्यादि। रूक्षादिकान्नपानादिना कफप्रायो मदात्ययः शीघ्रं समुपशाम्यति. प्राणकराणां वर्णकराणाञ्च सेवया। गुरूणां वसनानाम्। अगुरोः कृष्णागुर्व्वनुलेपनस्य। अङ्गनानां सङ्कोचोष्णसुखाङ्गानाम्। सङ्कोचेनोष्णतया सुखमङ्गं यासां तासां सेवया। हस्तपादाद्यङ्गमर्द्दने सुखशिक्षितौ हस्तौ यासां तासां स्त्रीणां संवाहनेन शरीरमर्द्दनेन समुपशाम्यतीति ॥ ६२ ॥

अल्पद्राक्षा। आम्रामलकयोः पेशीति अन्तःफलगतं सम्यग् गृह्यते। सङ्कोचोष्णसुखाङ्गीभिः सङ्कोचेन संश्लेषेण उष्णसुखमङ्गं यासां तासाम्। केचित् तु सङ्कोचं कुसुममाहुः ॥ ६०—६२ ॥

यदिदं कर्म्म निर्द्दिष्टं पृथग् दोषोल्वणं प्रति ।
सन्निपाते दशविधे तद्विकल्प्यं भिषग्विदा ॥
यश्च दोषविकल्पज्ञो यश्चौषधविकल्पवित् ।
स साध्यान् साधयेद्व्याधीन् साध्यासाध्यविभागवित् ॥ ६३
वनानि रमणीयानि पद्मिन्यः सलिलाशयाः ।
विशदान्यन्नपानानि सहायाश्च प्रहर्षणाः ॥
माल्यानि गन्धयोगाश्च वासांसि विविधानि च ।
गन्धर्व्वशब्दाः कान्ताश्च गोष्ठ्यश्च हृदयप्रियाः ॥
सङ्कथा-हास्य-गीतानां विशदाश्चैव योजनाः ।
प्रियाश्चानुमता नार्य्यो नाशयन्ति मदात्ययम् ॥ ६४ ॥
नाक्षोभ्य हि मनो मद्यं शरीरमविहत्य च ।
कुर्य्यान्मदात्ययं तस्माद्देष्टव्या हर्षिणी क्रिया ॥

गङ्गाधरः—यदिदमित्यादि। दशविधे सन्निपाते एकैकोल्वणसन्निपाते यदिदं कर्म्म निर्द्दिष्टं तदेव द्व्युल्वणत्रय-हीनमध्याधिकदोषजषट्क-समत्रिदोषजैका इति दश ये सन्निपातास्तत्र भिषजा विकल्प्यम्। यश्चेत्यादि। स्पष्टम् ॥ ६३॥

गङ्गाधरः—वनानीत्यादि। रमणीयवनादीनि मदात्ययं सर्व्वं नाशयन्ति। विशदान्यनाविलानि प्रहर्षणाः सहायाः वयस्याः। गन्धर्व्वशब्दाः सङ्गीतशब्दाः कान्ताः मनोज्ञाः गोष्ठीजना हृदयप्रियाः। संकथादीनां योजनाः। स्वानुमताः प्रिया नार्य्यः ॥ ६४ ॥

गङ्गाधरः—कस्मादित्यत आह—नाक्षोभ्येत्यादि। हि यस्मान्मद्यं मनोऽक्षोभ्य अक्षोभयित्वा "छन्दसि बहुलमिति"ल्यप्, शरीरञ्चाविहत्य न मदात्ययं

चक्रपाणिः—यदिदमित्यादिना सान्निपातिकमदात्ययचिकित्सामाह। यद्यपि त्रयोदशविधः सन्निपातो वृद्धदोषाणां युक्तस्तथापि सर्व्वमदात्ययानां त्रिदोषजत्वात् यदेतद् वातादिमदात्ययचिकित्सितमुक्तं तदेकदोषोल्वणसन्निपातजमदात्ययचिकित्सितं भवति। तेन हीनमध्याधिकभेदसन्निपातैः यद्दशावशिष्टाः सन्निपातास्तान् अभिप्रेत्यैवमुक्तम्। सन्निपाते दशविधे तद्विकल्प्यमिति हीनमध्याधिकदोषलयोक्तमदात्ययेषु हीनमध्याधिकदोषभेदेन विकल्प्य चिकित्सा कर्त्तव्या ॥६३॥

चक्रपाणिः मदात्ययस्य प्रहर्षिणीं चिकित्सामाह—वनानीत्यादि ॥ ६४ ॥

चक्रपाणिः—यस्मात् पुनर्मदात्यये प्रहर्षिणी चिकित्सा कार्य्या, तद्धेतुमाह—नाक्षोभ्य इति।

आभिः क्रियाभिः सिद्धाभिः शमं याति मदात्ययः ।
न चेन्मद्यक्रमं मुक्त्वा क्षीरमस्य प्रयोजयेत् ॥ ६५ ॥
लङ्घनैः पाचनैर्दोष-शोधनैः शमनैरपि ।
विमद्यस्य कफे क्षीणे जाते दौर्ब्बल्यलाघवे ॥
तस्य मद्यविदग्धस्य वातपित्ताधिकस्य च ।
ग्रीष्मोपतप्तस्य तरोर्यथा वर्षं तथा पयः ॥
पयसा विहते रोगे बले जाते निवर्त्तयेत् ।
क्षीरप्रयोगं मद्यञ्च क्रमेणाल्पाल्पमाचरेत् ॥ ६६ ॥
विच्छिन्नमद्यः सहसा योऽतिमद्यं निषेवते ।
ध्वंसो विक्षेपकश्चैव * रोगस्तस्योपजायते ॥
व्याध्युपक्षीणदेहस्य दुश्चिकित्स्यतमौ हि तौ ।
तयोर्लिङ्गं चिकित्सा च यथावदुपदेक्ष्यते ॥ ६७ ॥

कुर्य्यात्, तस्माद् हर्षजननी क्रिया एष्टव्या भवति। आभिरित्यादि। आभिर्मद्ययोगयुक्ताभिः क्रियाभिश्चेन्न मदात्ययः शमं याति, तदा मद्यक्रममस्य मुक्त्वा क्षीरं प्रयोजयेत् ॥ ६५ ॥

गङ्गाधरः—कथं पयोऽत्र युज्यते तदाह—लङ्घनैरित्यादि। विमद्यस्य मद्यात् विगतस्य मदात्यये लङ्घनादिभिः कफक्षये दौर्ब्बल्यलाघवे जाते मद्यविदग्धस्य वातपित्ताधिकस्य पयस्तथा स्यात् यथा ग्रीष्मोपतप्तस्य तरोर्वर्षं जलवृष्टिः स्यादिति। पयसेत्यादि। मदात्यये रोगे पयसा विहते सति बले च जाते क्षीरप्रयोगं निवर्त्तयेत्। क्रमेणाल्पाल्पं मद्यञ्चाचरेत् ॥ ६६ ॥

गङ्गाधरः—किमर्थं क्रमेणाल्पाल्पमाचरेदित्यत आह—विच्छिन्नेत्यादि। क्षीरप्रयोगे क्रियमाणे मद्यं विच्छिद्यते। ततो विच्छिन्नमद्यः सन् योऽतिमद्यं सहसा निषेवते ध्वंसको विक्षेपकश्चैव नाम रोगस्तस्योपजायते। व्याध्युपेत्यादि। तयोर्ध्वंसकविक्षेपयोरिति ॥ ६७ ॥

क्षीरप्रयोगस्य विषयमाह—लङ्घनैरित्यादि। तत्र कार्य्यंक्षीरवृत्तिक्रमं पुनर्मद्याभ्यासक्रमञ्चाह—पयसाभिहत इत्यादि। क्रमेणेति कालक्रमेण। अल्पाल्पमिति स्तोकं स्तोकम् ॥ ६५। ६६ ॥

चक्रपाणिः—एतद्विपर्य्ययेण मद्यसेवायां दोषमाह—विच्छिन्नेत्यादि। ध्वंसकविटक्षयौ

---

* ध्वंसको विट्क्षयश्चैवेति चक्रसम्मतः पाठः ।

श्लेष्मप्रसेकः कण्ठास्य-शोषः शब्दासहिष्णुता।
मोहस्तन्द्रातियोगश्च ज्ञेयं ध्वंसकलक्षणम्॥
हृत्कण्ठरोगः सम्मोहश्छर्दिरङ्गरुजा ज्वरः।
तृष्णा कासः शिरःशूलमेतद् विक्षेपलक्षणम्॥ ६८॥

गङ्गाधरः—श्लेष्मेत्यादि। शब्दानां श्रवणे सहिष्णुता न भवति। हृत्-कण्ठेत्यादि। एतद्विक्षेपलक्षणमिति ध्वंसकविक्षेपयोभदेऽपि। सुश्रुते—विच्छिन्न-मद्यपानस्य सहसातिमद्यपाने मदात्ययोक्तलिङ्गमतिदिष्टमिति। तद् यथा—विच्छिन्नमद्यः सहसा योऽतिमद्यं निषेवते। तस्य पानात्ययोद्दिष्टा विकाराः सम्भवन्ति हि॥ इति। मदात्ययात् पृथगेव विच्छिन्नमद्यस्यातिमद्यपानजविकार उक्तो न नाम्नाभिहितः, इह तु तन्त्रे नाम्ना द्वौ रोगावेतावुक्तौ ; न ततो विरोधः। ये च पुनः सुश्रुते परमदपानाजीर्णपानविभ्रमाख्नयोऽपरे रोगा उक्ताः पानात्ययैककारणास्ते पुनरिह तन्त्रे नोक्ताः, तत्रायमभिप्रायः—सुश्रुते पानात्ययस्य वातपित्तकफसन्निपातस्य चतुर्व्विधस्य लक्षणान्युक्तानि, तत्र वातादिलक्षणानि उक्त्वाऽतिदेशेन सन्निपातलक्षणमुक्तम्। तद् यथा—सर्व्वात्मके भवति सर्व्व-विकारसम्पदिति। द्व्यल्वणहीनमध्याधिकसमदोषाणां दशविधानां सन्निपातानां लक्षणं कल्पनीयमिति ख्यापितम्, तत्र नामविशेषज्ञापनार्थं परमदादयस्त्रयो विशेषणोक्ताः। तद् यथा—उष्मा शरीरगुरुता विरसाननत्वं, श्लेष्माधिकत्व-मरुचिर्मलमूत्रसङ्गः। लिङ्गं परस्य तु मदस्य वदन्ति तज्ज्ञास्तृष्णा रुजा शिरसि सन्धिषु चापि भेदः॥ इति कफवातोल्वणसन्निपातजोऽयम्। आध्मानमुद्गिरण-मम्लरसो विदाहोऽजीर्णस्य पानजनितस्य वदन्ति लिङ्गम्। ज्ञेयानि तत्र भिषजा सुविनिश्चितानि, पित्तप्रकोपजननानि च कारणानीति पानाजीर्णं च वातपित्तोल्वणसन्निपातजमाध्मानादिदर्शनात् चकाराद् वातप्रकोपजननानि कारणानीति। हृद्गात्रतोदवमथुज्वरकण्ठधूम-मूर्च्छाकफस्रवणमूर्द्धरुजो विदाहः। द्वेषः सुरान्नविकृतेषु च तेषु तेषु तं पानविभ्रममुशन्त्यखिलेन धीराः॥ इति पित्तकफोल्वणसन्निपातज एष इति न विरोधः। नायं पानविभ्रमो रोगः स य इह पूर्व्वमुक्तः। जायन्ते मोहनिद्रार्त्ता मद्यस्यातिनिषेवणात्। स

लक्ष्यमाणलक्षणौ सुश्रुतेनाप्युक्तौ। केचित् तु 'विच्छिन्नमद्यः सहसा यस्तु मद्यं निषेवते। तस्य पानस्यातियोगाद विकारः सम्भवेदिति' ग्रन्थेन ध्वंसकस्यावरोधं वर्णयन्ति॥ ६७। ६८॥

तयोः कर्म्म तदेवेष्टं वातिके यन्मदात्यये ।
तौ हि प्रक्षीणदेहस्य जायेतां दुर्ब्बलस्य वै ॥
वस्तयः सर्पिषः पानं प्रयोगाः क्षीरसर्पिषोः ।
अभ्यङ्गोत्सादनस्नानान्यन्नपानञ्च वातनुत् ॥
ध्वंसको विक्षेपश्चैव कर्म्मणानेन शाम्यतः ॥ ६९ ॥
युक्तमद्यस्य मद्योत्थो न व्याधिरुपजायते ।
निवृत्तः सर्व्वमद्येभ्यो नरो यः स्याज्जितेन्द्रियः ।
शारीरमानसैर्धीमान् विकारैर्न स युज्यते ॥ ७० ॥

मद्यविभ्रमो नाम्ना मद इत्यभिधीयत इति मदविशेषत्वेनोक्त्या रोगत्वाभावात् । सुश्रुते च असाध्यतालक्षणञ्चोक्तम् । तद्यथा—हीनोत्तरौष्ठमतिशीतममन्ददाहं तैलप्रभास्यमपि पानहतं विजह्यात् । जिह्वोष्ठदन्तमसितं त्वथवापि नीलं पीते च यस्य नयने रुधिरप्रभे वा । हिक्का ज्वरो वमथुवेपथुपार्श्वशूलाः कासभ्रमावपि च पानहतं भजन्ते ॥ ६८ ॥

गङ्गाधरः—ध्वंसकविक्षेपयोश्चिकित्सामाह—तयोरित्यादि । वातिकमदात्यये यदुक्तं कर्म्म तत्तयोर्ध्वंसकविक्षेपयोरिष्टम् । कस्मात् ? तौ हीत्यादि । कर्म्मान्तरञ्चाह—वस्तय इत्यादि । कर्म्मणानेन वातमदात्ययोक्तकर्म्म वस्त्यादिकर्म्म च यदिहोक्तमिति ॥ ६९ ॥

गङ्गाधरः—युक्तेत्यादि । सम्यग्योगतो युक्तमद्यस्य नरस्य न मद्योत्थो व्याधिर्जायते । तर्हि किं युक्त्या सर्व्व एव मद्यं पिबेदित्यत आह—निवृत्त इत्यादि । सर्व्वमद्येभ्यो युक्तायुक्तसर्व्वमद्येभ्यो यो निवर्त्तते जितेन्द्रियः सन् स शारीरमानसैर्मद्यविकारैर्न युज्यते इति मद्यनिवृत्तौ महाफलं युक्तपाने दोषो नास्ति । एतदभिप्रायेण मनुना चोक्तम्—न मांसभक्षणे दोषो न मद्ये न च मैथुने । प्रवृत्तिरेषा भूतानां निवृत्तिस्तु महाफलेति ॥ ७० ॥

चक्रपाणिः—एतयोश्चिकित्सामाह—तयोरित्यादि । कर्म्म इति चिकित्सा । तौ हीत्यादिना पूर्व्वोक्तत्वात् वातप्रधानतां दर्शयति । युक्तमद्यस्येति यथोक्तविधिना मद्यमाचरतः । सर्व्वथा-मद्यपरित्यागफलमाह—निवृत्त इत्यादि । जितेन्द्रिय इति विशेषणं मद्यनिवृत्तावेव प्रयोजनीयम् । शारीरमानसैर्विकारैरिति मद्यव्यापत्तिजन्यैरेव शारीरमानसैर्विकारैः । न युज्यत इति शारीरमानसविकारैर्मद्यनिवृत्त्या न युक्तो भवति ॥ ६९ । ७० ॥

तत्र श्लोकाः।

यत्प्रभावा भगवती सुरा पेया यथा च सा।
यद्द्रव्या यस्य या चेष्टा योगश्चापेक्षते यथा॥
यथा मदयते यैश्च गुणैर्युक्ता महागुणा।
यो मदो मदभेदाश्च ये त्रयः स्वस्वलक्षणाः॥
ये च मद्यकृता दोषा गुणा ये च मदात्मकाः।
यच्च त्रिविधमापानं यथासत्त्वञ्च लक्षणम्॥
ये सहायाः सुखाः पाने विरज्यत्प्रमदा नराः।
मदात्ययस्य यो हेतुर्लक्षणञ्च यथायथम्॥
मद्यं मद्योत्थिताम् रोगान् हन्ति यश्च क्रियाक्रमः।
सर्व्वं तदुक्तमखिलं मदात्ययचिकित्सिते॥ ७१॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़बलप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने मदात्ययचिकित्सितं नाम चतुर्व्विंशोऽध्यायः॥ २४॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमुपसंहरति। तत्र श्लोका इत्यादि॥ ७१॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च। मदात्ययचिकित्सिते चतुर्व्विंशेऽध्याये पुनः। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्पतरौ पुनः। चिकित्सितस्थानजल्पे षष्ठस्कन्धे मदात्यये। चिकित्सित-जल्पो नाम शाखा चतुर्व्विंशी स्मृता॥ २४॥

चक्रपाणिः—यत्प्रभावेत्यादि अध्यायसंग्रहः। संग्रहार्थो व्यक्त एव॥ ७१॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां मदात्ययचिकित्सितं नाम चतुर्व्विंशोऽध्यायः॥ २४॥

पञ्चविंशोऽध्यायः ।

अथातो द्विव्रणीयचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

परावरज्ञमात्रेयं गतमानमदव्यथम् ।
अग्निवेशो गुरुं काले पूजयन्निदमब्रवीत् ॥
भगवन् पूर्व्वमुद्दिष्टौ द्वौ व्रणौ रोगसंग्रहे ।
तयोर्लिङ्गं चिकित्साञ्च वक्तुमर्हसि शर्म्मद ॥ २ ॥
हुताशवेशस्य वचस्तत्श्रुत्वा गुरुरब्रवीत् ।
यौ व्रणौ पूर्व्वमुद्दिष्टौ निजश्चागन्तुरेव च ॥
श्रूयतां विधिवत् सौम्य तयोर्लिङ्गं सभेषजम् ।
निजः शरीरदोषोत्थ आगन्तुर्वाह्यहेतुजः ॥

गङ्गाधरः—अथोद्दिष्टक्रमाद् द्विव्रणीयचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि। पूर्व्ववत् सर्व्वं व्याख्येयमिति ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—परावरज्ञमित्यादि। परं यतो यत् परमुत्कृष्टं यतो यदवरमपकृष्टं तदुभयज्ञम्। कठवल्ल्यामुक्तम्—"इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः। मनसश्च परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान् परः। महतः परमव्यक्तमव्यक्तात् पुरुषः परः। पुरुषान्न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गतिरिति ॥" इदं किमब्रवीत्—भगवन्नित्यादि। रोगसंग्रहेऽष्टोदरीये पूर्व्वमुद्दिष्टौ द्वौ व्रणाविति निर्द्दिष्टौ च तत्रैव। द्वौ व्रणाविति निज आगन्तुश्चेति। तयोर्लिङ्गं चिकित्साञ्च वक्तुमर्हसीत्यब्रवीदग्निवेशः ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—हुताशेत्यादि। निजश्चागन्तुरेव चेति निर्द्दिष्टौ द्वौ व्रणौ, तयोर्लिङ्गं

चक्रपाणिः—मद्यमत्तस्य सम्प्रहारादिना व्रणोत्पत्तौ व्रणचिकित्सार्थं द्विव्रणीय उच्यते। परो मोक्षः अवरं तज्जानातीति परावरज्ञम् ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—लिङ्गं चिकित्साञ्चेत्यत्र हेतोरपि ग्रहणम्। दोषाः शारीरा एव, तथापीह शारीरपदं स्नायुदोषादिषु नियुक्तदोषव्युदासार्थम्। निजागन्तुव्रणभेदमाह—मन्त्रेत्यादि। निजैः समस्त

बधबन्धप्रपतनाद्दं दंष्ट्रादन्तनखक्षतात्।
आगन्तवो व्रणास्तद्वद्विषस्पर्शाग्निशस्त्रजाः॥
मन्त्रागदप्रलेपाद्यैर्भेषजैर्हेतुभिश्च ते।
लिङ्गैकदेशैश्चोद्दिष्टा विपरीता निजैर्व्रणाः॥
व्रणानां निजहेतूनामागन्तूनामशाम्यताम्।
कुर्य्याद्दोषबलावेक्षी निजानामौषधं यथा॥
यथास्वैर्हेतुभिर्दुष्टा वातपित्तकफा नृणाम्।
वहिर्मार्गं समाश्रित्य जनयन्ति निजान् व्रणान्॥ ३॥

सभेषजं श्रूयतामिति। निज इत्यादि। शारीरदोषवातपित्तकफेभ्यो व्रणो निज उच्यते। वाह्यहेतुजो व्रण आगन्तुज उच्यते। तत्र वाह्यहेतूनाह। बधेत्यादि। यथा बधादिभ्यो व्रणा जायन्ते तद्वद् विषादिजाश्च। ते व्रणा मन्त्रादिभिरुद्दिष्टास्तेभ्यो विपरीता निजैर्वातादिभिर्हेतुभिर्जाता व्रणाः। व्रणानामित्यादि। निजहेतूनामागन्तूनाञ्च व्रणानामशाम्यतां दोषबलावेक्षी निजानां व्रणानामौषधं यथा कुर्य्यात् तदाह—यथास्वैरित्यादि। यथास्वैर्वाह्यहेतुभिर्व्यायामादिभिर्दुष्टा वातादयः॥ ३॥

आगन्तवो व्रणाः विपरीताः मन्त्रादिभिर्भेषजैश्च तथा हेतुभिश्च बधबन्धनादिभिस्तथा लिङ्गैकदेशैश्च। स वै लिङ्गैकदेशः यथा आगन्तुः पूर्व्वमुदेति पश्चाद् वातादीन् कोपयति। निजे तु पूर्व्वं वातादयः प्रकुप्यन्ति पश्चाद् व्याधय उत्पद्यन्ते। आगन्तुर्य्यथापूर्व्वमुत्पन्नो जघन्यं वातपित्तश्लेष्मणां वैषम्यमापादयति इत्यादि, आगन्तुव्रणस्य भिन्नविषयतया विशिष्टतेह लक्ष्यम्। तेन तस्याः चिकित्सामपि समासादेव तावदाह—व्रणानामित्यादि। आगन्तूनां व्रणानां मन्त्रादिचिकित्सया अशाम्यतां तथा निजानां वक्ष्यमाणैरौषधैः दोषबलावेक्षी सन् कुर्य्यादिति योजना। आगन्तूनां चेह चिकित्सया प्रशमनं निजदोषानुबन्धादेव ज्ञेयम्। अतएवेह निजहेतूनामिति कृतम्। यथास्वैरित्यादिना निजव्रणहेतुसंप्राप्त्यादिकथनम्। अत्र यथास्वैर्हेतुभिरिति वचनेन वातादीनां स्वातन्त्र्येण प्रकोपं दर्शयति। अहेतुदुष्टो दोषः स्वतन्त्रो भवति। किञ्च यथास्वैर्हेतुभिरिति वचनेन य एव वातादिकोपहेतवस्त एवास्य निजव्रणकारका भवन्ति। न पुनरस्य व्रणानां विशिष्टो हेतुरस्ति, प्रामात्यभावाविहेतुस्तु विशिष्टव्रणलक्षणकार्य्योत्पत्तिः सम्प्राप्तिभेदाद् भवतीति ज्ञेयम्॥ २।३॥

स्तब्धः खरोऽग्निसंस्पर्शो * मन्दस्रावो महारुजः।
तुद्यते स्फुरति श्यावो व्रणो मारुतसम्भवः॥
सम्पूरणैः स्नेहपानैः स्निग्धैः स्वेदोपनाहनैः।
प्रदेहपरिषेकैश्च वातव्रणमुपाचरेत्॥ ४॥
तृष्णामोहज्वरक्लेद-दाहदुष्ट्यवदारणैः।
व्रणं पित्तकृतं विद्यात् गन्धैः स्रावैश्च पूतिकैः॥
शीतलैर्मधुरैः स्निग्धः प्रदेहपरिषेचनैः।
सर्पिःपानैर्विरेकैश्च पैत्तिकं शमयेद् व्रणम्॥ ५॥
बहुपिच्छो गुरुः स्निग्धः स्तिमितो मन्दवेदनः।
पाण्डुवर्णोऽल्पसंक्लेदश्चिरकारी कफव्रणः॥
कषायकटुरूक्षोष्णैः प्रदेहैः परिषेचनैः।
कफव्रणं प्रशमयेत् तथा लङ्घनशोधनैः॥ ६॥

गङ्गाधरः—तत्र वातादिव्रणलक्षणमाह। स्तब्ध इत्यादि। अग्निसंस्पर्शोऽग्निरिव स्पृश्यते। तस्य चिकित्सामाह—सम्पूरणैरित्यादि। सम्पूरणानि वातहराणि द्रवद्रव्याणि॥ ४॥

गङ्गाधरः—पित्तव्रणलक्षणमाह। तृष्णेत्यादि। पूतिकैर्गन्धैः पूतिकैश्च स्रावैरिति। अस्य चिकित्सामाह। शीतलैरित्यादि। प्रदेहादिविशेषणानि शीतादीनि॥ ५॥

गङ्गाधरः—बहुपिच्छेत्यादिना कफव्रणः। चिरकारी चिरेण जायते प्रशाम्यति च। तस्य चिकित्सामाह। कषायेत्यादि। प्रदेहपरिषेचनविशेषणानि कषायादीनि॥ ६॥

चक्रपाणिः—स्तब्धः कठिनेत्यादिना वातादिव्रणानां लक्षणानि तथा चिकित्सासूत्रञ्चाह। प्रदेहैः परिषेकैश्चेत्यत्र स्निग्धैरित्यनुवर्त्तते। चिरकारीति चिरं करोतीति चिरकारी। चिकित्सासमासाभिधानञ्च सुखग्रहणार्थमेव॥ ४—६॥

* स्तब्धः कठिनसंस्पर्श इति चक्रसम्मतः पाठः।

तौ द्वौ नानात्वभेदेन भिन्नाः स्युर्विंशतिर्व्रणाः।
तेषां परीक्षा त्रिविधा प्रदुष्टा द्वादश स्मृताः॥
स्थानान्यष्टौ तथा गन्धाः परिस्रावाश्चतुर्द्दश।
षोड़शोपद्रवा दोषाश्चत्वारो विंशतिस्तथा॥
तथा चोपक्रमाः सिद्धाः षट्त्रिंशत् समुदाहृताः।
विभज्यमानान् शृणु मे सर्व्वानेतान् यथेरितान्॥ ७॥
कृत्योऽकृत्यस्तथा दुष्टस्तथा मर्म्मस्थितो नवः।
संवृतो दारुणोत्सन्नः सविषो विषमस्थितः॥
अस्राव्युत्सङ्ग एवैषां व्रणान् विद्यात् विपर्य्ययात्।
इति नानात्वभेदेन निरुक्ता विंशतिर्व्रणाः॥ ८॥

गङ्गाधरः—अथ द्वयोर्भेदान्तरमाह। तौ द्वावित्यादि। तौ द्वौ निजागन्तू व्रणौ नानात्वभेदाद विंशतिर्व्रणाः स्युः। तेषां त्रिविधा परीक्षा इत्येवमादीन् विभज्यमानान् शृणु॥ ७॥

गङ्गाधरः—नानात्वभेदेन विंशतिं व्रणानाह। कृत्य इत्यादि। कृत्यः सुखेन क्रियासाध्यस्तद्विपरीतो दुःखेन क्रियासाध्यः। अकृत्योऽसाध्यः तद्विपरीतो याप्यः। दुष्टस्तद्विपरीतस्त्वदुष्टः। मर्म्मस्थितस्तद्विपरीतस्त्वमर्म्मस्थितः। नवस्तद्विपरीतः पुराणः। संवृतस्तद्विपरीतस्त्वसंवृतः। दारुणोत्सन्नस्तद्विपरीतस्त्वदारुणोत्सन्नः। सविषस्तद्विपरीतो निर्व्विषः। विषमस्थितः तद्विपरीतः समस्थितः। अस्राव्युत्सङ्गस्तद्विपरीतः स्राव्युत्सङ्गः। इत्येवं कृत्यादीनामेषां दशानां विपर्य्ययाद् दश व्रणान् विद्यादिति नानात्वभेदन विंशतिर्व्रणा निरुक्ताः॥ ८॥

चक्रपाणिः—तौ द्वावित्यादि। नानात्वकारको भेदः नानात्वभेदः। प्रकर्षेण दुष्टाः प्रदुष्टाः॥ ७॥

चक्रपाणिः—कृत्योऽकृत्येत्यादिना व्रणभेदा व्याक्रियन्ते। तत्र कृत्यः छेदनेनोपरमणीयः। अकृत्यस्तु नात्र किञ्चित्करणीयमस्ति परं रोपणीय एव। किंवा कृत्यः साध्यः अकृत्य-स्त्वसाध्यः। कृत्यादयः षट् सविपर्य्यया एवोक्ताः, संवृतादयस्तु सप्तोद्दिष्टाः सविपर्य्ययाः सन्तः चतुर्द्दश। उत्सन्न उद्गतमांसः किंवा व्रणाद् वहिः पूयस्योत्सर्गात् विषमस्थितः। सुश्रुते तु त्वङ्मांसाभिसंवृतो अभिविवृत्तेत्यादिना यद् दुष्टव्रणलक्षणमुक्तं तदतिसंवृतादिविषयम्। इह तु संवृतत्वमात्रमुच्यते। तेनेह दुष्टव्रणेन संवृतस्य ग्रहणमुद्भावनीयम्॥ ८॥

दर्शनप्रश्नसंस्पर्शैः परीक्षा त्रिविधा स्मृता ।
वयोऽवस्थाशरीराणामिन्द्रियाणाञ्च दर्शनात् ॥
हेत्वर्त्तिसात्म्याग्निबलं परीक्ष्यं वचनाद् बुधैः ।
स्पर्शान्मार्द्दवशैत्ये च परीक्ष्ये सविपर्य्यये ॥ ९ ॥
श्वेतोऽवसन्नचर्म्मातिस्थूलचर्म्मातिपिञ्जरः ।
नीलः श्यावोऽतिपिड़को रक्तः कृष्णोऽतिपूतिकः ॥
रोप्यः कुम्भीमुखश्चेति प्रदुष्टा द्वादश व्रणाः ॥ १० ॥ *
त्वक्सिरामांसमेदोऽस्थि-स्नायुमर्म्मान्तराश्रयाः ।
व्रणस्थानानि निर्द्दिष्टान्यष्टावेतानि संग्रहे ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—तेषां त्रिधा परीक्षामाह—दर्शनेत्यादि। दर्शनेन परीक्षामाह—वय इत्यादि। वय-आदीनां दर्शनात् परीक्षा। वचनात् प्रश्नाद् बुधैर्हेत्वादि परीक्ष्यम्। स्पर्शान्मार्दवादि परीक्ष्यम्, काठिन्यमुष्णत्वञ्च तद्विपरीतम् ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—अथ द्वादश प्रदुष्टानाह—श्वेत इत्यादि। श्वेतोऽवसन्नचर्म्मा च अतिस्थूलचर्म्मा च। अतिपिञ्जरश्च नीलश्च श्यावश्चातिपिड़कश्च रक्तश्च कृष्णश्चातिपूतिकश्च रोप्यश्च कुम्भीमुखश्च। इति द्वादश प्रदुष्टा व्रणाः ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—अथाष्टौ स्थानान्याह—त्वगित्यादि। अन्तरमभ्यन्तरम् ॥ ११ ॥

चक्रपाणिः—परीक्षात्रैविध्यं विभजते—दर्शनेत्यादि। इन्द्रियाणि च यद्यपि अतीन्द्रियत्वाद् अनुमानगम्यानि, तथापीह तदधिष्ठानानां इन्द्रियशब्देनोपादानम्। अग्निश्च यद्यपि अग्निं जरणशक्त्येति वचनादनुमानविषयोक्तस्तथापि प्रश्नेनाग्निरवगम्यते एवेति कृत्वा इह वचनपरीक्षणीयतैवोक्ता। सविपर्य्यये इति काठिन्यौष्ण्ययुक्ते। अनुमानञ्च यद्यपि परीक्षाधिकारे प्रोक्तं "द्विविधा परीक्षा ज्ञानवतां प्रत्यक्षमनुमानञ्चेत्यादिना तथाप्यनुमानस्य प्रत्यक्षपूर्व्वकत्वम्," किन्तु दर्शनपूर्व्वकत्वादनुमानस्य दर्शनादिना अनुमानमपि इन्द्रियादिग्राहकं संगृहीतमुक्तमिति पश्यामः। दर्शनशब्दश्चात्र साक्षादुपलब्धिवचनः। तेन घ्राणगतगन्धेनापि व्रणपरीक्षणं संगृहीतं भवति। दर्शनशब्देन च गृहीतोपदर्शनेति भूयसा व्याप्रियमाणत्वात् ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—श्वेतोपसन्नेत्यादिना प्रदुष्टव्रणानाह। रोप्यलक्षणं तन्त्रान्तरादवगन्तव्यम्। तथाहि भोजः—"रूढा व्रणाः प्रकुप्यन्ति अन्तर्दोषाः पुनःपुनः। वहिर्दुष्टा भवन्त्येव रोप्यास्ते तु प्रकीर्त्तिताः" इति। एतेषामेव श्वेतादीनां भेदानां चतुर्व्विंशतित्वं दर्शयन्नाह—कल्पेनानेनेति। व्रणदुष्टिकारककारणयोगभेदेन भिद्यमानाः चतुर्व्विंशतिभेदा भवन्तीत्यर्थः। त्वगित्यादि स्थान-

* इतः परं वक्ष्यमाणः 'चतुर्व्विंशतिरुद्दिष्टा' इत्यादिपाठः क्वचिद् दृश्यते।

सर्पिस्तैलवसापूय-रक्तश्यावाम्लपूतिकाः।
व्रणानां व्रणगन्धज्ञैरष्टौ गन्धाः प्रकीर्त्तिताः॥ १२॥
लसीकाजलपूयासृग्घरिद्रारुणपिञ्जराः।
कषायनीलहरित-स्निग्धरुक्षसितासिताः
इति रूपैः समुद्दिष्टा व्रणस्रावाश्चतुर्द्दश॥ १३॥
विसर्पः पक्षघातश्च शिरःस्तम्भोऽपतानकः।
मोहोन्माद्व्रणरुजा ज्वरस्तृष्णा हनुग्रहः॥
कासश्छर्द्दिरतीसारो हिक्का श्वासः सवेपथुः।
षोड़शोपद्रवाः प्रोक्ता व्रणानां व्रणचिन्तकः॥ १४॥
चतुर्व्विंशतिरुद्दिष्टा दोषाः कल्पान्तरेण च।
स्नायुक्लेदाच्चिराच्छेदाद् गाम्भीर्य्यात् क्रिमिभक्षणात्॥

गङ्गाधरः—अथाष्टौ गन्धानाह—सर्पिरित्यादि। सर्पिर्गन्धादयोऽष्टौ गन्धाः। श्यावकगन्धिघर्मगन्धिः॥ १२॥

गङ्गाधरः—अथ चतुर्द्दश परिस्रावानाह। लसीकेत्यादि। लसीकादयः चतुर्द्दश व्रणस्रावाः॥ १३॥

गङ्गाधरः—अथ व्रणानामुपद्रवान् षोड़शाह। विसर्प इत्यादि। व्रणानां स्वाऽतिवेदना। विसर्पादयः षोड़शोपद्रवाः॥ १४॥

गङ्गाधरः—अथ चत्वारश्च विंशतिश्चेति चतुर्व्विंशतिर्दोषा व्रणानामुच्यन्ते। चतुर्व्विंशतिरित्यादि। कल्पान्तरेण च न तु वातादिभेदेन। तत् कल्पान्तरं दर्शयति। स्नायुक्लेदादित्यादि। व्रणानामप्रशमहेतवो भवन्ति चतुर्व्विंशतिर्दोषाः। तद्यथा। स्नायुक्लेदश्च चिराच्छेदश्च गाम्भीर्य्यश्च क्रिमिभक्षणश्च

निद्देशः। सर्पिरित्यादिना गन्धनिद्देशः। श्यावगन्धं दध्यादेः समानं गन्धमाहुः। केचित्तु शावस्य गन्धः शावः; अम्लसहचरितगन्धोऽम्लगन्ध इति वदन्ति॥ १०—१२॥

चक्रपाणिः—लसीकेत्यादिना स्रावानाह। प्रकारान्तरोद्दिष्टान् चतुर्व्विंशतिदोषानाह—

अस्थिभेदात् सशल्यत्वात् सविषत्वादतर्कणात् ।
नखकाष्ठावबाधाच्च मर्म्मलोमाभिघट्टनात् ॥
मिथ्याबन्धादतिस्नेहादतिभैषज्यकर्षणात् ।
अजीर्णादतिभुक्ताच्च विरुद्धासात्म्यभोजनात् ॥
शोकात् क्रोधाद्द दिवास्वप्नाद्द व्यवायात् क्षोभणात् तथा ।
व्रणा न प्रशमं यान्ति निष्क्रियत्वाच्च देहिनाम् ॥ १५ ॥
परिस्रावाच्च गन्धाच्च दोषाच्चोपद्रवैः सह ।
व्रणानां बहुदोषाणां कृच्छ्रत्वञ्चोपजायते ॥ १६ ॥
त्वङ्मांसजः सुखे देशे तरुणस्यानुपद्रवः ।
धीमतोऽभिनवः काले सुखे साध्यः सुखव्रणः ॥
गुणैरन्यतमैर्हीनस्ततः कृच्छ्रो व्रणः स्मृतः ।
सर्व्वैर्विहीनो विज्ञेयस्त्वसाध्यो निरुपक्रमः ॥ १७ ॥

अस्थिभेदश्च सशल्यत्वञ्च सविषत्वञ्च अतर्कणञ्च नखावबाधश्च काष्ठावबाधश्च मर्म्माभिघट्टनञ्च लोमाभिघट्टनञ्च मिथ्याबन्धश्च अतिस्नेहश्च अतिभैषज्य-कर्षणञ्च अजीर्णञ्च अतिभुक्तञ्च विरुद्धभोजनञ्च असात्म्यभोजनञ्च शोकश्च क्रोधश्च दिवास्वप्नश्च व्यवायश्च क्षोभणञ्चेति चतुर्व्विंशतिदोषाद् व्रणा न प्रशमं यान्ति। न चैतावता दोषेण व्रणानां कृच्छ्रसाध्यत्वमस्त्यन्यभावाच्च। निष्क्रियत्वाच्च देहिनां व्रणा न प्रशमं यान्ति ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—परिस्रावाद् गन्धाद् दोषादुपद्रवाद् बहुदोषत्वाद् व्रणानां कृच्छ्रत्व-ञ्चोपजायते ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—सुखसाध्यत्वमाह—त्वङ्मांसज इत्यादि। सुखे देशे यत्र क्लेशातिशयो न स्यादौषधदानादिषु च सुखं स्यात्। तरुणस्य यनः। अनुपद्रवो विसर्पादुपद्रवहीनः। धीमत इति क्रियाकरणे पथ्यसेवायां रतिमतः। सुखे काले हिमशिशिरे। गुणैरित्यादि। त्वङ्मांसजत्वादिगुणानामन्यतमैर्बहुभिर्गुणैर्हीनो

स्नायुक्लेदेत्यादि। अत्र नखकाष्ठप्रभेद एकं कारणम्। चर्म्मलोमाविघट्टनं द्वितीयं कारणम्। तृतीयं निष्क्रियत्वम्। असाध्यो निष्प्रतीकार इत्यर्थः। असाध्यत्वमभिधायापि निरुपक्रमताभि-धानेन सोपक्रममसाध्यं याप्यं निषेधयति ॥ १३—१७ ॥

व्रणिनामादितः कार्य्यं यथासत्त्वं विशोधनम्।
ऊर्द्ध्वभागैरधोभागैः शस्त्रैर्वस्तिभिरेव च ॥
सद्यः शुद्धशरीराणां प्रशमं यान्ति हि व्रणाः।
यथाक्रममतश्चोर्द्ध्वं शृणु सर्व्वानुपक्रमान् ॥ १८ ॥

व्रणस्ततः कृच्छ्रसाध्यः स्मृतः। सर्व्वैरित्यादि। त्वङ्मांसजलादिसर्व्वगुणैः विहीनो व्रणोऽसाध्यो ज्ञेयः। तर्हि किं याप्य इति। निरुपक्रमो न तु याप्यः। सुश्रुते चासाध्यलक्षणादिकञ्चोक्तम्। तद्यथा—"अत ऊर्द्ध्वमसाध्यान् वक्ष्यामः। मांसपिण्डवदुद्गताः प्रसेक्तिनोऽन्तःपूया वेदनावन्तोऽश्वापानवदुद्वृत्तौष्ठाः। केचित् कठिना गोशृङ्गवदुन्नतमृदुमांसप्ररोहाः। अपरे दुष्टरुधिरास्त्राविणस्तनुपिच्छिलास्त्राविणो वा मध्योन्नताः। केचिदवसन्नशुषिरपर्य्यन्ताः। शणतूलवत् स्नायुजालवन्तो दुर्द्दर्शा वसामेदोमज्जमस्तुलुङ्गस्त्राविणश्च दोषसमुत्थाः। पीतासितमूत्रपुरीषवातवाहिनश्च कोष्ठस्थाः क्षीणमांसानाञ्च सर्व्वतोगतयश्चाणमुखा मांसबुद्बुदवन्तः सशब्दवातवाहिनश्च शिरःकण्ठस्थाः। क्षीणमांसानाञ्च पूयरक्तनिर्व्वाहिणोऽरोचकाविपाककासश्वासोपद्रवयुक्ताः। भिन्ने वा शिरःकपाले यत्र मस्तुलुङ्गदर्शनं त्रिदोषलिङ्गप्रादुर्भावः कासश्वासौ वा यस्येति। भवन्ति चात्र। वसां मेदोऽथ मज्जानं मस्तुलुङ्गञ्च यः स्रवेत्। आगन्तुजो व्रणः सिध्येन्न सिध्येद्दोषसम्भवः॥ अमर्म्मोपहिते देशे सिरास्नाय्वस्थिवर्ज्जिते। विकारो योऽनुपर्य्येति तदसाध्यस्य लक्षणम्॥ क्रमेणोपचयं प्राप्य धातूननुगतः शनैः। न शक्य उन्मूलयितुं वृद्धो वृक्ष इवामयः॥ स स्थिरत्वान्महत्त्वाच्च धात्वनुक्रमणेन च। निहन्त्यौषधवीर्य्याणि मन्त्रान् दुष्टग्रहो यथा॥ अतो यो विपरीतः स्यात् सुखसाध्यः स उच्यते। अवद्धमूलः क्षुपको यद्वदुत्पाटने सुखः" इति॥ १७॥

गङ्गाधरः—अथ षट्त्रिंशतमुपक्रमानाह—व्रणिनामित्यादि। आदितो व्रणिनां यथासत्त्वं यादृशवलवत्पुरुषस्तादृशमूर्द्ध्वादिविशोधनं कार्य्यम्। कस्मात्? हि यस्मात् सद्यो व्रणाः शुद्धशरीरिणां प्रशमं यान्ति। यथाक्रममित्यादि। सर्व्वान् षट्त्रिंशतम्॥ १८॥

चक्रपाणि भगृसरप्राशायां षट्त्रिंशदुपक्रमरूपायां चिकित्सायां वक्तव्यायां संशोधनस्य

शोथघ्नं षड़्विधञ्चैव शस्त्रकर्म्मावपीड़नम्।
निर्व्वापणं ससन्धानं स्वेदः शमनमेव च * ॥
शोधनरोपणौ चैव कषायौ सप्रलेपनौ।
द्वे तैले तद्घृते पत्र-च्छादनं † द्वे च बन्धने ॥
आद्यमुत्सादनं दाहो द्विविधः सावसादनः।
काठिन्यमार्द्दवकरे धूपने लेपने शुभे ॥
व्रणावचूर्णनं वर्ण्यं रोपणं लोमरोहणम्।
इति षट्त्रिंशतं विद्याद् व्रणानां समुपक्रमान् ॥ १९ ॥
पूर्व्वरूपं भिषग् बुद्धा व्रणानां शोथमादितः।
रक्तावसेचनं कुर्य्यादजातव्रणशान्तये ॥

गङ्गाधरः—षड़्विधं शोथघ्नं वक्ष्यमाणव्रणशोथघ्नं कर्म्म। शस्त्रकर्म्म चावपीड़नञ्च निर्व्वापणञ्च सन्धानञ्च स्वेदश्च शमनञ्च शोधनकषायश्च रोपणकषायश्च शोधनप्रलेपनञ्च रोपणप्रलेपनञ्च शोधनतैलञ्च रोपणतैलञ्च शोधनघृतञ्च रोपणघृतञ्च पत्रच्छादनञ्च सव्यबन्धनञ्च दक्षिणबन्धनञ्च आद्यश्चोत्सादनञ्च दाहश्च द्विविधः अवसादनञ्च काठिन्यकरधूपनञ्च मार्द्दवकरधूपनञ्च काठिन्यकरलेपनञ्च मार्द्दवकरलेपनञ्च व्रणावचूर्णनञ्च वर्ण्यञ्च रोपणञ्च लोमरोहणञ्चेति। इति षट्त्रिंशतं व्रणानामुपक्रमान् विद्यात् ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—तत्र यदा यो यत्र कार्य्यस्तदाह। पूर्व्वरूपमित्यादि। व्रणानां पूर्व्वरूपं शोथं व्रणशोथं भिषगादितो दोषलक्षणेन बुद्धा अजातव्रणशान्तये

प्राधान्योपदर्शनार्थं पृथगभिधानम्। व्रणानामित्यादि उपक्रमानाह—शोफघ्नमित्यादिना। शोफघ्न उपक्रमो वक्ष्यमाणः। षट्शस्त्रकर्म्मेति पाटनादि शल्यतन्त्रोक्तं कर्म्मान्तर्भावनीयम्। किंवैषणं शस्त्रकर्म्म तत् पृथगेव। अवपीड़नं कल्कादीनां वासीपूयनिर्गमनार्थं वक्ष्यति। निर्व्वापणं दाहौष्ण्यशमनम्। 'शोधनौ रोपणीयौ च कषायौ संप्रलेपनौ" इति शोधनरोपणकषायौ भेदाद् वक्ष्यति, तथापि शोधनरोपणकर्म्मद्वयकर्त्तृकतया द्वित्वमेव। अत्र तैलघृतयोस्तद्गुणीयत्वम्। काश्मीरास्तु "द्वौ स्नेहौ तद्गुणाविति" पठन्ति। पत्रच्छेदने इति पत्रमेकमुपक्रमः। छेदनञ्च द्विविधं बाह्यान्तरभेदेन वक्ष्यमाणम्। उत्सादनञ्च व्रणोत्थापनम्। अवसादनमुत्सन्नव्रणमांसक्षयकरम्। काठिन्यमार्द्दवकरे धूपनोन्मर्द्दने इति काठिन्यकरं धूपनम्, एवमुन्मर्द्दनमपि ज्ञेयम्। व्रणावचूर्णनं द्विविधम्। एवं षट्त्रिंशदुपक्रमा भवन्ति। शल्यतन्त्रे तु षष्टिरुपक्रमा ये उक्तास्तेऽप्यन्तर्भावनीयाः ॥ १८। १९ ॥

चक्रपाणिः—यथावस्थमुपक्रममाह—पूर्व्वरूपमित्यादि। द्विशोफीये व्रणपूर्व्वरूपशोथचिकित्सा-

---

* एषणेति पाठान्तरम्।

† पत्रच्छेदने इति चक्रधृतः पाठः।

शोधयेद् बहुदोषान् वै ह्यणुदोषान् विलङ्घयेत्।
पूर्व्वं कषायसर्पिर्भिर्जयेद् वा मारुतोत्तरम् ॥ २० ॥

रक्तावसेचनं जलौकादिभिः कुर्य्यात् न छेदनं कुर्य्यादिति षड् विधेषु व्रण-शोथघ्नेषु उपक्रमेषु प्रथम उपक्रमो रक्तावसेचनम्। बहुदोषान् शोथवत ऊर्द्ध्वाधः शोधयेत्। अणुदोषान् अल्पदोषवतः शोथिनो विलङ्घयेदिति। पूर्व्वरूप-व्रणशोथविज्ञानमुक्तं सुश्रुते। तद्यथा—"शोफसमुत्थाना ग्रन्थिविद्रध्यलजीप्रभृतयः प्रायेण व्याधयोऽभिधास्यन्ते अनेकाकृतयस्तैर्विलक्षणः पृथुग्रथितः समो विषमो वा त्वङ्मांसस्थायी दोषसङ्घातः शरीरैकदेशोत्थितः शोफ इत्युच्यते, स षड्विधो वातपित्तकफशोणितसन्निपातागन्तुनिमित्तः। तस्य दोषरूपव्यञ्जनैर्लक्षणानि व्याख्यास्यामः। तत्र वातशोफोऽरुणः कृष्णो वा परुषो मृदुरनवस्थितास्तोदा-दयश्चात्र वेदनाविशेषा भवन्ति। पित्तशोफः पीतो मृदुः सरक्तो वा शीघ्रानुसारी चोषादयश्चात्र वेदनाविशेषा भवन्ति। श्लेष्मशोफः पाण्डुः शुक्लो वा कठिनः शीतः स्निग्धो मन्दानुसारी कण्ड्वादयश्चात्र वेदनाविशेषा भवन्ति। सर्व्ववर्ण-वेदनः सन्निपातजः। पित्तवच्छोणितजोऽतिकृष्णश्च। पित्तरक्तलक्षण आगन्तुर्लोहितावभासश्च। स यदा वाह्याभ्यन्तरैः क्रियाविशेषैर्न सम्भावितः प्रशमयितुं क्रियाविपर्य्ययाद् बहुत्वाद् वा दोषाणां तदा पाकाभिमुखो भवति। तस्यामस्य पच्यमानस्य पक्वस्य च लक्षणमुच्यमानमवधारय। तत्र मन्दोष्मता त्वक्सवर्णता शीतशोफता स्थैर्य्यं मन्दवेदनताऽल्पशोफता चामलक्षणमुद्दिष्टम्। सूचीभिरिव निस्तुद्यते दश्यत इव पिपीलिकाभिस्ताभिश्च संसृप्यत इव छिद्यते इव शस्त्रेण भिद्यत इव शक्तिभिस्ताड्यत इव दण्डेन पीड्यत इव पाणिना घट्यत इव चाङ्गुल्या दह्यते पच्यते इव चाग्निक्षाराभ्यामोषचोषपरिदाहाश्च भवन्ति। वृश्चिकविद्ध इव च स्थानासनशयनेषु न शान्तिमुपैति। आध्मातवस्तिरिवाततश्च शोफो भवति। त्वग्वैवर्ण्यं शोफाभिवृद्धिर्ज्वरदाहपिपासाभक्तारुचिश्च पच्यमानलिङ्गम्। वेदनोपशान्तिः पाण्डुताऽल्पशोफता वलीप्रादुर्भावस्त्वक्परि-पोटनं निम्नदर्शनमङ्गुल्यावपीड़िते प्रत्युन्नमनं वस्ताविवोदकसञ्चरणं पूयस्य प्रपीड़यत्येकमन्तमन्ते वावपीड़िते मुहुर्म्मुहुस्तोदः कण्डूरनुन्नतता च व्याधेरुपद्रव-शान्तिर्भक्ताभिकाङ्क्षा च पक्वलिङ्गम्। कफजेषु तु रोगेषु गम्भीरगतित्वादभि-घातजेषु वा केषुचिदसमस्तं पक्वलक्षणं दृष्ट्वा पक्वमपक्वमिति मन्यमानो भिषक् मोहमुपैति। यत्र हि त्वक्सवर्णता शीतशोफता स्थौल्यमल्परुजताऽश्मवद्घनता

न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थ-प्लक्षवेतसवल्कलैः ।
ससर्पिष्कैः प्रदेहः स्याच्छोथनिर्व्वापणः परः ॥
विजया मधुकं वीरा विसग्रन्थिः शतावरी ।
नीलोत्पलं नागपुष्पं प्रदेहः स्यात् सचन्दनः ॥
सक्तवो मधुकं सर्पिः प्रदेहः स्यात् सशर्करः ।
अविदाहीनि चान्नानि शोथभेषजमुत्तमम् ॥ २१ ॥
स चेदेवमुपक्रान्तः शोथो न प्रशमं व्रजेत् ।
तस्योपनाहैः पक्कस्य पाटनं हितमुच्यते ॥

न तत्र मोहमुपेयादिति। भवन्ति चात्र। आमं विपच्यमानञ्च सम्यक् पक्कञ्च यो भिषक्। जानीयात् स भवेद् वैद्यः शेषास्तस्करवृत्तयः॥ वाताहते नास्ति रुजा न पाकः पित्ताहते नास्ति कफाच्च पूयः। तस्मात् समस्ताः परिपाककाले पचन्ति शोफांस्त्रय एव दोषाः॥ कालान्तरेणाभ्युदितन्तु पित्तं कृत्वा वशे वातकफौ प्रसह्य। पचत्यतः शोणितमेष पाको मतोऽपरेषां विदुषां द्वितीयः॥ तत्रामच्छेदे मांससिरास्नाय्वस्थिसन्धिव्यापादनमतिमात्रं शोणितातिप्रवृत्तिर्वेदनाप्रादुर्भावोऽवदरणमनेकोपद्रवदर्शनं क्षतविद्रधिर्वा भवति। स यदा भयमोहाभ्यां पक्कमपक्कमिति मन्यमानश्चिरमुपेक्षते व्याधिं वैद्यस्तदा गम्भीरानुगतो द्वारमलभमानः पूयः स्वमाश्रयमवदीर्य्योत्सङ्गं महान्तमवकाशं कृत्वा नाडीं जनयित्वा कृच्छ्रसाध्यो भवत्यसाध्यो वेति। भवन्ति चात्र। यश्छिनत्त्यामममज्ञानाद् यश्च पक्कमुपेक्षते। श्वपचाविव मन्तव्यौ तावनिश्चितकारिणौ॥" इति। अत्र वातशोथनिर्व्वापणार्थमाह—पूर्व्वमित्यादि। मारुतोत्तरं व्रणशोथं रक्तावसेचनलङ्घनाभ्यामृते कषायसर्पिर्भिर्वा पूर्व्वं जयेत्॥ २०॥

<u>गङ्गाधरः</u>—न्यग्रोधेत्यादि। न्यग्रोधादीनां वल्कलं जलेन पिष्ट्वा घृतं मिश्रयित्वा प्रदेहः कार्य्यः सर्व्वशोफे। विजयेत्यादि। विजया शक्राशनपत्रम्। एषां प्रदेहोऽपि सर्व्वशोथनिर्व्वापणः। सक्तव इत्यादि। यवादीनां सक्तवः। अविदाहीनि चान्नपानानि आमशोथनिर्व्वापणे भेषजमिति॥ २१॥

<u>गङ्गाधरः</u>—स चेदित्यादि। स आमव्रणशोथः। तस्योपनाहैः पाकं

तैलेन सर्पिषा वापि ताभ्यां वा सक्तुपिण्डिका।
सुखोष्णा शोथपाकार्थमुपनाहः प्रशस्यते॥
सतिला सातसीबीजा दध्नाम्ला सक्तुपिण्डिका।
सकिण्वकुष्ठलवणा शस्ता समुपनाहने॥ २२॥
रुग्दाहरागतोदश्च विदग्धं शोफमादिशेत्।
जलवस्तिसमस्पर्शं सुपक्वं पीड़ितोन्नतम्॥
उमाथ गुग्गुलुः सौधं पयो दक्षकपोतयोः।
विट् पलाशभवः क्षारो हेमक्षीरी मुकूलकः॥
इत्युक्तो भेषजगणः पक्वशोथप्रभेदनः।
सुकुमारस्य कृच्छ्रस्य शस्त्रन्तु परमुच्यते॥ २३॥

कृत्वा पाटनं हितं कुर्य्यात्। पाकार्थमाह—तैलेनेत्यादि। यवादिसक्तून् जलेन पक्त्वा तिलतैलेन घृतेन वा तैलघृताभ्यां वा मेलयित्वा कृता पिण्डिका सुखोष्णा व्रणशोफे उपनाहो देयः पाकार्थं प्रशस्यते। सतिलेत्यादि। कृष्ण-तिलातसी सुराकिण्वकुष्ठसैन्धवयुक्ता यवादिसक्तुपिण्डिका दध्नाम्लनाम्ला सम्यगुपनाहने व्रणशोथपाकार्थं शस्ता॥ २२॥

गङ्गाधरः—रुगित्यादि। यदा व्रणशोफे रुक् च दाहश्च रागश्च तोदश्च पिपी-लिकादिदंशादिवत् तदा शोफं विदग्धं पच्यमानमादिशेत्। यदा शोफं जल-वस्तिसमस्पर्शं पीड़ितं सन्तमुन्नतं जानीयात् तदा सुपक्वं शोफमादिशेत्। इति रक्तावसेचनसंशोधनलङ्घनकषायसर्पिर्निर्व्वापणपाचनानीति षट् शोथघ्नानि कर्म्माणि। अथ पाटनार्थं शस्त्रकर्म्माह। तत्र सुकुमारादीनां पाटनमाह—उमेत्यादि। उमा क्षुमा सौधं सुधायाः पयः। दक्षस्य कुक्कुटस्य कपोतस्य पारावतस्य विट्। पलाशक्षारः। हेमक्षीरी स्वर्णक्षीरी। मुकूलको दन्ती। इत्येषामेकैकस्य पक्वशोथे मुखकरणयोग्यमात्रस्थाने लेपः प्रभेदनः। सुकुमाररोगान्तरकर्षितशस्त्रभीरु-बालादीनां परमं शस्त्रमिदम्॥ २३॥

नागतव्रणोपक्रमे चोक्ताः कषायास्तैः सर्पिर्भिश्चेति कषायसर्पिर्भिः। उपनाहैरिति सोष्ण-बहललेपैः। किण्वं सुराबीजम्। उमा अतसी। सौधं पयः स्नुहीक्षीरम्। हेमक्षीरी कङ्कुष्ठम्। मुकूलको दन्ती। सुकुमारस्येति। कृच्छ्रस्येत्यस्य सुकुमारस्य शस्त्रं परं भेदनमिति सम्बन्धः॥ २०—२३॥

पाटनं व्यधनञ्चैव छेदनं लेखनन्तथा।
प्रच्छनं सीवनञ्चैव षड़्विधं शस्त्रकर्म्म सत्॥
नाड़ीव्रणाः पक्वशोथास्तथा क्षतगुदोदरम्।
अन्तःशल्याश्च ये शोफाः पाट्यास्ते तद्विधाश्च ये॥
दकोदराणि सम्पक्वा गुल्मा ये ये च रक्तजाः।
व्यध्याः शोणितरोगाश्च विसर्पपिड़कादयः॥
अर्शःप्रभृत्यधीमांसं छेदनेनोपपादयेत्॥
तद्वृत्तान् स्थूलपर्य्यन्तानुत्सन्नान् कठिनान् व्रणान्।
किलासानि सकुष्ठानि लिखेल्लेख्यानि बुद्धिमान्॥
वातासृग्ग्रन्थिपिड़काः सकोठा रक्तमण्डलाः।
कुष्ठान्यभिहतश्चाङ्गं शोफांश्च प्रच्छयेद्‌ भिषक्॥
कुक्ष्युदरादिकं सीव्यं गम्भीरं यद्‌ विपाटितम्।
इति षड़्विधमुद्दिष्टं शस्त्रकर्म्म मनीषिभिः॥ २४॥

गङ्गाधरः—इत्येकं शस्त्रमुक्त्वा शस्त्रकर्म्माण्याह—पाटनमित्यादि। पाटनादिकं षड़्विधं शस्त्रकर्म्म सत् साधु भवति। तत्र पाटनक्रियार्हानाह। नाड़ीव्रणा इत्यादि। क्षतगुदोदरं तद्विधा येऽन्ये शोफास्ते पाट्या ज्ञेयाः। व्यधार्हानाह। दकोदराणीत्यादि। सम्पक्वा गुल्मा ये ये वा रक्तगुल्माः शोणितरोगाश्च विसर्पादयो व्यध्याः। छेद्यानाह। अर्श इत्यादि। अर्शःप्रभृतीनि प्रभृतिशब्देनाल्पमूलार्व्वुदादीनि। लेख्यानाह। तद्वृत्तानित्यादि। अर्शःप्रभृतीन् वृत्तान् वर्त्तुलान् स्थूलपर्य्यन्तानुत्सन्नान् उच्चैर्भूतान् कठिनान् व्रणांश्च किलासादीनि च लेखनेन तीक्ष्णशस्त्राग्रेण किञ्चित् किञ्चिद् विदरणेनोपपादयेत्। प्रच्छनमाह। वातासृगित्यादि। अभिहतमनिर्गतरक्तमङ्गं प्रच्छयेत्। पाठीनमत्स्यदन्तादिना किञ्चिद् विध्येत्। सीवनमाह। कुक्ष्युदरादिकं यद् गम्भीरं विपाट्यते तत् पुनः सीव्यं स्यात्। इति षड़्विधं शस्त्रकर्म्म॥ २४॥

चक्रपाणिः—पाटनमित्यादिना प्रोक्त षड़्विधशस्त्रकर्म्मणि एषणीशस्त्रशस्त्रोक्तकर्म्माविरोधोऽत्र बोद्धव्यः। पाटनादीनां पृथग्विषयमाह—नाड़ीव्रणा इत्यादि। सम्पक्वा गुल्मा ये ते व्यध्याः। तथा रक्तजा इति रक्तगुल्माः विविधशोणितीयोक्ताः विसर्पादयः व्यध्याः सान्यसिराव्यध्याः

सूक्ष्माननाः कोषवन्तो ये व्रणास्तान् प्रपीड़येत् ॥
कलायाश्च मसूराश्च गोधूमाः सहरेणवः।
कल्कीकृताः प्रशस्यन्ते निःस्नेहा व्रणपीड़ने ॥ २५ ॥
शाल्मलीत्वग्बलामूलं तथा न्यग्रोधपल्लवाः।
न्यग्रोधादिकमुद्दिष्टं बलादिकमथापि वा ॥
आलेपनं निर्व्वापणं तद्विधान्यैश्च सेचनम्।
सर्पिषा शतधौतेन पयसा मधुकाम्बुना ॥
निर्व्वापयेत् तु शीतेन रक्तपित्तोत्तरान् व्रणान् ॥ २६ ॥
लम्बानि व्रणमांसानि प्रलिप्य मधुसर्पिषा।
सन्दधीत समं वैद्यो बन्धनैश्चोपपादयेत् ॥
तान् मांससंस्थितान् ज्ञात्वा फलिनीलोध्रकट्फलैः।
समङ्गाधातकीयुक्तश्चूर्णितैरवचूर्णयेत् ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथ प्रपीड़नमाह—सूक्ष्मानना इत्यादि। सूक्ष्मानन्नादीन् व्रणान् प्रपीड़येत्। कैरित्यतः प्रपीड़नद्रव्यमाह। कलाय इत्यादि। कलायो वर्त्तुलत्रिपुटकलायः। हरेणवश्चातिवर्त्तुलकलायाः। निःस्नेहा घृतादिरहिता रूक्षा एव ॥ २५ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—शाल्मलीत्वगित्यादि। शाल्मलीत्वक् च बलामूलञ्च न्यग्रोधपल्लवाश्चेति। एवं पूर्व्वमुद्दिष्टं न्यग्रोधादिकं न्यग्रोधोडुम्बरेत्यादिना, बलादिकं वा बलागुड़ूचीत्यादिना वक्ष्यमाणं तद्विधैरन्यैर्वा सेचनम्। शतधौतसर्पिषा केवलेन पयसा मधुकाम्बुना वा सेचनम् ॥ २६ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—निर्व्वापणमुक्त्वा सन्धानमाह—लम्बानीत्यादि। छेदादितो मांसानि यानि लम्बन्ते तानि सन्दधीत मधुसर्पिषा प्रलिप्य बन्धनैश्च उपपादयेत्। ततो लम्बमानानि मांसानि संस्थितान् व्रणांस्तान् ज्ञात्वा

क्लेद्यानीति क्लेदनावस्थां प्राप्तानि। व्रणपीड़न इति व्रणपीड़नश्च लेपो निःस्नेहः व्रणमुखं वर्जयित्वा कर्त्तव्यः ॥ २४ । २५ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—न्यग्रोधादिकमिति। न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थेत्यादिनोक्तम्। अत्रैव बलादिकं

पञ्चवल्कलचूर्णैर्वा शुक्तिचूर्णसमायुतैः।
धातकीलोध्रचूर्णैर्वा तथा रोहन्ति ते व्रणाः ॥ २७ ॥
अस्थि भग्नं च्युतं सन्धिं सन्दधीत समं पुनः।
समेन सममङ्गेन कृत्वान्येन परीक्षकः ॥
स्थिरैः काकनिकाबन्धैः * कुशिकाभिश्च संस्थितम्।
पट्टैः प्रभूतसर्पिष्कैर्बध्नीयादचलं सुखम् ॥ २८ ॥
अविदाहिभिरन्नैश्च पैष्टिकैः समुपाचरेत्।
ग्लानिर्हि न हिता चास्य सन्धिविश्लेषकारिका ॥ २९ ॥
विच्युताभिहताङ्गानां विसर्पादीनुपद्रवान्।
उपक्रमेद्‌ यथाकालं कालज्ञः स्वाच्चिकित्सितात् ॥ ३० ॥

फलिन्यादिचूर्णैरवचूर्णयेत्। अथवा शुक्तिचूर्णसमन्वितैः पञ्चवल्कलचूर्णैरवचूर्णयेत्। धातक्यादिचूर्णैर्वावचूर्णयेत् तथा सति व्रणा रोहन्ति ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—अस्थि भग्नमित्यादि। भग्नमस्थि। च्युतं विश्लिष्टं सन्धिं समं सन्दधीत। कथमिति तदाह। समेनेत्यादि। यदस्थि भग्नं तत् समेनान्येनाङ्गेन समं कृत्वा स्थिरैः काकनिकानामबन्धैः कुशिकाभिः कुशावेष्टनैः संस्थितमस्खलितं कृत्वा प्रभूतसर्पिष्कैः पट्टैः पटनिर्म्मितघटापट्टैः अचलं यथा स्यात्तथा सुखं बध्नीयात् ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—अविदाहिभिः पैष्टिकैः पिष्टकृतैरन्नैः समुपाचरेत्। किमर्थमेवंविधैरन्नैः समुपाचरेदित्यत आह—ग्लानिरित्यादि। हि यस्मादस्यास्थिभग्नस्य च्युतसन्धेश्चाहाराभावेन ग्लानिर्न हिता, यतः सन्धिविश्लेषकारिका ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—विच्युतेत्यादि। विच्युतमभिहतं वाङ्गं येषां तेषां व्रणे विसर्पादीन् उपद्रवानुक्तान् स्वात् स्वाच्चिकित्सितात् यथाकालमुपक्रमेत्। परस्मैपदः मुत्सर्गोऽपि क्वचिद्भवतीति नात्मनेपदमिति ॥ ३० ॥

शोथहरोपक्रमोपदिष्टम्। लम्बानीत्यादिना सन्धानोपक्रममाह। शुक्तिर्बदरिका। समेन सममङ्गेनेति समेन सभं सदृशं कृत्वा सन्दधीतेति योज्यम्। कवलिकाकुशिकाबन्धौ सुश्रुते द्रष्टव्यौ ॥ २१—२९ ॥

चक्रपाणिः—विच्युताभिहताङ्गानामिति आनाहार्द्दितेति केचित् पठन्ति। स्वचिकित्सितात्

* कवलिकाबन्धैरिति पाठान्तरम्।

शुष्का महारुजः स्तब्धा ये व्रणा मारुतोत्तराः।
स्वेद्याः शङ्करकल्पेन ते स्युः कृशरपायसैः॥
ग्राम्यवैलाम्बुजानूपैर्वेशवारैः सुसंस्कृतैः।
उत्कारिकाभिश्चोष्णाभिः सुखी स्याद्व्रणितस्तथा ॥३१॥
सदाहा वेदनावन्तो ये व्रणा मारुतोत्तराः।
तेषां तिलानुमाञ्चैव भृष्टान् पयसि निर्वृतान्।
तेनैव पयसा पिष्ट्वा दद्यादालेपनं बुधः॥
बला गुडूची मधुकं पृश्निपर्णी शतावरी।
जीवन्ती शर्करा क्षीरं तैलं मत्स्यवसा घृतम्।
संसिद्धा समधूच्छिष्टा शूलघ्नी स्नेहशर्करा ॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—इति सन्धानमुक्त्वा स्वेदमाह। शुष्का इत्यादि। शुष्कादयो मारुतोत्तरा ये व्रणास्ते शङ्करस्वेदकल्पेन स्वेद्याः स्युः, कैः ? कृशरपायसैः कृशरैस्तिलकल्कैः पायसैश्च। ग्राम्यादिमांसैः वेशवारीकृतैर्वा स्वेद्याः। तथा उष्णाभिरुत्कारिकाभिर्यवादीनां स्वेद्याः स्युः, तथा सति व्रणितः सुखी स्यात् ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—इति स्वेदमुक्त्वा व्रणानां शमनलेपनमाह। सदाहा इत्यादि। सदाहादिवातोत्तरव्रणेषु भृष्टांस्तिलानुमाश्च भृष्टां पयसि क्षिप्त्वा शीतीकृत्य तेनैव पयसा पिष्ट्वा लेपनं व्रणेषु दद्यात्। दाहादिशान्तिर्भवति। बलेत्यादि। क्षीरं गव्यम्, तैलं तिलस्य। मत्स्यवसा रोहितादिमत्स्यतैलम्। घृतं गव्यम्। तलमत्स्यवसाघृतानि समानानि मिलितानां पादिकं कल्कं बलादीनां क्षीरं चतुर्गुणं पक्त्वा वस्त्रेण पूत्वा तस्मिन् स्नेहे उष्णे सति मधूच्छिष्टमष्टमांशं शर्करां तत्समां प्रक्षिपेदियं संसिद्धा स्नेहशर्करा व्रणशूलघ्नी प्रलेपनात्। स्नेहशर्करेति वचनादत्र प्रक्षप्या शर्करा मधूच्छिष्टं मिलित्वा पादिकमिति ॥३२॥

दिति विसर्पादिचिकित्सितात्। बला गुडूचीत्यादि। अत्र बलादीनि पिष्टानि तथा शर्करा-क्षीरमधूच्छिष्टतैलादिभिः उत्कारिकां कृत्वा, अन्ये तु बलादिकल्केन तैलादिस्नेहं चतुर्गुणं साधयित्वा स्नेहपानादिकं मधूच्छिष्टप्रक्षेपं प्राहुः। स्नेहस्याद्रसंहतावस्थितत्वात् मधुशर्करावत

द्विपञ्चमूलोत्क्वथितेनाम्भसा मस्तुनाथवा * ।
सर्पिषा वा सतैलेन कोष्णेन परिषेचयेत् ॥ ३३ ॥
यवचूर्णं समधुकं सतिलं सह सर्पिषा ।
दद्यादालेपनं कोष्णं दाहशूलोपशान्तये ॥ ३४ ॥
उपनाहश्च कर्त्तव्यः सतिलो मुद्गपायसः ।
रुग्दाहयोः प्रशमनो व्रणेष्वेवं विधिः स्मृतः ॥ ३५ ॥
सूक्ष्मानना बहुस्रावाः कोषवन्तश्च ये व्रणाः ।
न च मर्म्मस्थितास्तेषामेषणं हितमुच्यते ॥
द्विविधामेषणीं विद्यान्मृद्वीञ्च कठिनामपि ।
औद्भिदैर्मृदुभिर्नालैर्लोहानां वा शलाकया ॥
गम्भीरं मांसले देशे पाट्यं लोहशलाकया ।
एवंविधाद्व्रणं नालैर्विपरीतमतो भिषक् ॥ ३६ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—द्विपञ्चेत्यादि । सदाहादिवातोत्तरव्रणान् दशमूलक्वाथेन मस्तुना वा कोष्णेन सतैलसर्पिषा वा परिषेचयेत् ॥ ३३ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—यवचूर्णमित्यादि । सतिलं कृष्णतिलम् । त्रीणि समानानि जलेन पिष्ट्वा घृतेन मिश्रयित्वा प्रलेपनम् ॥ ३४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—उपनाह इत्यादि । कृष्णतिलान् मुद्गांश्च समानान् दुग्धेन पक्त्वा पायसः कृतः प्रलेपाद् रुग्दाहप्रशमन इत्येवं विधिः प्रशमनः स्मृतः ॥ ३५ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—इति शमनमुक्त्वा शोधनादीनि वक्तुं तद्विषयमाह—सूक्ष्मानना इत्यादि । कोषवन्तोऽभ्यन्तरे मांसादिशून्याः नाड़ीवद्गतिमन्तः । न च मर्म्मस्थिता मर्म्मस्थानजान् विहाय ये तेषामेषणं हितम् । कथमेषणं स्यादित्यत आह—द्विविधमित्यादि । मृद्वीमेषणां कठिनाञ्च विद्यात् । कैर्मृद्वी कैश्च कठिना स्यात् ? औद्भिदैर्मृदुभिर्नालैर्मृद्वी एषणा । लोहानां शलाकया कठिनैषणा । तयोर्विषयमाह—गम्भीरमित्यादि । गम्भीरं मांसले देशे लोहशलाकयेति व्यपदेशात् । द्विपञ्चमूलक्वथितेनेति अम्भसा पयसा सर्पिःस्तैले योजनीये इति ।

* पयसाथवेति चक्रसम्मतः पाठः ।

पूतिगन्धान् विवर्णांश्च बहुस्रावान् महारुजः।
व्रणानशुद्धान् विज्ञाय शोधनैः समुपाचरेत्॥
त्रिफला खदिरो दार्व्वी न्यग्रोधादिर्बला कुशाः।
निम्बकूलकपत्राणि कषायाः शोधने हिताः॥
तिलकल्कः सलवणो द्वे हरिद्रे त्रिवृद्घृतम्।
मधुकं निम्बपत्राणि लेपः स्याद् व्रणशोधनः॥ ३७॥
नातिरक्तो नातिपाण्डुर्नातिश्यावो न चातिरुक्।
न चोत्सङ्गो न चोत्सङ्गी शुद्धो रोप्यः परं व्रणः॥
न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थ-कदम्बप्लक्षवेतसाः।
करवीरार्ककुटजाः कषाया व्रणरोपणाः॥
चन्दनं पद्मकिञ्जल्कं दार्व्वीत्वङ् नीलमुत्पलम्।
मेदे मूर्व्वा समङ्गा च यष्ट्याह्वं व्रणरोपणम्॥

लौहशलाकयान्वेष्य पाट्यम्। एवंविधाद् गम्भीरान्मांसलदेशाद् विपरीतमगम्भीरममांसले देशे व्रणं नालैरन्वेष्य पाटयेत्॥ ३६॥

गङ्गाधरः—तत्र शोधनार्हानाह। पूतिगन्धानित्यादि। पूतिगन्धादीन् व्रणान् खल्वशुद्धान् विज्ञाय शोधनैः समुपाचरेत्। शोधनयोगानाह। त्रिफलेत्यादि। न्यग्रोधादिः पूर्व्वमुक्तः। एषां कषायेण व्रणं धौतं कुर्य्यात्। शोधनलेपमाह। तिलेत्यादि। तिलेत्यादयोऽष्टौ द्रव्यको लेपो मिलित्वा। तिलाष्टकः॥३७

गङ्गाधरः—शोधनकषायलेपावुक्त्वा रोपणकषायलेपावाह। तद्विषयमाह—नातीत्यादि। उत्सङ्गो व्रणस्थाने चेन्न वर्त्तते, व्रणश्च चतुर्दिक्षु च नोत्सङ्गवान् चेन्न स्यात्, तदा शुद्धो व्रण इति ज्ञात्वा स व्रणो रोप्यः। रोपणकषायमाह—न्यग्रोधेत्यादि। न्यग्रोधादिनामेषां कषायेण व्रणधौतं कुर्य्याद्रोपणार्थमिति। रोपणप्रलेपनमाह—चन्दनमित्यादि। चन्दनादिभिर्लेपनं व्रणरोपणम्।

द्विविधामिति औद्भिदैर्भूर्दुमिर्नालैः मृद्वीं लौहशलाकया कठिनाम्। पाट्यमिति एषणीयम्। निम्ब एव वृद्धनिम्ब उच्यते। किंवा कूलकेति पाठः। कूलकः पटोलः॥ ३०—३७॥

चक्रपाणिः—नातिरक्त इत्यादिना शुद्धव्रणलक्षणमभिधाय रोपणमाह—न्यग्रोधेत्यादि।

प्रपौण्डरीकं जीवन्तीं गोजिह्वां धातकीं बलाम्।
रोपणं सतिलं दद्यात् प्रदेहं सघृतं व्रणे॥
कम्पिल्लकं विडङ्गानि वत्सकं त्रिफलां बलाम्।
पटोलं पिचुमर्दञ्च लोध्रं मुस्तं प्रियङ्गुकम्॥
धातकीं खदिरं सर्ज्जमेलामगुरुचन्दनम्।
पिष्ट्वा साध्यं भवेत् तैलं तत् परं व्रणरोपणम्॥
प्रपौण्डरीकं मधुकं काकोल्यौ द्वे च चन्दने।
सिद्धमेतैः समैस्तैलं परं स्याद्व्रणरोपणम्॥
दूर्व्वास्वरससिद्धं वा तैलं कम्पिल्लकेन वा।
दार्व्वीत्वचश्च कल्केन प्रधानं व्रणरोपणम्॥
येनैव विधिना तैलं घृतं तेनैव साधयेत्।
रक्तपित्तोत्तरं ज्ञात्वा रोपणे घृतमुत्तमम्॥ ३८॥

प्रलेपान्तरमाह। प्रपौण्डरीकमित्यादि। प्रपौण्डरीकादितिलान्तं सघृतं प्रदेहं व्रणरोपणं दद्यात्। अथ शोधनतैलमाह। कम्पिल्लकमित्यादि। कम्पिल्लकादीनि पादिकानि पिष्ट्वा कल्कं दत्त्वा चतुर्गुणजले तैलं साध्यम्। तत् तैलं परं व्रणशोधनं भवेत्। रोपणतैलमाह। प्रपौण्डरीकमित्यादि। काकोल्यौ द्वे चन्दने च द्वे। प्रपौण्डरीकादिकं कल्कं चतुर्गुणं जलम्। रोपणतैलान्तरमाह। दूर्व्वेत्यादि। दूर्व्वास्वरसे चतुर्गुणे कल्कहीनमेकं तैलम्। कम्पिल्लककल्केन चतुर्गुणजलेऽपरं तैलम्। दार्व्वीत्वक्कल्केन चतुर्गुणजलेन सिद्धमपरं तैलम्। अथ शोधन-रोपणे घृते आह—येनेत्यादि। कम्पिल्लकादिचन्दनान्तैः कल्कैः घृतं चतुर्गुणजले पक्वं व्रणशोधनम्। प्रपौण्डरीकादिकल्कसिद्धं घृतं चतुर्गुणजले व्रणरोपणम्, तथा दूर्व्वास्वरसे चतुर्गुणे त्वकल्कं घृतं सिद्धम्। कम्पिल्लककल्केन चतुर्गुणजले सिद्धं घृतमपरम्। दार्व्वीत्वक्कल्केन चतुर्गुणजलेनापरं सिद्धं घृतं रोपणमिति। घृतं रक्तपित्तोत्तरं ज्ञात्वा साधयेत्। तैलं वातकफोत्तरे साधयेदिति ख्यापितम्॥ ३८॥

कषाया इति बहुवचननिर्द्देशात् समस्तप्रयोगान् सूचयति। दार्व्वीति दारुहरिद्रा। व्रणशोधनीयं तैलं साधयेत्। यथोक्ततैलद्रव्यैरेव घृतं साधयेदिति। घृतविषयमाह—रक्तपित्तोत्तरमित्यादि।

कदम्बार्ज्जुनजम्बूनां पाटल्याः पिप्पलस्य च।
व्रणप्रच्छादने विद्वान् पत्राण्यर्कस्य चादिशेत् ॥ ३९ ॥
वामोऽथवाप्यवामश्च * पट्टो व्रणहितः परः।
बन्धश्च द्विविधः शस्तो व्रणानां सव्यदक्षिणः ॥ ४० ॥
लवणाम्लकटूष्णानि विदाहीनि गुरूणि च।
वर्ज्जयेदन्नपानानि व्रणी मैथुनमेव च ॥ ४१ ॥
नातिशीतगुरुस्निग्धमविदाहि यथाव्रणम्।
अन्नपानं व्रणहितं हितश्चास्वपनं दिवा ॥ ४२ ॥
स्तन्यानि जीवनीयानि बृंहणीयानि यानि च।
उत्सादनार्थं निम्नानां व्रणानां तानि कल्पयेत् ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—अथ व्रणच्छादने शोधनरोपणे पत्राण्याह। कदम्बेत्यादि। कदम्बादीनां पत्रं व्रणप्रच्छादने आदिशेत् ॥ ३९ ॥

गङ्गाधरः—बन्धनद्वयमाह। वाम इत्यादि। वामः पट्टोऽथवाप्यवामो दक्षिणः पट्ट इति द्विविधो बन्धो व्रणहितः सव्यदक्षिणः शस्तः ॥ ४० ॥

गङ्गाधरः—अथाद्यमिति खाद्यं वर्ज्ज्यमाह—लवणेत्यादि। मैथुनवर्ज्जनं प्रसङ्गादुक्तम्, आद्यशब्देन पथ्यापथ्ययोर्विवक्षितत्वात् ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—नातीत्यादि। नातिशीतादिकं खाद्यम्। दिवा चास्वपनं हितमिति मैथुनवत् ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—अथोत्सादनमाह—स्तन्येत्यादि। स्तन्यजननानि दश। जीवनीयानि दश। बृंहणीयानि दश। निम्नानां व्रणानामुत्सादनार्थं कल्पयेत ॥ ४३ ॥

रोपणीयमिति वचनात् रोपणमेव घृतं कर्त्तव्यं नतु शोधनार्थं घृतं कर्त्तव्यमित्यर्थः। सव्यदक्षिण इति वामदक्षिणः। अत्रैव शल्योक्तचतुर्द्दशबन्धावरोधः कार्य्यः ॥ ३८—४२ ॥

चक्रपाणिः—स्तन्यानि षड्विरेचनाशताश्रितीयोक्तानि। अश्मकासीसं धातुकासीसम्। अधोभागानि त्रिवृतादीनि विरेचनद्रव्याणि।

---

* शङ्खोऽथ बादरश्चैवेति पाठान्तरम्।

रुधिरेऽतिप्रवृत्ते तु भिन्ने छेद्येऽधिमांसके ।
कफग्रन्थिषु गण्डेषु वातस्तम्भेषु रुत्तु च ॥
गूढ़पूयलसीकेषु गम्भीरेषु व्रणेषु च ।
सुप्तेषु चाङ्गदेशेषु कर्म्माग्नेः संप्रशस्यते ॥
मधूच्छिष्टेन तैलेन मज्जक्षौद्रवसाघृतैः ।
तप्तैर्वा विविधलौहैर्दहेद् दाहविशेषवित् ॥
रूक्षाणां सुकुमाराणां गम्भीरान्मारुतोत्तरान् ।
दहेत् स्नेहमधूच्छिष्टैर्लौहैः क्षौद्रैस्ततो घृतैः ॥ ४४।४५ ॥
बालदुर्ब्बलवृद्धानां गर्भिण्या रक्तपित्तिनाम् ।
तृष्णाज्वरपरीतानामबलानां विषादिनाम् ।
नाग्निकर्म्मोपदेष्टव्यं स्नायुमर्म्मव्रणेषु च ।
सविषेषु सशल्येषु नेत्रकोष्ठव्रणेषु च ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—द्विविधदाहविषयमाह—रुधिरेऽतीत्यादि । वातस्तम्भेषु रुजासु च सुप्तेषु स्पर्शज्ञानरहितेषु अग्नेः कर्म्म दाहः संप्रशस्यते । यथा दहेत् तदाह । मधूच्छिष्टेनेत्यादि । दाहविशेषवित् मधूच्छिष्टादैरेकैकं तप्तं कृत्वा रुधिराति-प्रवृत्तव्रणच्छेद्यभेद्यादिषु सिञ्चेत् ततो दाहः स्यादित्येकः, अपरस्तु तथा विविधैर्दाह्यस्थानानुरूपैर्लौहैरग्निना तप्तैर्दहेत् । रूक्षाणामित्यादि । रूक्षादीनां गम्भीरान् वातोत्तरान् स्नेहमधूच्छिष्टैर्दहेत् । ततोऽन्यान् लौहैः क्षौद्रै-र्घृतैर्दहेदिति ॥ ४४ । ४५ ॥

गङ्गाधरः—अदाह्यानाह—बालेत्यादि । बालादीनामग्निकर्म्म दाहो नोप देष्टव्यम्, स्नाय्वादिव्रणेषु च नाग्निकर्म्मोपदेष्टव्यमिति ॥ ४६ ॥

छेद्ये इति छेदनाह । तप्तैरिति रूक्षस्निग्धदाहभेदविषयं दर्शयन्नाह—सुकुमाराणा-मित्यादिना । दाहविशेषविदिति स्निग्धरूक्षादिरूपं तथा बिन्दुवलयादिरूपं जानातीति दाहविशेषवित् । विषादिनामिति भक्षितविषाणाम् ॥ ४३—४६ ॥

रोगदोषबलापेक्षी मात्राकालाग्निकोविदः ।
शस्त्रकर्म्माग्निकृत्येषु क्षारमप्यवचारयेत् ॥ ४७ ॥
भूर्ज्जग्रन्थ्यश्मकाशीशं समभागानि गुग्गुलुः ।
व्रणावसादनं तद्वत् कलविङ्ककपोतविट् ॥
कठिनत्वं व्रणा यान्ति गन्धसारैश्च धूपिताः ।
सर्पिर्मज्जवसातैलैः शैथिल्यं यान्ति हि व्रणाः ॥
रुजः स्रावाश्च गन्धश्च क्रिमयश्च व्रणाश्रिताः ।
काठिन्यं मार्द्दवञ्चापि धूपनेनोपशाम्यति ॥ ४८ ॥
लोध्रन्यग्रोधशुङ्गाश्च खदिरं त्रिफला घृतम् ।
प्रलेपो व्रणशैथिल्य-सौकुमार्य्यप्रसाधकः ॥ ४९ ॥
सरुजः कठिनाः स्तब्धा निरास्रावाश्च ये व्रणाः ।
यवचूर्णैः ससर्पिष्कैर्बहुशस्तान् प्रलेपयेत् ॥ ५० ॥

गङ्गाधरः—दाहवद्गुणत्वात् क्षारदाहमाह—रोगेत्यादि । रोगाद्यपेक्षी मात्रादिकोविदः । शस्त्रकर्म्मयोग्येष्वग्निकर्म्मकृत्येषु क्षारमप्यवचारयेत् । क्षारविधानमिह विस्तरशोऽनोक्तं कायप्रधानचिकित्सितशास्त्रत्वादस्य तन्त्रस्य शल्यतन्त्रास्पर्शनम् न दुष्यति ॥ ४७ ॥

गङ्गाधरः—अथ व्रणावसादनमाह—भूर्ज्जेत्यादि । भूर्ज्जग्रन्थिरश्म च काशीशञ्च गुग्गुलुश्च समानि प्रलेपो व्रणावसादकरः, तद्वदवसादनः कलविङ्कविट् कपोतविट् च । कलविङ्कश्चटकः । अथ काठिन्यकरमार्द्दवकरधूपने आह । कठिनत्वमित्यादि । गन्धसारः श्वेतचन्दनम् । तेन धूपिता व्रणाः कठिनत्वं यान्ति । सर्पिरादिभिर्धूपिताः कठिना व्रणाः शैथिल्यं मार्द्दवं यान्ति । अनयोर्धूपनयोः कर्म्मान्तरमाह—रुज इत्यादि ॥ ४८ ॥

गङ्गाधरः—काठिन्यमार्द्दवकरे आलेपने चाह—लोध्रेत्यादि । लोध्रशुङ्गादीनां प्रलेपः व्रणशैथिल्ये काठिन्यस्य सौकुमार्य्यस्य च प्रसाधकः ॥ ४९ ॥

गङ्गाधरः—सरुजः कठिनाश्चैवमादयो ये व्रणास्तान् ससर्पिष्कैर्यवचूर्णैः बहुशः प्रलेपयेत् ॥ ५० ॥

चक्रपाणिः—यद्यपि शस्त्रकर्म्मसु क्षारः पठितस्तथापि शस्त्रादीनां उपक्रमगृहीतत्वात्

मुद्गषष्टिकशालीनां पायसर्वा यथाक्रमम् ।
सघृतैर्जीवनीयैर्वा तर्पयेत् तानभीक्ष्णशः ॥ ५१ ॥
ककुभोडुम्बराश्वत्थ-लोध्रकट्फलजाम्बवैः ।
त्वचमाशु निगृह्णाति त्वक्चूर्णैश्चूर्णिता व्रणाः ॥ ५२ ॥
मनःशिलाले मञ्जिष्ठा शताह्वा रजनीद्वयम् ।
प्रलेपः सघृतक्षौद्रस्त्वग्विशुद्धिकरः परः ॥ ५३ ॥
अयोरजः सकाशीशं त्रिफलाकुसुमानि च ।
प्रलेपः कुरुते कार्ष्ण्यं सद्य एव नवत्वचि ॥
कालीयकनताम्रास्थि-हेमकालरसोत्तमैः ।
लेपः सगोमयरसः सवर्णकरणः परः ॥
ध्यामकाश्वत्थनिचुल-मूलं लाक्षाथ गैरिकम् ।
सहेम सामृतासंज्ञं काशीशञ्चेति वर्णकृत् ॥ ५४ ॥

गङ्गाधरः—मुद्गादीनामन्यतमस्य पायसैर्वा तान् व्रणांस्तर्पयेल्लेपयेत् । अथवा सघृतैर्जीवनीयैर्दशभिस्तान् व्रणांस्तर्पयेत् । तेन मृदवो नीरुगादयश्च व्रणा भवन्ति ॥ ५१ ॥

गङ्गाधरः—अथ व्रणावचूर्णनमाह—ककुभेत्यादि । ककुभादीनां त्वक्-चूर्णैश्चूर्णिता अवगुण्ठिता व्रणा आशु त्वचं निगृह्णाति निश्चयेन गृह्णाति ॥ ५२ ॥

गङ्गाधरः—अथ वर्ण्यमाह—मनःशिलेत्यादि । आलं हरितालम् । त्वग्विशुद्धि-र्गात्रसवर्णता । अयोरज इत्यादि । त्रिफलानां कुसुमानि नवत्वचि व्रणस्य गात्रसवर्णकृष्णत्वं कुरुते । कालीयकेत्यादि । कालीयककाष्ठं नतमाम्रास्थि हेम नागकेशरं कालः कृष्णागुरु रसोत्तमः पारदः, एभिः सगोमयरसो लेपः । ध्यामकेत्यादि । ध्यामकं गन्धतृणं ध्यामकादीनां मूलं हेम नागकेशरं अमृतासंज्ञा गुड़ूची । ध्यामकादीनां लेपो वर्णकृत् ॥ ५३ । ५४ ॥

क्षारमप्यवचारयेदिति वचनेन क्षारोऽपि विहितः । तर्पयेदिति तर्पणार्थं लेपं कारयेत् ॥ ४७—५१ ॥

चक्रपाणिः—ककुभेत्यादिप्रकरणेन त्वग्जननं तथा वर्णकरणं तथा रोमजननमिति उपक्रम-त्रयमाह । त्वचमाश्वेव गृह्णन्ति इति सद्यो भवन्ति । त्रिफलाकुसुमानीति त्रिफलापुष्पाणि । नता पिप्पलुः । हेमकाला मञ्जिष्ठा । रसोत्तमः पारदः घृतं वा । अमृतासङ्गः कपिकच्छः ॥५२—५४॥

चतुष्पदानां त्वग्लोम-खुरशृङ्गास्थिभस्मना।
तैलाक्ता चूर्णिता भूमिर्भवेद्रोमवती पुनः ॥ ५५ ॥
षोड़शोपद्रवा ये च व्रणानां परिकीर्त्तिताः।
तेषां चिकित्सा निर्द्दिष्टा यथा स्वस्वचिकित्सिते ॥ ५६ ॥

तत्र श्लोकौ।

द्वौ व्रणौ व्रणभेदाश्च परीक्षा दुष्टिरेव च।
स्थानानि गन्धाः स्रावाश्च सोपसर्गाः क्रियाश्च याः ॥
व्रणाधिकारे संप्रश्नमेतन्नवकमुक्तवान्।
मुनिर्व्याससमासाभ्यामग्निवेशाय धीमते ॥ ५७ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़बलप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने द्विव्रणीयचिकित्सितं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—वर्ण्यमुक्त्वा रोपणलोमरोहणे आह—चतुष्पदानामित्यादि। चतुष्पदानां त्वगादीनां भस्मना तलाक्ता व्रणभूमिश्चूर्णिता घर्षिता पुनर्लोमवती भवेदिति ॥ ५५ ॥

गङ्गाधरः—षट्त्रिंशदुपक्रमानुक्त्वा उपद्रवाणां विसर्पादीनां चिकित्सामाह—षोड़शेत्यादि। स्वस्वचिकित्सिते यथा निर्द्दिष्टाश्चिकित्सास्तथा चिकित्साः परिकीर्त्तिताः ॥ ५६ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमुपसंहरति। तत्र श्लोकाविति। द्वौ व्रणावित्यादि॥ इति ॥ ५७ ॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च। द्विव्रणीयचिकित्सिते त्वध्याये पञ्चविंशके। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्पतरौ पुनः। चिकित्सितस्थानजल्पे षष्ठस्कन्धे द्विव्रणीये। चिकित्सितजल्पो नाम शाखेयं पञ्चविंशिका ॥ २५ ॥ शल्याङ्गं समाप्तम्।

चक्रपाणिः—द्वौ व्रणावित्याद्यध्यायसंग्रहः व्यक्तः ॥ ५५—५७ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां द्विव्रणीयचिकित्सितं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २५ ॥

षड्विंशोऽध्यायः ।

अथातस्त्रिमर्म्मीयचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

सप्तोत्तरं मर्म्मशतं यदुक्तं शरीरसङ्ख्यामधिकृत्य तेभ्यः ।
मर्म्माणि वस्तिं हृदयं शिरश्च प्रधानभूतानृषयो वदन्ति ॥
प्राणाश्रयात् तानि हि पीड़यन्तो वातादयोऽसूनपि पीड़यन्ति ।
तत्संश्रितानामनुपालनार्थं महागदानां शृणु सौम्य रक्षाम् ॥२॥

गङ्गाधरः—अथोद्दिष्टानुक्रमात् त्रिमर्म्मीयचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि। सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः- सप्तोत्तरमित्यादि। शरीरसङ्ख्याशारीरे सप्तोत्तरं मर्म्मशतमिति यदुक्तं तेभ्यस्त्रीणि मर्म्माणि प्रधानभूतानृषयो वदन्ति वस्तिश्च हृदयश्च शिरश्चेति। कस्मात् प्रधानभूतानि ? प्राणाश्रयात्। प्राणानामाश्रया हि वस्त्यादयः प्रधानतमा इति। तानि वस्तिहृदयशिरांसि पीड़यन्तो वातादयोऽसूनपि पीड़यन्ति। तस्मात् ततोऽनुपालनार्थं प्राणरक्षणार्थं तत्त्रिमर्म्मसंश्रितानां महागदानां सम्बन्धे रक्षां सौम्य शृणु ॥ २॥

चक्रपाणिः—द्विव्रणीये द्विसंख्यावच्छिन्नरोगचिकित्साभिधानानन्तरं द्विसंख्यावच्छिन्नशिरोहृदय-वस्तिचिकित्साभिधानार्थं त्रिमर्म्मीयचिकित्सोच्यते। त्रिमर्म्मीयेण हि त्रिमर्म्माश्रिता रोगा अभिधीयन्ते। तेन त्रिमर्म्मीयरोगानधिकृत्य कृतं चिकित्सितं त्रिमर्म्मीयचिकित्सितमवधारयति सप्तोत्तरमित्यादि। शरीरसंख्यामधिकृत्येति शरीरसङ्ख्याशारीरे उक्तमधिकृत्येत्यर्थः। हृदयादिमर्म्मप्राधान्ये हेतुमाह—प्राणाश्रयानिति। हृदयादीनां प्राणाश्रयत्वे उपपत्तिमाह—तानिति। हृदयाद्युपघातेन यस्माद् विशेषतः प्राणोपघातो भवति तस्मात् हृदयाद्याश्रिताः प्राणा उच्यन्ते। यथा भित्त्युपघातोपहन्यमानं चित्रं भित्त्याश्रयमुच्यते। तत्संश्रितानामिति प्राणाश्रयाणां हृदयादीनां महान्तो गदा येषां भवन्ति तेषां महागदानां वस्त्यादीनां रक्षां शृणु किंवा तत्संश्रितानामिति वस्त्यादिसंश्रितानां महागदानां रक्षामिति चिकित्साम् ॥ १।२ ॥

कषायतिक्तोषणरूक्षभोज्यैः सन्धारणोदीरणमैथुनैश्च ।
पक्वाशये कुप्यति चेदपानः स्रोतांस्यधोगानि बली स रुद्ध्वा ॥
करोति विण्मारुतमूत्रसङ्गं क्रमादुदावर्त्तमतश्च घोरम् ॥ ३ ॥
रुग् वस्तिहृत्कुक्ष्युदरेष्वभीक्ष्णं सपृष्ठपार्श्वेष्वतिदारुणा स्यात् ॥
आध्मानहृल्लासविकर्त्तिकाश्च तोदोऽविपाकश्च सवस्तिशोफः ।
वर्च्चोऽप्रवृत्तिर्जठरे च गण्डो
ह्यूर्द्ध्वञ्च वायौ विहते गुदे स्यात् ।
कृच्छ्रेण शुष्कस्य चिरात् प्रवृत्तिः
स्याद्वा तनुः सा खररूक्षशीता ॥ ४ ॥
ततश्च रोगा ज्वरमूत्रकृच्छ्र-प्रवाहिकाहृद्ग्रहणीप्रदोषाः ।
छर्द्द्यान्ध्यवाधिर्य्यशिरोभितापा वातोदराष्ठीलमनोविकाराः ॥
तृष्णास्रपित्तार्द्दितगुल्मकास-श्वासप्रतिश्यायरुचिपार्श्वरोगाः ।
अन्ये च रोगा बहवोऽनिलोत्था भवन्त्युदावर्त्तकृताः सुघोराः ।
चिकित्सितञ्चास्य यथावदूर्द्ध्वं प्रवक्ष्यते तच्छृणु चाग्निवेश ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—कषायेत्यादि । कषायादिभिर्हेतुभिरपानवायुर्यदि पक्वाशये कुप्यति, तदा बली सोऽपानः खल्वधोगानि स्रोतांसि रुद्ध्वा विड़ादिसङ्गं करोति ततः क्रमाद् विड़ादिसङ्गाद् घोरमुदावर्त्तं करोति ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—तदुदावर्त्तलक्षणमाह—रुगित्यादि । वस्त्यादिष्वभीक्ष्णमतिदारुणा रुक् स्यात् । विकर्त्तिका गुदे कर्त्तनवत् पीड़ा। जठरे वर्च्चोऽप्रवृत्तिः स्यात्। वायावूर्द्ध्वं विहते गुदे गण्डः स्यात् । शुष्कस्य वर्च्चसः कृच्छ्रेण चिरात् प्रवृत्तिः, सा प्रवृत्तिस्तनुरल्पा स्यात् खररूक्षशीता च ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—ततो वर्च्चस एवं प्रवृत्तितः ज्वरादयो रोगा भवन्ति। अन्ये चानिलोत्था बहवो रोगा उदावर्त्तकृता भवन्ति। इति। तस्य नवेगान्धारणीये वेगसन्धारणजरोगचिकित्सा विशेषेणोक्ता ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—वस्त्यादिजानां यथाक्रमं हेत्वादिमाह—कषायेत्यादि । ऊषणः कटुकः । हृत्यादिना उदावर्त्तसम्प्राप्तिलिङ्गचिकित्सितानि प्राह । ननु कथमपानः कुपितः अपानस्यैव सङ्गं करोतीति ? ब्रूमः । आत्मनैवायं दुष्टः सम्यगप्रवर्त्तमानः आत्मनः सङ्गं करोति ।

तं तैलशीतज्वरनाशनाक्तं स्वेदैर्यथोक्तैः प्रविलीनदोषम् ।
उपाचरेद्व वर्त्तिनिरूहबस्ति-स्नेहैर्विरेकैरनुलोमनान्नैः ॥ ६ ॥
श्यामात्रिवृन्मागधिकां सदन्तीं गोमूत्रपिष्टां दशमाषभागाम् ।
सनीलिकां द्विर्लवणां गुड़ेन वर्त्तिं कराङ्गुष्ठनिभां विदध्यात् ॥
पिण्याकसौवर्च्चलहिङ्गुभिर्वा ससर्षपत्र्यूषणयावशूकैः ।
क्रिमिघ्नकम्पिल्लकशङ्खिनीभिः सुधार्कजक्षीरगुड़ैर्युताभिः ।
स्यात् पिप्पलीसर्षपराठवेश्म-धूमैः सगोमूत्रगुड़ैश्च वर्त्तिः ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—पुनरिह कषायादिसर्व्वहेतुजोदावर्त्तचिकित्सामाह—तमित्यादि। तमुदावर्त्तिनं नरं तैलमिश्रितेन शीतज्वरनाशनागुर्व्वादितैलेनाक्तं यथोक्तस्वेदैः प्रविलीनदोषं वर्त्त्यादिभिरुपाचरेत् ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—तत्र वर्त्तिमाह—श्यामेत्यादि। श्यामात्रिवृतादीनां प्रत्येकं दशमाषान् द्विर्लवणां द्विगुणितसैन्धवान् गोमूत्रेण श्लक्ष्णं पिष्ट्वा गुड़ेन यथार्हेण पिष्ट्वा कराङ्गुष्ठनिभां वर्त्तिं विदध्यात्। तां वर्त्तिं घृताक्तां घृताक्ते गुदे यथायोग्यं प्रवेशयेदिति। अथवा पिण्याकादियावशूकान्तैर्गुड़ेन वर्त्तिं विदध्यादिति पूर्व्वेणान्वयः। क्रिमिघ्नेत्यादि। क्रिमिघ्नो विडङ्गः। सुधा स्नुही, सुधार्कजक्षीरं सुधाक्षीरमर्कक्षीरञ्चेति क्रिमिघ्नादिगुड़ान्तैरेका वर्त्तिः स्यात्। अथवा पिप्पल्यादिगुड़ान्तैश्च वर्त्तिः स्यात्। अत्र राठो मदनफलतण्डुलः ॥ ७ ॥

यथा मन एव मनोनिग्रहं करोति। उक्तं 'इन्द्रियाभिग्रहः कर्म्म मनसस्स्वस्य निग्रहः' इति। ऊर्द्ध्वश्चेति ऊर्द्ध्वगमनस्वभावः। तैलं ज्वरनाशनोक्तमिति शीतज्वरनाशनमगुर्व्वाद्युक्तम्। वर्त्तिः फलवर्त्तिः ॥ ३—६ ॥

चक्रपाणिः—श्यामेत्यादि। फलवर्त्तौ श्यामा त्रिवृद्भेदः। दश भागा माषा यस्यां सा दशभागमाषा। द्विर्लवणेति द्विर्भागलवणा। गुडेनेति वचनेन यावता गुडेन वर्त्तिः कर्त्तुं युज्यते

श्यामाफलेक्ष्वाकु सपिप्पलीकं नाड्याथवा तत् प्रधमेत चूर्णम् ।
रक्षोघ्नतुम्बीकरहाटकृष्णा-चूर्णं सजीमूतकसैन्धवं वा ।
स्निग्धे गुदे तान्यनुलोमयन्ति नरस्य वर्च्चोऽनिलमूत्रसङ्गम् ॥८॥

तेषां विघातेषु भिषग् विदध्यात्
स्वभ्यक्तसुस्विन्नतनोर्निरूहम् ।
ऊर्द्ध्वानुलोमौषधमूत्रतैल-
क्षाराम्लवातघ्नयुतं सुतीक्ष्णम् ॥
वातेऽधिकेऽम्लं लवणं सतैलं
क्षीरेण पित्ते तु कफे समूत्रम् ।
समूत्रवर्च्चोऽनिलसङ्गमाशु
गुदं सिराश्च प्रगुणीकरोति ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—श्यामेत्यादि । श्यामा श्याममूला त्रिवृत् । फलं मदनफलम् । श्यामादीनां चूर्णं नाड्या नलिकायां निक्षिप्य नलिकाग्रं गुदे प्रवेश्य फुत्कारेण जठरे प्रवेशयेदित्येवं प्रधमेत् । रक्षोघ्नेत्यादि । अथवा रक्षोघ्नः सर्षपः । सर्षपादि चूर्णं नाड्या प्रधमेत् । वर्त्तिचूर्णानां प्रदानक्रमफले आह—स्निग्धे इत्यादि । घृतादिस्नेहेनाभ्यक्ते गुदे तानि वर्त्तिचूर्णानि ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—यदेवं वर्त्तिचूर्णप्रयोगे प्रशमनं न स्यात् तत्राह—तेषामित्यादि । तेषां वर्त्तिचूर्णानां विघातेषु स्वभ्यक्तसुस्विन्नतनोस्तस्योदावर्त्तिनो निरूहं विदध्यात् । निरूहन्तूर्द्ध्वानुलोमौषधादियुतं सुतीक्ष्णम् । वाते इत्यादि । वाते अधिकेऽम्ललवणतैलं निरूहं, पित्तेऽधिके क्षीरेण निरूहम्, अथ कफेऽधिके समूत्रमानुलोमिककफघ्नद्रव्यकृतं विदध्यात् । स निरूहो मूत्रादिसङ्गं गुदं सिराश्च प्रगुणीकरोति । विगुणभावाभावः प्रगुण इति ॥ ९ ॥

तावन्मानो गुडो देयः । यावच्छूकैरित्यन्तेन द्वितीया वर्त्तिः माषगुडनैव कर्त्तव्या । शङ्खिनी श्वेतबुन्दा, वेश्मधूमोऽगारधूमः, फलं मदनफलम्, रक्षोघ्नः सर्षपः, करहाटो मदनः ॥ ७।८ ॥

चक्रपाणिः—तेषां विघात इति फलवर्त्तिचूर्णानामुक्तानां कार्य्याकरणे ऊर्द्ध्वाऽनुलोमौषधं वमनविरेचनौषधम् । वातेऽधिक इत्यादिना दोषभेदेन साधनमाह । यद्यपि च पित्तकफौ वातकोपितावेव

त्रिवृत्सुधापत्रतिलादिशाक-ग्राम्यौदकानूपरसैर्यवान्नम् ।
अन्यैश्च सृष्टानिलमूत्रविड्भिरद्यात् प्रसन्नागुड़सीधुपायी ॥
भूयोऽनुबन्धे तु भवेद्व विरेच्यो मूत्रप्रसन्नादधिमण्डशुक्तैः । *
स्वस्थन्तु पश्चादनुवासयेत् तं
रौक्ष्याद्धि सङ्गोऽनिलवर्च्चसोः स्यात् ॥ १०—१३ ॥
द्विरुत्तरं हिङ्गु वचा सकुष्ठा सुवर्च्चिका चैव विड़ङ्गचूर्णम् ।
सुखाम्बुनानाहविसूचिकार्त्ति-हृद्रोगगुल्मोर्द्ध्वसमीरणघ्नम् ॥
वचाभयाचित्रकयावशूकान् सपिप्पलीन् सातिविषान् सकुष्ठान् ।
कोष्णाम्बुनानाहविमूढ़वातान् पीत्वा जयेदाशु रसौदनाशी ॥

गङ्गाधरः—आहारद्रव्यमाह । त्रिवृदित्यादि । त्रिवृत्पत्रादिशाकं ग्राम्यादि मांसरसः । अन्ये च सृष्टानिलादयः, तैर्यवान्नमद्यात् । प्रसन्नादिकञ्चानु पिबेत् । एवंकृते यद्यनुबन्धो वर्त्तते तत्राह । भूय इत्यादि । एवंकृतेऽपि भूयोऽनुबन्धे सति मूत्रादिभिर्विरेच्यः । तथा विरेचनेन स्वस्थं तमुदावर्त्तिनं पश्चादनुवासयेत् स्नेहनार्थम् । कस्मात् ? रौक्ष्याद्धीत्यादि । हि यस्मात् रौक्ष्यात् पुनरनिलवर्च्चसोः सङ्गः स्यात् तस्मादनुवासयेत् ॥ १०—१३ ॥

गङ्गाधरः—अथात्र वेगसन्धारणादिनाप्यानाहः स्यात्, तस्य च चिकित्सामाह—द्विरुत्तरमित्यादि । हिङ्गुप्रभृतीनामुत्तरोत्तरं द्विगुणं चूर्णं सुखाम्बुना पीतमानाहादिघ्नम् । वचेत्यादि । वचादिकुष्ठान्तं चूर्णं कोष्णाम्बुना पीत्वा

द्रेयौ । प्रसन्ना मद्योपरि स्वच्छो भागः । गुडकृतः सीधुः गुडसीधुः । भूयोऽनुबन्ध इति उदावर्त्तानुबन्धे । एतच्च विरेचनं वस्तिदानञ्च सहाहादूर्द्ध्वम् । यदुक्तं 'नरो विरिक्तस्तु निरूहदानं विवर्ज्जयेत्

* इतः परं क्वचिदधिकः पाठो दृश्यते । यथा—गुल्मोदरब्रध्नार्शःप्लीहोदावर्त्तयोनिशुक्रगदे । मेदःकफसंसृष्टे मारुतरक्तेऽवगाढे च ॥ गृध्रसीपक्षवधादिषु विरेचनार्हेषु वातरोगेषु । वाते विबद्धमार्गे मेदःकफपित्तरक्तेन ॥ पयसा मांसरसैर्वा त्रिफलारसयूषमूत्रमदिराभिः ॥ ११ ॥ दोषानुबन्धयोगात् प्रशस्तमेरण्डजं तैलम् । तद्वातनुत् स्वभावात् संयोगवशाद् विरेचनाच्च जयेत् ॥ मेदोऽसृक्पित्तकफोन्मिश्रानिलरोगजित् स्यात् । बलकोष्ठव्याधिवशादापञ्चपला मात्रा । मृदुकोष्ठबलानां सह भोज्यं तत् प्रयोज्यं स्यात् ॥ १२ ॥

हिङ्गूग्रगन्धाविड़शुण्ठ्यजाजी-हरीतकीपुष्करमूलकुष्ठम्।
यथोत्तरं भागविवृद्धमेतत् प्लीहोदराजीर्णविसूचिकासु ॥ १४ ॥
स्थिरादिवर्गस्य पुनर्नवायाः श्यामाकपूतीककरञ्जयोश्च।
सिद्धः कषायो द्विपलांशिकानां प्रस्थो घृतात् स्यात् प्रतिबन्धवाते।
फलञ्च मूलञ्च विरेचनोक्तं हिंस्रार्कमूले दशमूलमग्र्यम्।
स्नुक् चित्रकश्चैव पुनर्नवा च तुल्यानि सर्व्वैर्लवणानि पञ्च ॥
स्नेहैः समूत्रैः सह जर्ज्जराणि शरावसन्धौ विपचेत् सुलिप्ते।
पक्वं सुपिष्टं लवणं तदन्नैः पानैस्तथानाहरुजाघ्नमद्यात् ॥ १५ ॥

रसौदनाशी त्वानाहादीन् जयेत्। हिङ्ग्वग्रेत्यादि। हिङ्गुप्रभृतिकं यथोत्तरं भागवृद्धं पुष्करं स्वनामख्यातवृक्षविशेषस्तस्य मूलं तदभावे कुष्ठमपि द्विवारं ग्राह्यम् ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—स्थिरादीत्यादि। स्थिरादिवर्गः शालपर्ण्यादिपञ्चमूली। द्विपलांशिकानां शालपर्ण्यादीनामष्टानां षोड़शशरावजले पक्वानां चतुर्थांशावशिष्टः कषायः प्रस्थः, प्रस्थश्च घृतात् सिद्धः पक्वः प्रतिबन्धवाते हितः स्यात्। फलञ्चेत्यादि। विरेचनोक्तं फलिनीमूलिनीषु विरेचनोक्तं फलञ्च मूलञ्च हिंस्रामूलमर्कमूलञ्च। पुनर्नवान्तानि यावन्ति तैः सर्व्वैस्तुल्यानि पञ्च लवणानि। स्नेहैश्चतुर्भिर्यथालाभं मूत्रैश्च यथालाभं सह जर्ज्जरीकृतानि कुट्टयित्वैव शरावमध्ये स्थापयित्वाऽन्येन शरावेण पिधाय सन्धौ सुलिप्ते धूमनिर्गमाभावो यथा स्यात् तथा सुलिप्ते विपचेत्। पक्वं सुपिष्टं तल्लवणं पानैरन्नैः सहाद्यात्। आनाहलक्षणमुक्तं सुश्रुते—"आमं शकृद् वा निचितं क्रमेण भूयो विबद्धं विगुणानिलेन। प्रवर्त्तमानं न यथास्वमेनं विकारमानाहमुदाहरन्ति। तस्मिन् भवत्यामसमुद्भवे तु तृष्णाप्रतिश्यायशिरोविदाहाः। आमाशये शूलमथो गुरुत्वं हृल्लास उद्गार-

सप्तदिनान्यवश्यम्। शुद्धो निरूहेण विरेचनञ्चे'ति। द्विरुत्तरमित्यादौ यथोत्तरद्रव्याणां द्वैगुण्यम्। सुवर्च्चिका स्वर्ज्जिकाक्षारः। सुखाम्बुना पीतमिति शेषः। उग्रगन्धा अजमोदा ॥ ९—१४ ॥

चक्रपाणिः—स्थिरादिवर्गस्येति अल्पपञ्चमूलस्य। श्यामाकपूतिककरञ्जयोश्चेत्यत्र पूतिकशब्दः करञ्जविशेषणम्। तथाहि जतूकर्णः—"सर्षप उग्रपूतिकः पुनर्नवा स्थिराद्यमित्यादि।" फलञ्च मूलञ्च विरेचनोक्तमिति दीर्घञ्जीवितीये मूलिनीविरेचनकर्म्मण्युक्तम्। किंवा कल्पे विरेचन-

हृत्स्तम्भमूर्द्धामयगौरवाभ्यामुद्गारसङ्गेन सपीनसेन ।
आनाहमामप्रभवं जयेत् तु प्रच्छर्दनैर्लङ्घनपाचनैश्च ॥ १६ ॥
इत्युदावर्त्तः ।

व्यायामतीक्ष्णौषधरूक्षमद्य-प्रसङ्गनित्यद्रुतपृष्ठयानात् ।
आनूपमांसाध्यशनादजीर्णात् स्युर्मूत्रकृच्छ्राणि नृणां तथाष्टौ ॥१७

विघातनश्च। स्तम्भः कटीपृष्ठपुरीषमूत्रे शूलोऽथ मूर्च्छा च शकृद्वमिश्च। श्वासश्च पक्काशयजे भवन्ति लिङ्गानि चात्रालसकोदितानि।" अलसकलक्षणानि तत्रैव यथा। "कुक्षिरानह्यतेऽत्यर्थं ताम्यत्यथ च कूजति। निरुद्धो मारुतश्चापि कुक्षावुपरि धावति। वातवर्चोनिरोधश्च कुक्षौ यस्य भृशं भवेत्। तस्यालसकमाचष्टे हिक्कोद्गारौ च यस्य तु॥" इति॥ १५॥

गङ्गाधरः—इह शकृज्जातानाहलक्षणं नोक्त्वा चिकित्साञ्चाभिधायामजानाहलक्षणमाह—हृत्स्तम्भेत्यादि। हृत्स्तम्भश्च मूर्द्धि आमयगौरवञ्च ताभ्यामुद्गारविघातेन पीनसेन चामप्रभवमानाहं ज्ञात्वा प्रच्छर्दनादिभिर्जयेत्। सुश्रुते तूदावर्त्तस्यासाध्यलक्षणमुक्तम्। "तृष्णार्द्दितं परिक्लिष्टं क्षीणं शूलैरुपद्रुतम्। शकृद् वमन्तं मतिमानुदावर्त्तिनमुत्सृजेत्॥" इति॥ १६॥

गङ्गाधरः—इत्युदावर्त्तानाहरोगौ वस्तिगतावुक्त्वाऽपरान् वस्तिगतानाह। व्यायामेत्यादि। स्युर्मूत्रकृच्छ्राणीति मूत्रस्य कृच्छ्रेण प्रवृत्तिर्विघात इत्यनर्थान्तरम्। तेन सुश्रुते मूत्राघातविकृच्छ्रयोरिति रोगद्वयमुद्दिष्टं कृत्वा मूत्रोपघातशब्देन द्वयोरवरोधः कृतः। तद्यथा। "वातेन पित्तेन कफेन सर्व्वैस्तथाऽभिघातैः शकृदश्मरीभ्याम्। तथाऽपरः शर्करया सुकष्टो मूत्रोपघातः कथितोऽष्टमस्तु॥" इति शकृत्प्रतिघातज इहोक्तः, नोक्तः शुक्रप्रतिघातज इति। इहापि निर्देशाद् वातादिलक्षणानां वातजपित्तजकफजसन्निपातजाश्मरीजशर्कराजाभिघातजानि व्याहतशुक्रजश्चात्रोक्तं शकृत्प्रतिघातजं नोक्तमिति विरोधो नाशङ्कयः। सुश्रुते ह्यश्मरीजकृच्छ्रे शुक्रजावरोधमभिप्रेत्य शुक्रजमूत्रकृच्छ्रं नोक्तमिह तु तन्त्रे शकृत्प्रतिघातजं वातमूत्रकृच्छ्रेऽवरोधान्न पृथगुक्तमिति यत्तु व्याख्यातवान् सुश्रुते शर्कराजमूत्रकृच्छ्रं न पठितमिह तु पठितम्—

योगेषु वक्ष्यमाणम्। हृदित्यादिना उदावर्त्तस्यैव हेतुलक्षणविशेषेण आनाहसंज्ञां प्रदर्श्य तस्य भेषजमाह॥ १५।१६॥

पृथङ्मलाः स्वैः कुपिता निदानैः सर्व्वेऽथवा कोपमुपेत्य वस्तौ।
मूत्रस्य मार्गं परिपीड़यन्ति यदा तदा मूत्रयतीह कृच्छ्रात् ॥१८॥
तीव्रा हि रुग् वङ्क्षणवस्तिमेढ्रे स्वल्पं मुहुर्मूत्रयतीह वातात्।
पीतं सरक्तं सरुजं सदाहं कृच्छ्रं मुहुर्मूत्रयतीह पित्तात् ॥
वस्तेः सलिङ्गस्य गुरुत्वशोथौ
मूत्रं सपिच्छं कफमूत्रकृच्छ्रे।
सर्व्वाणि रूपाणि च सन्निपातात्
भवन्ति तत् कृच्छ्रतमञ्च कृच्छ्रम् ॥ १६ ॥

"पृथगश्मरी मारुतभिन्नमूर्त्तिः स्याच्छर्करा मूत्रपथात् क्षरन्तीति।" सुश्रुते च "अश्मरी शर्करा चैव तुल्ये सम्भवलक्षणै" रिति, ततोऽश्मरीजेन शर्कराज-ग्रहणमिति, तद्भ्रान्त्या व्याख्यातवान्। सुश्रुते हि—"तथाऽपरः शर्करया सुकष्टो मूत्रोपघातः कथितोऽष्टमस्तु" इत्युक्तम्, अन्यथाष्टत्वव्याघातः स्यात्। इहापि तन्त्रे शर्कराजसहितान्येवाष्टौ पूर्य्यन्ते तच्च विना सप्त स्युरिति ॥ १७ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—सम्प्राप्तिमाह। पृथङ्मला इत्यादि। इति चत्वारि दोषजानि ॥१८

<u>गङ्गाधरः</u>—एषां लक्षणान्याह। तीव्रा हीत्यादि। इह वातजे मूत्रकृच्छ्रे शकृत्प्रतिघातस्यावरोधः, सुश्रुते हि वातप्रकोपस्तत्रोक्तः। "शकृतस्तु प्रतीघाताद् वायुर्विगुणतां गतः। आध्मानञ्च सशूलञ्च मूत्रसङ्गं करोति हि॥" इति। पीतमित्यादिना पित्तमूत्रकृच्छ्रलक्षणम्। वस्तेरित्यादिना कफमूत्रकृच्छ्र-लक्षणम्। सर्व्वाणीत्यादिना सन्निपातजमूत्रकृच्छ्रलक्षणमिति। सुश्रुतेऽप्युक्तम्। अल्पमल्पं समुत्पीड्य मुष्कमेहनवस्तिभिः। फलद्भिरिव कृच्छ्रेण वाताघातेन मेहति। हारिद्रमुष्णं रक्तं वा मुष्कमेहनवस्तिभिः। अग्निना दह्यमानाभः पित्ताघातेन मेहति। स्निग्धं शुक्लमनुष्णञ्च मुष्कमेहनवस्तिभिः। संहृष्टरोमा गुर्व्वाभः श्लेष्माघातेन मेहति। दाहशीतरुजाविष्टो नानावर्णं मुहुर्मुहुः। ताम्यमानः सुकृच्छ्रेण सन्निपातेन मेहति ॥ १९ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—व्यायामेत्यादिना निदानमुक्त्वा वातपित्तकफसन्निपातजानां मूत्रकृच्छ्राणां सम्प्राप्ति-माह—पृथगित्यादि। तीव्रा हि रुगित्यादिना चतुर्णां रूपमाह ॥ १७—१९ ॥

विशोषयेद्‌ वस्तिगतं सशुक्रं मूत्रं सपित्तं पवनः कफं वा।
यदा तदाश्मर्य्युपजायते तु क्रमेण पित्तेष्विव रोचना गोः॥
कदम्बपुष्पाकृतिरश्मतुल्या श्लक्ष्णा त्रिपुट्यप्यथवाऽपि मृद्वी।
मूत्रस्य चेन्मार्गमुपैति रुद्ध्वा मूत्रं रुजं तस्य करोति वस्तौ॥
मृद्गनाति मेढ्रं स तु वेदनार्त्तो मुहुः शकृन्मुञ्चति वेपते च।
ससेवनीमेहनवस्तिशूलं विशीर्णधारञ्च करोति मूत्रम्॥

गङ्गाधरः—अथाश्मरीजमूत्रकृच्छ्रे वक्तव्येऽश्मरीजन्मप्रकारमाह—विशोषयेदित्यादि। इयन्तु सम्प्राप्तिः सामान्याश्मरीणाम्। यदा पवनो रिरंसोमैथुनविघातादमैथुनाद् वा वस्तिगतं शुक्रं विशोषयेत् तदा शुक्राश्मरी जायते, यदा च वस्तिगतं मूत्रं सपित्तं विशोषयेत् तदा पित्ताश्मरी स्याद्, यदा वा स्वयुक्तं वस्तिगतं कफं विशोषयेत् तदा वाताश्मरी स्यात्। यदा स्वयुक्तं वस्तिगतं समूत्रं कफं विशोषयेत् तदा कफाश्मरी स्यात्। यथा क्रमेण शुष्केषु गोः पित्तेषु रोचना भवति। इति। शुक्रजा वातजा पित्तजा कफजा चेति चतस्रोऽश्मर्य्यः स्युः। तस्या रूपाण्याह। कदम्बेत्यादि। काचित् कदम्बपुष्पदलाकृतिः काचिदश्मतुल्या काचित् श्लक्ष्णा अथवा काचित् त्रिपुटी त्रिकोणा अथवा काचिन्मृद्वीति, अपिशब्दादन्यादृशी चाश्मरी स्यात्। तज्जमूत्रकृच्छ्रमाह—मूत्रस्य चेदित्यादि। साश्मरी चेन्मूत्रस्य मार्गमुपैति तदा तस्य वस्तौ मूत्रं रुद्ध्वा रुजं करोति। स तु पुमान् वेदनार्त्तो मेढ्रं मृद्नाति मुहुः। शकृन्मुञ्चति वेपते च मुहुः। सेवन्यादिवेदनासहितं विशीर्णधारं मूत्रं स करोति। शिश्ने

चक्रपाणिः—विशोषयेदित्यादिना चतुःप्रकारानप्यश्मरीरोगानाह। तन्त्रान्तरे अश्मर्य्यस्तु वातपित्तकफशुक्रजा उक्ताः, यद्यपि सर्व्वाश्मरीषु दोषत्रयजन्यत्वमस्ति 'संहन्त्यपो यथा दिव्या मारुतोऽग्निश्च वैद्युतः। तद्वद् बलासं बस्तिस्थमुष्मा संहन्ति सानिलः' इति सुश्रुते प्रतिपादितम्, तथाप्येकदोषाभिप्रायेण वातजादिव्यपदेशो ज्ञेयः। वातजायामश्मर्य्यां प्रबलेन वायुना मूत्रशोषे क्रियमाणे तत्कृतः कफ एवाश्मरीरूपः क्रियते। एवं पित्ताश्मर्य्यामपि ज्ञेयम्। अतएव सुश्रुते श्लेष्माधिष्ठानाः सर्व्वा एवाश्मर्य्य उक्ताः। अश्मर्य्युत्पादे दृष्टान्तमाह—पित्तेष्विव रोचना गोरिति पित्तेष्विति बहुवचनं पित्तबहुत्वापेक्षया। कदम्बपुष्पाकृत्यादयो विशेषाः दोषभेदत्वेनोन्नेयाः

क्षोभात् क्षते मूत्रयतीह सास्रं तस्याः सुखं मूत्रयति व्यपायात्।
एषाश्मरी मारुतभिन्नमूर्त्तिः स्याच्छर्करा मूत्रपथात् क्षरन्ती ॥२०

लग्नायामश्मर्य्यां मूत्रस्यानिर्गमनेन क्षोभात् शिश्नमध्ये क्षते सति सास्रं कृच्छ्रेण मूत्रयति। तस्या अश्मर्य्या व्यपायात् सुखं मूत्रयति। इति। सुश्रुते चोक्तम्—"चतस्रोऽश्मर्य्यो भवन्ति श्लेष्माधिष्ठानाः। तद्यथा—श्लेष्मणा वातेन पित्तेन शुक्रेण चेति। तत्रासंशोधनशीलस्यापथ्यकारिणः प्रकुपितः श्लेष्मा मूत्रसम्पृक्तोऽनुप्रविश्य वस्तिमश्मरीर्जनयति। तासां पूर्व्वरूपाणि वस्तिपीडाऽरोचकौ मूत्रकृच्छ्रं वस्तिशिरोमुष्कशेफसां वेदना कृच्छ्रा ज्वरावसादौ वस्त गन्धित्वं मूत्रस्येति। यथास्वं वेदनावर्णं दुष्टं सान्द्रमथाविलम्। पूर्व्वरूपेऽश्मनः कृच्छ्रान्मूत्रं सृजति मानवः। अथ जातासु नाभिवस्तिसेवनीमेहनेष्वन्यतमस्मिन् मेहतो वेदना मूत्रधारासङ्गः सरुधिरमूत्रता मूत्रविकिरणञ्च गोमेदकप्रकाशमनाविलं ससिकतं विसृजति। धावनलङ्घनप्लवनपृष्ठयानाध्वगमनैश्चास्य वेदना भवति। तत्र श्लेष्माश्मरी श्लेष्मलमन्नमभ्यवहरतोऽत्यर्थमुपलिप्याधः परिवृद्धिं प्राप्य वस्तिमुखमधिष्ठाय स्रोतो निरुणद्धि, तस्य मूत्रप्रतिघाताद् दाल्यते भिद्यते निस्तुद्यत इव च वस्तिर्गुरुः शीतश्च भवति। अश्मरी चात्र श्वेता स्निग्धा महती कुक्कुटाण्डप्रतीकाशा मधूकपुष्पवर्णा वा भवति, तां श्लैष्मिकीमिति विद्यात्। पित्तयुक्तस्तु श्लेष्मा सङ्घातमुपगम्य यथोक्तां परिवृद्धिं प्राप्य वस्तिमुखमधिष्ठाय स्रोतो निरुणद्धि तस्य मूत्रप्रतिघातादुष्यते चष्यते दह्यते पच्यत इव च वस्तिरुष्णवातश्च भवति। अश्मरी चात्र सरक्ता पीतावभासा कृष्णा भल्लातकास्थिप्रतिमा मधुवर्णा वा भवति, तां पैत्तिकीमिति विद्यात्। वातयुक्तस्तु श्लेष्मा सङ्घातमुपगम्य यथोक्तां परिवृद्धिं प्राप्य वस्तिमुखमधिष्ठाय स्रोतो निरुणद्धि तस्य मूत्रप्रतीघातात् तीव्रा वेदना भवति तयात्यर्थं पीड्यमानो दन्तान् खादति नाभिं पीड़यति मेढ्रं मृद्नाति पायुं स्पृशति विशर्द्धते विदहति वातमूत्रपुरीषाणि कृच्छ्रेण चास्य मेहतो निःसरन्ति। अश्मरी चात्र श्यावा परुषा विषमा खरा कदम्बपुष्पवत् कण्टकाचिता भवति, तां वातिकीमिति

तत्र वातेन कदम्बपुष्पाकृतिः त्रिपुटी च, पित्तेनाश्मतुल्या श्लक्ष्णा, सृष्टी कफेन शुक्रेण च। क्षोभात् क्षत इति अश्मरीक्षोभात् मूत्रमार्गे वस्तौ। तस्या इत्यश्मर्य्याः। व्यपायादिति मूत्रमार्गापगमात्। सुखमिति निर्वेदनम्। एषेत्यादिना शर्करामाह—भिन्नमूर्त्तिरिति भेदितमूर्त्तिः अत एव मूत्रपथात् क्षरन्तीत्युक्तम्। तेन वातेन द्विधा त्रिधा भिन्नाश्मरी मूत्रपथेन क्षरन्ती शर्करेव भवति ॥२०॥

विद्यात्। प्रायेणैतारितस्रोऽश्मर्य्यो दिवास्वप्नसमशनाध्यशनशीतस्निग्धगुरु-मधुराहारप्रियत्वात् विशेषेण बालानां भवन्ति। तेषामेवाल्पवस्तिकायत्वादनुपचितमांसत्वाच्च वस्तेः सुखग्रहणाहरणा भवन्ति। महतान्तु शुक्राश्मरी शुक्रनिमित्ता भवति। मैथुनाभिघातादमैथुनाद् वा शुक्रं चलितमनिगच्छेद् विमार्गगमनादनिलोऽभितः संगृह्य मेढ्रवृषणयोरन्तरे संहरति संहृत्य चोपशोषयति सा मूत्रमार्गमावृणोति मूत्रकृच्छ्रं वस्तिवेदनां वृषणयोश्च श्वयथुमापादयति पीड़ितमात्रे च तस्मिन्नेव प्रदेशे प्रविलयमापद्यते, तां शुक्राश्मरीमिति विद्यात्। भवन्ति चात्र। शर्करासिकतामेहो भस्माख्योऽश्मरिवैकृतम्। अश्मर्य्याः शर्करा ज्ञेया तुल्यव्यञ्जनवेदना। पवनेऽनुगुणे सा तु निरेत्यल्पा विशेषतः। या भिन्नमूर्त्तिर्वातेन शर्करेत्यभिधीयते। हृत्पीड़ा सक्थिसदनं कुक्षिशूलः सवेपथुः। तृष्णोर्द्धगोऽनिलः कार्श्यं दौर्ब्बल्यं पाण्डगात्रता। अरोचकाविपाकौ तु शर्करातश्च भवन्ति च। मूत्रमार्गप्रवृत्ता सा सक्ता कुर्य्यादुपद्रवान्। दौर्ब्बल्यं सदनं कार्श्यं कुक्षिशूलमरोचकम्। पाण्डुत्वमुष्णवातञ्च तृष्णां हृत्पीड़नं वमिम्। नाभिपृष्ठ-कटीमुष्क-गुदवङ्क्षणशेफसाम्। एकद्वारस्तनुत्वको मध्ये वस्तिरधोमुखः। अलाब्वा इव रूपेण सिरास्नायुपरिग्रहः। वस्तिर्वस्तिशिरश्चैव पौरुषं वृषणौ गुदम्। एक-सम्बन्धिनो ह्यते गुदास्थिविवरस्थिताः। मूत्राशयो मलाधारः प्राणायतनमुत्त-मम्। पक्वाशयगतास्तत्र नाड्यो मूत्रवहास्तु याः। तर्पयन्ति सदा मूत्रं सरितः सागरं यथा। सूक्ष्मत्वान्नोपलभ्यन्ते मुखान्यासां सहस्रशः। नाड़ीभिरुपनीतस्य मूत्रस्यामाशयान्तरात्। जाग्रतः स्वपतश्चैव स निःस्यन्देन पूर्य्यते। आ मुखात् सलिले न्यस्तः पार्श्वेभ्यः पूर्य्यते नवः। घटो यथा तथा विद्धि वस्तिर्मूत्रेण पूर्य्यते। एवमेव प्रवेशेन वातः पित्तं कफोऽपि वा। मूत्रयुक्त उपस्नेहात् प्रविश्य कुरुतेऽश्मरीम्। अप्सु स्वच्छास्वपि यथा निषिक्तासु नवे घटे। कालान्तरेण पङ्कः स्यादश्मरीसम्भवस्तथा। संहन्त्यापो यथा दिव्या मारुतोऽग्निश्च वैद्युतः। तद्वद् बलासं वस्तिस्थमुष्मा संहन्ति सानिलः। मारुते प्रगुणे वस्तौ मूत्रं सम्यक् प्रवर्त्तते। विकारा विविधाश्चापि प्रतिलोमे भवन्ति हि। मूत्राघाताः प्रमेहाश्च शुक्रदोषास्तथव च। मूत्रदोषाश्च ये केचिद् वस्तेरेव भवन्ति हि॥” इति। अथाश्मरीशर्करयोर्भेदमाह—एषेत्यादि। यैषाश्मरी नामाभिहिता सा यदा मारुतभिन्नमूर्त्तिर्मारुतेन पित्तपच्यमाना भिन्ना भिन्ना क्षुद्रीकृता मूर्त्तिर्भवत्यस्याः सा तदा शर्करा नामोच्यते, मूत्रपथात् क्षरन्ती सतीति अश्मरीतोऽन्या शर्करा न त्वश्मरीग्रहणेन गृह्यते, ततः शर्कराजमूत्रकृच्छ्रमश्मरीजमूत्रकृच्छ्रात् पृथगिति।

शुक्रं मलाश्चैव पृथक् पृथग् वा मूत्राशयस्थाः परिपीड़यन्ति।
तद्व्याहतं मेहनवस्तिशूलं मूत्रं सशुक्रं कुरुते विबद्धम्॥
स्तब्धश्च शूनो भृशवेदनश्च तुदेत्त वस्तिर्वृषणौ च तस्य॥ २१॥
क्षताभिघातात् क्षतजं क्षयाद्‌ वा प्रकोपितं वस्तिगतं विबद्धम्।
तीव्रार्त्ति मूत्रेण सहाश्मरीत्वमायाति तस्मिन्नतिसञ्चिते च।
आध्माततता वस्तिसुगौरवञ्च वस्तेर्लघुत्वञ्च विनिःसृते स्यात्॥२२॥

सुश्रुते च—"अश्मरी शर्करा चैव तुल्ये सम्भवलक्षणैः। शर्करायां विशेषन्तु शृणु कीर्त्तयतो मम। पच्यमानस्य पित्तेन भिद्यमानस्य वायुना। श्लेष्मणोऽवयवा भिन्नाः शर्करा इति संज्ञिताः। हृत्पीड़ा वेपथुः शूलं कुक्षौ वह्निः सुदुर्ब्बलः। ताभिर्भवति मूर्च्छा च मूत्राघातश्च दारुणः। मूत्रवेगनिरस्तासु तासु शाम्यति वेदना। यावदन्या पुनर्नैति गुटिका स्रोतसो मुखम्। शर्करासम्भवस्यैतन्मूत्राघातस्य लक्षणम्॥" इति॥ २०॥

गङ्गाधरः—शर्कराजमूत्रकृच्छ्रलक्षणमुक्त्वा शुक्रजमूत्रकृच्छ्रमाह—शुक्रमित्यादि। शुक्रं मलाश्च वातादयः समस्ताः पृथग् वा मूत्रायणस्था यदा परिपीड़यन्ति, तदा तद् वातादिमलव्याहतं मेहनवस्तिशूलं यथा स्यात् तथा सशुक्रं मूत्रं विवद्धं कुरुते, पुमान् मूत्रयतीत्यर्थः। तस्य नरस्य वस्तिस्तब्धश्चेत्यादिः स्यात्। वृषणौ च स्तब्धावित्येवमादी स्यातामिति शुक्रप्रतिघातजमूत्रकृच्छ्रमिदं सुश्रुतेन न पठितं शुक्राश्मरीजेऽवरोधात्॥ २१॥

गङ्गाधरः—आगन्तुमूत्रकृच्छ्रमाह—क्षताभिघातादित्यादि। शल्यादिभिः क्षताद् दण्डादिभिरभिघाताद् वा वस्तिगतं क्षतजं रक्तं प्रकोपितमथवा क्षयाद् रसादीनां प्रकोपितं वस्तिगतं क्षतजं विबद्धं सत् मूत्रेण सह तीव्रार्त्ति सदश्मरीत्वमायाति। तस्मिन् क्षतजेऽतिसञ्चिते आध्माततता भवति वस्तावेव.

चक्रपाणिः—शुक्रं मला इत्यादिना शुक्रमूत्रकृच्छ्रलक्षणम्। शुक्राशयस्था इति शुक्रमार्गस्थिताः॥ २१॥

चक्रपाणिः—क्षतेत्यादिना रक्तजं मूत्रकृच्छ्रमाह। क्षतजमिति रक्तम्। क्षयाद् वा प्रकोपितमिति अतिव्यवायात् शुक्रक्षये सति वायुनोदीर्य्य वस्तिमानीतम्। आध्माततामिति वस्तिपूर्णताम्। तस्मिन्निति वस्तिसञ्चितरक्ते। एवं सूत्रस्थानोद्दिष्टाष्टौ मूत्राघाता मूत्रकृच्छ्रशब्देनेह निर्द्दिष्टव्याकृताः। ये तु त्रिमर्म्मीयसिद्धौ त्रयोदश मूत्राघाता वक्तव्यास्ते सूत्रस्थानेऽसूचिता अपि एकादशक्षुद्रकुष्ठवदन्तर्भावनीयाः। मूत्राघातमूत्रकृच्छ्रयोश्चायं विशेषो यन्मूत्रकृच्छ्रे मूत्रं कृच्छ्रेण

अभ्यञ्जनस्नेहनिरूहवस्ति-स्वेदोपनाहोत्तरवस्तिसेकान् ।
स्थिरादिभिर्वातहरैश्च सिद्धान्दद्याद्रसांश्चानिलमूत्रकृच्छ्रे ॥ २३ ॥
पुनर्नवैरण्डशतावरीभिः पत्तूरवृश्चीरबलाश्मभिद्भिः ।
द्विपञ्चमूलेन कुलत्थकोल-यवैश्च तोयोत्क्वथिते कषाये ॥
तैलं वराहर्क्षवसा घृतं तैस्तैरेव कल्कैर्लवणैश्च साध्यम् ।
तन्मात्रयाशु प्रतिहन्ति पीतं शूलान्वितं मारुतमूत्रकृच्छ्रम् ॥२४॥

बस्तिसुगौरवञ्च। विनिःसृते तस्मिन्नश्मरीभूते क्षतजे वस्तेर्लघुत्वं स्यादिति आगन्तुजमष्टमं मूत्रकृच्छ्रमिति। सुश्रुते चोक्तम्। "मूत्रवाहिषु शल्येन क्षतेष्वभिहतेषु च। स्रोतःसु मूत्राघातस्तु जायते भृशवेदनः। वातवस्तेस्तु तुल्यानि तस्य लिङ्गानि लक्षयेत्" ॥ इति। वातवस्त्यादयो मूत्राघातसंज्ञकाः सुश्रुतोक्ता दर्शयिष्यन्तेऽत्त ऊर्द्ध्वमिति। इति मूत्रकृच्छ्राख्यमूत्राघातनिदानमुक्तं भवति ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—अथातश्चिकित्सितमाह—अभ्यञ्जनेत्यादि। अनिलमूत्रकृच्छ्रे अभ्यञ्जनादयः सेकान्ताः कार्य्याः। स्थिरादिभिः शालपर्ण्यादिभिः पञ्चमूलैर्वातहरैश्चान्यैः सिद्धान् रसांश्चाद्यादिति ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—पुनर्नवेत्यादि। पुनर्नवादिभिस्तोयोत्क्वथिते कषाये चतुर्गुणे तैस्त्रिभिः कल्कैः पञ्चभिश्च लवणैः पादिकैस्तैलं साध्यम्, तथा वराहवसा साध्या, तथा ऋक्षस्य हरिणस्य वसा साध्या, तथा गव्यं घृतं साध्यमिति। एवं पत्तूरादिभिश्चतुर्भिस्तोयेनाष्टगुणेनोत्क्वथिते कषाये चतुर्गुणे तैरेव चतुर्भिः पञ्चभिर्लवणैः पादिकैः कल्कैस्तैलादिकं साध्यम्। पत्तूरः शालिञ्चः। अश्मभित् अम्ललोटिका अश्मान्तको वा। तथा द्विपञ्चमूलेन दशमूलेनाष्टगुणतोयोत्क्वथिते चतुर्भागावशिष्टे चतुर्गुणे कषाये तैर्दशमूलैः पञ्चभिर्लवणैः पादिकैः कल्कैः तैलादिकं साध्यम्। तथा कुलत्थकोलयवैश्चाष्टगुणतोयोत्क्वथिते चतुर्भागशेषे कषाये चतुर्गुणे तैरेव त्रिभिः पञ्चभिर्लवणैश्च कल्कैः पादिकैस्तैलादिकं साध्य-

वहति मूत्राघाते मूत्रं शोष्यते प्रविहन्यते। सुश्रुतेऽपि च मूत्रकृच्छ्रमूत्राघातयोर्विशेषोऽध्याय भेदेनैवोक्तः। अन्ये तु मूत्रकृच्छ्राविशेषेणैव मूत्राघातानाहुः। यथायोग्यतया वातपित्तजादिषु चतुर्षु मूत्रकृच्छ्रेषु मूत्राघातान् अन्तर्भावयन्ति, तेन न पृथङ्मूत्राघाताभिधानम् ॥ २२ ॥

चक्रपाणिः—मूत्रकृच्छ्रचिकित्सामाह—अभ्यञ्जनेत्यादि। स्थिरादिभिः पञ्चमूलवातहरैरिति

एतानि चान्यानि वरौषधानि हितानि पिष्टान्यपि चोपनाहे।
स्युर्लाभतस्तैलफलानि चैव स्नेहाम्लयुक्तानि सुखोष्णवन्ति ॥२५
सेकावगाहाः शिशिराः प्रदेहा ग्रैष्मो विधिर्वस्तिपयोविरेकाः।
द्राक्षाविदारीक्षुरसैर्घृ तैश्च कृच्छ्रेषु पित्तप्रभवेषु कार्य्याः ॥ २६ ॥
शतावरीकाशकुशश्वदंष्ट्रा-विदारिशालीक्षुकशेरुकाणाम्।
क्वाथं सुशीतं मधुशर्कराभ्यां युक्त्या पिबेत् पैत्तिकमूत्रकृच्छ्रे ॥
पिबेत् कषायं कमलोत्पलानां शृङ्गाटकानामथवा विदार्य्याः।
दण्डोत्पलानामथवापि मूलं पूर्व्वेण कल्पेन तथाम्बु शीतम् ॥२७

मिति। तत् तलादिकं मात्रया पीतमाशु शूलान्वितं मारुतमूत्रकृच्छ्रं प्रतिहन्ति ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—एतानीत्यादि। एतानि पुनर्नवादीनि पत्तूरादीनि द्विपञ्चमूलानि कुलत्थादीनि च तथान्यानि तन्त्रान्तरोक्तानि हितानि वरौषधानि पिष्टान्युपनाहे हितानि स्युर्यथालाभतः। तैलफलानि च तिलक्षमादीनि स्नेहघृतादिभिरम्लैस्तन्तिडीकादिभिश्च युक्तानि पिष्टानि सुखोष्णवन्ति उपनाहे हितानि स्युरिति। वातमूत्रकृच्छ्रचिकित्सितमुक्तम् ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—अथ पित्तमूत्रकृच्छ्रचिकित्सितमाह—सेकेत्यादि। शिशिराः सेकादयः। तथा तस्याशितीयोक्तो ग्रैष्मो विधिः। तथा वस्तिश्च पयश्च विरेकश्चेति त्रयो द्राक्षादिभिः कार्य्याः ॥ २६ ॥

गङ्गाधरः—शतावरीत्यादि। शतावर्य्यादीनां मूलक्वाथं सुशीतं मधुशर्कराभ्यां युक्तं युक्त्या पिबेत्। पिबेदित्यादि। कमलादीनां कषायं पूर्व्वकल्पेन मधुशर्कराभ्यां युक्तं पिबेदथवा दण्डोत्पलाया मूलं क्वाथयित्वा मधुशर्कराभ्यां युतं पिबेत्, तथा शीतमम्बु मधुशर्कराभ्यां युतं पिबेत् ॥ २७ ॥

वातहरत्वेन प्रतिपादितः। पत्तूरः सालिञ्चिका। अश्मभित् पाषाणभेदः। अन्यानि चैवङ्गुणानि आस्फोतादीनि ॥ २३—२५ ॥

चक्रपाणिः—ग्रैष्मो विधिरिति। तस्याशितीयोक्तग्रीष्मविधिः, तत्र शिशिरावेव सेकावगाहौ यद्यप्युक्तौ तथापि विशेषेण शिशिरसेकावगाहकरणार्थं पुनरभिधानम्। दण्डोत्पलं अश्म इति ख्यातम्। पूर्व्वेण कल्पेनेति क्वाथेन मधुशर्करयोर्योगेन च। २६। २७॥

एर्व्वारुबीजं त्रपुषात् कुसुम्भात् सकुङ्कुमः स्याद् वृषकश्च पेयः।
द्राक्षारसेनाश्मरिशर्करासु कृच्छ्रेषु सर्व्वेष्वपि शस्तमेतत्॥ २८॥
एर्व्वारुबीजं मधुकं सदार्व्वि पैत्ते पिबेत् तण्डुलधावनेन।
दार्व्वीं तथैवामलकीरसेन समाक्षिकां पित्तकृते तु कृच्छ्रे॥२९॥
क्षारोष्णतीक्ष्णौषधमन्नपानं स्वेदो यवान्नं वमनं निरूहाः।
तक्रं सतिक्तौषधसिद्धतैलमभ्यङ्गपानं कफमूत्रकृच्छ्रे॥ ३०॥
व्योषं श्वदंष्ट्रा क्रिमिमारसास्थि-*-कोलप्रमाणं मधुमूत्रयुक्तम्।
पिबेत् त्रुटिं क्षौद्रयुतां कदल्या रसेन कैटर्य्यरसेन वापि॥
तक्रेण युक्तं शितिमारकस्य बीजं पिबेत् कृच्छ्रविघातहेतोः।
पिबेत् तथा तण्डुलधावनेन प्रवालचूर्णं कफमूत्रकृच्छ्रे॥

गङ्गाधरः—एर्व्वारुबीजमित्यादि। एर्व्वारुबीजं कर्कटीबीजं द्राक्षारसेन पिष्ट्वा पेयम्, त्रपुषं कुष्माण्डवद् वृहत् फलं मायाम्बुफलमुच्यते तस्य बीजम्, कुसुम्भबीजम्, वृषको वासकः सकुङ्कुमो द्राक्षारसेन पेयः॥ २८॥

गङ्गाधरः—एर्व्वारुबीजमित्यादि। एर्व्वारुबीजादित्रयं तण्डुलधावनजलेन पिष्ट्वा पिबेत्, तथा दार्व्वीमामलकरसेन पिष्ट्वा गोलयित्वा समाक्षिकां पित्तकृते कृच्छ्रे पिबेत्॥ २९॥

गङ्गाधरः—पित्तकृच्छ्रे उक्त्वा कफकृच्छ्रचिकित्सितमाह—क्षारोष्णेत्यादि। सतिक्तौषधसिद्धं तैलमभ्यङ्गश्च पानञ्च स्यात्। ऊषणं मरिचमुष्णतीक्ष्णत्वेऽपि प्राधान्यात् पुनरुक्तम्॥ ३०॥

गङ्गाधरः—व्योषमित्यादि। क्रिमिमारं विड़ङ्गं सास्थिकोलं सबीजबदरफलं तेषां प्रमाणं मात्रां मधुमूत्रयुतं पिबेदित्यन्वयः। त्रुटिं सूक्ष्मैलां क्षौद्रयुतां कदल्या मूलरसेनाथवा कैटर्य्यस्य कैवर्त्तमुस्तकस्य क्वाथेन पिबेदिति पूर्व्वेणान्वयः। तक्रेणेत्यादि। शितिमारकः शालिञ्चस्तस्य बीजं कफेन

चक्रपाणिः—त्रपुषात् कुसुम्भादित्यत्र बीजमिति सम्बध्यते॥ २८। २९॥

चक्रपाणिः—क्षारोष्णेत्यादि। कफकृच्छ्रे भेषजे क्षारादिभिर्युक्तमन्नपानं प्रयोज्यम्। ऊषणं कटुकम्। त्रुटिरेला। सारसः पक्षी स्वनामख्यातः। कोलप्रमाणमिति अष्टमाषकमाणम्। कैटर्य्यः

* त्रुटिसारसास्थि इति पाठान्तरम्।

सप्तच्छदारग्बधकेवुकैला-धवाः करञ्जः कुटजो गुडूची।
साध्या जले तेन पिबेद्‌ यवागूं सिद्धां कषायं मधुसंयुतं वा ॥३१
सर्व्वं त्रिदोषप्रभवे तु वायोः स्थानानुपूर्व्व्या प्रसमीक्ष्य कार्य्यम्।
त्रिभ्योऽधिके प्राग्वमनं कफे स्यात् पित्ते विरेकः पवने तु वस्तिः ॥३२
क्रिया हिता त्वश्मरिशर्कराभ्यां या मूत्रकृच्छ्रे कफमारुतोत्थे।
कार्य्याश्मरीभेदनपातनाय विशेषयुक्तं शृणु कर्म्म सिद्धम् ॥३३॥
पाषाणभेदं वृषकं श्वदंष्ट्रा-पाठाभयाव्योषशटीनिकुम्भाः।
हिंस्राखराह्वाशितिमारकाणामेर्व्वारुकाच्च त्रपुषाच्च वीजम् ॥

कृच्छ्रस्य। प्रवालचूर्णं तण्डुलधावनेन जलेन। सप्तेत्यादि। सप्तच्छदादि-गुडूच्यन्तानां कषमात्रा प्रस्थमात्रे जले साध्या, अर्द्धशिष्टेन तेन जलेन सिद्धां यवागूं पिबेत्। तेषां कषायमष्टगुणे जले चतुर्भागावशिष्टं मधुयुतं वा पिबेत् ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः— कफमूत्रकृच्छ्रचिकित्सितमिदमुक्त्वा सन्निपातमूत्रकृच्छ्र-चिकित्सामाह—सर्व्वमित्यादि। त्रिदोषप्रभवे तु मूत्रकृच्छ्रे वायोः स्थानानु-पूर्व्व्या प्रसमीक्ष्य सर्व्वं वातादिप्रत्येकोक्तं मेलयित्वा कार्य्यम्। तत्र त्रिभ्यो दोषेभ्यो मध्ये कफेऽधिके सन्निपातजे पूर्व्वं वमनं पित्तेऽधिके विरेकः पवनेऽधिके वस्तिः स्यात् ॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—अथाश्मरीशर्करामूत्रकृच्छ्रचिकित्सामाह—क्रियेत्यादि। कफ मारुतोत्थे कफोत्थे मारुतोत्थे च मूत्रकृच्छ्रे या क्रिया उक्ता सा अश्मरीशर्करा-जाभ्यां मूत्रकृच्छ्राभ्यां हिता कार्य्या। अश्मरीभेदनाय पातनाय च विशेषयुक्तं कर्म्म शृणु ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—पाषाणेत्यादि। पाषाणभेदं चाङ्गेरी अश्मान्तको वा। कश्चित् तु प्रस्तरचूर इत्याह। वृषकं वासकं निकुम्भो दन्ती खराह्वा यमानी पारशीय-

पार्व्वतो निम्बः। शितिमारकः शालिञ्चः। सर्व्वमित्यादि। एतदेव वातादिभेषजं मिलितं त्रिदोषप्रभवे कृच्छ्रे कर्त्तव्यम्। तच्च समेष्वपि दोषेषु वायोः स्थानानुपूर्व्व्या कर्त्तव्यम् ॥ ३०—३२ ॥

चक्रपाणिः—क्रिया हिता सेति या कफमारुतोत्थे कृच्छ्रे विहिता सा शर्करायामश्मर्य्याञ्च कर्त्तव्या। खराह्वाजमोदा, चूर्णं पिबेदित्यत्र जलेनैव पानम्। इक्षुरकः कोकिलाक्षः, कुन्दुरुकः

उत्कुञ्चिका हिङ्गु सवेतसाम्लं स्याद् द्वे वृहत्यौ हवुषा वचा च ।
चूर्णं पिबेदश्मरिभिद्‌ विपक्वं सर्पिश्च गोमूत्रचतुर्गुणं तैः ॥३४
मूलं श्वदंष्ट्रात्तुरकोरुवूकात् क्षीरेण पिष्टं वृहतीद्वयाच्च ।
आलोड्य दध्ना मधुरेण पेयं दिनानि सप्ताश्मरिभेदनार्थम् ॥३५
पुनर्नवायोरजनीश्वदंष्ट्रा-फल्गुप्रवालाश्च सदर्भपुष्पाः ।
क्षीराम्बुमद्येत्तुरसप्रपिष्टं पेयं भवेदश्मरिशर्करासु ॥ ३६ ॥
एला शताह्वा लवणानि पञ्च कम्पिल्लकं गोक्षुरकस्य वीजम् ।
यवाग्रजं कुन्दुरुकाश्मभेदावेर्व्वारुकाच्च त्रपुषाच्च वीजम् ।
चूर्णीकृतं चित्रकहिङ्गुमांसी-यमानीतुल्यं त्रिफलाद्विरंशम् ।
अम्लैरनुष्णै रसमद्ययूषैः पेयानि गुल्माश्मरिभेदनानि ॥ ३७ ॥

देशजा। हिंस्रादीनां पञ्चानां वीजं उत्कुञ्चिका कृष्णजीरकं हवुषा आवच इति लोके। एषां चूर्णमश्मरीभित्। तः पाषाणभेदादिभिः कल्कैर्गोमूत्र-चतुर्गुणं सर्पिर्विपक्वञ्चाश्मरीभित् ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—मूलमित्यादि। श्वदंष्ट्रादीनां मूलं क्षीरेण पिष्टं सप्तदिन-मश्मरीभेदनार्थं पेयम्। वृहतीद्वयाच्च मूलं मधुरेणानम्लेन दध्ना पिष्टमालोड्य पेयमिति ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—पुनर्नवेत्यादि। अयो मारितपुटितलोहरजः। फल्गु काठो-डुम्बरफलम्। प्रवालश्च चूर्णितः। दर्भपुष्पं उल्लाकपुष्पम्। सर्व्वमिदं क्षीरा-द्यन्यतमेन पिष्टं पेयमिति ॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—एलेत्यादि। एर्व्वारुत्रपुषयोर्वीजम्। त्रपुषवीजान्तं सर्व्वं समं नीत्वा चूर्णीकृतं यावन्मितं भवति तत् सर्व्वं चित्रकादीनां चतुर्णां प्रत्येकं समानानां मिलितानां तुल्यं त्रिफलाद्विरंशं त्रपुषवीजान्तसर्व्वचूर्णाद् द्विगुणं त्रिफलाचूर्णमेकीकृत्य सर्व्वाणि मात्रयानुष्णैरम्लैः पेयानि मांसरसमद्ययूषैर्वा पेयानि ॥ ३७ ॥

शितिमारकः कुन्दकुसुमख्यातः। त्रिफलाद्विभागमिति त्रिफलायाः प्रत्येकं मूलभागात् भागद्वयम्। अम्लैरिति काञ्जिकादिभिः। अशुक्तैरिति शुक्तवर्ज्जितैः। मद्यग्रहणात् तस्य वस्तिशोधनत्वं अश्मरी-भेदकप्रकर्षख्यापनार्थं पुनरुच्यते ॥ २३—३७ ॥

विल्वप्रमाणो घृततैलभृष्टो यूषः कृतः शिग्रुकमूलकल्कात्।
शीतोऽश्मभित् स्याद्‌ दधिमण्डयुक्तः पेयः प्रकामं लवणेन युक्तः॥
जलेन शोभाञ्जनमूलकल्कः शीतो हितश्चाश्मरिशर्करासु॥ ३८॥
सितोपला वा समयावशूका कृच्छ्रेषु सर्व्वेष्वपि भेषजं स्यात्॥३९
पीत्वा च मद्यं निगदं रसेन हयेन वा शीघ्रजवेन यायात्।
तैः शर्करा प्रच्यवतेऽश्मरी च शाम्येन्न चेत् शल्यविदुद्धरेत् ताम्॥४०॥

गङ्गाधरः—विल्वेत्यादि। शिग्रुमूलकल्ककर्षः। मुद्गादिविदलं प्रास्थिक-जलाच्चतुर्द्दशभागैकभागं पक्त्वा चतुर्थभागशिष्टो यूषः कृतो घृततैले मिलिते सम्भृष्टस्तस्माद् विल्वप्रमाणः पलप्रमाणो यूषः शीतः प्रकाममिच्छानुरूपं लवण-युक्तो दधिमण्डयुक्तो दधिमस्तुना युक्तः पेयोऽश्मभित्। जलनेत्यादि। शोभाञ्जनमूलकल्कः शीत एव जलेन पिष्ट्वा पेयः॥ ३८॥

गङ्गाधरः—समयावशूका सितोपला वा जलेन पीता॥ ३९॥

गङ्गाधरः—पीत्वेत्यादि। निगदसंज्ञं मद्यं मांसरसेन पीत्वा शीघ्रजवेन हयेनाश्वेन यायाद् गच्छेत्। तैरिति एतदन्तैः पूर्व्वोक्तैः शर्कराश्मरी च प्रच्यवते। चेदेतैर्न शर्करा चाश्मरी च शाम्येत्, तदा शल्याङ्गायुर्व्वेदविद् वैद्यस्तां शर्करामश्मरीञ्चोद्धरेत्। शल्याङ्गप्रधानसुश्रुते चोक्तम्। "घृतैः क्षारैः कषायैश्च क्षीरैः सोत्तरवस्तिभिः। यदि नोपशमं गच्छेत् छेदस्तत्रोत्तरो विधिः। कुशलस्यापि वैद्यस्य यतः सिद्धिरिहाध्रुवा। उपक्रमो जघन्यो-ऽयमतः सम्परिकीर्त्तितः। अक्रियायां ध्रुवो मृत्युः क्रियायां संशयो भवेत्। तस्मादापृच्छ्य कर्त्तव्यमीश्वरं साधुकारिणा। अथ रोगान्वितमुपस्निग्ध-मपकृष्टदोषमीषत्कशितमभ्यक्तस्विन्नशरीरं भुक्तवन्तं कृतवलिमङ्गलस्वस्ति-वाचनमग्रोपहरणीयोक्तेन विधानेनोपकल्पितसम्भारमाश्वास्य, ततो बलवन्त-मविक्लवमाजानुसमे फलके प्रागुपवेश्य पुरुषञ्च, तस्योत्सङ्गे निषण्णपूर्व्वकाय-मुत्तानमुन्नतकटीकं वस्त्रधारकोपविष्टं सङ्कुचितजानुकूर्परमितरेण सहावबद्ध सूत्रेण शाटकैर्वा। ततः स्वभ्यक्तनाभिप्रदेशस्य वामपार्श्वं विमृद्य मुष्टिनाव पीड़येदधोनाभेर्यावदश्मर्य्यधः प्रपन्नेति। ततः स्नेहाभ्यक्ते क्लृप्तनखे वामहस्त प्रदेशिनीमध्यमे पायौ प्रणिधायानुसेवनीमासाद्य प्रयत्नबलाभ्यां पायुमेढ्रान्त

चक्रपाणिः—अश्मभिदिति अश्मरिभेदी। सितोपला शर्करा। शल्यवित् हरेदिति शल्यवित्

मानीय निर्व्वलीकमनायतमविषमञ्च वस्तिं सन्निवेश्य भृशमुत्पीड़येदङ्गुलीभ्यां यथा ग्रन्थिरिवोन्नतं शल्यं भवति। स चेद् गृहीतशल्ये तु विवृताक्षो विचेतनः। हतवल्लम्बशीर्षश्च निर्व्विकारो मृतोपमः॥ न तस्य निर्हरेच्छल्यं निर्हरेत् तु म्रियेत सः। विना त्वेतेषु रूपेषु निवर्त्तुं समुपाचरेत्॥ सव्ये पार्श्व सेवनीं यवमात्रेण मुक्त्वाऽवचारयेत् शस्त्रमश्मरीप्रमाणं, दक्षिणतो वा क्रिया-सौकर्य्यहेतोरित्येके। यथा च न भिद्यते चूर्ण्यते वा तथा प्रयतेत। चूर्णमल्प-मप्यवस्थितं हि पुनः परिवृद्धिमेति। तस्मात् समस्तामग्रवक्त्रेणाददीत। स्त्रीणान्तु वस्तिपार्श्वगतो गर्भाशयः सन्निकृष्टस्तस्मान्नासामुत्सङ्गवच्छस्त्रं पातयेदतोऽन्यथा खल्वासां मूत्रस्रावी व्रणो भवेत्। पुरुषस्य वा मूत्रप्रसेकक्षणना-न्मूत्रक्षरणम्। अश्मरीव्रणादृते भिन्नो वस्तिरेकधा न भवति, द्विधाभिन्न-वस्तिराश्मरिको न सिध्यति। अश्मरीव्रणनिमित्तमेकधाभिन्नवस्तिर्जीवति क्रियाभ्यासात् शास्त्रविहितच्छेदान्निःस्यन्दपरिवृद्धत्वाच्च शल्यस्येति। उद्धृत-शल्यन्तूष्णोदकद्रोण्यामवतार्य्य स्वेदयेत् तथा हि वस्तिरसृजा न पूर्य्यते। पूर्णे वा क्षीरिवृक्षकषायन्तु पुष्पनेत्रेण विदध्यात्। भवति चात्र। क्षीरिवृक्षकषायन्तु पुष्पनेत्रेण योजितम्। निर्हरेदश्मरीं तूर्णं रक्तं वस्तिगतञ्च यत्॥ मूत्रमार्ग-विशोधनार्थञ्चास्मै गुड़सौहित्यं वितरेत्। उद्धृत्य चैनां मधुघृताभ्यक्तव्रणं मूत्रविशोधनद्रव्यसिद्धामुष्णां सघृतां यवागूं पाययेदुभयकालं त्रिरात्रम्। त्रिरात्रादूर्द्ध्वं गुड़प्रगाढ़ेन पयसा मृद्वोदनमल्पं भोजयेद् दशरात्रं मूत्रासृग्विशुद्ध्यर्थं व्रणक्लेदनार्थञ्च दशरात्रादूर्द्ध्वं फलाम्लैर्जाङ्गलरसैरुपाचरेत्। ततो दशरात्रं चैन-मप्रमत्तः स्वेदयेत् स्नेहेन द्रवस्वेदेन वा। क्षीरिवृक्षकषायेण वास्य व्रणं प्रक्षालयेत्। लोध्रमधुकमञ्जिष्ठाप्रपौण्डरीककल्केन व्रणं प्रतिग्राहयेत्। एतेष्वेव हरिद्रायुतेषु तैलं घृतं वा विपक्वं व्रणाभ्यञ्जनमिति। स्त्यानशोणितं चोत्तर-वस्तिभिरुपाचरेत्। सप्तरात्राच्च स्वमार्गमप्रतिपद्यमाने मूत्रे व्रणं यथोक्तेन विधिना दहेदग्निना। स्वमार्गप्रतिपन्ने चोत्तरवस्त्यास्थापनानुवासनैरुपाचरेत् मधुरकषायैरिति। यदृच्छया वा मूत्रमार्गप्रतिपन्नामन्तरासक्तां शुक्राश्मरीं शर्करां वा स्रोतसापहरेत्। एवञ्चाशक्ये विदार्य्य वा नाड़ीं शस्त्रेण वड़िशे-नोद्धरेत्। रूढ़व्रणश्चाङ्गनाश्वनगनागरथद्रुमान् नारोहेत वर्षम्, नाप्सु प्लवेत, भुञ्जीत वा गुरु। मूत्रवहशुक्रवहमुष्कस्रोतोमूत्रप्रसेकसेवनीयोनिगुदवस्तीन् परिहरेत्। तत्र मूत्रवहच्छेदान्मरणं मूत्रपूर्णवस्तेः। शुक्रवहच्छेदान्मरणं क्लैव्यं वा। मुष्क-स्रोत-उपघाताद् ध्वजभङ्गः। मूत्रप्रसेकक्षणनान्मूत्रप्रक्षरणम्। सेवनी-

रेतोविघातप्रभवे तु कृच्छ्रे समीक्ष्य दोषं प्रतिकर्म्म कुर्य्यात्।
कार्पासमूलं वसुकाश्मभेदौ बला स्थिरादीनि गवेधुका च॥
वृक्षीरमैन्द्री च पुनर्नवा च शतावरी मध्वशनाखुपर्ण्यौ।
तत्क्वाथसिद्धं पवने नरस्य पित्ताधिके क्षीरमथाऽपि सर्पिः॥
कफे तु यूषादिकमन्नपानं संसर्गजे सर्व्वहितः क्रमः स्यात्॥४१॥
एवं न चेच्छाम्यति तस्य दद्यात् सुरां पुराणां मधु माध्विकं वा।
विहङ्गमांसानि च बृंहणार्थं वस्तिश्च शुक्राशयशोधनार्थम्।
शुद्धस्य तृप्तस्य च वृष्ययोगाः प्रियानुकूलाः प्रमदा विधेयाः॥४२
रक्तोद्भवे तूत्पलनालताल-काशेक्षुबालेक्षुकशेरुकाणि।
पिबेत् सिताक्षौद्रयुतानि खादेदिक्षुं विदारीं त्रपुषाणि चैव॥

योनिच्छेदाद् रुजः प्रादुर्भावः। वस्तिगुदविद्धलक्षणं प्रागुक्तमिति। भवतश्चात्र। मर्म्माण्यष्टावसम्बुध्य स्रोतोजानि शरीरिणाम्। व्यापादयेद् बहून् मर्त्यान् शस्त्रकर्म्मापटुर्भिषक्। सेवनी मुष्क(शुक्र)हरणी स्रोतसी फलयोर्गुदम्। मूत्रसेकं मूत्रवहं मूत्रवस्तिस्तथाष्टमः॥ इति॥ ४०॥

गङ्गाधरः—अथ शुक्रविघातजमूत्रकृच्छ्रचिकित्सामाह—रेत इत्यादि। कार्पासमूलादीनां क्वाथसिद्धं क्षीरमथवा सर्पिः पित्ताधिके पवने। कफेऽधिके तु तेषां क्वाथसिद्धं यूषव्यञ्जनादिकं यवाग्वाद्यन्नपानञ्च। संसर्गजे सर्व्वेषु वातादिषु त्रिषु हितो यः क्रमः स विहितः स्यात्॥ ४१॥

गङ्गाधरः—एवमित्यादि। एवमुक्तक्रमेण चेद्रेतोविघातजमूत्रकृच्छ्रं न शाम्यति, तदा तस्य पुराणां सुरां दद्यात्। मधु वा पुराणं माध्विकं वा पुराणमेव। विहङ्गमांसेन तृप्तस्य वस्तिना शुद्धशुक्राशयस्य च वृष्ययोगा वाजीकरणोक्ताः प्रिया अनुकूलाश्च प्रमदा विधेयाः। इति॥ ४२॥

गङ्गाधरः—रक्तजमूत्रकृच्छ्रचिकित्सामाह—रक्तोद्भवे त्वित्यादि। शल्यादिभिः क्षतेऽभिघाते वा क्षयाद् वा जाते रक्तोद्भवे मूत्रकृच्छ्रे उत्पलनालादीनि समानि पिष्ट्वा सिताक्षौद्रयुतानि पिबेत्। इक्षुं खादेत्

उक्तविधानेनाश्मरीमाकर्षेत्। समीक्ष्येति दोषमुल्बणं समीक्ष्य। मध्वशनाखुपर्ण्यौ मधुपर्णी गडूची, अशनपर्णी अपराजिता। संसर्गज इति त्रिदोषज॥ ३८—४१॥

घृतं श्वदंष्ट्रास्वरसेन सिद्धं क्षीरेण चैवाष्टगुणेन पेयम्।
स्थिरादिकानां कतकादिकानामेकैकशो वा विधिनैव तेन ॥४३॥
क्षीरेण वस्तिर्मधुरौषधैः स्यात् तैलेन वा स्वादुफलोत्थितेन।
यन्मूत्रकृच्छ्रे विहितन्तु पैत्ते तत् कारयेच्छोणितमूत्रकृच्छ्रे ॥४४॥
व्यायामसन्धारणशुष्कभक्त-पिष्टान्नवातार्ककरव्यवायान्।
खर्ज्जूरशालूककपित्थजम्बू-विसं कषायं न रसं भजेत ॥ ४५ ॥

विदारीमूलं त्रपुषफलानि च खादेत्। घृतमित्यादि। श्वदंष्ट्रास्वरसेनाष्टगुणेन क्षीरेण चाष्टगुणेन सिद्धं घृतं पेयम्। स्थिरादिकानां शालपर्ण्यादिपञ्च-मूलानामेकैकशालपर्ण्यादीनामेकैककतकादीनां सर्व्वेषां स्थिरादीनां सर्व्वेषां कतकादीनां वा तेनैव विधिनाष्टगुणेन स्वरसेनाष्टगुणेन क्षीरेण सिद्धं घृतं पेयमिति॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—क्षीरेणेत्यादि। क्षीरेण वस्तिः स्यादथवा मधुरौषधैर्जीवनीयै-र्वस्तिः स्यात्। स्वादुफलानां वीजोत्थितेन तैलेन वा वस्तिः स्यात्। पैत्ते मूत्रकृच्छ्रे यदौषधं विहितं तदपि शल्यादिक्षते रक्तजमूत्रकृच्छ्रे कारयेदिति॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—सर्व्वेषु वर्ज्ज्यान्याह—व्यायामेत्यादि। सन्धारणं मूत्रादि-वेगानाम्, शुष्कद्रव्यभक्षणञ्च पिष्टान्नञ्च वातञ्चार्ककरञ्च व्यवायञ्च खर्ज्जूरा-दीनि च, कषायं रसञ्च मूत्रकृच्छ्री न भजेत। इह मूत्रकृच्छ्रे मूत्राघातानां हेतुत्वादवरोधमभिप्रेत्य नोक्तिः। सुश्रुते च पृथङ्मूत्राघात उक्तः, तद्यथा—"वातकुण्डलिकाऽष्ठीला वातवस्तिस्तथैव च। मूत्रातीतः सजठरो मूत्रोत्सङ्गक्षयौ तथा। मूत्रग्रन्थिर्मूत्रशुक्रमुष्णवातस्तथैव च। मूत्रौकसादौ द्वौ चापि रोगा द्वादश कीर्त्तिताः। रौक्ष्याद् वेगविघाताद्वा वायुर्वस्तौ सवेदनम्। मूत्रं संगृह्य चरति विगुणः कुण्डलीकृतः। सृजेदल्पाल्पमथवा सरुजञ्च शनैःशनैः। वात-

चक्रपाणिः—खादेदिति सिद्धान्येव खादेत्। घृतं श्वदंष्ट्रेत्यादौ साहचर्य्यात् केचित् श्वदंष्ट्रा-स्वरसं अष्टगुणं वदन्ति। तन्न स्नेहसम एव स्नेहेषु भवति। उक्तं हि जतूकर्णे 'कल्कश्चतुर्गुणः स्नेहः स्वरसः स्नेहसम्मितः' इति। तेन क्षीरवत् सर्व्वस्नेहेषु स्वरसाभिधानं ज्ञेयम्। स्थिरादि-कानां मधुररसपाकानां कतककाश्मर्य्यादीनां उक्तो गणो ज्ञेयः। विधिनैव तेनेति पूर्व्वघृतविधानैः

कुण्डलिकां तान्तु व्याधिं विद्यात् सुदारुणम्। शकृन्मार्गस्य वस्तेश्च वायुरन्तरमाश्रितः। अष्ठीलावद्घनं ग्रन्थं करोत्यचलमुन्नतम्। विण्मूत्रानिलसङ्गश्च तत्राध्मानश्च जायते। वेदना जायते वस्तौ वाताष्ठीलेति तां विदुः। वेगं विधारयेद् यस्तु मूत्रस्याकुशलो नरः। निरुणद्धि मुखं तस्य वस्तेर्वस्तिगतोऽनिलः। मूत्रसङ्गो भवेत् तेन वस्तिकुक्षिनिपीड़ितः। वातवस्तिः स विज्ञेयो व्याधिः कृच्छ्रप्रसाधनः। सन्धार्य्य वेगं मूत्रस्य यो भूयः स्रष्टुमिच्छति। तस्य नाभ्येति यदि वा कथञ्चित् सम्प्रवर्त्तते। प्रवाहतो मन्दरुजमल्पमल्पं पुनःपुनः। मूत्रातीतन्तु तं विद्यान्मूत्रवेगविघातजम्। मूत्रस्य विहते वेगे तदुदावर्त्तहेतुना। अपानः कुपितो वायुरुदरं पूरयेद् भृशम्। नाभेरधस्तादाध्मानं जनयेत् तीव्रवेदनम्। तं मूत्रजठरं विद्यादधोवस्तिनिरोधजम्। वस्तौ वाप्यथवा नाले मणौ वा यस्य देहिनः। मूत्रं प्रवृत्तं सज्जेत सरक्तं वा प्रवाहतः। स्रवेच्छनैरल्पमल्पं सरुजं वाथ नीरुजम्। विगुणानिलजो व्याधिर्म्मूत्रसङ्गः स संज्ञितः। रुक्षस्य क्लान्तदेहस्य वस्तिस्थौ पित्तमारुतौ। सदाहवेदनं कृच्छ्रं कुर्य्यातां मूत्रसंक्षयम्। अभ्यन्तरे वस्तिमुखे वृत्तोऽल्पः स्थिर एव च। वेदनावाननिष्पन्दो मूत्रमार्गनिरोधनः। जायते सहसा यस्य ग्रन्थिरश्मरिलक्षणः। स मूत्रग्रन्थिरित्येवमुच्यते वेदनादिभिः। प्रत्युपस्थितमूत्रस्तु मैथुनं योऽभिनन्दति। तस्य मूत्रयुतं रेतः सहसा सम्प्रवर्त्तते। पुरस्ताद् वापि मूत्रस्य पश्चाद् वापि कदाचन। भस्मोदकप्रतीकाशं मूत्रशुक्रं तदुच्यते। व्यायामाध्वातपैः पित्तं वस्तिं प्राप्यानिलावृतम्। वस्तिमेढ्रगुदञ्चैव प्रदहन् स्रावयेदधः। मूत्रं हारिद्रमथवा सरक्तं रक्तमेव वा। कृच्छ्रात् प्रवर्त्तते जन्तोरुष्णवातं वदन्ति तम्। विशदं पीतकं मूत्रं सदाहं बहलं तथा। शुष्कं भवति यच्चापि रोचनाचूर्णसन्निभम्। मूत्रौकसादनं विद्याद्रोगं पित्तकृतं बुधः। शुक्लं भवति यच्चापि शङ्खचूर्णप्रपाण्डरम्। पिच्छिलं संहतं श्वेतं तथा कृच्छ्रं प्रवर्त्तते। मूत्रौकसादं तं विद्यादामयं चापरं कफात्। कषायकल्कसर्पींषि भक्ष्यान् लेहान् पयांसि च। क्षारमध्वासवस्वेदान् वस्तींश्चोत्तरसंज्ञितान्। विदध्यात् मतिमांस्तत्र विधिञ्चाश्मरिनाशनम्। मूत्रोदावर्त्तयोगांश्च कार्त्स्न्येनात्र प्रयोजयेत्। इत्यादि। इति त्रिमर्म्मीये वस्तिगता रोगाः सनिदानचिकित्सिता व्याख्याताः॥ ४५॥

श्वदंष्ट्रास्थाने स्थिरादीनि प्रत्येकं कल्पनीयानि। स्वादुफलोत्थितेनेति मधुराक्षोटादिफलनिष्पन्नेन। व्यायामेत्यादिना मूत्रकृच्छ्रे पथ्यान्याह॥ ४२—४५॥ वस्तिरोगचिकित्सितं समाप्तम्।

व्यायामतीक्ष्णातिविरेकवस्तिचिन्ताभयत्रासगदाभिचाराः ।
छर्द्यामसन्धारणकर्षणानि हृद्रोगकर्त्तॄणि तथा विघातः ॥४६॥

वैवर्ण्यमूर्च्छाज्वरकासहिक्का-
श्वासास्यवैरस्यतृषाप्रमोहाः ।
छर्द्दिः कफोत्क्लेशरुजोऽरुचिश्च
हृद्रोगजाः स्युर्विविधास्तथान्ये ॥ ४७ ॥

हृच्छून्यभावद्रवशोषभेदस्तम्भाः समोहाः पवनाद्विशेषः ।
पित्तात् तमोदूयनदाहमोहाः सन्त्रासतापज्वरपीतभावाः ॥

स्तब्धं गुरु स्यात् स्तिमितञ्च मर्म्म
कफात् प्रसेकज्वरकासतन्द्राः ।
विद्यात् त्रिदोषन्त्वपि सर्व्वलिङ्गं
तीव्रार्त्तितोदं क्रिमिजं सकण्डुम् ॥ ४८ ॥

गङ्गाधरः—अथ हृदयमर्म्मजा रोगा व्याख्यायन्ते। क्रियन्तःशिरसीये प्रागुक्तं पञ्चैव हृदयामया इति, तेषाञ्च शोकोपवासेत्यादिना सनिदानलक्षणान्युक्तानि। पुनरिह चिकित्सार्थं सनिदानलक्षणान्याह—व्यायामेत्यादि। व्यायामाद्यभिचारान्तानि तथा विघातश्चेत्यन्तानि हृद्रोगकर्त्तॄणि भवन्ति ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—हृद्रोगसामान्यलक्षणमाह—वैवर्ण्येत्यादि। हृद्रोगजा हृद्रोगे जायन्त इति ॥ ४७ ॥

गङ्गाधरः—विशेषलक्षणमाह। हृच्छून्येत्यादि। हृदयस्य शून्यभावश्च द्रवश्च धक्धक्करणं शोषश्च भेदश्च स्तम्भश्च, पवनादेव विशेषः। पित्तादाह—पित्तादित्यादि। स्तब्धमित्यादि कफहृद्रोगलक्षणम्। मर्म्म प्रकरणादिह हृदयम्। विद्यादित्यादिना त्रिदोषहृद्रोगलक्षणम्। तीव्रार्त्तितोदं क्रिमिजमितीह

चक्रपाणिः—निदानादिक्रमेण हृद्रोगचिकित्सामाह—गदातिचार इत्यसम्यगुपचारः। वैवर्ण्यादिषु हृद्रोगजेषु हृद्रोगजा इति वचनं हृद्रोगोत्पत्तिसमकालमेव वैवर्ण्यादयो भवन्तीति ज्ञापनार्थम्। यस्मात् तरुणकासे वैवर्ण्यादय उपद्रवा भवन्ति इह तु वैवर्ण्यादयः हृद्रोगमुत्पादयन्ति। हृद्रोगश्च क्रियन्तःशिरसीये विस्तरेणोक्तः। चिकित्साप्रकरणात् इह सङ्क्षेपेणाभिधीयते। मर्म्मेति हृदयम् ॥ ४६—४८ ॥

तैलं ससौवीरकमस्तुतक्रं वाते प्रपेयं लवणं सुखोष्णम्।
मूत्राम्बुसिद्धं लवणैश्च तैलमानाहगुल्मार्त्तिहृदामयघ्नम् ॥
पुनर्नवा दारु सपञ्चमूलं रास्नां यवान् कोलकुलत्थविल्वम्।
पक्त्वा जले तेन पचेत् तु तैलमभ्यङ्गपानेऽनिलहृद्गदघ्नम् ॥४९॥
हरीतकीनागरपुष्कराह्वैर्वयःकयस्थालवणैश्च कल्कैः।
सहिङ्गुभिः साधितमग्र्यसर्पिर्गुल्मे सहृत्पार्श्वगदेऽनिलोत्थे ॥५०
सपुष्कराह्वं फलपूरमूलं महौषधं शठ्यभया च कल्काः।
क्षाराम्बुसर्पिर्लवणैर्विमिश्राः स्युर्वातहृद्रोगविकर्त्तिकाघ्नाः ॥ ५१ ॥
क्वाथः कृतः पौष्करमातुलुङ्ग-पलाशपूतीकशटीसुराह्वैः।
सनागराजाजिवचायमानिः सक्षार उष्णो लवणश्च पेयः ॥ ५२ ॥

सङ्कपवचनम्। कियन्तःशिरसीये विस्तरेण दर्शितं "त्रिदोषजे तु हृद्रोगे यो दुरात्मा निषेवते" इत्यादि ॥ ४८ ॥

गङ्गाधरः—अथैषां चिकित्सितमाह—तैलमित्यादि। वातहृद्रोगे सौवीरादियुक्तं तैलं प्रपेयम्। मूत्राम्बुभ्यां समाभ्यां सिद्धं सैन्धवं लवणं सुखोष्णं प्रपेयम्। लवणैश्च पञ्चभिस्तैलं प्रपेयमानाहादिघ्नम्। पुनर्नवेत्यादि। पुनर्नवादीनि जलेऽष्टगुणे पक्त्वा, पादावशेषे क्वाथे चतुर्गुणे सति तेन तैलं पचेत्। अभ्यङ्गार्थं पानार्थञ्च ॥ ४९ ॥

गङ्गाधरः—हरीतकीत्यादि। वयःस्थामलकी कयस्था सूक्ष्मैला। एभिः कल्कैश्चतुर्गुणे जलेऽग्र्यसर्पिर्गव्यसर्पिः ॥ ५० ॥

गङ्गाधरः—सपुष्कराह्वमित्यादि। फलपूरमूलं मातुलुङ्गमूलं पुष्करादीनां पञ्चानां कल्काः पञ्च पृथगेव क्षाराम्बुना सर्पिषा सैन्धवलवणेन मिश्राः ॥५१॥

गङ्गाधरः—क्वाथ इत्यादि। पौष्करादिसुराह्वान्तैः कृतः क्वाथः नागरादियमान्यन्तचूर्णयुक्तः पेयः। लवणः सैन्धवाख्यः सयवक्षार उष्णः सह जलेन पेयः ॥५२

चक्रपाणिः—तैलमित्यादिना चिकित्सामाह। तैलादीनाम् अत्र समसामत्वं ज्ञेयम्। वयः-कयस्थेति गुडूचीस्वरसग्रहणम्। अग्र्यसर्पिरिति अत्राग्र्यपदं सम्यक् सर्पिषः प्राधान्यख्यापनार्थम्। विकर्त्तिकेह हृदयपरिकर्त्तिकाकारा वेदना। क्वाथः कृत इत्यादौ नागरादीनां कल्कं पौष्करादीनां क्वाथमाहुः ॥ ४९—५२ ॥

पथ्याशटीपौष्करपञ्चकोलात् समातुलुङ्गाद् यमकेन कल्कः ।
गुड़प्रसन्नालवणैश्च भृष्टो हृत्पार्श्वपृष्ठोदरयोनिशूले ॥ ५३ ॥
स्यात् त्र्यूषणं द्वे त्रिफले सपाठे निदिग्धिकागोक्षुरकौ बले द्वे ।
मेदे त्रुटिस्तामलकी स्वगुप्ता त्रुटिर्मधूकं मधुकं स्थिरा च ॥
शतावरी जीवकपृश्निपर्ण्यौ द्रव्यैरिमैरक्षसमैः सुपिष्टैः ।
प्रस्थं घृतस्य प्रपचेद् विधिज्ञः प्रस्थेन दध्ना त्वथ माहिषेण ॥
मात्रां पलं चार्द्धपलं पिचुं वा प्रयोजयेन्माक्षिकसंप्रयुक्तम् ।
श्वासे सकासे त्वथ पाण्डुरोगे हलीमके हृद्ग्रहणीप्रदोषे ॥५४॥
शीतः प्रदेहः परिषेचनञ्च तथा विरेको हृदि पित्तदुष्टे ।
द्राक्षासिताक्षौद्रपरूषकैः स्यात् कृच्छ्रे च पित्तापहमन्नपानम् ॥५५॥

गङ्गाधरः—पथ्येत्यादि । पथ्यादिमातुलुङ्गान्तानां कल्कः गुड़ादिभिः सह मिश्रितः यमकेन घृततैलाभ्यां भृष्टः हृदादिशूले हितः ॥ ५३ ॥

गङ्गाधरः—स्यादित्यादि । द्वे त्रिफले । हरीतकी चामलकी विभीतकमिति त्रयी । त्रिफलाऽथापरा—द्राक्षा काश्मर्य्यं सपरुषकमिति । द्वे बले मेदे च द्वे । त्रुटिः सूक्ष्मैला, पुनः पाठात् स्थूलैला च, भागद्वयं वा । जीवकपृश्निपर्ण्या-वित्येकं पदम् । एषामक्षसमैः कल्कैर्माहिषदध्ना प्रस्थेन घृतप्रस्थं विपचेत् । शीते मधु पादिकं प्रक्षिपेत् । तस्य पलमर्द्धपलं कर्षमाणञ्च क्रमेणोत्तमादिमात्रां प्रयोजयेत् श्वासादौ । त्र्यूषणादिघृतम् ॥ ५४ ॥

गङ्गाधरः—वातहृद्रोगचिकित्सितमुक्त्वा पित्तहृद्रोगचिकित्सितमाह—शीत इत्यादि । शीतस्य सर्व्वत्रान्वयः । द्राक्षादिभिरर्द्धभृतैर्जलैरन्नपानं स्यात् ॥५५॥

चक्रपाणिः—पथ्याशठीत्यादीनां कल्कः यमकेन भृष्टः गुडप्रसन्नालवणैश्च पेय इति व्याख्येयम् ॥ ५३ ॥

चक्रपाणिः—द्वे। त्रिफले इत्यत्र द्राक्षाकाश्मर्य्यपरूषकाणि द्वितीया त्रिफला। त्रुटी पुनः सूक्ष्मैला ॥ ५४ ॥

चक्रपाणिः—शीत इति पित्तहृद्रोगचिकित्सिते ॥ ५५ ॥

पिष्ट्वा पिबञ्चापि सिताजलेन
यष्ट्याह्वयं तिक्तकरोहिणीञ्च ।
क्षतेषु सर्पींषि हितानि सर्प-
मुंद्राश्च ये तान् प्रसमीक्ष्य सम्यक् ॥ ५६ ॥
दद्याद् भिषक् धन्वरसाब्जगव्य-क्षीराशिनां पित्तहृदामयेषु ।
तैरेव सर्व्वे प्रशमं प्रयान्ति पित्तामयाः शोणितसंश्रया ये ॥५७॥
द्राक्षाबलाश्रेयसिशर्कराभिः खर्ज्जूरवीरर्षभकोत्पलैश्च ।
काकोलिमेदायुगजीवकैश्च क्षीरेण सिद्धं महिषीघृतं स्यात् ॥
कशेरुकाशैवलशृङ्गवेर-प्रपौण्डरीकं मधुकं विसस्य ।
ग्रन्थिश्च सर्पिः पयसा पचेत् तैः क्षौद्रान्वितं पित्तहृदामयघ्नम् ॥
स्थिरादिकल्कैः पयसा च सिद्धं द्राक्षारसेनेक्षुरसेन वापि ।
सर्पिर्हितं स्वादुफलेक्षुजाश्च रसाः सुशीता हृदि पित्तदुष्टे ॥५८

गङ्गाधरः—पिष्ट्वेत्यादि। यष्ट्याह्वयादिद्वयं सिताजलेन पिष्ट्वा पिबेत् ॥५६॥

गङ्गाधरः—उरसः क्षतेषु यानि सर्पींषि ये च सर्पिर्मुद्रा उक्तास्तान् धन्वरसाब्जगव्यक्षीराशिनां दद्यात् ॥ ५७ ॥

गङ्गाधरः—द्राक्षेत्यादि। द्राक्षादिभिः कल्कैरेकं घृतम्, खर्ज्जूरादिभिरेकम्, काकोल्यादिभिरेकमिति घृतत्रयम् ; सर्व्वत्र क्षीरं चतुर्गुणम्। कशेरुकेत्यादि। विसस्य मृणालस्य ग्रन्थिः। एतदन्तैः कल्कैः पयसा चतुर्गुणेन सर्पिः पचेत्। शीते मधु पादिकम्। स्थिरादीत्यादि। स्थिरादिः शालपर्ण्यादिः कल्कः पयश्चतुर्गुणमथवा द्राक्षारसश्चतुर्गुणः किंवा चतुर्गुण इक्षुरस इति घृतत्रयं हितम्। एवं स्वादुफलजा द्राक्षादिफलजा रसा इक्षुरसाश्च सुशीता हिताः ॥ ५८ ॥

चक्रपाणिः—क्षतेष्विति क्षतक्षीणचिकित्सिते। श्रेयसी रास्ना। खर्ज्जूरं खर्ज्जूरफलम्। क्षौद्रान्वितमिति साधनोत्तरकालं पादिकमधुयुक्तम्। स्वादुफलेत्यादौ रसा द्रवि स्वरसाः ॥ ५६—५८ ॥

स्विन्नस्य वान्तस्य विलङ्घितस्य क्रिया कफघ्नी कफमर्म्मरोगे ।
कौलत्थधान्यैश्च रसैर्यवान्न-पानानि तीक्ष्णानि सशर्कराणि * ॥
मूत्रे शृताः कट्फलशृङ्गवेर-पीतद्रुपथ्यातिविषाः प्रदेयाः ।
तथा शटीशुण्ठिवचोपकुल्या-रास्नावचापुष्करमूलचूर्णम् ॥
उडुम्बराश्वत्थवटार्ज्जुनाख्ये पालाशरोहीतकखादिरे च ।
क्वाथे त्रिवृत्त्र्यूषणचूर्णसिद्धो लेहः कफघ्नो युत उष्णतोयैः ॥
शिलाह्वयं वा भिषगप्रमत्तः प्रयोजयेत् कल्पविधानदृष्टम् ।
प्राश्याथवागस्त्यहरीतकी † च रसायनं ब्राह्ममथामलक्याः ॥५६॥
त्रिदोषजे लङ्घनमादितः स्यादन्नञ्च सर्व्वेषु हितं विधेयम् ।
हीनातिमध्यत्वमवेक्ष्य चैव कार्य्यं त्रयाणामपि कर्म्म शस्तम् ॥

गङ्गाधरः—पित्तहृद्रोगचिकित्सितमुक्त्वा कफहृद्रोगचिकित्सितमाह—स्विन्नस्येत्यादि। कौलत्थधान्ययो रसैः पक्वं यवान्नं तैरद्धंशृतञ्च पानमित्येवं तीक्ष्णान्यन्नपानानि सशर्कराणि हितानि। मूत्रे इत्यादि। कट्फलादयोऽतिविषान्ता गोमूत्रे शृताः क्वाथरूपा देयाः। तथा शट्यादीनां चूर्णं प्रदेयम्। उडुम्बरेत्यादि। उडुम्बरादिकार्ज्जुनान्तक्वाथे पालाशखादिरान्ते क्वाथे त्रिवृतादिचूर्णं दत्त्वा सिद्धो लेहः पक्त्वा लेहः कार्य्यः, स चोष्णसलिलयुक्तः पेयः। शिलाह्वयमित्यादि। शिलाजतुनामकं लेहं भिषक् प्रयोजयेत्। तथा अगस्त्यहरीतकीलेहं प्रयोजयेत्। ब्राह्मं रसायनं तथामलकीरसायनं प्रयोजयेत् ॥५९॥

गङ्गाधरः—अथ त्रिदोषजहृद्रोगचिकित्सितमाह—त्रिदोषज इत्यादि। सर्व्वेषु वातादिजेषु प्रत्येकं विहितं मिलित्वा विधेयम्। तत्र हीनादिदोषमवेक्ष्य तथानु-

चक्रपाणिः—स्विन्नस्येत्यादि कफजहृद्रोगचिकित्साधिकारः। शङ्कराणीति कल्याणकराणि। कल्पशब्देन च क्षुद्ररसायनमुच्यते। प्राश इति च्यवनप्राशः। अगस्त्येति लेहविशेषणम् ॥ ५९ ॥

चक्रपाणिः—त्रिदोषज इत्यादौ आदौ लङ्घनविधानं हृदयस्य कफस्थानतया, तद्गदे त्रिदोषजेऽपि कफ एवादौ लङ्घनेन जेय इति मत्वा कृतम्। त्रिदोषजे उल्वणदोषचिकित्सासूत्रमाह—हीनाधीत्यादि। हीनत्वमधिकत्वं मध्यमत्वञ्च दोषाणामवेक्ष्य यत् कर्म्म शस्तं अधिकदोष-

* च शङ्कराणीति पाठान्तरम्। † प्राशस्तथागस्त्यहरीतकी च इति वा पाठः।

भुक्तेऽधिकं जीर्य्यति शूलमल्पं
जीर्णे स्थितं स्यात् सुरदारु कुष्ठम्।
सतिल्वकं द्वे लवणे विड़ङ्ग-
मुष्णाम्बुना सातिविषं पिबेत् सः॥
जीर्णेऽधिके स्नेहविरेचनं स्यात्
फलैर्विरेच्यो यदि जीर्य्यति स्यात्।
त्रिष्वेव कालेष्वधिके तु शूले
तीक्ष्णं हितं मूलविरेचनं स्यात्॥ ६०॥

प्रायोऽनिलो रुद्धगतिः प्रकुप्यत्यामाशये शोधनमेव तस्मात्।
कार्य्यं तथा लङ्घनपाचनञ्च सर्व्वं क्रिमिघ्नं क्रिमिहृद्गदे च॥६१॥

रूपेण त्रयाणामपि कर्म्म शस्तं स्यात्। भुक्त इत्यादि। त्रिदोषजे हृद्रोगे भुक्ते भुक्तमात्रे शूलमधिकं स्यात्, अन्ने जीर्य्यति स्वल्पं शूलम्, जीर्णेऽन्ने शूलं स्थितं स्यात्। तत्र स हृद्रोगी सुरदारुप्रभृतीनामतिविषान्तानां चर्णमुष्णाम्बुना पिबेत्। जीण इत्यादि। यस्मिन् हृद्रोगे त्रिदोषजेऽन्ने जीर्णेऽधिकं शूलं स्यात् तत्र स्नेहविरेचनमेरण्डतैलादिना हितं स्यात्। तत्रान्ने जीर्य्यति सति यद्यधिकं शूलं स्यात् तदा फलैर्विरेचनोक्तफलिनीनां फलैर्विरेच्यः स स्यात्। त्रिषु भुक्तमात्रजीर्य्यज्जीर्णेषु कालेषु शूलेऽधिके तीक्ष्णं मूलं विरेचनं मूलिनीषु मध्ये यत् तीक्ष्णं मूलं विरेचनं तद्धितं स्यात्॥ ६०॥

गङ्गाधरः—क्रिमिहृद्रोगचिकित्सामाह—प्राय इत्यादि। क्रिमिहृद्रोगे च यस्मादनिलो रुद्धगतिः सन्नामाशये प्रायः प्रकुप्यति तस्मादेवैवं शोधनं कार्य्यम्, क्षपकतया तत् कार्य्यमिति वाक्यार्थः। भुक्तेऽधिकमित्यादिना सान्निपातिकहृद्रोगे प्रायो भवि-शूलं लक्षणभेदेन विभजन् चिकित्सति। भुक्तेऽधिकमित्यादिना श्लेष्मशूलमुच्यते। स्थित-मिति प्रशान्तम्। जीर्णेऽधिकमित्यादिना अनिलशूलम्। जीर्य्यति अधिकमित्यनेन पैत्तिकं ब्रूते। फलैरिति द्राक्षाकाश्मर्य्यादिभिः। त्रिष्वेवेत्यादिना सान्निपातिकशूलमाह। मूल-विरेचनं त्रिवृन्मूलादिभिर्विरेचनम्॥ ६०॥

चक्रपाणिः—विरेचनोपपत्तिमाह—प्रायोऽनिल इत्यादि। अत्र चानिलकोपे यद्यपि वस्तिरुचिता तथापि आमाशयशोधनं विरेचनमेव ज्ञेयम्। क्रिमिघ्नमिति व्याधितरूपीये क्रिमिहरत्वेनोक्तं विधानम्॥ ६१॥

इति हृद्रोगचिकित्सितम्।

सन्धारणाजीर्णरजोऽतिभाष्य-क्रोधर्त्तुवैषम्यशिरोऽभितापैः ।
प्रजागरातिस्वपनाम्बुशीतैरवश्यया मैथुनवाष्पधूमैः ।
संस्त्यानदोषे शिरसि प्रदुष्टो वायुः प्रतिश्यायमुदीरयेत् तु ॥
घ्राणार्त्तितोदौ क्षवथुर्जलाभः स्रावोऽनिलात् सस्वरशीर्षरोगः ।
नासाग्रपाकज्वरवक्तृशोषास्तृष्णास्रशीतस्रवणानि पित्तात् ॥
कासारुचिस्रावघनप्रसेकाः कफाद्गुरुः स्रोतसि चापि कण्डूः ।
सर्व्वाणि रूपाणि तु सन्निपातात्
स्युः पीनसेऽतीव रुजोऽतिदुःखे ॥ ६२ ॥

तथा लङ्घनपाचनञ्च कार्य्यम्। सर्व्वं क्रिमिघ्नं भेषजं यद् यत् प्रागुक्तं तत् सर्व्वं कार्य्यमिति। इति त्रिमर्म्मीये हृदयमर्म्मविकाराः सनिदानचिकित्सिता व्याख्याता भवन्ति ॥ ६१ ॥

गङ्गाधरः—अथ शिरोमर्म्मगतानां चिकित्सिते वक्तव्ये प्रथममल्पत्वान्नासारोगमाह—सन्धारणेत्यादि। अधार्य्यवेगानां प्रवर्त्तमानानां सन्धारणमजीर्णञ्च रजोधूलिर्नासया प्रविष्टं प्रजागरो रात्रिजागरणम् अम्बुशीतैरम्बुनः शैत्यसेवनेन, अवश्यया अवश्याशब्दो निहारवाची। संस्त्यानो दोषः कफादिर्यत्र तस्मिन् शिरसि सति। एभिः प्रदुष्टो वायुः प्रतिश्यायमुदीरयेत्। तस्य लक्षणं घ्राणेत्यादि। घ्राणस्यार्त्तितोदौ स्वररोगः स्वरभङ्गः शीर्षरोगः शिरःपीड़ा, वातात् प्रतिश्याये भवन्ति। पित्तात् प्रतिश्याये नासाग्रपाकादीनि स्युः। कफात् प्रतिश्याये कासादिकण्ड्वन्तानि स्युः। सन्निपातात् पीनसे प्रतिश्यायेऽतिदुःखेऽतीव रुजो भवन्ति, सर्व्वाणि च घ्राणार्त्तितोदादिकण्डन्तानि भवन्ति ॥ ६२ ॥

चक्रपाणिः—क्रमागतशिरोरोगचिकित्सायां वक्तव्यायां शिरोरोगहेतुं प्रतिश्यायमेव तावदाह। शालाक्ये उक्तम्—'भूयिष्ठं व्याधयः सर्व्वे प्रतिश्यायनिमित्तजाः। तस्मात् रोगैः प्रतिश्यायः पूर्व्वमेवोपदिश्यते' इति। यद्यपि राजयक्ष्मचिकित्सिते प्रतिश्याय उक्त एव, तथापि तत्र यक्ष्मपूर्व्वतया तथोक्तः। इह तु स्वतन्त्रः प्रतिश्याय उच्यत इति विशेषः। रजो धूलिः। अतिस्वप्नो दिवास्वप्नः। अवश्यायः तुषारः। संस्त्यानदोष इति निभृतदोषे। घ्राणार्त्तीत्यादिना वातादिप्रतिश्यायानां चतुर्णां क्रमाल्लक्षणमाह। सस्वरमूर्द्धरोग इति स्वररोगः स्वरभेदः। कफाच

सर्व्वोऽतिवृद्धोऽहितभोजनात् तु दुष्टप्रतिश्याय उपेक्षितः स्यात् ॥
ततश्च रोगाः क्षवथुश्च नासा-शोषः प्रतीनाहपरिस्रवौ च।
घ्राणस्य पूतित्वमपीनसश्च सपाकशोथोऽर्व्वुदपूयरक्तः ॥
अरूंषि शीर्षश्रवणाक्षिरोगाः खालित्यहर्य्यर्ज्जुनलोमभावाः।
तृट्श्वासकासज्वररक्तपित्त-वैस्वर्य्यशोषाश्च ततो भवन्ति ॥ ६३ ॥
रोधाभिघातस्रवशोषपाकैर्घ्राणं युतं यस्य न वेत्ति गन्धम्।
दुर्गन्धि चास्यं बहुशः प्रकोपि-दुष्टप्रतिश्यायमुदाहरेत् तम् ॥

गङ्गाधरः—सर्व्व इत्यादि। सर्व्व एव प्रतिश्यायः पुनरहितभोजनादतिवृद्धश्चेदुपेक्ष्यते तदा दुष्टप्रतिश्यायः स्यात्। ततश्चेत्यादि। ततो दुष्टप्रतिश्यायाद्रोगा इमे भवन्ति क्षवथुश्चेत्यादयः। सुश्रुते चोक्तम्। "अपीनसः पूतिनस्यं नासापाकस्तथैव च। तथा शोणितपित्तश्च पूयशोणितमेव च। क्षवथुभ्रं शथुर्दीप्तो नासानाहः परिस्रवः। नासाशोषेण सहिता द्वगैकश्चेरिता गदाः। चत्वार्य्यर्शांसि चत्वारः शोफाः सप्तार्व्वुदानि च। प्रतिश्यायाश्च ये पञ्च वक्ष्यन्ते सचिकित्सिताः। एकत्रिंशन्मितास्ते तु नासारोगाः प्रकीर्त्तिताः ॥" इति ॥ ६३ ॥

गङ्गाधरः—तत्र दुष्टप्रतिश्यायलक्षणमाह—रोधेत्यादि। घ्राणं नासिका रोधादिभिर्युक्तं यस्य नरस्य गन्धं न वेत्ति। आस्यञ्च दुर्गन्धि तस्य तं बहुशः प्रकोपिणं दुष्टप्रतिश्यायमुदाहरेत्। सुश्रुते चोक्तम्। "दुर्गन्धोच्छ्वासवदनस्तथा गन्धं न वेत्ति च। मूर्च्छन्ति चात्र क्रिमयः श्वेताः कृष्णास्तथाणवः। क्रिमिमूर्द्धविकारेण समानश्चास्य लक्षणम्। प्रक्लिद्यति पुनर्नासा पुनश्च परिशुष्यति। मुहुरानह्यते चापि मुहुर्विव्रियते तथा। निश्वासोच्छ्वासदौर्गन्ध्यं तथा गन्धान् न वेत्ति च। एवं दुष्टप्रतिश्यायं जानीयात् कृच्छ्रसाधनम्। सर्व्व एव प्रतिश्याया नरस्याप्रतिकारिणः। कालेन रोगजननाः जायन्ते दुष्टपीनसाः। वाधिर्य्यमान्ध्यमघ्राणं घोरांश्च नयनामयान्। कासाग्नि-

गुर्व्वित्यादौ गुरुशब्दः कण्डूविशेषणम्। स्रोतसीति नासास्रोतसि। सर्व्वोऽतिवृद्ध इत्यादिना दुष्टप्रतिश्यायलक्षणमाह। अत्र मुखरोगं ये न पठन्ति ते शिरोरोगग्रहणेनैव मुखरोगस्य ग्रहणमिति मन्यन्ते। एतेषां दुष्टप्रतिश्यायक्षवथादीनां शालाक्यादिषु विस्तरः। अत्र तु पराधिकारत्वात् संक्षेप एव ॥ ६२। ६३ ॥

संस्पृश्य मर्म्माण्यनिलस्तु मूर्द्ध्नि विश्वक्पथस्थः क्षवथुं करोति ।
क्रुद्धः स संशोष्य कफन्तु नासा-शृङ्गाटकघ्राणविशोषणञ्च ॥
उच्छ्वासमार्गञ्च कफः सवातो रुन्ध्यात् प्रतीनाहमुदाहरेत् तम् ।
यो मस्तुलुङ्गाद् घनपीतपक्वः कफः स्रवेदेष परिस्रवस्तु ।
वैवर्ण्यदौर्गन्ध्यमुपेक्षया तु स्यात् पूतिनस्यं श्वयथुभ्रमश्च ॥

सादशोफांश्च वृद्धाः कुर्व्वन्ति पीनसाः ॥" इति। प्रतिश्यायपीनसावेकपर्य्यायौ। क्षवथुप्रभृतयो रोगा नासारोगाः स्वतन्त्राश्च वृद्धप्रतिश्यायजाश्च भवन्ति। सुश्रुते शोणितजप्रतिश्यायः पञ्चम उक्तः। "रक्तजे तु प्रतिश्याये रक्तस्रावः प्रवर्त्तते। ताम्राक्षश्च भवेज्जन्तुरुरोघातप्रपीड़ितः ॥" इति। न स तन्त्रेऽस्मिन्नुक्तः, पित्तप्रतिश्याये रक्तयोगे रक्तस्राववचनात् तत्रावरोधः कृतः, ऋते हि दोषान्न रक्तं व्याधिकरणे प्रभवतीत्यभिप्रायः। क्षवथुप्रभृतीनां क्रमेण लक्षणान्याह—संस्पृश्येत्यादि। मूर्द्धि विश्वक्पथस्थोऽनिलो नासास्थमर्म्माणि संस्पृश्य क्षवथुं करोति। सुश्रुते तु—"घ्राणाश्रिते मर्म्मणि संप्रदुष्टे यस्यानिलो नासिकया निरेति। कफानुयातो बहुशः सशब्दस्तं रोगमाहुः क्षवथुं विधिज्ञाः। तीक्ष्णोपयोगादतिजिघ्रतो वा भावान् कटूनर्कनिरीक्षणाद् वा। सूत्रादिभिर्वा तरुणास्थिमर्म्मण्युद्घाट्टितेऽन्यः क्षवथुर्निरेति" ॥ इति। नासाशोषमाह। क्रुद्धः स वायुः कफं संशोष्य नासाशृङ्गाटके नासापुटके घ्राणे च विशोषणञ्च करोति। सुश्रुते च—"घ्राणाश्रिते श्लेष्मणि मारुतेन पित्तेन गाढं परिशोषिते च। समुच्छ्वसित्यूर्द्धमधश्च कृच्छ्राद् यस्तस्य नासापरिशोष उक्तः ॥" इति। नासाप्रतिनाहमाह—उच्छ्वासेत्यादि। यस्य सवातः कफ उच्छ्वासमार्गं रुन्ध्यात् तस्य तं प्रतिनाहमुदाहरेत्। सुश्रुते च—"कफावृतो वायुरुदानसंज्ञो यदा स्वमार्गं विगुणः स्थितः स्यात्। घ्राणं वृणोतीव तदा स रोगो नासाप्रतीनाह इति प्रदिष्टः ॥" परिस्रवमाह—य इत्यादि। मस्तुलुङ्गाद्घनश्च पीतश्च पक्वश्च यः कफः स्रवेत् स एष नासापरिस्रवः। सुश्रुते चोक्तः—"अजस्रमच्छं सलिलप्रकाशं यस्याविवर्णं स्रवतीह नासा। रात्रौ विशेषेण च तं विकारं नासापरिस्रावमिति व्यवस्येदिति" द्विधैव परिस्रवो घनकफश्च जलवच्चेति न विरोधः। घ्राणपूतित्वमाह—वैवर्ण्यमित्यादि। प्रतिश्यायस्योपेक्षया वैवर्ण्यं दौर्गन्ध्यञ्च नासायां स्यात्

चक्रपाणिः—रोषाभिघातेत्यादिना दुष्टप्रतिश्यायादीनां क्रमेण लक्षणान्याह—क्रुद्ध इत्यादौ

आनह्यते यस्य विशुष्यते च प्रक्लिद्यते धूप्यति यस्य नासा।
न वेत्ति यो गन्धरसांश्च जन्तुर्जुष्टं व्यवस्येत् तमपीनसेन।
तञ्चानिलश्लेष्मभवं विकारं ब्रूयात् प्रतिश्यायसमानलिङ्गम् ॥ ६४
सदाहरागः श्वयथुः सपाकः स्यात् घ्राणपाकोऽपि च रक्तपित्तात्।
घ्राणाश्रितासृक्प्रभृतीन् प्रदूष्य कुर्व्वन्ति नासाश्वयथुं मलाश्च ॥
घ्राणे तथोच्छ्वासगतिं निरुध्य मांसप्रदोषादपि चार्व्वुदानि।
घ्राणात् स्रवेद्वा श्रवणान्मुखाद्वा पित्तात्कमस्त्वपि पूयरक्तम् ॥
कुर्य्यात् सपित्तः पवनः कफादीन् सन्दूष्य चारूंषि सदाहपाकम् ॥ ६५

श्वयथुश्च भ्रमश्च स्यात्, तत् पूतिनस्यं विद्यात्। अपीनसमाह—आनह्यत इत्यादि ॥ ६४ ॥

गङ्गाधरः—नासापाकमाह—सदाहेत्यादि। पाकवान् श्वयथुः स्फोटविशेषः। सुश्रुते च—"घ्राणाश्रितं पित्तमरूंषि कुर्य्याद् यस्मिन् विकारे बलवांश्च पाकः। तं नासिकापाकमिति व्यवस्येत् विक्लेदकोथावपि यत्र दृष्टौ ॥" इति। नासाशोथमाह—घ्राणाश्रितेत्यादि। असृक्प्रभृतीन् शोथोक्तान् दूष्यान् घ्राणाश्रितान् मला वातादयः प्रदूष्य चतुर्व्विधं नासाश्वयथुं कुर्व्वन्ति। सुश्रुते च—"दोषैस्त्रिभिस्तैः पृथगेकशश्च ब्रूयात् तथार्शांसि तथैव शोफान्।" इति। नासार्व्वुदमाह—घ्राणे इत्यादि। घ्राणे मांसप्रदोषादुच्छ्वासगतिं निरुध्य सप्तधार्व्वुदानि भवन्ति। सुश्रुते च—"शालाक्यसिद्धान्तमवेक्ष्य वापि सर्व्वात्मकं सप्तविधार्व्वुदन्तु।" पूयरक्तमाह। घ्राणादित्यादि। पित्तात्कमस्त्वं पीतरक्तम्। सुश्रुते च—"दोषैर्विदग्धैरथवापि जन्तोर्ललाटदेशेऽभिहतस्य तैस्तैः। नासा स्रवेत् पूयमसृग्विमिश्रं तं पूयरक्तं प्रवदन्ति रोगम् ॥" इति। अथारूंषि चाह—कुर्य्यादित्यादि। सपित्तः पवनः कफादीन् कफरक्तादीन् सन्दूष्य सदाहपाकमरूंषीति नाम कुर्य्यात्। सुश्रुते—द्वौ नासारोगावपरावुक्तौ भ्रंशथुर्दीप्तश्चेति। तद्यथा—"प्रभ्रश्यते नासिकयैव यश्च सान्द्रो विदग्धो लवणः कफस्तु। प्राक् सञ्चितं मूर्द्धि च पित्ततप्तं तं भ्रंशथुं व्याधिमुदाहरन्ति ॥ घ्राणे भृशं

स इत्यनिलः। मस्तुलुङ्गादिति मस्तिष्कात्। सपित्त इत्यादिना अरूंषिकामाह—सा न शिरोभवा ज्ञेया ॥ ६४। ६५ ॥

भृशार्त्तिशूलं स्फुरतीह वातात्
पित्तात् सदाहार्त्ति कफाद्गुरु स्यात् ॥
सर्व्वैस्त्रिदोषं क्रिमिजं सकण्डु
दौर्गन्ध्यतोदार्त्तियुतं शिरः स्यात् ॥ ६६ ॥

मुखामये मारुतजे तु शोथः कार्कश्यरौक्ष्ये ऽनिलजा रुजश्च ।
कृष्णारुणं निष्पतनं सशीतं प्रस्रंसनस्यन्दनतोदभेदाः ॥
तृष्णाज्वरस्फोटकदाहपाका धूमायनञ्चाप्यवदीर्णता च ।
पित्तात् समूर्च्छा विविधा रुजश्च वर्णाश्च शुक्लारुणपाण्डुवर्ज्जाः ॥
कण्डूर्गुरुत्वं सितविज्जलत्वं स्वेदोऽरुचिर्जाड्यकफप्रसेकौ ।
उत्क्लेशमन्दानलता च तन्द्रा रुजश्च मन्दाः कफवक्त्ररोगे ॥

दाहसमन्विते तु विनिःसरेद् धूम इवेह वायुः । नासा प्रदीप्तेव च यस्य जन्तो-र्व्याधिन्तु तं दीप्तमुदाहरन्ति" ॥ ६५ ॥

गङ्गाधरः—अथ शीर्षास्यकर्णाक्षिरोगाः क्रमेणोच्यन्ते। भृशार्त्तीत्यादि। पञ्च शिरोरोगाः कियन्तःशिरसीये विस्तरेणोक्ताः, इह चिकित्सार्थं संग्रहेणाह। वातात् शिरो भृशार्त्तिशूलं स्फुरतीव। पित्तात् सदाहार्त्ति सत् शिरः स्फुरतीव। कफात् गुरु सत् शिरः स्फुरतीव। त्रिदोषं शिरः सर्व्वै रूपैः स्फुरति। क्रिमिजशिरोरोगयुतं शिरः सकण्डु स्याद् दौर्गन्ध्यादियुतञ्च स्यादिति पञ्च शिरोरोगाः ॥ ६६ ॥

गङ्गाधरः—अथास्यरोगा उच्यन्ते। मुखामय इत्यादि। मारुतजे मुखरोगे शोफादयस्तोदभेदान्ता भवन्ति। कार्कश्यरौक्ष्ये द्विवचनान्तत्वेन प्रगृह्यमपि उत्सर्गविधिः संहिता विवक्षिता न तु प्रकृतिभाव इति। तृष्णेत्यादि। शुक्ला-ऽरुणपाण्डुवर्णभिन्ना वर्णाः। पित्तान्मुखामये तृष्णादयः स्युः। कण्डूरित्यादि। कफवक्त्ररोगे कण्डूप्रभृतयः स्युः। सितं श्वेतं विज्जलं पिच्छिलं मुखम्।

चक्रपाणिः—भृशार्त्तीत्यादिना यद्यपि प्रतिश्यायोपद्रवत्वेन शिरोरोगाणां लक्षणमुच्यते, तथापि स्वतन्त्रोत्पन्नानामपि शिरोरोगाणामेतदेव लक्षणं ज्ञेयम्। एवं मुखरोगादिषु लक्षणेषु वाच्यम्। सर्व्वैस्त्रिदोषमिति वातादिमिलितैर्लक्षणैस्त्रिदोषं स्यादित्यर्थः ॥ ६६ ॥

चक्रपाणिः—निष्पतनमिति मुखेनैव। तृष्णेत्यादि पित्तजमुखरोगलक्षणम्। यद्यपि शालाक्ये

सर्व्वाणि रूपाणि तु वक्त्ररोगे
भवन्ति यस्मिन् स तु सन्निपातात् ॥ ६७ ॥
संस्थानदूष्याकृतिनामभेदाच्चैते चतुःषष्टिविधा भवन्ति ॥
शालाक्यतन्त्रे विहितानि तेषां निमित्तरूपाकृतिभेषजानि।
यथाप्रदेशञ्च चतुर्व्विधस्य चिकित्सितं वक्त्रगदस्य वक्ष्ये ॥६८॥

सर्व्वाणीत्यादि। सन्निपाताद् वक्त्ररोगः स तु यस्मिन् वक्त्ररोगे सर्व्वाणि शोथादीनि मन्दरुजान्तानि रूपाणि भवन्ति ॥ ६७ ॥

गङ्गाधरः—इति चत्वारो ये मुखामयास्तत्र ते संस्थानदूष्याकृतिनामभेदाच्चैकश्चतुःषष्टिधा चेति पञ्चषष्टिधा भवन्ति। तेषां शालाक्यप्रधानतन्त्रे निमित्तादीनि विस्तरेण विहितानि। कायप्रधानतन्त्रे त्वस्मिन् न विस्तरेणोक्तानि भवन्ति। अथ चतुर्व्विधस्य तु वक्त्रगदस्य यथाप्रदिष्टं चिकित्सितमहं वक्ष्ये। सुश्रुते तु ते पञ्चषष्टिधा मुखरोगा उक्ताः। तद् यथा। "मुखरोगाः पञ्चषष्टिः सप्तस्वायतनेषु, तत्रायतनानि ओष्ठौ दन्तमूलानि दन्ता जिह्वा तालु कण्ठः सर्व्वाणि चेति। तत्राष्टावोष्ठयोः पञ्चदश दन्तमूलेषु अष्टौ दन्तेषु पञ्च जिह्वायां नव तालुनि सप्तदश कण्ठे त्रयः सर्व्वेष्वायतनेषु। तत्रौष्ठप्रकोपा वातपित्तश्लेष्मसन्निपातरक्तमांसमेदोऽभिघातनिमित्ताः। कर्कशौ परुषौ स्तब्धौ कृष्णौ तीव्ररुगन्वितौ। दाल्येते परिपाट्येते ओष्ठौ मारुतकोपतः ॥ आचितौ पिड़काभिस्तु सर्षपाकृतिभिर्भृशम्। सदाहपाकसंस्रावौ नीलौ पीतौ च पित्ततः ॥ सवर्णाभिस्तु चीयेते पीड़काभिरवेदनौ। कण्डूमन्तौ कफाच्छूनौ पिच्छिलौ शीतलौ गुरू ॥ सकृतकृष्णौ सकृत्पीतौ सकृच्छ्वेतौ तथैव च। सन्निपातेन विज्ञेयावनेकपिड़काचितौ ॥ खर्ज्जूरफलवर्णाभिः पिड़काभिः समाचितौ। रक्तोपसृष्टौ रुधिरं स्रवतः शोणितप्रभौ ॥ मांसदुष्टौ गुरू स्थूलौ मांसपिण्डवदुन्नतौ। जन्तवश्चात्र मूर्च्छन्ति नरस्योभयतो मुखात् ॥ मेदसा घृतमण्डाभौ कण्डूमन्तौ स्थिरौ मृदू। अच्छस्फटिकसङ्काशमास्रावं स्रवतो गुरू ॥

मुखरोगाणां प्रपञ्चः, तथाप्यत्रैव सर्व्वेषां चतुर्व्विधमुखरोगेऽन्तर्भावं दर्शयन्नाह—संस्थानेत्यादि। संस्थानं महारोगः दूष्यं रक्तादि आकृतिर्लिङ्गं इत्यादिभेदाः चतुःषष्टिविधा भवन्ति, ते च शालाक्ये एवोन्नेयाः। मुखरोगाणान्तु चतुःषष्टित्वं वैदेहमतानुसारेणोक्तम्। सुश्रुते तु पञ्चषष्टिमुखरोगा उक्तास्तथापीह चतुर्व्विधेष्वेव यथाप्रदेशं अन्तर्निवेशः कृतः ॥ ६७। ६८ ॥

क्षतजाभौ विदीर्य्यते पाट्यते चाभिघाततः। ग्रथितौ च समाख्याताबोष्ठौ कण्डूसमन्वितौ॥ दन्तमूलगतास्तु शीतादो दन्तपुप्पुटको दन्तवेष्टकः शौषिरो महाशौषिरः परिदर उपकुशो दन्तवैदर्भो वर्द्धनोऽधिमांसो नाड्यः पञ्चेति। शोणितं दन्तवेष्टेभ्यो यस्याकस्मात् प्रवर्त्तते। दुर्गन्धीनि सकृष्णानि प्रक्लेदीनि मृदूनि च। दन्तमांसानि शीर्य्यन्ते पचन्ति च परस्परम्। शीतादो नाम स व्याधिः कफशोणितसम्भवः॥ दन्तयोस्त्रिषु वा यस्य श्वयथुः सरुजो महान्। दन्तपुप्पुटको ज्ञेयः कफरक्तनिमित्तजः॥ स्रवन्ति पूयरुधिरं चला दन्ता भवन्ति च। दन्तवेष्टः स विज्ञेयो दुष्टशोणितसम्भवः॥ श्वयथुर्दन्तमूलेषु रुजावान् कफरक्ततः। लालास्रावी स विज्ञेयः कण्डूमान् शौषिरो गदः॥ दन्ताश्चलन्ति वेष्टेभ्यस्तालु चाप्यवदीर्य्यते। दन्तमांसानि पच्यन्ते मुखञ्च परिपीड्यते। यस्मिन् स सर्व्वजो व्याधिर्महाशौषिरसंज्ञकः॥ दन्तमांसानि शीर्य्यन्ते यस्मिन् ष्ठीवति चाप्यसृक्। पित्तासृक्कफजो व्याधिज्ञ यः परिदरो हि सः॥ वेष्टेषु दाहः पाकश्च तेभ्योदन्ताश्चलन्ति च। आघट्टिताः प्रस्रवन्ति शोणितं मन्दवेदनाः। आध्मायन्ते स्रुते रक्ते मुखं पूति च जायते। यस्मिन् उपकुशः स स्यात् पित्तरक्तकृतो गदः॥ घृष्टेषु दन्तमूलेषु संरम्भो जायते महान्। भवन्ति च चला दन्ता स वैदर्भोऽभिघातजः॥ मारुतेनाधिको दन्तो जायते तीव्रवेदनः। वर्द्धनः स मतो व्याधिर्जाते रुक् च प्रशाम्यति॥ हानव्ये पश्चिमे दन्ते महान् शोथो महारुजः। लालास्रावी कफकृतो विज्ञेयः सोऽधिमांसकः॥ दन्तमूलगता नाड्यः पञ्च ज्ञेया यथेरिताः॥ दन्तगतास्तु दालनः क्रिमिदन्तको दन्तहर्षो भञ्जनकः शर्करा कपालिका श्यावदन्तको हनुमोक्षश्चेति। दाल्यन्ते बहुधा दन्ता यस्मिंस्तीव्ररुगन्विताः। दालनः स इति ज्ञेयः सदागतिनिमित्तजः॥ कृष्णच्छिद्री चलः स्रावी ससंरम्भो महारुजः। अनिमित्तरुजो वाताद् विज्ञेयः क्रिमिदन्तकः॥ दशनाः शीतमुष्णञ्च सहन्ते स्पर्शनं न च। यस्य तं दन्तहर्षन्तु व्याधिं विद्यात् समीरणात्॥ वक्त्रं वक्रं भवेद् यस्मिन् दन्तभङ्गश्च तीव्ररुक्। कफवातकृतो व्याधिः स भञ्जनकसंज्ञितः॥ शर्करेव स्थिरीभूतो मलो दन्तेषु यस्य वै। सा दन्तानां गुणघ्नी तु विज्ञेया दन्तशर्करा॥ दलन्ति दन्तवल्कानि यदा शर्करया सह। ज्ञेया कपालिका सैव दशनानां विनाशिनी॥ योऽसृङ्मिश्रेण पित्तेन दग्धो दन्तस्त्वशेषतः। श्यावतां नीलतां वापि गतः स श्यावदन्तकः॥ वातेन तैस्तैर्भावस्तु हनुसन्धिर्विसंहतः। हनुमोक्ष इति ज्ञेयो व्याधिरर्द्दितलक्षणः॥ जिह्वागतास्तु कण्टकास्त्रिविधा-

त्रिभिर्दोषैरलास उपजिह्विका चेति। जिह्वाऽनिलेन स्फुटिता प्रसुप्ता भवेच्च शाकच्छदनप्रकाशा। पित्तेन पीता परिदह्यते च चिता सरक्तैरपि कण्टकैश्च। कफेन गुर्व्वी बहला चिता च मांसोद्गमैः शाल्मलकण्टकाभैः॥ जिह्वातले यः श्वयथुः प्रगाढ़ः सोऽलाससंज्ञः कफरक्तमूर्त्तिः। जिह्वां स तु स्तम्भयति प्रवृद्धो मूले तु जिह्वा भृशमेति पाकम्॥ जिह्वाग्ररूपः श्वयथुर्हि जिह्वामुन्नाम्य जातः कफरक्तयोनिः। प्रसेककण्डूपरिदाहयुक्ता प्रकथ्यतेऽलावुपजिह्विकेति॥ तालुगतास्तु गलशुण्डिका तुण्डिकेर्य्यऽध्रुषो मांसकच्छपोऽर्व्वुदं मांससङ्घात-स्तालुपुप्पुटस्तालुशोषस्तालुपाकश्चेति। श्लेष्मासृग्भ्यां तालुमूलात् प्रवृद्धो दीर्घः शोफो ध्मातवस्तिप्रकाशः। तृष्णाकासश्वासकृत् सम्प्रदिष्टो व्याधिर्वैद्यै-र्गलशुण्डीति नाम्ना॥ शोफः स्थूलस्तोददाहप्रपाकी प्रागुक्ताभ्यां तुण्डिकेरी मता तु॥ शोफः स्तब्धो लोहितस्तालुदेशे रक्ताज् ज्ञेयः सोऽध्रुषो रुग्ज्वराढ्यः। कूर्म्मोत्सन्नोऽवेदनः शीघ्रजन्माऽरक्तो ज्ञेयः कच्छपः श्लेष्मणा स्यात्॥ पद्माकारं तालुमध्ये तु शोफं विद्याद् रक्तादर्व्वुदं प्रोक्तलिङ्गम्॥ दुष्टं मांसं श्लेष्मणा नीरुजञ्च ताल्वन्तःस्थं मांससङ्घातमाहुः॥ नीरुक् स्थायी कोलमात्रः कफात् स्यान्मेदोयुक्तात् पुप्पुटस्तालुदेशे॥ शोषोऽत्यर्थं दीर्य्यते चापि तालु श्वासो वाताद् तालुशोषः सपित्तात्॥ पित्तं कुर्य्यात् पाकमत्यर्थघोरं तालुन्येनं तालुपाकं वदन्ति॥ कण्ठगतास्तु रोहिण्यः पञ्च कण्ठशालूकमधिजिह्वो बलयो बलास एकवृन्दो वृन्दः शतघ्नी शिलायुर्गलविद्रधिर्गलौघः स्वरघ्नो मांसतानो विदारी चेति। गलेऽनिलः पित्तकफौ च मूर्च्छितौ पृथक् समस्ताश्च तथैव शोणितम्। प्रदूष्य मांसं गलरोधिनोऽङ्कुरान् सृजन्ति यान् सासुहरा तु रोहिणी॥ जिह्वां समन्ताद् भृशवेदना ये मांसाङ्कुराः कण्ठनिरोधिनः स्युः। तां रोहिणीं वातकृतां वदन्ति वातात्मकोपद्रवगाढ़युक्ताम्। क्षिप्रोद्गमा क्षिप्रविदाहपाका तीव्रज्वरा पित्तनिमित्ततः स्यात्। स्रोतोनिरोधिन्यपि मन्दपाका गुर्व्वी स्थिरा सा कफसम्भवा वै॥ गम्भीरपाकाऽप्रतिवार्य्यवीर्य्या त्रिदोषलिङ्गा त्रयसम्भवा स्यात्। स्फोटाचिता पित्तसमानलिङ्गा साध्या प्रदिष्टा रुधिरात्मिकेयम्॥ कोलास्थिमात्रः कफसम्भवो यो ग्रन्थिर्गले कण्टकशूकभूतः। खरः स्थिरः शस्त्रनिपातसाध्यस्तं कन्ठशालूकमिति ब्रुवन्ति॥ जिह्वाग्ररूपः श्वयथुः कफात् तु जिह्वाप्रबन्धोपरि रक्तमिश्रः। ज्ञेयोऽधिजिह्वः खलु रोग एष विवर्ज्जयेदागत-पाकमेनम्॥ बलास एवायतमुन्नतश्च शोफं करोत्यन्नगतिं निवार्य्य। तं सर्व्वथवाप्रतिवार्य्यवीर्य्यं विवर्ज्जनीयं वलयं वदन्ति॥ गले च शोफं कुरुतः

वातादिभिः शोकभयातिलोभ-क्रोधैर्मनोघ्नाशनरूपगन्धैः ।
अरोचकाः स्युः परिहृष्टदन्तः कषायवक्त्रश्च मतोऽनिलेन ।
कट्वम्लमुष्णं विरसञ्च पूति पित्तेन विद्याल्लवणञ्च वक्त्रम् ।
माधुर्य्यपैच्छिल्यगुरुत्वशैत्य-विबन्धसम्बन्धयुतं कफेन ॥ ६९ ॥

प्रदुष्टौ श्लेष्मानिलौ श्वासरुजोपपन्नम् । मर्म्मच्छिदं दुस्तरमेतदाहुर्बलाससंज्ञं निपुणा विकारम् ॥ वृत्तोन्नतो यः श्वयथुः सदाहः कण्ड्वन्वितोऽपाक्य-मृदुर्गुरुश्च । नाम्नैकवृन्दः परिकल्पितोऽसौ व्याधिर्बलासक्षतजप्रसूतः ॥ समुन्नतं वृत्तममन्ददाहं तीव्रज्वरं वृन्दमुदाहरन्ति । तञ्चापि पित्तक्षतजप्रकोपाद् विद्यात् सतोदं पवनात्मजं तम् ॥ वर्त्तिर्घना कण्ठनिरोधिनी या चितातिमात्रं पिशितप्ररोहैः । नानारुजोच्छ्वासकरी त्रिदोषा ज्ञेया शतघ्नीव शतघ्न्यसाध्या ॥ ग्रन्थिर्गले त्वामलकास्थिमात्रः स्थिरोऽल्परुक् स्यात् कफरक्तमूर्त्तिः । संलक्ष्यते सक्तमिवाशनञ्च स शस्त्रसाध्यस्तु गिलायुसंज्ञः ॥ सर्व्वं गलं व्याप्य समुत्थितो यः शोफो रुजा यत्र भवन्ति सर्व्वाः । स सर्व्वदोषो गलविद्रधिस्तु तस्यैव तुल्यः खलु सर्व्वजस्य ॥ शोफो महानन्नजलावरोधी तीव्रज्वरो वातगतेर्निहन्ता । कफेन जातो रुधिरान्वितेन गले गलौघः परिकीर्त्त्यतेऽसौ ॥ योऽतिप्रताम्यन् श्वसिति प्रसक्तं भिन्नस्वरः शुष्कविमुक्तकण्ठः । कफोपदिग्धेष्वनिलायनेषु ज्ञेयः स रोगः श्वसनात् स्वरघ्नः ॥ प्रतानवान् यः श्वयथुः सुकष्टो गलोपरोधं कुरुते क्रमेण । स मांसतानः कथितोऽवलम्बी प्राणप्रणुत् सर्व्वकृतो विकारः ॥ सदाहतोदं श्वयथुं सरक्तमन्तर्गले पूतिविशीर्णमांसम् । पित्तेन विद्याद् वदने विदारीं पार्श्वे विशेषात् स तु येन शेते ॥ सर्व्वसरास्तु वातपित्तकफशोणित-निमित्ताः । स्फोटैः सतोदैर्वदनं समन्तात् यस्याचितं सर्व्वसरः स वातात् । रक्तैः सदाहैस्तनुभिः सपीतैर्यस्याचितञ्चापि स पित्तकोपात् । कण्डूयुतैरल्परुजैः सवर्णैर्यस्याचितं चापि स वै कफेन ॥ रक्तेन पित्तोदित एक एव कैश्चित् प्रदिष्टो मुखपाकसंज्ञः ॥ इति पञ्चषष्टिधा मुखरोगाः ॥ ६८ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथ मुखगतत्वादरुचिमाह—वातादिभिरित्यादि । वक्तादि-जारोचकलक्षणानि क्रमेणाह—परिहृष्टेत्यादि । अरोचकोऽनिलेन मतः । कट्वम्लादिवक्त्रं पित्तेनारोचके विद्यात् । कफेन वक्त्रं लवणं माधुर्य्यादि-सम्बन्धयुतं विद्यात् ॥ ६९ ॥

अरोचके शोकभयातिलोभ-क्रोधाद्यहृद्याशुचिगन्धजे स्यात्।
स्वाभाविकं वक्त्रमथारुचिश्च त्रिदोषजे नैकरसं भवेत् तु ॥७०॥
नादोऽतिरुक् कर्णमलस्य शोषः स्रावस्तनुश्चाश्रवणञ्च वातात्।
शोथः सरागो दरणं विदाहः सपीतपूतिस्रवणञ्च पित्तात् ॥
वैश्रुत्यकण्डूस्थिरशोफशुक्ल-स्निग्धश्रुतिः श्लेष्मभवेऽल्परुक् च।
सर्व्वाणि लिङ्गानि तु सन्निपातात् स्रावश्च तत्राधिकदोषवर्णः ॥७१॥

गङ्गाधरः—शोकादिजेऽरोचके स्वाभाविकं वक्त्रं भवेदथ चारुचिः स्यात्। त्रिदोषजेऽरोचके त्वनेकरसं वक्त्रं भवेदिति। मुखगता रोगा व्याख्याता भवन्ति ॥ ७० ॥

गङ्गाधरः—अथ कर्णरोगा उच्यन्ते। नाद इत्यादि। वातात् कर्णे नादोऽतिरुक् कर्णमलस्य शोषः स्रावश्चापोऽश्रवणञ्च स्यात्। पित्तात् सरागः शोथादिः कर्णे स्यात्। श्लेष्मभवे वैश्रुत्यादि स्यात्। सन्निपातात् कर्णरोगे सर्व्वाणि वातादिजकर्णरोगलिङ्गानि स्युः स्रावस्तत्र यो दोषोऽधिकस्तद्वर्णः स्यात्। एत एव कर्णरोगाः शालाक्येऽष्टाविंशतिविधा उक्ताः। तद् यथा सुश्रुते—"कर्णशूलं प्रणादश्च वाधिर्य्यं क्ष्वेड़ एव च। कर्णस्रावः कर्णकण्डूः कर्णगूथस्तथैव च। क्रिमिकर्णप्रतीनाहौ विद्रधिर्द्विविधस्तथा। कर्णपाकः पूतिकर्णस्तथैवार्शश्चतुर्व्विधम्। तथार्व्वुदं सप्तविधं शोफश्चापि चतुर्व्विधः। एते कर्णगता रोगा अष्टाविंशतिरीरिताः॥ समीरणः श्रोत्रगतोऽन्यथाचरः समन्ततः शूलमतीव कर्णयोः। करोति दोषैश्च यथास्वमावृतः स कर्णशूलः कथितो दुराचरः॥ यदा तु नाड़ीषु विमार्गमागतः स एव शब्दाभिवहासु तिष्ठति। शृणोति शब्दान् विविधांस्तदा नरः प्रणादमेनं कथयन्ति चामयम्॥ स एव शब्दाभिवहा यदा सिराः कफानुयातो व्यनुसृत्य तिष्ठति। तदा नरस्याप्रतिकारसेविनो भवेत् तु वाधिर्य्यमसंशयं खलु॥ श्रमात् क्षयात् रुक्षकषायभोजनात्

चक्रपाणिः—वातादिभिरित्यनेनारोचकानाह—अतिलोभेनारुचिरुच्यते। अतिलोभेनारुचिकरणं दर्शयति ॥ ६९। ७० ॥

चक्रपाणिः—नाद इत्यादिना कर्णरोगानाह—एते च शालाक्ये अष्टाविंशतिरुक्ताः। तथापीह चतुर्ष्वेव कर्णरोगेषु शेषाणामपि कर्णरोगाणामवरोधो व्याख्येयः, शेषाणामपि वातादिजन्यत्वात् ॥ ७१ ॥

अल्पस्तु रागोऽनुपदेहवांश्च सतोदभेदोऽनिलजाक्षिरोगः ।
पीतोपदेहश्च भृशोष्णदाहो पित्तात् सदाहोऽतिरुजः सरागः ॥
शुक्लोपदेहो बहुपिच्छिलास्नु नेत्रं कफात् स्यात् गुरुता सकण्डूः ।
सर्व्वाणि रूपाणि तु सन्निपातात्
षट्सप्ततिर्नेत्रगदास्तु भेदात् ॥ ७२ ॥

समीरणः शब्दपथे व्यवस्थितः । विरिक्तशीर्षस्य च शीतसेविनः करोति हि क्ष्वेड़मतीव कर्णयोः ॥ शिरोऽभिघातादथवा निमज्जतो जले प्रपाकादथवापि विद्रधेः । स्रवेत् तु पूयं श्रवणोऽनिलावृतः स कर्णसंस्राव इति प्रकीर्त्तितः ॥ कफेन कण्डूः प्रचितेन कर्णयोर्भृशं भवेत् स्रोतसि कर्णसंश्रिते । विशोषिते श्लेष्मणि पित्ततेजसा नृणां भवेत् स्रोतसि कर्णगूथकः ॥ स कर्णगूथो द्रवतां यदा गतो विलायितो घ्राणमुखं प्रपद्यते । तदा स कर्णप्रतिनाहसंज्ञितो भवेद् विकारः शिरसोऽभितापनः ॥ यदा तु मूर्च्छन्त्यथवापि जन्तवः सृजन्त्यपत्यान्यथवाऽपि मक्षिकाः । तदञ्जनत्वाच्छ्रवणो निरुच्यते भिषग्भिराद्यैः क्रिमिकर्णकस्तु सः ॥ क्षताभिघातप्रभवस्तु विद्रधिर्भवेत् तथा दोषकृतोऽपरः पुनः । स रक्तपीतारुणमस्रमास्रवेत् प्रतोदधूमायनदाहचोषवान् । भवेत् प्रपाकः खलु पित्तकोपतो विकोथविक्लेदकरश्च कर्णयोः ॥ स्थिते कफे स्रोतसि पित्ततेजसा विलाप्यमाने भृशसम्प्रतापनात् । अवेदनो वाप्यथवा सवेदनो घनं स्रवेत् पूति स पूतिकर्णकः ॥ अर्शांसि षट् चाप्युपदिष्टलिङ्गान्यथैव शोफार्व्वुदलिङ्गमीरितम् । मया पुरस्तात् प्रसमीक्ष्य योजयेदिहैव तानि प्रयतो भिषग्वरः ॥" इति । अष्टाविंशतिः कर्णरोगा व्याख्याताः ॥ ७१ ॥

गङ्गाधरः—अथाक्षिरोगा उच्यन्ते अल्पस्त्वित्यादि । अनिलजाक्षिरोगोऽल्पो रागः उपलेपाभाववान् सतोदभेदश्च । पित्तादक्षिरोगः पीतोपदेहादिः । कफादक्षिरोगः शुक्लोपदेहः नेत्रं बहुपिच्छिलास्रं । नेत्रे सकण्डूगुरुता स्यात् । सन्निपातादक्षिरोगे सर्व्वाणि वातादित्रिदोषोक्तानि रूपाणि भवन्ति । ते वातादिजा अक्षिरोगाः संस्थानदूष्याकृतिनामभिर्भेदात् षट्सप्ततिर्भवन्ति ॥ ७२ ॥

चक्रपाणिः—अल्पस्त्वित्यादिना चत्वारोऽक्षिरोगाऽभिधीयन्ते । उपदेहो दूषिकम् अत्यर्थोष्णस्रावि । अनुक्तेनेवामयेपु आचार्य्याणां विप्रतिपत्तिश्चेन्न । रोगाणां षट्सप्ततिः विदेहः, प्राह करालस्तु पण्णवतिः, अशीतिं कौशीतकिः प्राह । उक्तं 'तत्र षट्सप्ततिविधं स्थानासन्ने तु ...दश । ...दश तु शुक्लस्थाः षड़् रोगाः कृष्णभागजाः । पञ्चविंशतिर्द्दृष्टिस्थाः षोड़शेति

तेषामभिव्यक्तिरतिप्रदिष्टा शालाक्यतन्त्रेषु चिकित्सितञ्च।
पराधिकारेषु न विस्तरोक्तिः शस्तेति तेनात्र न नः प्रयत्नः॥७३

गङ्गाधरः—ते कीदृशा इत्यत आह—तेषामित्यादि। तेषां षट्सप्ततेरक्षिरोगाणामतिप्रदिष्टा अतिशयेन शालाक्याङ्गप्रधानतन्त्रेषु उपदिष्टा, तेषां चिकित्सितञ्चातिप्रदिष्टम्। अस्मिन् कायचिकित्साङ्गप्रधाने तन्त्रे पराधिकारेषु विस्तरोक्तिर्न प्रशस्ता भवतीत्यस्मान्नोऽस्माकं विस्तरोक्तौ न प्रयत्न इति। सुश्रुते च ते विस्तरेणोक्ताः। तद् यथा—"विद्याद् द्व्यङ्गुलबाहुल्यं स्वाङ्गुष्ठोदरसम्मितम्। द्व्यङ्गुलं सर्व्वतः सार्द्धं भिषङ्नयनबुद्बुदम्। सुवृत्तं गोस्तनाकारं सर्व्वभूतगुणोद्भवम्॥ पलं भुवोऽग्नितो रक्तं वातात् कृष्णं सितं जलात्। आकाशादश्रु मार्गाश्च जायन्ते नेत्रबुद्बुदे॥ दृष्टिश्चात्र तथा वक्ष्ये यथा ब्रूयाद विशारदः। नेत्रायामत्रिभागन्तु कृष्णमण्डलमुच्यते। कृष्णात् सप्तममिच्छन्ति दृष्टिं दृष्टिविशारदाः॥ मण्डलानि च सन्धींश्च पटलानि च लोचने। यथाक्रमं विजानीयात् पञ्च षट् च षड़ेव च॥ पक्ष्मवर्त्मश्वेतकृष्ण-दृष्टीनां मण्डलानि च। अनुपूर्व्वन्तु ते मध्याश्चत्वारोऽन्त्या यथोत्तरम्॥ पक्ष्मवर्त्मगतः सन्धिर्वर्त्मशुक्लगतोऽपरः। शुक्लकृष्णगतस्त्वन्यः कृष्णदृष्टिगतोऽपरः॥ ततः कनीनकगतः षष्ठश्चापाङ्गगः स्मृतः॥ द्वे वर्त्मपटले विद्याच्चत्वार्य्यन्यानि चाक्षिणि। जायते तिमिरं येषु व्याधिः परमदारुणः॥ तेजोजलाश्रितं बाह्यं तेष्वन्यत् पिशिताश्रितम्। मेदस्तृतीयं पटलमाश्रितन्त्वस्थि चापरम्। पञ्चमांशसमं दृष्टेस्तेषां बाहुल्यमिष्यते॥ सिराणां कण्डराणाञ्च मेदसः कालकस्य च। गुणाः कालपरः श्लेष्मा बन्धनेऽक्ष्णोः सिरायुतः। सिरानुसारिभिर्दोषैर्विगुणैरूर्द्ध्वमागतैः। जायन्ते नेत्रभागेषु रोगाः परमदारुणाः॥ तत्राविलं ससंरम्भमश्रुपूर्णोपदेहवत्। गुरूषाचोषरागाद्यैर्जुष्टञ्चाव्यक्तलक्षणैः। सशूलं वर्त्मकोशेषु शूकपूर्णाभमेव च। विहन्यमानं रूपे वा क्रियास्वक्षि यथा पुरा॥ दृष्ट्वैव धीमान् बुध्येत दोषेणाधिष्ठितञ्च तत्॥ तत्र सम्भवमासाद्य यथादोषं भिषगजितम्। विदध्यान्नेत्रजा रोगा बलवन्तः स्युरन्यथा॥ सङ्क्षेपतः क्रियायोगो निदानपरिवर्ज्जनम्। वातादीनां प्रतीघातः प्रोक्तो विस्तरतः

च सर्व्वगाः' इति। एतेषां ज्ञानोपायमाह—तेषामित्यादि। अभिव्यक्तिरिति लक्षणम्। नेत्ररोगानभिधाने कारणमाह पराधिकारेष्विति॥ ७२।७३॥

पुनः॥ उष्णाभितप्तस्य जले प्रवेशाद् दूरेक्षणात् स्वप्नविपर्य्ययाच्च। प्रसक्तसंरोदन-शोकक्रोप-क्लेशाभिघातादतिमैथुनाच्च॥ शुक्तारनालाम्लकुलत्थमाष-निषेवणाद् वेगविनिग्रहाच्च। स्वेदाद् रजोधूमनिषेवणाच्च छर्द्दर्विघाताद् वमनातियोगात्। वाष्पग्रहात् सूक्ष्मनिरीक्षणाच्च नेत्रे विकारान् जनयन्ति दोषाः॥ वाताद् दश तथा पित्तात् कफाच्चैव त्रयोदश। रक्तात् षोड़श विज्ञेयाः सर्व्वजाः पञ्चविंशतिः। तथा वाह्यौ पुनर्द्वौ च रोगाः षट्सप्ततिः स्मृताः॥ हताधिमन्थो निमिषो दृष्टिगम्भीरिका च या। यच्च वातहतं वर्त्म न ते सिध्यन्ति वातजाः॥ याप्योऽथ तन्मयः काचः साध्याः स्युः स्यन्दमारुताः। शुष्काक्षिपाकाधिमन्थ-स्यन्दमारुतपर्य्ययाः॥ असाध्यो ह्रस्वजाड्यो यो जलस्रावश्च पैत्तिकः। परिम्लायी च नीलश्च याप्यः काचोऽथ तन्मयः॥ अभिष्यन्दोऽधिमन्थोऽम्ला-ध्युषितं शुक्तिकाह्वया। दृष्टिः पित्तविदग्धा च पोथक्यो लगणश्च यः॥ क्रिमिग्रन्थिपरिक्लिन्न-वर्त्मशुक्लार्म्म पिष्टकाः। श्लेष्मोपनाहः साध्यास्तु कथिताः श्लेष्मजेषु तु॥ रक्तस्रावोऽजकाजातं शोणितार्शोऽवलम्बितम्। शुक्रं न साध्यं काचश्च याप्यस्तज्जः प्रकीर्त्तितः॥ मन्थस्यन्दौ क्लिष्टवर्त्म हर्षोत्पातौ तथैव च। सिराजा व्यञ्जनाख्या च सिराजालञ्च यत् स्मृतम्। पर्व्वण्यथाव्रणं शुक्रं शोणितार्म्मार्ज्जुनश्च यः। एते साध्या विकारेषु रक्तजेषु भवन्ति हि॥ पूयस्रावो नाकुलान्ध्यमक्षिपाकात्ययोऽलजी। असाध्याः सर्व्वजा याप्याः काचः कोपश्च पक्ष्मणः॥ वर्त्मावबन्धो यो व्याधिः सिरासु पिड़का च या। प्रस्तार्य्यर्म्माधिमांसार्म्म-स्नाय्वर्म्मोत्सङ्गिनी च या। पूयालसश्चार्व्वुदश्च श्याव-कर्द्दमवर्त्मनी। तथार्शोवर्त्मशुष्कार्शः शर्करावर्त्म यच्च वै। सशोफश्चाप्यशोफश्च पाको वहलवर्त्म च। अक्लिन्नवर्त्म कुम्भीका विसवर्त्म च सिध्यति॥ सनिमित्तो-ऽनिमित्तश्च द्वावसाध्यौ तु वाह्यजौ। षट्सप्ततिर्विकाराणामेषा संग्रहकीर्त्तना॥ नव सन्ध्याश्रयास्तेषु वर्त्मजास्त्वेकविंशतिः। शुक्लभागे दशैकश्च चत्वारः कृष्णभागजाः। सर्व्वाश्रयाः सप्तदश दृष्टिजा द्वादशैव तु। वाह्यजौ द्वौ समाख्यातौ रोगौ परमदारुणौ। भूय एतान् प्रवक्ष्यामि सङ्ख्यारूपचिकित्सितै रिति॥ अथातः सन्धिगता व्याख्यास्यन्ते। पूयालसः सोपनाहः स्रावाः पर्व्वणिकाऽलजी। क्रिमिग्रन्थिश्च विज्ञेया रोगाः सन्धिगता नव॥ पक्वः शोथः सन्धिजः संस्रवेद् यः सान्द्रं पूयं पूतिपूयालसः सः। ग्रन्थिर्नाल्पो दृष्टिसन्धा-वपाकः कण्डूप्रायो नीरुजस्तूपनाहः॥ गत्वा सन्धीनश्रुमार्गेण दोषाः कुर्य्युः स्रावान् रुग्विहीनान् स्वलिङ्गान्। तान् वै स्रावान् नेत्रनाड़ीमथैके तस्या लिङ्गं

कीर्त्तयिष्ये चतुर्द्धा॥ पाकः सन्धौ संस्रवेद् यस्तु पूयं पूयास्रावो नैकरूपः प्रदिष्टः। श्वेतं सान्द्रं पिच्छिलं यः स्रवेच्च श्लेष्मास्रावो नीरुजः स प्रदिष्टः। रक्तास्रावः शोणितोत्थः संरक्तं कोष्णं नाल्पं संस्रवेन्नातिसान्द्रम्। पीताभासं नीलमुष्णं जलाभं पित्तास्रावः संस्रवेत् सन्धिमध्यात्॥ ताम्रा तन्वी दाहशूलोपपन्ना रक्ताज् ज्ञेया पर्व्वणी वृत्तशोफा। जाता सन्धौ कृष्णशुक्लेऽलजी स्यात् तस्मिन्नेवाख्यापिता पूर्व्वलिङ्गैः। क्रिमिग्रन्थिर्वर्त्मनः पक्ष्मणश्च कण्डूं कुर्य्युः क्रिमयः सन्धिजाताः। नानारूपा वर्त्मशुक्लस्य सन्धौ चरन्तोऽन्तर्नयनं दूषयन्तः॥ अथातो वर्त्मगता व्याख्यास्यन्ते। पृथग्दोषा समस्ताश्च यदा वर्त्मव्यपाश्रयाः। सिरा व्याप्यावतिष्ठन्ते वर्त्मस्वधिकमूर्च्छिताः। विवर्त्त्य(द्ध्य) मांसं रक्तञ्च तदा वर्त्मव्यपाश्रयान्। विकारान् जनयन्त्याशु नामतस्तान् निबोधत॥ उत्सङ्गिन्यथ कुम्भीका पोथक्यो वर्त्मशर्करा। तथार्शोवर्त्मशुष्कार्शस्तथैवाञ्जननामिका। बहलं वर्त्म यच्चापि व्याधिर्वर्त्मावबन्धकः। क्लिष्टकर्दमवर्त्माख्यौ श्याववर्त्म तथैव च। प्रक्लिन्नमपरिक्लिन्नं वर्त्म वातहतञ्च यत्। अर्बुदं निमिषश्चापि शोणितार्शश्च यत् स्मृतम्। लगणो विसनामा च पक्ष्मकोपस्तथैव च। एकविंशतिरित्येते विकारा वर्त्मसंश्रयाः। नामभिस्ते समुद्दिष्टा लक्षणैस्तान् प्रचक्ष्महे॥ पिड़काभ्यन्तरमुखी वाह्याऽधोवर्त्मसंश्रया। विज्ञेयोत्सङ्गिनी नाम तद्रूपपिड़कान्विता॥ कुम्भीकवीजप्रतिमाः पिड़काः पक्ष्मवर्त्मनोः। आध्मायन्ते तु भिन्ना याः कुम्भीकपिड़कास्तु ताः॥ कण्डूस्रावान्विता गुर्व्व्यो रक्तसर्षपसन्निभाः। पिड़काश्च रुजावत्यः पोथक्य इति संज्ञिताः॥ पिड़काभिः सुसूक्ष्माभिर्घनाभिरभिसंवृता। पिड़का या खरा स्थूला सा ज्ञेया वर्त्मशर्करा॥ सूक्ष्माः खराश्च वर्त्मस्था तदर्शोवर्त्म कीर्त्त्यते। दीर्घोऽङ्कुरः खरः स्तब्धो दारुणो वर्त्मसम्भवः। व्याधिरेष समाख्यातः शुष्कार्श इति संज्ञितः॥ दाहतोदवती ताम्रा पिड़का वर्त्मसम्भवा। मृद्वी मन्दरुजा सूक्ष्मा ज्ञेया साऽञ्जननामिका॥ वर्त्मोपचीयते यस्य पिड़काभिः समन्ततः। सवर्णाभिः समाभिश्च विद्याद् बहलवर्त्म तत्॥ कण्डूमताऽल्पतोदेन वर्त्मशोफेन यो नरः। न समं छादयेदक्षि भवेद् बन्धः स वर्त्मनः॥ मृद्वल्पवेदनं ताम्रं यद्वर्त्म सममेव च। अकस्माच्च भवेद्रक्तं क्लिष्टवर्त्म तदादिशेत्॥ क्लिष्टं पुनः पित्तयुक्तं विदहेच्छोणितं यदा। तदा क्लिन्नत्वमापन्नमुच्यते वर्त्मकर्दमम्॥ यद् वर्त्म वाह्यतोऽन्तश्च श्यावं शूनं सवेदनम्। दाहकण्डूपरिक्लेदि श्याववर्त्मेति तन्मतम्॥ अरुजं वाह्यतः शूनमन्तःक्लिन्नं स्रवत्यपि। कण्डूनिस्तोदभूयिष्ठं क्लिन्नवर्त्म तदुच्यते॥

यस्य धौतानि धौतानि संबध्यन्ते पुनःपुनः । वर्त्मान्यपरिपक्वानि विद्यात् क्लिन्नवर्त्म तत् ॥ विमुक्तसन्धिनिश्चेष्टं वर्त्म यस्य निमील्यते । एतद् वातहतं विद्यात् सरुजं यदि वाऽरुजम् ॥ वर्त्मान्तरस्थं विषमं ग्रन्थिभूतमवेदनम् । विद्यादर्बुदं पुंसां सरक्तमवलम्बितम् ॥ निमेषिणीः सिरा वायुः प्रविष्टो वर्त्मसंश्रयाः । चालयेदक्षिवर्त्मानि निमेषः स गदो मतः ॥ छिन्नाश्छिन्ना विवर्द्धन्ते वर्त्मस्था मृदवोऽङ्कुराः । दाहकण्डूरुजोपेतास्तेऽर्शः शोणितसम्भवम् ॥ अपाकः कठिनः स्थूलो ग्रन्थिर्वर्त्मभवोऽरुजः । सकण्डूः पिच्छिलः कोलप्रमाणो लगणस्तु सः ॥ शूनं यद् वर्त्म बहुभिः सूक्ष्मैश्छिद्रैः समन्वितम् । विसमन्तजलमिव विसवर्त्मेति तन्मतम् ॥ पक्ष्माशयगता दोषास्तीक्ष्णाग्राणि खराणि च । निर्वर्त्तयन्ति पक्ष्माणि तैर्घृष्टञ्चाक्षि दूयते । उत्पाटितैः पुनः शान्तिः पक्ष्मभिश्चोपजायते । वातातपानलद्वेषी पक्ष्मकोपः स उच्यते ॥ इति । अथ शुक्लगता व्याख्यास्यन्ते । प्रस्तारिशुक्लक्षतजाधिमांस-स्नायवर्म्मसंज्ञाः खलु पञ्च रोगाः । स्युः शुक्तिका चार्ज्जुनपिष्टकौ च जालं सिराणां पिड़काश्च याः स्युः ॥ रोगा बलासग्रथितेन सार्द्धमेकादशाक्ष्णोः खलु शुक्लभागे ॥ प्रस्तारि ग्रथितमिहार्म्म शुक्लभागे विस्तीर्णं तनु रुधिरप्रभं सनीलम् ॥ शुक्लाख्यं मृदु कथयन्ति शुक्लभागे सश्वेतं सममिह वर्द्धते चिरेण ॥ यन्मांसं प्रचयमुपैति शुक्लभागे पद्माभं तदुपदिशन्ति लोहितार्म्म ॥ विस्तीर्णं मृदु बहलं यकृत्प्रकाशं श्यावं वा तदधिकमांसजार्म्म विद्यात् ॥ शुक्ले यत् पिशितमुपैति वृद्धिमेतत् स्नाय्वर्म्मेत्यभिपठितं खरं प्रपाण्डु ॥ श्यावाः स्युः पिशितनिभास्तु बिन्दवो ये शुक्त्याभाः सितनियताः स शुक्तिसंज्ञः ॥ एको यः शशरुधिरोपमस्तु बिन्दुः शुक्लस्थो भवति तमर्ज्जुनं वदन्ति ॥ उत्सन्नः सलिलनिभोऽथ पिष्टशुक्लो बिन्दुर्यः स भवति पिष्टकः सुवृत्तः ॥ जालाभः कठिनशिरो महान् सरक्तः सन्तानः स्मृत इह जालसंज्ञितस्तु ॥ शुक्लस्थाः सितपिड़काः सिरावृता यास्ता विद्यादसितसमीपजाः सिराजाः ॥ कांस्याभो भवति सिरावृतः सिते यो बिन्दुर्वा स तु निरुजो बलासकाख्यः ॥ इति । अथातः कृष्णगता व्याख्यास्यन्ते । यत् सव्रणं शुक्रमथाव्रणं वा पाकात्ययश्चाप्यजका तथैव । चत्वार एतेऽभिहिता विकाराः कृष्णाश्रयाः संग्रहतः पुरस्तात् ॥ निमग्नरूपं हि भवेत् तु कृष्णे सूच्येव विद्धं प्रतिभाति यद् वै । स्रावं स्रवेदुष्णमतीव रुक् च तत् सव्रणं शुक्रमुदाहरन्ति ॥ दृष्टेः समीपे न भवेत् तु यच्च न चावगाढ़ं न च संस्रवेद्धि । अवेदनावन्न च युग्मशुक्रं तत् सिद्धिमायाति

कदाचिदेव॥ सितं यदा भात्यसितप्रदेशे स्यन्दात्मकं नाति रुगश्रुयुक्तम्। विहायसीवाभ्रदलानुकारि तदव्रणं साध्यतमं वदन्ति॥ गम्भीरजातं बहलञ्च शुक्रं चिरोत्थितञ्चापि वदन्ति कृच्छ्रम्॥ विच्छिन्नमध्यं पिशितावृतं वा चलं सिरासक्तमदृष्टिकृच्च। द्विलग्गतं लोहितमन्ततश्च चिरोत्थितञ्चापि विवर्ज्जनीयम्॥ उष्णाश्रुपातः पिड़का च कृष्णे यस्मिन् भवेन्मुद्गनिभञ्च शुक्रम्। तदप्यसाध्यं प्रवदन्ति केचिदन्यच्च यत् तित्तिरिपक्षतुल्यम्॥ सञ्छाद्यते श्वेतनिभेन सर्व्व-दोषेण यस्यासितमण्डलन्तु। तमक्षिपाकात्ययमक्षिकोप-समुत्थितं तीव्ररुजं वदन्ति॥ अजापुरीषप्रतिमो रुजावान् सलोहितो लोहित-पिच्छिलास्रः। विदार्य्य कृष्णं प्रचयोऽभ्युपैति तच्चाजकाजातमिति व्यवस्येत्॥ इति। अथातः सर्व्वगता व्याख्यास्यन्ते। स्यन्दास्तु चत्वार इहोपदिष्टा-स्तावन्त एवेह तथाधिमन्थाः। शोफान्वितोऽशोफयुतश्च पाकावित्येवमेते दश सम्प्रदिष्टाः॥ हताधिमन्थोऽनिलपर्य्ययश्च शुष्काक्षिपाकोऽन्यत एव वातः। दृष्टिस्तथाम्लाध्युषिता सिराणामुत्पातहर्षावपि सर्व्वभागाः। प्रायेण सर्व्व नयनामयास्ते भवन्त्यभिष्यन्दनिमित्तमूलाः। तस्मादभिष्यन्दमुदीर्य्यमाण-मुपाचरेदाशु हिताय धीमान्॥ निस्तोदनस्तम्भनरोमहर्ष-सङ्घर्षपारुष्यशिरोऽभि-तापाः। विशुष्कभावाः शिशिरास्रता च वाताभिपन्ने नयने भवन्ति॥ दाह-प्रपाकौ शिशिराभिनन्दा धूमायनं वाष्पसमुच्छ्रयश्च। उष्णाश्रुता पीतक-नेत्रता च पित्ताभिपन्ने नयने भवन्ति॥ उष्णाभिनन्दा गुरुताक्षिशोफः कण्डूप-देहौ सितताऽतिशैत्यम्। स्रावो मुहुः पिच्छिल एव चापि कफाभिपन्ने नयने भवन्ति॥ ताम्राश्रुता लोहितनेत्रता च राज्यः समन्तादतिलोहिताश्च। पित्तस्य लिङ्गानि च यानि तानि रक्ताभिपन्ने नयने भवन्ति॥ वृद्धैरेतैरभिष्यन्दै-र्नराणामक्रियावताम्। तावन्तस्त्वधिमन्थाः स्युर्नयने तीव्रवेदनाः॥ उत्-पाट्यत इवात्यर्थं नेत्रं निर्म्मथ्यते तथा। शिरसोऽर्द्धन्तु तं विद्यादधिमन्थं स्वलक्षणैः॥ नेत्रमुत्पाट्यत इव मथ्यतेऽरणिवच्च यत्। संघर्षतोदनिर्भेद-मांस-संरब्धमाविलम्॥ कुञ्चनास्फोटनाध्मान-वेपथुव्यथनैर्युतम्। शिरसोऽर्द्धञ्च येन स्यादधिमन्थः स मारुतात्॥ रक्तराजिचितं स्रावि वह्निनेवावदह्यते। यकृत्पिण्डोपमं दाहि क्षारेणाक्तमिव क्षतम्। प्रपक्वोच्छूनवर्णान्तं सस्वेदं पीतदर्शनम्। मूर्च्छाशिरोदाहयुतं पित्तेनाक्ष्यधिमन्थितम्॥ शोफवन्नाति-संरब्धं स्रावकण्डूसमन्वितम्। रूपं पश्यति दुःखेन पांशुपूर्णमिवाविलम्। नासाध्मानशिरोदुःख-युतं श्लेष्माधिमन्थितम्॥ बन्धुजीवप्रतीकाशं ताम्यति

स्पर्शनाक्षमम् । रक्तास्रावं सनिस्तोदं पश्यत्यग्निनिभा दिशः । रक्तमग्नारिष्टवच्च कृष्णभागश्च लक्ष्यते । यद् दीप्तं रक्तपर्य्यन्तं तद्रक्तेनाभिमन्थतिम् ॥ हन्याद् दृष्टिं सप्तरात्रात् कफोत्थोऽधीमन्थोऽसृक्सम्भवः पञ्चरात्रात् । षड्रात्राद् वा मारुतोत्थो निहन्यान्मिथ्याचारात् पैत्तिकः सद्य एव ॥ कण्डूपदेहाश्रुयुतः पक्वोडुम्बरसन्निभः । दाहसंहर्षताम्रत्व शोफनिस्तोदगौरवैः । जुष्टो मुहुः स्रवेद् वास्रमुष्णशीताम्बु पिच्छिलम् । संरम्भी पच्यते यश्च नेत्रपाकः स शोफजः ॥ शोफहीनानि लिङ्गानि नेत्रपाके त्वशोफजे ॥ अन्तःसिराणां श्वसनः स्थितो दृष्टिं प्रतिक्षिपन् । हताधिमन्थं जनयेत् तमसाध्यं विदुर्बुधाः ॥ पक्ष्मद्वयाक्षिभ्रुवमाश्रितस्तु यत्रानिलः सञ्चरति प्रदुष्टः । पर्य्यायशश्चापि रुजः करोति तं वातपर्य्यायमुदाहरन्ति ॥ यत् कूणितं दारुणरुक्षवर्त्म विलोकने चाविलदर्शनं यत् । सुदारुणं यस्य निरोधने च शुष्काक्षिपाकोपहतं तदक्षि ॥ यस्यावटू कर्णं शिरोहनुस्थो मन्यागतो वाप्यनिलोऽन्यतो वा । कुर्य्याद्रुजोऽति भ्रुवि लोचने वा तमन्यतोवातमुदाहरन्ति ॥ अम्लेन शुक्तेन विदाहिना वा सञ्छाद्यते सर्व्वत एव नेत्रम् । शोफान्वितं लोहितकैः सनीलैरेतादृगम्लाध्युषितं वदन्ति ॥ अवेदना वापि सवेदना वा यस्याक्षिराज्यो हि भवन्ति ताम्राः । मुहुर्विरज्यन्ति च ताः समन्ताद् व्याधिः सिरोत्पात इति प्रदिष्टः ॥ महान् सिरोत्पात उपेक्षितस्तु जायेत रोगस्तु सिराप्रहर्षः । ताम्राच्छमस्रं स्रवति प्रगाढ़ं तथा न शक्नोत्यभिवीक्षितुञ्च ॥ इति । अथातो दृष्टिगता व्याख्यास्यन्ते । मसूरदलमात्रान्तु पञ्चभूतप्रसादजाम् । खद्योतविस्फुलिङ्गाभां सिद्धां तेजोभिरव्ययैः । आवृतां पटलेनाक्ष्णोर्बाह्येन विवराकृतिम् । शीतसात्म्यां नृणां दृष्टिमाहुर्नयनचिन्तकाः । रोगान् तदाश्रयान् घोरान् षट् च षट् च प्रचक्ष्महे । पटलानुप्रविष्टस्य तिमिरस्य च लक्षणम् ॥ सिराभिरभिसंप्राप्य विगुणोऽभ्यन्तरे भृशम् । प्रथमे पटले दोषो यस्य दृष्टौ व्यवस्थितः । अव्यक्तानि स रूपाणि सर्व्वाण्येव प्रपश्यति ॥ दृष्टिर्भृशं विह्वलति द्वितीयं पटलं गते । मक्षिकामशकान् केशान् जालकानि च पश्यति । मण्डलानि पताकाश्च मरीचीः कुण्डलानि च । परिप्लवांश्च विविधान् वर्षमभ्रं तमांसि वा । दूरस्थान्यपि रूपाणि मन्यते च समीपतः । समीपस्थानि दूरे च दृष्टेर्गोचरविभ्रमात् । यत्नवानपि चात्यर्थं सूचीपाशं न पश्यति ॥ ऊर्द्ध्वं पश्यति नाधस्तात् तृतीयं पटलं गते । महान्त्यपि च रूपाणि छादितानीव वाससा । कर्णनासाक्षियुक्तानि विपरीतानि चेक्षते । यथादोषञ्च रज्येत

दृष्टिर्दोषे बलीयसि। अधःस्थिते समीपस्थं दूरस्थञ्चोपरिस्थिते। पार्श्वस्थिते तथा दोषे पार्श्वस्थानि न पश्यति॥ समन्ततः स्थिते दोषे सङ्कुलानीव पश्यति। दृष्टिमध्यगते दोषे स एकं मन्यते द्विधा। द्विधास्थिते त्रिधा पश्येद् बहुधा चानवस्थिते॥ तिमिराख्यः स वै दोषश्चतुर्थं पटलं गतः। रुणद्धि सर्व्वतो दृष्टिं लिङ्गनाशः स उच्यते। तस्मिन्नपि तमोभूते नातिरूढ़े महागदे। चन्द्रादित्यौ सनक्षत्रावन्तरीक्षे च विद्युतः। निर्म्मलानि च तेजांसि भ्राजिष्णूनि च पश्यति। स एव लिङ्गनाशस्तु नीलिकाकाचसंज्ञितः॥ तत्र वातेन रूपाणि भ्रमन्तीव स पश्यति। आविलान्यरुणाभानि व्याविद्धानि च मानवः॥ पित्तेनादित्यखद्योत शक्रचापतडिद्गुणान्। शिखिबर्हविचित्राणि नीलकृष्णानि पश्यति॥ गौरचामरगौराणि श्वेताभ्रप्रतिमानि च। पश्येदसूक्ष्माण्यत्यर्थं व्यभ्रे चैवाभ्रसंप्लुवम्। सलिलप्लावितानीव परिजाड्यानि मानवः। कफेन पश्येद् रूपाणि स्निग्धानि च सितानि च॥ तथा रक्तेन रक्तानि तमांसि विविधानि च। हरितश्यावकृष्णानि धूमधूम्राणि चेक्षते॥ सन्निपातेन चित्राणि विप्लुतानीव पश्यति। बहुधा वा द्विधा वापि सर्व्वाण्येव समन्ततः। हीनाधिकाङ्गान्यथवा ज्योतींष्यपि च पश्यति। पित्तं कुर्य्यात् परिम्लायि मूर्च्छितं रक्ततेजसा। पीता दिशस्तथोद्यन्तमादित्यमिव पश्यति। विकीर्य्यमाणान् खद्योतैर्वृक्षांस्तेजोभिरेव च। लिङ्गनाशाः षट् सर्व्वथादृष्टिरोधवातपित्तकफशोणितसन्निपातजाः तिमिराणि चेति षट्। वक्ष्यामि षड्विधं रागं लिङ्गनाशमतः परम्। रागोऽरुणो मारुतजः प्रदिष्टः पित्तात् परिम्लाय्यथवापि नीलः। कफात् सितः शोणितजस्तु रक्तः समस्तदोषस्तु विचित्ररूपः॥ रक्तजं मण्डलं दृष्टौ स्थूलकाचारुणप्रभम्। परिम्लायिनि रोगे स्यात् म्लाय्यानीलञ्च मण्डलम्। दोषक्षयात् कदाचित् स्यात् स्वयं तत्र च दर्शनम्॥ अरुणं मण्डलं वाताच्चञ्चलं परुषं तथा। पित्तात् मण्डलमानीलं कांस्याभं पीतमेव वा। श्लेष्मणा बहलं स्निग्धं शङ्खकुन्देन्दुपाण्डरम्। चलत्पद्मपलाशस्थः शुक्लबिन्दुरिवाम्भसः। मृज्यमाने च नयने मण्डलं तद् विसर्पति॥ प्रवालपद्मपत्राभं मण्डलं शोणितात्मकम्। दृष्टिरागो भवेच्चित्रो लिङ्गनाशे त्रिदोषजे। यथास्वदोषलिङ्गानि सर्व्वेष्वेव भवन्ति हि॥ इति वातजपित्तजद्विविधकफजरक्तजसन्निपातजाः षड्रागास्तत्र दृष्टिमध्ये मण्डलानि षड्विधानि पित्तादेव परिम्लायिरोगस्तत्र रक्तजकाचप्रभं म्लायि चानीलञ्च मण्डलं वातादरुणादि पित्तादानीलकांस्याभं श्लेष्मणा बहलादि रक्तात् प्रवालादिरूपम् विचित्रः सन्निपातादिति। तद् दर्शयति। षड्लिङ्गनाशाः

तेजः सवातं खलु केशभूमिं
दग्ध्वा तु कुर्य्यात् खलितिं नरस्य।
किञ्चित्तु दग्ध्वा पलितानि कुर्य्याद्
हरित्प्रभत्वञ्च शिरोरुहाणाम्॥ ७४॥

षड़िमे च रागा दृष्ट्याश्रया षट् च षड़ेव च स्युः। तथा नरः पित्तविदग्धदृष्टिः कफेन चान्यस्त्वथ धूमदर्शी। यो ह्रस्वजाड्यो नकुलान्धता च गम्भीरसंज्ञा च तथैव दृष्टिः॥ पित्तेन दुष्टेन गतेन दृष्टिं पीता भवेद् यस्य नरस्य दृष्टिः। पीतानि रूपाणि च मन्यते यः स मानवः पित्तविदग्धदृष्टिः॥ प्राप्ते तृतीयं पटलन्तु दोषे दिवा न पश्येन्निशि वीक्षते च॥ तथा नरः श्लेष्मविदग्धदृष्टिस्तान्येव शुक्लानि हि मन्यते तु। त्रिषु स्थितोऽल्पः पटलेषु दोषो नक्तान्ध्यमापादयति प्रसह्य। दिवा स सूर्य्यानुगृहीतदृष्टिर्वीक्षेत रूपाणि कफाल्पभावात्॥ शोकज्वरायासशिरोऽभितापैरभ्याहता यस्य नरस्य दृष्टिः। स धूमकान् पश्यति यो हि भावांस्तं धूमदर्शीति वदन्ति रोगम्॥ स ह्रस्वजाड्यो दिवसेषु कृच्छ्रात् ह्रस्वानि रूपाणि च यो न पश्येत्। रात्रौ स शीतानुगृहीतदृष्टिः पित्ताल्पभावादपि तानि पश्येत्॥ विद्योतते येन नरस्य दृष्टिर्दोषाभिपन्ना नकुलस्य यद्वत्। चित्राणि रूपाणि दिवा स पश्येत् स वै विकारो नकुलान्ध्यसंज्ञः॥ दृष्टिर्विरूपा श्वसनोपसृष्टा सङ्कुच्यतेऽभ्यन्तरतश्च याति। रुजावगाढ़ा च तमक्षिरोगं गम्भीरिकेति प्रवदन्ति तज्ज्ञाः॥ बाह्यौ पुनर्द्वाविह सम्प्रदिष्टौ निमित्ततश्चाप्यनिमित्ततश्च। निमित्ततस्तत्र शिरोऽभितापात् ज्ञेयस्त्वभिष्यन्दनिदर्शनैश्च॥ सुरर्षिगन्धर्व्वमहोरगाणां सन्दर्शनेनापि च भास्वराणाम्। हन्येत दृष्टिर्मनुजस्य यस्य स लिङ्गनाशस्त्वनिमित्तसंज्ञः॥ तत्राक्षि विस्पष्टमिवावभाति वैदूर्य्यवर्णा विमला च दृष्टिः। विदीर्य्यते सीदति हीयते वा नृणामभीघातहता तु दृष्टिः॥ इत्येते नयनगता महाविकाराः सङ्ख्याताः पृथगिह षट् च सप्ततिश्च। एतेषां पृथगिह विस्तरेण सर्व्वं वक्ष्येऽह तदनु चिकित्सितञ्च तावत्॥" इति॥ ७३॥

<u>गङ्गाधरः—</u>इत्येवमक्षिरोगानन्तरं खालित्यमाह—तेज इत्यादि। सवातं तेजः केशभूमिं दग्ध्वा नरस्य खलितिं कुर्य्यात्। केशभूमिं किञ्चिदल्पं दग्ध्वा

<u>चक्रपाणिः—</u>तेज इत्यादिना खालित्यलक्षणमाह। तेजःशब्देन देहोष्माभिमतः, स वाताद्यैर्युक्तः खालित्यं करोतीति योजनीयम्। केचित् तु तेजःशब्देन पित्तमपि वर्णयन्ति। हरित्-

इत्यूर्द्ध्वजत्रुस्थगदैकदेशः
प्रोक्तश्चिकित्साञ्च परं निबोध।
अतःपरं भेषजसंग्रहन्तु
निबोध सङ्क्षेपत उच्यमानम्॥ ७५॥

वातात् सकासवैस्वर्य्ये सक्षारं पीनसे घृतम्।
पिबेद्रसं पयश्चोष्णं स्नैहिकं धूममेव वा॥
शताह्वात्वग्बलामूलं श्योनाकैरण्डमूलजम्।
आरग्वधं पिबेद्वर्त्तिं मधूच्छिष्टवसाघृतैः॥
अथवा सघृतान् सक्तून् कृत्वा मल्लकसम्पुटे।
नवप्रतिश्यायवतां धूमं वैद्यः प्रयोजयेत्॥ ७६॥

पलितानि अर्ज्जुनवर्णानि शिरोलोमानि कुर्य्यात्। धवलोऽर्ज्जुन उच्यते। एवं केशभूमिं किञ्चित् दग्ध्वा शिरोरुहाणां हरित्प्रभत्वं हरितवर्णत्वं कुर्य्यादिति॥ ७४॥

गङ्गाधरः—तृट्श्वासादयो ये प्रतिश्यायाज्जायन्ते ते प्रागभिहिताः। उपसंहरति। इतीत्यादि। ऊर्द्ध्वजत्रुस्थगदानामेकदेशः कियान् प्रोक्तः, न तु कार्त्स्न्येन॥ ७५॥

गङ्गाधरः—तत्र नवप्रतिश्यायचिकित्सितमाह—वातादित्यादि। वातात् पीनसे नवप्रतिश्याये कासवैस्वर्य्ययुते सक्षारं घृतं पिबेत्। मांसरसञ्च पिबेदेवमुष्णं पयश्च पिबेन्न तु शीतं पयः, तथा स्नैहिकं धूमं वा पिबेत्। धूममाह—शताह्वेत्यादि। त्वक् गुड़त्वक्। शताह्वादित्रयं मधूच्छिष्टवसाघृतैर्वर्त्तिं कृत्वा धूमं पिबेत्। एवं श्योनाकैरण्डमूलजं चूर्णं मधूच्छिष्टवसाघृतैर्वर्त्तिं कृत्वा धूमं पिबेत्। एवमारग्वधमूलं पिष्ट्वा मधूच्छिष्टवसाघृतैर्वर्त्तिं कृत्वा धूमं पिबेत्। अथवा यवादीनां सक्तून् सघृतान् मल्लकपुटे शरावपुटेऽङ्गाराग्नौ प्रक्षिप्य नवप्रतिश्यायवतां वैद्यो धूमं प्रयोजयेत्॥ ७६॥

प्रभत्वमिति कपिलत्वम्। शिरोरुहाणामिति केशानाम्। भेषजसंग्रहमिति भेषजाभिधायकं ग्रन्थम्॥ ७४। ७५॥

चक्रपाणिः—अथातः क्रमात् चिकित्साभिधीयते। प्रतिश्याये धूमस्य बोधनात् स्नैहिकधूमम्

शङ्खमूर्द्धललाटान्ते पाणिस्वेदोपनाहनम्।
स्वभ्यक्ते क्षवथुस्राव-रोधादौ सङ्करादयः ॥ ७७ ॥
घ्रेया रोहिषतर्कारी-वचाजोरकचोरकाः।
त्वक्पत्रमरिचैलानां चूर्णा वा सोपकुञ्चिकाः ॥ ७८ ॥
स्रोतःशृङ्गाटनासाक्षि-शोषे तैलञ्च नावनम्।
प्रभाव्याजे तिलान् क्षीरे तेन पिष्टान् तदुष्मणा।
मन्दस्विन्नान् सयष्ट्याह्वान् चूर्णांस्तेनैव पीड़येत् ॥
दशमूलस्य निक्काथे रास्नामधुककल्कवत्।
सिद्धं ससैन्धवं तैलं दशकृत्वोऽणु तत् स्मृतम् ॥ ७९ ॥

गङ्गाधरः—शङ्खादिषु स्वेदोपनाहनं वैद्यः प्रयोजयेत्। तत्र स्वेदानाह। स्वभ्यक्त इत्यादि। क्षवथुस्रावयो रोधादौ सङ्करादयः स्वेदास्तैलाभ्यक्ते देहे प्रयोज्याः ॥ ७७ ॥

गङ्गाधरः—रोहिषादिचोरकान्ताश्चर्णिता घ्रेया नस्यं कार्य्यम्। रोहिषं गन्धतृणं तर्कारी जयन्ती तस्या मूलं चोरकः पिड़ङ्ग इति लोके। अथवा सोपकुञ्चिकास्त्वगादीनां चूर्णा घ्रेया नस्यं कार्य्यमिति ॥ ७८ ॥

गङ्गाधरः—एवं वातप्रतिश्याये स्रोतःप्रभृतिशोषे तैलमतः परं वक्ष्यमाणं नावनं कार्य्यमिति। तैलमाह—प्रभाव्येत्यादि। आजे क्षीरे कृष्णान् तिलान् प्रभाव्य भावयित्वा तेनाजेन क्षीरेण पिष्टांस्तांस्तिलांस्तदुष्मणा तस्यैवाजक्षीरं हण्डिकायां प्रक्षिप्य मुखं वस्त्रेण बद्धा तद्वस्त्रोपरि तांस्तिलान् विन्यस्य चुल्ल्यामारोप्याधस्तादग्निना ज्वाला देया, तदुष्मणा मन्दस्विन्नांस्तांस्तिलान् यष्ट्याह्वचूर्णमिश्रितान् तेनैवाजदुग्धेन पीड़येत्। तत् तिलतैलं दशमूलक्काथे चतुर्गुणे पादिकरास्नादिसैन्धवान्तकल्कयुक्तं सिद्धं पक्वमित्येवंप्रकारेण दशकृत्वः सिद्धमणु

अग्रे ऽभिधाय पाणिस्वेदोपनाहनं पाणिस्वेदश्च उपनाहनञ्च पाणिस्वेदोपनाहनम्। अवरोध इत्यत्र अवरोधशब्देन प्रतीनाहोऽभिधीयते। सङ्करादयः प्रच्छानकादयः स्वेदाध्यायोक्ताः स्वेदाः ॥७६।७७॥

चक्रपाणिः—तर्कारी जीवन्ती। शृङ्गाटनासाक्षिशोषे नावनं तैलं युक्तम्। तत् तैलमाह—प्रभाव्याजे इत्यादि। तदुष्मणेति क्षीरोष्मणा, मन्दस्विन्नानिति मन्दं स्विन्नान्। सयष्ट्याह्वचूर्णानिति यष्ट्याह्वचूर्णस्याप्रधानत्वात् तिलचूर्णात् पादिकत्वम्। तेनैव पीडयेदिति अजाक्षीरेण। एवं तैलस्य दशमूलनिःक्काथादिभिः दशकृत्वो पाकात् सिद्धं तैलं वातपीनसे युञ्ज्यात्।

स्निग्धस्यास्थापनदोषं निर्हरेद् वातपीनसे।
स्निग्धाम्लोष्णैश्च लघ्वन्नं ग्राम्यादीनां रसैर्हितम्॥
उष्णाम्बुना स्नानपानं निवातोष्णप्रतिश्रयः।
चिन्ताव्यवायव्यायाम-वाक्चेष्टाविरतो भवेत्।
वातजे पीनसे धीमानिच्छन्नेवात्मनो हितम्॥ ८० ॥
पित्ते सर्पिः पिबेत् सिद्धं शृङ्गवेरशृतं पयः।
पाचनार्थे पिबेत् पक्वे कार्य्यं मूर्द्धविरेचनम्॥
पाठाद्विरजनीमूर्व्वा-पिप्पलीजातिपल्लवैः।
दन्त्या च सिद्धं तत् तोयं नस्यं स्यात् पक्वपीनसे॥ ८१।८२
पूयास्रक्तपित्तघ्नाः कषाया नावनानि च।
पाकदाहाढ्यरूढेषु शीताः सेकाः प्रलेपनाः।
स्नेहनस्योपचाराश्च कषायाः स्वादुशीतलाः॥ ८३ ॥

तत् अणुतैलं स्मृतमिति। प्रतिश्यायस्यामतालक्षणमुक्तमन्यत्र। "शिरोगुरुत्वमरुचिर्नासास्रावस्तनुस्वरः। क्षामः ष्ठीवत्यथाभीक्ष्णमामपीनसलक्षणम्। आमलिङ्गान्वितः श्लेष्मा घनः खेषु निमज्जति। स्वरवर्णविशुद्धिश्च पक्वपीनसलक्षणम्॥" इति। स्निग्धस्येत्यादि। पक्वे पीनसे स्निग्धस्यास्थापनैर्दोषं निर्हरेत्। स्निग्धादिभिर्ग्राम्यादिमांसरसैर्लघ्वन्नं हितम्। उष्णाम्बुना स्नानं पानञ्चोष्णाम्बुनः। निवाते चोष्णे च गृहे प्रतिश्रयः। चिन्तादिभ्यश्च विरतो भवेत्॥ ८० ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथ पित्तप्रतिश्यायचिकित्सामाह—पित्ते इत्यादि। सिद्धं पक्वं पित्तहरैर्द्रव्यैः सर्पिः पिबेत्। शृङ्गवेरशृतं पयश्च पिबेत्। पक्वे पीनसे मूर्द्धविरेचनं कार्य्यम्। मूर्द्धविरेचनार्थं नस्यमाह—पाठेत्यादि। पाठादिदन्त्यन्तैः कल्कैः सिद्धं तोयं पक्वपीनसे पित्तजे नस्यं स्यात्॥ ८१। ८२॥

<u>गङ्गाधरः</u>—पूयेत्यादि। पूयास्रघ्ना रक्तपित्तघ्नाश्च ये कषाया यानि नावनानि च तानि शीताः सेकाः प्रलेपनाश्च शीताः नासापाकादिषु हिताः स्युः। स्नेहस्य नस्यमुपचाराश्च कार्य्याः। स्वादुशीतलाः कषायाश्च हिताः॥ ८३ ॥

स्निग्धाम्लेत्यादिना आचारमाह—निवातोष्णप्रतिश्रय इति निवातोष्णगृहस्थायी। पित्ते सर्पिः पिबेत् सिद्धमित्यत्र शृङ्गवेरसिद्धमेव सर्पिर्देयम्। रक्तपित्तघ्ना इति रक्तपित्तचिकित्सोक्ताः॥७८—८३॥

मन्दपित्ते प्रतिश्याये स्निग्धैः कुर्य्याद् विरेचनम् ।
घृतं क्षीरं यवाः शालिर्गोधूमा जाङ्गला रसाः ।
शीताम्लास्तिक्तशाकानि यूषा मुद्गादिभिर्हिताः ॥ ८४ ॥
गौरवारोचकेष्वादौ लङ्घनं कफपीनसे ।
स्वेदाः सेकाश्च पाकार्थं लिप्ते शिरसि सर्पिषा ॥
लसुनं मुद्गचूर्णेन व्योषक्षारघृतैर्युतम् ।
देयं कफ...वमनमुत्क्लिष्टश्लेष्मणो हितम् ॥
अपीनसे पूतिनस्ये घ्राणस्रावे सकण्डुके ।
धूमः शस्तोऽवपीड़श्च कटुभिः कफपीनसे ॥
मनःशिलावचाव्योष-विड़ङ्गं हिङ्गु गुग्गुलुः ।
चूर्णैः प्रायः प्रधमनः कटुभिस्त्रिफलैः सह ॥
भार्गीमदनतर्कारी-सुरसादिविपाचितम् ।
तैलं सर्षपजं बल्यं कफपीनसशान्तये ॥

गङ्गाधरः—मन्दपित्त इत्यादि । स्निग्धैरेरण्डतैलादिभिः । घृतादयश्च भोजने हिताः ॥ ८४ ॥

गङ्गाधरः—अथ कफामपीनसचिकित्सामाह । गौरवेत्यादि । आदौ कफपीनसे गौरवारोचकेषु लङ्घनम् । कफपाकार्थं सर्पिषा लिप्ते शिरसि स्वेदाश्च सेकाश्च । लसुनमित्यादि । उत्क्लिष्टश्चेत् श्लेष्मा भवति तदा मुद्ग-चूर्णव्योषचूर्णयवक्षारघृतयुतं लसुनं कफघ्नं वमनं हितं देयम् । अपीनस इत्यादि । अपीनसादिषु धूमोऽवपीड़श्च शस्तः । कफपीनसे कटुभिरव-पीड़श्च शस्तः । मनःशिलेत्यादि । मनःशिलादीनां चूर्णैः प्रायः प्रधमनो द्विमुखनलिकया फूत्कारेण नासिकापुटे देयः, त्रिफलैः सह कटुभिर्मरिचा-दिभिः कटद्रव्यैः प्रधमनः । भार्गीत्यादि । तर्कारी जयन्ती । सुरसादिर्गणः । एतै-

चक्रपाणिः—मन्दपित्ते इति ईषत्पित्ते देयम् । कफघ्नवमनमिति कफघ्नद्रव्यकृतं वमनं देयमित्यर्थः ।

आर्त्तकालवचालं वा विड़ङ्गं कुष्ठपिप्पली।
कृत्वा कल्कं करञ्जञ्च तैलं तैः सार्षपं पचेत् ॥
पाकान्मुक्ते घने नस्यमेतन्मेदोऽन्विते कफे।
स्निग्धस्य व्याहते वेगे छर्द्दनं कफपीनसे ॥
वमनीयशृतक्षीर-तिलमाषयवागुना।
यवाग्वा मदनक्षीर-तिलमाषोपसिद्धया ॥ ८५ ॥
कफघ्नमन्नं वार्त्ताक-कुलत्थाढ़किमुद्गजाः।
यूषाः सकुलकव्योषाः शस्तास्तोयोष्णसेविनः ॥ ८६ ॥
सर्व्वजित् पीनसे दुष्टे कार्य्यं शोफे तु शोफनुत्।
क्षारोऽर्व्वुदाधिमांसेषु क्रिया सर्व्वेष्ववेक्ष्य च ॥ ८७ ॥

र्विपाचितं तैलं मेदोऽन्विते कफे नस्यम्। तथा आर्त्तकालादिकरञ्जान्तं कल्कं कृत्वा सार्षपतैलं पचेत्। पाकान्मुक्ते परिपक्वे पीनसे मेदोऽन्विते कफे क्षरिते एतत्तैलं नस्यं स्यात्। आर्त्तः कुष्ठं काला अगुरु आलं हरितालम्। स्निग्धस्येत्यादि। कफपीनसे वेगे व्याहते स्निग्धस्य छर्द्दनं वमनं कार्य्यम्। छर्द्दनमाह—वमनीयेत्यादि। फलिनी-मूलिनीवमनीयद्रव्यैः शृतं क्षीरञ्च तिलाश्च माषाश्च यवागूश्च तेन छर्द्दनम्। समाहारात् क्लीवम्। मदनादुत्रपसिद्धया यवाग्वा वा छर्द्दनमिति ॥ ८५ ॥

गङ्गाधरः—भोजनमाह—कफघ्नमित्यादि। कफघ्नधान्यकृतमन्नं वार्त्ताकादियूषाः सव्योषाः शस्ताः तोयञ्चोष्णम्। इति कफपीनसचिकित्सा ॥८६॥

गङ्गाधरः—सन्निपातपीनसचिकित्सामाह—सर्व्वजिदित्यादि। त्रिदोषजे पीनसे सर्व्वजित् सर्व्वदोषजित् वातादिदोषजिद् गद् यदुक्तं तत् त्रयाणां मिश्रं कार्य्यम्। दुष्टे पीनसे च सर्व्वजित् कर्म्म कार्य्यम्। रक्तजे पित्तजित् कार्य्यमिति। प्रतिश्यायचिकित्सामुक्त्वा प्रतिश्यायाज्जातशोफादिचिकित्सामाह—शोफे त्वित्यादि। प्रतिश्यायाज्जाते शोफे शोफजित् कर्म्म कार्य्यम्। प्रतिश्यायाज्जातेष्वर्व्वुदादिषु क्षारो देयः। सर्व्वेष्वपीनसादिषु नासारोगेषु अवेक्ष्य रोगविशेषं क्रिया कार्य्या ॥ ८७ ॥

कटुभिः फलैरिति मरीचपिप्पल्यादिभिः। पाकान्मुक्त इति पाकावसानाच्च्युते। व्याहते वेग इति पीनसस्य वेगे मन्दीभूते। शोफे चेति नासाशोफे ॥ ८४—८७ ॥

वातिके शिरसो रोगे स्नेहस्वेदान् सनावनान्।
पानान्नमुपहारांश्च कुर्य्याद् वातामयापहान्॥
तैलभृष्टैरगुर्व्वाद्यैः सुखोष्णैश्चोपनाहनम्।
जीवनीयैः सुमनसां मत्स्यमांसैश्च शस्यते॥ ८८॥
रास्नास्थिरादिभिः सिद्धं सक्षीरं नस्यमर्त्तिनुत्।
तैलं रास्नादिकाकोली-शर्कराभिरथापि वा॥ ८९॥
बलामधुकयष्ट्याह्व-विदारीचन्दनोत्पलैः।
जीवकर्षभकद्राक्षा-शर्कराभिश्च साधितः॥
प्रस्थस्तैलस्य सक्षीरो जाङ्गलार्द्धतुलारसे।
नस्यं सर्व्वोर्द्ध्वजत्रुघ्नं वातपित्तामयापहम्॥ ९०॥
दशमूलबलारास्ना-त्रिफलामधुकैः सह।
मायूरं पक्षपित्तान्त्र-शकृत्पादास्यवर्ज्जितम्॥

गङ्गाधरः—इति नासारोगचिकित्सितमुक्त्वा प्रतिश्यायाज्जाते शिरोरोगास्यरोगकर्णरोगाक्षिरोगचिकित्सितमाह। वातिके इत्यादि। उपहारा आहारोपयोगिनः। तैलभृष्टैरित्यादि। अगुर्व्वादिगण उक्तोऽगुर्व्वादितैले ज्वरचिकित्सिते। शिरस उपनाहनम्। जीवनीयैर्दशभिरुपनाहनञ्च सुमनसां मालत्यादिपुष्पाणामुपनाहनञ्च मत्स्यमांसैश्चोपनाहनं शिरसि शस्यते॥ ८८॥

गङ्गाधरः—रास्नेत्यादि। स्थिरादिः शालपर्ण्यादिपञ्चमूलम्। नस्यमेतं वातिके शिरोरोगेऽर्त्तिनुत्। अथवा रास्नादिकाकोलीशर्कराभिः सिद्धं तैलं नस्यं शिरोऽर्त्तिनुत्। रास्नादिरिह पूर्व्वो रास्ना स्थिरादिपञ्चमूलञ्च॥ ८९॥

गङ्गाधरः—बलेत्यादि। बलादिभिः शर्करान्तैः कल्कैः तैलप्रस्थस्य पादिकैः समक्षीरं तत् तैलं जाङ्गलमांसरसोऽर्द्धतुला। सिद्धमिदं तैलं नस्यं सर्व्वोर्द्ध-जत्रुजरोगघ्नमिति॥ ९०॥

गङ्गाधरः—दशमूलेत्यादि। पक्षादिवर्ज्जितं मायूरं मांसमस्थि च दशमूला-

चक्रपाणिः—दशमूलादीनां प्रत्येकं त्रिपलमानम्। समं मयूरं पक्षादिवर्ज्जितं

जले पक्त्वा घृतप्रस्थं तस्मिन् क्षीरसमं पचेत्।
मधुकैः कार्षिकैः कल्कैः शिरोरोगार्द्दितापहम्॥
कर्णनासाक्षिजिह्वास्य-गलरोगविनाशनम्।
मायूरमितिविख्यातमूर्द्ध्वजत्रुगदापहम्॥ ९१॥

दिभिः सह जलेऽष्टगुणे पक्त्वा चतुर्थांशशेषे तस्मिन् क्वाथे क्षीरसमं घृतप्रस्थं पचेत् मधुरैर्जीवनीयैर्दशभिः कल्कैः कार्षिकैर्घृतस्य पादिकैः। अत्र कश्चित् पाठः। "दशमूलबलारास्नामधुकैस्त्रिपलैः सह" इति। तेन दशमूल्यादीनां प्रत्येकं त्रिपलग्रहणेन त्रयोदशद्रव्याणामेकोनचत्वारिंशत् पलानि भवन्ति पक्षादिवर्ज्जितमायूरमांसास्थि च तत्सममष्टगुणे जले पचेदिति कश्चित्। अन्ये तु दशमूल्यादिकमेकोनचत्वारिंशत्पलं मायूरमांसास्थि चाकृतिमानादेकमेव मयूरं पक्षादिवर्ज्जं यावत् स्यात् तावद् गृह्णन्ति। जलञ्चाष्टगुणमेव सर्व्वद्रव्यापेक्षया ददति। "त्रिफला मधुकैः सहे"ति पाठे दशमूल्यादीनां मानानुक्तेरुत्सर्गतश्चतुर्गुणद्रव्यसाध्यत्वात् स्नेहस्यात्र समक्षीरविधानात् त्रिगुणः क्वाथः कार्य्यो यावता दशमूल्यादिमायूरमांसास्थिसमुदायेन तावदत्र ग्राह्यं तत्र दशमूल्यादिद्रव्यं यावत् तावन्मायूरं मांसमस्थि च ग्राह्यं न त्वाकृतिमानेनैकस्य मयूरस्य क्वाथाल्पत्वापत्तेः। एतदभिप्रायेणाखुभिः कुक्कुटैर्हंसैरिति वक्ष्यमाणवचनेऽनेन कल्पेन क्वाथसाधने बहुवचनान्तप्रयोगा आखुभिरित्यादयः कृताः। अन्यथाखुरप्याकृतिमानेनैकः कुक्कुटश्च हंसश्च शशश्च गृह्यतां बहुवचनमनर्थकं स्यात्। तथा च दशमूल्यादीनां मानानुक्तौ षोड़शानां प्रत्येकं सार्द्धं पलं मिलित्वा चतुर्विंशतिपलं, मायूरमांसास्थि चतुर्विंशतिपलं, तत्र मांसस्यास्थ्नो नियमो नास्ति नास्ति पक्षादिवर्ज्जनाच्छेषं यावन्मांसमस्थि च लभ्यते तावदेव चतुर्व्विंशतिपलमिति दशमूल्यादिमांसास्थ्यन्तं षट् शरावमष्टचत्वारिंशच्छरावमिते जले पक्त्वा द्वादशशरावावशेषे क्वाथे घृतात् त्रिगुणे समक्षीरे घृतप्रस्थं पचेत्। स्वल्पमायूरघृतम्॥ ९१॥

जलद्रोणे एव पचेत्। जलद्रोणो हि यत्र क्वाथार्थं घृतप्रस्थात् पादावशेषत्वम् समचतुर्गुणो भवति। किञ्च दशमूलादीनाम् ऊनचत्वारिंशत्पलेन मयूरेण च चतुःषष्टिपले क्वाथ्ये द्रोणमानं जलं देयम्। किंवा दशमूलादीनां मयूरेण च मिलित्वा यावत् क्वाथ्यं भवति तच्चतुर्गुणजलमुत्सर्गपरिभाषयैव देयम्। मधुरैरिति जीवनीयगणोक्तैर्दशभिः। जीवनीयानि मधुरत्वप्रकर्षादिह मधुरशब्देनोच्यन्ते॥ ८८—९१॥

एतेनैव कषायेण घृतप्रस्थं विपाचयेत्।
चतुर्गुणेन पयसा कल्कैरेभिश्च कार्षिकैः॥
जीवन्तीत्रिफलामेदा-मृद्वीकर्द्धिपरूषकैः।
समङ्गाचविकाभार्गी-काश्मरीकर्कटाह्वयैः॥
आत्मगुप्तामहामेदा-तालखर्ज्जूरमस्तकैः।
मृणालविसखर्ज्जूर-मधुकैश्च सजीरकैः॥
शतावरीविदारीक्षु-बृहतीसारिवायुगैः।
मूर्व्वाश्वदंष्ट्रर्षभक-शृङ्गाटककशेरुकैः॥
रास्नास्थिरातामलकी-सूक्ष्मैलाशठीपौष्करैः।
पुनर्नवातुगाक्षीरी-काकोलीधन्वयासकैः॥
मधुकाक्षोड़वादाम-मुञ्जाताभिषुकैरपि।
द्रव्यैरेभिर्यथालाभं पूर्व्वकल्पेनसाधितम्॥
पाने नस्ये तथाभ्यङ्गे वस्तौ चैतत् प्रदापयेत्।
शिरोरोगेषु सर्व्वेषु कासे श्वासे च दारुणे॥

गङ्गाधरः—एतेनैवेत्यादि। जीवन्त्यादीनां प्रत्येकं यथालाभं कार्षिकैः कल्कैर्यथालाभे कल्कस्य न्यूनाधिक्यमाने दोषाभावः। तालखर्ज्जूरयोर्मस्तकं तथा खर्ज्जूरस्य फलम्। आक्षोड़ः कर्परालः, आखरोट इति लोके। वादामश्च लोके तन्नाम्ना प्रसिद्ध एव। मुञ्जात उत्तरदेशे कन्दविशेषः। अभिषुकः फलविशेषः। एभिर्यथालाभं द्रव्यैः कार्षिकैः कल्कैः एतेनैव दशमूल्यादिमयूरान्तक्वाथेन चतुर्गुणेन पयसा तु समेन क्षीरं स्नेहसमं मतमित्युक्तेः। अथवा चतुर्गुणेन पयसेति दशमूल्यादिमयरान्तक्वाथेन त्रिगुणेनेति घृतप्रस्थं

चक्रपाणिः—एतेनैवेति दशमूलादिमयूरक्वाथेन यथोक्तविधानकृतेन। द्वितीयखर्ज्जूरशब्देन खर्ज्जूरफलं [illegible]। अक्षोडवातामादीनि औत्तरपथिकानि। पूर्व्वयोमोक्तक्वाथविधानं यद्यप्ये-

मन्यापृष्ठग्रहे शोषे स्वरभेदे तथार्द्दिते ।
योन्यसृक्शुक्रदोषेषु शस्तं बन्ध्यासुतप्रदम् ॥
महामायूरमित्येतत् घृतमात्रेयपूजितम् ॥ ९२ ॥
(चतुःप्रयोगमेवेदमग्निवेशप्रकाशितम् ।)

महामायूरघृतम् ॥

आखुभिः कुक्कुटैर्हंसैः शशैश्चापि हि बुद्धिमान् ।
कल्पेनानेन विपचेत् सर्पिरूर्द्ध्वं गदापहम् ॥ ९३ ॥
पैत्ते घृतं पयः सेकाः शीता लेपाः सनावनाः ।
जीवनीयानि सर्पींषि पानान्नञ्चापि पित्तनुत् ॥
चन्दनोशीरयष्ट्याह्व-बलाव्याघ्रनखोत्पलैः ।
क्षीरपिष्टैः प्रदेहः स्यात् शृतैर्वा परिषेचनम् ॥

विपाचयेत्। इति पूर्व्वकल्पेन साधितं घृतमेतत् पानादौ प्रयोजयेत्। महामायूरं घृतम् ॥ ९२ ॥

गङ्गाधरः—आखुभिरित्यादि। कल्पेनानेन मायूरमहामायूरघृतसाधनकल्पेन। आखुभिः कुक्कुटहंसैः शशकैश्च पक्षादिवर्ज्जितैर्मांसास्थिभिदशमूल्यादिभिः सह क्वाथेन त्रिगुणेन समक्षीरेण मधुकैः कार्षिकैः कल्कैर्घृतप्रस्थं पचेदिति। आखुघृतम्। जीवन्त्यादिभिः कल्कैः कार्षिकैश्चतुर्गुणेन पयसा चतुर्गुणेन च पित्तादिवर्ज्जिताखुसहितदशमूल्यादिक्वाथेन घृतप्रस्थं पचेदिति। महाखुघृतम्। एवं कुक्कुटघृतं महाकुक्कुटघृतं हंसघृतं महाहंसघृतं शशकघृतं महाशशकघृतञ्च पचेत्। इति वातजशिरोरोगचिकित्सा ॥ ९३ ॥

गङ्गाधरः—अथ पित्तजशिरोरोगचिकित्सामाह—पैत्ते घृतमित्यादि। पैत्ते शिरोरोगे घृतं सेकाः शीता लेपाश्च शीता नावनञ्च शीतम्। जीवनीयानि सर्पींषि पित्तनुत् पानान्नञ्च। शीतप्रदेहमाह—चन्दनेत्यादि। क्षीरपिष्टैश्चन्दनादिभिर्लेपः शिरसि। शृतैर्वा जले क्वाथविधिना पक्वैश्चन्दनादिभिः क्वथितैः

तेनैव कषायेणेत्यादिना सिद्धम्, तथापि पुनः पूर्व्वकल्केनेति वचनेन यथालाभमिति च पदेन यथालाभं कर्म्मीयत्वं दर्शयति ॥ ९२ ॥

चक्रपाणिः—अत्र मयूरस्थाने मूषकादीन् दर्शयन्नाह—आखुभिरित्यादिना। आखुना मयूरा-

त्वक्पत्रशर्कराकल्कः सुपिष्टस्तण्डुलाम्बुना।
कार्य्योऽवपीड़ः सर्पिश्च नस्यं तस्यानु पैत्तिके॥
यष्ट्याह्वचन्दनानन्ता-क्षीरसिद्धं हितं घृतम्।
नावनं शर्कराद्राक्षा-मधुकैश्चापि पित्तजे॥ ६४॥
कफजे स्वेदितं नस्य-धूमप्रधमनादिभिः।
शुद्धं प्रलेपपानान्नैः कफघ्नैः समुपाचरेत्॥ ६५॥
पुराणसर्पिषः पानैस्तीक्ष्णैर्वस्तिभिरेव च।
कफानिलोद्भवे दाहः शेषयो रक्तमोक्षणम्॥
एरण्डनलदक्षौम-गुग्गुल्वगुरुचन्दनैः।
धूमवर्त्तिं पिबेद्ध गन्धैरकुष्ठतगरैस्तथा॥ ६६॥
सन्निपातोद्भवे कार्य्या सन्निपातहरी क्रिया।
क्रिमिजे चापि कर्त्तव्यं तीक्ष्णं मूर्द्धविरेचनम्॥ ६७॥

शिरसः परिषेचनम्। शीतनावनमाह। त्वक्पत्रेत्यादि। तण्डुलाम्बुपिष्टं त्वगादिकं पोट्टलीकृत्यावपीड्य नासापुटे नस्यं देयम्। तस्यानु पश्चात् सर्पिश्च नस्यं देयमित्येकयोगः। यष्ट्याह्वेत्यादि। घृतात् पादिकं यष्ट्याह्वाद्यनन्तान्तं कल्कं दत्त्वा चतुर्गुणे क्षीरे सिद्धं घृतं नावनं हितम्। शर्करादिभिश्च नावनं हितमिति केचित्। तैः कल्कैः सिद्धं घृतं नावनमित्यपरे। इति पित्तज-शिरोरोगचिकित्सा॥ ९४॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथ कफजशिरोरोगचिकित्सामाह—कफज इत्यादि। कफजे शिरोरोगे प्रथमं स्वेदेनोपपन्नं ततो नस्यादिभिः शुद्धं कफघ्नैः प्रलेपादिभिः समुपाचरेत्। तथा पुराणसर्पिःपानैस्तथा तीक्ष्णैर्वस्तिभिः समुपाचरेत्। कफानिलोद्भवे शिरोरोगे दाहः। शेषयोः सन्निपात-क्रिमिजयो रक्तमोक्षणमिति सूत्रम्। धूममाह। एरण्डेत्यादि। अकुष्ठतगरैर्गन्ध-पेक्षया अल्पमानेनाप्यत्रैकेनापि साधनं कर्त्तव्यम्। श्रतैर्वा इत्यत्र क्षीरश्रतैः। सर्पिश्च नस्यमित्यस्य अवपीडस्य पश्चात् सर्पिषा नस्यं देयम्॥ ९३—९५॥

<u>चक्रपाणिः</u>—कफानिलोद्भवे दाह इत्यत्र कफोद्भवे अनिलोद्भवे च। सुश्रुतवचनात् ललाट-शङ्खदेशे दाहः कर्त्तव्यः। उक्तं हि सुश्रुते—'शिरोरोगाधिमन्थप्रभृतिषु ललाटप्रदेशे दहेत्।

त्वग्दन्तीव्याघ्रकरज-विडङ्गनवमालिकाः।
अपामार्गफलं वीजं नक्तमालशिरीषयोः।
क्षवकोऽश्मन्तको बिल्वं हरिद्रा हिङ्गु यूथिका।
फणिज्झकश्च तैस्तैलमवीमूत्रे चतुर्गुणे।
सिद्धं स्यान्नावनं चूर्णञ्चैषां प्रधमनं भवेत्॥ ९८॥
फलं शिग्रुकरञ्जाभ्यां सव्योषं चावपीड़कः।
कषायः स्वरसः क्षारश्चूर्णं कल्कोऽवपीड़कः।
शुक्ततिक्तकटुक्षौद्र-कषायैः कवलग्रहः॥ ९९॥
धूमः प्रधमनं शुद्धिरधश्छर्द्दनलङ्घने।
भोज्यश्च मुखरोगेषु यथास्वं दोषनुद्धितम्॥ १००॥

द्रव्यैरुक्तां वर्त्तिं धूमं पिबेत्। सन्निपाते सन्निपातहरी क्रिया च कार्य्या। क्रिमिजे शिरोरोगे तीक्ष्णं शिरोविरेचनं कार्य्यम्॥ ९५—९७॥

गङ्गाधरः—त्वगित्यादि। त्वक् गुड़त्वक्। व्याघ्रकरजो व्याघ्रनखः। नवमालिका नवमल्लिका। नक्तमालशिरीषयोर्वीजम्। क्षवको छाँचिका। अश्मान्तक अम्ललोटकः। फणिज्झकः पर्णासभेदः। त्वगादिभिरेतैः कल्कैः पादिकैश्चतुर्गुणे मेषीमूत्रे सिद्धं तैलं नावनं भवेदेवमेषां त्वगादीनां चूर्णं प्रधमनं द्विमुखनलिकाच्छिद्रे क्षिप्त्वा नासापुटे दद्यात् फुत्कारेण॥ ९८॥

गङ्गाधरः—फलमित्यादि। शिग्रुकरञ्जाभ्यां फलं सव्योषं गृहीत्वा जलेन पिष्ट्वाऽवपीड़को देयः। तथा तेषां शिग्रुफलादीनां कषायः स्वरसः क्षारश्चूर्णश्च कल्कश्चावपीड़ो देयः। कवलग्रहश्च शुक्तादिभिः कार्य्य इति सङ्क्षेपेण शिरोरोगचिकित्सितमुक्तम्॥ ९९॥

गङ्गाधरः—अथ मुखरोगचिकित्सितमाह—धूम इत्यादि। अधःशुद्धिर्विरेचनम्। यथास्वं दोषनुद्भोज्यश्च मुखरोगेषु हितम्॥ १००॥

अकुष्ठतगरैरिति अगुर्व्वादिगन्धैः। कुष्ठतगरवर्ज्जनञ्चात्र मस्तुलुङ्गस्राववर्ज्जनार्थम्। उक्तञ्च शालाक्ये—'न तु कुष्ठं स्रावयतो धूमवर्त्तिं प्रयोजयेत्। मस्तुलुङ्गं प्रकर्षेण तस्मात् तं नैव योजयेत्'॥ इति शिरोरोगचिकित्सा॥ ९६—९९॥

यवक्षारं पिप्पलीश्च सदार्व्वीत्वग् रसाञ्जनम्।
पाठां तेजोवतीं पथ्यां समभागानि चूर्णयेत्॥
सक्षौद्रं धारयेदेतत् मुखरोगेषु बुद्धिमान्।
सीधुमाधवमाध्वीकैः श्रेष्ठोऽयं कवलग्रहः॥
तेजोह्वामभयां मूर्व्वां समङ्गां कटुकीं घनम्।
पाठां रसाञ्जनं लोध्रं दार्व्वीं कुष्ठञ्च चूर्णयेत्।
दन्तानां घर्षणं रक्त-स्रावकण्डूरुजापहम्॥
पञ्चकोलकतालीश-पत्रैलामरिचत्वचः।
पलाशमुष्ककक्षार-यवक्षाराश्च चूर्णिताः॥
गुड़े पुराणे द्विगुणे क्वथिते गुड़िकाः कृताः।
कर्कन्धुमात्राः सप्ताहं स्थिता मुष्ककभस्मनि।
कण्ठरोगेषु सर्व्वेषु धार्य्याः स्युरमृतोपमाः॥ १०१॥
गृहधूमो यवक्षारः पाठा व्योषं रसाञ्जनम्।
तेजोह्वा त्रिफला लोध्रं चित्रकञ्चेति चूर्णितम्॥
सक्षौद्रं धारयेदेतद्‌ गलरोगविनाशनम्।
काणकं * नाम तच्चूर्णं दन्तास्यगलरोगनुत्॥ १०२॥

गङ्गाधरः—यवक्षारमित्यादि। यवक्षारादिकं समभागेन चूर्णीकृत्य क्षौद्रेण गोलयित्वा मुखे धारयेत्। सीधुप्रभृतिभिः कवड़ग्रहः श्रेष्ठः। तेजोह्वादिकं चूर्णयित्वा दन्तवेष्टेभ्यो रक्तस्रावकण्डूरुजापहं तेन दन्तानां घर्षणम्। पञ्चकोलेत्यादि। पलाशादीनां क्षाराः पञ्चकोलादीनां चूर्णाद् द्विगुणे पुराणगुड़े क्वथिते पक्वे गुड़िकाः कर्कन्धुमात्राः कृताः मुष्ककस्य भस्मनि सप्ताहं स्थितास्ततः परं सर्व्वेषु कण्ठरोगेषु धार्य्याः स्युः॥ १०१॥

गङ्गाधरः—गृहेत्यादि। गृहधूमादिकं समं सर्व्वं चूर्णितं कृत्वा क्षौद्रेणालोड्य मुखे धारयेदिति। काणकं चूर्णम्॥ १०२॥

चक्रपाणिः—शुद्धिरधः इति विरेचनम्। दार्व्वीत्वगिति दार्व्यास्त्वग्। रुजापहमिति

* कालकमिति बहुषु ग्रन्थेषु पाठः।

मनःशिला यवक्षारो हरितालं ससैन्धवम्।
दार्व्वीत्वक् चेति तच्चूर्णं माक्षिकेण समायुतम्॥
मूर्च्छितं घृतमण्डेन कण्ठरोगेषु धारयेत्।
मुखरोगेषु च श्रेष्ठं पीतकं नाम कीर्त्तितम्॥ १०३ ॥
मृद्वीका कटुका व्योषं दार्व्वीत्वक् त्रिफला घनम्।
पाठा रसाञ्जनं मूर्व्वा तेजोह्वा चेति चूर्णितम्॥
क्षौद्रयुक्तं विधातव्यं गलरोगे भिषग्जितम्।
योगास्त्वेते त्रयः प्रोक्ता वातपित्तकफापहाः॥ १०४ ॥
कटुकातिविषापाठा-दारुमुस्तकलिङ्गकाः।
गोमूत्रक्वथिताः पेयाः कण्ठरोगविनाशनाः॥
स्वरसः क्वथितो दार्व्व्या घनीभूतो रसक्रिया।
सक्षौद्रा मुखरोगासृग्-दोषनाड़ीव्रणापहा॥ १०५ ॥

गङ्गाधरः—मनःशिलेत्यादि। मनःशिलादिदार्व्वीत्वगन्तं चूर्णयित्वा माक्षिकेणालोड्य घृतमण्डेन मूर्च्छितं मर्द्दितं कण्ठरोगेषु धारयेदिति। पीतकं चूर्णम्॥ १०३॥

गङ्गाधरः—मृद्वीकेत्यादि। मृद्वीकादिकं समांशं चूर्णयित्वा क्षौद्रयुक्तं गलरोगे धार्य्यम्। योगास्तु य एते त्रयः काणक-पीतक-मृद्वीकादिचूर्णास्ते वातपित्तकफापहाः प्रोक्ताः॥ १०४॥

गङ्गाधरः—कटुकेत्यादि। कटुकादयः षट् गोमूत्रे क्वथिताः पेया एक एव योगः। स्वरस इत्यादि। दार्व्व्याः स्वरसः क्वथित एव पुनः पक्त्वा घनीकृतो रसक्रिया नाम भवति। सा रसक्रिया सक्षौद्रा मुखरोगाद्यपहा॥ १०५॥

रोगपीड़ापहरम्। पञ्चकोलेत्यादौ चूर्णसमुदायात् गुडो द्विगुणः। कर्कन्धूमात्रा इत्यष्टमाषकमानाः। केचित् रोध्रस्थाने लोहं पठति। तथोक्तं हि सुश्रुते—'पाठां रसाञ्जनं व्योषं तेजोह्वात्रिफलाग्निकम्। गृहधूमयवक्षारं शस्तं चूर्णन्तु कालकमिति। वातपित्तकफापहा इति प्रत्येकम्। कालक पीतक-मृद्वीकादयस्त्रयो योगास्त्रिदोषहराः। रसक्रियेति घनीभूतरसस्य संज्ञा॥ १०१—१०५॥

तालुशोषे सतृष्णस्य सर्पिरौत्तरभक्तिकम् ।
नावनं मधुराः स्निग्धाः शीताश्चैव रसा हिताः ॥ १०६ ॥
मुखपाके सिराकर्म्म शिरःकायविरेचनम् ।
मूत्रतैलघृतक्षीर-क्षौद्रैश्च कवलग्रहाः ॥
सक्षौद्रपाठामृद्वीका-त्रिफलाजातिपल्लवाः ।
कषायतिक्तक्वाथाश्च शीताः स्युर्मुखधावनाः ॥ १०७ ॥
तुलां खदिरसारस्य द्वितुलामरिमेदसः ।
प्रक्षाल्य जर्ज्जरीकृत्य चतुर्द्रोणेऽम्भसः पचेत् ॥
द्रोणशेषं कषायञ्च पक्त्वा भूयः पचेच्छनैः ।
ततस्तस्मिन् घनीभूते चूर्णीकृत्यार्द्धभागिकम् ॥

गङ्गाधरः—तालुशोष इत्यादि । औत्तरभक्तिकं सर्पिः पीत्वा भक्तं भुञ्जीत । एवं नावनं हितम् । मधुरस्निग्धशीता मांसरसा भोजने हिताः ॥ १०६ ॥

गङ्गाधरः—मुखपाक इत्यादि । सिराकर्म्म सिरावेधः । शिरोविरेचनम्, कायविरेचनञ्च द्विविधं वमनं विरेचनञ्च । गोमूत्रादीनामेकैकेन कवडग्रहश्च मुखपाके कार्य्यः । सक्षौद्रेत्यादि । जात्याः पल्लवाः पाठादयः क्वथिता मधुयुक्ता मुखधावनाः स्युस्तथा कषायतिक्तद्रव्याणां क्वाथाश्च शीता मुखधावनाः स्युः ॥ १०७ ॥

गङ्गाधरः—तुलामित्यादि । खदिरसारस्य श्वेतखदिरसारस्य तुलां न तु बब्बोलस्य । अरिमेदसो विट्खदिरस्य सारस्य द्वितुलाम् । तिस्रस्तुलास्त्रिषु द्रोणेषु अम्भसः पक्तव्याः स्युः 'तुलाद्रव्ये जलद्रोण' इत्युक्तेस्तत्राह चतुर्द्रोणेऽम्भसः पचेदिति । द्रोणशेषं तं कषायं पूत्वा भूयः शनैः पचेत् । घनीभूते तस्मिन्

चक्रपाणिः—तालुशोष इत्यादौ सतृष्णस्येतिपदेन तृष्णायुक्तस्य तालुशोषे औत्तरभक्तिकमपि सर्पिःपानं न निषेधयति । तालुशोषे च तृष्णामूर्च्छापरीताश्च गर्भिण्यस्तालुशोषिण इत्यादिना यद्यपि स्नेहपानं निषिद्धम्, तथापीह औत्तरभक्तिकं सर्पिश्च विशेषविधानात् कर्त्तव्यमेव । सिराकर्म्मेति सिराव्यधनम् । तच्च सुश्रुतवचनात् तालुनि जिह्वायाञ्च कर्त्तव्यम् ॥ १०६ । १०७ ॥

चक्रपाणिः—तुलामित्यादिना खदिरादिगुटिकामाह । द्वितुलामरिमेदसो विटखदिरस्य, खदिर

चन्दनं पद्मकोशीरं मञ्जिष्ठाधातकीघनम्।
प्रपौण्डरीकं यष्ट्याह्वं त्वगेलापद्मकेशरम्॥
लाक्षारसाञ्जनं मांसी-त्रिफलालोध्रबालकम्।
रजन्यौ फलिनीमेलां समङ्गां कट्फलं वचाम्॥
यवासागुरुपत्तङ्ग-गैरिकाञ्जनमावपेत्।
लवङ्गजातीकक्कोल-जातीकोषान् पलोन्मितान्॥
कर्पूरकुड़वञ्चापि क्षिपेत् शीतेऽवतारिते।
ततस्तु गुड़िकाः कार्य्याः शुष्काश्चास्येन धारयेत्॥
तैलञ्चानेन कल्केन कषायेण च साधयेत्।
दन्तानां चालनध्वंस-सौषिर्य्यक्रिमिरोगनुत्॥
मुखास्यपाकदौर्गन्ध्य-जाड्यारोचकनाशनम्।
स्रावोपलेपपैच्छिल्य-वैस्वर्य्यगलशोषनुत्॥
दन्तास्यगलरोगेषु सर्व्वेष्वेतत् परायणम्।
खदिरादिगुड़िकेयं तैलञ्च खदिरादिकम्॥ १०८॥

खदिरादिगुड़िका खदिरादितैलञ्च।

क्वाथ चन्दनादिकमक्षमात्रं चूर्णयित्वावपेत्। ततोऽवतार्य्य स्थापयेत् शीते सति लवङ्गादीनां प्रत्येकं पलं चूर्णं कर्पूरस्य कुड़वं पुनरावपेत्। ततो गुड़िकाः कार्य्याः शुष्काश्चास्येन धारयेदिति। खदिरगुड़िका। तैलञ्चेत्यादि। अनेन चन्दनाद्यञ्जनान्तेन कल्केन पादिकेन। खदिरविट्खदिरयोः सारस्य कषायेण चतुर्गुणेन तैलञ्च साधयेदिति कश्चिदाह। परिमाणमपि खदिरसारस्य तुला विट्खदिरसारस्य द्वितुलेति पूर्व्वोक्तं तुलात्रयं चतुर्द्रोणजले क्वाथयेत् पादशेषे तस्मिन् क्वाथे चतुर्गुणे तैलाढ़कम्, चन्दनादीनामञ्जनान्तानामक्षमात्रं प्रत्येकं कल्कं दत्त्वा पचेत्, लवङ्गादीनां पलमात्रं कर्पूरस्य कुड़वमानञ्च पूते शीते तत्र कल्क इत्याह। इति खदिरतैलम्। अनयोर्गुणानाह दन्तास्येत्यादि॥१०८॥

सारस्य तु तुला विभक्ता एव। पत्तङ्गं रक्तचन्दनम्। लवङ्गादीनाम् अत्र पलमानत्वम्। दन्तास्यगदरोगाः पृथक् शालाक्योक्ता ज्ञेयाः। परायणमिति परमयनं श्रेष्ठं भेषजमिति यावत्।
इति मुखरोगचिकित्सा॥ १०८॥

अरुचौ कवलग्राहाः धूमाः समुखधावनाः ।
मनोज्ञमन्नपानञ्च हर्षणाश्वासनानि च ॥
कुष्ठसौवर्च्चलाजाजी-शर्करामरिचं विड़म् ।
धात्र्येलापद्मकोशीर-पिप्पलीचन्दनोत्पलम् ॥
लोध्रं तेजोवती पथ्या त्र्यूषणं सयवाग्रजम् ।
आर्द्रदाड़िमनिर्य्यासश्चाजाजीशर्करायुतः ॥
सतैलमाक्षिका एते चत्वारः कवलग्रहाः ।
चतुरोऽरोचकान् हन्युर्वातादेरकजसर्व्वजान् ॥ १०६ ॥
कारव्यजाजीमरिचं द्राक्षावृक्षाम्लदाड़िमम् ।
सौवर्च्चलं गुड़ः क्षौद्रं सर्व्वारोचकनाशनम् ॥ ११० ॥
वस्तिः समीरणे पित्ते विरेको वमनं कफे ।
कुर्य्याद्‌ हृद्यानुकूलानि हर्षणञ्च मनोघ्नजे ॥ १११ ॥

गङ्गाधरः—अथारुचिचिकित्सितमाह—अरुचावित्यादि । कवड़ग्रहादयः कार्य्या मनोज्ञञ्चान्नपानं कार्य्यम् । कुष्ठेत्यादि । कुष्ठादिविड़ान्त एकः कवड़ग्रहः । धात्र्यादुत्पलान्तोऽपरः । लोध्रादियवाग्रजान्तस्तृतीयः । आर्द्र-दाड़िमनिर्य्यासादिशर्करान्तश्चतुर्थः । चतुर्ष्वेव तैलमाक्षिके देये भवतः । चतुर इति यथाक्रमं वाताद्यरोचकान् ॥ १०९ ॥

गङ्गाधरः—कारवीत्यादि । कारवी कृष्णजीरकमजाजी जीरकम् । वृक्षाम्लं तिन्तिड़ीकम् । क्षौद्रान्तानि सर्व्वाणि समानि ॥ ११० ॥

गङ्गाधरः—वस्तिरित्यादि । मनोघ्नजेऽरोचके हृद्यान्यनुकूलानि कर्म्माणि (इत्यरोचकचिकित्सा) ॥ १११ ॥

चक्रपाणिः—अरोचकचिकित्सामाह—कुष्ठेत्यादिना । अर्द्धश्लोकोक्ताश्चत्वारो योगाः वातपित्त-कफसन्निपातजेषु अरोचकेषु क्रमात् ज्ञेयाः ॥ १०९—१११ ॥

सर्पींष्युपरिभक्तानि स्वरभेदेऽनिलात्मके।
चतुष्प्रयोगैस्तैस्तैश्च बलारास्नामृताह्वयैः ॥
बर्हितित्तिरिदक्षाणां पञ्चमूलीशृतान् रसान्।
मायूरक्षीरसर्पिर्वा पिबेत् त्र्यूषणमेव वा ॥
पैत्तिके तु विरेकः स्यात् पयश्च मधुरैः शृतम्।
सर्पिर्गुड़ो घृतं तिक्तं जीवनीयं वृषस्य वा ॥
कफजे स्वरभेदे तु तीक्ष्णं मूर्द्धविरेचनम्।
विरेको वमनं धूमो यवान्नकटुसेवनम् ॥
भार्गीवचाभयाव्योष-क्षारमाक्षिकचित्रकान्।
लिह्यात् पिप्पलीपथ्ये वा तीक्ष्णं मद्यं पिबेच्च सः ॥
रक्तजे स्वरभेदे तु संस्कृता जाङ्गला रसाः।
द्राक्षाविदारीक्षुरसाः सक्षौद्रघृतशर्कराः ॥

गङ्गाधरः—मुखरोगविशेषत्वात् स्वरभेदरोगचिकित्सितमाह—सर्पींषीत्यादि। अनिलात्मके स्वरभेदे उपरिभक्तानि सर्पींपि तथा बलारास्नामृताह्वयैस्तैस्तैः क्वाथचूर्णलेहकवड़ग्रहैश्चतुःप्रयोगैरुपाचरेदिति। बर्हीत्यादि। पञ्चमूलीक्वाथशृतान् बर्हिप्रभृतीनां मांसरसान् पिबेत्। मायूरसर्पिः क्षीरसर्पिर्वा पिबेदथवा त्र्यूषणं पिबेत्। पैत्तिक इत्यादि। मधुरैर्मधुरवर्गैः। सर्पिर्गुड़ इत्यादि। सर्पिर्गुड़ः क्षतरोगचिकित्सितोक्तः। तिक्तं घृतं जीवनीयं घृतं वृषस्य घृतम्। कफज इत्यादि। यवान्नकटुसेवनं यवान्नसेवनं कटुद्रव्यसेवनञ्च। भार्गीत्यादि। भार्ग्यादिचित्रकान्तं चूर्णीकृत्य मधुना लिह्यात्। अथवा पिप्पलीपथ्ये चूर्णीकृत्य पिबेत्। तीक्ष्णं वा मद्यं पिबेत्। रक्तज इत्यादि। संस्कृताः घृते सम्भृष्टा जाङ्गला रसाः एवं द्राक्षादिस्वरसाः प्रत्येकं क्षौद्रघृतशर्करा-

चक्रपाणिः—सर्पींष्युपरिभक्तानीत्यादिना स्वरभेदचिकित्सामाह। वातादिस्वरभेदलक्षणं यद्यपीह नोक्तम्, तथापि राजयक्ष्मचिकित्सोक्तमेव बोद्धव्यम्। यद्यपि तत्र चिकित्सोक्ता, तथापि इह स्वरभेदस्याधिकृतत्वात् पुनरप्युच्यते। चतुष्प्रयोगैरिति अभ्यञ्जगण्डूषलेहमस्तुप्रयोगैः। बलारास्नामृताह्वयैः वातव्याधौ वक्ष्यमाणैः। जीवनीयघृतं वातरक्ते वक्ष्यमाणम्। वृषघृतं रक्तपित्तचिकित्सोक्तम्।

यच्चोक्तं क्षयकासघ्नं तच्च सर्व्वं चिकित्सितम् ।
रक्तजस्वरभेदघ्नं सिराव्यधनमेव च ॥
सन्निपाते हिताः सर्व्वाः क्रिया न तु सिराव्यधः ।
इत्युक्तं स्वरभेदस्य समासेन चिकित्सितम् ॥ ११२ ॥
अथ वक्ष्ये समासेन कर्णरोगचिकित्सितम् ।
कर्णशूले तु वातघ्नी हिता पीनसवत् क्रिया ।
प्रदेहाः पूरणं नस्यं पाके स्रावे व्रणक्रिया ।
भोज्यानि च यथादोषं दद्यात् स्नेहांश्च पूरणान् ॥ ११३ ॥
बालमूलकशुण्ठानां क्षारो हिङ्गु सनागरम् ।
शतपुष्पा वचा कुष्ठं दारु शिग्रु रसाञ्जनम् ॥
सौवर्च्चलं यवक्षारः स्वर्ज्जिकोद्भिदसैन्धवम् ।
भूर्ज्जग्रन्थिर्विड़ं मुस्तं मधुशुक्तं चतुर्गुणम् ॥

युक्ताः । यच्च क्षयकासघ्नमुक्तं तत् सर्व्वं रक्तजस्वरभेदघ्नं तथा सिराव्यधनमपि । सन्निपाते स्वरभेदे सर्व्वाः क्रियाः कार्य्या, न तु सिराव्यधः कार्य्य इति । (स्वरभेदचिकित्सा) ॥ ११२ ॥

गङ्गाधरः—इति मुखरोगचिकित्सितमुक्त्वा कर्णरोगचिकित्सामाह—कर्णशूल इत्यादि । वातपीनसे या वातघ्नी क्रियोक्ता सा कर्णशूले हिता । प्रदेहादिनस्यान्तञ्च वातघ्नं हितम् । कर्णस्य पाके स्रावे च व्रणवत् क्रिया कार्य्या । यथादोषं भोज्यानि च दद्यात् कर्णपूरणान् स्नेहांश्च दद्यात् ॥ ११३ ॥

गङ्गाधरः—पूरणस्नेहमाह—बालेत्यादि । बालमूलकं शुष्कीकृत्य दग्ध्वा क्षारः कार्य्यः स च हिङ्गु च नागरञ्च । स्वर्ज्जिकाक्षार औद्भिदं लवणमुत्कारिका लवणम् । मुस्तान्तः कल्कः ,मधुशुक्तं मधुप्रधानं शुक्तं चतुर्गुणम्, मधुशुक्तं

रक्तजे स्वरभेदे च इति रक्तघ्नं स्वरभेदघ्नं चिकित्सितमिति सम्बन्धः । इति स्वरभेद-चिकित्सा ॥ ११२ ॥

चक्रपाणिः—बालमूलकशुण्ठीत्यत्र क्षारवत् तैलम् । मधुशुक्तं चतुर्गुणमिति मधुप्रधानं शुक्तं चतुर्गुणम् । शुक्तञ्च शुचौ भाण्डे द्रवनागरधान्ययुक्तं त्रिरात्रस्थं तत् शुक्तमुच्यते ।

मातुलुङ्गरसश्चैव कदल्या रस एव च।
तैलमेभिर्विपक्तव्यं कर्णशूलहरं परम्॥
वाधिर्य्यं कर्णनादश्च पूयस्रावश्च दारुणः।
पूरणादस्य तैलस्य क्रिमयः कर्णमाश्रिताः॥
क्षिप्रं प्रणाशं गच्छन्ति कृष्णात्रेयस्य शासनात्।
क्षारतैलमिदं श्रेष्ठं मुखदन्तामयापहम्॥ ११४॥
हिङ्गुतुम्बुरुशुण्ठीभिः साध्यं तैलन्तु सार्षपम्।
कर्णशूले प्रधानन्तु पूरणं हितमुच्यते॥ ११५॥
देवदारुवचाशुण्ठी-शताह्वाकुष्ठसैन्धवैः।
तैलं सिद्धं वस्तमूत्रे कर्णशूलनिवारणम्॥ ११६॥
वराटकान् समाहृत्य दग्ध्वा मृद्भाजने शुभे।
तद्भस्म स्रावयित्वा तु गन्धतैलं विपाचयेत्॥

यथा—"जम्बीराणां फलरसः प्रस्थैकः कुड़वोन्मितम्। माक्षिकं तत्र दातव्यं पलैका पिप्पली मता। एतदेकीकृतं सर्व्वं मधुभाण्डे विनिक्षिपेत्। धान्यराशौ स्थितं मासं मधुशुक्तं तदुच्यते॥" मातुलुङ्गरसश्च तैलाच्चतुर्गुणः कदल्याः कन्दस्य रसश्च तैलाच्चतुर्गुणः, एभिस्तैलं विपक्तव्यम्। क्षारतैलम्॥ ११४॥

गङ्गाधरः—हिङ्ग्वित्यादि। हिङ्ग्वादित्रयं कल्कश्चतुर्गुणश्च जलम्॥ ११५॥

गङ्गाधरः—देवदार्व्वित्यादि। देवदार्व्वादिसैन्धवान्तः कल्कश्चतुर्गुणे वस्तमूत्रे सिद्धं तैलम्॥ ११६॥

गङ्गाधरः—वराटकानित्यादि। मृद्भाजने स्थापयित्वा वराटकान् दग्ध्वा तेषां भस्म चतुर्गुणे जले षड्गुणे वा एकविंशतिवारान् स्रावयित्वा चतुर्गुणे

मातुलुङ्गकदलीरसौ तैलसमौ। यच्चोक्तं जतूकर्णः—'मधुनः शुक्तग्रहणेनैव गृहीतत्वात् शुक्तम् मूलकशताह्वाद्विक्षारवचाचतुर्लवणकुष्ठदारुरसाञ्जननागरशोभाञ्जनहिङ्गुघनभूर्ज्जैः मातुलुङ्गकदलीरसैश्चतुर्गुणैः शुक्तैस्तैलं विपक्वं बाधिर्य्यशूलजन्तुघ्नम्॥ ११३—११६॥

तत् तलं भिषजा योज्यं विधिना कर्णपूरणे ।
रसाञ्जनस्य शुण्ठ्याश्च कल्काभ्यां कर्णशूलनुत् ॥ ११७ ॥
मुखकर्णाक्षिरोगेषु यथोक्तं पीनसे विधिम् ।
कुर्य्याद्‌ भिषक् समीक्ष्यादौ दोषकालबलाबलम् ॥ ११८ ॥
उत्पन्नमात्रे तरुणे नेत्ररोगे विड़ालकः ।
कार्य्यो दाहोपदेहाश्रु-शोफरागनिवारणः ॥
नागरं सैन्धवं सर्पिर्मण्डेन च रसक्रिया ।
निघृष्टं वातजे तद्वन्मधुसैन्धवगैरिकम् ॥
तथा सावरकं लोध्रं घृतभृष्टं विड़ालकम् ।
कार्य्या हरीतकी तद्वत् घृतभृष्टा रुजापहा ॥ ११९ ॥

तस्मिन् क्षारजले गन्धतैलं गान्धिकैः कृतं पुष्पवासितं तैलं रसाञ्जनशुण्ठ्योः कल्काभ्यां विपाचयेत् । गन्धतैलम् ॥ ११७ ॥

गङ्गाधरः—मुखेत्यादि । पीनसे यथोक्तं यस्य दोषस्य यो विधिरुक्तस्तं विधिं मुखादिरोगेषु दोषकालबलाबलमादौ समीक्ष्य भिषक् कुर्य्यात् । इति कर्णरोगचिकित्सा ॥ ११८ ॥

गङ्गाधरः—इति कर्णरोगचिकित्सितमुक्त्वा क्रमिकत्वादक्षिरोगचिकित्सितमाह—उत्पन्नमात्र इत्यादि । विड़ालकः "शालाक्याङ्गोऽक्ष्णोर्वहिर्लेपो विड़ालकसंज्ञः" । नागरमित्यादि । नागरचूर्ण यावत् तावच्च सैन्धवं यावता सर्पिर्मण्डेन द्रवीभूय निघृष्यते तावता निघृष्टं रसक्रिया वातजे नेत्ररोगे विड़ालकं दद्यादेवं मधु च सैन्धवञ्च गैरिकञ्च निघृष्टं रसक्रिया नेत्रे विड़ालकं दद्यात् । तथा सावरकं पट्टिकाख्यं श्वेतलोध्रं घृतभृष्टं विड़ालकं दद्यात् । तथा हरीतकी घृते भृष्टा कार्य्या विड़ालकं दद्यात् ॥ ११९ ॥

चक्रपाणिः—वराटकानित्यत्र तद्भस्मेति वराटकदाहभस्म गालयेत् । गन्धतैलमिति सुगन्धद्रव्यकल्कयुक्तं तैलम्, किंवा गन्धद्रव्याधिवासितं तैलम् ॥११७ । ११८॥ इति कर्णरोगचिकित्सा ।

चक्रपाणिः—उत्पन्नमात्रे इत्यादिना नेत्ररोगचिकित्सितमाह । विडालकः नेत्रबहिर्लेपः शालाक्ये उच्यते । निघृष्टमित्यादौ तद्वदिति रसक्रियावदित्यर्थः । हरीतत्वात् हरीतकीघृतयुक्तो

पैत्तिके चन्दनानन्ता-मञ्जिष्ठाभिर्विड़ालकः।
कार्य्यः पद्मकयष्ट्याह्व-मांसीकालीयकैस्तथा ॥
रोचनामुस्तलवण-गैरिकैश्च रसक्रिया।
कफे कार्य्यस्तथा क्षौद्रं प्रियङ्गुः समनःशिला ॥
सन्निपाते तु सर्व्वैः स्याद् वहिरक्ष्णोः प्रलेपनम्।
प्रक्षाल्य स्पृशता कार्य्यं सम्यङ् नेत्राञ्जनं त्र्यहात् ॥ १२० ॥
आश्च्योतनं मारुतजे क्वाथो बिल्वादिभिर्हितम्।
कोष्णः सैरण्डवृहती-तर्कारीमधुशिग्रुभिः ॥
द्राक्षादार्व्वीसमञ्जिष्ठ-लाक्षार्द्धिमधुकोत्पलैः।
क्वाथः सशर्करः शीतः पूरणं रक्तपित्तनुत् ॥

गङ्गाधरः—अथ पैत्ते नेत्ररोग आह—पैत्तिके इत्यादि। जलेन पिष्टाभिश्चन्दनादिभिर्विड़ालकः पैत्तिकेऽक्षिरोगे कार्य्यः। तथा पद्मकादिभिर्विड़ालकः कार्य्यः। तथा रोचनादिभिस्तु रसक्रिया कार्य्या। द्रवेण घृष्ट्वा पक्त्वा घनीकृता रसक्रियोच्यते। अथ कफजेऽक्षिरोगे त्वाह—कफ इत्यादि। प्रियङ्गुमनःशिले द्वे समे मधुना पिष्ट्वा विड़ालकः कार्य्यः। सन्निपाते तु नेत्ररोगे सर्व्वैर्वातादिप्रत्येकदोषोक्तैर्मिलितैरक्ष्णोर्वहिः प्रलेपनं स्यात्। प्रक्षाल्येत्यादि। एवं वहिरालेपनं त्र्यहं दत्त्वा त्र्यहात् परं प्रक्षाल्य चक्षुषी सम्यक् स्पृशता नेत्राञ्जनं कार्य्यम् ॥ १२० ॥

गङ्गाधरः—तदञ्जनमाह—आश्च्योतनमित्यादि। मारुतजे सैरण्डादिभिर्बिल्वादिभिः पञ्चमूलैः कृतः क्वाथः कोष्ण आश्च्योतनं चक्षुःपूरणं हितम्। तर्कारी जयन्ती। द्राक्षेत्यादि। द्राक्षादिभिः कृतः क्वाथः सशर्करः शीतश्चक्षुषोः

विड़ालकः। सन्निपाते तु सर्व्वैरिति प्रत्येकमुक्तविडालकद्रव्यैः प्रलेपनं कार्य्यमित्यर्थः। नेत्राञ्जनं त्र्यहादित्यत्र प्रायोऽक्षिरोगाणां त्र्यहेण पाकात् त्र्यहादित्युक्तम्। पाकलक्षणं तन्त्रान्तरे—प्रशस्तवर्त्मता चाक्ष्णोः संरम्भाश्रुप्रशान्तता। मन्दवेदनता कण्डूः पक्वाक्षिगदलक्षणम् ॥११९।१२०॥

नागरत्रिफलानिम्ब-वासालोध्ररसः कफे ।
कोष्णमाश्च्योतनं मिश्रैर्भेषजैः सान्निपातिके ॥ १२१ ॥
बृहत्येरण्डमूलत्वक् शिग्रोर्मूलं ससैन्धवम् ।
अजाक्षीरेण पिष्टा स्याद् वर्त्तिर्वाताक्षिरोगनुत् ॥
सुमनःक्षारकं शङ्खं त्रिफलां मधुकं बलाम् ।
पित्तरक्तापहा वर्त्तिः पिष्टा दिव्येन वारिणा ॥
सैन्धवं त्रिफला व्योषं शङ्खनाभिः समुद्रजः ।
फेनः शैलेयकं सज्जों वर्त्तिः श्लेष्माक्षिरोगनुत् ॥
अमृताह्वा विसं विल्वं पटोलं छागलं शकृत् ।
प्रपौण्डरीकं यष्ट्याह्वं दार्व्वी कालानुसारिवा ॥
सुधौतं जर्ज्जरीकृत्य हृत्वा चार्द्धपलांशिकान् ।
कर्षश्च शुक्लमरिचाज्जातीपुष्पात् नवात् पलम् ।
चूर्णं कृत्वा त्रिदोषघ्नी वर्त्तिर्दृष्टिप्रसादनी ॥ १२२ ॥

पूरणमाश्च्योतनं रक्तपित्तनुत् । हिमधुकम् अनूपजं (जलजं) स्थलजञ्च । नागरेत्यादि । नागरादीनां रसः क्वाथः कोष्णं कफे आश्च्योतनं चक्षुषोः पूरणमिति । सान्निपातिकेऽक्षिरोगे मिश्रैरेभिः प्रत्येकदोषोक्तैर्भेषजैराश्च्योतनं कार्य्यम् ॥१२१

गङ्गाधरः—अञ्जनमाह—बृहतीत्यादि । बृहत्येरण्डशिग्रूणां मूलत्वचः सैन्धवञ्च अजाक्षीरेण पिष्टा वर्त्तिः कार्य्या वाताक्षिरोगनुद् भवत्यञ्जनेन । सुमन इत्यादि । सुमना मालती तस्याः क्षारं शङ्खं शङ्खनाभिः । सुमनःक्षारकादीनि दिव्यवारिणा पिष्टा वर्त्तिः कार्य्या पित्तरक्ताक्षिरोगापहा । सैन्धवमित्यादि । समुद्रजः फेनः समुद्रफेनः शैलेयकं शैलजं सर्ज्जो धूनकः, एभिर्वर्त्तिः कार्य्या श्लेष्माक्षिरोगनुदञ्जनेन । अमृतेत्यादि । अमृताह्वा गुड़ूची विसं मृणालं छागलं शकृत् छागपुरीषं कालानुसारिवा अनन्तमूलम् । सर्व्वं सुधौतं कृत्वा

चक्रपाणिः—आश्च्योतनमक्षिसेकः । सुमनसः क्षारं जातीसुमनःक्षारः । श्वेतमरिचं

* श्लक्ष्णं पिष्ट्वा तु भिषजा वर्त्तिः कार्य्या प्रयत्नतः । प्रयोक्तव्या त्रिदोषघ्नी वर्त्तिर्दृष्टिप्रसादनी ॥ इति पाठान्तरम् ।

शङ्खविद्रुमवैदूर्य्य-लोहताम्रप्लवास्थिभिः।
स्रोतोजश्वेतमरिचैर्वर्त्तिः सर्व्वाक्षिरोगनुत्॥
शाणार्द्धं मरिचाद् द्वौ च पिप्पल्यर्णवफेनयोः।
शाणार्द्धं सैन्धवाच्छाणं कृत्वा सौवीरकाञ्जनात्॥
पिष्टं सुसूक्ष्मं चित्रायां चूर्णाञ्जनमिदं शुभम्।
काचकण्डूकफार्त्तानां मलानाञ्च विशोधनम्॥
बस्तमूत्रे त्र्यहं स्थाप्यं विड्चूर्णं सुभावितम्।
चूर्णाञ्जनं हि तैमिर्य्य-क्रिमिपिल्लमलापहम्॥
सौवीरमञ्जनं तुल्यं ताप्यो धातुर्मनःशिला।
चक्षुष्या मधुकं लोह-मणयः पौष्पमञ्जनम्॥
सैन्धवं शौकरी दंष्ट्रा कण्टकं चाञ्जनं शुभम्।
तिमिरादिषु चूर्णं वा वर्त्तिर्वेयमनुत्तमा॥

जर्ज्जरीकृत्य कुट्टयित्वा प्रत्येकमर्द्धपलांशिकान् हृत्वा शुक्रमरिचात् शोभाञ्जन-वीजात् कर्षञ्च हृत्वा नवात् नूतनाज्जातिपुष्पात् पलं हृत्वा चूर्णं कृत्वा वर्त्तिः कार्य्या त्रिदोषघ्नी॥ १२२॥

<u>गङ्गाधरः</u>—शङ्खेत्यादि। शङ्खः प्रसिद्धः शङ्खनाभिः। लोहरजस्ताम्र-रजश्चातिसूक्ष्मं प्लवो भेकस्तस्यास्थि। स्रोतोजो रसाञ्जनं श्वेतमरिचं शोभाञ्जन-वीजम्। शाणार्द्धमित्यादि। मरिचाच्छाणार्द्धं पिप्पलीसमुद्रफेनयोर्द्वौ शाणौ मिलितयोः प्रत्येकमेकशाणः, सैन्धवाच्छाणार्द्धं सौवीराञ्जनाच्छाणं हृत्वा चित्रायां नक्षत्रे सुसूक्ष्मं सर्व्वं पिष्टमिदं चूर्णाञ्जनं शुभम्। चूर्णाञ्जनम्। बस्तमूत्र-इत्यादि। विड्लवणचूर्णं छागमूत्रे त्र्यहं स्थाप्यं सुभावितं तच्चूर्णाञ्जनं तैमिर्य्याद्यपहम्। चूर्णाञ्जनम्। सौवीरमित्यादि। सौवीरं सुवीरा यमुना तत्र जातमञ्जनं ताप्यं स्वर्णमाक्षिकं धातुः मधुकं लोहमणयः अयस्कान्त-मणयः पौष्पमञ्जनं पुष्पकाशीशम्, एते सर्व्वे चक्षुष्याः। सैन्धवमित्यादि।

शोभाञ्जनवीजं पुष्पं पुष्पाञ्जनं प्लवः पक्षिविशेषः द्वौ च पिप्पल्यर्णवफेनौ शाणावित्यर्थः। निशायाम्

कतकस्य फलं शङ्खः सैन्धवं त्र्यूषणं सिता ।
फेनो रसाञ्जनं क्षौद्रं विडङ्गानि मनःशिला ॥
कुक्कुटाण्डकपालानि वर्त्तिरेषा व्यपोहति ।
तिमिरं पटलं काचं मलञ्चाशु सुखावती ॥ १२३ ॥

सुखावती वर्त्तिः ।

त्रिफला कुक्कुटाण्डत्वक् काशीशमयसो रजः ।
नीलोत्पलं विडङ्गानि फेनश्च सरितां पतेः ॥
आजेन पयसा पिष्ट्वा भावयेत् ताम्रभाजने ।
सप्तरात्रं स्थितं भूयः पिष्ट्वा क्षीरेण वर्त्तयेत् ॥
एषा दृष्टिप्रदा वर्त्तिरन्धस्याभिन्नचक्षुषः ।
नेत्राञ्जनेन विधिना भिषजा संप्रयोजिता ॥ १२४ ॥

दृष्टिप्रदा वर्त्तिः ।

वदने कृष्णसर्पस्य निहितं मासमञ्जनम् ।
ततस्तस्मात् समुद्धृत्य सुशुष्कं चूर्णयेद् बुधः ॥

शौकरी दंष्ट्रा शूकरस्य दंष्ट्रा। कण्टकं शाल्मल्याः, तिमिरादिषु एतच्चूर्णं शुभमञ्जनमेवञ्चैषां वर्त्तिरुत्तममञ्जनम्। कतकस्येत्यादि। कतकं जलशोधनफलं निर्म्मलीति लोके। शङ्खः शङ्खनाभिः। फेनः समुद्रफेनः। कतकफलादीनि जलेन पिष्ट्वा वर्त्तिः कार्य्या। सुखावती वर्त्तिः ॥ १२३ ॥

गङ्गाधरः—त्रिफलेत्यादि। काशीशं धातुकाशीशं सरितां पतेः फेनः समुद्रफेनः। आजेनैव पयसा सप्तरात्रं ताम्रभाजने भावयेत्। भूयश्चाजेन क्षीरेण पिष्ट्वा वर्त्तयेत्। दृष्टिप्रदा वर्त्तिः ॥ १२४ ॥

गङ्गाधरः—वदन इत्यादि। कृष्णसर्पस्य वदने रसाञ्जनं मासमेकं निहितं

सुमनःक्षारकैः शुष्कैरर्द्धांशैः सैन्धवेन च।
एतन्नेत्राञ्जनं कार्य्यं तिमिरघ्नमनुत्तमम्॥
पिप्पल्यः किंशुकरसो वसा सर्पस्य सैन्धवम्।
घृतञ्च जीर्णं सर्व्वाक्षि-रोगघ्नो स्याद्रसक्रिया॥
शस्ता सर्व्वाक्षिरोगेषु काचार्व्वु दमलेषु च।
धात्रीरसाञ्जनक्षौद्र-सर्पिर्भिस्तु रसक्रिया।
पित्तरक्ताक्षिरोगघ्नो तैमिर्य्यपटलापहा॥ १२५॥
खालित्ये पलिते वल्यां हरिलोम्नि च साधितुम्।
तैलैर्नस्यैः शिरोवक्त्र-प्रदेहैश्चाप्युपाचरेत्॥ १२६॥
सिद्धं विदारिगन्धाद्यैर्जीवनीयैरथापि वा।
नस्यं स्यादणुतैलं वा खालित्यपलितापहम्॥

स्थापयेत्। ततो मासादूर्द्ध्वं समुद्धृत्य सुशुष्कं चूर्णयेत्। तस्य रसाञ्जन-चूर्णस्यार्द्धांशैर्मालतीपुष्पस्य क्षारः सैन्धवेन चार्द्धांशेन मिश्रितमेतन्नेत्राञ्जनं कार्य्यम्। पिप्पल्य इत्यादि पलाशस्य मूलच्छेदोद्भवो रसः सर्पस्य वसा स्नेहः जीर्णं पुराणं घृतं सर्व्वमेकीकृत्य घृष्टं रसक्रियानाम नेत्राञ्जनम्। धात्रीत्यादि। धात्र्या आमलक्या रसस्तत्र रसाञ्जनक्षौद्रसर्पींषि दत्त्वा घृष्टं रसक्रियानाम नेत्राञ्जनम्। इति नेत्ररोगचिकित्सा॥ १२५॥

<u>गङ्गाधरः</u>—इति नेत्ररोगचिकित्सितमुक्त्वा खालित्यादिचिकित्सितमाह। खालित्ये पलिते वल्यां श्लथचर्म्मणि हरिलोम्नि च साधितुं खालित्यादिसाधनार्थं तैलादिभिस्तं तं पुरुषमुपाचरेत्॥ १२६॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तत्रादौ तैलमाह—सिद्धमित्यादि। विदारिगन्धादिभिः शालपर्ण्यादिभिः पञ्चमूलैः कल्कैश्चतुर्गुणजले सिद्धं तैलमथवा जीवनीयैर्दशभिः कल्कैश्चतुर्गुणजले सिद्धं तैलं तस्याशीतीयोक्तमणुतैलं वा खालित्यपलितापहं

इति त्रिसानक्षसे। ताप्यो धातुः तापीनदीभवः। चक्षुष्या वनकुलत्थिका। पौष्पमञ्जनं पुष्पाञ्जनम्। अभिन्नचक्षप इति अभिन्नपाकस्य॥ १२१—१२५॥ इति नेत्ररोगचिकित्सा।

<u>चक्रपाणिः</u>—खालित्ये इत्यादिना खालित्यादिचिकित्सितमाह। हरिल्लोम्नीति कपिललोम्नि।

लाक्षाकालारसालोह-वराभृङ्गरजोरसात् । *
प्रस्थैस्तु कुड़वस्तैलात् यष्ट्याह्वप(फ)लकल्कितः ॥
सिद्धः शिलासमे पात्रे मेषशृङ्गादिषु स्थितः ।
नस्यं स्याद् भिषजा सम्यग् योजितं पलितापहम् ॥१२७॥
भिषजा क्षीरपिष्टौ वा दुग्धिकाकरवीरकौ ।
उत्पाट्य पलिते देयौ तावुभौ पलितापहौ ॥ १२८ ॥
क्षीरात् समार्कवरसात् द्विप्रस्थं मधुकोत्पले ।
विपचेत् तैलकुड़वं तन्नस्यं पलितापहम् ॥ १२९ ॥
आदित्यवल्यमूलानि कृष्णसैरीयकस्य च ।
सुरसस्य च पत्राणि पत्रं कृष्णशणस्य च ॥
मार्कवः काकमाची च मधुकं देवदारु च ।
पृथग् दशपलांशानि पिप्पली त्रिफलाञ्जनम् ॥

नस्यं भवति। लाक्षेत्यादि। लाक्षा च कालारसा शिह्लकरसः लोहमगुरु वरा त्रिफला भृङ्गराजरसः। एषां प्रत्येकं रसप्रस्थः तैलात् कुड़वः यष्ट्याह्वस्य प(फ)लं पादिकः कल्कः। पक्त्वा सिद्धस्तत्तैलकुड़वः शिलासमे दृढ़े पात्रे मेषमहिषशृङ्गादिषु वा स्थितः। तत् तैलं खालित्यादिषु नस्यं स्यात् ॥१२७॥

गङ्गाधरः—भिषजेत्यादि। अथवा दुग्धिकाकरवीरौ क्षीरपिष्टौ पलितं शुक्लकेशं सर्व्वमुत्पाट्य तस्मिन् पलिते प्रलेपौ देयौ ॥ १२८ ॥

गङ्गाधरः—क्षीरादित्यादि। क्षीरस्य प्रस्थं मार्कवस्य भृङ्गराजस्य रस-प्रस्थमिति द्विप्रस्थं यष्टीमधुनीलोत्पलञ्च द्वे कल्के पादिके तैलकुड़वं विपचेत् तत् तैलं पलितापहं नस्यम् ॥ १२९ ॥

गङ्गाधरः—आदित्येत्यादि। आदित्यवल्यं सूर्य्यभक्ता तस्या मूलं कृष्णसैरीयकस्य नीलझिण्टीमूलं सुरसस्य कृष्णस्यैव कृष्णतुलसीपत्राणि कृष्णपुष्पशणस्य च पत्रम्। मार्कवः भृङ्गराजः। पृथगेषां दश दश पलानि।

शिलासमे पात्रे इति अश्ममये पात्रे। आदित्यवल्ल्या मूलानीति आदित्यवल्ली सूर्य्यभक्ता। कृष्ण-

* क्षीरात् सहचरात् भृङ्गराजाच्च सुरसात् रसात् इति पाठान्तरम्।

प्रपौण्डरीकं मञ्जिष्ठा लोध्रं कृष्णागुरूत्पलम्।
आम्रास्थि कर्द्दमः कृष्णो मृणालं रक्तचन्दनम्॥
नीली भल्लातकास्थीनि काशीशं मदयन्तिका।
सोमराज्यसनः शस्त्रं कृष्णौ पिण्डीतचित्रकौ॥
* पुष्कराञ्जनकाश्मर्य्याण्याम्रजम्बूफलानि च।
पृथक् पञ्चपलैर्भागैः सुपिष्टैराढ़कं पचेत्॥
वैभीतकस्य तैलस्य धात्रीरसचतुर्गुणम्।
कुर्य्यादादित्यपाकं वा यावच्छुष्को भवेद्रसः॥
लौहपात्रे ततः पूतं संशुद्धमुपयोजयेत्।
पाने नस्तःक्रियायाञ्च शिरोऽभ्यङ्गे तथैव च॥
एतच्चक्षुष्यमायुष्यं शिरसः सर्व्वरोगनुत्।
महानीलमिति ख्यातं पलितघ्नमनुत्तमम्॥ १३०॥

महानीलतैलम्।

पिप्पल्यादीनां पृथक् पञ्च पलानि। पिष्टैरेतः कल्कैर्बिभीतकस्य तैलस्याढकं षोड़शशरावं तच्चतुर्गुणं धात्रीरसं लौहपात्रे पचेत्। अथवा यावत् तद्रसः शुष्कः स्यात् तावदादित्यकिरणे लोहपात्रे स्थापयित्वा आदित्यपाकं कुर्य्यात्, ततः पूतं वस्त्रपूतं तैलं संशुद्धं केवलमुपयोजयेत् पानादिषु। अत्राञ्जनं रसाञ्जनं कृष्णागुरु च नीलोत्पलञ्च। आम्रास्थिमध्यं कृष्णवर्णः कर्द्दमः पङ्कः। नीली नीलिनी-पत्रं भल्लातकस्यास्थीनि काशीशं हिराकस् इति लोके। मदयन्तिका मल्लिका। असनः पीतशालः। कृष्णः पिण्डीतो मदनफलं कृष्णश्च चित्रकः। पुष्करं पद्मपुष्पं आम्रजम्बूफलानि चामानि। इति महानीलतैलम्॥ १३०॥

सरीयकः कृष्णा झिण्टी। सोमराजी। शस्त्रं कृष्णं लोहम्। कृष्णपिण्डितचित्रकाविति कृष्णमदन-कृष्णचित्रकौ। आदित्यपाकमिति आदित्यरश्मिसम्बन्धादेव पक्वम्। अत्र भागैरिति बहुवचनात् पृथग्भागे सिद्धेऽपि पृथगितिपदं सिद्धस्यापि त्रिफलापृथग्भागस्य द्योतनार्थं कल्क-भूयस्त्वात्॥ १२६—१३०॥

---

* पुष्पाण्यर्ज्जुनकाश्मर्य्योरित्यन्यः पाठः।

प्रपौण्डरीकमधुक-पिप्पलीचन्दनोत्पलैः ।
कार्षिकैस्तैलकुड़वो द्विगुणामलकीरसः ॥
सिद्धः स प्रतिमर्षः स्यात् सर्व्वशीर्षगदापहः ।
पलितघ्नो विशेषेण कृष्णात्रेयेण भाषितः ॥ १३१ ॥
क्षीरं पियालं यष्ट्याह्वं जीवकाद्यो गणस्तिलाः ।
कृष्णा * वक्तप्रलेपः स त्वचि रोमवलीहितः ॥
तिलाः सामलकाश्चैव किञ्जल्को मधुकं मधु ।
रञ्जयेद् बृंहयेच्चैतत् केशान् मूर्द्धप्रलेपनात् ॥
पचेत् सैन्धवयुक्ताम्लैरयश्चूर्णं सतण्डुलम् ।
तेनालिप्तं शिरः शुद्धमस्निग्धमुषितं निशि ॥
तत् प्रातस्त्रिफलाधौतं स्यात् कृष्णस्निग्धमूर्द्धजम् ।
अयश्चूर्णोऽम्लपिष्टश्च रागः सत्रिफलो वरः ॥ १३२ ॥

गङ्गाधरः—प्रपौण्डरीकेत्यादि । प्रपौण्डरीकादिभिः प्रत्येकं कार्षिकैः कल्कः ॥ १३१ ॥

गङ्गाधरः—क्षीरमित्यादि । जीवकाद्यो गणो जीवनीयदशकः । कृष्णास्तिलाः स एष वक्त्रप्रलेपः । तिला इत्यादि । कृष्णास्तिला आमलकफलानि किञ्जल्कः पद्मस्य मधुकं मधु चैतत् सर्व्वं पिष्ट्वा मूर्द्ध्नि प्रलेपनात् केशान् रञ्जयेत् बृंहयेच्च । पचेदित्यादि । सैन्धवं चाम्लद्रवञ्चायसश्चूर्णञ्च तण्डुलञ्च पचेत् । अम्लद्रव्यद्रवं पाकोपयुक्तं देयम् । प्रलेपयोग्यमवतार्य्यम् । तेन प्रलेपेन अस्निग्धं रूक्षं तैलादिवर्ज्जितं शिर आलिप्तं निशि चोषितं प्रातःकाले त्रिफला-क्वाथेन धौतं तत्र कृष्णं स्निग्धञ्च मूर्द्धजं स्यात् । अयश्चूर्ण इत्यादि । अम्लद्रवद्रव्यपिष्ट एवायसश्चूर्णस्त्रिफलासहितः प्रलेपः वरो राग उत्तमः केशरञ्जनमिति ॥ १३२ ॥

चक्रपाणिः—सामलका इत्यादियोगाः केशरञ्जकाः । पचेत् सैन्धवेत्यादौ सैन्धवायश्चूर्णं-

---

* वक्त्रे प्रलेपः स्यात् हरिलोमनिवारणः इति तथा यष्ट्याह्वतिलकिञ्जल्क-क्षौद्रमामलकानि च इति च पाठान्तरं क्वचिद् दृश्यते ।

कुर्य्याच्छेषेषु रोगेषु क्रियां स्वां स्वाच्चिकित्सितात्।
शेषेष्वादौ च निर्द्दिष्टा सिद्धौ चान्या प्रवक्ष्यते ॥ १३३ ॥

तत्र श्लोकाः।

वातपित्तकफा नृणां वस्तिहृन्मूर्द्धसंश्रयाः।
तस्मात् तत्स्थानसामीप्यात् हर्त्तव्या वमनादिभिः ॥
अध्यात्मलोको वातादैर्लोको वातरवीन्दुभिः।
पीड्यते धार्य्यते चापि विकृताविकृतैस्तथा ॥
विरुद्धैरपि न त्वेते गुणैर्घ्नन्ति परस्परम्।
दोषाः सहजसात्म्यत्वाद् घोरं विषमहीनिव ॥ १३४ ॥

गङ्गाधरः—उपसंहरति। कुर्य्यादित्यादि। शेषेषु रोगेषु स्वात् चिकित्सितात् स्वां क्रियां कुर्य्यात्। शेषेषु रोगेष्वादौ खल्वितः पूर्व्वं क्रिया निर्द्दिष्टा, सिद्धौ सिद्धिस्थाने चान्या क्रिया प्रवक्ष्यते इति ॥ १३३ ॥

गङ्गाधरः— श्लोका इत्यादि। वातेत्यादि। नृणां वस्त्यादिसंश्रया वातादयस्तद्वस्त्यादिस्थानसामीप्याद् वमनादिभिर्हर्त्तव्याः। अध्यात्मेत्यादि। अध्यात्मलोक आत्मानमधिकृत्य लोक एकैकः प्राणी वाताद्यैर्विकृताविकृतैः पीड्यते धार्य्यते च तथा, यथा वातरवीन्दुभिर्विकृताविकृतरयं वाह्यो लोकः पीड्यते धार्य्यते च। ननु तर्हि शारीरा वातादयो विकृतिमापन्ना वातरवीन्दव इव लोकं प्राणिनं पीड़यन्तु अविकृतास्तु धारयन्तु, ते हि परस्परं विरुद्धगुणाः परस्परं कथं न पीड़यन्तीत्याशङ्कायामविकृता विकृताश्च दोषा यथा न पीड़यन्ति वातरवीन्दव इव तथा उच्यते। विरुद्धैरित्यादि।

वण्डुकानां समत्वं सिद्धमिति। शेषेषु रोगेष्विति श्वासकासज्वररक्तपित्तशोषेषु पीनसोपद्रवतयोक्तेषु। शेषेषु रोगेष्वित्यादौ शेषशब्दनिर्द्देशेन अनुक्तत्रिमर्म्मजरोगग्रहणम्। आदौ निर्दिष्टा इति सामान्यादिहैव त्रिमर्म्मजरोगादिष्टा चिकित्सा ज्ञेया। सिद्धौ चान्या प्रवक्ष्यते इति त्रिमर्म्मजानां सिद्धौ वक्ष्यते ॥ १३१—१३३ ॥

चक्रपाणिः—उक्तानुक्तचिकित्सार्थमाह—वातपित्तकफा इत्यादिषु वमनादीनां कर्म्मणां मध्ये यस्य कर्म्मणः समीपदोषहरणसामर्थ्यं भवति, तेन कर्म्मणा हर्त्तव्येति। वातादीनामेव विकृताविकृतानां देहपीड़कत्वमाह—अध्यात्मेत्यादि। अध्यात्मलोकश्चेतनलोकः। लोक इति जगत्। अत्र दृष्टान्ते इन्दुस्थानीयः श्लेष्मा रविस्थानीयं पित्तम्, विकृतैः पीड्यते अविकृतैर्धार्य्यते इति व्यवस्था। दोषाणां यस्य गुणविरोधात् सम्भूय कार्य्यकरणे यथा विरोधो न भवति तदाह—विरुद्धैरपीति। परस्परविरुद्धैरपि यथा श्लेष्मणः स्नेहपैच्छिल्यगौरवादीनां वातगुणै रौक्ष्य-

एते वातपित्तकफा विरुद्धैरपि गुणैर्दोषा अविकृताः शरीरधातून् न पीड़यन्तो धारयन्ति तत्र परस्परं नोपघ्नन्ति। कस्मात् ? सहजसात्म्यत्वात् सहजतया सात्म्यत्वात्। यावन्तो भावाः शरीरे जायमाने सहैकत्र जायन्ते केचित् तुल्यगुणाः केचिद् विरुद्धगुणाः सर्व्वे एव ते सात्म्या आत्मना सहैकीभावमापन्नाः। शरीरारम्भे ह्यारम्भका विरोधिगुणैर्व्विरोधमावहन्तो यो यस्य यावद् ह्रासं कर्त्तुं शक्तस्तावद् ह्रासं कुर्व्वन्नेव शारीरंतत्तद्वस्तुरूपेण निष्पद्यते सहात्मीभावञ्चापद्यते विरोधञ्च नावहतीति। स्थितिकाले निदानविशेषैः प्रकुपितास्तु शरीरधातून् दूषयन्त एव पीड़यन्ति न परस्परमुपघ्नन्ति सहजसात्म्यत्वान्मरणकाले तु घ्नन्त एव पीड़यन्तीति। अध्यात्मलोकस्थितिकाले वातादयो विरुद्धैरपि गुणैर्दोषा अकुपिताः परस्परं नोपघातकाः। सहजसात्म्यत्वात् शरीरधातुधारकतया त्वविकृतभूतप्रकृतिरूपेण शरीरेण सहजाता एवैकात्मीभावात् शारीरधात्वपीड़कत्वम्। परस्परं नोपघ्नन्तीति परस्परोपघातकत्वाभावस्तु साध्यते तत्र हेतुः सहजसात्म्यत्वादिति। सहजसात्म्यत्वञ्च जायमानानां शरीरधातुधारकतया दोषा दोषानुशयिप्रकृतिरूपेण शरीरेण सहजाततया त्वात्मना सहैकीभूतत्वं न त्वघातकत्वमतो न साध्याविशिष्टत्वम्। न ह्यनुपघातकत्वमवाधकत्वं सहजसात्म्यत्वञ्चावाधकत्वमिति। यथा घोरं विषमहीन् नोपहन्ति। यथा च शरीरेण सहजाततया विषमहीनां सात्म्यं तथा वातादयो देहेन सह जाततया सात्म्यास्तस्मात् परस्परं नोपघ्नन्तीति। निदानविशेषैस्तु प्रकुपिता वातादयः ज्वरादिषु व्याधिषु रसरक्तादीन् दूषयन्त एव ज्वरादिना प्राणिनः पीड़यन्ति। विशोषयेद् वस्तिगतं सशुक्रं मूत्रं सपित्तं पवनः कफं वा। यदा तदाश्मर्य्युपजायते त्विति मूत्रपित्तादिविशोषणेन दूषयन्नेव वायुः अश्मर्य्युपजननेन पीड़यति न हन्ति स्थितिकाले असाध्यतायां मरणकाले हन्ति च। तथा च। सहजत्वात् सात्म्यत्वाच्चेत्येवं न हेतुद्वयम्। रसरक्तादयो हि यथा सहजास्तथा वातादयोऽपि सहजा यथा च वातादयः सात्म्याः परस्परं तथा वातादेरपि रसरक्तादयः सात्म्या इति रसरक्ताद्युपघातकत्वं वाताद्यनुपघातकत्वं नोपपद्यत इति। तत्र दृष्टान्तः। घोरमित्यादि। यथा घोरं विषमहीन् न हन्ति सहजसात्म्यत्वात्। विषं हि शरीरे जायमाने

लाघवादिभिः विपरीतानाञ्च परस्परोपघातकत्वं यद् दृष्टं तदिह दोषसंसर्गे न भवति। कुतो न घ्नन्तीति ? आह—सहजसात्म्यत्वादिति। स्वाभाविकसात्म्यभावोऽनुपघातकत्वम्। अयञ्च स्वभावः कर्म्मजन्यो वा भवतु उभयथाप्यचिन्त्य एव। नात्र युक्तिबाधा भवति तेन परस्परगुणोपघात-

भवति चात्र।

त्रिमर्म्मजानां रोगाणां निदानाकृतिभेषजम्।
विस्तरेण पृथग् दिष्टं त्रिमर्म्मीयचिकित्सितम्॥ १३५॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़बलप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने त्रिमर्म्मीयचिकित्सितं नाम षड़्विंशोऽध्यायः॥ २६॥

तैरेवाङ्गैः सह जायते प्राणहरमप्यन्येषां सहजतया सर्पस्य सात्म्यं सहात्मनेकीभूतं तथा वातादयस्तस्मात् स्वास्थ्यावस्थाविषयमिदमुक्तं न तु कुपितावस्थवातादिविषय इति॥ १३४॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—भवति चात्र। त्रिमर्म्मजानामित्यादि॥१३५॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च।
चिकित्सिते त्रिमर्म्मीये षड़्विंशेऽध्याय एव च। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्पतरौ पुनः। चिकित्सितस्थानजल्पे षष्ठस्कन्धे चिकित्सिते। त्रिमर्म्मीयजल्पो नाम शाखेयं षड़्विंशिका॥ २६॥ शालाक्याङ्गं समाप्तम्।

व्यभिचारः चन्द्रिकाकृतः सुश्रुते प्रपञ्चितः स न भवति। विरुद्धस्याप्यनुपघाते दृष्टान्तमाह—घोरं विषमहीनिव॥ १३४॥

चक्रपाणिः—त्रिमर्म्मजानामिति संग्रहो व्यक्तः॥ १३५॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां त्रिमर्म्मीयचिकित्सितं नाम षड़्विंशोऽध्यायः॥ २६॥

सप्तविंशोऽध्यायः ।

अथात ऊरुस्तम्भचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,
इति ह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

श्रिया परमया ब्राह्म्या परया च तपःश्रिया ।
अहीनपूर्व्वं चन्द्रार्कादिभ्यो मेरुमिवाचलम् ॥
धीधृतिस्मृतिविज्ञान-ज्ञानकीर्त्तिक्षमालयम् ।
अग्निवेशो गुरुं काले संशयं परिपृष्टवान् ॥
भगवन् पञ्चकर्म्माणि निर्द्दिष्टानि पृथक् त्वया ।
निर्द्दिष्टान्यामयानां हि सर्व्वेषामेव भेषजम् ॥
दोषजोऽस्त्यामयः कश्चिद् यस्यैतानि भिषग्वर ।
न स्युः शक्तानि शमने साध्यस्य क्रियया सतः ॥
अस्त्यूरुस्तम्भ इत्युक्तो गुरुणा तस्य कारणम् ।
सलिङ्गभेषजं भूयः पृष्टस्तेनाब्रवीद् गुरुः ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—अथोद्दिष्टानुक्रमादूरुस्तम्भचिकित्सितमाह—अथेत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—श्रियेत्यादि । अहीनपूर्व्वं पूर्व्वं चन्द्रार्कादिभ्यो न हीनं मेरुमचलमिव धीधृत्याद्यालयं गुरुमात्रेयं कालेऽग्निवेशः संशयं पृष्टवान् । भगवन्नित्यादि । हे भगवन् त्वया पृथक् पञ्चकर्म्माणि निर्द्दिष्टानि सर्व्वेषामामयानां कर्म्माणि निर्द्दिष्टानि । भेषजञ्च निर्द्दिष्टम् । कश्चिद्दोषजस्त्वामयोऽस्ति यस्य साध्यस्य सतो वर्त्तमानस्यामयस्य शमने खल्वेतानि कर्म्माणि न शक्तानि । हे भिषग्वर ! भगवता गुरुणा भवताऽस्त्यूरुस्तम्भ इत्युक्तोऽष्टोदरीये एक

चक्रपाणिः—त्रिमर्म्मीयानपि बहून् रोगान् पञ्चकर्म्मसाध्यान् दृष्ट्वा पञ्चकर्म्मसाध्ये ऊरुस्तम्भे जातस्मरण आचार्य्यः ऊरुस्तम्भचिकित्सितमाह, भवति हि विरोधदर्शनात् तद्विरोधस्मरणम् । अहीनमिति सर्व्वदा युक्तम् । समस्तानीति मिलितानि । दोषज इतिपदं मानसागन्तुनिरासार्थम् । तन्निरासस्तु तयोः पञ्चकर्म्माविषयतया प्रसिद्धत्वात् । तथा दोषजस्याप्यसाध्यस्य

स्निग्धोष्णगुरुशीतानि जीर्णाजीर्णैः * समश्नतः।
द्रवशुष्कदधिक्षीर-ग्राम्यानूपौदकामिषैः ॥
पिष्टान्यपक्वमद्याति-दिवास्वप्नप्रजागरैः।
लङ्घनाध्यशनायास-भयवेगविधारणैः ॥
स्नेहाच्चामं चितं कोष्ठे वातादीन् मेदसा सह।
रुद्ध्वा सुगौरवादूरू यात्यधोगः सिरादिभिः ॥
पूरयेत् सक्थिजङ्घोरु दोषो मेदोबलोत्कटः।
अविधेयपरिस्पन्दं जनयत्यल्पविक्रमम् ॥ ३ ॥
महासरसि गम्भीरे पूर्णेऽम्बु स्तिमितं यथा।
तिष्ठति स्थिरमक्षोभ्यं तद्वदूरुगतः कफः ॥

ऊरुस्तम्भ इत्युक्तस्तस्योरुस्तम्भस्य कारणं सलिङ्गभेषजं भूयः पृष्टोऽग्निवेशेन गुरुरात्रेयोऽब्रवीत् ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तत्र कारणमाह—स्निग्धेत्यादि। स्निग्धाशनादिवेगविधारणान्तैर्हेतुभिः स्नेहाच्च चितमाममपक्वं कोष्ठे मेदसा सह वातादीन् रुद्ध्वाऽधोगः सिरादिभिः सुगौरवादूरू याति। ततो मेदोबलोत्कटो दोषः सक्थिजङ्घोरु पूरयेत्। तज्जङ्घादिकर्माविधेयपरिस्पन्दं विधातुमशक्यः परिस्पन्दो यस्य तदल्पविक्रमञ्च जनयति ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—यथा पूर्णे जलैर्महासरसि गम्भीरे स्तिमितं सदम्बु तिष्ठति।

साध्यत्वे पञ्चकर्माणि न समर्थानि, तन्निरासार्थमाह—साध्यस्य सतः इति सम्बन्धः। भूयो ऊरुस्तम्भकारणादीनि पृष्टो गुरुः ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—जीर्णाजीर्णैः प्रभूतजीर्णैः स्तोकशेषाजीर्णै इति। आमं चितमिति श्लेष्मरूपम्। कोष्ठे वातादीन् मेदसा सहेति मेदःसहितमामं वातादीनां रोधकं ज्ञेयम्। आमश्च त्रिदोषसंहितमेव शिरादिभिः ऊरू याति। दोषो मेदोबलोत्कट इति दोषः आमसंज्ञपाकादिः। यदा दोषो मलोत्कट इति पाठः, तदामस्य विशेषणम्। सक्थिग्रहणेनैव यद्यपि जङ्घोर्वोर्ग्रहणं प्राप्तं तथापि तयोरभिधानं विशेषेण तत्पूरणोपदर्शनार्थम्। अविधेयपरिस्पन्दमिति [illegible]। अल्पविक्रमम् इति वातेनाल्पक्रियम् अक्रियं वा करोतीत्यर्थः ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—महासरसीत्यादि दृष्टान्तेन ऊरुस्तम्भारम्भकप्रधानस्य कफस्य प्रभूतत्वमाह।

---

* जीर्णाजीर्णैरिति क्वचित् पाठः।

गौरवायाससङ्कोच-दाहरुक्सुप्तिकम्पनैः।
सतोदभेदस्फुरणैर्युक्त्वा देहं निहन्त्यसून् ॥ ४ ॥
गुरुः श्लेष्मा * समेदस्को वातपित्तेऽभिभूय तु।
स्तम्भयेत् स्थैर्य्यशैत्याभ्यामूरुस्तम्भस्ततो मतः ॥ ५ ॥
प्राग्रूपं तस्य निद्राति-ध्यानं स्तिमितता ज्वरः।
लोमहर्षोऽरुचिश्छर्दिर्जङ्घोर्व्वोः सदनं तथा ॥
वातशङ्किभिरज्ञानात् तस्य स्यात् स्नेहनात् पुनः।
पादयोः सदनं सुप्तिः कृच्छ्रादुद्धरणं तथा ॥ ६ ॥

तद्वदूरुगतः कफः स्थिरमसंक्षोभ्यं यथा स्यात् तथा तिष्ठति। स पुनर्गौरवादिभिर्देहं युक्त्वाऽसून् निहन्ति ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—कस्मादूरुस्तम्भ उच्यते गुरुरित्यादि। समेदस्को गुरुः श्लेष्मा वातपित्त अभिभूय च स्थैर्य्यशैत्याभ्यामूरू यस्मात् स्तम्भयेत् तत ऊरुस्तम्भो मतः। वातपित्तेऽभिभूयेति प्रगृह्यस्य न प्रकृतिभावोऽपवादविषयेऽप्युत्सर्गाभिनिवेशात् ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—तस्य पूर्व्वरूपमाह—प्राग्रूपमित्यादि। जङ्घोर्व्वोः सदनमवसादः। इत्येवं पूर्व्वरूपे खलूरुस्तम्भपूर्व्वरूपतया ज्ञानाभावात् वातव्याधिरयमित्येव-मात्रशङ्किभिस्तस्य नरस्य स्नेहक्रियाकरणात् तु पादयोः सदनादि स्यात् ॥ ६ ॥

यद्यपि ऊरुस्तम्भस्य त्रिदोषजनितत्वमिहोक्तं तथा सूत्रस्थानेऽपि ऊरुस्तम्भः त्रिदोषमाहारजम् इत्यनेनोक्तस्तथापि कफप्राधान्यादत्र कफ एवोपदिष्टः। अतएवाग्रे ऊरुश्लेष्मेत्यादिना ऊरुस्तम्भ-सम्प्राप्तिनिर्दिष्टिं तत्पादसामग्रीमाह ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—स्थैर्य्यशैत्याभ्यामित्यनेन स्तम्भनक्रियामाह। तथा च स्थैर्य्यशैत्ययोः कफगुणयोः स्तम्भनकरणे कारणतां दर्शयति। ऊरुस्तम्भे स्नेहप्रयोगजं दोषमाह—वातशङ्किभिरित्यादि। वातशङ्का चास्मिन् सुप्तिसङ्कोचादिना वातसमानलिङ्गदर्शनाद् भवति। अस्य संस्नेहेन दोषाः कृच्छ्रोद्धरणमित्यन्तोक्ताः ॥ ५।६ ॥

---

* ऊरुश्लेष्मेति चक्रसम्मतः पाठः।

जङ्घोरुग्लानिरत्यर्थं शश्वच्चानाहवेदना।
पदञ्च व्यथते न्यस्तं शीतस्पर्शं न वेत्ति च॥
संस्थाने पीड़ने गत्यां चालने चाप्यनीश्वरः।
अन्यनेयौ हि संभग्नावूरू पादौ च मन्यते॥ ७॥
यदा दाहार्त्तितोदार्त्तो वेपनः पुरुषो भवेत्।
ऊरुस्तम्भस्तदा हन्यात् साधयेदन्यथा नवम्॥ ८॥
तस्य न स्नेहनं कार्य्यं न वस्तिर्न विरेचनम्।
न चैव वमनं यस्मात् तन्निबोधत कारणम्॥
वृद्धये श्लेष्मणो नित्यं स्नेहनं वस्तिकर्म्म च।
तत्स्थस्योद्धरणे चैव न समर्थं विरेचनम्॥

गङ्गाधरः—रूपमाह—जङ्घोरुग्लानिरित्यादि। अन्यनेयौ संभग्नाविवोरू पादौ च स मन्यते॥ ७॥

गङ्गाधरः—असाध्यलक्षणमाह—यदेत्यादि। अन्यथा दाहार्त्याद्यभावे साधयेद्, यदि नवः स्यादिति साध्यलक्षणम्॥ ८॥

गङ्गाधरः—तस्येत्यादि। तस्योरुस्तम्भिनः स्नेहनादिकं यस्मान्न कार्य्यं तत्कारणमाह—वृद्धय इत्यादि। स्नेहनं वस्तिकर्म्म च श्लेष्मणो वृद्धये नित्यमव्यभिचारि, तस्मान्न स्नेहनं वस्तिकर्म्म च कार्य्यं स्यात्। एवं तत्स्थस्य खलूरुस्थस्य श्लेष्मण उद्धरणे विरेचनं न समर्थं तस्मान्न विरेचनं कार्य्यम्।

चक्रपाणिः—जङ्घोरुग्लानिरित्यादि तु लक्षणं भिन्नसामग्रीकं ब्रूते, अन्ये तु दोषप्रयोगकृतं असाध्यलक्षणमेतदाहुः॥ ७। ८॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति स्नेहवस्त्यादिकप्रतिषेधोपपत्तिमाह—तस्येत्यादि। स्नेहस्य दोषो यद्यपि पूर्व्वं उक्तः, तथापीदानीं यथा दोषकारकं स्नेहनं भवति तथा प्रतिपाद्यते। शिरोविरेचनञ्चात्र सर्व्वथैवासम्भाव्यमानत्वादेव नोपन्यस्तमिति ज्ञेयम्। स्नेहनमिति स्नेहनं वस्तिकर्म्म च श्लेष्मवृद्धिकरत्वान्न युक्तम्। किंवा वस्तिकर्म्मविशेषणं स्नेहनमिति पदम्। तेनानुवासनमिति लभ्यते। निरूहस्तु विरेचनशब्देनैव शोधनाभिधायिना गृहीत एव, अतएव ऊरुस्तम्भदोषोद्धरणासमर्थशोधन-

श्लेष्मस्थानगतः श्लेष्मा पित्तञ्च वमनात् सुखम् ।
हर्त्तुमामाशयस्थौ च स्रंसयेत् तावुभावपि ॥
पक्वाशयस्थाः सर्व्वेऽपि वस्तिभिर्मूलनिर्ज्जयात् ।
शक्या न त्वाममेदोभ्यां स्तब्धा जङ्घोरुसंस्थिताः ॥
वातस्थाने हि तच्छैत्यात् तयोः स्तम्भाच्च तद्गताः ।
न शक्याः सुखमुद्धर्त्तुं जलं निम्नादिव स्थलात् ॥
तस्य संशमनं कुर्य्यात् क्षपणं शोधनं तथा ।
आधिक्यादामकफयोर्युक्त्यपेक्षः सदा भिषक् ॥ ९ ॥

श्लेष्मस्थानगतो यः श्लेष्मा पित्तञ्च स्वस्थानञ्च यत् तद् वमनाद् हर्त्तुं सुखं भवति, तस्मादामाशयस्थौ तावुभौ पित्तश्लेष्माणावपि वमनेन स्रंसयेत् । पक्वाशयस्थाः सर्व्वेऽपि वातपित्तकफा वस्तिभिर्मूलनिर्ज्जयात् जेतुं शक्या भवन्ति, न तु जङ्घोरुसंस्थिता आममेदोभ्यां स्तब्धा जेतुं शक्याः । कस्मात् ? वातस्थाने हीति । हि यस्मादस्मिन्नूरुस्तम्भे तच्छैत्याद् वातशैत्याद् वातस्थाने दोषास्तयोर्जङ्घोर्व्वोः स्तम्भाच्च न सुखं हर्त्तुं शक्या यथा निम्नात् स्थलाज्जलं हर्त्तुं न सुखं शक्यमिति । तस्माद् वमनं न कार्य्यमिति । स्नेहनवस्ति-कर्म्मविरेचनवमनप्रतिषेधाद् यत् कार्य्यं तदाह—तस्येत्यादि । क्षपणं शोधनं क्षपणेन यच्छोधयति तच्छोधनं कुर्य्यात् । कस्मात् ? आमकफयोराधिक्यात् । कथं क्षपयेदित्यत उक्तं युक्त्यपेक्ष इति । युक्त्या क्षपणशोधनं कुर्य्यात् ॥ ९ ॥

विवरणे एव निरूहोऽप्युक्तः । उक्तदोषहरणासामर्थ्यं वमनविरेचननिरूहाणां क्रमेण विवृण्वन्नाह—श्लेष्मस्थानगत इत्यादि । हर्त्तुं शक्यमिति विभक्तिलिङ्गविपरिणामाद् योजनीयम् । तावुभौ निर्हर्त्तुमशक्यौ । सर्व्वे हि वातपित्तश्लेष्माणः । मूलनिर्ज्जयादितिपदं वमनमित्यनेन तथा वस्तिस्त्वित्यनेन योज्यम् । मूलनिर्ज्जयादिति मूलच्छेदात् । वमनादीनां साध्यं विषयं दर्शयित्वा असाध्यं विषयमाह—शक्येत्यादि । तथा मेदसः स्तब्धत्वेन वमनादीनां जङ्घोरुस्थानेऽसमर्थत्वं ज्ञेयम् । ऊरुस्तम्भदोषस्य वमनादीनामसामर्थ्ये हेत्वन्तरमाह—वातस्थान इति । जङ्घोरुरूपे वातस्थाने । तच्छैत्यादिति वातशैत्यात् । चिकित्सामाह—तस्येत्यादि । तस्योरुस्तम्भस्य शमनं कर्त्तव्यं न शोधनमित्यर्थः । क्षपणं शोधनम् आमकफयोः कुर्य्यादिति योजना । तत्र क्षपणं शोषणं द्रवभागविशोषणम् ॥ ९ ॥

रूक्षोपचारं स यदा यवश्यामाककोद्रवान्।
शाकैरलवणैर्दद्यात् जलतैलोपसाधितैः॥
सुनिषण्णकनिम्बार्क-वेत्राग्रब्धपल्लवैः।
वायसीवास्तुकैस्तिक्तैरन्यश्च कुलकादिभिः॥ १०॥
क्षारारिष्टप्रयोगैश्च हरीतक्यास्तथैव च।
मधूदकस्य पिप्पल्याश्चोरुस्तम्भविनाशनम्॥ ११॥
समङ्गाशाल्मलीबिल्वं मधुना सह ना पिबेत्।
तथा श्रीवेष्टकोदीच्य-देवदारुनतान्यपि॥
चन्दनं धातकी कुष्ठं तालीशं नलदं तथा।
मुस्तं हरीतकी लोध्रं पद्मकं तिक्तरोहिणी॥
देवदारु हरिद्रे द्वे वचा कटुकरोहिणी।
पिप्पली पिप्पलीमूलं सरलं देवदारु च॥
चव्यं चित्रकमूलञ्च देवदारु हरीतकी। *
सक्षौद्रानर्द्धश्लोकोक्तान् कल्कानूरुग्रहापहान्॥ १२॥

गङ्गाधरः—युक्त्या किं कुर्य्यात् तदाह—रूक्षोपचारं कुर्य्यादिति पूर्व्वेणान्वयः। स यदान्नं काङ्क्षति तदा यवाद्यन्नानि जलतलसाधितः शाकैर्दद्यात्। शाकान्याह। सुनिषण्णकेत्यादि। कुलकादिभिरन्यैस्तिक्तैः पटोलपत्रादिभिस्तिक्तैः। जलतैलोपसाधितैरिति योजना॥ १०॥

गङ्गाधरः—क्षारारिष्टयोः प्रयोगैर्हरीतक्यादिप्रयोगश्च ऊरुस्तम्भविनाशनं स्यात्॥ ११॥

गङ्गाधरः—संशमनानाह। समङ्गेत्यादि। अर्द्धश्लोकोक्तानूरुग्रहापहान्

चक्रपाणिः—वायसी काकमाची। कुलकं कारवेल्लकम्। शाल्मलं शाल्मली। श्रीवेष्टकलता। एतानि मधुना पिबेदिति सम्बन्धः। मुस्तेत्यादिकाः पञ्च योगाः अर्द्धश्लोकोक्ता उरुग्रहापहाः॥१०—१२

* इतःपरं "भल्लातकं समूलाञ्च पिप्पलीं पञ्च तान् पिबेत्" इत्यधिकः पाठः चक्रसम्मतः।

शार्ङ्गेष्टां मदनं दन्तीं वत्सकस्य फलं वचाम्।
भल्लातकं समूलाञ्च पिप्पलीं क्वथितान् पिबेत्॥
मूर्व्वामारग्वधं पाठां करञ्जं कुलकं तथा।
पिबेत् तुल्यं मधुयुतं चूर्णं वा वारिणाप्लुतम्॥
सक्षौद्रं दधिमण्डैर्वा ऊरुस्तम्भविनाशनम्।
मूर्व्वामतिविषां कुष्ठं चित्रकं कटुरोहिणीम्॥
पूर्व्ववद्‌ गुग्गुलुं मूत्रे रात्रिस्थितमथापि वा।
स्वर्णक्षीरीमातिविषां मुस्तं तेजोवतीं वचाम्॥
सुराह्वां कटुकं कुष्ठं पाठां कटुकरोहिणीम्।
लेहयेन्मधुना चूर्णं सक्षौद्रं वा जलप्लुतम्॥
फलीं व्याघ्रनखं हेम पिबेद्‌ वा मधुसंयुतम्।
त्रिफलां पिप्पलीं मुस्तं चव्यं कटुकरोहिणीम्।
लिह्याद्‌ वा मधुना चूर्णमूरुस्तम्भार्द्दितो नरः॥ १३॥

सप्त कल्कान् मधुना सह पिबेदिति। पुनः सक्षौद्राणीति द्वितीयादियोगेषु मधुनिवृत्तिभ्रान्तिनिरासार्थम्॥ १२॥

गङ्गाधरः—शार्ङ्गेष्टामित्यादि। शार्ङ्गेष्टादीन् पक्त्वा क्वथितान् तान् पिबेत्। मूर्व्वामित्यादि। मूर्व्वादीनां चूर्णं मधुना पिबेद् वारिणाप्लुतं वा पिबेत्। सक्षौद्रमित्यादि। मूर्व्वादिकटुरोहिण्यन्तानां चूर्णं सक्षौद्रं पिबेद् दधिमण्डैर्वा पिबेदिति पूर्व्वेणान्वयः। पूर्व्ववदित्यादि। गोमूत्रे रात्रिस्थितं दिवाशुष्कमित्येवं सप्ताहं पूर्व्ववद्भावितं गुग्गुलुमथवा सक्षौद्रं दधिमण्डैर्वा पिबेदिति पूर्व्वेणान्वयः। स्वर्णक्षीरीमित्यादि। स्वर्णक्षीर्य्यादीनां चूर्णं मधुना लेहयेदथवा जलाप्लुतं सक्षौद्रं पिबेत्। फलीमित्यादि। फली प्रियङ्गुः। हेम नागकेशरम्, फलीप्रभृतित्रयं चूर्णयित्वा मधुयुतं पिबेत्। त्रिफलादीनां चूर्णञ्च मधुना लिह्यात्॥१३

चक्रपाणिः—शार्ङ्गेष्टा गुञ्जा, स्वादुकण्टकं विकङ्कतम्। पूर्व्ववदिति पूर्व्वेण सम्बध्यते। गुग्गुलुञ्च मूत्रे उषितं पिबेदिति योज्यम्। जलान्वितं पिबेदिति शेषः। फली न्यग्रोधः। हेम नागकेशरम्॥ १३॥

अपतर्पणतश्च स्याद्‌ दोषः सन्तर्पयेत् तु तम्।
युक्त्या जाङ्गलजैर्मांसैः पुराणैश्चैव शालिभिः॥
रूक्षणाद्‌ वातकोपश्चेन्निद्रानाशार्त्तिपूर्व्वकः।
स्नेहस्वेदक्रमस्तत्र कार्य्यो वातामयापहः॥ १४॥
पीलुपर्णी पयस्या च रास्ना गोक्षुरकं वचा।
सरलागुरुपाठाश्च तैलमेभिर्विपाचयेत्॥
सक्षौद्रं प्रसृतं तस्मादञ्जलिञ्चापि ना पिबेत्।
अपतर्पणतो रौक्ष्यादूरुस्तम्भी विमुच्यते॥ १५॥
कुष्ठश्रीवेष्टकोदीच्यं सरलं दारु केशरम्।
अजगन्धाश्वगन्धा च तैलं तैः सार्षपं पचेत्॥
सक्षौद्रं मात्रया तच्चाप्यूरुस्तम्भार्द्दितः पिबेत्।
रौक्ष्यान्मुक्त ऊरुस्तम्भात् ततश्च स विमुच्यते॥ १६॥

गङ्गाधरः—नन्वेवमामश्च कफश्च यदि तर्हि किमपतर्पयेदेनमित्यत आह—अपतर्पणतश्चेत्यादि। दोषः स्यादूरुस्तम्भदोषस्य दुष्टिः स्यादपतर्पणतस्तस्माद् युक्त्या सन्तर्पयेत्। कैरित्यत आह—युक्त्येत्यादि। रूक्षणादित्यादि। अन्यैरेवमेव रूक्षोपचारैर्यदि निद्रानाशादिपूर्व्वको वातकोपः स्यात्, तदा तत्र स्नेहस्वेदक्रमो वातामयोक्तः कार्य्यः॥ १४॥

गङ्गाधरः—तत्र स्नेहक्रममाह—पीलुपर्णीत्यादि। पीलुपर्णी मूर्व्वा, पयस्या क्षीरविदारी। पाठान्तैः कल्कैश्चतुर्गुणजले तैलं विपाचयेत्। तत्तैलं सक्षौद्रं प्रसृतं पलद्वयं कोष्ठापेक्षयाञ्जलिं कुड़वं वा पिबेत्॥ १५॥

गङ्गाधरः—कुष्ठेत्यादि। अजगन्धा यमानी। कुष्ठादिभिः कल्कैः सार्षपं तैलं चतुर्गुणजले पचेत्। तच्चापि तैलं मात्रया सक्षौद्रं पिबेत्॥ १६॥

चक्रपाणिः—आवस्थिकं क्रममाह—अपतर्पणेत्यादिना। रूक्षणादित्यादिना स्नेहविधानमावस्थिकम्, तेन सामान्येनात्र विहितस्नेहनिषेधेन समं न विरोधि, अस्य विरोधापवादत्वात्॥ १४॥

चक्रपाणिः—पीलुपर्णी मोरटः, रास्नाभेद इत्यन्ये। सक्षौद्रमिति पादिकक्षौद्रम्। अजगन्धा

द्वे पले सैन्धवात् पञ्च शुण्ठ्या ग्रन्थिकचित्रकात्।
द्वे द्वे भल्लातकास्थीनि विंशतिर्द्वे तथाढ़के॥
आरनालात् पचेत् प्रस्थं तैलस्यैतैरपत्यदम्।
गृध्रस्यूरुमहार्शोऽर्त्ति-सर्व्ववातविकारनुत्॥ १७॥
पलाभ्यां पिप्पलीमूल-नागराद्दष्टकट्वरः।
तैलप्रस्थः समो दध्ना गृध्रस्यूरुग्रहापहः॥ १८॥

अष्टकट्वरं तैलम्।

इत्याभ्यन्तरमुद्दिष्टमूरुस्तम्भस्य भेषजम्।
श्लेष्मणः क्षपणन्त्वन्यद् बाह्यं शृणु चिकित्सितम्॥१९॥
वल्मीकमृत्तिका मूलं करञ्जात् सफलत्वचम्।
इष्टकानां ततश्चूर्णैः कुर्य्यात् उत्सादनं भृशम्॥

गङ्गाधरः—द्वे पले इत्यादि। सैन्धवाद् द्वे पले शुण्ठ्याः पञ्च पलानि द्वे द्वे पले ग्रन्थिकचित्रकात्। भल्लातकास्थीनि विंशतिराकृतिमानान्तु विंशतिः पलानि। तथा आरनालाद् द्वे आढ़के, तैस्तैलस्य प्रस्थं पचेत्। इत्यपत्यदं तैलं गृध्रस्यादिनुत्॥ १७॥　　अपत्यदतैलम्।

गङ्गाधरः—पलाभ्यामित्यादि। पिप्पलीमूलपलं नागरपलमिति पलाभ्यां कल्काभ्यामष्टगुणकट्वरैस्तैलप्रस्थो दध्ना समः पक्वः गृध्रस्याद्यपहः। दध्नः ससारकस्यैव तक्रं कट्वरमुच्यते॥ १८॥　　अष्टकट्वरतैलम्।

गङ्गाधरः—इतीत्यादि। अन्यच्च श्लेष्मणः क्षपणं बाह्यं चिकित्सितं शृणु॥ १९॥

गङ्गाधरः—वल्मीकेत्यादि। वल्मीकमृत्तिका। करञ्जात् सफलत्वचं मूलम्।

अजमोदा। भल्लातकास्थीनि विंशतिरिति अभिधानेन। पलाभ्यामिति पिप्पलिसमुदायाद पलाभ्याम्। अष्टकट्वर इति तैलादष्टगुणः कट्वरः। कट्वरं तक्रम्॥ १५—१९॥

मूलैर्वाप्यश्वगन्धाया मूलैरर्कस्य वा भिषक् ।
पिचुमर्दस्य वा मूलैरथवा देवदारुणः ॥
क्षौद्रसर्षपवल्मीक-मृत्तिकासंयुतैर्भिषक् ।
गाढमुत्सादनं कुर्य्यात् ऊरुस्तम्भे प्रलेपनम् ॥ २० ॥
दन्तीद्रवन्तीसुरसा-सर्षपैश्चापि बुद्धिमान् ।
तर्कारीविश्वसुरस-शिग्रु वत्सकनिम्बजैः ॥
पत्रमूलफलैस्तोयं शृतमुष्णञ्च सेचनम् ।
पिष्टन्तु सर्षपं मूत्रेऽध्युषितं स्यात् प्रलेपनम् ॥
वत्सकः सुरसः कुष्ठं गन्धा तुम्बुरुशिग्रुकौ ।
हिंस्रार्कमूलवल्मीक-मृत्तिकाः सकुठेरकाः ॥
दधिसैन्धवसंयुक्तं कार्य्यमेतैः प्रलेपनम् ।
ऊरुस्तम्भविनाशाय भिषजा जानता क्रमम् ॥ २१ ॥
श्योनाकं खदिरं निम्बं वृहत्यौ सरलाशनौ ।
शोभाञ्जनककर्कोटी-श्वदंष्ट्रासुरसार्ज्जकम् ॥

वल्मीकमृत्तिकादीष्टकान्तचूर्णैरुत्सादनं कुर्य्यात्। मूलैरित्यादि। अश्वगन्धादीनां मूलं प्रत्येकं क्षौद्रादिसंयुक्तं गाढमुत्सादनं कुर्य्यात्। चत्वारो योगाः ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—दन्तीत्यादि। दन्त्यादिभिः प्रलेपनम्। तर्कारीप्रभृतिभिश्च प्रलेपनम्। एषां पत्रादिभिः शृतमुष्णं तोयं सेचनम्। पिष्टन्त्वित्यादि। गोमूत्रेऽध्युषितं सर्षपं पिष्ट्वा प्रलेपनम्। वत्सक इत्यादि। गन्धा अश्वगन्धा हिंस्रार्कयोर्मूलं वत्सकादिकुठेरकान्तं दध्ना पिष्ट्वा सैन्धवयुक्तं प्रलेपनं कार्य्यम् ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—श्योनाकमित्यादि। सुरसः श्वेतपर्णासः अर्ज्जकः कृष्णपर्णासः,

चक्रपाणिः—पिचुमर्द्दो निम्बः। द्रवन्ती दन्तीभेदः। तर्कारी जयन्ती। [illegible]

अग्निमन्थकरञ्जौ च जले निकाथ्य सेचयेत् ।
प्रलेपो मूत्रपिष्टैर्वाप्यूरुस्तम्भनिवारणः ॥ २२ ॥
कफक्षयार्थं व्यायामेष्वेनं शक्येषु चोत्सृजेत् ।
स्थानान्याक्रामयेत् काशं * शर्करासिकतास्तथा ॥
प्रतारयेत् प्रतिस्रोतो नदीं शीतजलां शिवाम् ।
सरश्च विमलं शीतं स्थिरतोयं पुनःपुनः ॥
तथा विशुष्केऽस्य कफे शान्तिमूरुग्रहो व्रजेत् ॥ २३ ॥
यत् स्यात् कफप्रशमनं न च मारुतकोपनम् ।
तत् सर्व्वं सर्व्वदा कार्य्यमूरुस्तम्भस्य भेषजम् ।
शरीरं बलमग्निञ्च कार्य्यैषा रक्षता क्रिया ॥ २४ ॥

श्योनाकादिकरञ्जान्तानि जले निकाथ्य सेचयेत्। गोमूत्रः पिष्ट्वा तैः प्रलेपो देयः ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—कफेत्यादि। कफक्षयार्थमेनमूरुस्तम्भिनं शक्येषु व्यायामेषु चोत्सृजेत् नियोजयेत्। व्यायाममाह। स्थानानीति स्वस्थानाद् गच्छन्नाक्रामेत्। तथा शर्करासिकता आक्रामेत्। नदीं प्रतिस्रोतः प्रतारयेत्। सरश्च प्रतारयेत्। तथा कुर्व्वतः कफे विशुष्के ऊरुग्रहः शान्तिं व्रजेत् ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—यत् स्यादित्यादि। इत्यनुक्तभेषजसंग्रहवचनम्। शरीरमिति। शरीरादीनि रक्षता रोगिणा त्वेषा क्रिया कार्य्या ॥ २४ ॥

पुराणा इह ग्राह्याः। कुठेरकः पर्णासः। शक्येषु वोढुं शक्येषु। अत्र जलप्रतरणं कथमस्य श्लेष्मक्षयकरं भवति ? यस्माज्जलसम्बन्धमात्रेण श्लेष्मवृद्धिरेव प्राप्ता। उच्यते—जलेन बहिर्निर्गच्छदूष्मणः निरुद्धस्यान्तःप्रवेशात् श्लेष्मसङ्घातभेदनं भवति, तथा प्रतरणक्रियया श्लेष्मा विच्छिद्यते ; समानाभिमता क्रिया अत्र योग्यत्वात् क्रियत एव, उक्तं हि—'भवेत् कदाचित् कार्य्येषु विरुद्धाभिमता क्रिया' इति ॥ १९—२४ ॥

---

* कल्यमिति वा पाठः ।

तत्र श्लोकः।

हेतुप्राग्रूपलिङ्गानि कर्म्मायोग्यत्वकारणम्।
भेषजं द्विविधञ्चोक्तमूरुस्तम्भचिकित्सिते ॥ २५ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़बलप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने ऊरुस्तम्भचिकित्सितं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—तत्र श्लोक इति। हेत्वित्यादिनाध्यायार्थसंग्रहः ॥ २५ ॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च।
ऊरुस्तम्भचिकित्सिते सप्तविंशेऽध्याये पुनः। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्प-
कल्पतरौ पुनः। चिकित्सितस्थानजल्पे षष्ठस्कन्धे चिकित्सिते।
ऊरुस्तम्भस्य जल्पाख्या शाखेयं सप्तविंशिका ॥ २७ ॥

चक्रपाणिः—अनुक्तचिकित्सापरिग्रहार्थमाह—श्लेष्मण इत्यादि। हेत्वित्यादिः संग्रहः। कर्म्मायोग्यत्व हेतुः वृद्धये श्लेष्मण इत्यादिनोक्तो ज्ञेयः। द्विविधमिति आन्तरं बाह्यञ्च। भेषजमिति औषधम् ॥ २५ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां ऊरुस्तम्भचिकित्सितं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २७ ॥

अष्टाविंशोऽध्यायः ।

अथातो वातव्याधिचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

वायुरायुर्बलं वायुर्वायुर्धाता शरीरिणाम् ।
वायुर्विश्वमिदं सर्व्वं प्रभुर्वायुः प्रकीर्त्तितः ॥
अव्याहतगतिर्यस्य स्थानस्थः प्रकृतौ स्थितः ।
वायुः स्यात् सोऽधिकं जीवेत् वीतरोगः समाः शतम् ॥ २ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथोद्दिष्टक्रमाद् वातरोगचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—वायुरित्यादि । वायुरायुर्हेतुत्वादायुः । वायुर्धाता देहधारणकर्त्ता । इदं सर्व्वं विश्वं जगत् धारणाद् वायुः । कथमायुर्वायुरित्यत आह—अव्याहतेत्यादि । यस्याव्याहतगतिमदादिर्वायुः स्यात्, सोऽधिकं समाः शतं जीवेदिति ॥ २ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—ऊरुस्तम्भभेषजे विरूक्षणाद् वातप्रकोपो भवतीति सम्बन्धादूरुस्तम्भानन्तरं वातव्याधिचिकित्सितमारभ्यते । वात एव व्याधिरिति, पक्षे विकृतश्च वातः सर्व्वाङ्गैकाङ्गरूपतामापन्नः विविधपीड़ाकरत्वाद् वातव्याधिरुच्यते । यदा वाताद् व्याधिरिति पक्षस्तदा वाताद् दोषदूष्यसंमूर्च्छनविशेषरूपत्वात् सर्व्वाङ्गैकाङ्गरूपो व्याधिर्वातव्याधिरुच्यते । ज्वरादयस्तु यद्यपि वातादुत्पद्यन्ते तथापि ते दोषान्तरेणापि वातं विना भवन्तीति कृत्वा नात्र शास्त्रे वातव्याधिशब्देनोच्यन्ते । येऽपि चात्र कफपित्तावृतत्वाद् वाताद् विकाराः व्याधित्वेन वक्तव्याः तेऽतिप्रधानं वातं विना न भवन्तीति कृत्वा वातव्याधिरूपाः । एवं यथा वातिकाश्च व्याधयः पृथक्चिकित्सयोच्यन्ते तथा पित्तजाः कफजाश्च चिकित्स्यन्तामिति न वाच्यम् । यतः पित्तकफकृतानां व्याधीनां न तथा प्राधान्यं यथा वातजानाम् । तेन वातजानामेव पृथक् चिकित्सोच्यते । कफपित्तजानान्तु अनाविष्कृतानां वमनविरेचनादिकफपित्तचिकित्सैव पूर्व्वोक्ता ज्ञेयम् ॥ १ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—वायोर्विकारं ज्ञापयितुं तत्स्वभावज्ञानं विना विकृतिविज्ञानस्यापार्थक्यात् स्वभावमेव तावदाह—वायुरित्यादि । यद्यपि शरीरेन्द्रियसत्त्वात्मसंयोगमायुस्तथापि तात्स्य-संयोगप्रधानत्वाद् वायुरपि प्रकृतिरुच्यते । एवं शरीराधारतया वायुरेव बलम् । हेतुत्वं दर्शयन्नाह, अव्याहतगतिः अपरित्यक्तस्वमार्गः । स्थानस्थ इति न विमार्गः । प्रकृतौ स्थित इति अक्षीणवृद्धः । वीतरोग इति निरोगः ॥ २ ॥

प्राणोदानसमानाख्य-व्यानापानैः स पञ्चधा ।
देहं तन्त्रयते सम्यक् स्थानेष्वव्याहतश्चरन् ॥ ३ ॥
स्थानं प्राणस्य शीर्षोरः-कण्ठजिह्वास्यनासिकाः ।
ष्ठीवनक्षवथूद्गार-श्वासाहारादि कर्म्म च ॥
उदानस्य पुनः स्थानं नाभ्युरःकण्ठ एव च ।
वाक्प्रवृत्तिः प्रयत्नोर्ज्जोबलवर्णादि कर्म्म च ॥
स्वेददोषाम्बुवाहीनि स्रोतांसि समधिष्ठितः ।
अन्तरग्नेश्च पार्श्वस्थः समानोऽग्निबलप्रदः ॥
देहं व्याप्नोति सर्व्वन्तु व्यानः शीघ्रगतिर्नृणाम् ।
गतिप्रसारणाक्षेप-निमेषादिक्रियः सदा ॥

गङ्गाधरः—कथं वायुर्बलञ्च धाता च तदुच्यते। प्राणेत्यादि। प्राणादिभि-र्भेदैः पञ्चधा स वायुर्देहं तन्त्रयते नियमयति स्वस्वस्थानेषु चरन्नव्याहत एव नियमयति ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—प्राणादीनां स्थानादीन्याह—स्थानमित्यादि। शीर्षादयः प्राणस्य स्थानम्। तस्य येन येन कर्म्मणा तन्त्रणं तदाह—ष्ठीवनेत्यादि। उदानस्य स्थानकर्म्माण्याह—उदानस्येत्यादि। नाभ्यादीन्युदानस्य स्थानानि। वाक्-प्रवृत्त्यादिकं कर्म्म च। समानस्य स्थानकर्म्मणी आह—स्वेदेत्यादि। स्वेदादि-वाहीनि स्रोतांसि समधिष्ठितः समानः अन्तरग्नेर्जाठराग्नेः पार्श्वस्थश्च अग्नि-बलप्रदः। व्यानस्थानकर्म्मणी आह—देहमित्यादि। सर्व्वं देहं व्याप्नोतीति व्यानः

चक्रपाणिः—प्राणोदानेत्यादिना व्यवहारार्थं संज्ञोपदर्शनपूर्व्वकं प्राणादीनां स्थानं कर्म्म चाह—देहं तन्त्रयते इत्यादि। स्थानेष्विति वक्ष्यमाणात्मीयस्थानेषु। आहारादीत्यत्र आदि-ग्रहणाद्रसविधारणनिःसरणादीनि गृह्यन्ते। प्राणोदानयोर्यद्यपि समानमुरःस्थानं तथापि कर्म्मभेदाद् भेद एव। यथैव एकगृहस्थितमालाकारकुम्भकारयोः। प्रयतनं प्रयत्नः। ऊर्ज्जः बलवर्णनिष्पादनमुच्यते। स्वेददोषाम्बुवाहीनीत्यादौ स्वेदवाहीनि तथाम्बुवाहीनि च स्रोतांसि स्रोतोविमाने पृथगेवोक्तानि ज्ञेयानि। दोषवहानि च स्रोतांसि सर्व्वशरीरचराण्येव। उक्तं हि—'वातपित्तश्लेष्मणां पुनः सर्व्वशरीरचराणां स्रोतांसि अयनभूतानि'। गतीत्यादौ अपक्षेपणमेव

वृषणौ वस्तिमेढ्रञ्च नाभ्यूरू वङ्क्षणौ गुदम् ।
अपानस्थानमन्त्रस्थः शुक्रमूत्रशकृत्क्रियः ॥
सृजत्यार्त्तवगर्भौ च युक्ताः स्थानस्थिताश्च ते ।
स्वकर्म्म कुर्व्वते देहो धार्य्यते तैरनामयः ॥
विमार्गस्था ह्ययुक्ता वा रोगैः स्वस्थानकर्म्मजैः ॥
शरीरं पीड़यन्त्येते प्राणानाशु हरन्ति वा ॥ ४ ॥
सङ्ख्यामप्यतिवृत्तानां तज्जानां हि प्रधानतः ।
अशीतिर्नखभेदाद्या रोगाः सूत्रे निदर्शिताः ॥

शीघ्रगतिः । नृणां गत्यादिक्रियाकृत् । अपानस्य स्थानकर्म्मणी आह—वृषणा-वित्यादि । वृषणादिगुदान्तमपानस्य स्थानम्, अन्त्रस्थश्चापानः शुक्रादिप्रवर्त्तन-क्रियाकृत् । आर्त्तवगर्भौ च सृजति । (पञ्चानां कर्म्माण्याह) ते प्राणादयः स्थानस्थिता युक्ताश्च समयोगयुक्ताः स्वकर्म्म कुर्व्वते अनामयो देहश्च तैर्धार्य्यते । विमार्गस्था इत्यादि । हि यस्माद् विमार्गस्थास्त्वेते प्राणादयोऽयुक्ता अयोगाति-योगमिथ्यायोगयुक्ता वा स्वस्थानकर्म्मजै रोगैः शरीरं पीड़यन्ति प्राणान् वाशु हरन्ति ॥ ४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—कै रोगैः पीड़यन्ति कथं वा प्राणान् हरन्तीत्यत आह—सङ्ख्यामित्यादि । तज्जानां रोगाणां सङ्ख्यामतिवृत्तानामसङ्ख्येयानां मध्ये

आकुञ्चनप्रसारणादीनाञ्च ग्रहणम् । अन्त्रस्थ इति वस्त्यादिगतः । सृजतीति निःसारयतीत्यर्थः । आर्त्तवगर्भौ च सृजतीति सम्बन्धः । एतानि कर्म्माणि यादृशाः कुर्व्वन्ति तदाह—युक्ता इति अव्यापन्नाः । स्थानस्थिता इति यथोक्तस्थानस्थिताः । यस्मादेवम्भूताः अतो देहो धार्य्यते । वातानां वैगुण्यं कर्म्माह—विमार्गस्था इत्यादि । स्वस्थानकर्म्मजैरिति यस्य वायोर्यत् स्थानमुक्तं तत्स्थानगतैः । तथा ष्ठीवनादि यद्वायोः कर्म्म उक्तं तज्जैश्च रोगैः शरीरं पीड़यन्ति । प्राणान् वातरोगेण हरन्ति च । अत्र वायोरेव भूरिप्रधानरोगकर्त्तृत्वम् भिन्नचिकित्साप्रयोगतया पञ्चभेदा उक्ताः, न पित्तकफयोः अनतिप्रयोजनत्वात् । तथाहि तन्त्रान्तरे पित्तमपि पाचकरञ्जकसाधकालोचकभ्राजकभेदात् पञ्चविधमुक्तम् । तेषाञ्च यथाक्रमं जठरामाशयहृदयदृष्टित्वक्स्थानमुक्तम् । तथा श्लेष्मापि अवलम्बक-क्लेदक-बोधक-तर्पक-श्लेषकभेदात् पञ्चविधः । तेषाञ्च स्थानानि यथाक्रमं हृदयामाशय-जिह्वा-शिरः-सन्धयः । कर्म्माणि च क्रमसवलम्बनाक्लेदनरसबोधनाक्षितर्पणश्लेषणानि पृथगुक्तानि । प्रकृतवातव्याधि-

तानुच्यमानान् पर्य्यायैः सहेतूपक्रमान् शृणु ।
केवलं वायुमुद्दिश्य स्थानभेदात् तथावृतम् ॥ ५ ॥

रूक्षशीताल्पलध्वन्न-व्यवायातिप्रजागरैः ।
विषमादुपचाराच्च दोषासृक्स्रवणादति ॥
लङ्घनप्लवनात्यध्व-व्यायामातिविचेष्टितैः ।
धातूनां संक्षयाच्चिन्ता-शोकरोगातिकर्षणात् ॥
वेगसन्धारणादामादभिघातादभोजनात् ।
मर्म्माबाधाद्‌ गजोष्ट्राश्व-शीघ्रयानापतंसनात् ॥
देहे स्रोतांसि रिक्तानि पूरयित्वाऽनिलो बली ।
करोति विविधान् व्याधीन् सर्व्वाङ्गैकाङ्गसंश्रयान् ॥ ६ ॥

प्रधानतोऽशीतिर्व्याधयो नखभेदाद्याः सूत्रस्थाने महारोगाध्याये निर्द्दिष्टाः। तानशीतिं वातजान् पर्य्यायैः सहेतूपक्रमाननुच्यमानान् शृणु। केवलं वायुमुद्दिश्य स्थानभेदात् शृणु तथा चावृतं वायुं शृणु ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—तेषां वातरोगाणां हेतुमाह—रूक्षेत्यादि। रूक्षाद्यन्नम्। विषमाद-सम्यगुपचारात्। दोषाणां वमनादिनाऽतिस्रवणादसृजश्चाभिघातादिनाऽतिस्रवणात्। लङ्घनाभोजनयोरत्र भेदो लङ्घनमभोजनभिन्नचतुःप्रकारसंशुद्ध्यादि, उत्पतनं वा। रूक्षाद्यादिशीघ्रयानापतंसनान्तेभ्यो हेतुभ्यो बली बलवान-निलो रिक्तानि शून्यानि स्रोतांसि पूरयित्वा सर्व्वाङ्गैकाङ्गसंश्रयान् विविधान् व्याधीन् करोति ॥ ६ ॥

कथनार्थैव संख्यानिर्द्देशः। अशीतिरित्यादि सूत्रे इति महारोगाध्याये। पर्य्यायैरिति संज्ञान्तरैः। कथं पुनस्तेऽशीतिर्नखभेदाद्या उपदिष्टाः? उच्यन्ते—केवलं वायुमुद्दिश्य केचित् उक्तास्तथा चावृतं वातमुद्दिश्य केचित् उक्ताः ॥ ३—५ ॥

चक्रपाणिः—रूक्षेत्यादिना सम्प्रति निदानमाह। विषमादुपचारादिति उपचारवैरूप्यात्। दोषासृगित्यादौ दोषशब्देन पुरीषमपि गृह्यते। अवतंसनं गजादिभ्यः पतनम्। किंवा अपतंसनं धातूनां कर्षणम्। रिक्तानीति स्रोतांसि स्नेहादिगुणशून्यानीत्यर्थः ॥ ६ ॥

अव्यक्तं लक्षणं तेषां पूर्व्वरूपमिति स्मृतम् ।
आत्मरूपन्तु तद् व्यक्तमपायो लघुता पुनः ॥ ७ ॥
सङ्कोचः पर्व्वणां स्तम्भो भेदोऽस्थिपर्व्वणामपि ।
लोमहर्षः प्रलापश्च पाणिपादशिरोग्रहः ॥
खाञ्जपाङ्गुल्यकुब्जत्वं शोषोऽङ्गानामनिद्रता ।
गर्भशुक्ररजोनाशः स्पन्दनं गात्रसुप्तता ॥
शिरोनासाक्षिजत्रूणां ग्रीवायाश्चापि हुण्डनम् ।
भेदस्तोदोऽर्त्तिराक्षेपो मोहश्चायास एव च ॥
एवंविधानि रूपाणि करोति कुपितोऽनिलः ।
हेतुस्थानविशेषाच्च भवेद् रोगविशेषकृत् ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—अव्यक्तमित्यादि । तेषां विविधानां व्याधीनां यद् यत् स्वस्वलक्षणं तदेवाव्यक्तं यदा, तदा पूर्व्वरूपं तस्य व्याधेस्तदिति स्मृतम् । आत्मरूपन्तु खलु तस्य तस्य व्याधेः स्वस्वलक्षणन्तु तद्‌व्यक्तमेवेति ततो भेदः । अपायस्तु तेषां लघुता यदा तदा ज्ञेयः । लक्षणं वक्ष्यते ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—विविधान् यान् व्याधीन् करोति तानाह—सङ्कोच इत्यादि । पर्व्वणां सङ्कोचः । शिरःप्रभृतीनां हुण्डनं वैकृतम् । तत्र विकृतिविशेषः पूर्व्वं महारोगाध्यायेऽभिहितः । शिरोरुक् च शिरोग्रहशब्देनोक्तत्वादिह शिरोहुण्डनं केशभूमिस्फुटनञ्च शङ्खभेदश्च ललाटभेदश्चेति । नासाहुण्डनं घ्राणनाशः । अक्षिहुण्डनमक्षिशूलमक्षिव्युदासश्च । जत्रुहुण्डनं वक्षोघर्षश्च वक्ष-उपरोधश्च वक्षस्तोदश्च । ग्रीवाहुण्डनं ग्रीवास्तम्भश्च मन्यास्तम्भश्च । अनुक्तानाम्

चक्रपाणिः—अव्यक्तं लक्षणमित्यादिना पूर्व्वरूपमाह । अपायेति वायोश्चपलत्वेन वातव्याधीनाम् अपगतत्वमिव । लघुता च शरीरस्य । न सर्व्वथा वातलिङ्गाभावो येन प्रकृतलिङ्गानि सन्त्येव । अथवा वातलिङ्गानां लघुता ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—कुपितानां कार्य्यमाह । हुण्डनं शिरःप्रभृतीनाम् अन्तःप्रवेशः । अन्ये तु केशभूमिस्फुटनं शङ्खललाटभेदश्च इत्याहुः । नासाहुण्डनं घ्राणनाशः । अक्षिहुण्डनमक्षिव्युदासः । जत्रुहुण्डनं वक्ष-उपरोधः । ग्रीवाहुण्डनं ग्रीवास्तम्भः । उक्तं हि—व्याधयस्ते तदात्वे तु लिङ्गानीष्टानि

तत्र कोष्ठाश्रिते दुष्टे निग्रहो मूत्रवर्च्चसोः।
ब्रध्नहृद्रोगगुल्मार्शः पार्श्वशूलश्च मारुते॥
सर्व्वाङ्गकुपिते वाते गात्रस्फुरणभञ्जने।
वेदनाभिः परीतश्च स्फुटन्तीवास्य सन्धयः॥
ग्रहो विण्मूत्रवातानां शूलाध्मानाश्मशर्करा।
जङ्घोरुत्रिकपात्पृष्ठ-रोगशोथौ गुदे स्थिते॥
रुक् पार्श्वोदरहृन्नाभेस्तृष्णोद्गारविसूचिकाः।
कासः कण्ठास्यशोषश्च श्वासश्चामाशयस्थिते॥
पक्वाशयस्थोऽन्त्रकूजं शूलाटोपौ करोति च।
कृच्छ्रमूत्रपुरीषत्वमानाहं त्रिकवेदनाम्॥
श्रोत्रादिष्विन्द्रियवधं कुर्य्यात् क्रुद्धः समीरणः॥
त्वग्रूक्षा स्फुटिता सुप्ता कृशा कृष्णा च तुद्यते।
आतन्यते सरागा च पर्व्वरुक् त्वग्गतेऽनिले॥
रुजस्तीव्राः ससन्तापा वैवर्ण्यं कृशताऽरुचिः।
गात्रे चारूंषि भुक्तस्य स्तम्भश्चासृग्गतेऽनिले॥

उपसंहारार्थमाह—एवंविधानीत्यादि। हेतुविशेषात् स्थानविशेषाच्च रोगविशेषकृत् कुपितोऽनिलो भवति। तद्विशेषोऽत ऊर्द्ध्वं वक्ष्यते॥ ८॥

गङ्गाधरः—तत्र स्थानविशेषे रोगानाह—तत्रेत्यादि। कोष्ठाश्रिते दुष्टे मारुते मूत्रनिग्रहादि। सर्व्वाङ्गकुपिते गात्रस्फुरणादि। गुदे स्थिते वाते विण्मूत्रादिग्रहादि। आमाशयस्थिते वाते पार्श्वरुगादि। पक्वाशयस्थो वातोऽन्त्रकूजनादि करोति। श्रोत्रादिषु स्थितः क्रुद्धः समीरण इन्द्रियवधं कुर्य्यात्। त्वग्गतेऽनिले त्वग्रूक्षादि स्यात्। असृग्गतेऽनिले रुजस्तीव्रा इत्यादयः स्युः।

नामया इति। हेत्वित्यादि वातव्याधिविशेष हेतुस्थानविशेषः। उक्तं हि—प्रकुपितास्तु प्रकोपणविशेषान् दूष्यविशेषान् दूषयन्ति॥ ८॥

चक्रपाणिः—सर्व्वाङ्गकुपिते इति कृत्स्नदेहकुपिते। गुदे इत्युत्तरगुदे। आतन्यते विस्तार्य्यते।

गुर्व्वङ्गं तुद्यते स्तब्धं दण्डमुष्टिहतं यथा।
सरुक् स्तिमित-*-मत्यर्थं मांसमेदोगतेऽनिले॥
भेदोऽस्थिपर्व्वणां सन्धि-शूलं मांसबलक्षयः।
अस्वप्नः सन्तता रुक् च मज्जास्थिकुपितेऽनिले॥
क्षिप्रं मुञ्चति बध्नाति शुक्रं गर्भमथापि वा।
विकृतिं जनयेच्चापि शुक्रस्थः कुपितोऽनिलः॥
वाह्याभ्यन्तरमायामं खल्लीं कुब्जत्वमेव च।
सर्व्वाङ्गैकाङ्गरोगांश्च कुर्य्यात् स्नायुगतोऽनिलः॥
शरीरं मन्दरुक् शोथं शुष्यति स्पन्दते तथा।
सुप्तास्तन्व्यो महत्यो वा सिरा वाते सिरागते॥
वातपूर्णदृतिस्पर्शः शोथः सन्धिगतेऽनिले।
प्रसारणाकुञ्चनयोः सन्धिवृत्तिश्च वेदना॥
इत्युक्तं स्थानभेदेन वायोर्लक्षणमेव च॥ ६॥

मांसमेदोगतेऽनिले गुर्व्वङ्गमित्यादयः स्युः। मज्जास्थिकुपितेऽनिले अस्थिपर्व्व-भेदादयः स्युः। कुपितः शुक्रस्थोऽनिलः क्षिप्रं शुक्रत्यागादीन् जनयेत्। स्नायु-गतोऽनिलः बाह्यायामादीन् कुर्य्यात्। सिरागते वाते मन्दरुगादि शरीरं स्यात् सिराः सुप्तादयः स्युः। सन्धिगतेऽनिले वातपूर्णदृतिस्पर्शशोथादयः स्युः॥ ९॥

भुक्तस्य स्तम्भ इति भुक्तस्तम्भः, भुक्तवतो गात्रस्तम्भो भवतीति। गुर्व्वङ्गमित्यादिना मांसमेदोगत-लक्षणम्। तथा भेदोऽस्थिपर्व्वणामित्यादि अस्थिमज्जगयोः समानं लक्षणम्। समानेऽपि लक्षणे विविधाशितपीतीयोक्तविशिष्टधातुलक्षणैर्विशेष उन्नेयः। सन्ततेति सानुबन्धा। क्षिप्रं मुञ्चति बध्नातीति व्यवायकाले क्षिप्रं मुञ्चति वा चिरं धारयते। विकृतिमित्यादिना विकारयुक्तं गर्भं जनयति। वाह्येत्यादिना स्नायुगतवातलक्षणत्वेनोक्तानि बहिरायामादीनि अग्रे वक्तव्यानि। एतौ वायामौ खल्लीं कुब्जत्वं सर्व्वैकाङ्गत्वं कुर्य्यात्। स्नायुगत इति स्नायुगतोऽनिल इत्यनेन स्नायुगतानिलजन्यावुक्तौ। इह च सिरागतवातजन्यत्वेनोक्तौ तेनोभयवचनात् एतावायामौ शिरा-स्नायुगतवातजन्यावेव भवतः। उक्तं हि अन्यत्र—महाहेतुर्बली वायुः शिराः स्नायवः कण्डराः

* अमितमिव पाठान्तरम्।

अतिवृद्धः शरीरार्द्धमेकं वायुः प्रपद्यते।
यदा तदोपशोष्यासृक् बाहुं पादञ्च जानु च ॥
तस्मिन् सङ्कोचयत्यूर्द्ध्वं मुखं जिह्मं करोति च।
वक्रीकरोति नासाभ्रू-ललाटाक्षिहनूस्तथा ॥
तदा वक्रं व्रजत्यास्येऽभोजनं वक्रनासिकम्।
स्तब्धं नेत्रं कथयतः क्षवथुश्च निगृह्यते ॥
दीना जिह्वा समुत्क्षिप्ताऽफला * सज्जति चास्य वाक्।
दन्ताश्चलन्ति बध्येते श्रवणे भिद्यते स्वरः ॥
पादहस्ताक्षिजङ्घोरु-शङ्खश्रवणगण्डरुक्।
अर्द्धे तस्मिन् मुखार्द्धे वा केवले स्यात् तदर्दितम् ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—अथार्दितलक्षणमाह—अतिवृद्ध इत्यादि। अतिवृद्धो वायुः शरीरार्द्धम् अथवैकं केवलं शरीरं यदा प्रपद्यते, तदाऽसृगादिकमुपशोष्य तस्मिन् शरीरार्द्धे (ऊर्द्ध्व) केवले वा शरीरे ऊर्द्ध्वं सङ्कोचयति। मुखञ्च जिह्मं कुटिलं करोति। नासादिकं वक्रीकरोति। हनूरिति शसन्तं पदम्। तदा खल्वास्ये वक्रं व्रजति सति कुटिलीभूते सति अभोजनं भोजने शक्तिहीनं वक्रनासिकं कथयतः स्तब्धं नेत्रं भवति। जिह्वा समुत्क्षिप्ता दीना चाफला च स्यात्। ततोऽस्य वाक् सज्जति। दन्ताश्चलन्ति श्रवणे च बध्येते स्वरश्च भिद्यते। पादादिषु रुग् भवति। अर्द्ध तस्मिञ्छरीरे मुखार्द्धे वा केवले कृत्स्ने मुखे वा रुक् स्यात् तदर्दितं नाम वातरोगः। इति ॥ १० ॥

शिराः मन्यापृष्ठाश्रिता बाह्याः संशोष्यायामयेद बहिरिति। मन्दरुक्शोफमिति मन्दरुजं मन्दशोफञ्च। सुप्ता इति निःस्पन्दाः ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—इदानीमतिबलान् वातविकारानभिधातुमुद्यतोऽर्दितमाह—अतिवृद्ध इत्यादि। अतिग्रहणेन वायोर्बलवत्त्वम्। उग्रकुपितत्वमाह—एकमिति। वामं दक्षिणं वा सङ्कोचयति। अभोजनमिति न समं मुखेन खादति किन्तु वक्त्रैकदेशेन। दीनेति अगम्भीरा, जिह्मेति कुटिला, समुदिक्षप्तेति निःसारिता। बाध्येते श्रवणौ यद्यपि एकपार्श्वाश्रयो विकारोऽयं तथापि प्रभावात् कर्णयोर्बाधा भवति। केवल इति अर्द्धे एव। ननु यदि देहार्द्धव्यापित्वं अर्दितस्य तदार्दितेन अर्द्धाङ्गेन च को भेदः ? ब्रूमः—अर्दितेऽवेगितया सर्व्वकालं वेदना न भवति, अर्द्धाङ्गे तु

* अबलेति पाठान्तरम्।

मन्ये संश्रित्य वातोऽन्तर्यदा नाड़ीः प्रपद्यते ।
मन्यास्तम्भं तदा कुर्य्यादन्तरायामसंज्ञकम् ॥
अन्तरायम्यते ग्रीवा मन्या च स्तभ्यते भृशम् ।
दन्तानां दंशनं लाला पृष्ठाक्षेपः शिरोग्रहः ॥
जृम्भा वदनसङ्गश्चाप्यन्तरायामलक्षणम् ।
इत्युक्तस्त्वन्तरायामः——————
——————वहिरायाम उच्यते ॥ ११ । १२ ॥
पृष्ठमन्याश्रिता वाह्याः शोषयित्वा सिरा बली ।
ततः कुर्य्याद्धनुस्तम्भं वहिरायामसंज्ञकम् ॥
चापवन्नाम्यमानस्य पृष्ठतो नीयते शिरः ।
उर उत्क्षिप्यते मन्ये स्तब्धे ग्रीवा च मृद्यते ॥

गङ्गाधरः—अथान्तरायामलक्षणमाह—मन्ये इत्यादि। कुपितो वातो यदा द्वे मन्ये संश्रित्यान्तर्नाड़ीः प्रपद्यते, तदान्तरायामसंज्ञकं मन्यास्तम्भं कुर्य्यात्। तत्रान्तः क्रोड़देशे ग्रीवा आयम्यते आयता स्यात्, मन्या च भृशं स्तभ्यते, दन्तानाञ्च दंशनं लाला च स्यात्, पृष्ठाक्षेपः पृष्ठे देशे वक्रं स्यात् वदनसङ्गो मुखचालनाक्षमता ॥ ११ । १२ ॥

गङ्गाधरः—वहिरायाममाह—पृष्ठेत्यादि। पृष्ठं मन्याश्चाश्रिता वाह्या याः सिरास्ता बली वातः शोषयित्वा वहिरायामसंज्ञकं हनुस्तम्भं कुर्य्यात्। चापवत् धनुर्वत् नाम्यमानस्य पृष्ठतः शिरो नीयते। उरो वक्ष उत्क्षिप्यते ऊर्द्ध्वं क्षिप्यते

व्याप्त्या सर्व्वदैव भवति। उक्तं हि—'स्वस्थः स्याददिंतावानां मुहुर्वेगागमे गते' इति। किंवा यथोक्तविशिष्टत्वाददिंतः, अर्द्धाङ्गे तु नैतानि सर्व्वाणि भवन्ति ॥ १० ॥

चक्रपाणिः—मन्ये इत्यादि अन्तरायाममाह। अन्तः यदा नाड़ीः प्रपद्यते मन्यासम्बद्धा एव शिराः यदि अन्तः प्रपद्यत इत्यर्थः। अन्तरायामसंज्ञितमिति एवंविधो मन्यास्तम्भः अन्तरायाम उच्यते। अपरस्तु मन्यास्तम्भो वक्ष्यमाणबहिरायाम इति वक्तव्यः। तन्त्रान्तरे तु मन्यास्तम्भः आयामयोः पूर्व्वरूपत्वेनोक्तः। अन्तः आयम्यत इति अन्तः आकृष्यते ॥ ११।१२ ॥

चक्रपाणिः—पृष्ठमन्याश्रिता इति पृष्ठानुगतमन्यासम्बन्धाः। वाह्या इति शिराविशेषणम्। बाह्याश्च शिराः पृष्ठगता एव। केचित् तु पृष्ठमन्याश्रिता इति वातविशेषणं पठन्ति। पृष्ठतो नीयत इति पृष्ठं प्रति आकृष्यते। जातवेग इति अतिवेगः ॥ १३ ॥

दन्तानां दंशनं जृम्भा लालास्रावश्च वाग्ग्रहः।
जातवेगो निहन्त्येष वैकल्यं वा प्रयच्छति ॥ १३ ॥
हनुमूले स्थितो बन्धात् स्रंसयत्यनिलो हनू।
विवृतास्यत्वमथवा कुर्य्यात् संवृतमाननम् ॥
हनुग्रहश्च संस्तभ्य हनू संवृतवक्तृताम् ॥ १४ ॥
* मुहुर्म्मुहुश्चाक्षिपति गात्राण्याक्षेपकोऽनिलः।
पाणिपादौ च संशोष्य ससिराः स्नायुकण्डराः ॥
पाणिपादशिरःपृष्ठ-श्रोणीः स्तभ्नाति मारुतः।
दण्डवत् स्तब्धगात्रस्य दण्डकः सोऽनुपक्रमः ॥ १५ ॥

मन्ये द्वे स्तब्धे स्यातां ग्रीवा च मृद्यते। दन्तदंशनादि स्यात्। एष जातवेग एव निहन्ति नरम्, नरस्य वैकल्यं वा प्रयच्छति। वहिरायामः ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—हनुस्तम्भमाह—हनुमूलस्थितोऽनिलो हनुबन्धात् द्वे हनू स्रंसयति। ततो विवृतास्यतां कुर्य्यादथवा संवृतमाननं कुर्य्यात्। हनू संस्तभ्य संवृतवक्तृतां हनुग्रहश्च कुर्य्यादिति ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—आक्षेपकमाह—मुहुर्म्मुहुरित्यादि। योऽनिलो गात्राणि मुहुर्म्मुहुराक्षिपति गजारूढ़स्येव गात्राणि चालयति सोऽनिल आक्षेपकः। तस्यावस्थाविशेषं दण्डकमाह—पाणीत्यादि। पाणी पादौ च संशोष्य ससिराः स्नायुकण्डराश्च संशोष्य मारुतः पाणिपादादीनि स्तभ्नाति। दण्डवदिति दण्डवत् स्तब्धगात्रस्य दण्डको नाम स आक्षेपकोऽनुपक्रमोऽसाध्यः ॥ १५ ॥

चक्रपाणिः—हनुस्तम्भसङ्कोचयोर्लक्षणं हनुमूले स्थित इत्यादि। स्रंसयतीति विवर्त्तयति। विवृतास्यत्वमथवाशब्देन संवृतवक्तृतां पाक्षिकीञ्चापेक्षते। संस्तभ्येति निश्चलं कृत्वा संवृतमुखतां करोति। एतद् द्वयमपि हनुस्तम्भे एव ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—मुहुरित्यादि आक्षेपलक्षणम्, पाणिपादञ्च संशोष्येत्यादि आक्षेपकसम्प्राप्ति-

---

* हनुमूल स्थितो वायुः करोति बहुकष्टदम्। इत्यधिकः पाठः क्वचिद् दृश्यते।

स्वस्थः स्यादर्द्दितादीनां मुहुर्वेगे गतेऽगते ।
पीड्यते पीड़नैस्तैस्तैर्भिषगेतान् विवर्ज्जयेत् ॥ १६ ॥

हत्वैकं मारुतः पक्षं दक्षिणं वाममेव वा ।
करोति चेष्टाविरतिं रुजं वाक्स्तम्भमेव च ॥
गृहीत्वार्द्धं शरीरस्य सिराः स्नायूर्व्विशोष्य च ।
पादं सङ्कोचयत्येकं हस्तं वा तोदशूलकृत् ॥
एकाङ्गरोगं तं विद्यात् पवनात् कुशलो भिषक् ।
सर्व्वाङ्गरोगं तद्वच्च सर्व्वदेहानुगेऽनिले ॥ १७ ॥

स्फिक्पूर्व्वा कटिपृष्ठोरु-जानुजङ्घापदं क्रमात् ।
गृध्रसी स्तम्भरुक्तोदैर्गृह्णाति स्पन्दते मुहुः ॥

गङ्गाधरः—अर्द्दितादीनामेतदन्तानां मुहुर्वेगे गतेऽतीते सति स्वस्थ आपाततः स्यात्। अगते वेगे पीड्यते ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—हत्वेत्यादि। कुपितो मारुत एकं दक्षिणं वामं वा पक्षं हत्वा चेष्टाविरतिप्रभृतिं करोति। इति पक्षवधः। गृहीत्वेत्यादि। वायुः शरीरस्यार्द्ध गृहीत्वा सिरास्नायूर्व्विशोष्य तोदशूलकृत् सन् पादमेकमेकं हस्तं वा सङ्कोचयति, तमेकाङ्गरोगं विद्यात्। सर्व्वाङ्गं शरीरस्य गृहीत्वा सिरास्नायूर्व्विशोष्य तोदशूलकृद् वायुः पादौ हस्तौ वा सङ्कोचयति तं सर्व्वाङ्गगं रोगं विद्यादिति ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—स्फिगित्यादि। स्फिक्पूर्व्वा गृध्रसी पूर्व्वं स्फिचं स्तम्भरुक्तोदैर्गृहीत्वा क्रमात् कट्यादीनि स्तम्भरुक्तोदैर्गृह्णाति मुहुश्च स्पन्दते, सा।

कथनम्। पाणिपादशिर इत्यादि दण्डकलक्षणम्। अर्द्दितादीनां दण्डकान्तानां समानं रूपमाह—स्वस्थः स्यादित्यादि। अर्द्दितहनुस्तम्भादिषु मुहुर्म्मुहुर्वेगित्वं दृश्यते, तदर्द्दितान्तर्गतमेव ज्ञेयम् ॥ १५। १६ ॥

चक्रपाणिः—हत्वैकमित्यादि पक्षबधलक्षणम्। गृहीत्वार्द्धमित्यादि एकाङ्गलक्षणम्। सर्व्वाङ्गं सर्व्वदेहजमिति सर्व्वाङ्गलक्षणम्। स्फिक्पूर्व्वेत्यादि प्रथमं स्फिक् स्तम्भरुक्तोदैर्गृह्णाति, पश्चात्

वाताद् वातकफात् तन्द्रा-गौरवारोचकान्विता।
खल्ली तु पादजङ्घोरु-करमूलावमोटनी (नात्) ॥ १८ ॥
स्थाननामानुरूपैः स्वैर्लिङ्गैः शेषान् विनिर्दिशेत्।
सर्व्वेष्वेतेषु संसर्गं पित्ताद्यैरुपलक्षयेत् ॥ १६ ॥
वायोर्धातुक्षयात् कोपो मार्गस्यावरणेन च।
वातपित्तकफा देहे सर्व्वस्रोतोऽनुगामिनः ॥
वायुरेव हि सूक्ष्मत्वाद् वायोस्तत्राप्युदीरणः।
कुपितस्तौ समुद्धूय तत्र तत्राक्षिपन् गदान्।
करोत्यावृतमार्गत्वात् रसादींश्चोपशोषयेत् ॥ २० ॥

गृध्रसी वातात् केवलात्। वातकफात् तु तन्द्रादियुक्ता। इति गृध्रसीलक्षणम्। खल्लीत्यादि। पादमूलाद्यवमोटिनी खल्लीत्युच्यते ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—स्थाननामानुरूपैः स्वैर्लिङ्गैः शेषान् उक्तार्दितादिभ्योऽन्यान् वातरोगान् विनिर्दिशेत्। इति ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—अथ वायोरावरणजरोगानाह—वायोरित्यादि। धातुक्षयाद् वायोः कोपे मार्गस्य वायोरावरणेन च कोपो भवति, वातपित्तकफा देहे सर्व्वस्रोतोऽनुगामिनो हेतवः स्युः। कथं तर्हि वायोः कोपे वातादयः सर्व्व-स्रोतोऽनुगामिनः स्युरित्यत आह—वायुरेव हीत्यादि। हि यस्मादेको वायु-रपरस्य वायोर्धातुक्षयात् मार्गावरणेन कोपे सूक्ष्मत्वादुदीरणः प्रेरकः। तौ

कटिपृष्ठोरुजानुजङ्घापदं गृह्णाति, सा गृध्रसी वातात्। वातकफात् सा पूर्व्वोक्तलक्षणा सती तन्द्र्यभिधेया भवति। एवं गृध्रसीद्वयं यद् द्वे गृध्रस्यौ वातात् वातकफाद् द्वे इत्यनेनोक्ते अपि विवृते भवतः ॥ १७ । १८ ॥

चक्रपाणिः—अनुक्तानां परिग्रहार्थमाह—स्थाननामेत्यादि। शेषान् अनुरूपैर्लिङ्गैः भेद-शूलादिभिः निर्द्दिशेदिति ज्ञेयम्। केचित् स्थानानामनुरूपैरिति पठन्ति। तत्र नखभेदस्थानानु-रूपञ्च लिङ्गं नखस्फुटनरूपं भवति। एवं चापरवातविकारेष्वपि महारोगोक्तेषु स्थानानुरूपं लिङ्गमनुसर्त्तव्यम्। वातस्य पित्तादिसंसर्गं ज्ञापयन्नाह—सर्व्वेष्वित्यादि। पित्ताद्यैरिति पित्त-कफरक्तादिभिः। अथावृतस्य वायोः कथं कुपितत्वं भवति, भवतु मार्गरोधात् वातकोपः आवरकेण तु पित्तेन कफेन वातकोपनस्य कथं सम्भवो भवतीत्याह—वातपित्तेत्यादि। तृतीय-मेलके वायोः प्राधान्यमाह—सूक्ष्मत्वादिति। सूक्ष्ममार्गानुसारितया प्रेरकत्वात्। तस्मात्

लिङ्गं पित्तावृते दाहस्तृष्णा शूलं भ्रमः क्लमः ।
कट्वम्ललवणोष्णैश्च विदाहः शीतकामिता ॥
शैत्यगौरवशूलानि कट्वाद्युपशयोऽधिकम् ।
लङ्घनायासरूक्षोष्ण-कामता च कफावृते ॥
रक्तावृते सदाहार्त्तिस्त्वङ्मांसान्तरयोर्भृशम् ।
भवेत् सरागः श्वयथुर्जायन्ते मण्डलानि च ॥
कठिनाश्च विवर्णाश्च पिड़काः श्वयथुस्तथा ।
हर्षः पिपीलिकानाञ्च संसार इव मांसगे ॥
चलः स्निग्धो मृदुः शीतः शोफोऽङ्गेष्वरुचिस्तथा ।
आढ्यवात इति ज्ञेयः स कृच्छ्रो मेदसावृतः ॥

पित्तकफौ समुद्धूय तत्र तत्र भाग आक्षिपन् गदान् करोति। आवृत-मार्गत्वाद् रसादींश्चोपशोषयेदिति ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—येन येनावृतः सन् यद् यल्लिङ्गं करोति तदाह। लिङ्गमित्यादि। पित्तावृते वायौ लिङ्गं दाहादि। तत्र कट्वादिभिः सेवितैर्विदाहः शीतकामिता च स्यात्। शैत्येत्यादि। कफावृते वायौ शैत्यादीनि स्युः कट्वाद्युपशयोऽधिकं भवति। लङ्घनादिकामता च स्यात्। रक्तावृत इत्यादि। रक्तावृते वायौ त्वङ्-मांसयोरन्तरे भृशं सदाहार्त्तिः सरागः श्वयथुर्भवेत्। मण्डलानि च जायन्ते। मांसादिधातुगतवातकार्य्याण्याह—कठिना इत्यादि। मांसगे वायौ कठिन-पिड़कादि स्यात्। पिपीलिकानां संसारः संसरणमिव हर्षः स्यात्। चल इत्यादि। मेदसावृतो वातश्चल इत्यादिलक्षण आढ्यवात इति ज्ञेयः, स कृच्छ्र-

त्रिष्वपि दोषेषु वायुरेव शक्न्यायेन प्रधानम्, अतः कुपितः पित्तकफौ समुदीर्य्य ताभ्यामावृत-मार्गोऽपि तत्र तत्र प्रदेशे गदान् करोति। तथा रसादींश्च तत्र तत्र क्षिपन् संशोषयेत् ॥ १९ । २० ॥

चक्रपाणिः—आवरणकृतं वातकोपं दर्शयित्वा आवरणविशेषकृतं लिङ्गमाह—पित्तावृत इत्यादि। कट्वाद्युपशय इति कटूष्णादिकफविपरीतैरुपशयः। अधिकमिति……। मांसगे इति मांसावृते। मांसगतस्य रक्तादिगतस्य च वातस्य लक्षणमुच्यते। आढ्यवात इति आयुर्वेदसंज्ञा मेदसा आवृत-

स्पर्शमस्थ्यावृते तूष्णं पीड़नञ्चाभिनन्दति।
संभज्यते सीदति च सूचीभिरिव तुद्यते॥
मज्जावृते विनमति जृम्भते परिवेष्टते।
शूलञ्च पीड्यमाने च पाणिभ्यां लभते सुखम्॥
शुक्रावेगोऽतिवेगो वा निष्फलत्वञ्च शुक्रगे।
भुक्ते कुक्षौ रुजा जीर्णे शाम्यन्त्यन्नावृतेऽनिले॥
मूत्राप्रवृत्तिराध्मानं वस्तौ मूत्रावृतेऽनिले।
वर्च्चसोऽतिविबन्धोऽधः स्वे स्थाने परिकृन्तति॥
व्रजत्याशु जरां स्नेहो भुक्ते चानह्यते नरः।
चिरात् पीड़ितमन्नेन दुःखं शुष्कं शकृत् सृजेत्॥
श्रोणिवङ्क्षणपृष्ठेषु रुग्विलोमश्च मारुतः।
अस्वस्थं हृदयञ्चैव वर्च्चसा त्वावृतेऽनिले॥ २१॥

गाध्यः। स्पर्शमित्यादि। अस्थ्यावृते वाते स्पर्शन्तूष्णमभिनन्दति पीड़नञ्चाभिनन्दति संभज्यतेऽङ्गमिति शेषः। मज्जावृत इत्यादि। मज्जावृते वायौ नरो विनमतीत्यादि। शूलञ्च स्यात्। तत्र पाणिभ्यां पीड्यमाने देहे सुखं लभते। शुक्रावेग इत्यादि। शुक्रगे वायौ शुक्रस्यावेगोऽतिवेगो वा निष्फलत्वञ्च गर्भजननफलरहितत्वं स्यात्। भुक्त इत्यादि। अन्नावृतेऽनिले भुक्तेऽन्ने कुक्षौ रुजा जीर्णेऽन्ने शाम्यन्ति। मूत्रेत्यादि। मूत्रावृतेऽनिले मूत्रस्याप्रवृत्तिर्वस्तौ चाध्मानं स्यात्। वर्च्च इत्यादि। वर्च्चसावृतेऽनिले वर्च्चसोऽधोऽतिविबन्ध स्वे स्थाने विबन्धस्थाने परिकृन्तति। भुक्तेऽन्ने सत्याशु स्नेहो जरामाशु व्रजति भुक्तेऽन्ने चानह्यते पुरीषम्। अन्नेन पीड़ितं शुष्कं शकृत् नरश्चिराद् दुःखं यथा स्यात्तथा सृजेत्। श्रोण्यादिषु रुक् मारुतश्च विलोमो नानुलोमः। हृदयञ्चास्वस्थमिति॥ २१॥

वातस्य। स्वस्थान इति पक्वाशये। परिकृन्तति परिकर्त्तिकां जनयति। साध्यासाध्यविभागा इति

गात्रश्लेषो हनुस्तम्भः कुञ्चनं कुब्जतार्दितम् ।
सन्धिच्युतिः पक्षवधः पाङ्गुल्यं खुड्वातता ॥
स्तम्भनं चाढ्यवातश्च रोगा मज्जास्थिगाश्च ये ।
एते स्थानस्य गाम्भीर्य्यात् यत्नात् सिध्यन्ति वा न वा ॥
नवान् बलवतस्त्वेतान् साधयेन्निरुपद्रवान् ॥ २२ ॥
क्रियामतःपरं सिद्धां वातरोगापहां शृणु ।
केवलं निरुपस्तम्भमादौ स्नेहैरुपाचरेत् ।
वायुं सर्पिर्वसातैल-मज्जपानैर्नरं ततः ॥
स्नेहक्लान्तं समाश्वास्य पयोभिः स्नेहयेत् पुनः ।
यूषैर्ग्राम्याम्बुजानूप-रसैर्वा स्नेहसंयुतैः ॥

गङ्गाधरः—गात्रेत्यादि। गात्रश्लेषादयो वातरोगा ये त एते स्थानगाम्भीर्य्यात् यत्नात् सिध्यन्ति वा न वा। नवांस्तु खल्वेतान् गात्रश्लेषादीन् निरुपद्रवान् बलवतो नरस्य साधयेत् ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—इत्यन्यान्वृतवातरोगानुक्त्वा तेषां चिकित्सितं वक्तुमुच्यते। क्रियामत इत्यादि। केवलमित्यादि। केवलं वायुं निरुपस्तम्भं स्तम्भहीनमादौ सर्पिरादिभिः स्नेहैरुपाचरेत्। सर्पिरादिपानैः स्नेहक्लान्तं नरं ततः समाश्वास्य पयोभिः पुनः स्नेहयेत्। स्नेहसंयुतैर्यूषैरथवा स्नेहसंयुतैर्ग्राम्यादिमांसरसैः

स कृच्छ इत्यादि। अत्र कुब्जत्वपङ्गुत्वादयो यद्यपि साक्षान्न प्रपञ्चितास्तथापि विशेषशब्देनैव तल्लक्षणं ज्ञेयम्। खण्डवातता गुल्फवातता किंवा सन्निपातवातः। मज्जास्थिगा इति मज्जास्थिगतवातजन्या इत्यर्थः। स्थानस्य गाम्भीर्य्यादिति गम्भीरस्थानाश्रितत्वात्। अन्ये तु गाम्भीर्य्यस्वमाहुः। वैद्यस्तु नावश्यं सर्व्वत्र अव्याहतज्ञानो भवति। तेन संशयाभिधानमिति ज्ञेयम्। नवानामप्येषां निरुपद्रवतया साध्यतामाह—नवानित्यादि। उपद्रवाश्चात्र शङ्कमादिष्वनुक्ता अपि सामान्योपलक्षणयुक्ता एव केचित् गद्या विज्ञेयाः। किंवा अध्यायशेषं हृद्रोगविद्रधीत्यादिना वक्ष्यमाणा उपद्रवा ज्ञेयाः ॥ २१ । २२ ॥

चक्रपाणिः—अवसरप्राप्तां क्रियामाह—क्रियामत इत्यादि। केवलमित्यत्र केवलमिति असंसृष्टम्। निरुपस्तम्भमित्यनावृतम्। कैः स्नेहैः कथञ्चोपाचरेदित्याह—सर्पिर्वसातैलमज्जपानैरिति। स्नेहपानानन्तरं कर्त्तव्यमाह—नरं ततः स्नेहक्लान्तमित्यादि। स्नेहपानक्लान्तं समा-

कृशरापायसैः साम्ल-लवणैः सानुवासनैः।
नावनैस्तर्पणैश्चान्यैः सुस्निग्धं स्वेदयेत् तु तम् ॥
स्वभ्यक्तं स्नेहसंयुक्तैर्नाड़ीप्रस्तरसङ्करैः।
तथान्यैर्विविधैर्योगैर्यथायोगमुपाचरेत् ॥ २३ ॥
स्नेहाक्तं स्विन्नमङ्गन्तु वक्रं स्तब्धमथापि वा।
शनैर्नमयितुं शक्यं यथेष्टं शुष्कदारुवत् ॥
हर्षतोदरुगायास-शोथस्तम्भग्रहादयः।
स्विन्नस्याशु प्रशाम्यन्ति मार्द्दवञ्चोपजायते ॥
स्नेहश्च धातून् संशुष्कान् पुष्णात्याशु प्रयोजितः।
बलमग्निबलं पुष्टिं प्राणांश्चाप्यतिवर्द्धयेत् ॥
असंस्कृतं पुनः स्नेहैः स्वेदैश्चाप्युपपादयेत्।
तथा स्नेहमृदौ कोष्ठे न तिष्ठन्त्यनिलामयाः ॥ २४ ॥

कृशरादिभिश्च स्नेहयेत्। ततः सुस्निग्धं तं स्वभ्यक्तं स्नेहेन नाड़ीस्वेदादिभिः स्नेहसंयुक्तैः स्वेदयेत्। तथा यथायोगं विविधैरन्यैर्योगैश्चोपाचरेत् ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—एवं स्नेहपूर्व्वस्वेदफलमाह—स्नेहाक्तमित्यादि। स्नेहाक्तं स्विन्नं वक्रं वा स्तब्धं वा शनैर्यथेष्टं यथाभिमतं नमयितुं शक्यं स्यात् शुष्कदारुवत्। हर्षादयश्च स्विन्नस्याशु प्रशाम्यन्ति मार्द्दवञ्च जायते। स्नेहश्च प्रयोजितः शुष्कान् धातूनाशु पुष्णाति। बलादिकं वर्द्धयेत्। स्नेहैः स्वेदैश्चाप्यसंस्कृतं नरं पुनः स्नेहैः स्वेदैश्चोपपादयेत्। तथा सति स्नेहमृदौ कोष्ठे सति अनिलामया न तिष्ठन्ति ॥ २४ ॥

श्वास्येति विश्राम्य स्नेहयेदिति तर्पणैः। पानैरित्यत्र यावदित्यादि अनुवर्त्तते। अन्यैरिति कुटीभूमिस्वेदादिभिः। यथायोगमिति सर्व्वथा स्नेहपूर्व्वकस्वेदम् ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—स्नेहपूर्व्वकस्वेदगुणमाह—स्नेहार्द्रं स्विन्नमित्यादि। स्वेदाध्याये स्नेहपूर्व्वप्रयुक्तन स्वेदेनेत्युक्तोऽपि अयं स्नेहपूर्व्वकः स्वेदगुणः पुनः प्रकरणागतत्वादुच्यते। आशुप्रयोजित इत्यस्य पुष्णातीत्यनेन सम्बध्यते। अनिलामयाः न तिष्ठन्ति न स्थायिनो भवन्तीत्यर्थः ॥ २४ ॥

यद्यनेन सदोषत्वात् कर्म्मणा न प्रशाम्यति।
मृदुभिः स्नेहसंयुक्तैर्भेषजैस्तं विशोधयेत् ॥ २५ ॥
घृतं तिल्वकसिद्धं वा सातलासिद्धमेव वा।
पयस्यैरण्डतैलं वा पिबेद्दोषहरं शिवम् ॥
स्निग्धाम्ललवणोष्णाद्यैराहारैर्हि मलश्चितः।
स्रोतो बध्नाति तं रुद्ध्वा तस्मात् तमनुलोमयेत् ॥ २६ ॥
दुर्ब्बलो यो विरेच्यः स्यात् तं निरूहैरुपाचरेत्।
पाचनैर्दीपनीयैर्वा भोजनैस्तद्युतैर्नरम् ॥

गङ्गाधरः— दीत्यादि। अनेन निरुक्तेन कर्म्मणा यदि सदोषत्वादवशिष्ट-दोषवत्त्वाद् वातामयो न प्रशाम्यति, तदा स्नेहयुक्तैर्मृदुभिर्भेषजैस्तं विशोधयेत् विरेचनेन ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—स्नेहमृदुविरेचनमाह—घृतमित्यादि। तिल्वकं लोध्रं तत्-सिद्धं घृतमथवा सातलया सप्तलया सिद्धं घृतम् अथवा पयस्यैरण्डतैलं दोष-हरं पिबेत्। एतेन यत् स्यात् तदाह—स्निग्धेत्यादि। हि यस्मात् स्निग्धा-द्याहारैश्चितो मलस्तं मलं रुद्ध्वा स्रोतो बध्नाति तस्मात् तं मलमनुलोमयेद् विरेचनेनानेनेति ॥ २६ ॥

गङ्गाधरः—अविरेच्यस्य विधिमाह—दुर्ब्बल इत्यादि। यो हि विरेच्यो दुर्ब्बलस्तथा यश्चाविरेच्यस्तं निरूहैरुपाचरेत्। अथवा पाचनादिभिर्युतै-

चक्रपाणिः—यद्यनेन सदोषत्वादित्यादि। अत्र केवलो वा निरुस्तम्भः वायुः चिकित्स्यत्वेनाधि-कृतः। स दोषयुक्तः कर्म्मणा न प्रशाम्यति, तेनोक्तस्य कर्म्मणोऽपि तत्राशुद्धिः मलजनकत्वात्। वक्ष्यति हि 'स्निग्धाम्ललवणोष्णाद्यैराहारैर्हि मलश्चितः' इति, किंवा सदोषत्वादित्यनेन उत्तर-कालीनं वायोः संशमनमुच्यते। असंसृष्टत्वञ्च यदुक्तं तदुपक्रमारम्भकाले ज्ञेयम्। सदोषत्वञ्च स्नेहप्रयोगेणानुपशये ज्ञेयम्। संशोधनकरणे च हेतुः शमनमेवोत्तरकालीनं कुतो भवतीत्याह—स्निग्धेत्यादि ॥ २५।२६ ॥

चक्रपाणिः—दुर्ब्बलो योऽविरेच्य इति दुर्ब्बलत्वप्रकर्षेण अविरेच्य इत्यर्थः। अत्यर्थदुर्ब्बलतायां विधिमाह—पाचनैर्दीपनीयैरिति। यथा पाचनैः तथा दीपनैः, तथा अनास्थाप्यास्त्वतिस्निग्ध इत्यादौ अपि दुर्ब्बलः पठितः। पाचनं किञ्चिद्दीपनं यथा पटोलम्, दीपनं किञ्चित् पाचनं यथा त्रिफला, उक्तं हि सुश्रुते—'त्रिफला कफपित्तास्र-मेहकुष्ठविनाशिनी। चक्षुष्या दीपनी चेति। तथा

संशुद्धस्योत्थिते चाग्नौ स्नेहस्वेदौ पुनर्हितौ।
स्वाद्वम्ललवणाः स्निग्धैराहारैः सततं पुनः॥
नावनैर्धूमपानैश्च सर्व्वानेवोपपादयेत्।
इति सामान्यतः प्रोक्तं वातरोगचिकित्सितम्॥ २७॥
विशेषतस्तु कोष्ठस्थे वाते क्षीरं * पिबेन्नरः।
पाचनीयैरसैर्युक्तैरन्यैर्वा पाचयेन्मलान्॥
गुदपक्वाशयस्थं तु कर्म्मोदावर्त्तनुद्धितम्।
आमाशयस्थे शुद्धस्य यथादोषहरी क्रिया॥
सर्व्वाङ्गकुपितेऽभ्यङ्गो वस्तयः सानुवासनाः।
स्वेदाभ्यङ्गावगाहाश्च हृद्यं चान्नं त्वगाश्रिते॥
शीताः प्रदेहा रक्तस्थे विरेको रक्तमोक्षणम्।
विरेको मांसमेदःस्थे निरूहाः शमनानि च॥

भोजनैस्तं नरमुपाचरेत्। संशुद्धस्येत्यादि। एवं संशुद्धस्य वातरोगिणोऽग्नौ चोत्थिते पुनः स्नेहस्वेदौ हितौ स्वाद्वम्लाद्याहारैर्नावनधूमपानैस्ततः पुनः स सर्व्वानेव वातरोगानुपपादयेत्। इति सामान्यतो वातरोगचिकित्सितमुक्तम्॥ २७॥

गङ्गाधरः—विशेषत आह—विशेषतस्त्वित्यादि। विशेषतः कोष्ठगते वाते नरः क्षीरं पिबेत्। पाचनीयरसैर्युक्तैर्वान्यैर्मलान् पाचयेत्। गुदेत्यादि। गुदस्थे पक्वाशयस्थे च। आमाशयस्थे शुद्धस्य विरेचनेन दोषहरी क्रिया। सर्व्वाङ्गकुपितेऽभ्यङ्गादयः। त्वगाश्रिते वाते स्वेदादयः। शीता इत्यादि।

पाचनैरित्यस्य दीपनैरिति विशेषणं कृतम्। भोज्यैर्वा तद्युतैरिति पाचनदीपनसंयुक्तैर्भोज्यैः। उत्थिते चाग्नौ इति दीप्ते वह्नौ॥ २७॥

चक्रपाणिः—स्थानविशेषेण क्रियाविशेषमाह—विशेषतस्त्वित्यादिना अधो नाभेः शस्यते चांवपीडक इत्यन्तेन। क्षारं यवक्षारं किंवा क्षारमिति ग्रहण्यादिनिर्द्दिष्टं दीपनक्षारम्।

* क्षारमिति चक्रसम्मतः पाठः।

बाह्याभ्यन्तरतः स्नेहैरस्थिमज्जगतं जयेत्।
हर्षोऽन्नपानं शुक्रस्थे बलशुक्रकरं हितम्॥
विबद्धमार्गं दृष्ट्वा च शुक्रं दद्याद् विरेचनम्।
विरिक्तप्रतिभुक्तस्य पूर्व्वोक्तां कारयेत् क्रियाम्॥ २८॥
गर्भे शुष्के तु वातेन बालानाञ्चापि शुष्यताम्।
सितामधुककाश्मर्य्यैर्हितमुत्थापने पयः॥
हृदि प्रकुपिते सिद्धमंशुमत्या पयो हितम्।
मत्स्यान् नाभिप्रदेशस्थे सिद्धान् बिल्वशलाटुभिः॥
वायुना वेष्ट्यमाने तु गात्रे स्यादुपनाहनम्।
तैलं सङ्कुचितेऽभ्यङ्गो माषसैन्धवसाधितम्॥

रक्तस्थे शीतप्रदेहादयः। मांसमेदःस्थे विरेकादयः। बाह्याभ्यन्तरतः स्नेहैः अभ्यङ्गपानैरस्थिमज्जगतं वातं जयेत्। हर्ष इत्यादि। शुक्रस्थे वाते हर्षः स्त्रीभिरालापादिना बलकरं शुक्रकरमन्नपानं हितम्। विबद्धमार्गं शुक्रं दृष्ट्वा विरेचनं दद्यात्। विरिक्तस्य प्रतिभुक्तस्य पूर्व्वोक्तां हर्षं-ऽशुक्रकरान्नपानक्रियां कारयेत्॥ २८॥

<u>गङ्गाधरः</u>—वातेन गर्भे शुष्के शुष्यतां बालानाञ्च शुष्कगर्भशुष्यद्बालानामुत्थापने पोषणे सितादिभिर्युक्तं पयो हितम्। हृदीत्यादि। हृदि प्रकुपिते वातेऽंशुमत्या शालपर्ण्या सिद्धं पयो हितम्। नाभिप्रदेशस्थे बिल्वशलाटुभिः सिद्धान् मत्स्यान् दद्यात्। वायुना वेष्ट्यमाने गात्रे उपनाहनं स्यात्।

चक्रपाणिः—यदावर्त्तनुत् कर्म्म त्विमर्म्मीये तं तैलशीतज्वरनाशनोक्तमित्यादिनोक्तं ज्ञेयम्। स्वेदेत्यादि त्वग्गतानिलचिकित्सितम्। हर्षो मनोहर्षणम्। विरेचनानन्तरं प्रतिभोजिनः विरिक्तप्रतिभुक्तस्य। पूर्व्वोक्तामिति शुक्रजननहर्षिणीं क्रियाम्। गर्भ इति सितादिभिः सिद्धं पयो हितम्। अंशुमती शालपर्णी। मत्स्या इति नाभिप्रदेशे कुपिते वाते बिल्वशलाटुभिः सिद्धा देयाः। नाभिप्रदेशे वातस्य कोपोऽनुक्तोऽपि तत्प्रभवशूलादिभिरित्र ज्ञेयम्। वेष्ट्यमान इति अवमोट्यमाने।

बाहुशीर्षगते नस्यं पानञ्चौत्तरभक्तिकम् ।
वस्तिकर्म्म त्वधो नाभेः शस्यते चावपीड़कः ॥ २९ ॥
अर्द्दिते नावनं मूर्द्ध्नि तैलं तर्पणमेव च ।
नाड़ीस्वेदोपनाहाश्चाप्यानूपपिशितैर्हिताः ॥
स्वेदनं स्नेहसंयुक्तं पक्षाघाते विरेचनम् ।
अन्तरा कण्डराङ्गुल्योः शिरावस्त्यग्निकर्म्म च ॥
गृध्रसीषु प्रयुञ्जीत खल्ल्यां तूष्णोपनाहनम् ।
पायसैः कृशरैश्चैव शस्तैस्तैलघृतान्वितैः ॥ ३० ॥
व्यादितास्ये हनुं स्विन्नमङ्गुष्ठाभ्यां प्रपीड़येत् ।
प्रदेशिनीभ्यां चोन्नाम्य चिबुकोन्नमनं हितम् ॥

सङ्कुचिते वाते माषसैन्धवसाधितं तैलमभ्यङ्गः। बाहुशीर्षगते वाते नस्यम् औत्तरभक्तिकं स्नेहपानञ्च। नाभेरधो वाते वस्तिकर्म्म शस्यतेऽवपीड़श्च ॥२९॥

गङ्गाधरः—अर्द्दिते वाते नावनं नस्यं मूर्द्ध्नि तैलं तर्पणञ्च। नाड़ीत्यादि। अर्द्दिते वाते नाड़ीस्वेदादय आनूपपिशितैर्हिताः। एवं पक्षाघाते स्नेहसंयुक्तं स्वेदनं विरेचनञ्च। गृध्रसीषु कण्डराङ्गुल्योरन्तरा शिरोवस्तिरग्निकर्म्म च यथायोग्यं प्रयुञ्जीत। खल्ल्यान्तूष्णोपनाहनं तैलघृतान्वितैः पायसैः कृशरैः शस्तैः प्रयुञ्जीत ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—व्यादितास्य इत्यादि। व्यादितास्ये हनुस्तम्भे स्विन्नं हनुं प्रदेशिनीभ्यामङ्गुलीभ्यां चिबुकमुन्नाम्य प्रपीड़येत्। इत्येवं चिबुकोन्नमनं

उपनाहनञ्च वातहरद्रव्यैरेव कर्त्तव्यम्। नस्ये पाने च उक्तमाषसैन्धवसाधितमेव तैलम्। अत्र च माषस्य क्वाथः सैन्धवस्य कल्कः ॥ २८ । २९ ॥

चक्रपाणिः—अर्द्दितादिचिकित्सामाह—अर्द्दित इत्यादि। तर्पणमित्यादि नावनविशेषणम्। अन्तराकण्डराङ्गुल्योरिति कण्डराङ्गुल्योर्मध्ये सिराव्यधनं कर्त्तव्यम्। गृध्रसीष्विति बहुवचनं व्याधिभेदतया गदितम्। व्यात्ताननमिति विवृतास्यम्। प्रदेशिनी अङ्गुष्ठानन्तराङ्गुली।

स्रस्तं स्वं गमयेत् स्थानं तथा स्विन्नञ्च नामयेत्।
प्रत्येकं स्थानदूष्यादि-क्रियां सर्व्वत्र कारयेत्॥ ३१॥
सर्पिस्तैलवसामज्ज-पानाभ्यञ्जनवस्तयः।
स्वेदाः स्निग्धो निवातश्च स्थानं प्रावरणानि च॥
रसाः पयांसि भोज्यानि स्वाद्वम्ललवणानि च।
बृंहणं यच्च तत् सर्व्वं प्रशस्तं वातरोगिणाम्॥ ३२॥
बलायाः पञ्चमूलस्य दशमूलस्य वा रसे।
अजशीर्षाम्बुजानूप-क्रव्यादपिशितैः समम्॥
साधयित्वा रसान् स्निग्धान् दध्यम्लव्योषसंस्कृतान्।
भोजयेद्वातरोगार्त्तं तैर्व्यक्तलवणैर्नरम्॥
एतैरेवोपनाहांश्च पिशितैः सम्प्रकल्पयेत्।
घृततैलयुतैः साम्लैः स्विन्नक्षुण्णैरनस्थिभिः॥ ३३॥

हितम्। स्रस्तमित्यादि। स्रस्तमङ्गं स्विन्नं स्वं स्थानं गमयेत् ऊर्द्ध्वं गतं तथा स्विन्नं नामयेत्। प्रत्येकमित्यादि। सर्व्वत्र वातरोगे प्रत्येकं स्थानदूष्यादिक्रियां कारयेत्॥ ३१॥

गङ्गाधरः—एवं सर्पिरादिचतुःस्नेहपानादयः। स्वेदादयः। स्वाद्वम्लादिभोजनानि॥ ३२॥

गङ्गाधरः—बलाया इत्यादि। बलाया रसे पञ्चमूलस्य महतो रसे वा दशमूलस्य रसे वा छागशीर्षं साधयित्वा रसं कुलाम्बुजपिशितं वा तस्मिंस्तस्मिन् रसे रसं साधयित्वा आनूपमांसं वा तस्मिंस्तस्मिन् रसे पक्त्वा रसं साधयित्वा क्रव्यादमांसं वा तस्मिंस्तस्मिन् रसे पक्त्वा रसं साधयित्वा दध्यम्लव्योषं दत्त्वा वातरोगार्त्तं तेन तेन रसेन व्यक्तलवणेन भोजयेत्। एतैरेवाजशीर्षादिपिशितैरनस्थिभिः स्विन्नक्षुण्णैः स्विन्नं कृत्वा पेषितैः

चक्रपाणिः—उक्तविशेषचिकित्साग्रहणार्थमाह—प्रत्येकमित्यादि। स्थानं पक्वाशयादि। दूष्यं रसरक्तादि। आदिग्रहणात् आवरणग्रहणम्। स्थानदूष्यापेक्षः क्रियाविशेषस्तु कोष्ठस्थ इत्यनेनैवोक्तः॥ ३०।३१॥

चक्रपाणिः—सर्व्वविकारशमनं चिकित्सितमाह—सर्पिस्तैलमित्यादि॥ ३२॥

पत्रोत्क्वाथपयस्तैल-द्रोण्यः स्युरवगाहने।
स्वभ्यक्तानां प्रशस्यन्ते सेकाश्चानिलरोगिणाम् ॥ ३४ ॥
आनूपौदकमांसानि दशमूलं शतावरीम्।
कुलत्थान् बदरान् माषान् तिलान् रास्नाबलायवान् ॥
वसादध्यारनालाम्लैः सह कुम्भ्यां विपाचयेत्।
नाड़ीस्वेदं प्रयुञ्जीत पिष्टैश्चाप्युपनाहनम् ॥
तैश्च सिद्धं घृतं तैलमभ्यङ्गं पानमेव च ॥ ३५ ॥
मुस्तं कुष्ठं तिलाः किण्वं सुराह्वं लवणं नतम्।
दधिक्षीरचतुःस्नेहैः शस्तं स्यादुपनाहनम् ॥ ३६ ॥
उत्कारिकावेशवार-क्षीरमाषतिलौदनैः।
एरण्डवीजगोधूम-यवकोलस्थिरादिभिः ॥

साम्लैरम्लकाञ्जिकादियुक्तैघृ ततैलयुक्तैश्चोपनाहान् कल्पयेत्। बहुवचनात् प्रत्येकश्चाजशीर्षादीनां पिशितैरुपनाहाः कार्य्या इति ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—पत्रोत्क्वाथेत्यादि। वातहरप्रसारण्यादिपत्राणामुत्क्वाथा अवगाहने शस्ताः। पयसो द्रोणी तैलद्रोणी चावगाहने शस्ता। तथा वातहरस्नेहेनाभ्यक्तगात्राणां सेका वातहरद्रव्यक्वाथं धारया सेचयेत् ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—आनूपेत्यादि। आनूपमांसादीनि यवान्तानि वसादिभिर्द्रवैः सह कुम्भीमध्ये तन्मुखरोधेन पचेत्। तेन नाड़ीस्वेदं प्रयुञ्जीत। अथवा पिष्टैस्तैश्च तथा पक्त्वा उपनाहं प्रयुञ्जीत। एवं तैरानूपमांसादियवान्तैः पादिकैः कल्कैर्दध्यारनालाम्लैश्चतुर्गुणैः स्नेहत्वाद् वसया समया सिद्धं घृतं तैलाश्चाभ्यङ्गं पानञ्च प्रयुञ्जीत ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—मुस्तमित्यादि। मुस्तादिकं दध्यादिभिः पिष्ट्वा उपनाहनं शस्तं स्यात् ॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—उत्कारिकेत्यादि। वातरोगिणां सरुजं गात्रमुत्कारिका-

सस्नेहैः सरुजं गात्रमालिप्य बहलं भिषक् ।
एरण्डपत्रैर्बध्नीयात् रात्रौ कल्यं विमोक्षयेत् ॥
क्षीराम्बुना ततः सिक्तं पुनश्चैवोपनाहितम् ।
मुञ्चेद्दु रात्रौ दिवा बद्धं चर्म्मभिस्तं सलोमभिः ॥ ३७ ॥
फलानां तैलयोनीनामम्लपिष्टान् सुशीतलान् ।
प्रदेहानुपनाहांश्च गन्धैर्वातहरैरपि ।
कृशरापायसैश्चैव कारयेत् स्नेहसंयुतः ॥ ३८ ॥
रूक्षशुद्धानिलार्त्तानामतः स्नेहान् प्रवक्ष्यति ।
विविधान् विविधव्याधि-प्रशमायामृतोपमान् ॥ ३९ ॥
द्रोणेऽम्भसः पचेद्ध भागान् दशमूलचतुष्पलान् ।
यवकोलकुलत्थानां भागैः प्रस्थोन्मितैः सह ॥

दिभिर्बहलं घनमालिप्य रात्रावेरण्डपत्रैर्बध्नीयात्। कल्यं प्रातर्विमोक्षयेत्। उत्कारिकया यवादिकृतया सस्नेहया बहलालेप एकोऽपरो वेशवारेण सस्नेहेन, तृतीयः क्षीरमाषतिलौदनैः सस्नेहैः, चतुर्थ एरण्डादिभिः सर्व्वैः सस्नेहैरिति। एवं प्रातर्बन्धमोक्षणं कृत्वा क्षीराम्बुना सिक्तं धौतं कृत्वा पुनर्दिवा तथैव बहलमालिप्य सलोमभिश्चर्म्मभिर्बध्नीयादेवं दिवाबद्धं रात्रौ मुञ्चेत्॥ ३७ ॥

गङ्गाधरः—फलानामित्यादि। तैलयोनीनां तिलसर्षपातसीत्यादीनां फलानि पिष्ट्वा सुशीतान् प्रदेहानुपलेपांश्च कारयेत्। वातहरैर्गन्धैरेलादिभिः स्नेहसंयुतैरपि प्रदेहानुपलेपांश्च कारयेत्। कृशरया स्नेहयुतयाऽथवा पायसैः स्नेहसंयुतैः प्रदेहानुपलेपांश्च कारयेदिति॥ ३८॥

गङ्गाधरः—रूक्षेत्यादि। ये शुद्धवातरोगार्त्ता रूक्षास्तेषां स्नेहान् प्रवक्ष्यति॥ ३९।

गङ्गाधरः—द्रोणेऽम्भस इत्यादि। दशमूलस्य प्रत्येकं चतुष्पलान् भागान्

चक्रपाणिः—बलाया इत्यादौ बला पृथक्शब्दः। बलादीनां रसाः साधनद्रव्याणि। क्षअशीर्षादयश्चत्वारः साध्याः। एवं द्वादश रसा भवन्ति। कल्यमिति प्रभाते॥ ३३—३७।

चक्रपाणिः—फलानां तैलयोनीनामिति तिलातस्यादीनाम्। प्रदेहानुपनाहांश्चेत्यत्र प्रदेहः उपनाहापेक्षया तनुर्लेपः। गन्धैरित्यगुर्व्वादिभिः। रूक्षेत्यादौ शुद्धानिलार्त्ताः केवलवातपीड़िताः॥३८।३९

पादशेषरसैः पिष्टैर्जीवनीयैः सशर्करैः।
तथा काश्मर्य्यखर्ज्जूर-द्राक्षाबदरफल्गुभिः॥
सक्षीरैः सर्पिषः प्रस्थः सिद्धः केवलवातनुत्।
निरत्ययः प्रयोक्तव्यः पानाभ्यञ्जनवस्तिषु॥ ४०॥
चित्रकं नागरं रास्नां पौष्करं पिप्पलीं शटीम्।
पिष्ट्वा विपाचयेत् सर्पिर्वातरोगहरं परम्॥ ४१॥
बलाबिल्वशृते क्षीरे घृतमण्डं विपाचयेत्।
तस्य शुक्तिः प्रकुञ्चो वा नस्यं शीर्षगतेऽनिले॥ ४२॥
ग्राम्यानूपौदकानाञ्च भित्त्वास्थीनि पचेज्जले।
तं स्नेहं दशमूलस्य कषायेण पुनः पचेत्॥
जीवकर्षभकास्फोता-विदारीकपिकच्छुभिः।
वातघ्नैर्जीवनीयैश्च कल्कैर्द्विक्षीरभागिकम्॥

यवादीनां प्रत्येक प्रस्थोन्मितैर्भागैः सहाम्भसो द्रोणे पचेत्। पादशेषे रसे जीवनीयैः सशर्करैः पिष्टैः कल्कैः पादिकैः सर्पिषः प्रस्थः सिद्ध एको योगः। तथा दशमूलादिक्वाथे काश्मर्य्यादिभिः कल्कैः पादिकैः समक्षीरैः सर्पिषः प्रस्थः सिद्धो द्वितीययोगः। कश्चित् तु तथा काश्मर्य्यादिभिः कल्कैः सक्षीरैश्चतुर्गुणक्षीरैः सिद्धो घृतप्रस्थ इति व्याचष्टे॥ ४०॥

गङ्गाधरः—चित्रकमित्यादि। चित्रकादिकः कल्कः पादिकश्चतुर्गुणं जलम्॥ ४१॥

गङ्गाधरः—बलेत्यादि। बलाबिल्वाभ्यामष्टगुणं क्षीरं चतुर्गुणजले पक्वं शेषं क्षीरं चतुर्गुणं घृतमण्डमकल्कं पाचयेत्। तस्य शुक्तिरर्द्धपलं प्रकुञ्चः पलं वा नस्यम्॥ ४२॥

गङ्गाधरः—ग्राम्येत्यादि। ग्राम्यादीनां जन्तूनामस्थीनि भित्त्वा जले पचेत् ततः स्थापयेत्, अथ स्थिरजलोपरि स्नेह उत्तिष्ठति तं मज्जस्नेहं द्विक्षीर,

चक्रपाणिः—घृतमण्डः घृतस्योपरितनो भागः। शुक्तिरर्द्धपलम्॥ ४०—४२॥

तत् सिद्धं नावनाभ्यञ्जात् तथा पानानुवासनात् ।
सिरापर्व्वास्थिकोष्ठस्थं प्रणुदत्याशु मारुतम् ॥
ये स्युः प्रक्षीणमज्जानः क्षीणशुक्रौजसश्च ये ।
बलपुष्टिकरं तेषामेतत् स्यादमृतोपमम् ॥ ४३ ॥ *
प्रस्थः स्यात् त्रिफलायास्तु कुलत्थकुडवद्वयम् ।
कृष्णागन्धात्वगाढ़कयोः पृथक् पञ्चपलं भवेत् ॥
रास्नाचित्रकयोर्द्वे द्वे दशमूलं पलोन्मितम् ।
जलद्रोणे पचेत् पाद-शेषे प्रस्थोन्मितं पृथक् ॥
सुरारनालदध्यम्ल-सौवीरकतुषोदकम् ।
कोलदाड़िमवृक्षाम्ल-रसांस्तैलं घृतं वसाम् ॥
मज्जानञ्च पयश्चैव जीवनीयपलानि षट् ।
कल्कान् दत्त्वा महास्नेहं सम्यगेनं विपाचयेत् ॥

भागिकं दशमूलस्य कषायेण चतुर्गुणेन जीवकादिभिः कल्कैः पचेदित्येकयोगः। वातघ्नवर्गैर्जीवनीयदशभिश्च कल्कैः पादिकैर्द्विगुणक्षीरं द्विगुणजलं (दशमूलस्य कषायम्) पचेत्। एवं सिद्धं तन्मज्जस्नेहद्वयं नावनादितः सिरादिस्थं मारुतं प्रणुदति। ये स्युरित्यादि। एतद् वक्ष्यमाणमतःपरम् ॥ ४३ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तदाह—प्रस्थः स्यादित्यादि। कृष्णगन्धा शोभाञ्जनस्तस्य त्वक् चाढ़की च तयोः पृथक् पञ्चपलम्। रास्नाया द्वे पले चित्रकस्य द्वे पले। दशमूलं प्रत्येकं पलम्। सर्व्वं जलद्रोणे पचेत्। पादशेषे तत्र क्वाथे तथा सुरादीनामष्टानां पृथक् प्रस्थोन्मितं द्रवं तैलादिस्नेहचतुष्टयस्य प्रत्येकं

<u>चक्रपाणिः</u>—तद्वत् सिद्धेति बलाबिल्वश्टतक्षीरसिद्धा। चुलुकी शिशुमारः। प्रत्यग्रेति। नस्यपानेष्विति नस्येषु पानेषु योजयेत्। कृष्णगन्धात्वक् शोभाञ्जनत्वक्। महास्नेहमिति

---

* तद्वत् सिद्धा वसा नक्र-मत्स्यकूर्म्मचुलूकजाः। प्रत्यग्रा विधिनानेन नस्यपानेषु शस्यते ॥ इत्यधिकः पाठः क्वचित्।

शिरामज्जास्थिगे वाते सर्व्वाङ्गैकाङ्गरोगिषु।
वेपनाक्षेपशूलेषु तदभ्यङ्गं प्रदापयेत् ॥ ४४। ४५ ॥
समूलपत्रां निर्गुण्डीं पीड़यित्वा रसेन तु।
तेन सिद्धं समं तैलं नाड़ीकुष्ठानिलार्त्तिषु॥
हितं पामापचीनान्तु पानाभ्यञ्जनपूरणम्।
कार्पासास्थिफलोत्थानां रसे सिद्धञ्च वातनुत् ॥ ४६ ॥
मूलकस्वरसे क्षीर-समे स्थाप्यं त्र्यहं दधि।
तस्याम्लस्य त्रिभिः प्रस्थैस्तैलप्रस्थं विपाचयेत् ॥
यष्ट्याह्वशर्कराराम्ना-लवणार्द्रकनागरैः।
सुपिष्टैः पलिकैः पानात् तदभ्यङ्गाच्च वातनुत् ॥ ४७ ॥
पञ्चमूलीकषायेण पिण्याकं बहुवार्षिकम्।
पक्त्वाम्भसि रसे तस्मिंस्तैलप्रस्थं विपाचयेत् ॥

प्रस्थोन्मितं पयश्च प्रस्थोन्मितं जीवनीयदशानां प्रत्येकं षट् पलानि कल्कान् दत्त्वा महास्नेहं पचेदिति ॥ ४४।४५ ॥ महास्नेहः।

गङ्गाधरः—समूलेत्यादि। समूलपत्रनिर्गुण्डीरसेन चतुर्गुणेन समं सार्द्धं तैलं सिद्धं न तु समानांशम्। कार्पासेत्यादि। कार्पासस्यास्थिसहितफलानि कुट्टयित्वोत्थितानां कल्कानां पीड़नेन जाते रसे चतुर्गुणे सिद्धं तैलं वातनुत् ॥४६॥

गङ्गाधरः—मूलकेत्यादि। क्षीरसमे मूलकस्वरसे दधि दत्त्वा त्र्यहं स्थाप्यम्, तस्य जातस्याम्लस्य दध्नस्त्रिभिः प्रस्थैस्तैलप्रस्थं यष्ट्याह्वादिभिः प्रत्येकं पलिकैः कल्कैर्विपाचयेत्, तत्तैलं पानाभ्यङ्गाभ्यां वातनुत् ॥ ४७॥

गङ्गाधरः—पञ्चमूलीत्यादि। पञ्चमूलीक्वाथे समाने बहुवार्षिकं तिल-

चतुःस्नेहः। तेन सिद्धं तैलमित्यत्र सममिति निर्गुण्डीरससमम्। नाड़ीव्रणः अपची च दन्त्वास्थ-कक्षादिदेशभवा ॥ ४४—४६ ॥

चक्रपाणिः—मूलकस्वरस इत्यादौ मूलकस्वरसे समक्षीरे दधि स्थाप्यम्। तस्याम्लस्येति मूलकरसाद्यम्लतां गतस्य। अत्र च त्रिभिः प्रस्थैरिति वचनात् मूलकरसादीनां प्रत्येकं प्रस्थमानत्वम्। उक्तं हि जतूकर्णे—'विपचेत् दधिमूलकरसपयसा' इत्यादि ॥ ४७ ॥

चक्रपाणिः—पञ्चमूलीकषायेणेत्यादौ पञ्चमूलीकषायं तथा पिण्याककथितं जलञ्च पृथक् देयमिति

पयसाष्टगुणेनैतत् सर्व्ववातविकारनुत् ।
संसृष्टे श्लेष्मणा चैतत् वाते शस्तं विशेषतः ॥ ४८ ॥
यवकोलकुलत्थानां श्रेयस्याः शुष्कमूलकात् ।
बिल्वाच्चाञ्जलिमेकैकं द्रवैरम्लैर्विपाचयेत् ॥
तेन तैलं कषायेण फलाम्लैः कटुभिस्तथा ।
पिष्टैः सिद्धं महावातैरार्त्ते शीते प्रयोजयेत् ॥ ४९ ॥
सर्व्ववातविकाराणां तैलान्यन्यान्यतः शृणु ।
चतुःप्रयोगाण्यायुष्य-वर्ण्यान्यन्यतमानि च ।
रजःशुक्रप्रदोषघ्नान्यपत्यजननानि च ।
निरत्ययानि सिद्धानि सर्व्वदोषहराणि च ॥ ५० ॥
सहाचरतुलायास्तु रसे तैलाढ़कं पचेत् ।
मूलकल्काद्दशपलं पयो दत्त्वा चतुर्गुणम् ॥
सिद्धेऽस्मिन् शर्कराचूर्णादष्टादशपलं भिषक् ।
विनीय दारुणेष्वेतद्वातव्याधिषु योजयेत् ॥ ५१ ॥

पिण्याकं जले चतुर्गुणे पक्त्वा स्रावयित्वा तस्मिन् रसे भागानुक्तौ समाने तैलप्रस्थमष्टगुणेन पयसा विपाचयेत्, एतत् तैलं सर्व्ववातनुत् ॥ ४८ ॥

गङ्गाधरः—यवेत्यादि। यवादीनां प्रत्येकमञ्जलिमेकं कुड़वं द्रवरम्लः काञ्जिकैरष्टगुणैर्विपाचयेत्। पादावशेषेण तेन कषायेण चतुर्गुणेन तिन्तिड्यादिफलाम्लकटुत्रयकल्कैः सिद्धं तैलं महावातैरार्त्ते शीते प्रयोजयेत् ॥ ४९ ॥

गङ्गाधरः—सर्व्वेत्यादि। चतुःप्रयोगाणि पानाभ्यङ्गानुवासननस्यप्रयोगाणि तैलान्यन्यानि शृणु ॥ ५० ॥

गङ्गाधरः—सहाचरेत्यादि। सहाचरस्य झिण्ट्यास्तुलां जलद्रोणे पक्त्वा पादशेषे रसे तैलाढ़कं चतुर्गुणं पयो दत्त्वा सहाचरस्यैव मूलकल्क दशपलं दत्त्वा पचेत्। सिद्धे तैले पूते शर्कराया अष्टादशपलं प्रक्षिप्य स्थाप्यम् ॥ ५१ ॥

केचिद् वदन्ति। पञ्चमूलीकषायेणैव जलस्य पूर्णमानत्वात् शास्त्रपरिभाषया पञ्चकल्को देय इत्युच्यते।

श्वदंष्ट्रास्वरसप्रस्थौ द्वौ समौ पयसा सह।
षट्पलं शृङ्गवेरस्य गुड़स्याष्टपलन्तथा ॥
तैलप्रस्थं विपक्वं तैर्दद्यात् सर्व्वानिलार्त्तिषु।
जीर्णे तैले च दुग्धेन पेयाकल्पः प्रशस्यते ॥ ५२ ॥
बलाशतं गुडूच्याश्च पादं रास्नाष्टभागिकम्।
जलाढ़कशते पक्त्वा दशभागस्थिते रसे ॥
दधिमस्त्विक्षुनिर्य्यास-शुक्तैस्तैलाढ़कं समैः।
पचेत् साजपयोऽर्द्धांशैः कल्कैरेभिः पलोन्मितैः ॥
शटीसरलदार्व्वेला-मञ्जिष्ठागुरुचन्दनैः।
पद्मकातिविषामुस्त-सूर्प्यपर्णीहरेणुभिः ॥
यष्ट्याह्वसुरसव्याघ्र-नखर्षभकजीवकैः।
पलाशरसकस्तूरी-नलिकाजातिकोषकैः ॥
पृक्काकुङ्कुमशैलेय-जातीकटुफलाम्बुभिः।
त्वक्चन्दनैलाकर्पूर-तुरुष्कश्रीनिवासकैः ॥

गङ्गाधरः—श्वदंष्ट्रेत्यादि। श्वदंष्ट्रायाः स्वरसस्य द्वौ प्रस्थौ पयसा सह समौ तेन पयसोऽपि द्वौ प्रस्थौ शृङ्गवेरस्य शुण्ठ्याः षट्पलं गुड़स्याष्टपलं कल्कं दत्त्वा तैस्तैलप्रस्थं पक्वं पातुं दद्यात्। जीर्णे तैले पयसा पेयाकल्पः प्रशस्यते ॥ ५२ ॥

गङ्गाधरः—बलेत्यादि। बलायाः शतं पलानि तस्य पादं गुडूच्याः पञ्चविंशतिपलानि। रास्नाया अष्टमो भागो गुडूच्यास्तेन रास्नाया सार्द्धद्वादशपलम् (बलायाः शतं पलानां गुडूच्याः पादं तेन चतुःशतपलं गुडूच्याः। रास्नाया अष्टमो भागो गुडूच्यास्तेन रास्ना पञ्चाशत्पलमिति क्वचित् पाठः) एकीकृत्य जलाढ़कशते षोड़शशतशरावजले पक्त्वा दशभागकभागे स्थिते षष्ठ्युत्तरशतशरावे रसे दध्यादिभिः समैः प्रत्येकं तैलसमैः अजापयोऽर्द्धांशसहितैरष्टशरावान्वितैः पलोन्मितैरेभिः शट्यादिभिर्नागकेशरान्तैः कल्कैस्तलाढ़कं पचेदिति। सूर्प्यपर्णी माषपर्णी मुद्गपर्णी च। पलाशरसः पलाशवृक्षनिर्य्यासः। जातीकटोः फलं जातिफलं कटफलं लताकस्तूरी। अम्बु बा... तुरुष्कः

लवङ्गनतकक्कोल-कुष्ठगन्धप्रियङ्गुभिः ।
स्थौणेयतगरव्याम-वचामदनकप्लवैः ॥
सनागकेशरैः सिद्धे दद्याच्चात्रावतारिते ।
पत्रकल्कं ततः पूतं विधिना तत् प्रयोजयेत् ॥
कासं श्वासं ज्वरं मूर्च्छा-छर्दिगुल्मान् क्षतं चयम् ।
प्लीहशोषावपस्मारमलक्ष्मीञ्च विनाशयेत् ॥
बलातैलमिदं श्रेष्ठं वातव्याधिविनाशनम् ।
अग्निवेशाय गुरुणा कृष्णात्रेयेण भाषितम् ॥ ५३ ॥

बलातैलम् ।

अमृतायास्तुलाः पञ्च द्रोणेष्वष्टस्वपां पचेत् ।
पादशेषे समक्षीरं तैलस्याढ्काढकं पचेत् ॥
एलामांसीनतोशीर-सारिवाकुष्ठचन्दनैः ।
शतपुष्पाबलामेदा-महामेदर्द्धिजीवकैः ॥
काकोलीक्षीरकाकोली-श्रावण्यतिबलानखैः ।
महाश्रावणिजीवन्ती-विदारीकपिकच्छुभिः ॥

शिलकष्टक्षनिर्यासः । गन्धप्रियङ्गुः । एषु कल्केषु मध्ये तूत्तमसुगन्धिद्रव्याणि कस्तूरीजातीकोषकुङ्कुमजातिफलकर्पूरलवङ्गानि पाककाले तैलमध्ये न दत्त्वा तैले सिद्धे पूतेऽवतारिते चोष्ण एव सम्यक् पिष्ट्वा चूर्णीकृत्य पत्रकल्कं प्रयोजयेत् । "पक्वे पूते चोष्ण एव सम्यग् यत् परिपेषितम् । दीयते गन्धगुणार्थं पत्रकल्कं तदुच्यते ॥" इति ॥ ५३ ॥ बलातैलम् ।

गङ्गाधरः—अमृताया इत्यादि । अमृताया गुडूच्याः पञ्च तुलाः अपामष्टसु द्रोणेषु पचेत् । पादशेषे क्वाथे तैलस्याढ्काढकमष्टशरावं क्षीरञ्चाष्टशरावं तत्र

गन्धधारणे च चूर्णस्वरसपुष्पाणां सिक्थकः शीते अवतारिते दीयन्ते गन्धग्रहणार्थम् । पत्रकल्क-मिति तेन कर्पूरादिपत्रकल्कः अवतारितेऽपि देयः ॥ ४८—५३ ॥

वचागोक्षुरकैरण्ड-रास्नाकालासहाचरैः।
शतावरीतामलकी-कर्कटाख्याहरेणुभिः॥
वीरासहैलर्षभक-त्रिदशाह्वैश्च कार्षिकैः। *
मञ्जिष्ठायास्त्रिकर्षेण मधुकाष्टपलेन च॥
कल्कैस्तत् क्षीणवीर्य्याग्नि-बलसंमूढचेतसः।
उन्मादारत्यपस्मारैरार्त्तांश्च प्रकृतिं नयेत्॥
वातव्याधिहरं श्रेष्ठं तैलाग्र्यममृताह्वयम्।
कृष्णात्रेयेण गुरुणा भाषितं वैद्यपूजितम्॥ ५४॥

अमृतातैलम्।

रास्नासहस्रनिर्य्यूहे तैलद्रोणं विपाचयेत्।
गन्धैर्हैमवतैः पिष्टैरेलाद्यैश्चानिलार्त्तिनुत्॥ ५५॥

एलादित्रिदशाह्वान्तैः कार्षिकैर्मञ्जिष्ठायास्त्रिकर्षेण मधुकस्य चाष्टपलेनैतैः कल्कं पचेत्। अत्र श्रावणी मुण्डेरी महाश्रावणी रक्तमुण्डेरी काला कालानुसारिवा। सहा नीलझिण्टी एला पुनः सूक्ष्मैला त्रिदशाह्वो देवदारु॥ ५४।

अमृतातैलम्।

<u>गङ्गाधरः</u>—रास्नेत्यादि। रास्नायाः सहस्रपलस्य दशद्रोणे जले पाकात् पादावशेषे निर्य्यूहे अमृतातैलोक्तैरेलाद्यैर्हैमवतैश्च श्वेतवचागन्धैश्च तैलद्रोणं विपाचयेत्। तदनिलार्त्तिनुत्॥ ५५॥ रास्नातैलम्।

<u>चक्रपाणिः</u>—अमृताया इत्यादौ श्रावणी बृहन्मुण्डी, काला सारिवा, त्रिदशाह्वः देवदारु॥५४॥

<u>चक्रपाणिः</u>—रास्नासहस्रपलस्य निर्य्यूहे। हैमवतैरिति हिमालयभूतैः। एलाद्यैरिति अमृताद्यतैलोक्तैः एलामांसीनतेत्यादिनोक्तैः॥ ५५॥

* वीराशल्लकिमुस्तत्वक्-पलर्षभकवालकैः। सहैलाकुङ्कुमस्पृक्का-त्रिदशाह्वैश्च कार्षिकैः॥ इति पाठान्तरम्।

एष कल्पस्तु बलायाः प्रसारण्यश्वगन्धयोः ।
क्वाथकल्कपयोभिर्वा बलादीनां पचेत् पृथक् ॥ ५६ ॥

रास्नादितैलम् ।

मूलकस्वरसं क्षीरं तैलं दध्यम्लकाञ्जिकम् ।
तुल्यं विपाचयेत् कल्कैर्बलाचित्रकसैन्धवैः ॥
पिप्पल्यतिविषारास्ना-चविकागुरुचित्रकैः ।
भल्लातकवचाकुष्ठ-श्वदंष्ट्राविश्वभेषजैः ॥
पुष्कराह्वशटीबिल्व-शताह्वानतदारुभिः ।
तत् सिद्धं पीतमत्युग्रान् हन्ति वातात्मकान् गदान् ॥ ५७ ॥

मूलकाद्यतैलम् ।

गङ्गाधरः—एष इत्यादि। एष रास्नातैलकल्प एव बलायाः गोरक्षतण्डुलायाः प्रसारण्या अश्वगन्धायाश्च। तद्यथा। बलायाः सहस्रपलं दशद्रोणजले पक्त्वा पादावशेषे निर्यूहे हैमवतैर्गन्धैरमृतातैलोक्तैरेलादैः कल्कैः पादिकैस्तैलद्रोणं विपाचयेदिति बलातैलम्। तथा प्रसारण्याः सहस्रपलं दशद्रोणे जले पक्त्वा पादशेषे निर्यूहे हैमवतैर्गन्धैरमृतातैलोक्तैरेलादैः पादिकैस्तैलद्रोणं पचेदिति प्रसारणीतैलम्। तथाश्वगन्धायाः सहस्रपलं दशद्रोणे जले पक्त्वा पादशेषे निर्यूहे हैमवतैर्गन्धैरमृतातैलोक्तैरेलाद्यैः पादिकैस्तैलद्रोणं विपाचयेदिति अश्वगन्धातैलम्। क्वाथेत्यादि। बलादीनां बलाप्रसारण्यश्वगन्धानां प्रत्येकं क्वाथश्चतुर्गुणः पादभागः कल्कः समक्षीरं तैलं पचेदिति। बलातैलप्रसारणीतैलाश्वगन्धातैलानि ॥ ५६ ॥

गङ्गाधरः—मूलकेत्यादि। मूलकस्वरसञ्च क्षीरमम्लदधि चाम्लकाञ्जिकञ्च तैलञ्च तुल्यं बलादिभिर्दारुवन्तैः कल्कैः पादिकैर्विपाचयेत्। चित्रकद्वयं श्वेतरक्तभेदादिह ग्राह्यम्। तत् सिद्धं तैलं पीतम् ॥ ५७ ॥ मूलकादितैलम्।

चक्रपाणिः—एष कल्प इत्यनन्तरोक्तेषु बलादिष्वपि वक्तव्यः ॥ ५६ ।

वृषमूलगुडूच्योश्च द्विशतस्य शतस्य तु।
चित्रकात् साश्वगन्धाच्च क्काथे तैलाढ़कं पचेत् ॥
सक्षीरं वायुना भग्ने दद्यात् जर्ज्जरिते तथा।
प्राक्तैलावापसिद्धश्च भवेदेतद्ध गुणोत्तरम् ॥ ५८ ॥
रास्नाशिरीषयष्ट्याह्व-शुण्ठीसहचरामृताः।
श्योणाकं दारुकं मांसी-हयगन्धात्रिकण्टकाः ॥
एषां दशपलान् भागान् कषायमुपकल्पयेत्।
ततस्तेन कषायेण सर्व्वगन्धैश्च कार्षिकैः ॥
दध्यारनालमाषाम्ल-मूलकेक्षुरसैः शुभैः।
पृथक् प्रस्थोन्मितैः सार्द्धं तैलप्रस्थं विपाचयेत् ॥
प्लीहपार्श्वग्रहश्वास-कासमारुतकोपनुत्।
रास्नातैलमिति ख्यातं पुनर्व्वसुनिदर्शितम् ॥ ५९ ॥

रास्नातैलम्।

गङ्गाधरः—वृषमूलेत्यादि। वृषमूलस्य शतपलं गुडूच्याः शतपलमिति द्विशतस्य चित्रकात् शतपलस्याश्वगन्धायाः शतपलस्य च क्काथे एकैकद्रोणजले पक्त्वा षोड़शषोड़शशरावावशेषे तैलाढ़कं समक्षीरमकल्कं पचेत्। वृषमूलादितैलम्। एतत्तैलं प्राक् तैलस्य बलाचित्रकसैन्धवादिनतदार्व्वन्तैः कल्कैः सिद्धश्च गुणोत्तरं स्यादकल्कादस्मादिति ॥ ५८ ॥

सकल्कवृषमूलादितैलम्।

गङ्गाधरः—रास्नेत्यादि। रास्नादीनां त्रिकण्टकान्तानामेकादशानां प्रत्येकं दशपलमष्टगुणे जले पक्त्वा पादशेषे क्काथे दध्यादीनां प्रत्येकं प्रस्थमितैः सह कार्षिकैः सर्व्वगन्धैस्तैलप्रस्थं विपाचयेत् ॥ ५९ ॥ रास्नातैलम्।

चक्रपाणिः—वृषमूलेत्यादौ अश्वगन्धाचित्रकाभ्यां मिलिताभ्यां क्काथे। प्राक् तैलात् चोपसिद्धमिति मूलकस्वरसेत्याद्युक्ततैलेन समं सिद्धम्। द्विगुणोत्तरमिति पाठे वृषमूलादिक्काथसिद्धात् तैलात् द्विगुणं ःेष्ठम् ॥ ५८ ॥

यवकोलकुलत्थानां मत्स्यानां शिग्रुबिल्वयोः।
रसेन मूलकानाञ्च तैलं दधिपयोऽन्वितम्॥
साधयित्वा भिषक् दद्यात् सर्व्ववातामयापहम्।
लसुनस्वरसे सिद्धं तैलमेभिश्च वातनुत्॥
तैलान्येतानृतुस्नातामङ्गनां पाययेत च।
पीत्वान्यतममेतेषां वन्ध्यापि जनयेत् सुतम्॥ ६० ॥
यच्च शीतज्वरे तैलमगुर्व्वाद्यमुदाहृतम्।
अनेकशतशस्तच्च सिद्धं स्याद्‌ वातरोगनुत्॥
वक्ष्यन्ते यानि तैलानि वातशोणितकेऽपि च।
तानि तानि च शान्त्यर्थं सिद्धिकामः प्रयोजयेत्॥ ६१ ॥
नास्ति तैलात् परं किञ्चिदौषधं मारुतापहम्।
व्यवाय्युष्णगुरुस्नेहात् संस्काराद्‌ बलवत्तरम्॥
गणैर्वातहरैस्तस्माच्छतशोऽथ सहस्रशः।
सिद्धं क्षिप्रतरं हन्ति सूक्ष्ममार्गस्थितान् गदान्॥ ६२ ॥

गङ्गाधरः—यवेत्यादि। यवादीनां प्रत्येकं रसेन तैलसमेन तैलं साधयित्वा भिषक् दद्यात्। एभिर्यवादिरसैर्लसुनस्वरसे च तैलं सिद्धं वातनुत्। तैलान्येतानीति बलातैलादीनि॥ ६० ॥

गङ्गाधरः—यच्चेत्यादि। ज्वरचिकित्सिते प्रोक्तमगुर्व्वादितैलमनेकशतशः बहुशतवारं पक्वा सिद्धं वातरोगनुत् स्यात्। वातशोणितिके वातरक्तचिकित्सिते यानि तैलानि वक्ष्यन्ते तानि तानि च तैलानि वातरोगाणां शान्त्यर्थं प्रयोजयेत्॥ ६१ ॥

गङ्गाधरः— नास्तीत्यादि। वातहरैर्गणैर्भद्रदार्व्वादिभिः। शतशः शतशत-वारान् पक्वं सहस्रशः सहस्रसहस्रवारान् पक्वम्॥ ६२ ॥

चक्रपाणिः—सर्व्वगन्धैरिति बलातैलोक्तैः सर्व्वगन्धैः। सार्द्धं सहितम्। मूलकतैलमप्र[illegible]मिति संज्ञया, अथवा रास्नादीनां सूत्रेणैव क्वाथसाधनेन साधितम्। लशुनस्वरस [illegible] एभिश्चेति यवादिक्वाथैः अनन्तरोक्तैः। अनेकशः शतशश्च तेनैव विधानेन साधितम्॥ ५८—६२॥

क्रिया साधारणी सर्व्वा संसृष्टा चापि शस्यते।
वातपित्तादिभिः स्रोतःस्वावृतेषु विशेषतः॥
पित्तावृते विशेषेण शीतामुष्णां तथा क्रियाम्।
व्यत्यासात् कारयेत् सर्पिर्जीवनीयञ्च शस्यते॥
धन्वमांसं यवाः शालिर्यापनाः क्षीरवस्तयः।
विरेकः क्षीरपानञ्च पञ्चमूलीबलाशृतम्॥
मधुयष्टीबलातैल-घृतक्षीरैश्च सेचनम्।
पञ्चमूलीकषायेण कुर्य्याद्वा शीतवारिणा॥
कफावृते यवान्नानि जाङ्गला मृगपक्षिणः।
स्वेदा निरूहास्तीक्ष्णाश्च वमनं सविरेचनम्॥
पुराणसर्पिस्तैलञ्च तिलसर्षपजं हितम्।
संसृष्टे कफपित्ताभ्यां पित्तमादौ विनिर्जयेत्॥ ६३॥

गङ्गाधरः—क्रियेत्यादि। साधारणवातोक्ता क्रिया तथा संसृष्टा चापि या क्रिया सा वाताद्यावृतेषु स्रोतःसु विशेषतः शस्यते। पित्तावृत इत्यादि। व्यत्यासादावरकदोषविपर्य्यासात् क्रियामावृतवाते कारयेत्। जीवनीयं सर्पिश्चावृतवाते शस्यते। धन्वमांसादिकम्, यापना वस्तयः क्षीरवस्तयश्च वक्ष्यन्ते सिद्धिषु। पञ्चमूली स्वल्पा वातपित्तहरत्वात्। मधुयष्टी यष्टीमधुकाख्येन बलातैलेन घृतेन क्षीरेण च सेचनं पञ्चमूल्याः स्वल्पायाः कषायेण शीतवारिणा वा सेचनं पित्तावृते कुर्य्यादिति। कफावृत इत्यादि। तिलसर्षपजं तैलं तिलतैलं सार्षपतैलञ्च न तु मिश्रितम्। संसृष्ट इत्यादि। कफपित्ताभ्यामावृते वाते स्वादौ पित्तं निर्जयेत्॥ ६३॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति दोषान्तरादिसंसृष्टवातचिकित्सामाह—क्रिया साधारणीत्यादि। साधारणीति यां वाते सा संसर्गिणी च पित्तादौ समाना, न केवलं संसृष्टवायौ साधारणी किन्तु वातपित्तादिभिरावृतेऽपि साधारणी कर्त्तव्या। केचित् तु वातपित्तादिभिरिति पठन्ति, पाठः सुगमः। विशिष्टमावृतां क्रियामाह—पित्तावृते इत्यादि। व्यत्यासादिति परिवर्त्तनेन शीतां कृत्वोष्णां, उष्णाञ्च कृत्वा शीतां कुर्य्यादित्यर्थः। यापनाः वस्तयः सिद्धौ वक्ष्यमाणाः। पित्तमादौ विनिर्जयेत् इति वचनेन कफापेक्षया पित्तस्याशुकारितया पित्तजयमेवोपदिशति॥ ६३॥

आमाशयगतं मत्वा कफं वमनमादिशेत्
पक्वाशये विरेकन्तु पित्ते सर्व्वत्रगे तथा ॥
स्वेदैर्विष्यन्दितः श्लेष्मा यदा पक्वाशयस्थितः ।
पित्तं वा दर्शयेल्लिङ्गं वस्तिभिस्तौ विनिर्हरेत् ॥
श्लेष्मणानुगतं वातमुष्णैर्गोमूत्रसंयुतैः ।
निरूहैः पित्तसंसृष्टं निर्हरेत् क्षीरसंयुतैः ॥
मधुरौषधसिद्धैश्च तैलैस्तमनुवासयेत् ।
शिरोगते तु सकफे धूमनस्यादि कारयेत् ॥
हृते पित्ते कफे च स्यादुरःस्रोतोऽनुगोऽनिलः ।
सर्व्वेषां स्यात् क्रिया तत्र कार्य्या केवलवातिकी ॥
कारयेत् रक्तसंसृष्टे वातशोणितिकीं क्रियाम् ।
प्रमेहवातमेदोघ्नीमामवाते प्रयोजयेत् ॥

गङ्गाधरः—आमाशयेत्यादि । कफमामाशयगतं मत्वा वमनमादिशेत् । पक्वाशय इत्यादि । सर्व्वत्रगे पित्ते विरेकमादिशेत् । स्वेदरित्यादि । स्वेदैर्विष्यन्दितो द्रवीभूतः श्लेष्मा यदा पक्वाशयस्थितः स्यात् पित्तं वा स्वलिङ्गं दर्शयेत् तदा तौ पित्तकफौ वस्तिभिर्विनिर्हरेत् । श्लेष्मणेत्यादि । श्लेष्मानुगतं वातमुष्णैरुष्णद्रव्यकृतनिरूहैर्गोमूत्रयुतैर्निर्हरेत् । पित्तसंसृष्टं वातं मधुरौषधसिद्धैः क्षीरसंयुतैर्निरूहैर्निर्हरेत् । तैलैश्च मधुरौषधसिद्धैस्तं पित्तसंसृष्टं वातमनुवासयेत् । शिरोगते त्वित्यादि । सकफे वाते । हृत इत्यादि । हृते पित्ते च कफ च यदुरःस्रोतोऽनुगोऽनिलः स्यात् तदा सर्व्वेषां वातानां केवलवातिकी क्रिया कार्य्या । कारयेदित्यादि । रक्तसंसृष्टे वाते वातरक्तक्रियाम्, आमवाते

चक्रपाणिः—आमाशयगतं मत्वा कफमिति वातानुबन्धिकफस्यैव चिकित्सा । पक्वाशये विरेकन्त्वित्यत्र कफ इत्यनुवर्त्तते । सर्व्वत्रग इति अन्यस्थानगतेऽपि पित्ते । यद्यपि दोषान्तरस्थाने गते तद्दोषप्रधानमेव कर्म्म वमनं वस्तिर्वोक्तं तथाप्यनेन विरेचनमिति यौगिकं तत्र दर्शयति । सकफ इति सकफे वाते । स्रोतोऽसृगिति केचित् पठन्ति । तथाच सूक्ष्मस्रोतोऽनुग इति केचित् पठन्ति, सूक्ष्मस्रोतोऽनुगत इत्यर्थः । प्रमेहवातमेदोघ्नीति प्रमेहघ्नीं वातघ्नीं मेदोघ्नीञ्च

स्वेदाभ्यङ्गरसक्षीर-स्नेहा मांसावृते हिताः।
महास्नेहोऽस्थिमज्जस्थे पूर्व्ववद्रेतसावृते॥
अन्नावृते तदुल्लेखः पाचनं दीपनं लघु।
मूत्रलानि च मूत्रस्थे स्वेदाः सोत्तरवस्तयः॥
एरण्डतैलं वर्च्चःस्थे वस्तिः स्नेहाश्च भेदिनः।
स्वस्थानस्थो बली दोषः प्राक् तं स्वैरौषधैर्जयेत्॥

प्रमेहघ्नीं वातघ्नीं मेदोघ्नीं क्रियां प्रयोजयेत्। आमवातलक्षणञ्चान्यत्रोक्तम्। —"विरुद्धाहारचेष्टस्य मन्दाग्नेर्निश्चलस्य च। स्निग्धं भुक्तवतो ह्यन्नं व्यायामं कुर्व्वतस्तथा। वायुना प्रेरितो ह्यामः श्लेष्मस्थानं प्रधावति। तेनात्यर्थं विदग्धोऽसौ धमनीः प्रतिपद्यते। वातपित्तकफैर्भूयो दूषितः सोऽन्नजो रसः। स्रोतांस्यभिष्यन्दयति नानावर्णोऽतिपिच्छिलः। व्याधीनामाश्रयो ह्येष आमसंज्ञोऽतिदारुणः। युगपत् कुपितावन्तस्त्रिकसन्धिप्रवेशकौ। स्तब्धञ्च कुरुते गात्रमामवातः स उच्यते। अङ्गमर्द्दोऽरुचिस्तृष्णा चालस्यं गौरवं ज्वरः। अपाकः शूनताङ्गानामामवातस्य लक्षणम्। स कष्टः सर्व्वरोगाणां यदा प्रकुपितो भवेत्। हस्तपादशिरोगुल्फ-त्रिकजानूरुसन्धिषु। करोति सरुजं शोथं यत्र दोषः प्रपद्यते। स देशो रुज्यतेऽत्यर्थं व्याविद्ध इव वृश्चिकैः। जनयेत् सोऽग्निदौर्ब्बल्यं प्रसेकारुचिगौरवम्। उत्साहहानिं वैरस्यं दाहञ्च बहुमूत्रताम्। कुक्षौ कठिनतां शूलं तथा निद्राविपर्य्ययम्। तृट्छर्द्दिभ्रममूर्च्छाश्च हृद्ग्रहं विड्विबद्धताम्। जाड्यान्त्रकूजमानाहं कष्टांश्चान्यानुपद्रवान्। पित्तात् सदाहरागञ्च सशूलं पवनानुगम्। स्तिमितं गुरुकण्डूञ्च कफदुष्टं तमादिशेत्। एकदोषानुगः साध्यो द्विदोषो याप्य उच्यते। सर्व्वदेहचरः शोथः स कष्टः सान्निपातिकः॥" स्वेदेत्यादि। मांसावृते वाते स्वेदादयो हिताः। अस्थिमज्जस्थे वाते महास्नेह उक्त एव हितः। रेतसावृते वाते पूर्व्वमेव शुक्रस्थे यद्यदुक्तं तद्धितम्। अन्नावृत इत्यादि। तस्यान्नस्योल्लेखो वमनम्। मूत्रलानि मूत्रकारीणि। एरण्डेत्यादि। एरण्डतैलं भेदिनो विरेचका वस्तिस्नेहाः।

महास्नेह इति चतुःस्नेहः अत्रैवोक्तः। पूर्व्ववद्रेतसावृत इति शुक्रस्थे वाते या क्रिया पूर्व्वमुक्ता सा शुक्रसावृतेऽपि वाते कार्य्या। उल्लेख इति उल्लेखनं वमनम्। मूत्रलानीति मूत्रवैरेचनिकानि। स्वस्थानेत्यादि स्वस्थानस्थो यस्मात् स्थानोपघातहणाद बली दोषो भवति तस्मात् स्वैरौषधैर्जयेत।

वमनैर्वा विरेकैर्वा वस्तिभिः शमनेन वा ।
इत्युक्तमावृते वाते पित्तादिभिर्यथायथम् ॥ ६४ ॥
मारुतानाञ्च पञ्चानामन्योऽन्यावरणं शृणु ।
लिङ्गं व्याससमासाभ्यामुच्यमानं मयानघ ॥ ६५ ॥
प्राणो वृणोत्युदानादीन् प्राणं वृण्वन्ति तेऽपि च ।
उदानाद्यास्तथान्योऽन्यं सर्व्व एव यथाक्रमम् ॥
विंशतिर्वरणान्येतान्युल्बणानां परस्परम् ।
मारुतानाञ्च पञ्चानां तानि सम्यक् प्रतर्कयेत् ॥ ६६ ॥

स्वस्थानस्थ इत्यादि । दोषो यदि स्वस्थाने तिष्ठन् बलवान् भवति तदा तं प्राक् स्वैरौषधैर्जयेत् । कैरित्यत आह । वमनैः कफं स्वस्थानस्थं बलिनं जयेत् । विरेकैः पित्तं वस्तिभिर्वायुं शमनेन वा तं तं जयेत् ॥ ६४ ॥

गङ्गाधरः—अथ वायोर्वाय्वावरणं यदुक्तं तल्लक्षणमाह—मारुतानाञ्चेत्यादि । व्याससमासाभ्यां विस्तरसंक्षेपाभ्याम् ॥ ६५ ॥

गङ्गाधरः—तद्यथा । प्राण इत्यादि । उदानादीन् शेषांश्चतुरः । ते च चत्वारः प्राणं वृण्वन्ति । एवमुदानाद्याश्चत्वारः । उदानः शेषान् चतुर आवृणोति उदानञ्च शेषा आवृण्वन्ति । समानः शेषांश्चतुर आवृणोति समानञ्च शेषा आवृण्वन्ति । व्यानः शेषानावृणोति व्यानञ्च शेषा आवृण्वन्ति । अपानः शेषानावृणोति अपानञ्च शेषा आवृण्वन्तीति सङ्क्षेपोक्तिः । विंशतिर्वरणान्यावरणान्येतानि उल्बणदोषाणां परस्परं भवन्ति ॥ ६६ ॥

कतमैः स्वैरौषधैरित्याह—वमनैरित्यादि । शमनेनेति कफादिशमनेनैव । शमनञ्च शोधनानन्तरं शोधनार्हे वा ज्ञेयम् ॥ ६४ ॥

चक्रपाणिः—मारुतानाम् अन्योऽन्यावरणमाह—मारुतानामित्यादि । यद्यपि चेह वायोरमूर्त्तत्वं वातकलाकलीये प्रोक्तम्, तथापीदममूर्त्तत्वमकठिनवाचकं न त्ववयवप्रतिषेधकम् । तेन वायोः वायुं प्रति आवरणमुपपन्नमेव । दृष्टा च वायुना वाय्वन्तरेण अपघातेन वातकुण्डलिका वहिरपनीतेन तेन वातादीनां परस्परमावरणमुपपन्नमेव । प्राणो वृणोत्युदानादीनित्यादिना विंशत्यावरणान्युक्तानि । प्राणो वृणोत्युदानादीनित्यनेन चत्वार्य्यावरणानि, प्राणं वृण्वन्ति तेऽपि चेत्यनेन

सर्व्वेन्द्रियाणां शून्यत्वं ज्ञात्वा स्मृतिबलक्षयम्।
व्याने प्राणावृते लिङ्गं कर्म्म तत्रोर्द्ध्वजत्रुकम्॥
स्वेदोऽत्यर्थं लोमहर्षस्त्वग्दोषः सुप्तगात्रता।
प्राणे व्यानावृते तत्र स्नेहयुक्तं विरेचनम्॥
प्राणावृते समाने स्युर्जड़गद्गदमूकताः।
चतुःप्रयोगाः शस्यन्ते स्नेहास्तत्र सयापनाः॥
समानेनावृते प्राणे ग्रहणीपार्श्ववेदना।
शूने चामाशये तत्र दीपनं सर्पिरिष्यते॥
शिरोग्रहः प्रतिश्यायो निश्वासोच्छ्वाससंग्रहः।
हृद्रोगो मुखशोषश्चाप्युदाने प्राणसंवृते।
तत्रोर्द्ध्वभागिकं कर्म्म कार्य्यमाश्वासनं तथा॥

गङ्गाधरः—सर्व्वेन्द्रियाणामित्यादि। प्राणावृते व्याने सर्व्वेन्द्रियाणां शून्यत्वं स्मृतिबलक्षयञ्च ज्ञात्वा तत्रोर्द्ध्वजत्रुकं कर्म्म कुर्य्यात्। स्वेद इत्यादि। व्यानावृते प्राणे स्वेदादयः स्युः। तत्र स्नेहयुक्तं विरेचनं कार्य्यम्। प्राणावृते इत्यादि। समाने प्राणावृते जड़ादयः स्युः। तत्र स्नेहाः पानाभ्यङ्गानुवासननस्येषु चत्वारः प्रयोगाः स्युः। यापना वस्तिश्च। समानेन इत्यादि। प्राणे समानेनावृते ग्रहण्यादयः स्युः। आमाशये शूने स्फीते तत्र दीपनं सर्पिरिष्टम्। शिरोग्रह इत्यादि। प्राणसंवृते उदाने शिरोग्रहादयः स्युः।

चत्वारि। उदानाद्यास्तथान्योऽन्यमित्यनेन द्वादशावरणान्युच्यन्ते। तत्रोदानेन व्यानादीनां त्रयाणामावरणमिति त्रीणि, तथा व्यानाद्यैश्चोदानावरणे त्रीणि, तथा व्यानेन समानापानावरणौ द्वौ, समानापानाभ्यां व्यानावरणौ च द्वौ, परिशिष्टयोश्चान्योऽन्यावरणे द्वे, एवं द्वादशावरणानि पूर्व्वोष्टकयुक्तानि विंशतिर्भवन्ति। उल्वणानामिति वृद्धानाम्, किंवा उल्वणानामिति आविष्कृततमानां मिलितानामेतेषां द्वित्र्यादिसंसर्गात् बहुविधमावरणं भवतीति दर्शयति। शिरोग्रह इत्यादिना अष्टावावरणानि प्रायो भावीनि। अनुक्तशेषोपग्रहणार्थमाह। ऊर्द्ध्वभागिकं कर्म्मेति उपरयुक्त-

कर्म्मौजोबलवर्णानां नाशो मृत्युरथापि च ।
उदानेनावृते प्राणे तं शनैः शीतवारिणा ।
सिञ्चेदाश्वासयेच्चैनं सुखञ्चैवोपपादयेत् ॥
ऊर्द्ध्वगेनावृतेऽपाने छर्द्दिश्वासादयो गदाः ।
स्युर्वाते तत्र बस्त्यादिर्भोज्यञ्चैवानुलोमनम् ॥
मोहोऽल्पाग्निरतीसार ऊर्द्ध्वगेऽपानसंवृते ।
वाते स्युर्वमनं तत्र दीपनं ग्राहि चाशनम् ॥
छर्द्द्याध्मानमुदावर्त्तो गुल्मार्त्तिः परिकर्त्तिका ।
लिङ्गं व्यानावृतेऽपाने तं स्निग्धैरनुलोमयेत् ॥
अपानेनावृते व्याने भवेद्वि विण्मूत्ररेतसाम् ।
अतिप्रवृत्तिस्तत्रापि सर्व्वं संग्रहणं हितम् ॥
मूर्च्छातन्द्राप्रलापोऽङ्ग-सादोऽग्न्योजोबलक्षयः ।
समानेनावृतेऽपाने व्यायामो लघु भोजनम् ॥
स्तब्धताल्पाग्निता स्वेदश्चेष्टाहानिर्निमीलनम् ।
उदानेनावृते व्याने तत्र पथ्यं मितं लघु ॥

तत्रौर्द्ध्वभागिकं कर्म्म तथाश्वासनञ्च कार्य्यम् । कर्म्मेत्यादि । उदानसंवृत प्राणे कर्म्मादीनां नाशः, अथवा मृत्युश्च स्यात् । तं शनैः शीतवारिणा सिञ्चेदित्यादि । ऊर्द्ध्वगेनेत्यादि । ऊर्द्ध्वगेन प्राणेन । मोह इत्यादि । अपानेन संवृते ऊर्द्ध्वगे प्राणे वाते मोहादयः स्युः । तत्र वमनादि कार्य्यम् । छर्द्दीत्यादि । व्यानावृतेऽपाने छर्द्द्यादयः स्युः । तं स्निग्धैरनुलोमयेत् । अपानेनेत्यादि । अपानेनावृते व्याने विडाद्यतिप्रवृत्तिः । तत्र सर्व्वं संग्रहणं कर्म्म कार्य्यम् । मूर्च्छेत्यादि । अपाने समानेनावृते मूर्च्छादयः स्युः । तत्र व्यायामो लघु भोजनं कार्य्यम् । स्तब्धतेत्यादि । उदानेनावृते व्याने स्तब्धतादयः स्युः । तत्र लघु च परिमितञ्च पथ्यं कार्य्यम् ।

पञ्चान्योऽन्यावृतानेवं वातान् बुध्येत लक्षणैः।
एषां स्वकर्म्मणां हानिर्वृद्धिर्वावरणे मता ॥ ६७ ॥
यथास्थूलं समुद्दिष्टमेतदावरणे पृथक्।
सलिङ्गभेषजं सम्यक् शृणु मे बुद्धिवृद्धये ॥ ६८ ॥
स्थानान्यवेक्ष्य वातानां वृद्धिं हानिञ्च कर्म्मणाम्।
द्वादशावरणान्यन्यान्युपलक्ष्य भिषग्जितम् ॥
कुर्य्यादभ्यञ्जनस्नेह-नस्यपानादि सर्व्वशः।
उष्णं क्रममनुष्णञ्च व्यत्यासादवचारयेत् ॥
उदाने योजयेदूर्द्ध्वमपाने चानुलोमनम्।
समानं शमयेच्चैव त्रिधा व्यानञ्च योजयेत् ॥

अनुक्तानुपसंहरति। पञ्चेत्यादि। एवमनेन प्रकारेण लक्षणैरन्योन्यावृतान् पञ्च वातान् बुध्येत। तत्र लक्षणान्याह—एषामित्यादि। एषां प्राणादीनामपरेणावरणेन। स्वकर्म्मणामावृतस्य कर्म्मणां हानिः स्यादावरणस्य कर्म्मणां वृद्धिर्मता ॥ ६७। ६८ ॥

गङ्गाधरः—स्थानानीत्यादि। वातानां प्राणादीनां स्थानान्यवेक्ष्य कर्म्मणां वृद्धिञ्च हानिञ्चावेक्ष्यान्यानि द्वादशावरणान्युपलक्ष्य अभ्यञ्जनादि भिषग्जितं कुर्य्यात्। उष्णानुष्णक्रमञ्च व्यत्यासादवचारयेत्। उदान इत्यादि। उदाने त्वावृते ऊर्द्ध्वं भेषजं योजयेत्। अपाने त्वावृतेऽनुलोमनं योजयेत्। स्नेहपाननस्यादिकम्। आश्वासयेदिति स्थिरीकारयेत्। ऊर्द्ध्वगेनावृते प्राणेन। अनुक्तावरणरूपमाह—एषां स्वकर्म्मणामित्यादि। अत्र आवार्य्याणां बलीयावरणात् स्वकर्म्महानिर्भवति, आवरकस्य तु स्वकर्म्मवृद्धिर्भवति यदावरणेन आवार्य्यः प्रकुपितो न भवति तदा स्वकर्म्मणां वृद्धिर्भवतीति व्यवस्था। अन्ये तु आवरणीयस्य स्वकर्म्मवृद्धिर्भवतीति व्यवस्थामाहुः ॥ ६५—६८ ॥

चक्रपाणिः—अनुक्तावरणलक्षणज्ञानोपायमाह—स्थानान्यवेक्ष्येति। कर्म्मवृद्ध्या व्याख्यातं पूर्व्ववत्। स्थानान्यवेक्ष्येत्यनेन वातानां स्थानगतविकारेण च वातविकृतिर्ज्ञातव्येति दर्शयति। उष्णं क्रममनुष्णञ्चेत्यत्र उष्ण एव क्रमो वाते युज्यते, तथापि स्थानापेक्षया रक्तादिदूष्यं क्रमविपर्य्ययस्य कारणं ज्ञेयम्। विकृतवातानां प्रकृतिस्थापनमाह—उदाने योजयेदूर्द्ध्वमित्यादि। एतच्च स्वमार्गयोजनं वातानां यथोक्तवमनादिक्रियायोगविधानेन कर्त्तव्यम्। समानं शमयेदिति

प्राणो रक्ष्यश्चतुर्भ्योऽपि स्थाने ह्यस्य स्थितिर्ध्रुवम् ।
स्वस्थानं गमयेदेवं वृतानेतान् विमार्गगान् ॥ ६९ ॥
मूर्च्छा दाहो भ्रमः शूलं विदाहः शीतकामिता ।
छर्द्दनञ्च विदग्धस्य प्राणे पित्तसमावृते ॥
ष्ठीवनं क्षवथूद्गारो निश्वासोच्छ्वाससंग्रहः ।
प्राणे कफावृते रूपाण्यरुचिश्छर्द्दिरेव च ॥
मूर्च्छाद्यानि च रूपाणि दाहो नाभ्युरसोः क्लमः ।
ऊर्द्ध्वभ्रंशश्च श्वासश्चाप्युदाने पित्तसंवृते ॥
आवृते श्लेष्मणोदाने वैवर्ण्यं वाक्स्वरग्रहः ।
दौर्ब्बल्यं गुरुगात्रत्वमरुचिश्चोपजायते ॥
अतिस्वेदस्तृषा दाहो मूर्च्छायोऽरतिरेव च ।
पित्तावृते समाने स्युरुपतापस्तथोष्मणः ॥
अस्वेदो वह्निमान्द्यञ्च रोमहर्षस्तथैव च ।
कफावृते समाने स्युर्गात्राणाञ्चातिशीतता ॥

आवृतं समानन्तु शमयेत्, एवमावृतं व्यानमूर्द्धानुलोमशमनैस्त्रिधा योजयेत् । आवृतः प्राणश्चतुर्भ्यो रक्ष्यः । अस्य हि स्थाने स्वस्थाने ध्रुवं स्थितिः कार्य्या । एवं वृतानेतान् विमार्गगान् स्वस्थानं गमयेत् ॥ ६९ ॥

गङ्गाधरः—प्राणादीनां प्रत्येकं पित्ताद्यावरणमाह—मूर्च्छेत्यादि । पित्तसमावृते प्राणे मूर्च्छादयः स्युः । ष्ठीवनमित्यादि । कफावृते प्राणे ष्ठीवनादयः स्युः । मूर्च्छेत्यादि । उदाने पित्तसंवृते मूर्च्छाद्यानि पूर्व्वोक्तानि मूर्च्छादाहभ्रमादीनि । आवृत इत्यादि । उदाने श्लेष्मणावृते वैवर्ण्यादयः स्युः । अतिस्वेद इत्यादि । समाने पित्तावृतेऽतिस्वेदादयः स्युः । अस्वेद इत्यादि ।

देहमध्यं कुर्य्यादित्यर्थः । त्रिधा व्यानन्तु योजयेदिति ऊर्द्ध्वमधो मध्ये त्रिधा योजयेत् । प्राणो रक्ष्यः स्थाने एव पालनीयः । चतुर्भ्यं इत्यनेन इतरेभ्यःकुतोऽयं विशेषरक्षणीय इत्याह—स्थाने त्वस्य स्थितिर्ध्रुवेति । अस्य प्राणस्य स्थाने चेति सम्यगवस्थाने सति स्थितिर्जीवनरूपा ध्रुवा ॥ ६९ ॥

चक्रपाणिः—प्राणादीनां पित्तेन कफेन तथा पित्तकफाभ्यां चावरणलक्षणान्याह—मूर्च्छा दाहो

व्याने पित्तावृते तु स्याद् दाहः सर्व्वाङ्गगः क्लमः।
गात्रविक्षेपसङ्गश्च सन्तापश्च सवेदनः ॥
गुरुता सर्व्वगात्राणां पर्व्वसन्ध्यस्थिजा रुजा।
व्याने कफावृते लिङ्गं गतिसङ्गस्तथा रुजः ॥
हारिद्रमूत्रवर्च्चस्त्वं तापश्च गुदशेफसोः।
लिङ्गं पित्तावृतेऽपाने रजसश्चाभिवर्त्तनम् ॥
भिन्नामश्लेष्मसंसृष्ट-गुरुवर्च्चःप्रवर्त्तनम्।
श्लेष्मणा संवृतेऽपाने कफमेहस्य चागमः।
लक्षणानान्तु मिश्रत्वं पित्तस्य च कफस्य च।
उपलक्ष्य भिषग् विद्वान् मिश्रमावरणं वदेत् ॥ ७० ॥
यद् यस्य वायोर्निर्दिष्टं स्थानं तत्रेतरौ स्थितौ।
दोषौ बहुविधान् व्याधीन् दर्शयेतां यथानिजम् ॥

कफावृते समानेऽस्वेदादयः स्युः। व्यान इत्यादि। पित्तावृते व्याने दाहादयः स्युः। सर्व्वाङ्गगः क्लमः क्लान्तिश्च। गुरुतेत्यादि। व्याने कफावृते सर्व्वगात्र-गुरुतादयः स्युः। हारिद्रेत्यादि। अपाने पित्तावृते हारिद्रमूत्रत्वादयः स्युः। भिन्नामेत्यादि। अपाने श्लेष्मणा संवृते भिन्नामश्लेष्मसंसृष्टगुरुवर्च्चः-प्रवर्त्तनादीनि स्युः। लक्षणानामित्यादि। पित्तकफावृते प्राणादौ पित्तस्य कफस्य च लक्षणानां मिश्रत्वमुपलक्ष्य मिश्रमावरणं कफपित्तावरणं वदेत् ॥ ७० ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—यद् यस्येत्यादि। यस्य प्राणादेर्वायोर्यत् स्थानं पूर्व्वं निर्दिष्टं तत्र वायोः स्थाने स्थितावितरौ पित्तकफौ दोषौ बहुविधान् व्याधीन् दर्शयेतां

भ्रम इत्यादि। मूर्च्छादीनि दाह इत्यादिना प्रागुक्तानि श्लेष्माणं शोषयेयुः। अत्र क्लिन्नावृते समाने अग्न्युत्तेजनाभावादुष्णोपघातो ज्ञेयः। गात्रविक्षेपसङ्गश्च गात्रविक्षेपणोपरमः। मिश्र-मावरणमिति कफपित्तमावरणम् ॥ ७० ॥

आवृतं श्लेष्मपित्ताभ्यां प्राणञ्चोदानमेव च ।
गरीयस्त्वेन पश्यन्ति भिषजः शास्त्रचक्षुषः ॥
विशेषाज्जीवितं प्राणे उदाने संश्रितं बलम् ।
स्यात् तयोः पीड़नात् हानिरायुषश्च बलस्य च ॥ ७१ ॥
सर्व्वेऽपि ते परिज्ञाताः परिसंवत्सरास्तथा ।
उपेक्षणादसाध्याः स्युरथ वा दुरुपक्रमात् ॥ ७२ ॥
हृद्रोगो विद्रधिः प्लीहा गुल्मोऽतिसार एव च ।
भवन्त्युपद्रवास्तेषामावृतानामुपेक्षणात् ॥
तस्मादावरणं वैद्यः पवनस्योपलक्षयेत् ।
पञ्चात्मकस्य वातेन पित्तेन श्लेष्मणापि वा ॥
भिषग्जितैस्ततः सम्यगुपलक्ष्य समाचरेत् ।
अनभिष्यन्दिभिः स्निग्धैः स्रोतसां शुद्धिकारकैः ॥ ७३ ॥

यथानिजं यथास्वम् । आवृतमित्यादि । श्लेष्मपित्ताभ्यामावृतं प्राणञ्चोदानञ्च सर्व्वेष्वावृतेषु वायुषु गरीयस्त्वेन पश्यन्ति । कस्मादित्यतस्तदाह—विशेषादित्यादि । यतो विशेषात् प्राणे संश्रितं जीवितमायुः, उदाने संश्रितं बलं स्यात् । तयोः प्राणोदानयोः पित्तकफाभ्यां पीड़नादायुषो बलस्य च हानिः स्यात् ॥ ७१ ॥

गङ्गाधरः—सर्व्वेऽपीत्यादि । ते सर्व्वेऽपि प्राणादय आवृता अपरिज्ञाताः सर्व्वतोभावेनाज्ञातास्तथा परिसंवत्सरा अब्दातीताः उपेक्षणाच्चासाध्याः स्युः । अथ दुरुपक्रमात् दुष्टचिकित्सयारम्भादसाध्याः स्युः ॥ ७२ ॥

गङ्गाधरः—हृद्रोग इत्यादि । पित्ताद्यावृतानां प्राणादीनामुपेक्षणात् हृद्रोगादय उपद्रवा भवन्ति । तस्मात् वैद्यः पवनस्य पञ्चात्मकस्य प्राणादेरावरणं वातेन

चक्रपाणिः—यथानिजानिति यथात्मीयान् । गरीयस्त्वेनेत्यधिकत्वेन । एतद्गरीयस्त्वे हेतुमाह—विशेषादित्यादि । संश्रितमित्यधीनम् । परिज्ञेया इति याथातथ्येन ज्ञातव्याः । सम्यग्ज्ञाता अपि उपेक्षणात् याथातथ्येन ज्ञाता अपि परिसंवत्सरात् तथेति परिसंवत्सराः उपेक्षणीयाः स्युरिति योज्यम् । हृद्रोग इत्यादिना उपद्रवान्याह । पञ्चात्मकस्येति प्राणादिभेदेन पञ्चस्वरूपस्य ॥ ७१—७३ ॥

कफपित्ताविरुद्धं यद् यच्च वातानुलोमनम्।
सर्व्वस्थानावृतेऽप्याशु तत् कार्य्यं मारुते हितम्।
यापना वस्तयः प्रायो मधुराः सानुवासनाः।
प्रसमीक्ष्य बलाधिक्यं मृदु वा स्रंसनं हितम् ॥
रसायनानां सर्व्वेषामुपयोगः प्रशस्यते।
शैलस्य जतुनोऽप्यर्थं पयसा गुग्गुलोस्तथा ॥
लेहं वा भार्गवप्रोक्तमभ्यसेत् क्षीरभुङ् नरः।
अभयामलकीयोक्तानेकादश मिताशनः ॥ ७४ ॥
अपानेनावृते सर्व्वं दीपनग्राहि भेषजम्।
वातानुलोमनं यच्च पक्वाशयविशोधनम् ॥
इति संक्षेपतः प्रोक्तमावृतानां चिकित्सितम्।
प्राणादीनां भिषक् कुर्य्यात् वितर्क्य स्वयमेव तत् ॥ ७५ ॥

स्वेतरेण पित्तेन कफेन चोपलक्षयेत्। उपलक्ष्य ततः परं भिषग्जितैरनभिष्यन्द्यादिभिः सम्यक् समाचरेत् ॥ ७३ ॥

गङ्गाधरः—अपरञ्च भिषग्जितमाह—कफेत्यादि। कफपित्तयोरविरुद्धं यत् यच्च वातानुलोमनं तत् सर्व्वस्थानावृते मारुते हितमाशु कार्य्यम्। यापना वस्तयो वक्ष्यन्ते सिद्धिषु मधुरा वस्तयः सानुवासना अनुवासनञ्च। एवं बलाधिक्यं प्रसमीक्ष्य मृदु स्रंसनं विरेचनं वा हितम्। सर्व्वेषां रसायनानां प्रयोगः प्रशस्यते शिलाजतुनः प्रयोगश्चात्यर्थं पयसा गुग्गुलोः प्रयोगः। तथा भार्गवप्रोक्तं लेहं च्यवनप्राशं क्षीरभुङ्नरोऽभ्यस्येत्। एवमभयामलकीयोक्तान् एकादश रसायनयोगान् मिताशनोऽभ्यसेत् ॥ ७४ ॥

गङ्गाधरः—अपानेनेत्यादि। अपानेनावृते प्राणादौ सर्व्वं दीपनादि भेषजं यच्च वातानुलोमनं पक्वाशयशोधनं तदभ्यसेत्। उपसंहरति—इति

चक्रपाणिः—प्रसमीक्ष्येत्यादौ बलाधिक्ये सति स्रंसनं मृदु कर्त्तव्यमित्यभिप्रायः। अत्यर्थं प्रशस्यत इति सम्बन्धः। लेहं वा भार्गवप्रोक्तमिति च्यवनप्राशम्, च्यवनो हि भार्गव उच्यते। उक्तं हि आयुर्व्वेदसमुत्थाने—"भार्गवश्च्यवनः कामी वृद्धः सन् विकृतिं गतः।" इति ॥ ७४ ॥

पित्तावृते तु पित्तघ्नैर्मारुतस्यानुलोमनैः।

कफावृते कफघ्नैश्च भिषक् कुर्य्यात् प्रतिक्रियाम् ॥ ७६ ॥

लोके वाय्वर्कसोमानां दुर्विज्ञेया यथा गतिः।

तथा शरीरे वातस्य पित्तस्यापि कफस्य च ॥

क्षयं वृद्धिं समत्वञ्च तथैवावरणं भिषक्।

विज्ञाय पवनादीनां न प्रमुह्यति कर्म्मसु ॥ ७७ ॥

तत्र श्लोकौ।

पञ्चात्मनः स्थानवशाच्छरीरे

स्थानानि कर्म्माणि च देहधातोः।

प्रकोपहेतुः कुपितश्च रोगान्

स्थानेषु चान्येषु वृतोऽवृतश्च ॥

संक्षेपत इत्यादि। आवृतानां प्राणादीनां चिकित्सितं यत् संक्षेपत इति प्रोक्तम्, भिषक् स्वयमेव तद् वितर्क्य विस्तरेण चिकित्सितं कुर्य्यात् ॥ ७५ ॥

गङ्गाधरः—पित्तेत्यादि। पित्तावृते पित्तघ्नैर्मारुतस्यानुलोमनैरित्येवं शेषं (कफावृते कफघ्नैर्मारुतानुलोमनैश्च प्रतिक्रियां) कुर्य्यात् ॥ ७६ ॥

गङ्गाधरः—लोक इत्यादि। यथा भूलोकादिलोके वाय्वर्कसोमानां गतिः दुर्विज्ञेया, तथा शरीरे वातपित्तकफानां गतिर्दुर्विज्ञेया। क्षयमित्यादि। पवनादीनां क्षयं वृद्धिं समत्वञ्च तथैवावरणं विज्ञाय भिषक् कर्म्मसु चिकित्सा-क्रियासु न प्रमुह्यतीति ॥ ७७ ॥

चक्रपाणिः—वातस्यानुलोमनश्चिकित्सितं कुर्य्यादिति नियोजनीयम्। वातादीनां दुर्विज्ञेयता दृष्टान्तेन दर्शयति लोक इत्यादि। क्षयमित्यादौ आवरणमपि क्षयवृद्धिसमत्वं निर्द्दिष्टमेव, तथापि आवरणस्य विशेषलक्षणचिकित्सार्थं पृथगभिधानम्। कर्म्मस्विति चिकित्सासु ॥ ७५—७७ ॥

चक्रपाणिः—पञ्चात्मन इत्यादिसंग्रहे पञ्चात्मनः स्थानवशात् इति च्छेदः। देहधातोरिति

वायोश्वरः प्राणभृतां करोति
क्रिया च तेषां निखिला निरुक्ता ।
तां देशसात्म्यर्त्तुबलान्यवेक्ष्य
प्रयोजयेच्छास्त्रमतानुसारी ॥ ७८ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़बलप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने वातरोगचिकित्सितं नाम अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तत्र श्लोकाविति। पञ्चात्मन इत्यादि। पञ्चात्मनः पवनस्य। वाणीश्वरः प्राणः। समापयति—अग्नीत्यादि॥ ७८॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च। अष्टाविंशेऽध्याय एतद्वातरोगचिकित्सिते। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्पतरौ पुनः। चिकित्सितस्थानजल्पे षष्ठस्कन्धे चिकित्सिते। वातरोगिक-जल्पाख्या शाखाष्टाविंशिका मता॥ २८॥

देहधारकरूपस्याविकृतस्य वायोरित्यर्थः। उक्तचिकित्साकरणापेक्षणीयं संग्रहेणाह तामित्यादि। देशाद्यपेक्षया सूत्रस्थाने विवृता देशादिभेदेन प्रकरणतया विस्तारिता प्रपञ्चिता ॥ ७८ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां वातव्याधिचिकित्सितं नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ २८ ॥

ऊनत्रिंशोऽध्यायः ।

अथातो वातरक्तचिकित्सितं व्याख्यास्यामः,
इति ह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

हुताग्निहोत्रमासीनमृषिमध्ये पुनर्व्वसुम् ।
पृष्टवान् गुरुमेकाग्रमग्निवेशोऽग्निवर्च्चसम् ॥
अग्निमारुततुल्यस्य संसर्गस्यानिलासृजोः ।
हेतुलक्षणभैषज्यान्यथास्मै गुरुरब्रवीत् ॥ २ ॥
लवणाम्लकटुक्षार-स्निग्धोष्णाजीर्णभोजनैः ।
क्लिन्नशुष्काम्बुजानूप-मांसपिण्याकमूलकैः ॥
कुलत्थमाषनिष्पाव-शाकादिपललेक्षुभिः ।
दध्यारनालसौवीर-शुक्ततक्रसुरासवैः ॥

गङ्गाधरः—अथोद्दिष्टक्रमाद् वातरक्तचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि। सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—हुताग्निहोत्रमित्यादि। अनिलासृजोः संसर्गस्य वातरक्तस्य, अथेत्येवं पृष्टवतेऽस्मै अग्निवेशाय ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—लवणाम्लेत्यादि। क्लिन्नं वा शुष्कं वाम्बुजादिमांसम्। पलल

चक्रपाणिः—वातव्याधिचिकित्सितानन्तरं वातरक्तचिकित्सितमुच्यते। वातरक्ताभ्यां जनितो व्याधिः वातरक्तं किंवा वात एव अवस्थान्तरप्राप्तं वातरक्तम्। अग्निमारुततुल्यस्येत्यनेन वातरक्तस्य दुर्निवारत्वं शीघ्रकारित्वञ्चाह। लवणेत्यादिना हेतुमाह। प्रायशः सुकुमाराणामित्यनेन सुकुमारशरीरे लवणादिहेतुसेवया शीघ्रं दुष्टवातशोणितं सम्भवतीति दर्शयति। संसृष्टमन्नं सुखेन भुञ्जते तेषां संसृष्टान्नसुखभोजिनाम्। अत्र लवणानि यद्यपि वातशोणितहेतुतयोक्तानि तथापि शोणितदुष्टिकारणम् एतत् प्राधान्यात् ज्ञेयम्। वातदुष्टिकारणन्तु कषायेत्यादिनोक्तम्, तत्र लवणादि

विरुद्धाध्यशनक्रोध-दिवास्वप्नप्रजागरैः।
प्रायशः सुकुमाराणां मिथ्याहारविहारिणाम्।
अचंक्रमणशीलानां कुप्यते वातशोणितम्॥
अभिघातादशुद्धाच्च प्रदुष्टे शोणिते नृणाम्।
कषायकटुतिक्तानां रूक्षाणामतिभोजनात्॥
हयोष्ट्रखरयानाम्बु-क्रीड़ाप्लवनलङ्घनैः।
उष्णे चात्यध्वगमनाद्व्यवायाद्वेगनिग्रहात्॥
वायुर्विवृद्धो वृद्धेन रक्तेनावरितः पथि।
कृत्स्नं संदूषयेद्रक्तं तज्ज्ञेयं वातशोणितम्॥
खुड्डं वातबलासाख्यमाढ्यवातञ्च नामभिः॥ ३॥

तिलकल्कः। सुकुमारा मृदुदेहावयवास्तेषां मिथ्याहारादीनाम्। अभिघातादित्यादि। अभिघाताशुद्धिभ्यां नृणां रक्ते दुष्टे कषायादीनामतिभोजनात् हययानादिभिर्विवृद्धो वायुर्वृद्धेन रक्तेन पथि वातस्य गमनस्रोतसि आवरितः सन् कृत्स्नं रक्तं सन्दूषयेत्। तद् वातशोणितं ज्ञेयम्। तच्च खुड्डादिकं नामभिरुच्यते॥ ३॥

च मिलितं सत् वातशोणितोत्पादकं भवति। यत्तु कुप्यते वातशोणितमिति अनेनं लवणादीनां वातशोणितकारणत्वमुक्तम्, तद् वातशोणितजनकशोणितदुष्टिकारणात् ज्ञेयम्। अशुद्धेरिति शुद्धिकालेऽसंशोधनात्। केचिदभिघाताद् अशुद्ध्या चेतिस्थाने अधुना वातवैषम्यमिति पठन्ति। अशुद्ध्या चेति चकारेण लवणादिषु प्रजागरैरित्यन्तं शोणितदुष्टिकारणं समुच्चिनोति। अत्र शोणितवातस्य विच्छिद्य हेतुवर्गपाठेन द्वयोरप्यत्र स्वतन्त्रं प्रकोपं दर्शयति। उष्णे काले च जनिताद् वातवैषम्यात्। वायुरित्यादिना सम्प्राप्तिमाह—वायुः क्रुध्यति स्रोतसि इति वृद्धोऽपि स्वहेतोर्वायुः पुनः शोणिताद्यावरणविशेषेण क्रुद्धः। व्यवहारार्थं तन्त्रान्तरप्रसिद्धसंज्ञाभेदानप्याह—खुडमित्यादि। खुडदेशप्राप्तं खुडः। वातस्यावरणेन बलमस्य यस्मिन् तत् शोणितमिति वातबलासम्। खुडशब्देन सन्धिरुच्यते। वातस्यावरणेन आढ्यानां प्रायो भवतीति आढ्यरोगः॥ १—३॥

तस्य स्थानं करौ पादावङ्गुल्यः सर्व्वसन्धयः ।
कृत्वादौ हस्तपादेषु मूलं देहं विधावति ॥
सौक्ष्म्यात् सर्व्वसरत्वाच्च पवनस्यासृजस्तथा ।
तद्द्रवत्वात् सरत्वाच्च देहं गच्छेत् सिरायणैः ॥
पर्व्वस्वभिहतं क्रुद्धं वक्रत्वादवतिष्ठते ।
स्थितं पित्तादिसंसृष्टं तास्ताः सृजति वेदनाः ॥
करोति दुःखं तेष्वेव तस्मात् प्रायेण सन्धिषु ।
भवन्ति वेदनास्तास्ता अत्यर्थं दुःसहा नृणाम् ॥ ४ ॥
स्वेदोऽत्यर्थं न वा कार्ष्ण्यं स्पर्शाज्ञत्वं क्षतेऽतिरुक् ।
सन्धिशैथिल्यमालस्यं सदनं पिड़कोद्गमः ॥
जानुजङ्घोरुकट्यंस-हस्तपादाङ्गसन्धिषु ।
निस्तोदः स्फुरणं भेदो गुरुत्वं सुप्तिरेव च ॥
कण्डूः सन्धिषु रुग् भूत्वा भूत्वा नश्यति चासकृत् ।
वैवर्ण्यं मण्डलोत्पत्तिर्वातासृक्पूर्व्वलक्षणम् ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—तस्येत्यादि। तस्य स्थानं करपादाङ्गुलीसन्धयः। तत्र हस्तपादेष्वादौ मूलं कृत्वा तद्वातशोणितं पवनस्यासृजश्च सौक्ष्म्यादितो देहं विधावति। तच्च वातशोणितं द्रवत्वात् सरत्वाच्च सिरायणैर्देहं गच्छेत्। पर्व्वसु क्रुद्धं तद्रक्तमभिहतं वक्रत्वादवतिष्ठते। तत्र स्थितं पित्तादिसंसृष्टं तास्ताः पित्तजा वेदनाः सृजति। करोति प्रायेण तत्र सन्धिषु दुःखं करोति॥ ४॥

गङ्गाधरः—पूर्व्वरूपमाह—स्वेद इत्यादि। स्वेदोऽत्यर्थं न वा स्वेदः।

चक्रपाणिः—वातशोणितस्य वैशेषिकं स्थानमाह। तस्य स्थानमित्यादि। करपादग्रहणेनैव अङ्गुलीनां ग्रहणे प्राप्ते अङ्गुलीनां बहुपर्व्वतया विशेषाधिष्ठानत्वोपदर्शनार्थं पुनरभिधानम्। मूलमास्थायेति आस्पदं कृत्वा। तत्र हेतुमाह—सौक्ष्म्यादित्यादि। सूक्ष्ममार्गानुसारित्वात्। वातशोणितस्य देहं सर्पतः विशेषेण पर्व्वस्थानम्। शिरायनैरिति शिरारूपैर्मार्गैः। वक्रत्वादिति पर्व्वणां वक्रत्वात्। पित्तादिसंसृष्टमिति पित्तेन कफेन च हेत्वन्तरयुक्तेन वायुना युक्तम्। तस्मादिति सन्धिष्ववस्थानात्। स्वेद इत्यादिना पूर्व्वरूपमाह। स्वेदोऽत्यर्थं न वेति च यद्यपि कुष्ठपूर्व्वरूपे उक्तं तथाप्यसमानभूरिसम्बन्धात् अन्यतरपूर्व्वरूपत्वे निश्चयः॥ ४। ५॥

उत्तानमथ गम्भीरं द्विविधं तत् प्रचक्षते।
त्वङ्मांसाश्रयमुत्तानं गम्भीरन्त्वन्तराश्रयम्॥
कण्डूदाहरुजायाम-तोदस्फुरणकुञ्चनैः।
अन्विता श्यावरक्ता त्वक् वाह्ये ताम्रा तथोच्यते॥
गम्भीरे श्वयथुः स्तब्धः कठिनोऽथ भृशार्त्तिमान्।
श्यावस्ताम्रोऽथवा दाह-तोदस्फुरणपाकवान्॥
रुग्विदाहान्वितोऽभीक्ष्णं वायुः सन्ध्यस्थिमज्जसु।
छिन्दन्निव चरत्यन्तं वक्रीकुर्व्वंश्च वेगवान्॥
करोति खञ्जं पङ्गुं वा शरीरे सर्व्वतश्चरन्।
सर्व्वैर्लिङ्गैस्तु विज्ञेयं वातासृगुभयाश्रयम्॥ ६॥

कार्ष्ण्यं शरीरस्य। यदि कुत्रचित् क्षतं भवति तदा तत्रातिरुग् भवति। सन्धिषु रुग् भूत्वा भूत्वा नश्यति॥ ५॥

गङ्गाधरः—उत्तानमित्यादि। त्वगाद्याश्रितमुत्तानं गम्भीरन्तु मेदोमज्जाद्यन्तराश्रयम्। तत्रोत्ताने लक्षणमाह—कण्डूदाहेत्यादि। वाह्ये उत्ताने वातरक्ते त्वक् कण्ड्वादिभिरन्विता श्यावरक्ता च भवति तथा ताम्रवर्णा चोच्यते। गम्भीर इत्यादि। गम्भीरे वातरक्ते यः श्वयथुः स स्तब्धादिः स्यात्। वायुस्तु सन्धिषु चास्थिषु मज्जसु च छिन्दन्निव चरति। वेगवानन्तं करपादाङ्गुलीमभृत्यङ्गं वक्रीकुर्व्वन् खञ्जं पाङ्गुल्यं वा सर्व्वतश्चरन् करोति। सर्व्वैरित्यादि। कण्ड्वादेरतदन्तैः सर्व्वैर्लिङ्गैरुभयाश्रयं उत्तानगम्भीराश्रयं वातासृक् विज्ञेयम्॥६

चक्रपाणिः—अवगाढानवगाढचिकित्साभेदार्थमाह—उत्तानमित्यादि। अन्तराश्रयमिति त्वङ्मांसव्यतिरिक्तगम्भीरधात्वाश्रयम्। सर्व्वैर्लिङ्गैरिति। उत्तरगम्भीरयुक्तैर्मिलित्वा अयञ्च तृतीयः प्रकारः, वाह्याभ्यन्तरप्रकारो वेति कृत्वा रोगसंग्रहे द्विविधं वातशोणितमुक्तम्। उत्तानमगाढमित्येके भाषन्ते। तत् तु न सम्यक्, कस्मात्? कुष्ठवदुत्तानं भूत्वा कालान्तरेण अवगाढं भवतीत्यनेन अद्वैविध्यं सिद्धम्। तदा आचार्य्ययोः परमात्मयोः सुश्रुताग्निवेशयोः एकस्यापि अप्रामाण्यं न सङ्गतमिति कृत्वा अविरोधमस्य व्याख्यास्यामः। तथाहि सुश्रुतेनोक्तम्। द्विविधं वातशोणितमुत्तानमवगाढञ्चेत्येके भाषन्ते तत्त तु न सम्यक्। तद्धि कुष्ठवदुत्तानीभूत्वा कालान्तरेणावगाढीभवति तस्माच्च द्विविधम्। उत्तानं वातशोणितं कुष्ठवद् गम्भीरं भवतीत्युच्यते। न तु सर्व्वमेव उत्तानं भूत्वा गम्भीरं भवतीति प्रतिज्ञायते। तेन यो ब्रूते उत्तानमेवावतिष्ठते तं प्रति सुश्रुत-

तत्र वातोऽधिको वा स्याद् रक्तं पित्तं कफोऽपि वा ।
संसृष्टैश्च समस्तैश्च यच्च तच्छृणु लक्षणैः ॥ ७ ॥
विशेषतः सिरायामस्तोदस्फुरणभेदनम् ।
शोथस्य कार्ष्ण्यं रौक्ष्यञ्च श्यावतावृद्धिहानयः ॥
धमन्यङ्गुलिसन्धीनां सङ्कोचोऽङ्गग्रहोऽतिरुक् ।
कुञ्चनस्तम्भने शीत-प्रद्वेषश्चानिलोत्तरे ॥
रक्ते शोथोऽतिरुक् तोदस्ताम्रश्चिमिचिमायते ।
स्निग्धरूक्षैः शमं नैति कण्डूस्वेदान्वितो भृशम् ॥
विदाहो वेदना मूर्च्छा स्वेदस्तृष्णा मदो भ्रमः ।
रागः पाकश्च भेदश्च शोषश्चोक्तानि पैत्तिके ॥
स्तैमित्यं गौरवं स्वेदः सुप्तिर्मन्दा च रुक् कफे ।
हेतुलक्षणसंसर्गाद् वदेद् द्वन्द्वं त्रिदोषजम् ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—तत्रेत्यादि । तत्रोभयाश्रये संसृष्टैश्च समस्तैश्च वातोऽधिकः स्यात् पित्तञ्च रक्तञ्च कफश्चाधिको भवति तल्लक्षणं शृणु ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—विशेषत इत्यादि । अनिलोत्तरे वातरक्ते सिरायामः सिराणां दैर्घ्यं तोदादीनि च । रक्त इत्यादि । रक्ते रक्ताधिके वातरक्ते यः शोथः सोऽतिरुक् तोदः इत्यादि स्यात् । विदाह इत्यादि । पैत्तिके पित्ताधिके वातरक्ते विदाहादयः स्युः । स्तैमित्यमित्यादि । कफे कफाधिके वातरक्ते स्तैमित्यादि स्यात् । हेतुलक्षणद्वन्द्वसर्व्वाणां संसर्गाद् द्वन्द्वं वातरक्तं त्रिदोषजञ्च वदेत् ॥ ८ ॥

वचनं बाधकम् । चरके तु उत्तानमेवावतिष्ठते इति नैवोक्तम् । किन्तु प्रथमोत्पत्तौ किञ्चिदुत्तानमुत्पद्यते किञ्चित् तु गम्भीरमिति, तेन न विरोधश्चरकसुश्रुतयोः ॥ ६ ॥

चक्रपाणिः—तत्र वातेऽधिके इत्यादौ पित्तवृद्धिः शोणितवृद्धिः कफवृद्धिश्च या । संसृष्टैरिति द्वित्रिमेलकैः, समस्तैरिति चतुर्मिलितैः । शिरायामेत्यादिना वाताद्युल्बणानां चतुर्णां लक्षणमाह । आयामो विस्तरणम्, श्यावता श्याववर्णत्वम् । श्वयथुरित्यादिना उद्रिक्तरक्तस्य विशेषणम् । द्वन्द्वं त्रिदोषजमित्यत्र अधिकशोणितानुबन्धोऽपि गृहीतव्यः । तेन वातादिचतुष्टयमेलकजम् अपि वातशोणितं ज्ञेयम् । अत एव द्वित्रिसर्व्वाधिकभेदात् द्विविधस्यापि वातशोणितस्य पूर्व्वोक्ताकृतिः

एकदोषानुगं साध्यं नवं याप्यं द्विदोषजम्।
त्रिदोषजमसाध्यं स्याद् यस्य च स्युरुपद्रवाः ॥ ९ ॥
अस्वप्नारोचकश्वास-मांसकोथशिरोग्रहाः।
मूर्च्छायमदरुक्तृष्णा-ज्वरमोहप्रवेपकाः ॥
हिक्कापाङ्गुल्यवीसर्प-पाकतोदभ्रमक्लमाः।
अङ्गुलीवक्रता स्फोटा दाहमर्म्मग्रहार्व्वुदाः ॥ १० ॥
एतैरुपद्रुतं वर्ज्ज्यं मोहेनैकेन वापि यत्।
संप्रस्रावि विवर्णञ्च स्तब्धमर्व्वुदकृच्च यत् ॥
वर्ज्जयेच्चैव सङ्कोच-करमिन्द्रियतापनम्।
अकृत्स्नोपद्रवं याप्यं साध्यं स्यान्निरुपद्रवम् ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—एकेत्यादि। एकदोषानुगं नवं वातरक्तं साध्यम्, द्विदोषजं याप्यम्, त्रिदोषजमसाध्यं स्यात्, यस्य च वाताद्यधिकस्यापि उपद्रवाः स्युस्तदप्यसाध्यं स्यात् ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—उपद्रवानाह—अस्वप्नेत्यादि। अस्वप्नाद्यर्व्वुदान्ता उपद्रवा भवन्ति ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—एतैरित्यादि। एतैः समस्तैरुपद्रवैरुपद्रुतं वातरक्तं वर्ज्ज्यं न त्वेकैकेन बहुभिर्वोपद्रुतम्। तत्रैकेन मोहेनोपद्रुतं यत् तदपि वर्ज्ज्यम्। मांसस्राविप्रभृतिकं यच्च तदपि विवर्ज्जयेत्। सङ्कोचकरमिन्द्रियतापनं यच्च तदपि वर्ज्जयेत्। नन्वनेकोपद्रवयुक्तं किं साध्यमित्यत आह—अकृत्स्नेत्यादि। एकाद्य-

पञ्चचत्वारिंशद्भेदा उक्ताः। करणादीनि तु प्रकरणान्तरेण षट्त्रिंशद्विधमुक्तम्। उक्तं हि—"वातोत्तरं प्रवृद्धासृक् पञ्चविंशतिविधं मतम्। पित्तात् षट्त्रिंशद्विधं योगात् कफाद् दशेति। एते भेदाः अनतिप्रयोजनत्वान्न विवृता ॥ ७ । ८ ॥

चक्रपाणिः—साध्यादिविभागमाह—एकदोषानुगमित्यादि। यस्य च स्युरुपद्रवा इति साध्यत्वेनोक्तस्यापि वक्ष्यमाणोपद्रवयोगादसाध्यता। त्रिदोषस्य असाध्यत्वेऽपि यद् वक्ष्यति "खजेनमथिता पेया वातरक्ते त्रिदोषजे" इति, तत् असंपूर्णलक्षणत्रिदोषजाभिप्रायेण। मूर्च्छा इव मूर्च्छा, पाङ्गुल्यं पङ्गुता। मोहेनैकेनेति इतरोपद्रवाणां मेलकेऽसाध्यत्वम्, मोहस्तु एक एव असाध्यताकर इत्यर्थः। ये तु मेहेनकेनेति पठन्ति ते मेहेन वातशोणितस्य विरुद्धोपक्रमतया मेहयोगेनासाध्यताम्

रक्तमार्गं निहन्त्याशु शाखासन्धिषु मारुतः ।
निविश्यान्योऽन्यमावाध्य वेदनाभिर्हरेदसून् ॥
तत्र मुञ्चेदसृक् शृङ्ग-सूच्यलावुजलौकसा ।
प्रच्छनैर्वा सिराभिर्वा यथादोषं यथाबलम् ॥
रुग्दाहतोदरागार्त्तादसृक् स्राव्यं जलौकसा ।
शृङ्गैस्तु वै चिमिचिमा कण्डूरुग् दूयनात् हरेत् ॥
देशाद्‌ देशं व्रजत् स्राव्यं सिराभिः प्रच्छनेन वा ।
अङ्गग्लानौ तु न स्राव्यं रूक्षे वातोत्तरे च यत् ॥
गम्भीरं श्वयथुं स्तम्भं कम्पं स्नायुसिरामयान् * ।
ग्लानिश्चापि ससङ्कोचां कुर्य्याद्‌ वायुरसृक्‌क्षयात् ॥

कृत्स्नेनोपद्रवेणोपद्रुतं वातरक्तं याप्यं निरुपद्रवन्त्वेकदोषानुगं साध्य स्यात् ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—अत्र साध्ये क्रियाथमाह—रक्तेत्यादि। वातरक्ते मारुतः शाखासन्धिषु निविश्य रक्तमार्गमाशु निहन्ति ततो रक्तश्च मारुतश्चान्योऽन्यमावाध्य वेदनाभिरसून् हरेत्। तत्रासृक् शृङ्गादिभिर्मुञ्चेत्। यथादोषमाह—रुगित्यादि। रुगादियुक्ताद् वातरक्तादसृक् जलौकसा मुञ्चेत। चिमिचिमादियुक्तात् शृङ्गैर्हरेत्। देशाद् देशं व्रजद् वातरक्तेऽसृक् सिराभिः प्रच्छनेन वा स्राव्यम्। अयोग्यमाह—अङ्गग्लानावित्यादि। अङ्गग्लान्यादौ कस्मान्न स्राव्यमित्यत आह—गम्भीरमित्यादि। अङ्गग्लानौ रूक्षे वातोत्तरे च वायुः (स्नायुसिरामुखात्)

आहुः। वातशोणितस्य हि प्रायेण मधुरशीतोपक्रमः, तद्विपरीतस्तु मेहस्येति विरुद्धोपक्रमता। विवर्णमिति विपरीतवर्णम्, विवर्णत्वमत्र तु वातानुपङ्गोपद्रवः ॥ ९—११ ॥

चक्रपाणिः—वातशोणितस्य रक्तहरणार्थं रूपमाह—रक्तमार्गमित्यादि। रक्तस्य मार्गं मारुतो निहन्ति, शाखासन्धिषु निविश्य रक्तनिरोधाद् अन्योऽन्यमावाध्य रक्तेन वातं वातेन च रक्तं आवाध्य वेदनाभिः हरेदसूनिति योज्यम्। अत एवाह। अत्र वातशोणिते असृक् विमुञ्चेदिति भावः। असृङ्मोक्षणेन आवरकव्यपगमात् वायुरपि प्रसन्नो भवति ततश्च व्याध्युपरमः। देशाद् देशं व्रजदिति प्रसरणशीलम्। स्रावनार्हे शोणितेऽपि अतिस्रावणाद् दोपमाह—गम्भीरमित्यादि।

* स्नायुसिरामयात् तथा स्नायुसिरामुखादिति वा पाठः क्वचित्।

खाञ्जादीन् वातरोगांश्च मृत्युञ्चात्यवसेचनात्।
कुर्य्यात् तस्मात् प्रमाणेन स्निग्धाद्रक्तं विनिर्हरेत् ॥ १२ ॥
विरेच्य स्नेहयित्वादौ स्नेहयुक्तैर्विरेचनैः।
रूक्षैर्वा मृदुभिः शस्तमसकृद्‌ वस्तिकर्म्म च ॥
सेकाभ्यङ्गप्रदेहान्न-स्नेहाः प्रायोऽविदाहिनः।
वातरक्ते प्रशस्यन्ते विशेषन्तु निबोध मे ॥ १३ ॥
वाह्यमालेपनाभ्यङ्ग-परिषेकोपनाहनैः।
विरेकास्थापनस्नेह-पानैर्गम्भीरमाचरेत् ॥ १४ ॥
सर्पिस्तैलवसामज्ज-पानाभ्यञ्जनवस्तिभिः।
सुखोष्णैरुपनाहैश्च वातोत्तरमुपाचरेत् ॥
विरेचनैर्घृ तक्षीर-पानैः सेकैः सवस्तिभिः।
शीतैर्निर्व्वापणैश्चापि रक्तपित्तोत्तरं जयेत् ॥

असृक्क्षयात् गम्भीरश्वयथुप्रभृतीन् कुर्य्यात्। अत्यवसेचनात्तु सर्व्वस्मिन्नेव वातरक्ते खाञ्ज्यादीन् कुर्य्यात्। तस्मात् स्निग्धाद् वातरक्तिपुरुषात् प्रमाणेन रक्तं विनिर्हरेत् ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—अथ क्रियान्तरमाह—विरेच्येत्यादि। आदौ स्नेहयित्वा वातरक्तिनं स्नेहयुक्तैर्विरेचनैः रूक्षैर्वा मृदुभिर्विरेचनैः विरेच्यासकृद्‌ वस्तिकर्म्म शस्तम्, सेकादयश्च वातरक्ते प्रशस्यन्ते, ततो विशेषन्तु निबोधेति ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—विशेषमाह—वाह्यमित्यादि। आलेपनादुपनाहान्तैर्वाह्यमुत्तानमुपाचरेत्। विरेकादिभिर्गम्भीरमुपाचरेत् ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—तत्र वातादिविशेषे विशेषमाह—सर्पिरित्यादि। सर्पिरादिभिः वातोत्तरमुत्तानमुपाचरेत्। विरेचनादिभिस्तु रक्तोत्तरं पित्तोत्तरञ्चोत्तानं

खाञ्जादीनिति खाञ्ज्यपाङ्गुल्यकुब्जत्वादीन् कुर्य्यादिति च्छेदः। प्रमाणेनेति अविकारिमात्रया ॥ १२ ॥

चक्रपाणिः—विरेचनविधानमाह। स्नेहयुक्तैः रूक्षैर्वेति विकल्पद्वयम्। स्नेहयुक्तविरेचनम् ईषत्स्निग्धविषयम्, रूक्षैस्तु विरेचनं अतिस्निग्धविषयम्। मृदुभिरित्यनेन वातक्षोभभयाद् अत्र तीक्ष्णविरेचनं निषेधयति। वस्तिकर्म्मेति अनुवासननिरूहरूपम्। प्रायोऽविदाहिन इति नितराम्

वमनं मृदु नात्यर्थं स्नेहसेकौ विलङ्घनम्।
कोष्णा लेपाश्च शस्यन्ते वातरक्ते कफोत्तरे ॥
कफवातोत्तरे शीतैः प्रलिप्ते वातशोणिते।
विदाहशोफरुक्कण्डू-विवृद्धिः स्तम्भनाद्भवेत् ॥
रक्तपित्तोत्तरे * दाहः क्लेदोऽवदारणं भवेत्।
उष्णैस्तस्माद्भिषक् दोष-बलं बुद्ध्वा चरेत् क्रियाम् ॥१५॥
दिवास्वप्नं ससन्तापं व्यायामं मैथुनं तथा।
कटूष्णगुर्वभिष्यन्दि-लवणाम्लञ्च वर्ज्जयेत् ॥ १६ ॥
पुराणयवगोधूम-नीवाराः शालिषष्टिकाः।
भोजनार्थे रसार्थन्तु विष्किरप्रतुदा हिताः ॥
आढ़क्यश्चणका मुद्गा मसूराः समुकुष्टकाः।
यूषार्थे बहुसर्पिष्काः प्रशस्ता वातशोणिते ॥
सुनिषण्णकवेत्राग्र-काकमाचीशतावरीम्।
वास्तुकोपोदिकाशाकं शाकं सौवर्च्चलं तथा ॥

जयेत्। वमनमित्यादि। कफोत्तरे उत्ताने वातरक्ते वमनादयः शस्यन्ते। द्वन्द्वजक्रियामाह—कफवातोत्तर इत्यादि। कफवातोत्तरे उत्ताने शीतैः प्रलिप्ते स्तम्भनाद् विदाहादिवृद्धिः स्यात्। पित्तरक्तोत्तरे तूष्णैर्लिप्ते दाहादिकं भवेत्। तस्माद दोषबलं बुद्ध्वा क्रियां चरेत् ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—वर्ज्ज्यान्याह—दिवेत्यादि। वातरक्ते दिवास्वप्नादिकं वर्ज्जयेत्॥१६

गङ्गाधरः—पथ्यान्याह—पुराणेत्यादि। पुराणयवादयो भोजनार्थं विष्किरादयो मांसरसार्थम्। यूषार्थे बहुसर्पिष्का आढ़क्यादयः शस्ताः। शाकन्तु

अविदाहिनः। विशेषमिति विशिष्टचिकित्सितम्। वाह्यमित्युक्त्वा कफोत्तरे वातोत्तरे च शीतप्रलेप-दोषमाह—कफवातोत्तर इत्यादि। शीतलेपेन विदाहोऽल उष्णरोधाद् भवतीति ज्ञेयम्। पित्तोत्तरे रक्तोत्तरे च उष्णैः प्रलेपैर्दोषमाह—रक्तपित्तोत्तर इत्यादि। दोषबलं बुद्ध्वा अनुगुणामेव क्रियामाचरेत्, वातकफोत्तरे उष्णा रक्तपित्तोत्तरे शीता मिश्रे च मिश्रा ॥ १२—१६ ॥

---

* वातपित्तोत्तरे इति क्वचित् पाठः।

घृतमांसरसे भृष्टं शाकसात्म्याय दापयेत्।
व्यञ्जनार्थे तथा गव्यं माहिषाजं पयो हितम्॥
इति संक्षेपतः प्रोक्तं वातरक्तचिकित्सितम्।
एतदेव पुनः सर्व्वं व्यासतः संप्रवक्ष्यते॥ १७॥
श्रावणीक्षीरकाकोली-जीवकर्षभकैः समैः।
सिद्धं समधुकैः सर्पिः सक्षीरं वातरक्तनुत्॥ १८॥
बलामतिबलां मेदामात्मगुप्तां शतावरीम्।
काकोलीं क्षीरकाकोलीं रास्नां मृद्वीकाञ्च पेषयेत्॥
घृतं चतुर्गुणक्षीरं तैः सिद्धं वातरक्तनुत्।
हृत्पाण्डुरोगवीसर्प-कामलाज्वरनाशनम्॥ १९॥
त्रायन्तिका तामलकी द्विकाकोली शतावरी।
कशेरुका कषायेण कल्कैरेभिः पचेद्घृतम्॥
दत्त्वा परूषकद्राक्षा-काश्मर्य्येक्षुरसान् समान्।
पृथक् विदार्य्याः स्वरसं तथा क्षीरं चतुर्गुणम्॥

सुनिषण्णकादिशाकम्। लवणं सौवर्च्चलम्। घृतेत्यादि। शाकसात्म्याय सुनिषण्णकादीनां शाकं घृतमांसरसे भृष्टं व्यञ्जनार्थं दापयेत्। तथा गव्यं माहिषमाजञ्च पयो हितमिति। इतीत्यादि स्पष्टम्॥ १७॥

गङ्गाधरः—व्यासत आह—श्रावणीत्यादि। श्रावणी मुण्डेरी। श्रावण्यादि-मधुकान्तैः कल्कैश्चतुर्गुणक्षीरे सिद्धं सर्पिः सर्व्ववातरक्तनुत्॥ १८॥

गङ्गाधरः—बलामित्यादि। बलादि-मृद्वीकान्तः कल्कः॥ १९॥

गङ्गाधरः—त्रायन्तिकेत्यादि। त्रायन्ती त्रायमाणा तामलकी भूम्यामलकी। त्रायन्तिकादीनां षण्णां घृतसमेन कषायेण एभिः षड्भिघृ तपादिकैः कल्कैश्च

चक्रपाणिः—सौवर्च्चलमिति सूर्य्यावर्त्तशाकम्। व्यञ्जनार्थमिति भोजनसाधनतया। आजं पयश्चेत्यादि उपक्रमः। एतदेवेति संक्षिप्तप्रयोगकथनं प्रपञ्चेन प्रपञ्चयति॥ १७॥

चक्रपाणिः—श्रावणी मुण्डी। चतुर्गुणक्षीरमित्यनेन द्रवान्तरभावात् चतुर्गुणक्षीरमेव घृतात् भवति। त्रायन्तीत्यादौ कल्कैरेभिरित्यनेन पृथक् विदार्य्यन्तानां कल्कत्वम्, कशेरुकाकषायः। परूषकस्वरसादीनां प्रत्येकं घृतसमानत्वे विदारीरसस्यापि तथा वचनात् समत्वम्। अत्र जतूकर्णः—

एतत् प्रायौगिकं सर्पिः पारूषकमिति स्मृतम्।
वातरक्ते क्षते क्षीणे वीसर्पे पैत्तिके ज्वरे ॥ २० ॥

पारूषकं घृतम्।

द्वे पञ्चमूले वर्षाभूमेरण्डं सपुनर्नवम्।
मुद्गपर्णीमहामेदा-माषपर्णीशतावरीः ॥
शङ्खपुष्पीमवाक्पुष्पीं रास्नामतिबलां बलाम्।
पृथक् द्विपलिकान् कृत्वा जलद्रोणे विपाचयेत् ॥
पादशेषं समं क्षीरं धात्रीक्षुच्छागलान् रसान्।
घृताढ़केन संयोज्य शनैर्मृद्वग्निना पचेत् ॥
कल्कं दत्त्वा च मेदे द्वे काश्मर्य्यफलमुत्पलम्।
त्वक्क्षीरीं पिप्पलीं द्राक्षां पद्मबीजं पुनर्नवाम् ॥
नागरं क्षीरकाकोलीं पद्मकं बृहतीद्वयम्।
वीरां शृङ्गाटकं भव्यमुरुमालं निकोठकम् ॥
खर्ज्जूराक्षोड़वादाम-मुञ्जाताभिषुकं तथा।
एतैर्घृताढ़के सिद्धे क्षौद्रं शीते प्रदापयेत् ॥

घृतं परूषकादीनां रस प्रत्येकं घृतसमं दत्त्वा विदार्य्याः स्वरसं घृताच्चतुर्गुणं तथा क्षीरं चतुर्गुणं दत्त्वा पचेत्। प्रायौगिकं नित्यं प्रयोगाय सम्पद्यते ॥ २० ॥

पारूषकं घृतम्।

गङ्गाधरः—द्वे पञ्चमूले इत्यादि। पुनर्नवाद्वयम्। अवाक्पुष्पी शतपुष्पा। द्विपञ्चमूलादीनां प्रत्येकं द्विपलं नीत्वा जलद्रोणं विपाचयेत्। पादशेषं तं क्वाथं षोड़शशरावं क्षीरञ्च षोड़शशरावं धात्रीरसं षोड़शशरावमिक्षुरसं षोड़शशरावं छागमांसरसं षोड़शशरावं घृताढ़केन घृतस्य षोड़शशरावेण सह संयोज्य

"रसैः परूषककाश्मर्य्यककशेरुकीविदारीद्राक्षेक्षूणां चतुष्के पयसि द्विकाकोलीतामलकीत्रायन्ती-शतावरीः पिष्ट्वा पिबेत् घृतं प्रयोगेण, तद् वातास्रजित् सर्पिः परूषकं नामेति ॥ १८—२० ॥

चक्रपाणिः—द्वे पञ्चमूल इत्यादौ वर्षाभूः श्वेतपुनर्नवा, अवाक्पुष्पी अधःपुष्पीति ख्याता।

सम्यक् सिद्धञ्च विज्ञाय सुगुप्तं सन्निधापयेत्।
कृतरक्षाविधं तच्च प्राशयेदक्षसम्मितम्॥
पाण्डुरोगं ज्वरं हिक्कां स्वरभेदं भगन्दरम्।
पार्श्वशूलं क्षयं कासं प्लीहानं वातशोणितम्॥
सर्व्वाङ्गैकाङ्गरोगांश्च मूत्रसङ्गञ्च नाशयेत्।
बलवर्णकरं धन्यं बलीपलितनाशनम्।
जीवनीयमिदं सर्पिर्वृष्यं बन्ध्यासुतप्रदम्।
अग्निवेशाय गुरुणा कृष्णात्रेयेण भाषितम्॥ २१॥

जीवनीयं घृतम्।

द्राक्षामधुकतोयाभ्यां सिद्धं वा ससितोपलम्।
घृतं पिबेत् तथा क्षीरे गुडूचीस्वरसे श्रृतम्॥ २२॥
जीवकर्षभकौ मेदामृष्यप्रोक्तां शतावरीम्।
मधुकं मधुपर्णीञ्च काकोलीद्वयमेव च॥
मुद्गमाषाख्यपर्ण्यौं च दशमूलं पुनर्नवाम्।
बलामृताविदारीश्च साश्वगन्धाश्मभेदकाः॥

मेदाद्वयादिकं कल्कं पादिकं दत्त्वा मृद्वग्निना शनैः पचेत्। अक्षसमं तद् घृतं प्राशयेत्। वीरां काकोलीं भव्यादिकं देशविशेषे स्वनामप्रसिद्धम्॥ २१॥

जीवनीयं घृतम्।

गङ्गाधरः—द्राक्षेत्यादि। द्राक्षामधुकक्वाथे चतुर्गुणेऽकल्कं घृतं पक्त्वा पादिकां सितोपलां प्रक्षिप्यालोड्य घृतं पिबेत्। तथा क्षीरे चतुर्गुणे श्रृतं ससितोपलं, गुड़ूचीस्वरसे चतुर्गुणे श्रृतं घृतं ससितोपलं पादिकां शर्करां प्रक्षिप्य पिबेत्॥ २२॥

गङ्गाधरः—जीवकेत्यादि। ऋष्यप्रोक्ता शूकशिम्बी। मधुपर्णी गुड़ूची अमृता च गुड़ूची तस्माद् भागद्वयम्। जीवकादीनां कल्कं जीवकादीनां कषायश्च क्षीरादीनां स्नेहसमत्वम्। सुगुप्तमिति वाताद्यस्पर्शनीयं यथा भवति तथा विधाय प्राशयेदिति। द्राक्षेत्यादौ ससितोपलमिति प्रक्षिप्तशर्करम्॥ २१। २२॥

कुर्य्यात् कल्कं कषायञ्च ताभ्यां तैलं घृतं पचेत् ।
लाभतश्च वसामज्ज धन्वप्रतुदवैष्किरम् ॥
चतुर्गुणेन पयसा तत् सिद्धं वातशोणितम् ।
सर्व्वदेहाश्रितं हन्ति व्याधीन् घोरांश्च वातजान् ॥ २३ ॥
स्थिरां श्वदंष्ट्रां वृहतीं सारिवाञ्च शतावरीम् ।
काश्मरीमात्मगुप्ताञ्च वृश्चीरं द्वे बले तथा ॥
एषां क्वाथे चतुःक्षीरे पृथक् तैलं पृथग् घृतम् ।
मेदा शतावरी यष्टी जीवकर्षभकौ बला ॥ *
पक्वा मात्रा ततः क्षीर-त्रिगुणाध्यर्द्धशर्करा ।
खजेन मथिता पेया वातरक्ते त्रिदोषजे ॥ २४ ॥

कुर्य्यात् ताभ्यां पादिककल्क-चतुर्गुणकषायाभ्यां तैलं घृतञ्चेति द्वयमेकीकृत्य चतुर्गुणेन पयसा पचेत्। लाभतस्तु धन्वादिवसामज्ज च तत्र दत्त्वा (समं चतुःस्नेहं चतुर्गुणेन क्षीरेण ताभ्यां पादिककल्कचतुर्गुणकषायाभ्यां) पचेत् ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—स्थिरामित्यादि। स्थिरादीनां क्वाथे तैलसमाने घृतसमे चतुर्गुणे क्षीरे तैलं घृतं वा मेदादिकल्केन पक्त्वा स्थाप्यम्, ततो मात्रा यावती पातुयोग्या सा क्षीरत्रिगुणा त्रिगुणदुग्धयुता सार्द्धैकगुणशर्करासहिता खजेन मथिता पेया, एवं प्रतिदिनं पेया। यद्यपि त्रिदोषमसाध्यमुक्तं तथापि चावलवद्वातरक्ते त्रिदोषजेऽपि यापनार्थमुक्तम् ॥ २४ ॥

चक्रपाणिः—ऋष्यप्रोक्ता अतिबला काला मञ्जिष्ठा मधुपर्णी विकङ्कतम्। धन्वप्रतुदवैष्किरमिति वसामज्जविशेषणम् ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—स्थिरामित्यादौ चतुःक्षीर इति चतुर्गुणं क्षीरम्। पृथक् तैलं पृथग् घृतमित्यनेन संमिश्रपाकं निषेधयति। क्षीरत्रिगुणा सार्द्धभागा शर्करा यस्यां मात्रायां सा त्रिगुणाध्यर्द्धशर्करा। खजः पञ्चाङ्गुलो हस्तः मन्थानो वा ॥ २४ ॥

---

* मेदाशतावरीयष्टी-जीवन्तीजीवकर्षभैरिति पाठान्तरम्।

तैलं पयः शर्कराञ्च पाययेद्वा सुमूर्च्छिताम्।
सर्पिस्तैलवसाक्षौद्रैर्मिश्रितं वा पिबेत् पयः॥
अंशुमत्या श्रृतः प्रस्थः पयसः ससितोपलः।
पाने प्रशस्यते तद्वत् पिप्पलीनागरैः श्रृतः॥
बलाशतावरीरास्ना-दशमूलैः सपीलुभिः।
श्यामैरण्डस्थिराभिर्वा वातार्त्तिघ्नं श्रृतं पयः॥
धारोष्णं मूत्रयुक्तं वा क्षीरं दोषानुलोमनम्।
पिबेद्वा सत्रिवृच्चूर्णं पित्तरक्तेऽनिलात्मके॥ २५॥
क्षीरेणैरण्डतैलं वा प्रयोगेण नरः पिबेत्।
बहुदोषो विरेकार्थं जीर्णे क्षीरौदनाशनः॥
कषायममृतानां वा घृतभृष्टं पिबेन्नरः।
क्षीरानुपानं त्रिवृता-चूर्णं द्राक्षारसेन वा॥ २६॥

गङ्गाधरः—तैलमित्यादि। तैलं पयः शर्करां युक्त्या खजेन सुमूर्च्छितां कृत्वा पाययेत्। सर्पिरादिभिः सह पयः खजेन मिश्रितं कृत्वा वा पिबेत्। अंशुमत्येत्यादि। अंशुमती शालपर्णी पयसोऽष्टमांशा जलं चतुःप्रस्थं पयसः प्रस्थः पक्त्वा पयोऽवशिष्टं पादिकां सितोपलां दत्त्वा पिबेत्। तद्वत् पिप्पली-नागरः श्रृतं ससितोपलं पयः पिबेत्। बलेत्यादि। बलादिभिरष्टमांशश्चतुर्गुणजले श्रृतं पयः श्यामादिभिरष्टमांशश्चतुर्गुणजले श्रृतं पयो वातार्त्तिघ्नम्। धारेत्यादि। धारोष्णं क्षीरं गोमूत्रयुक्तं दोषानुलोमनं पित्तरक्तेऽधिके वातरक्तेऽनिलात्मके च पिबेत्, अथवा धारोष्णं क्षीरं त्रिवृच्चूर्णयुक्तं दोषानुलोमनं पिबेत्॥ २५॥

गङ्गाधरः—क्षीरेणेत्यादि। एरण्डतैलं क्षीरेण प्रयोगेण नित्यं पिबेत्। जीर्णे क्षीरौदनमश्नीयात्। अमृतानां गुड़ूचीनां कषायं घृतभृष्टं क्षीरानुपानं पिबेत्, अथवा द्राक्षारसेन त्रिवृताचूर्णं पिबेद् विरेकार्थमित्यनुवर्त्तते॥ २६॥

चक्रपाणिः—अंशुमती शालपर्णी। ससितोपल इति शर्कराद्विपलम्। इयञ्च क्षीरमात्रा उत्तमाग्नीन् प्रति। धारोष्णमिति दोहकालमेव धारयति। अग्नियोगादिना उष्णीकृतं मूत्रक्षीरसमम्, सत्रिवृच्चूर्णं धारोष्णं क्षीरमिति सम्बन्धः। प्रयोगेणेत्यभ्यासेन॥ २५। २६॥

काश्मर्य्यं त्रिवृतां द्राक्षां त्रिफलां सपरूषकाम्।
शृतां पिबेद्ध विरेकार्थे लवणक्षौद्रसंयुताम्॥
त्रिफलायाः कषायं वा पिबेत् क्षौद्रेण संयुतम्।
धात्रीहरिद्रामुस्तानां कषायं वा कफाधिकः॥ २७॥
योगैश्च कल्पनिर्द्दिष्टैरसकृत् तं विरेचयेत्।
मृदुभिः स्नेहसंयुक्तैर्ज्ञात्वा वायुमनावृतम्॥
निर्हरेद्ध वा मलं तस्य सघृतैः क्षीरवस्तिभिः।
न हि वस्तिसमं किञ्चिद्ध वातरक्तचिकित्सितम्॥ २८॥
वस्तिवङ्क्षणपार्श्वोरु-पर्व्वास्थिजठरार्त्तिषु।
उदावर्त्ते च शस्यन्ते निरूहा सानुवासनाः॥
दद्याच्चेमानि तैलानि वस्तिकर्म्मणि बुद्धिमान्।
नस्याभ्यञ्जनसेके च दाहशूलहराणि च॥ २९॥
मधुपर्ण्याः * पलशतं कषाये पादशेषिते।
तैलाढ़कं समक्षीरं पचेत् कल्कैः पलोन्मितैः॥

गङ्गाधरः—काश्मर्य्यमित्यादि। काश्मर्य्यफलादिकां क्वाथयित्वा सैन्धव-क्षौद्रे प्रक्षिप्य विरेकार्थं पिबेत्। त्रिफलाया इत्यादि। त्रिफलाकषायं क्षौद्रयुक्तं पिबेत्। कफाधिको वातरक्ती धात्रीप्रभृतीनां कषायं वा पिबेत्॥ २७॥

गङ्गाधरः—योगैरित्यादि। कल्पस्थाने निर्द्दिष्टविरेचनयोगैर्मृदुभिः स्नेह-संयुक्तैरसकृत् तं नरं विरेचयेत्। निर्हरेदित्यादि। तस्य वा मलं सघृतक्षीर-वस्तिभिर्निर्हरेत्। हि यस्माद् वस्तिसमं वातरक्तचिकित्सितं नास्ति॥ २८॥

गङ्गाधरः—वस्तीत्यादि। वस्त्याद्यार्त्तिषु उदावर्त्ते च निरूहा अनुवासनञ्च शस्यन्ते। दद्यादित्यादि। इमानि वक्ष्यमाणानि तैलानि वस्तिकर्म्मणि अनुवासने दद्यात्। नस्यादौ च दाहादिहराणि तानि स्युः॥ २९॥

गङ्गाधरः—मधुपर्ण्या इत्यादि। मधुपर्णी गुड़ूची शतपले जलद्रोणः।

चक्रपाणिः—क्षीरप्रधानो वस्तिः क्षीरवस्तिः। मधुयष्ट्या इत्यत्रापि मधुकतुलायां जलद्रोणं

* मधुयष्ट्या इति चक्रधृतः पाठः।

शतपुष्पावरीमूर्व्वा-पयस्यागुरुचन्दनैः ।
स्थिराहंसपदीमांसी-द्विमेदामधुपर्णिभिः ॥
काकोलीक्षीरकाकोली-तामलक्यृद्धिपद्मकैः ।
जोवकर्षभजीवन्ती-त्वक्पत्रनखबालकैः ॥
प्रपौण्डरीकमञ्जिष्ठा-सारिवैन्द्रीवितुन्नकैः ।
चतुःप्रयोगात् तद्धन्ति तैलं मारुतशोणितम् ॥
सोपद्रवं साङ्गशूलं सर्व्वगात्रानुगं तथा ।
वातासृक्पित्तदाहार्त्ति-ज्वरघ्नं बलवर्णकृत् ॥ ३० ॥
मधुकस्य शतं द्राक्षा खर्ज्जूराणि परूषकम् ।
मधूकौदनपाक्यौ च प्रस्थं मुञ्जातकस्य च ॥
काश्मर्य्याढ़कमित्येतच्चतुर्द्रोणे पचेदपाम् ।
शेषेऽष्टभागे पूते च तस्मिंस्तैलाढ़कं पचेत् ॥
तथामलककाश्मर्य्य-विदारीक्षुरसैः समैः ।
चतुर्द्रोणेन पयसा कल्कं दत्त्वा विपाचितम् ॥

शतपुष्पादीनां प्रत्येकं पलं कल्कः। वितुन्नकस्तामलकीप्रभेदः भागद्वयं वा। चतुःप्रयोगादिह मोक्तवस्तिकर्म्मनस्याभ्यञ्जनसेकैः प्रयोगात् ॥ ३० ॥

मधुपर्ण्यादितैलम् ।

गङ्गाधरः—मधुकस्येत्यादि। यष्टीमधुपलशतं द्राक्षादीनां प्रत्येकं प्रस्थः। काश्मर्य्यस्य गम्भारीफलस्याढ़कं चतुर्द्रोणे जले पचेत्। अष्टभागे शेषे द्वात्रिंशच्छरावे तैलाढ़कं षोड़शशरावं आमलकरसं काश्मरीफलरसं विदारी-

दत्त्वा तैलाढ़कं पचेत्। वरी शतावरी। हंसपदी स्वनामख्याता। वितुन्नकं धान्यकम्। चतुःप्रयोगादिति पानाः...वस्तिनस्यप्रयोगात् ॥ २७—३० ॥

चक्रपाणिः—मधुकस्य शतमिति शतधा पाकेन मधुकपलशतात् सिद्धमित्यर्थः।

कदम्बामलकाच्चोड़-पद्मबीजकशेरुकम् ।
शृङ्गाटकं शृङ्गवेरं लवणं पिप्पलीं सिताम् ॥
जीवनीयञ्च संसिद्धं चौद्रप्रस्थेन संसृजेत् ।
नस्याभ्यञ्जनपानेषु वस्तौ चापि नियोजयेत् ॥
वातव्याधिषु सर्व्वेषु मन्यास्तम्भे हनुग्रहे ।
सर्व्वाङ्गैकाङ्गवाते च क्षतक्षीणे क्षतज्वरे ॥
सुकुमारकमित्येतत् वातानामयनाशनम् ।
स्थिरवर्णकरं तैलमारोग्यबलपुष्टिदम् ॥ ३१ ॥

सुकुमारकतैलम् ।

गुडूचीं मधुकं ह्रस्वां पञ्चमूलीं पुनर्नवाम् ।
रास्नामेरण्डमूलञ्च जीवनीयानि लाभतः ॥
पलानां शतकैर्भागैर्बलापञ्चशतं तथा ।
कोलबिल्वयवान् माषान् कुलत्थांश्चाढ़कोन्मितान् ॥
काश्मर्य्याणां सुशुष्काणां द्रोणं द्रोणशतेऽम्भसि ।
साधयेज्जर्ज्जरं धौतं चतुर्द्रोणञ्च शेषयेत् ॥

रसमिक्षुरसं तैलसमं दत्त्वा चतुर्द्रोणेन पयसा कदम्बादिकं कल्कं दत्त्वा पचेत् । पक्वे पूते शीते क्षौद्रप्रस्थं प्रक्षिप्य मिश्रयेत् । नस्याभ्यञ्जनपानेषु वस्तौ चेति चतुःप्रयोगे विनियोजयेत् । ओदनपाकी नीलझिण्टी ॥ ३१ ॥

सुकुमारकतैलम् ।

गङ्गाधरः—गुड़ूचीमित्यादि । ह्रस्वां पञ्चमूलीं शालपर्ण्यादिपञ्चमूलीं गुड़ूच्यादीनां जीवनीयान्तानां प्रत्येकं पलशतं बलायाः पञ्चशतपलं कोलादीनां प्रत्येकमाढ़कं काश्मर्य्यफलानां सुशुष्काणां द्रोणं द्वात्रिंशच्छरावं सर्व्वमेकत्र द्रोणशतेऽम्भसि चतुःषष्टिशतशरावेऽम्भसि साधयेत् चतुर्द्रोणं शेषं कुर्य्यात् ।

तैलद्रोणं पचेत् तेन दत्त्वा पञ्चगुणं पयः।
पिष्ट्वा त्रिपलिकांश्चैव चन्दनोशीरकेशरान्॥
पत्रैलागुरुकुष्ठानि तगरं मधुयष्टिकाम्।
मञ्जिष्ठाष्टपलञ्चैव तत् सिद्धं सार्व्वयौगिकम्॥
वातरक्ते क्षतक्षीणे भाराते क्षीणरेतसि।
वेपनोत्क्षिप्तभग्नानां सर्व्वाङ्गैकाङ्गरोगिणाम्॥
योनिदोषमपस्मारमुन्मादं विषमज्वरम्।
हन्यात् पुंसवनञ्चैतत् तैलाग्र्यममृताह्वयम्॥ ३२॥

अमृताख्यं तैलम्।

पद्मवेतसयष्ट्याह्व-फेनिलापद्मकोत्पलैः।
पृथक् पञ्चपलैर्द्दर्भ-बलाकिंशुकचन्दनैः॥
जले शृतैः पचेत् तैल-प्रस्थं सौवीरसम्मितम्।
लोध्रकालीयकोशीर-जीवकर्षभकेशरैः॥

तेन चतुर्द्रोणक्वाथेन तैलद्रोणं पञ्चगुणं पञ्चद्रोणं पयो दत्त्वा चन्दनादीनां मधुयष्टिकान्तानां प्रत्येकं त्रिपलं पिष्ट्वा मञ्जिष्ठाष्टपलञ्च कल्कं दत्त्वा पचेत्। सिद्धमेतत् तैलं सार्व्वयौगिकं पानाभ्यञ्जनादिषु सर्व्वेषु यौगिकम्। वातरक्त इत्यादौ श्रितमित्यूह्यम्॥ ३२॥ अमृताख्यं तैलम्।

गङ्गाधरः—पद्मेत्यादि। पद्मं पुष्पं वेतसोऽशोकः। फेनिलाः कोलं पद्मकं पद्मकाष्ठं दर्भ उलुया कश्चित् कुशमूलमाह। पद्मादीनां चन्दनान्तानां पृथक् पञ्चपलैरष्टगुणे जले शृतैः पादशेषैस्तैलप्रस्थं सौवीराम्लस्य च प्रस्थं लोध्रादीनां

गुडूच्यादीनां प्रत्येकं शतपलत्वम्। कोलादीनां प्रत्येकमाढ़कमानत्वम्। काश्मर्य्याणामिति गम्भारीफलानाम्। सार्व्वयौगिकमिति पानादिचतुःप्रयोगे यौगिकत्वम्। पुंसवनमिति पुंसूतिकारकम्॥ ३१। ३२॥

चक्रपाणिः—पद्मवेतसेत्यादौ फेनिला उपोदिका। सौवीरसम्मितमिति स्नेहसमं सौवीरकम्।

मद्यन्तीलतापत्र-पद्मकेशरपद्मकैः ।
प्रपौण्डरीककाश्मर्य्य-मांसीमेदाप्रियङ्गुभिः ॥
कुङ्कुमस्य पलार्द्धेन मञ्जिष्ठायाः पलेन च ।
महापद्ममिदं तैलं वातासृक्ज्वरनाशनम् ॥ ३३ ॥

महापद्मतैलम् ।

पद्मकोशीरयष्ट्याह्व-रजनीक्वाथसाधितम् ।
स्यात् पिष्टैः सर्ज्जमञ्जिष्ठा-वीराकाकोलिचन्दनैः ॥
खुड्डाकपद्मकमिदं तैलं वातास्रदाहनुत् ।
आत्रेयेणाग्निवेशाय भाषितं हितकाम्यया ॥ ३४ ॥

खुड्डाकपद्मतैलम् ।

* मधुपर्ण्याः पलं पिष्ट्वा तैलप्रस्थं चतुर्गुणे ।
क्षीरे साध्यं शतकृत्वस्तदेवं मधुकाच्छते ॥

कुङ्कुमान्तानां प्रत्येक पलार्द्धेन मञ्जिष्ठायाः पलेन च पचेत् । तत्र कुङ्कुमपलार्द्धं पत्रकल्कं दद्यादिति युक्तिः ॥ ३३ ॥ महापद्मतैलम् ।

गङ्गाधरः—पद्मकेत्यादि । महापद्मतैलादनन्तरमिदं खुड्डाकपद्मकसंज्ञत्वादिह पद्मकशब्देन पद्मपुष्पमेव न तु पद्मकाष्ठं महापद्मे प्रथमं पद्मशब्दोपादानात् पद्म-संज्ञा कृता तत इह पद्मशब्देनैवेति सामान्ये सति खुड्डाकविशेषणं न तु पद्मक-शब्देन पद्मकाष्ठग्रहणे संज्ञाहेतु पद्मसामान्यं भवति, खुड्डाकविशेषणञ्चानर्थकं स्यात् न च मध्ये निर्द्दिष्टेन पद्मकशब्देन संज्ञाकरणव्यवहार आचार्य्याणामिति पद्मपुष्पोशीरादीनां क्वाथे चतुर्गुणे सर्ज्जादिभिः पादिकैः कल्कैः साधितं खुड्डाक-पद्ममिदं तैलं वातास्रदाहनुत् स्यात् ॥ ३४ ॥ खुड्डाकपद्मतैलम् ।

गङ्गाधरः—मधुपर्ण्या इत्यादि । मधुपर्णी गुडूची तस्याः पलं पिष्ट्वा कल्कं दत्त्वा चतुर्गुणे क्षीरे तैलप्रस्थं साध्यमित्येवं शतकृत्वः साधयित्वा शतवार-

क्वोश्रादिभिः कार्षिकैः । कुङ्कुमञ्च द्विकार्षिकम् । खुड्डाकपद्ममिह अल्पपद्मकसंज्ञा वैद्य-व्यवहारार्था ॥ ३३ । ३४ ॥

चक्रपाणिः—शतेन यष्टिमधुकादित्यादौ यष्टिमधुपलशतं दशगुणेन क्षीरेण साध्यम् । तैले

* शतेन यष्टिमधुकात् साध्यं दशगुणं पयः । तस्मिंस्तैले चतुर्द्रोणे मधुकस्य पलेन तु । सिद्धं मधुककाश्मर्य्य-रसैर्वा वातरक्तनुत् ॥ इति चक्रसम्मतोऽधिकः पाठः ।

सिद्धं देयं विषोन्माद-वातास्रश्वासकासनुत्।
हृत्पाण्डुरोगवीसर्प-कामलादाहनाशनम् ॥ ३५ ॥

शतपाकमधुपर्णीतैलम्।

बलाकषायकल्काभ्यां तैलं क्षीरसमं पचेत्।
सहस्रं शतवारं वा वातासृग्वातरोगनुत्॥
रसायनमिदं श्रेष्ठमिन्द्रियाणां प्रसादनम्।
जीवनं बृंहणं स्वर्य्यं शुक्रासृग्दोषनुत् परम् ॥ ३६ ॥

सहस्रपाकं शतपाकं बलातैलम्।

गुडूचीक्वाथदुग्धाभ्यां तैलं द्राक्षारसेन वा।
सिद्धं मधुककाश्मर्य्य-रसैर्वा वातरक्तनुत्॥ ३७ ॥

गुडूच्यादीनि तैलानि।

आरनालाढ़के तैलं पादं सर्ज्जरसं घृतम्।
प्रभूते खजिते तोये ज्वरदाहार्त्तिनुत् परम् ॥ ३८ ॥

पाकादुत्तरं मधुकात् शते मधुकस्य पलशतं जलद्रोणे पक्त्वा पादशेषक्वाथे तदेवं सिद्धं विषादिनुद् देयम् ॥ ३५ ॥ शतपाकमधुपर्णीतैलम्।

<u>गङ्गाधरः</u>—बलेत्यादि। बलाकषायकल्काभ्यां बलायाश्चतुर्गुणकषायेण बलाया एव कल्केन पादिकेन क्षीरसमं तैलं पचेत्। सहस्रं वारान शतवारं वा ॥ ३६ ॥ सहस्रपाकशतपाके बलातैले।

<u>गङ्गाधरः</u>—गुडूचीत्यादि। गुडूच्याः क्वाथेन चतुर्गुणेन तैलसमेन दुग्धेन सिद्धमकल्कमेकं तैलम्। द्राक्षारसेन वा चतुर्गुणेनाकल्कं सिद्धमपरं तैलम्। मधुककाश्मर्य्ययोर्मिलितयो रसैः क्वाथैश्चतुर्गुणैः सिद्धमकल्कं तृतीयं तैलम् ॥३७

गुडूच्यादीनि तैलानि।

<u>गङ्गाधरः</u>—आरनालेत्यादि। आरनालस्याढ़कं तत्पादं तैलं सर्ज्जरसञ्च तैलसमं घृतञ्च तैलसममिति त्रयं तस्मिन्नारनाले पक्त्वावतार्य्य तस्य यथा-

चतुर्द्रोणे स्थितं, तदेव मधुकाच्छतमिति शतधापाकेन मधुकपलशतात् सिद्धमित्यर्थः। अनेन च मधुकपलशतसाधनोपदेशेन शतकृत्व इति शब्दस्य विपुलवाचितां निषेधयति ॥ ३५ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—बलाकषायेत्यादिनोक्तशतसहस्रपाके अत्यम्बुपाकात् स्नेहक्षयं पश्यन्तः शतगुणेन सह स्रगुणेन वा द्रवेण एकदैव पाकं व्याख्यानयन्ति। किन्तु तावती स्नेहमात्रा अत्र

समधूच्छिष्टमाञ्जिष्ठं ससर्ज्जरससारिवम्।
पिण्डतैलं तदभ्यङ्गात् वातरक्तरुजापहम्॥ ३६॥
पिण्डतैलम्।

दशमूलशृतं क्षीरं सद्यः शूलनिवारणम्।
परिषेकोऽनिलप्राये तद्वत् कोष्णेन सर्पिषा॥
स्नेहैर्मधुरसिद्धैर्वा चतुर्भिः परिषेचयेत्।
स्तम्भाक्षेपणशूलार्त्ते कोष्णैर्दाहे तु शीतलैः॥
तद्वद् गव्याविकच्छागैः क्षीरैस्तैलविमिश्रितैः।
निक्वाथैर्जीवनीयानां पञ्चमूलस्य वा भिषक्॥

योग्यं किञ्चित् तैलं तोये प्रभूते खजिते मन्थनदण्डेन मथिते सति तल्लेपनं ज्वरादिनुत् स्यात्॥ ३८॥

गङ्गाधरः—समधूच्छिष्टेत्यादि। तैलं प्रस्थोन्मितं मधूच्छिष्टादिचतुष्कं कल्कं पादिकं दत्वा चतुर्गुणे जले पक्त्वा वस्त्रपूतं कुर्य्यात् तत् पिण्डतैलम्॥ ३९॥
पिण्डतैलम्।

गङ्गाधरः—दशमूलेत्यादि। दशमूलमष्टमांशं क्षीराज्जलं चतुर्गुणं पक्त्वा क्षीरावशेषं, तेन परिषेकः प्रायानिले। तद्वत् कोष्णेन सर्पिषाऽनिलप्राये परिषेकः। स्नेहैरित्यादि। मधुरगणद्रव्यैः सिद्धैश्चतुर्भिः स्नेहैः स्तम्भाक्षेपणशूलार्त्तं कोष्णैः परिषेचयेत्। दाहे तु तैः शीतलैः परिषेचयेदिति। तद्वदित्यादि। तैलविमिश्रितैर्गव्यादिक्षीरैः कोष्णेन स्तम्भादिषु परिषेचयेद् दाहे तु शीतलैः।

पक्तव्या या पाकापेक्षया निःशेषा भवति। क्षीरञ्चात्र स्नेहवर्द्धकमस्ति तेन यथाश्रुतमेव आचार्य्यवचनं प्रमाणमिति पश्यामः, किञ्च प्रत्यासन्ने एव पाके रुद्रवत् स्नेहकल्कोद्गमनमत्र कर्त्तव्यम्। तेन स्नेहापेक्षयैव भवति। गुडूच्यादौ द्रवात् पादिकस्नेह इति न्यायात् प्रस्थं तैलस्य भवति। खजितमिति मथितम्॥ ३६—३८॥

चक्रपाणिः—समधूच्छिष्टेत्यादौ मधूच्छिष्टादीनि कल्कः जलञ्च द्रवं देयम्। पिण्डतैलभाषयात्र वस्त्रापूतमेव एतत् तैलं कर्त्तव्यम्। अत्र तैले एव सर्ज्जरसस्थाने मधूच्छिष्टादीनां प्रक्षेपात् तत् तैलं अभ्यङ्गे उच्यत इति जतूकर्णवचनादुन्नीयते, उक्तं हि—काञ्जिकसर्ज्जरसश्रुतं खजितं बहुना जलेन दाहहितम्। विकसानन्तासिक्थकसर्ज्जरसैर्युक्तं अभ्यञ्जनमिति॥ २९॥

द्राक्षेक्षुरसमद्यानि दधिमस्त्वम्लकाञ्जिकम्।
सेकार्थं तण्डुलक्षौद्र-शर्कराम्बु च शस्यते॥ ४०॥
कुमुदोत्पलपद्माद्यैर्मणिहारैः सचन्दनैः।
शीततोयानुगैर्दाहे प्रोक्षणं स्पर्शनं हितम्॥
चन्द्रपादाम्बुसंसिक्ते क्षौमपद्मदलच्छदे।
शयने पुलिनस्पर्शे शीतमारुतवीजिते॥
चन्दनार्द्रस्तनकराः प्रिया नार्य्यः प्रियंवदाः।
स्पर्शशीताः सुखस्पर्शा घ्नन्ति दाहं रुजं क्लमम्॥ ४१॥
सरागे सरुजे दाहे रक्तं विस्राव्य लेपयेत्।
मधुकाश्वत्थत्वङ्मांसी-वीरोडुम्बरशाद्वलैः॥
जलजैर्यवचूर्णैर्वा सयष्ट्याह्वपयोघृतैः।
सर्पिषा जीवनीयैर्वा पिष्टैर्लेपोऽर्त्तिदाहनुत्॥

जीवनीयानां निक्वाथैः पञ्चमूलस्य वा महतो निक्वाथैस्तद्वत् स्तम्भादौ कोष्णैर्दाहे तु शीतलैर्भिषक् परिषेचयेत्। द्राक्षेत्यादि। द्राक्षारसादिकं सेकार्थं पृथक् पृथक् शस्यतेऽनिलप्राये॥ ४०॥

गङ्गाधरः—कुमुदेत्यादि। वातरक्ते दाहे शीततोयानुगैः शीततोयसिक्तैः कुमुदादिभिः सचन्दनैः प्रोक्षणं स्पर्शनञ्च हितम्। चन्द्रेत्यादि। पुलिनस्पर्शे पुलिनदेशे विस्तारिते शयने शय्यायां चन्द्रपादेन चन्द्रकिरणेनाम्बुना वा सिक्ते क्षौमवस्त्रच्छदे पद्मदलच्छदे वा व्यजनकृतशीतमारुतवीजिते शयानस्य चन्दनार्द्रस्तनकराः प्रियाः प्रियंवदाः स्पर्शशीता नार्य्यः सुखस्पर्शा दाहादिकं घ्नन्ति॥ ४१॥

गङ्गाधरः—सराग इत्यादि। सरागादौ वातरक्ते रक्तं विस्राव्य मधुरादिभिः लेपयेत्। वीरा काकोली। शाद्वलः नवतृणस्थानमृत्तिका। जलजैरित्यादि। यष्ट्याह्वपयोघृतसहितैर्जलजैः पद्मादिपुष्पैर्यवैर्वा। जीवनीयैः

चक्रपाणिः—मधुरसिद्धैः स्नेहैरिति जीवनीयसिद्धस्नेहैः। तण्डुलेत्यादौ प्रत्येकं त्रिभिरम्बुशब्दः सम्बध्यते। शीततोयानुगैरिति शीततोयसिक्तैः। चन्द्रपादाम्बुसंसिक्त इति तुषारजल

एलापियालमधुक-विसं मूलञ्च वेतसात् ।
आजेन पयसा पिष्ट्वा प्रलेपो दाहरागनुत् ॥
प्रपौण्डरीकमञ्जिष्ठा-दार्व्वीमधुकचन्दनैः ।
सितोपलैरकासक्तु-मसूरोशीरपद्मकैः ॥
लेपो रुग्दाहवीसर्प-रुक्शोफविनिवारणः ।
पित्तरक्तोत्तरे त्वेते लेपान् वातोत्तरे शृणु ॥ ४२ ॥
वातघ्नैः साधितः स्निग्धः सक्षीरमुद्गपायसैः ।
तिलसर्षपपिण्डैर्वाप्युपनाहा रुजापहाः ॥
औदकप्रसहानूप-वेशवाराः सुसंस्कृताः ।
जीवनीयौषधस्नेह-युक्ताः स्युरुपनाहने ॥
स्तम्भतोदरुगायास-शोफाङ्गग्रहनाशनाः ।
जीवनीयौषधस्नेहा सपयस्का वसापि वा ॥
घृतं सहचरान्मूलं जीवन्ती छागलं पयः ।
लेपः पिष्टास्तिलास्तद्वत् भृष्टाः पयसि निर्वृताः ॥

पिष्टैः सर्पिषा युक्तैर्वा लेपः। एलेत्यादि। मूलञ्च वेतसादित्यशोकस्य मूलं वेतसवृक्षस्य मूलं वा। प्रपौण्डरीकेत्यादि। एरका शरमूलम्, रुक् साधारण-रुजा, वीसर्पस्य रुक्। पित्तेत्यादि। सराग इत्यादिभिरुक्तास्त्वेते प्रलेपा ज्ञेयाः। वातोत्तरे तु लेपान् शृणु ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—वातघ्नैरित्यादि। वातघ्नैर्भद्रदार्व्वादिभिः साधितः स्निग्ध उपनाहस्तथा सक्षीरमुद्गपायसैरुपनाहः तिलसर्षपपिण्डैर्वाप्युपनाहः, इत्येते तूपनाहा रुजापहाः। औदकेत्यादि। औदकादिमांसवेशवाराः सुसंस्कृताः जीवनीयौषधदशकेन घृतादिस्नेहेन च युक्ता उपनाहने स्युः। जीवनीयेत्यादि। दश जीवनीयौषधानि स्नेहाश्च तैलादयः सपयस्का वसा वा उपनाहने

निषिक्तः। पुलिनं नदीतटः। पुलिनस्पर्शेन शीते शयने। पयसि निर्वृता इति क्षीरे निर्वापिता।

क्षीरपिष्टमुमालेपमेरण्डस्य फलानि च।
कुर्य्याच्छूलनिवृत्त्यर्थं शताह्वां वाधिकेऽनिले ॥ ४३ ॥
समूलाग्रच्छदैरण्ड-क्वाथे द्विप्रास्थिकं पृथक्।
घृतं तैलं वसा मज्जा चानूपमृगपक्षिणाम् ॥
कल्कार्थे जीवनीयानि गव्यं क्षीरमथाजकम्।
हरिद्रोत्पलकुष्ठैला-शताह्वाश्वहनच्छदान् ॥
बिल्वमात्रान् पृथक् पुष्पं काकुभञ्चापि साधयेत्।
मधूच्छिष्टपलान्यष्टौ दत्त्वा शीतेऽवतारिते ॥
शूलेनैवार्द्दिताङ्गानां लेपः सन्धिगतेऽनिले।
वातरक्ते स्रुते भग्ने खञ्जे कुष्ठे च शस्यते ॥ ४४ ॥
शोफगौरवकण्ड्वादैर्युक्ते चास्मिन् कफोत्तरे।
मूत्रक्षारसुरापक्व-घृतमभ्यञ्जने हितम् ॥
पद्मकं त्वक् समधुकं शारिवा चेति तैर्घृतम्।
सिद्धं समधुशुक्तं स्यात् सेकाभ्यङ्गः कफोत्तरे ॥

स्युः। घृतमित्यादि। सहचरात् झिण्ट्या मूलम्। घृतादिभिर्लेप एकः। तद्वत्। भृष्टास्तिलाः पयसि पयसि क्षिप्ता [illegible]ता निर्व्वापिताः पिष्टा लेपस्तद्वत्। क्षीरपिष्टमित्यादि। अधिकेऽनिले वातरक्ते क्षीरपिष्टमुमालेपं कुर्य्यात्। एरण्डस्य फलानि च क्षीरपिष्टानि लेपं कुर्य्यात्। शताह्वां वा क्षी[illegible]पिष्टां लेपं कुर्य्यात् ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—समूलेत्यादि। एरण्डस्य समूलाग्रच्छदस्य क्वाथे चतुर्गुणे द्विप्रास्थिकं घृतं तैलं वा आनूपमृ[illegible]पक्षिणां वसा मज्जा वा तत्र कल्कार्थ जीवनीयानि दश हरिद्रादीन् काकुभं पुष्पं पृथक् प्रत्येकं बिल्वमात्रान् पलमात्रान गव्यक्षीरं स्नेहसममाजकं क्षीरञ्च स्नेहसममेकत्र साधयेत्। सिद्धं तत् पूतावतारिते अशीते उष्ण एव मधूच्छिष्टस्य अष्टौ पलानि दत्त्वा तेन लेपः शस्यते ॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—अथ कफोत्तरे विधिमाह—शोफेत्यादि। शोफादियुक्ते कफोत्तरे

क्षीरं तैलं गवां मूत्रं घृतञ्च कटुकैः शृतम् ।
परिषेके प्रशंसन्ति वातरक्ते कफाधिके ॥ ४५ ॥
लेपः सर्षपनिम्बार्क-हिंस्रादोरतिलैर्हितः ।
श्रेष्ठः सक्तुघृतक्षीर-कपित्थत्वग्भिरेव च ॥ ४६ ॥
गृहधूमो वचा कुष्ठं शताह्वा रजनीद्वयम् ।
प्रलेपः शूलनुद्‌ वात-रक्ते वातकफोत्तरे ॥
मधुशिग्रोर्हितं तद्वद्‌ वीजं धान्याम्लपेषितम् ।
मुहूर्त्तं लिप्तमम्लैश्च सिञ्चेद्‌ वातकफोत्तरे ॥
त्रिफलाव्योषपत्रैला-त्वक्क्षीरीचित्रकं वचा ।
विड़ङ्गं पिप्पलीमूलं लोमशां वृषकत्वचम् ॥
ऋद्धिं लाङ्गलिकां चव्यं समभागानि चूर्णयेत् ।
कल्कैर्लिप्त्वायसीं पात्रीं मध्याह्ने भक्षयेत् ततः ॥
वर्ज्जयेद्‌ दधिशुक्तानि क्षारं वैरोधिकानि च ।
वातास्रे सर्व्वदोषेऽपि हितं शूलार्द्दिते परम् ॥ ४७ ॥

ऽस्मिन् वातरक्ते। क्षीरमित्यादि। कटुकैस्त्रिकटुकादिभिः शृतं क्षीरादेरकैकं परिषेके प्रशंसन्ति ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—लेप इत्यादि। सर्षपादिभिर्लेपः कफाधिके वातरक्त हितः। सक्तुप्रभृतिभिर्लेपश्च श्रेष्ठः ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—गृहेत्यादि। वातकफोत्तरे गृहधूमादिप्रलेपः। मधुशिग्रोरित्यादि। रक्तशोभाञ्जनस्य वीजं धान्याम्लपेषितं तद्वद् वातकफाधिके हितम्। एतेन मुहूर्त्तं लिप्तमम्लैः काञ्जिकादिभिः सिञ्चेत्। त्रिफलेत्यादि। त्वक्क्षीरी वंशलोचना। लोमशा जटामांसी। त्रिफलादीनि चव्यान्तानि समभागानि चूर्णयेत् जलेन पेषयेत्। तैः कल्कैरायसीं लौहमयीं पात्रीं प्रातर्लिप्त्वा मध्याह्ने तान् कल्कान् भक्षयेदेवं प्रतिदिनं कुर्य्यात्, दध्यादिकं वर्ज्जयेत् ॥ ४७ ॥

तगरं त्वक् शताह्वैला मुस्तं कुष्ठं हरेणुका।
दारुव्याघ्रनखश्चाम्ल-पिष्टं वातकफास्रनुत्॥
बुद्ध्वा स्थानविशेषांश्च दोषाणाञ्च बलाबलम्।
चिकित्सितमिदं कुर्य्यादूहापोहविकल्पवित्॥ ४८॥
कुपिते मार्गसंरोधान्मेदसो वा कफस्य वा।
अतिवृद्धेऽनिले नादौ शस्तं स्नेहनबृंहणम्॥
व्यायामशोधनारिष्ट-मूत्रपानैर्विरेचनैः।
तक्राभयाप्रयोगैश्च क्षपयेत् कफमेदसी॥ ४९॥
बोधिवृक्षकषायन्तु प्रपिबेन्मधुना सह।
वातरक्तं जयत्याशु त्रिदोषमपि दारुणम्॥
पुराणयवगोधूम-मध्वरिष्टसुरासवैः।
शिलाजतुप्रयोगैश्च गुग्गुलोर्माक्षिकस्य च॥

गङ्गाधरः—तगरमित्यादि। तगरादिव्याघ्रनखान्तमम्लपिष्टं वायसीं पात्रीं प्रातर्लिप्तं मध्याह्ने भक्षयेदिति प्रकरणात्। अनुक्तमुपसंहर्त्तुमाह—बुद्ध्वेत्यादि। ऊहस्तर्कोऽपोहो वितर्कः॥ ४८॥

गङ्गाधरः—कुपित इत्यादि। मेदसः कफस्य वा मार्गसंरोधात् कुपितेऽनिलेऽतिवृद्धे वातरक्ते आदौ स्नेहनबृंहणं न शस्तम्, तत्र कफमेदसी व्यायामादिभिः क्षपयेत्॥ ४९॥

गङ्गाधरः—अपरञ्चाह—बोधीत्यादि। बोधिवृक्षोऽश्वत्थस्तस्य क्वाथं मधु प्रक्षिप्य पिबेत्। पुराणेत्यादि। गुग्गुलोः प्रयोगैर्माक्षिकस्य च प्रयोगैः।

उमा अतसी। अग्रच्छदानीति वरुणपत्राणि। अम्लैरिति काञ्जिकादिभिः। बुद्ध्वेत्यादि अवस्थाकर्त्तव्यमाह—ऊहापोहविकल्पविदिति पूर्व्वोक्तचिकित्सितस्य ऊहापोहविकल्पज्ञः॥ ४०—४८॥

चक्रपाणिः—कुपित इत्यादि। मेदसः कफस्य वा अतिवृद्ध्या कृतात् मार्गसंरोधात् कुपितेऽनिले आदौ स्नेहनं तथा बृंहणञ्च न शस्तमिति चकारार्थः। अत्र स्नेहनबृंहणानपेक्षे सति कर्त्तव्य-

पश्चाद्द वाते क्रियां कुर्य्याद्द वातरक्तप्रसादनीम् ।
गम्भीररक्तमाक्रान्तं स्याच्चेद्द वा तद्द विवर्ज्जयेत् ॥ ५० ॥
रक्तपित्ताधिके त्वामात् पाकमाशु नियच्छति ।
भिन्नं च्यवति वा रक्तं विदग्धं पूयमेव च ॥
तयोश्चिकित्सां व्रणवत् भेदशोधनदारणैः * ।
कुर्य्यादुपद्रवाणाञ्च क्रियां स्वां स्वां चिकित्सया ॥ ५१ ॥

तत्र श्लोकाः ।

हेतुः स्थानानि मूलञ्च यस्मात् प्रायेण सन्धिषु ।
कुप्यति प्राक् च तद्रूपं द्विविधस्य च लक्षणम् ॥
पृथग् भिन्नस्य लिङ्गञ्च दोषाधिक्यमुपद्रवाः ।
साध्यं याप्यमसाध्यञ्च क्रिया साध्यस्य चाखिला ॥

कफमेदसोः क्षपणे सति पश्चाद् वाते वातरक्तप्रसादनीं क्रियां कुर्य्यात्। गम्भीरेत्यादि। वातरक्तं गम्भीररक्तं चेदाक्रान्तं स्यात् तदा तं विवर्ज्जयेत् ॥ ५०

गङ्गाधरः—रक्तेत्यादि। रक्तपित्ताधिके तु आमादपक्वत्वादाशु पाकं नियच्छति। पक्वं भिन्नं वातरक्तं रक्तं वा च्यवति। तच्च विदग्धं पक्वं सत् पूयमेव च च्यवति। तयोरामं रक्तच्यावकं विदग्धं पूयच्यावकमित्येतयोश्चिकित्सां व्रणवद् भेदशोधनदारणैः कुर्य्यात्। उपद्रवाणाञ्चास्वमारोचकादीनां चिकित्सया स्वां स्वां क्रियां कुर्य्यादिति ॥ ५१ ॥

माह—व्यायामेत्यादि। एतत्क्रियोत्तरकालीनं कर्त्तव्यमाह—पश्चाद्वात इत्यादि। कफमेदोवृत एव निर्ज्जितकफमेदसि वाते वातरक्तप्रसादनी क्रिया कार्य्या, अत्रैवोक्ता स्नेहप्रयोगादिका। वातविकारत्वात् वातव्याधिचिकित्सित जनयेत्। एतच्च वातेन गम्भीर एव वातरक्ते प्रायो भवति इति दर्शयितुं गम्भीर इति कृतम्। गम्भीरानुगते हि वातरक्ते रक्तं बहुलमाक्रान्तं रक्तस्य हि रक्ताधारा त्वक् स्थानं तेन रक्तावसेचनमाचरेदिति ॥ ४९। ५० ॥

चक्रपाणिः—रक्तस्यावस्थिकं विधिमाह—रक्तेत्यादि। रक्तवृद्धया पित्तवृद्धया चेति रक्तपित्तातिवृद्धया पाकं नियच्छति वातरक्तमिति शेषः। तयोरित्यादि। वृद्धपित्तवृद्धरक्तकृतपाकयोः वातरक्तयोश्चिकित्सामतिदिशन्नाह व्यधेत्यादि। उपद्रवचिकित्सामाह— कुर्य्यादित्यादि ॥ ५९ ॥

---

* व्यधशोधनदारणैरिति चक्रसम्मतः पाठः ।

वातरक्तस्य निर्दिष्टा समासव्यासतस्तथा।
महर्षिणाग्निवेशाय तथैवावस्थिकी क्रिया॥ ५२॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़बलप्रतिसंस्कृते
चिकित्सितस्थाने वातरक्तचिकित्सितं नाम
एकोनत्रिंशोऽध्यायः॥ २६॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमुपसंहर्त्तुमाह—तत्र श्लोका इति। हेतुस्थानानीत्यादि। इति॥ ५२॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़वल-प्रतिसंस्कृत एव च। षष्ठे चिकित्सितस्थान एकोनत्रिंश एव च। वातरक्तचिकित्सिते त्वध्याये पुनरेव तु। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्पतरौ पुनः। चिकित्सितस्थानजल्पे षष्ठस्कन्धे चिकित्सिते। वातशोणितजल्पाख्या
शाखैकोनत्रिंशी मता॥ २९॥

चक्रपाणिः—हेतुस्थानानीत्यादि। दोषाधिक्यमुपद्रवाः साध्यं याप्यमसाध्यञ्चेति अनुक्रमेण संग्रहं करोति उपद्रवाणां स्तोकास्तोकभावित्वेन साध्यत्वासाध्यत्वयाप्यत्वख्यापनार्थम्॥ ५२॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां वातरक्तचिकित्सितं नाम ऊनत्रिंशोऽध्यायः॥ २९॥

त्रिंशोऽध्यायः ।

अथातो योनिव्यापच्चिकित्सितं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

तीर्थदिव्यौषधिमतश्चित्रधातुशिलावतः ।
पुण्ये हिमवतः पार्श्वे सुरसिद्धर्षिसेविते ॥
विहरन्तं तपोयोगात् तत्त्वज्ञानार्थदर्शिनम् ।
कृष्णात्रेयं जितात्मानमग्निवेशोऽनुपृष्टवान् ॥
भगवन् यदपत्यानां मूलं नार्य्याः परं नृणाम् ।
तद्विघातो गदैश्चासां क्रियते योनिमाश्रितैः ॥
तस्मात् तेषां समुत्पत्तिमुत्पन्नानाञ्च लक्षणम् ।
सौषधं श्रोतुमिच्छामि प्रजानुग्रहकाम्यया ।
इति शिष्येण पृष्टस्तु प्रोवाचर्षिवरोऽत्रिजः ॥ २ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथोद्दिष्टानुक्रमाद् योनिव्यापदिकचिकित्सितमाह—अथात इत्यादि। सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तीर्थेत्यादि। तीर्थानि दिव्यौषधयश्च तद्वतो हिमवतः पर्व्वतराजस्य चित्रधातुशिलावतः पार्श्वे पुण्ये सुरादिसेविते विहरन्तं कृष्णात्रेयं गुरुमग्निवेशोऽनुपृष्टवान्। यत् पृष्टवांस्तदाह। भगवन्नित्यादि। नृणामपत्यानां परं मूलं कारणं नार्य्या यद् भवति तद्विघातस्तासां नारीणां योनिमाश्रितगदैः क्रियते तस्मात् तेषां योन्याश्रितानां गदानामुत्पत्त्यादिकं श्रोतुमिच्छामि। इतीत्यादि। इति शिष्येणाग्निवेशेन पृष्टोऽत्रिजः पुनर्व्वसुः प्रोवाच ॥ २ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—वातरक्तचिकित्सानन्तरं पारिशेष्यात् वातकृतत्वाच्च योनिव्यापच्चिकित्सितमुच्यते। उक्तं हि—"न हि वाताहते योनिर्नारीणां संप्रदुष्यतीति।" दिव्यानि तीर्थानि गङ्गादीनि, दिव्याश्चौषध्यो ब्रह्मसुवर्च्चलैन्द्रीप्रभृतयः यस्मिन् स दिव्यतीर्थौषधिः। चित्रधातुः नानावर्णधातुः। तत्त्वज्ञानेन अर्थान् द्रष्टुं शीलं यस्य तं तत्त्वज्ञानार्थदर्शिनम्। मूलमिति कारणम्। तद्विघातो योनिव्यापत्कारणविघातः। तेषामिति योनिगदानाम्, समुत्पत्तिरिति उत्पत्तिः कारणं कार्य्योप-

विंशतिर्व्यापदो योनेर्निर्दिष्टा रोगसंग्रहे।
मिथ्याचारेण ताः स्त्रीणां प्रदुष्टेनार्त्तवेन च।
जायन्ते वीजदोषाच्च दैवाच्च शृणु ताः पृथक्॥ ३॥
वातलाहारचेष्टाया वातलायाः समीरणः।
विवृद्धो योनिमाश्रित्य योनेस्तोदं सवेदनम्॥
स्तम्भं पिपीलिकासृप्तिमिव कर्कशतां तथा।
करोति सुप्तिमायासं वातजांश्चापरान् गदान्।
सा स्यात् सशब्दरुक् फेन-तनुरूक्षार्त्तवानिलात्॥ ४॥
व्यापल्लवणकट्वम्ल-क्षाराद्यैः पित्तजा भवेत्।
दाहपाकज्वरोष्णार्त्ता नीलपीतसितार्त्तवा।
भृशोष्णकुणपस्रावा योनिः स्यात् पित्तदूषिता॥ ५॥

गङ्गाधरः—तद्यथा। विंशतिरित्यादि। रोगसंग्रहेऽष्टोदरीयेऽध्याये। ता योनिव्यापदः स्त्रीणां मिथ्याचारेण प्रदुष्टेनार्त्तवेन च जायन्ते वीजदोषाच्च जायन्ते दैवाच्च दिष्टाज्जायन्ते ताः पृथक् विंशतिं शृण॥ ३॥

गङ्गाधरः—वातलेत्यादि। वातलायाः जन्मप्रभृतिवातोल्वणप्रकृतिकाया नार्य्याः। पिपीलिकानां सृप्तिं सर्पणमिव आर्त्तवप्रवृत्तिकाले सशब्दं सरुक् च यथा स्यात् तथा सफेनं तनु चाघनं रूक्षञ्चार्त्तवं सा योनिः सृजेदिति। सशब्दाद्यार्त्तवा सा योनिः स्यात्॥ ४॥

गङ्गाधरः—व्यापदित्यादि। लवणादीनामतिसेवनात् पित्तजा योनेर्व्यापद् भवेत्। तस्य लक्षणमाह—दाहेत्यादि। सा पित्तदूषिता पित्तजव्यापद्युता योनिर्दाहाद्यार्त्ता नीलाद्यार्त्तवा भृशोष्णादिस्रावा स्यात्॥ ५॥

चारात्। रोगसंग्रह इति अष्टोदरीये। मिथ्याचारेण असम्यगाचरणेन। प्रदुष्टेनार्त्तवेनेति वातादिदुष्टार्त्तवेन योनिव्यापद् भवति। वीजदोषादिति वीजार्त्तवदोषात्। दैवादिति अकर्म्मवशात्। एतेषाञ्च यथायोग्यतया कारणत्वम् अग्रे वक्ष्यमाणकारणत्वभेदेन योनिव्यापत्सु उपपादितमेव, दैवन्तु सर्व्वत्रैव साधारणकारणम्॥ १—३॥

चक्रपाणिः—वातलाया इति विशेषेण वातलयोनिव्यापदुत्पादोपदर्शनार्थम्। पिपीलिकासृप्तिमिति पिपीलिका-परिसर्पणाकारा वेदना। सशब्दरुक्फेनतनुरूक्षार्त्तवेति एवम्भूतार्त्तवा भवति,

कफोऽभिष्यन्दिभिर्वृद्धो योनिञ्चेद्दूषयेत् स्त्रियाः ।
स कुर्य्यात् पिच्छिलां शीतां कण्डूग्रस्तामवेदनाम् ।
पाण्डुवर्णां तथा पाण्डु-पिच्छिलार्त्तववाहिनीम् ॥ ६ ॥
समाश्रित्य * रसान् सर्व्वान् दूषयित्वा त्रयो मलाः ।
योनिगर्भाशयस्थाः स्वैर्योनिं युञ्जन्ति लक्षणैः ।
सा भवेद्दाहशूलार्त्ता शुक्लपिच्छिलवाहिनी ॥ ७ ॥
पित्तरक्तकरैर्नार्य्या रक्तं पित्तेन दूषितम् ।
अतिप्रवर्त्तते योन्यां लब्धे गर्भेऽपि सासृजा ॥
योनिगर्भाशयस्थं चेत् पित्तं सं दूषयेदसृक् ।
सारजस्का मता कार्श्य-वैवर्ण्यजननी भृशम् ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—कफ इत्यादि। पाण्डुत्वमार्त्तवस्य कफकृतश्वेतमिश्रितत्वेन रक्तवर्णस्य ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—समाश्रित्येत्यादि। त्रयो मलाः सर्व्वान् रसान् शारीरान् दूषयित्वा योनिगर्भाशयस्थाः स्वैर्वातादिलिङ्गैर्योनिं युञ्जन्ति। ततः सा योनिर्दाहशूलार्त्ता शुक्लपिच्छिलद्रववाहिनी स्यात् ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—पित्तेत्यादि। पित्तरक्तकरैर्द्रव्यैः। सासृजा गर्भे लब्धेऽपि सार्त्तवा भवति। इत्येषा रक्तयोनिः। योनीत्यादि। योनिगर्भाशययोरुभयोः स्थितं दुष्टं पित्तञ्चेदार्त्तवं दूषयेत् तदा सा योनिररजस्का मता देहकार्श्यादिजननी ॥८॥

तेन वातिकरूपा योनिव्यापत्। एवमत्र पैत्तिकश्लैष्मिकसान्निपातिकयोनिव्यापदामपि पैत्तिक-कफजसान्निपातिकदोषप्रभवत्वं वर्णयन्ति। रक्तयोनिरिह असृग्दरसंज्ञया चिकित्साप्रस्तावे वक्तव्या। नैवम्, ये तु एतद्व्यापदां प्रदरं भिन्नमेव मन्यन्ते तेषामत्र विरोधः। इति प्रदर-चिकित्सार्थं प्रकरणान्तरम् अत्राध्याये पठिष्यन्ति। समश्नन्त्या इति पथ्यापथ्यमेलकेनोप-पन्नमन्नादि भक्षयन्त्याः ॥ ४—७ ॥

चक्रपाणिः—रक्तपित्तकरैरित्यादौ गर्भे लब्धेऽपि रक्तमतिप्रवर्त्तते तेनास्या गर्भो भवति। सा अप्रजा रक्तयोनिः इत्यर्थः। ये तु सासृजा इति पठन्ति ते यस्यां लब्धेऽपि गर्भे असृमति-प्रवर्त्तते सा तादृशरक्तस्रुत्या असृजा भवतीति वदन्ति। योनौ गर्भे तिष्ठतीति योनिगर्भाशयस्था सा अरजस्केति अनार्त्तवा ॥ ८ ॥

* समाश्रित्य इत्यत्र समश्नन्त्याः तथा गर्भेऽपि सासृजा इत्यत्र बीजेऽपि साऽप्रजा इति चक्रधृतः पाठः।

योन्यामधावनात् कण्डूर्जाताः कुर्व्वन्ति जन्तवः।
सा स्यादचरणा कण्ड्वा तयातिनरकाङ्क्षिणी ॥ ९ ॥
अतिव्यवायात् पवनः शोथसुप्तिरुजः स्त्रियाः।
योनौ करोति कुपितः सा चातिचरणा मता ॥ १० ॥
मैथुनादतिबालायाः पृष्ठकट्यूरुवङ्क्षणम्।
रुजयन् दूषयेद्‌ योनिं वायुः प्राक्चरणा हि सा ॥ ११ ॥
गर्भिण्याः श्लेष्मलाभ्यासाच्छर्द्दिनिश्वासनिग्रहात्।
वायुर्वृद्धः कफं योनिमुपनीय प्रदूषयेत् ॥
पाण्डुं सतोदमास्रावं श्वेतं स्रवति वा कफम्।
कफवातामयव्याप्ता सा स्याद्‌ योनिरुपप्लुता ॥ १२ ॥
पित्तलाया नृसंवासे क्षवथूद्गारधारणात्।
पित्तसम्मूर्च्छितो वायुर्योनिं दूषयति स्त्रियाः ॥

गङ्गाधरः—योनिरित्यादि। अधावनाद् योन्यां जन्तवो जाताः कण्डूं कुर्व्वन्ति। तया कण्डा सा योनिरतिनरकाङ्क्षिणी स्यादतो नाम्ना सा स्यादचरणा ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—अतिव्यवायादित्यादि। अतिव्यवायात् सा योनिरतिचरणा मता ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—मैथुनादित्यादि। अतिबालाया मैथुनात् सा योनिः प्राक्चरणा नाम ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—गर्भिण्या इत्यादि। उपप्लुता नाम योनिः ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—पित्तलेत्यादि। पित्तलाया नार्य्या यां योनिं नृसंवासे

चक्रपाणिः—अचरणा कण्ड्वा तयेति कृमिजनितयोनिकण्ड्वा। व्यवायस्यातिचरणेन व्यापत् अतिचरणा। रुजयन् इति दुःखयन्। उचितव्यवायकालात् प्राक् व्यवायाचरणात् प्राक्चरणा उच्यते। गर्भिण्या इत्यादौ आस्रावमिति श्लेष्मानिलस्रावम्। कफवातामयैः उपपन्ना उपप्लुता इत्युच्यते ॥ ९—१२ ॥

चक्रपाणिः—नृसंवासे इति रमणजनसान्निध्ये सर्व्वतः वातपित्तविकारोत्पन्नत्वात् परिप्लुता।

शूना स्पर्शासहा सार्त्तिर्नीलपीतमसृक् स्रवेत् ।
श्रोणिवङ्क्षणपृष्ठार्त्ति-ज्वरार्त्तायाः परिप्लुता ॥ १३ ॥
वेगोदावर्त्तनाद्‌ योनिमावर्त्तयति मारुतः ।
सा रुगार्त्ता रजः कृच्छ्रेणोदावृत्य विमुञ्चति ॥
आर्त्तवे या विमुक्ते तु तत्क्षणं लभते सुखम् ।
रजसो गमनादूर्द्ध्वं ज्ञेयोदावर्त्तिनी बुधैः ॥ १४ ॥
अकाले वाहमानाया गर्भेण पिहितोऽनिलः ।
कर्णिकां जनयेद्‌ योनौ श्लेष्मरक्तेन मूर्च्छितः ॥
रक्तमार्गविरोधिन्या तया कर्णिकयान्विता ।
सा योनिः सर्व्वभिषजा नामतः कर्णिनी मता ॥ १५ ॥
रौक्ष्याद्‌ वायुर्यदा गर्भं जातं जातं विनाशयेत् ।
दुष्टशोणितजं नार्य्याः पुत्रघ्नी नाम सा मता ॥ १६ ॥

पुंसम्भोगे क्षवथूद्गारधारणात् पित्तसंमूर्च्छितोऽनिलो दूषयति सा योनिः परिप्लुता नाम ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—वेगेत्यादि। वेगानामुदावर्त्तनादधो वेगधारणात्। उदावृत्य ऊर्द्ध्वं मारुतेनावृत्य बद्धम्। इत्येवं प्रकारेण रजस ऊर्द्धगमनादुदावर्त्तिनी नाम योनिः ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—अकाल इत्यादि। अकाले वाहमानायाः अल्पकाले गर्भं वहन्त्या गर्भेण पिहितोऽनिलः। कर्णिकां पद्मकर्णिकामिव चक्रिकाम्, सा कर्णिनी नाम योनिः ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—रौक्ष्यादित्यादि। पुत्रघ्नी नाम सा योनिः ॥ १६ ॥

योनिमुदावर्त्तयते इति योनिमुदावर्त्तवृत्तां करोति। विकारेण रजसः ऊर्द्धगमनात् उदावर्त्तिनीति उच्यते। वाहमानाया इत्यादि अप्राप्तगर्भनिष्क्रमणकाले प्रवाहणं कुर्व्वन्त्याः। कर्णिकामिति कर्णिकाकारं ग्रन्थिम् ॥ १३—१५ ॥

चक्रपाणिः रौक्ष्यादिति रूक्षगुणोत्कर्षात्, दुष्टशोणितजमिति वचनादिह वायुना दुष्टिरपि क्रियते इति दर्शयति। अत्र च यद्यपि सामान्येनैव गर्भविनाश उक्तः, तथापि पुत्रस्यैव प्राधान्याद्

व्यवायमतितृप्ताया भजन्त्यास्त्वन्नपीड़ितः ।
वायुर्मिथ्यास्थिताङ्गाया योनिस्रोतसि संस्थितः ॥
योनेर्मुखं वक्रयति सास्थिमांसानिलार्त्तिभिः ।
भृशार्त्तिर्मैथुनासक्ता योनिरन्तर्मुखी मता ॥ १७ ॥
गर्भस्थायाः स्त्रिया रौक्ष्याद् वायुर्योनिं प्रदूषयेत् ।
मातृदोषादणुद्वारां कुर्य्यात् सूचीमुखी तु सा ॥ १८ ॥
व्यवायकाले रुन्धन्त्या वेगान् प्रकुपितोऽनिलः ।
कुर्य्याद् विण्मूत्रसङ्गार्त्तां शोषं योनिमुखस्य च ॥
षड़हात् सप्तरात्राद् वा शुक्रं गर्भाशयं गतम् ।
सरुजं नीरुजं वापि या स्रवेत् सा तु वामिनी ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—व्यवायमित्यादि । भोजनेनातितृप्ताया नार्य्याः व्यवायं भजन्त्या मिथ्यास्थिताङ्गाया अन्नपीड़ितो वायुः । सा योनिरन्तर्मुखी मता ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—गर्भस्थाया इत्यादि । यस्या दुहिता गर्भस्था तस्या मातृदोषाद् रुक्षाद्याहारविहाराद् योन्यारम्भकवीजभागस्य रौक्ष्याद् वायुर्गर्भनिर्म्माता वायुः योनिं प्रदूषयेत्, अणुद्वारां सूक्ष्मद्वारां तस्या दुहितुर्योनिं कुर्य्यात् । सा योनिः सुचीमुखी नाम मता ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—व्यवायेत्यादि । या नारी व्यवायकाले समुपस्थितान् वेगान् विण्मूत्राणां रुणद्धि, तस्या अनिलः कुपितः सन् तां विण्मूत्रसङ्गार्त्तां कुर्य्यात् । योनिमुखस्य च शोषं कुर्य्यादिति शुष्का नाम योनिः । षड़हादित्यादि । या योनिः षड़हात् सप्तरात्राद् वा गर्भाशयगतं शुक्रं सरुजं नीरुजं वा स्रवेत् सा योनिर्वामिनी नाम ॥ १९ ॥

पुत्रघ्नीति व्यपदेशो ज्ञेयः । व्यवायमतितृप्ताया इत्यादौ अतितृप्तायाः व्यवायं भजन्त्याः मिथ्यास्थिताङ्गायाः मिथ्यास्थिताङ्गत्वेन वक्रतया अन्तः मुखनयनमभिप्रेतम् । गर्भस्थाया इत्यादौ रौक्ष्यादिति रूक्षगुणात् । मातृदोषादिति मातुः गर्भकाले वातप्रकोपहेतुरूपाचारात् ॥ १६—१८ ॥

चक्रपाणिः—शोषं योनिमुखस्येत्यनेन योनिमुखशोषात् शुष्कयोनिसंज्ञा । षड़हादित्यादिना

वीजदोषात् तु गर्भस्थ-मारुतोपहताशया ।
ऋतुद्वेषिण्यस्तनी या षण्डी स्यादनुपक्रमा ॥ २० ॥
विषमदुःखशय्याति-मैथुनात् कुपितोऽनिलः ।
गर्भाशयस्य योन्याश्च मुखं विष्टम्भयेत् स्त्रियाः ।
असंवृतमुखी सार्त्तिः सफेनार्त्तववाहिनी ।
मांसोत्सन्ना महायोनिः पर्व्ववङ्क्षणशूलिनी ॥ २१ ॥
इत्येतैर्लक्षणैः प्रोक्ता विंशतिर्योनिजा गदाः ।
न शुक्रं धारयत्येभिर्दोषैर्योनिरुपद्रुता ॥
तस्माद् गर्भं न गृह्णाति स्त्री गच्छत्यामयान् बहून् ।
गुल्मार्शःप्रदरादींश्च वाताद्यैश्चातिपीड़नम् ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—वीजेत्यादि। या नारी जन्मकाले वीजदोषाद् गर्भस्थमारुतेन गर्भाशयारम्भकवायुना उपहतगर्भाशया जाता सा ऋतुद्वेषिणी चास्तनी च भवति, तस्याः सा योनिः षण्डी, सा पुनरनुपक्रमा न साध्या ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—विषमेत्यादि। कुपितोऽनिलः गर्भाशयस्य योन्याश्च मुखं विष्टम्भयेत् स्तम्भयेत् विवृतमेव वर्त्तते, सा विवृता नाम खलु असंवृतमुखी महायोनिर्नाम च ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—इत्येतैरित्यादि। एभिर्दोषैरुपद्रुता योनिर्न शुक्रं धारयति। तस्मादित्यादि। गुल्मार्शःप्रदरादींश्चेति गुल्मार्शसी उक्ते प्रदरं वक्ष्यते ॥ २२ ॥

शुक्रवमनात् वामिनीति उच्यते। मारुतोपहताशयेति मारुतोपहतगर्भाशया। वीजदोषादिति सामान्यवचनेनापि आर्त्तवरूपवीजदोष एवात्र ज्ञेयः, गर्भाशयोपघातकरत्वात्। उक्तं हि—यदा यस्याः शोणितं गर्भाशयवीजभागं प्रकोपमापद्यते तदा वन्ध्यां जनयति। विषममिति क्रिया-विशेषणं विषमं यथा भवति तथा मैथुनादित्यर्थः। विष्टम्भयेदिति विस्तारयेत्। मांसोत्सन्नेति उत्सन्नमांसा ॥ १९—२१ ॥

चक्रपाणिः—दोषैर्योनिरुपद्रुतेत्यनेन दोषशब्देन योनिदूषका यथोक्ता गदा उच्यन्ते। उक्तं हि—रोगा हि दोषशब्दं लभन्ते। तस्मादिति। योन्युपद्रवान् प्रदरादीन् हृत्यस योनिव्यापच्छेषं प्रदरमाहुः। तेन योनिव्यापदभावे प्रदरदोषोत्पादं वर्णयन्ति, ये तु योनिव्यापद्भिन्नमेव

आसां षोड़श यास्त्वन्त्या आद्ये द्वे पित्तदोषजे ।
परिप्लुता वामिनी च वातपित्तात्मिके मते ।
कर्णिन्युपप्लुते वात-कफात् शेषास्तु वातजाः ।
देहं वातादयस्तासां स्वैर्लिङ्गैः पीड़यन्ति हि ॥ २३ ॥
स्नेहनस्वेदवस्त्यादि वातजास्वनिलापहम् ।
कारयेद्र रक्तपित्तघ्नं शीतं पित्तकृतासु च ॥
श्लेष्मजासु तु रूक्षोष्णं कर्म्म कुर्य्याद्द विचक्षणः ।
सन्निपाते विमिश्रन्तु संसृष्टासु च कारयेत् ॥ २४ ॥
स्निग्धस्विन्नां तथा योनिं दुःस्थितां स्थापयेत् पुनः ।
पाणिना नामयेज्जिह्मां संवृतां वर्द्धयेत् पुनः ॥

गङ्गाधरः—आसामित्यादि । आसां विंशतेर्व्यापदां मध्ये पित्तरक्तकर-रित्यादिभिरुक्ता यास्त्वन्त्याः षोड़शयोनिव्यापदस्तासामाद्ये द्वे सासृजा चारजस्का चेति द्वे पित्तजे । शेषास्तु चतुर्द्दश वातजाः । देहमित्यादि । हि यस्मात् तासां देहं वातादयः पीड़यन्ति, तस्माद् वातजासु योनिव्यापत्सु अनिलापहं स्नेहनादि कारयेत् । पित्तकृतासु रक्तपित्तघ्नं शीतं कारयेत् । श्लेष्मजासु तु रूक्षोष्णं कर्म्म कुर्य्यात् । सन्निपाते विमिश्रं तिसृषूक्तं कर्म्म विशेषेण मिश्रीकृत्य कुर्य्यात् । संसृष्टासु परिप्लुतावामिन्योर्वातपित्तोक्तं विमिश्रं कारयेत् । कर्णिन्युपप्लुतयोर्वातकफोक्तं विमिश्रं कारयेत् ॥ २३ । २४ ॥

गङ्गाधरः—विशेषेण कर्म्म चाह—स्निग्धेत्यादि । स्निग्धस्विन्नां कृत्वा दुःस्थितां योनिं स्थापयेत् पुनः सुस्थितां कुर्य्यात्, जिह्मां कुटिलां योनिं पाणिना

प्रदरमिच्छन्ति तेषामत्र विरोधो नास्त्येव । सम्प्रति आद्यव्यापच्चतुष्टयं त्यक्त्वा शेषषोडश-व्यापत्सु वातादिकृतं चिकित्साज्ञानार्थं दोषविभागं दर्शयन्नाह—आसामित्यादि । आद्ये द्वे इति रक्तयोन्यरजस्के । देहं वातादय इति तासां वातादिविभागेन उक्तयोनिव्यापदां वातादयो देहमिति स्वैर्लिङ्गैः पीड़यन्ति तेन वाताद्यहितत्वं तासामुपपन्नम् इति भावः । अन्ये तु देहशब्देनात्र योनिस्थानमेवोच्यत इत्याहुः ॥ २२ । २३ ॥

चक्रपाणिः—लिङ्गानन्तरं चिकित्सामाह—स्नेहनेत्यादि । स्नेहनादीनाम् अनिलापहत्वे सिद्धेऽपि अनिलापहमिति विशेषेण अनिलापहद्रव्यकृतस्नेहनादिप्रतिपादनार्थम् । संसृष्टासु इति द्वन्द्वजासु । [illegible] । स्निग्धस्विन्नामिति द्वन्द्वं [illegible] । जिह्मामिति वक्राम्,

प्रवेशयेन्निःसृताञ्च विवृतां परिवर्त्तयेत् ।
योनिः स्थानापवृत्ता हि शल्यभूता मता स्त्रियाः ॥
सर्व्वां व्यापन्नयोनिन्तु कर्म्मभिर्वमनादिभिः ।
मृदुभिः पञ्चभिर्नारीं स्निग्धस्विन्नामुपाचरेत् ।
सर्व्वतः सुविशुद्धायाः शेषं कर्म्म विधीयते ॥ २५ ॥
वातव्याधिहरं कर्म्म वातार्त्तानां सदा हितम् ।
औदकानूपजैर्मांसैः क्षीरैः सतिलतण्डुलैः ॥
सवातघ्नौषधैर्नाड़ी-कुम्भीस्वेदमुपाचरेत् ।
आक्तां लवणतैलेन साश्मप्रस्तरसङ्करैः ।
स्विन्नामुष्णाम्बुसिक्ताङ्गीं वातघ्नैर्भोजयेद्‌ रसैः ॥ २६ ॥
बलाद्रोणद्वयक्वाथे घृततैलाढ़कं पचेत् ।
स्थिरापयस्याजीवन्ती-वीरर्षभकजीवकैः ॥

सरला यथा स्यात् तथा नामयेत्, संवृतां योनिं पुनः पाणिना वर्द्धयेद् विवृतां कारयेत्, निःसृताञ्च योनिं पाणिना प्रवेशयेत्, विवृतां योनिं महायोनिं परिवर्त्तयेत् संवृणुयात्। स्थानादपसृत्य वृत्ता योनिः शल्यभूता। सर्व्वामित्यादि। सर्व्वामेव व्यापन्नयोनिं नारीं स्निग्धस्विन्नां मृदुभिः पञ्चभिर्वमनादिभिरुपाचरेत्। सर्व्वत इत्यादि। सर्व्वत ऊर्द्धाधः प्रभृतितः। शेषं कर्म्म यत् तद् विधीयते ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—तद् यथा वातेत्यादि। वातार्त्तानां वातयोनिव्यापन्नानाम्। औदकेत्यादि। औदकादिमांसैरथवा सतिलतण्डुलैः क्षीरैरथवा सवातघ्नौषधैः क्षीरैर्नाड़ीस्वेदं कुम्भीस्वेदं वा उपाचरेत्। आक्तामित्यादि। सैन्धवलवणतैलेन मिलितेनाक्तामभ्यक्तां नारीं प्रस्तरस्वेदेन सङ्करस्वेदेन वा स्विन्नामुष्णाम्बुना सिक्ताङ्गीं वातघ्नैर्मांसरसैर्भोजयेत् ॥ २६ ॥

विवृतामिति विवृतमुखां परिवर्त्तयेदिति परितो वर्त्तनेन संवृतां कुर्य्यात्। पञ्चभिरितिपदं सकलकर्म्मणां मृदुतया कर्त्तव्योपदर्शनार्थम्। अत एव वमनादीनां सर्व्वदेहोपकारकतया योनिगतरोगहरणेऽपि सामर्थ्यं भवत्येवेति ज्ञेयम्। शेषं कर्म्मेति वक्ष्यमाणम् ॥ २४—२६ ॥

चक्रपाणिः—बलाद्रोणद्वयेत्यादौ बलाद्रोणद्वयस्य क्वाथ इति बलायाः द्रोणद्वयप्रमाणद्वारं

श्रावणीपिप्पलीमूल-पीलुमाषाख्यपर्णिभिः।
शर्कराक्षीरकाकोली-काकनासाभिरेव च॥
पिष्टैश्चतुर्गुणक्षीरे सिद्धं पेयं यथाबलम्।
वातपित्तकृतान् रोगान् हत्वा गर्भं ददाति तत्॥ २७॥

बलातैलम्।

काश्मर्य्यत्रिफलाद्राक्षा-कासमर्द्दपरूषकैः।
पुनर्नवाद्विरजनी-शुकनासासहाचरैः॥
शतावर्य्या गुडूच्याश्च प्रस्थमक्षसमैर्घृतात्।
सिद्धं पिबेद्वातयोनि-दोषघ्नं गर्भदं परम्॥ २८॥

काश्मर्य्यादिघृतम्।

पिप्पलीः किंशुकाजाजी-वृषकं सैन्धवं वचाम्।
यवक्षाराजमोदे च शर्करां चित्रकन्तथा॥
पिष्ट्वा प्रसन्नयालोड्य घृतभृष्टानि दापयेत्।
योनिपार्श्वार्त्तिहृद्रोग-गुल्मार्शोविनिवृत्तये॥ २९॥

गङ्गाधरः—बलेत्यादि। बलाया द्रोणद्वयक्काथे बलायाश्चतुःषष्टिशरावमष्टद्रोणे जले पक्त्वा पादशेषे द्रोणद्वये क्काथे तलाढकं षोड़शशरावमितं तैलं स्थिरादिभिः काकनासान्तः कल्कैस्तैलपादिकैश्चतुर्गुणक्षीरे सिद्धं पक्वं तैलं यथाबलं पेयम्। स्थिरा शालपर्णी पयस्या क्षीरविदारी वीरा काकोली श्रावणी मुण्डेरी माषाख्यपर्णी माषपर्णी। काकनासा काउया ठुटीति लोके॥ २७॥ बलातैलम्।

गङ्गाधरः—काश्मर्य्येत्यादि। काश्मर्य्यादिगुडूच्यन्तैरक्षसमः कल्कैर्घृतात् प्रस्थं चतुर्गुणजले सिद्धं पिबेत्॥ २८॥ काश्मर्य्यादिघृतम्।

इति वा उभयथापि द्रोणद्वयमान एव क्काथो भवति। पयस्या अर्कपुष्पी, मुद्गपीलुमाषाख्यैः पर्णीशब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते। तत्र पीलुपर्णी मोरटा, केचित् मूर्व्वामाहुः। प्रसन्ना मदिराया उपरितनो

वृषकं मातुलुङ्गस्य मूलानि मदयन्तिकाम् ।
पिबेत् सलवणैर्मद्यैः पिप्पलीकुञ्चिके तथा ॥
रास्नाश्वदंष्ट्रावृषकैः शृतं शूले पिबेत् पयः ।
गुडूचीत्रिफलादन्ती-क्वाथैश्च परिषेचयेत् ॥
सैन्धवं तगरं कुष्ठं वृहती देवदारु च ।
समांशैः साधितं कल्कैस्तैलं धार्य्यं रुजापहम् ॥ ३० ॥
गुडूचीमालतीरास्ना-बलामधुकचित्रकैः ।
निदिग्धिकामहादारु-यूथिकाभिश्च कार्षिकैः ॥
तैलप्रस्थं गवां मूत्रे क्षीरे च द्विगुणे पचेत् ।
वातार्त्तानाञ्च योनीनां सेकाभ्यङ्गपिचुक्रियाः ॥ ३१ ॥
वातार्त्तायाः पिचुं दद्यात् योनौ च प्रणयेत् ततः ।
हिंस्राकल्कन्तु वातार्त्ता कोष्णमभ्यज्य धारयेत् ।
पञ्चवल्कस्य पित्तार्त्ता श्यामादीनां कफातुरा ॥

गङ्गाधरः—पिप्पलीरित्यादि । पिप्पल्यादीनि पिष्ट्वा प्रसन्नयालोड्य आलोडनयोग्यया घृते सम्भृष्टानि पातुं दापयेत् ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—वृषकमित्यादि । वृषकादिकं सलवणैर्मद्यैः पिष्ट्वा पिबेत् । मदयन्तिका मल्लिका । तथा पिप्पलीमुपकुञ्चिकाञ्च पिष्ट्वा सलवणैर्मद्यैः पिबेत् । रास्नेत्यादि । रास्नादिभिरष्टभागिकैश्चतुर्गुणजले शृतं पयः पिबेत् । गुडूच्यादिक्वाथैश्च सेचयेत् । सैन्धवमित्यादि । सैन्धवादिभिः समांशैः कल्कैः साधितं तैलं पिचुना योनौ धार्य्यम् ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—गुडूचीत्यादि । गुडूच्यादिभिर्यूथिकान्तैः कल्कैः कार्षिकैः गवां मूत्रे द्विगुणे क्षीरे च द्विगुणे तैलप्रस्थं पचेत् । तेन सेकादिक्रिया ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—वातार्त्ताया इत्यादि । योनिमभ्यज्य हिंस्राकल्कं कोष्णं योनौ धारयेत् । पञ्चेत्यादि । आम्रादीनां पञ्चानां वल्कस्य कल्कं पित्तार्त्ता,

भागः । शूल इति योनिशूले । तलं धार्य्यमिति पिच्छिलायां योनौ धार्य्यम् । योनौ च

पित्तलानान्तु योनीनां सेकाभ्यङ्गपिचुक्रियाः।
शीताः पित्तहराः कार्य्याः स्नेहनार्थं घृतानि च।
पित्तघ्नौषधसिद्धानि कार्य्याणि भिषजा तथा॥ ३२॥
शतावरीमूलतुलाश्चतस्रः संप्रपीड़येत्।
रसेन क्षीरतुल्येन पचेत् तेन घृताढ़कम्॥
जीवनीयैः शतावर्य्या मृद्वीकाभिः परूषकैः।
पिष्टैः पियालैश्चाक्षांशैर्द्वियष्टिमधुकैर्भिषक्॥
सिद्धशीते च मधुनः पिप्पल्याश्च पलाष्टकम्
दत्त्वा दशपलश्चात्र सितायास्तद्विमिश्रितम्॥
ब्राह्मणान् प्राशयेत् पूर्व्वं लिह्यात् पाणितलं तथा।
योन्यसृक्शुक्रदोषघ्नं वृष्यं पुंसवनञ्च तत्॥
क्षतक्षयं रक्तपित्तं श्वासं कासं हलीमकम्।
कामलां वातरक्तञ्च विसर्पं हृच्छिरोग्रहम्॥

श्यामा अनन्तमूलं श्यामादीनां कल्कं कफातुरा योनौ धारयेत्। पित्तलाना-मित्यादि। पित्तहराः शीताः सेकादयः क्रियाः कार्य्याः, स्नेहनार्थं घृतानि कार्य्याणि पित्तघ्नौषधसिद्धानि॥ ३२॥

<u>गङ्गाधरः</u>—शतावरीत्यादि। शतावर्य्या मूलस्य चतस्रस्तुलाः पञ्चाशच्छरावं पिष्ट्वा प्रपीड़येद् यावांस्तद्रसो भवति, तेन रसेन क्षीरतुल्येन घृताढ़कं जीव-नीयादिभिर्द्वियष्टिमधुकान्तैरक्षांशैः कल्कैः पचेत्। पक्वे पूते शीते च सर्वि मधुनोऽष्टपलं पिप्पल्याश्चाष्टपलं सिताया दशपलञ्च दत्त्वा विमिश्रितं तद्

प्रणयेदिति योनौ उत्तरवस्तिना प्रवेशयेत्। श्यामादीनामिति रोगभिषग्जितीये श्यामात्रिवृता-चतुरङ्गुलेत्यादिनोक्तानाम्॥ २७—३२॥

<u>चक्रपाणिः</u>—शतावरीमूलतुला इत्यादौ आर्द्रशतावरीमूलपीड़नेन यावद् रसो भवति

उन्मादारत्यपस्मारान् वातपित्तात्मकान् जयेत्।
शतावरीघृतमिदं कृष्णात्रेयेण पूजितम्॥ ३३॥

शतावरीघृतम्।

एवमेव क्षीरसर्पिर्जीवनीयोपसाधितम्।
गर्भदं पित्तलानाञ्च रोगाणां स्याद्भिषग्जितम्॥
योन्याः श्लेष्मप्रदुष्टाया वर्त्तिः संशोधनो हिता।
वाराहे बहुशः पित्ते भावितैर्लक्तकैः कृता॥
भावितं पयसार्केण यवचूर्णं ससैन्धवम्।
वर्त्तिः कृता मुहुर्धार्य्या ततः सेच्या सुखाम्बुना॥
पिप्पलीमरिचैर्माषैः शताह्वाकुष्ठसैन्धवैः।
वर्त्तिस्तुल्या प्रदेशिन्या धार्य्या योनिविशोधिनी॥ ३४॥

पूर्व्व ब्राह्मणान् भारयेत् भोजयेत्। ब्राह्मणभोजनादुत्तरं तद् घृतं पाणितलं लिह्यात्॥ ३३॥ शतावरीघृतम्।

गङ्गाधरः—एवमेवेत्यादि। एवमनेन प्रकारेण क्षीरघृतं क्षीरोत्थं सर्पि-र्जीवनीयदशककल्कसाधितं गर्भदमित्यादि स्यात्। योन्या इत्यादि। संशोधनी वर्त्तिर्हिता या या तां तामाह—वाराह इत्यादि। वाराहे पित्ते बहुशो भावितैरलक्तकैः कृता वर्त्तिर्योनौ दत्ता हितेत्यन्वयः। भावितमित्यादि। ससैन्धवं यवचूर्णमार्केण पयसा भावितं वर्त्तिः कृता मुहुर्योनौ धार्य्या न तु चिरकालम्, ततः सुखाम्बुना योनिः सेच्या। पिप्पलीत्यादि। पिप्पल्यादीनि पिष्ट्वा जलेन वर्त्तिः प्रदेशिन्याङ्गुल्या तुल्या कार्य्या, कृता सा योनौ धार्य्या योनिशोधिनी॥ ३४॥

तेन समं क्षीरं घृतं वक्ष्यमाणकल्कैः पाचनीयम्। द्वियष्टिमधुकैरिति द्विभागमधुयष्टिकैः, किंवा जलस्थलयष्टिमधुकद्वययुक्तैः॥ ३३॥

चक्रपाणिः—एवमेवेत्यादौ शतावरीचतुःशतपलरससमेनेत्यर्थः। क्षीरोत्थितं सर्पिः जीवनीयान्यस कल्कः। पयसार्कस्येति अर्कक्षीरेण। सेच्येति परिषिञ्चनीया। प्रदेशिनीतुल्या प्रदेशिन्यङ्गुली-समानपरिणाहेन दैर्घ्येण च॥ ३४॥

उडुम्बरशलाटूनां द्रोणमब्द्रोणसंयुतम्।
सपञ्चवल्ककुनक-मालतीनिम्बपल्लवम्॥
निशां स्थाप्य जले तस्मिंस्तैलप्रस्थं विपाचयेत्।
लाक्षाधवपलाशत्वक्-निर्य्यासैः शाल्मलेन च॥
पिष्टैः सिद्धन्तु तत्तैल-पिचुर्योनौ रुजापहः।
सशर्करैः कषायैश्च शीतैः कुर्व्वीत सेचनम्॥
पिच्छिला विवृता काल-दुष्टा योनिश्च दारुणा।
सप्ताहात् सिध्यति क्षिप्रमपत्यञ्चापि विन्दति॥ ३५॥
उडुम्बरस्य दुग्धेन षट्कृत्वो भावितात् तिलात्।
तैलं क्वाथेन तास्वेव सिद्धं धार्य्यञ्च पूर्व्ववत्॥ ३६॥

गङ्गाधरः—उडुम्बरेत्यादि। यज्ञोडुम्बरस्यामफलानि द्रोणसम्मितानि अब्द्रोणसंयुतं पञ्चवल्कत्वकुनकादिपत्रं मिलित्वा द्रोणम्, सर्व्वं द्रोणद्वयं कुट्टयित्वा अपां द्रोणे निशां संस्थाप्य रसं निष्पीड्य गालयेत्, तेन रसेन लाक्षाधवत्वङ्‌निर्य्यास-पलाशत्वङ्‌निर्य्यासशाल्मलनिर्य्यासैः पिष्टैः कल्कैः सिद्धं तैलं यत् तत्तैल-पिचुः तत्तैलार्द्रीकृततूलकपत्री योनौ धार्य्या, ततः परं उडुम्बरादीनां निम्बपल्लवान्तानां कषायैः शीतैः सशर्करैर्योनिसेचनं कुर्व्वीत। तस्याशीः पिच्छिलेत्यादि॥ ३५॥

गङ्गाधरः—उडुम्बरस्येत्यादि। उडुम्बरस्य दुग्धेन क्षीरेण तिलान् षट्कृत्वो भावयेत्। भावितात् तत्तिलात् पीड़ितादुत्पन्नं तैलं तस्यैवोडुम्बरस्य त्वक्क्वाथेन चतुर्गुणेन सिद्धं तैलं पूर्व्ववत् पिचुना धार्य्यम्, तत उडुम्बरकषायेण सशर्करेण योनिसेचनं कुर्व्वीत। तस्य पिच्छिलाद्याशीः पूर्व्ववत्॥ ३६॥

चक्रपाणिः—उडुम्बरशलाटूनामित्यादौ पञ्चवल्कादिसञ्ज्ञितानां द्रोणं समभागं द्रव्यमानं गृहीतम्। निर्य्यासैरिति पलाशस्यैव निर्य्यासैः। लाक्षा च पलाशव्यतिरेकेण भवतीति ज्ञेयम्। सशर्करैः कषायैरिति उडुम्बरशलाटादिकृतकषायरेवेत्यर्थः। कालदुष्टा चिरकालदुष्टा। उडुम्बरस्य

धातक्यामलकीपत्र-स्रोतोजमधुकोत्पलैः ।
जम्ब्वाम्रमध्यकाशीश-लोध्रकट्फलतिन्दुकैः ॥
सौराष्ट्रिकादाड़िमत्वगुडुम्बरशलाटुभिः ।
अक्षमात्रैरजामूत्रे क्षीरे च द्विगुणे पचेत् ॥
तैलप्रस्थं पिचुं दद्यात् योनौ च प्रणयेत् ततः ।
कटीपृष्ठत्रिकाभ्यङ्गं स्नेहवस्तिञ्च दापयेत् ॥
पिच्छिला स्राविणी योनिर्विप्लुतोपप्लुता तथा ।
उत्ताना चोन्नता शूना सिध्येत् सस्फोटशूलिनी ॥ ३७ ॥
करीरधवनिम्बार्क-रेणु(वेणु)कोषाम्रजाम्बवैः ।
जिङ्गिनीविषमूलानां क्काथैर्माध्वीकसीधुभिः ॥
संयुक्तैर्धावनं मिश्रैर्योनिस्रावनिवारणम् ।
कुर्य्यात् सतक्रगोमूत्र-शुक्तैर्वा त्रिफलारसैः ॥
पिप्पल्ययोरजःपथ्या-प्रयोगा मधुना हिताः ।
श्लेष्मलायां कटुप्रायाः समूत्रा वस्तयो हिताः ॥

गङ्गाधरः—धातकीत्यादि । धातक्यामलक्योः पत्रम् । स्रोतोजः शङ्खनाभिः । जम्ब्वाम्रयोरस्थिमध्यं मज्जा । सौराष्ट्रिकी मृत् । दाड़िमफलत्वक् उडुम्बरस्यापक्कानि फलानि । अक्षमात्रैरेतैः कल्कैरजामूत्रे द्विगुणे क्षीरे चाजाया एव द्विगुणे तैलप्रस्थं पचेत् । तेन योनौ पिचुं दद्यात्, ततः प्रणयेत् जलेन सेचयेत् । ततः कट्याद्यभ्यङ्गं दापयेत् । स्नेहवस्तिञ्च दापयेत् । पिच्छिलेत्यादिराशीः ॥ ३७ ॥

गङ्गाधरः—करीरेत्यादि । करीरो मरुजो द्रुमविशेषः । कोषाम्रः ओडिआम्र इति लोके । जिङ्गिनी मञ्जिष्ठा । करीरादीनां प्रत्येकक्काथैर्जिङ्गिनीविषमूलानां क्काथैर्माध्वीकसीधुभिः संयुक्तैर्मिश्रैर्योनिधावनं कुर्य्यात् योनिस्रावनिवारणम् । त्रिफलारसः सतक्रगोमूत्रशुक्तैर्वा योनेर्धावनं कुर्य्यात् । पिप्पलीत्यादि । मधुना पिप्पलीप्रयोगो मधुना मारितपुटितलौहरजःप्रयोगो मधुना

कुम्भेनेति उडुम्बरक्षीरेण । क्काथेन तस्यैवेति उडुम्बरस्य क्काथेन । सौराष्ट्रिका अपरमृत्तिका । अजामूत्रे क्षीरे चेति अजाक्षीरे प्रत्येकं द्विगुणे । उत्तानेत्युन्नता ॥ ३५—३७ ॥

पित्ते समधुरक्षीरा वाते तैलाम्लसंयुताः।
सन्निपातसमुत्थायाः कर्म्म साधारणं मतम्॥ ३८॥
रक्तयोन्यामसृग्वर्णैरनुबन्धं समीक्ष्य च।
ततः कुर्य्याद् यथादोषं रक्तस्थापनमौषधम्॥
तिलचूर्णं दधि घृतं फाणितं शौकरो वसा।
क्षौद्रेण संयुतं पेयं वातासृग्दरनाशनम्॥
वराहस्य रसो मेध्यः सकौलत्थोऽनिलाधिके।
शर्कराक्षौद्रयष्ट्याह्व-नागरैर्वा युतं दधि॥
पयस्योत्पलशालूकं विसकालीयकाम्बुदम्।
सपयःशर्कराक्षौद्रमेकशोऽसृग्दरे पिबेत्॥ ३९॥

पथ्याचूर्णप्रयोग इत्येते प्रयोगा योनिस्रावे हिताः। श्लेष्मलायां योनौ कटुभायाः समूत्रवस्तयश्च हिताः। पित्ते समधुरक्षीरा वस्तयो हिताः, वाते तैलाम्लसंयुता वस्तयो हिताः। सन्निपातसमुत्थायाः साधारणं त्रिषु दोषेषूक्तं कर्म्म हितं मतम्॥ ३८॥

गङ्गाधरः—रक्तयोन्यामित्यादि। रक्तयोन्यां वातादिवर्णैरसृक् समीक्ष्यानुबन्धं समीक्ष्य च यथादोषं रक्तस्थापनमौषधं जातिसूत्रीयोक्तं कुर्य्यात्। तिलेत्यादि। तिलचूर्णादिकं क्षौद्रेण संयुतं पेयं वातासृग्दरनाशनम्। रक्तयोनिरेव प्रदरमुच्यते। शौकरी वसा वराहस्य वसा। वराहस्येत्यादि। कुलत्थरससहितवराहमांसरसोऽनिलाधिके, तथा शर्करादियुतं दधि चानिलाधिके प्रदरे। पयस्येत्यादि। पयस्या क्षीरविदारी। पयस्यादीनामेकैकं सपयःशर्कराक्षौद्रमनिलाधिकेऽसृग्दरे पिबेत्॥ ३९॥

चक्रपाणिः—करीरो मरुद्रुमः। कोषाम्रः स्वनामख्यातः। जिङ्गिनी प्रसिद्धा। कर्म्म साधारणं वातादिजयोनिदोषोक्तं मिलितं त्रिदोषजायां कर्त्तव्यम्। रक्तयोन्यामित्यादि असृग्वर्णैरनुबन्धं वीक्ष्येति असृग्वर्णविशेषः दोषानुबन्धं परीक्ष्य॥ ३८। ३९॥

पाठा जम्ब्वाम्रयोर्मध्यं शिलोद्भेदं रसाञ्जनम्।
अम्बष्ठा शाल्मलीवेष्टं समङ्गा वत्सकत्वचम्॥
वाह्लीकातिविषे लोध्रं बिल्वं मुस्तं सगैरिकम्।
कट्वङ्गं मधुकं शुण्ठी मृद्वीका रक्तचन्दनम्॥
कट्फलं वत्सकानन्ता-धातकीमधुकाञ्जनम्।
पुष्येणोद्धृत्य तुल्यानि श्लक्ष्णचूर्णानि कारयेत्।
तानि क्षौद्रेण संयुज्य पिबेत् तण्डुलवारिणा॥
अर्शःसु चातिसारेषु रक्तं यच्चोपवेश्यते।
दोषागन्तुकृता ये च बालानां तांश्च नाशयेत्॥
योनिदोषं रजोदोषं श्वेतं नीलं सपीतकम्।
स्त्रीणां श्यावारुणं यच्च प्रसह्यापि निवर्त्तयेत्।
चूर्णं पुष्यानुगं नाम हितमात्रेयपूजितम्॥ ४०॥

पुष्यानुगं चूर्णम्।

तण्डुलीयकमूलन्तु सक्षौद्रं तण्डुलाम्बुना।
रसाञ्जनञ्च लाक्षाञ्च छागेन पयसा पिबेत्॥

<u>गङ्गाधरः</u>—पाठेत्यादि। पाठा चाम्बष्ठा चेति द्विरुक्तत्वाद् भागद्वयम्। वाह्लीकं हिङ्गु। कट्वङ्गं श्योनाकः। वत्सकमिन्द्रयवः। पाठादीनि तुल्यान्युद्धृत्य पुष्येण श्लक्ष्णचूर्णानि कारयेत्। कश्चिदाह पुष्येणोद्धृत्य यदा तदा चूर्णानि कारयेदिति। तानि क्षौद्रेण म्रक्षयित्वा तण्डुलोदकेन पिबेदिति। शेषमाशीरिति॥ ४०॥ पुष्यानुगं चूर्णम्।

<u>गङ्गाधरः</u>—तण्डुलीयकेत्यादि। तण्डुलीयोऽल्पमारिषः, स चात्र रक्तो ग्राह्यः। तस्य मूलं सक्षौद्रं तण्डुलाम्बुना पिबेदथवा रसाञ्जनञ्चाथवा लाक्षां छागेन

<u>चक्रपाणिः</u>—पाठेत्यादौ अम्बष्ठा पाठाभेदः। अन्ये तु पाठाभागद्वयग्रहणार्थं पुनः अम्बष्ठेति-पदं वर्णयन्ति। उक्तं हि—"घृते तैले च योगे च यद् द्रव्यं पुनरुच्यते। भागतो द्विगुणं तद्धि ग्रहणीयं मनीषिभिः" इति। शाल्मलीवेष्टं शाल्मलीनिर्यासः। वाह्लीकमिति कुङ्कुमम्। पुष्येणेति पुष्यनक्षत्रे उद्धृत्य।

पत्रकल्कौ घृतभृष्टौ राजादनकपित्थयोः ।
पित्तानिलहरौ पित्ते सर्व्वथैवास्रपित्तजित् ॥
मधुकं त्रिफला लोध्रं मुस्तं सौराष्ट्रिका मधु ।
मद्यैर्निम्बगुडूच्यौ वा कफजेऽसृग्दरे पिबेत् ॥
विरेचनं महातिक्तं पित्तजेऽसृग्दरे हितम् ।
हितं गर्भपरिस्रावे यच्चोक्तं तच्च कारयेत् ॥ ४१ ॥
काश्मर्य्यकुटजक्वाथ-सिद्धमुत्तरवस्तिना ।
रक्तयोन्यरजस्कानां पुत्रघ्न्याश्च हितं घृतम् ॥ ४२ ॥
मृगाजाविवराहासृग् दध्यम्लक्षौद्रसर्पिषा ।
अरजस्का पिबेत् सिद्धं जीवनीयैः पयोऽपि वा ॥ ४३ ॥

पयसा पिबेत्। पत्रेत्यादि। राजादनस्य पत्रकल्को घृतभृष्टः कपित्थस्य वा पत्रकल्को घृतभृष्टः पित्तानिलहरः। पित्तेऽसृग्दरे सर्व्वथा रक्तपित्ताधिकारोक्तमौषधं विधीयते। मधुकमित्यादि। कफजेऽसृग्दरे मधुकादि-मध्वन्तं मद्यैः पिबेत्। निम्बगुडूच्यौ वा चूर्णीकृतौ मद्यैः पिबेत्। विरेचनमित्यादि। महातिक्तं घृतं गर्भपरिस्रावे जातिसूत्रीयोक्तं यच्च तच्च पित्तजे कारयेत् ॥ ४१ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—काश्मर्य्येत्यादि। काश्मर्य्यं गम्भारीफलं तस्य कुटजस्य मिलितस्य क्वाथे चतुर्गुणेऽकल्कं सिद्धं घृतमुत्तरवस्तिना रक्तयोन्यादौ हितम् ॥ ४२ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—मृगेत्यादि। मृगाद्यन्यतमस्यासृक् दध्यम्लाद्यन्यतमेनारजस्का पिबेत्। अथवा जीवनीयकल्कसिद्धं पयः पिबेत् ॥ ४३ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—विरेचनमित्यादौ विरेचनमेव त्रिवृतादि पिबेत्। तथा महातिक्तकं घृतं कुष्ठोक्तं पिबेदिति योज्यम्। गर्भपरिस्रावे यच्चोक्तमिति जातिसूत्रीये गर्भचिकित्सितं यदुक्तं तत् कारयेत्। मृगाजावीत्यादौ मृगादीनामसृक् दध्यम्लफलसर्पिषा पिबेदिति योज्यम्। अम्लक्षौद्रसर्पिषेति वा पाठः ॥ ४१—४३ ॥

कर्णिन्यचरणाशुष्क-योनिप्राक्चरणासु च ।
कफवाते च दातव्यं तैलमुत्तरवस्तिना ॥
गोपित्ते मत्स्यपित्ते वा क्षौमं त्रिःसप्तभावितम् ।
मधुना किण्वचूर्णं वा दद्यादचरणापहम् ॥
स्रोतसां शोधनं क्लेद-शोथकण्डूहरञ्च तत् ॥ ४४ ॥
वातघ्नैः शतपाकैश्च तैलैः प्रागतिचारिणी ।
आस्थाप्या चानुवास्या वा स्वेद्या चानिलसूदनैः ।
स्नेहद्रव्यैस्तथाहारैरुपनाहैश्च युक्तितः ॥
शताह्वायवगोधूम-किण्वकुष्ठप्रियङ्गुभिः ।
बलाखुपर्णिकास्नेहैः संयावा धारणे मताः ॥ ४५ ॥
वामिन्युपप्लुतानाञ्च स्नेहस्वेदादिकः क्रमः ।
कार्य्यस्ततः स्नेहपिचुस्ततः सन्तर्पणं भवेत् ॥ ४६ ॥

गङ्गाधरः—कर्णिनीत्यादि। कर्णिन्यादिषूत्तरवस्तिना तैलं दातव्यम्। गोपित्त इत्यादि। त्रिःसप्तेति एकविंशतिवारं भावितं क्षौमवस्त्रचेलं क्षुमा मसिना तस्य वल्कलकृतं वस्त्रं क्षौमं योनौ दद्यात्। किण्वं मद्यकिट्टं चूर्णयित्वा मधुना मिश्रीकृत्य योनौ दद्यात् ॥ ४४ ॥

गङ्गाधरः—वातघ्नरित्यादि। प्रागतिचारिणी प्राक्चरणा योनिरतिचरणा च योनिर्वातघ्नैर्वातरोगोक्तैस्तैलैः शतपाकैश्च तैलैरास्थाप्या चानुवास्या च। अनिलसूदनैश्च स्नेहद्रव्यैः स्वेद्यास्तथानिलसूदनैराहारैः स्नेहद्रव्यैर्युक्तित उपनाहैश्च स्नेहद्रव्यैरुपचर्य्या। शताह्वेत्यादि। शताह्वादीनां संयावाः कल्कम्रक्षितालक्तकपत्राणि योनौ धारणे मताः ॥ ४५ ॥

गङ्गाधरः—वामिनीत्यादि। स्नेहस्वेदादिक इति आदिपदेन विरेचनादिकं गृह्यते ॥ ४६ ॥

चक्रपाणिः—तैलमुत्तरवस्तिनेत्यत्र जीवनीयसिद्धं तैलम्। गोपित्त इत्यादि दद्यादचरणापहमिति। संयाव उत्कारिका। धारणे स्मृत इति धारणकारक इत्यर्थः ॥ ४४—४६ ॥

शल्लकीजिङ्गिनीजम्बू-धवत्वक्पञ्चवल्कलैः।
कषायैः साधितः स्नेह-पिचुः स्याद् विप्लुतापहः॥ ४७॥
कर्णिन्यां वर्त्तिका कुष्ठ-पिप्पल्यर्काग्रसैन्धवैः।
वस्तमूत्रकृता धार्य्या सर्व्वञ्च श्लेष्मनुद्धितम्॥ ४८॥
त्रिवृतः स्नेहनं स्वेदो ग्राम्यानूपौदका रसाः।
दशमूलीपयोवस्तिश्चोदावर्त्तानिलार्त्तिषु॥ ४९॥
त्रैवृतेनानुवास्यैव वस्तिरुत्तरसंज्ञकः।
एतदेव महायोन्यां स्रस्तायाञ्च विधीयते॥
वराहकुक्कुटवसा घृतं मधुरकैः श्रृतम्।
संप्रवेश्य महायोनिं बध्नीयात् क्षौमलक्तकैः॥
प्रसुप्तां सर्पिषाभ्यज्य क्षीरस्विन्नां प्रवेशयेत्।
बध्नीयाद्‌ वेशवारस्य पिण्डेनामूत्रकालतः॥

गङ्गाधरः—शल्लकीत्यादि। शल्लकी वृक्षविशेषः। जिङ्गिनी मञ्जिष्ठा। जम्बूधवयोस्त्वक्। आम्रादिपञ्चवल्कलैश्च क्वाथैश्चतुर्गुणैरकल्कसाधिततैलादि-स्नेहपिचुर्विप्लुतापहः॥ ४७॥

गङ्गाधरः—कर्णिन्यामित्यादि। कर्णिन्यां योनौ कुष्ठादि सैन्धवान्तैर्वस्त-मूत्रपिष्टैः कृता वर्त्तिका योनौ धार्य्या। सर्व्वञ्च श्लेष्मनुत् कर्म्म हितम्॥४८॥

गङ्गाधरः—त्रैवृत इत्यादि। उदावर्त्तायामनिलार्त्तिषु त्रिवृताप्रयोगः। ग्राम्यादिमांसरसाः। दशमूली गव्यं पयः। त्रैवृतेनेत्यादि। त्रैवृतेन तैलेनानुवास्या। महायोन्यामुत्तरवस्तिर्विधीयते। एतदेव स्रस्तायां योनौ विधीयते। वराहेत्यादि। वराहकुक्कुटयोर्वसा च घृतञ्चेति यमकं मधुरकैर्जीवनीयैः कल्कैः श्रृतं म्रक्षयित्वा महायोनिं संप्रवेश्य तद्घृताक्तैः क्षौमालक्तकैर्बध्नीयात्। प्रसुप्ता-मित्यादि। प्रसुप्तां योनिं सर्पिषाभ्यज्य क्षीरस्विन्नां प्रवेशयेत्। ततो वेश-वारस्य पिण्डेन बध्नीयात्। आमूत्रकालतो मूत्रवेगकालपर्य्यन्तम्, मूत्रवेगे मुञ्चेत्।

चक्रपाणिः—त्रैवृतं स्नेहनमिति सर्पिस्तैलवसास्नेहनम्। एतदेवेति त्रैवृतमेव अनुवासनवस्तिः

यच्च वातविकाराणां कर्म्मोक्तं तच्च कारयेत् ।
सर्व्वव्यापत्सु मतिमान् महायोन्यां विशेषतः ॥
न हि वाताहते योनिर्नारीणां संप्रदुष्यति ।
शमयित्वा तमन्यस्य कुर्य्याद्दोषस्य भेषजम् ॥ ५० ॥
रोहीतकान्मूलकल्कं पाण्डरेऽसृग्दरे पिबेत् ।
जलेनामलकीवीज-कल्कं वा ससितामधुम् ॥
मधुनामलकं चूर्णं रसं वा लेहयेच्च ताम् ।
न्यग्रोधस्य कषायेण लोध्रकल्कं तथा पिबेत् ॥
आस्रावे क्षौमपट्टं वा भावितं तेन धारयेत् ।
श्लक्ष्णत्वक्चूर्णपिष्टं वा धारयेन्मधुना कृतम् ॥
योन्या स्नेहाक्तया लोध्र-प्रियङ्गुमधुकस्य वा ।
धार्य्या मधयुता वर्त्तिः कषायाणाञ्च सर्व्वशः ॥

यच्चेत्यादि। सर्व्वयोनिव्यापत्सु कस्माद् वातविकारोक्तं कर्म्म कुर्य्यात् ? तत आह—न हीत्यादि। तं वातमादौ शमयित्वान्यस्य दोषस्य भेषजं कुर्य्यात् ॥ ४९ । ५० ॥

गङ्गाधरः—रोहीतकेत्यादि। पाण्डरे श्वेतवर्ण। जलेनेति पूर्व्वेणान्वयः। ससितामधुमामलकीकल्कं पिबेत्। मधुनेत्यादि। पाण्डरेऽसृग्दरे आमलकस्य चूर्णं रसं वा मधुना लेहयेत् न्यग्रोधस्य कषायेण वा लोध्रकल्कं लेहयेत्। आस्राव इत्यादि। आस्रावे योनेस्तेन न्यग्रोधकषायेण लोध्रकल्केन वा भावितं क्षौमपट्टं योनौ धारयेत्। न्यग्रोधस्य लोध्रस्य वा श्लक्ष्णं त्वक्चूर्णं त्वक्पिष्टं वा मधुना द्रवीकृतं क्षौमपट्टं योनौ धारयेत्। योन्येत्यादि। लोध्रादीनां पिष्टानां मधुयुता कृता वर्त्तिः स्नेहाक्तया योन्या धार्य्या। तेषां लोध्रादीनां कषायाणाञ्च

उत्तरवस्तिश्च। आमूलकालत इति मूलकालपर्य्यन्तं बन्धनं कुर्य्यात्। सर्व्वव्यापत्सु वातचिकित्साकरणे हेतुमाह—न हि वाताहत इत्यादि ॥ ४७—५० ॥

चक्रपाणिः— पाण्डुरे प्रदर इति श्वेतप्रदरे। भावितं तेनेति न्यग्रोधत्वक्कषायेण भावितम्।

स्रावच्छेदार्थमभ्यक्तां धूपयेद्वा घृतप्लुतैः।
सरलागुग्गुलुयवैः सतैलकटुमत्स्यकैः॥
काशीशं त्रिफला काङ्क्षी समङ्गाम्रास्थि धातकी।
पैच्छिल्ये क्षौद्रसंयुक्तश्चूर्णो वैशद्यकारकः॥
पलाशसर्जजम्बूत्वक्-समङ्गामोचधातकी।
सपिच्छिला परिक्लिन्ना स्तम्भनः कल्क इष्यते॥
स्तब्धानां कर्कशानाञ्च कार्य्यं मार्द्दवकारकम्।
धारयेद्वेशवारं वा कृशरां पायसं तथा॥
दुर्गन्धानां कषायः स्यात् तौवरः कल्क एव च।
चूर्णो वा सर्व्वगन्धानां पूतिगन्धापकर्षणः॥ ५१॥
एवं योनिषु शुद्धासु गर्भं विन्दन्ति योषितः।
अदुष्टे प्राकृते वीजे * गर्भावक्रमणे सति॥

अथवा कषायरसद्रव्याणां सर्व्वशो वर्त्तिसेकादिभिः प्रयोगः। स्रावेत्यादि। योनेः स्रावस्य छेदार्थं स्राविणीं योनिं स्नेहाभ्यक्तां सतैलकटुमत्स्यकरतैलप्रोष्ठीमत्स्याभ्यां सहितैः सरलागुग्गुलुयवैः पिष्टैर्घृतप्लुतैर्धूपयेत्। काशीशमित्यादि। योनेः पैच्छिल्ये काशीशादीनां चूर्णः क्षौद्रसंयुतो योनौ देयः। काङ्क्षी आढ़कीमूलम्। पलाशेत्यादि। मोच आमकदली। एषां कल्कः सपिच्छिलाक्लिन्नस्तम्भनः। स्तब्धानामित्यादि। मार्द्दवकारकं किञ्चिदाह वेशवारं वा कृशरां वा पायसं वा योनौ धारयेत्। दुर्गन्धानामित्यादि। दुर्गन्धानां योनीनां कषायो रस एव यत्र यत्र द्रव्ये तत्तद्द्रव्यस्य चूर्णस्तुवरीकल्क आढ़कीकल्कश्चूर्णो वा सर्व्वगन्धानां द्रव्याणां चूर्णो वा पूतिगन्धापकर्षणः॥ ५१॥

गङ्गाधरः—एवमित्यादि। एवमनेन प्रकारेण योनिषु शुद्धासु योषितो गर्भं विन्दन्ति, कथं विन्दन्ति? प्राकृतेऽदुष्टे खल्वविकृते वीजे रेतसि सिक्ते सति गर्भावक्रमणे च परलोकात् जीवावक्रमणे गर्भाशयप्रवेशे सति। यदि वीजं सहजगुणसम्पन्ने शुक्रशोणितवीजे अदुष्टे सति गर्भं योषितः विन्दन्ति। जीवोपक्रमणं पूर्व्वकर्म्मप्रेरितात् सुयोगाद् भवति। यस्मात् पुरुषस्य शुक्रमप्यत्र कारणम्, तस्मात् शुक्रस्यापि परीक्षापूर्व्विकां

* जीवोपक्रमणे इति चक्रधृतः पाठः।

पञ्चकर्म्मविशुद्धस्य पुरुषस्यापि चेन्द्रियम् ।
परीक्ष्य वर्णैर्दोषाणां दुष्टिघ्नैस्तमुपाचरेत् ॥ ५२ ॥

भवति चात्र ।

सलिङ्गा व्यापदो योनेः सनिदानचिकित्सिताः ।
उक्ता विस्तरतः सम्यङ् मुनिना तत्त्वदर्शिना ॥ ५३ ॥
पुनरेवाग्निवेशस्तु पप्रच्छ भिषजां वरम् ।
आत्रेयमुपसङ्गम्य शुक्रदोषास्त्वथानघ ॥
रोगाध्याये समुद्दिष्टास्त्वष्टौ पुंसामशेषतः ।
तेषां हेतुं पृथक् श्रेष्ठ दुष्टादुष्टस्य चाकृतिम् ॥
चिकित्सितञ्च कार्त्स्न्येन क्लैव्यं यच्च चतुर्व्विधम् ।
उपद्रवेषु योनीनां प्रदरो यश्च कीर्त्तितः ॥

दुष्टं स्यात् तर्हि किं कर्त्तव्यमित्यत उच्यते। पञ्चेत्यादि। पुरुषस्यापि चेन्द्रियं शुक्रं वर्णैः परीक्ष्य यद्दोषवर्णं शुक्रं स्यात् तदा तस्य पुरुषस्य पञ्चभिः कर्म्मभिः विशुद्धस्य तेषां दोषाणां दुष्टिघ्नैर्भेषजैस्तं पुरुषमुपाचरेत्। इति। योनिव्यापच्चिकित्सितार्थमाह—भवति चात्रेति ॥ ५२ ॥

गङ्गाधरः—सलिङ्गा इत्यादि। मुनिना पुनर्व्वसुना। इति योनिव्यापदधिकारः ॥ ५३ ॥

गङ्गाधरः—अथात्र गर्भग्रहणप्रसङ्गात् पुरुषस्य रेतोदोषमाह—पुनरेवेत्यादि। रोगाध्यायेऽष्टोदरीये अष्टौ रेतोदोषा इति उद्देश्यपुनर्निर्देशः कृतः। अष्टौ रेतोदोषा इति "तनु शुष्कं फेनिलमश्वेतं पूत्यपिच्छिलमन्यधातूपहितमवसादि चेति"

चिकित्सामाह—पञ्चकर्म्मेत्यादि। दोषाणां वातादीनां वर्णैर्यदि दुष्टं भवति, तदा वातादिवर्णयोगात् वातादिहरैर्भेषजैः उपाचरेदित्यर्थः ॥ ५१ । ५२ ॥

चक्रपाणिः—अत्रान्तरे पुनरेवेत्यादिग्रन्थं शुक्रदोषादिलक्षणचिकित्साविधायकं केचित् पठन्ति, तथाऽन्ये अनार्ष्यं वदन्ति। उपपादयन्ति च यत् शुक्रादिदोषाः वाजीकरणे एव चिकित्सिताः, क्लैब्यञ्च शारीरे एव प्रतिपादितम्, प्रदरश्चैवेह योनिव्यापच्चिकित्सिते इति वै

तेषां निदानं लिङ्गञ्च चिकित्साञ्चैव तत्त्वतः।
समासव्यासभेदेन ब्रूहि नो भिषजां वर ॥ ५४ ॥
तस्मै शुश्रूषमाणाय प्रोवाच मुनिपुङ्गवः।
वीजं यस्माद् व्यवायेषु हर्षयोनिसमुत्थितम्।
शुक्रं पौरुषमित्युक्तं तस्माद् वक्ष्यामि तच्छृणु ॥ ५५ ॥
यथा वीजमकालाम्बु-क्रिमिकीटाग्निदूषितम्।
न विरोहति संदुष्टं तथा शुक्रं शरीरिणाम् ॥ ५६ ॥
अतिव्यवायाद् व्यायामादसात्म्यानाञ्च सेवनात्।
अकाले वाप्ययोनौ वा मैथुनं न च गच्छतः ॥
रूक्षतिक्तकषायाति-लवणाम्लोष्णसेवनात्।
नारीणामरसज्ञत्वात् मरणाज्जरया तथा ॥

पुंसामष्टौ शुक्रदोषा अशेषतस्त्वया समुद्दिष्टाः। तेषां शुक्रदोषाणां पृथक् हेत्वादीनि, तथा चतुर्व्विधं क्लैव्यं यच्च तत्रैवाध्याये चत्वारि क्लैव्यानीत्युद्दश्य-निर्द्देशः कृतश्चत्वारि क्लैव्यानीति वीजोपघातात् ध्वजभङ्गात् जरायाः शुक्रक्षयाच्चेति। यदुक्तं तेषां निदानादीनि य इह योनिव्यापदामुपद्रवेषु यः प्रदर उक्त-स्तेषां निदानादीनि तत्त्वतः समासव्यासाभ्यां ब्रूहीति अग्निवेशः पप्रच्छ ॥ ५४ ॥

गङ्गाधरः—तस्मा इत्यादि। यस्माद्धेतोः पौरुषं शुक्रं हर्षयोनिसमुत्थितं हर्षात् कामोद्रेकात् योनितः शुक्रस्याकरतः समुत्थितं व्यवायेषु वीजमित्युक्तं तस्मात् तत् वक्ष्यामि तच्च शृणु ॥ ५५ ॥

गङ्गाधरः—यथेत्यादि। धान्यादीनां वीजं यथा खल्वकालवर्षादिभिर्दूषितं न विरोहति, तथा शरीरिणां दुष्टं शुक्रं न विरोहति ॥ ५६ ॥

गङ्गाधरः—तस्य दुष्टिकारणानि चाह—अतिव्यवायादित्यादि। असात्म्यानां सेवनात्। अकाले मैथुनं गच्छतः अयोनौ वा मैथुनं गच्छतः। मैथुनं न च

तु पठन्ति ते पूर्व्वोक्तसंक्षेपस्य विस्तराभिधानादिति वर्णयन्ति। एवमस्यार्थस्य विवादेऽपि काश्मीरादिदेशानुमतत्वात् किञ्चित् व्याकरणं कुर्म्म एव। शुक्रगुणोपवर्णने हेतुमाह—वीजं यस्मादित्यादि। यस्माद् वीजभूतं गर्भस्य शुक्रं तस्माद् वक्ष्यामि। व्यवायेषु हर्षयोनिः तस्मादुत्थितं पौरुषमिति पुरुषचिह्नम्। शुक्रेणैव हि पुरुष उच्यते। मैथुनं न च गच्छत इति

चिन्ताशोकादविस्रम्भाच्छस्त्रक्षाराग्निविभ्रमात् ।
भयात् क्रोधादतीसाराद्व्याधिभिः कर्षितस्य च ॥
वेगाघातात् क्षताच्चापि धातूनां संप्रदूषणात् ।
दोषाः पृथक् समस्ता वा प्राप्य रेतोवहाः सिराः ।
शुक्रं सन्दूषयन्त्याशु तद्वक्ष्यामि विभागतः ॥ ५७ ॥
फेनिलं तनु रूक्षञ्च विवर्णं पूति पिच्छिलम् ।
अन्यधातूपसंसृष्टमवसादि तथाष्टमम् ॥ ५८ ॥
फेनिलं तनु रूक्षञ्च कृच्छ्रेणाल्पञ्च मारुतात् ।
भवत्युपहतं शुक्रं न तद्गर्भाय कल्पते ॥
सनीलमथवा पीतमत्युष्णं पूतिगन्धि वा ।
दहल्लिङ्गं विनिर्याति शुक्रं पित्तेन दूषितम् ॥
श्लेष्मणा रुद्धमार्गन्तु भवत्यत्यर्थपिच्छिलम् ॥

गच्छतः पुंसः, नारीणां रसबलाभावात् सरणात् गमनात्। जरया हेतुना। अविस्रम्भात् प्रकाशस्थानात्। पृथग्दोषाः रेतोवहाः सिराः प्राप्य शुक्रं सन्दूषयन्ति ॥ ५७ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—फेनिलमित्यादि। रूक्षमिति यच्छुष्कमुक्तं तत्। विवर्णमित्यश्वेतमुक्तं यत् तत् ॥ ५८ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तेषु दोषनियममाह—फेनिलमित्यादि। कृच्छ्रेणाल्पमवसादि नाम, चत्वार्य्येतानि वाताद् भवन्ति। वातोपहतं तत्तच्छुक्रं न गर्भाय कल्पते। सनीलमित्यादि। सनीलमथवा पीतमित्येवं विवर्णं यच्छुक्रं विनिर्याति अत्युष्णं पूतिगन्धि वा यच्छुक्रं लिङ्गं दहद् विनिर्याति, तत् पित्तेन दूषितं शुक्रं भवति। श्लेष्मणेत्यादिना पिच्छिलस्य लक्षणम्।

उचितमैथुनकाले। मैथुनागमनं शुक्रवेगप्रतीघातादेव दर्शयति—अविस्रम्भादिति अविश्वासः। वक्ष्यामीति दुष्टं शुक्रं वक्ष्यामि ॥ ५३—५७ ॥

स्त्रीणामत्यर्थगमनादभिघातात् चतादपि।
शुक्रं प्रवर्त्तते जन्तोः प्रायेण रुधिरान्वयम् ॥
वेगसन्धारणाच्छुक्रं वायुना विहते पथि।
कृच्छ्रेण याति ग्रथितमवसादि तथाष्टमम् ॥
इति दोषाः समाख्याताः शुक्रस्याष्टौ सलक्षणाः ॥ ५९ ॥
स्निग्धं घनं पिच्छिलञ्च मधुरञ्चाविदाहि च।
रेतः शुद्धं विजानीयात् शुद्धस्फटिकसन्निभम् ॥ ६० ॥
वाजीकरणयोगैस्तैरुपयोगैः सुखर्हितम्।
रक्तपित्तहरैर्योगैर्योनिव्यापदिकैस्तथा।
दुष्टं भवेद्ध यदा शुक्रं तदा तत् समुपाचरेत् ॥ ६१ ॥
घृतं यज्जीवनीयोक्तं च्यवनप्राश एव च।
गिरिजस्य प्रयोगश्च रेतोदोषान् व्यपोहति ॥
वातान्विते हिताः शुक्रे निरुहाः सानुवासनाः ॥

स्त्रीणामित्यादिनाऽन्यधातूपसंसृष्टलक्षणम्। कृच्छ्रेणाल्पञ्च मारुतादिति यदुक्तं तदाह—वेगेत्यादि। विण्मूत्रशुक्रादिवेगसन्धारणात् कुपितेन वायुना शुक्रसरणपथे विहते सति शुक्रं ग्रथितं भवत् कृच्छ्रेण निर्याति तदवसादि शुक्रमष्टममित्यष्टौ शुक्रस्य दोषाः सलक्षणाः समाख्याताः ॥ ५९ ॥

गङ्गाधरः—शुद्धन्तु शुक्रमाह—शुद्धन्तु शुक्रं स्निग्धं घनमीषत् पिच्छिलमत्यर्थपिच्छिलस्य दोषतयोक्तेः, अपिच्छिलस्य शुष्कत्वेनोक्तेः। शुद्धस्फटिकसन्निभन्तु स्वाभाविकवर्णमिति ॥ ६० ॥

गङ्गाधरः—एषां चिकित्सितमाह—वाजीत्यादि। यदा शुक्रमष्टविधदोषेण दुष्टं भवेत्, तदा तच्छुक्रं वाजीकरणादिप्रयोगैरुपाचरेत् ॥ ६१ ॥

गङ्गाधरः—घृतमित्यादि। जीवनीयनाम्नोक्तं घृतम्, गिरिजस्य शिलाजतुनः। वातान्वित इत्यादि। वातान्विते फेनिलतनुरूक्षावसादिशुक्रे

चक्रपाणिः—रुधिरान्वयमिति रुधिरयुक्तम्। शुक्राभिधानप्रसङ्गात् विशुद्धशुक्रलक्षणमाह—स्निग्धमित्यादि ॥ ५८—६१ ॥

ब्राह्मरसामलकीयञ्च पैत्ते शस्तं विरेचनम्।
मागध्यमृतलौहानां त्रिफलाया रसायनम्॥
कफोद्भवं शुक्रदोषं हन्याद्भल्लातकस्य च।
अन्यधातूपसंसृष्टं शुक्रं वीक्ष्य भिषक् क्रियाम्॥
यथादोषं प्रयुञ्जीत दोषधातुभिषग्जितम्।
सर्पिःपयोरसाः शालि-यवगोधूमषष्टिकाः॥
प्रशस्ताः शुक्रदोषेषु वस्तिकर्म्म विशेषतः।
इत्यष्टशुक्रदोषाणां मुनिनोक्तं चिकित्सितम्॥ ६२॥
रेतोदोषोद्भवं क्लैब्यं यस्माच्छुद्ध्यैव सिध्यति।
अतो वक्ष्यामि ते सम्यगग्निवेश यथायथम्॥
वीजध्वजोपघाताभ्यां जरया शुक्रसंक्षयात्।
क्लैब्यं सम्पद्यते तस्य शृणु सामान्यलक्षणम्॥ ६३॥

ब्राह्मं रसायनमुक्तम्, अभयामलकीयञ्च रसायनम्। पैत्ते शुक्रे विवर्ण पूतिगन्धिनि विरेचनं शस्तम्। मागधीत्यादि। मागध्याः पिप्पल्या रसायनं पिप्पलीवर्द्धमानम् अमृतलौहममृतसारलौहं तन्त्रान्तरोक्तं त्रिफलारसायनञ्च। कफेत्यादि। भल्लातकस्य रसायनमुक्तं कफोद्भवमत्यर्थं पिच्छिलं हन्यात्। अन्येत्यादि। अन्यधातूपसंसृष्टं वातादिदुष्टं भवति तत्र वातादिलक्षणं शुक्रं वीक्ष्य यथादोषं स्निग्धोष्णस्निग्धशीतरूक्षोष्णादिकां क्रियां प्रयुञ्जीत, यथादोषं यथाधातु भिषग्जितञ्च योज्यम्। सर्पिरित्यादि। रसा मांसानाम्॥ ६२॥

गङ्गाधरः—इति शुक्रदोषलिङ्गादिकमुक्त्वा क्लैब्यानाह—रेतोदोषेत्यादि। यस्माद्रेतोदोषोद्भवं क्लैब्यं शुद्ध्या विरेचनादिनैव शुध्यति, अतो यथायथं क्लैब्यं ते वक्ष्यामि। वीजेत्यादि। वीजोपघातादष्टविधशुक्रदोषाद् एकं क्लैब्यम्, ध्वजोपघातात् शिश्नोपघाताद् द्वितीयम्, तृतीयं जरया वार्द्धक्येन, शुक्रक्षयाच्चतुर्थम्, तस्य चतुर्व्विधक्लैब्यस्य सामान्यलक्षणं शृणु॥ ६३॥

चक्रपाणिः—मागध्यमृतेत्यादौ मागधी पिप्पली। अमृतलौहममृतसारलौहम्। 　तक-

सङ्कल्पप्रवणो नित्यं प्रियां वश्यामपि स्त्रियम्।
न याति लिङ्गशैथिल्यात् कदाचिद्‌ याति वा यदि ॥
श्वासार्त्तः स्विन्नगात्रश्च मोघसङ्कल्पचेष्टितः।
म्लानशिश्नश्च निर्व्वीर्य्यः स्यादेतत् क्लैब्यलक्षणम् ॥
सामान्यलक्षणं ह्येतद्‌ विस्तरेण प्रवक्ष्यते ॥ ६४ ॥
शीतरूक्षाल्पसंक्लिष्ट-विषमासात्म्यभोजनात्।
शोकचिन्ताभयत्रासात् स्त्रीणाञ्चातिनिषेवणात् ॥
अभिचारादविस्रम्भाद्‌ रसादीनाञ्च संक्षयात्।
वातादीनाञ्च वैषम्याद्‌ विरुद्धाध्यशनात् श्रमात् ॥
नारीणामरसज्ञत्वात् पञ्चकर्म्मापचारतः।
वीजोपघाताद्‌ भवति पाण्डुवर्णः सुदुर्व्बलः ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—सङ्कल्पेत्यादि। सङ्कल्पः सततं मैथुनविषयेप्सा मनसः कर्म्म प्रवलं यस्य। तादृशोऽपि चामनोज्ञामप्रियामवश्यां स्त्रियं नरो न याति। तत्र स्त्रियमपि प्रियां वश्यां मनोज्ञां लिङ्गशैथिल्यात् न याति, यदि कदाचिद् याति तदा व्यवायश्रमात् श्वासार्त्तः स्विन्नगात्रश्च सन् मोघसङ्कल्पचेष्टितः स्याद्रेतःसेकाभावेन सङ्कल्पश्चेष्टितश्च मोघो व्यर्थः स्यादिति म्लानशिश्नश्च सन् निर्व्वीर्य्यो निःशक्तिः स्यादेतत् क्लैब्यस्य सामान्यलक्षणं भाषितम्, विस्तरेण प्रत्येकेन पुनः शृणु लक्षणमिह वक्ष्यते ॥ ६४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—शीतेत्यादि। शीतरूक्षाणामल्पसंक्लिष्टानां विषमाणामसात्म्यानाञ्च भोजनात्। अविस्रम्भः प्रकाशभावः, रहस्ये हि हर्षोद्गमो भवति। विरुद्धाशनादध्यशनात् पूर्व्वदिनाहाराजीर्णे भोजनादिति। श्रमादतिश्रमादिति। वीजोपघातादेतेभ्यो हेतुभ्यो वीजस्य शुक्रस्योपघातात् क्लैब्यं भवति तत्र पाण्ड-

ह्येति रसाक्षमिति अनुवर्त्तते। शुद्धैश्चेति एतैः शुद्धैः। सङ्कल्पेत्यादौ लिङ्गशैथिल्यादिति लिङ्गा"गमात्। मोघे सङ्कल्पचेष्टिते यस्य सः। तथा वायोः क्षयात् बीजक्षयानुपपत्तेः,

अल्पप्राणोऽल्पहर्षश्च प्रमदासु भवेन्नरः।
हृत्पाण्डुकामलारोग-तमकश्रमपीड़ितः॥
छर्द्यतीसारशूलार्त्तः कासज्वरनिपीड़ितः।
वीजोपघातजं क्लैब्यं ध्वजभङ्गकृतं शृणु॥ ६५॥
अत्यम्ललवणक्षार-विरुद्धासात्म्यभोजनात्।
अत्यम्बुपानाद्‌ विषमात् पिष्टान्नगुरुभोजनात्॥
दधिक्षीरानूपमांस-सेवनाद्‌ व्याधिकर्षणात्।
कन्यानां गमनाच्चापि अयोनिगमनादपि॥
दीर्घरोम्णीं * चिरोत्सृष्टां तथैव च रजस्वलाम्।
दुर्गन्धां दुष्टयोनिञ्च तथैव च परिस्रुताम्॥
ईदृशीं प्रमदां मोहाद्‌ यो गच्छेत् कामहर्षितः।
चतुष्पदाभिगमनाच्छेफसश्चाभिघाततः॥
अधावनाद्‌ वा मेढ्रस्य शस्त्रदन्तनखक्षतात्।
काष्ठप्रहारनिष्पेषात् शूकानाञ्चातिसेवनात्।
रेतसश्च प्रतीघाताद्‌ ध्वजभङ्गः प्रवर्त्तते॥ ६६॥

वर्णादिः पुरुषः स्यात्, प्रमदासु गमनेऽल्पप्राणोऽल्पहर्षः हृद्रोगादिपीड़ितः छर्द्याद्यार्त्तः कासादिपीड़ितश्च भवतीति वीजोपघातजं क्लैब्यमुक्तम्। अथ ध्वजभङ्गकृतं क्लैब्यं शृणु॥ ६५॥

गङ्गाधरः—अत्यम्लेत्यादि। विषमात्। पिष्टान्नादिभोजनात्। कन्यानामिति बालिकानां क्षुद्रयोनिमुखानाम्। अयोनिः पाय्वादिः। दीर्घाधोलोम्नीम्। चिरोत्सृष्टां बहुकालत्यक्तमैथुनां दुर्गन्धयोनिं दोषदुष्टयोनिं परिस्रुतयोनिम्। चतुष्पदः पशुः। शेफसोऽभिघातो हस्तादिभिः। अधावनादधौतात्। मेढ्रस्य शस्त्रादिभिः क्षतात्। दन्तक्षतं काममत्ताभिरनुरागात् मेढ्रे सम्भवति। काष्ठस्य घाताद्‌दीनाञ्च संक्षयादित्यस्य प्राकृतवाता दिक्षयेणैव शुक्रानुत्पादो ज्ञेयः। शूकानाञ्चातिसेवनादिति लिङ्गवृद्ध्यर्थं कृतप्रयोगात्॥ ६२—६६॥

* दीर्घरोगामिति पाठान्तरम्।

श्वयथुर्वेदना मेढ्र-रागश्चैवोपजायते ।
स्फोटास्तीव्राश्च जायन्ते लिङ्गपाको भवत्यपि ॥
मांसवृद्धिर्भवेच्चास्य व्रणाः क्षिप्रं भवन्त्यपि ।
पुलाकोदकसङ्काशः श्यावः श्यावारुणस्तथा ॥
वलयीकुरुते चापि कठिनश्च परिग्रहः ।
ज्वरस्तृष्णा भ्रमो मूर्च्छा छर्द्दिश्चाप्युपजायते ॥
रक्तं कृष्णं स्रवेच्चापि नीलमाविललोहितम् ।
अग्निनेव च दग्धस्य तीव्रो दाहः प्रवर्त्तते ॥
वस्तौ वृषणयोर्वापि सेवन्यां वङ्क्षणेषु च ।
कदाचित् पिच्छिलो वापि पाण्डुः स्रावश्च जायते ॥

प्रहारनिष्पेषणाभ्याम्, शूकस्य जलशूकस्य शिश्नवृद्धिकामेनातिसेवनात्। रेतसः शुक्रस्य प्रवर्त्तमानस्य प्रतिघातात् ध्वजभङ्ग उपदंशो नाम रोगः प्रवर्त्तते। सुश्रुते ह्युपदंश एवायं नाम्ना रोग उक्तः। तद्यथा— "तत्रातिमैथुनाद् ब्रह्मचर्य्याद् वा तथा ब्रह्मचारिणीं चिरोत्सृष्टां रजस्वलां दीर्घरोमां कर्कशरोमां सङ्कीर्णरोमां निगूढ़रोमामल्पद्वारां महाद्वारामप्रिया-मकामामचौक्षसलिलप्रक्षालितयोनिमप्रक्षालितयोनिं योनिरोगोपसृष्टां स्वभावतो वा दुष्टयोनिं वियोनिं वा नारीमत्यर्थमुपसेवमानस्य तथा करजदशनविष-शूकनिपातनादर्द्दनाद् हस्ताभिघाताच्चतुष्पदीगमनादचौक्षसलिलप्रक्षालनादव पीड़नात् शुक्रमूत्रवेगविधारणान्मैथुनान्ते वाप्यप्रक्षालनादिभिर्म्मेढ्रभागस्य प्रकुपिता दोषाः क्षतेऽक्षते वा श्वयथुमुपजनयन्ति तमुपदंशमित्याचक्षते" इति ॥ ६६ ॥

गङ्गाधरः—अथ ध्वजभङ्गप्रवृत्तौ यथा स्यात् तदाह—श्वयथुरित्यादि। श्वयथुः क्षतेऽक्षते वा मेढ्रे श्वयथुर्वेदना मेढ्ररागश्च जायते। तीव्राः स्फोटा लिङ्गपाकश्च भवति। पुलाकोदकसङ्काशस्तुच्छधान्यजलवच्छ्याववर्णोऽथवा श्यावारुणवर्णः परिग्रहः स्फीतदेशः शिश्ने वलयीकुरुते कठिनश्च भवति। ज्वरादिश्चोपजायते। पक्वः शोफो रक्तादिवर्णं स्रावं स्रवेत्। अग्निना दग्धस्याङ्गस्य यथा तीव्रो दाहस्तथा वस्त्यादिषु तीव्रो दाहः प्रवर्त्तते। कदाचित् पिच्छिलः पाण्डुश्च

श्वयथुर्जायते मन्दः स्तिमितोऽल्पपरिस्रवः ।
चिराद्रुपैति वा पाकं शीघ्रं वाथ प्रमुच्यते ॥
जायन्ते क्रिमयश्चापि क्लिद्यते पूतिगन्धि च ।
विशीर्य्यते मणिश्चास्य मेढ्रं मुष्कमथापि वा ॥
ध्वजभङ्गकृतं क्लैव्यमित्येतत् समुदाहृतम् ।
एतं पञ्चविधं केचित् ध्वजभङ्गं प्रचक्षते ॥ ६७ ॥
क्लैव्यं जरासम्भवं हि प्रवक्ष्याम्यथ तच्छृणु ।
जघन्यमध्यप्रवरं वयस्त्रिविधमुच्यते ॥

स्रावः स्यात् । कदाचिच्च शयथुर्मन्दः स्यात् स्तिमितश्चाल्पपरिस्रवश्च स्यात् । चिराद् वाप्यचिराद् वा पाकमुपैति अथ प्रमुच्यते चिकित्सयारोग्यमापद्यते । उपेक्षया तु क्रिमयो जायन्ते, क्लिद्यते च मेढ्रं पूतिगन्धि च स्यादथास्य पुंसो मेढ्रस्य मणिरग्रदेशो यो विकशति स च विशीर्य्यते मेढ्रं सर्व्वं विशीर्य्यते मुष्कं वा यदा विशीर्य्यते तदायं ध्वजभङ्गो यस्तत्कृतं क्लैव्यं सुतरां भवति मेढ्रमणिसर्व्वाङ्गमेढ्रमुष्काभावादिति । एतमित्यादि । एतं ध्वजभङ्गमुपदंशं केचित् पञ्चविधं प्रचक्षते । भिन्नाधिकारादिह नोक्तमेतेनानुमतमेव । तदुक्तं सुश्रुते । "स पञ्चविधस्त्रिभिर्दोषैः पृथक् समस्तैरसृजा चैकः । तत्र वातिके पारुष्यं त्वक्परिपुटनं स्तब्धमेढ्रता परुषशोफता विविधाश्च वातवेदनाः । पैत्तिके ज्वरः श्वयथुः पक्वोडुम्बरसङ्काशस्तीव्रदाहः क्षिप्रपाकः पित्तवेदनश्च । श्लैष्मिके श्वयथुः कण्डूमान् कठिनः स्निग्धः श्लेष्मवेदनश्च । सर्व्वजे सर्व्वलिङ्गदर्शनमवदरणं शेफसः क्रिमिप्रादुर्भावो मरणञ्च । रक्तजे कृष्णस्फोटप्रादुर्भावोऽत्यर्थमसृक्प्रवृत्तिः पित्तलिङ्गान्यत्यर्थं ज्वरदाहौ शोषश्च याप्यश्चैव कदाचित् ।" इति ॥ ६७ ॥

गङ्गाधरः—ध्वजभङ्गकृतक्लैव्यमुक्त्वा जराजक्लैव्यमाह—क्लैव्यमित्यादि । जरासम्भवं हि क्लैव्यं प्रवक्ष्यामि तत् शृणु । प्राणिनां वयस्त्रिविधं जघन्यमध्य-

चक्रपाणिः—तत्र श्वयथुर्वेदना मेढ्रे इति वातेन, स्फोटाश्चेति पित्तेन, मांसादिवृद्धिरिति कफेन, ज्वरस्तृष्णेत्यादि रक्तेन, अग्निनेवेति सन्निपातेन । एतत् पञ्चविधं केचित् ध्वजभङ्गं वदन्ति । तथोक्तं वातपित्तकफरक्तसन्निपातभेदेन पञ्चविधत्वमित्यर्थः ॥ ६७ ॥

अथ प्रवयसां शुक्रं प्रायशः क्षीयते नृणाम्।
रसादीनां संक्षयाच्च तथैवावृष्यसेवनात्॥
बलवीर्य्येन्द्रियाणाञ्च क्रमेणैव परिक्षयात्।
परिक्षीणादायुषश्चाप्यनाहाराच्छ्रमात् क्रमात्॥
जरासम्भवजं क्लैव्यमित्येतैर्हेतुभिर्नृणाम्।
जायते तेन स क्षिप्रं क्षीणधातुः सुदुर्ब्बलः॥
विवर्णो दुर्ब्बलो दीनः स क्षिप्रं व्याधिमृच्छति।
एतज् जरासम्भवं हि चतुर्थं क्षयजं शृणु॥ ६८॥
अतीवचिन्तनाच्चैव शोकात् क्रोधाद्भयात् तथा।
ईर्ष्योत्कण्ठामदोद्वेगान् सदा विशति यो नरः॥
कृशो वा सेवते रूक्षमन्नपानं तथौषधम्।
दुर्ब्बलप्रकृतिश्चैवाप्यनाहारो भवेद्यदि॥

प्रवरमिति। तत्र जघन्ये बाल्ये षोड़शाब्दपर्य्यन्तमनुद्भूतशुक्रः पुमान्। मध्ये षष्टिवर्षपर्य्यन्तमुद्भूतशुक्रः। ततोऽनन्तरं यथा स्यात् तदाह। अथेत्यादि। प्रवयसां वार्द्धक्यारम्भावधिक्रमेण शुक्रं नृणां क्षीयते स्वयमेवावस्थास्वभावात्। प्रायशःपदेन वाजीकरणसेविनां व्यवच्छेदः। तदाह रसादीनां संक्षयादिति तदवस्थास्वभावात्। अवृष्यसेवनाच्च। क्रमेण बलादीनां परिक्षयात्। आयुषश्च परिक्षीणात्। कालस्वभावादाहारालपत्वादित्वात्। श्रमात्। क्रमात्। जरासम्भवं क्लैव्यमेतैर्हेतुभिर्जायते इति। क्लैव्ये जाते स पुमान् तेन क्लैव्येन क्षीणधात्वादिः क्षिप्रं स्यात्। क्षिप्रञ्च व्याधिमृच्छतीति जरासम्भवं क्लैव्यमुक्तम्। क्षयजं चतुर्थं क्लैव्यं शृणु॥ ६८॥

गङ्गाधरः—अतीवेत्यादि। अतीवचिन्तनादिभ्यो हेतुभ्यो यदा मानव ईर्ष्योत्कण्ठादीन् विशति, अथवा कृशो नरो रूक्षान्नपानौषधं सेवते, अथवा

चक्रपाणिः—वृष्यादिसेविनां न क्षीयते शुक्रमिति दर्शयति। प्रवयसां शुक्रक्षये हेतुमाह—रसादीनामित्यादि। एते च रसक्षयादयो हेतवः बाधकस्वभावादेव भवन्ति। जघन्येत्यादौ प्रायशः क्षीयते इति वचनात् प्रवयसामपि शुक्रमारणाम्॥ ६८॥

असात्म्यभोजनो यो हि हृदये यो व्यवस्थितः ।
रसः प्रधानधातुर्हि क्षीयेताशु ततो नृणाम् ॥
रक्तादयश्च क्षीयन्ते क्षीयन्ते देहिनस्ततः ।
शुक्रावसानास्तेभ्योऽपि शुक्रं धाम परं मतम् ॥
चेतसो वातिहर्षेण व्यवायं सेवतेऽति यः ।
तस्याशु क्षीयते शुक्रं ततः प्राप्नोति संक्षयम् ॥
घोरं व्याधिमवाप्नोति मरणं वा समृच्छति ।
शुक्रं तस्माद्विशेषेण रक्ष्यमारोग्यमिच्छता ।
एतन्निदानलिङ्गाभ्यामुक्तं क्लैब्यं चतुर्विधम् ॥ ६९ ॥
केचित् क्लैब्ये त्वसाध्ये द्वे ध्वजभङ्गक्षयोद्भवे ।
वदन्ति शेफसश्छेदाद् वृषणोत्पाटनेन च ॥

दुर्ब्बलप्रकृतिः पुमान् यद्यनाहारो भवेत्, योऽसात्म्यभोजनः, तस्य तस्य यः प्रधानधातुर्हृदये व्यवस्थितो रसः स क्षीयेत। ततो रक्तादयश्च शुक्रावसानाः शुक्रान्ताः षड्धातवः क्षीयन्ते ततो नरश्चाशु क्षीयेतेति। तेभ्यो रसादिभ्यः परं धाम शुक्रं मतम्। अनुलोमक्षयमुक्त्वा प्रतिलोमक्षयमाह—चेतसो-वेत्यादि। अथवा चेतसोऽतिहर्षेण व्यवायं योऽतिसेवते, तस्य शुक्रमाशु क्षीयते स पुमांस्ततः शुक्रक्षयात् संक्षयमाप्नोति, घोरं व्याधिं मरणं वा समृच्छति। ततः क्षयजं क्लैब्यं सुतरां भवतीति। तस्माद् विशेषेण शुक्रमारोग्यमिच्छता रक्ष्यमिति। उपसंहरति एतदित्यादि। एतन्निदानलिङ्गाभ्यां चतुर्व्विधं क्लैब्यमुक्तं भवति॥ ६९॥

गङ्गाधरः—केचिदित्यादि। केचिन्मुनयः क्लैब्ये द्वे ध्वजभङ्गोद्भवं क्षयोद्भवञ्चेति द्वे असाध्ये वदन्ति। मेढ्राभावान्नितरामसाध्यं ध्वजभङ्गकृतं क्लैब्यमिति। प्रसङ्गादागन्तुक्लैब्यमाह। शेफसश्छेदात् क्लैब्यं स्याद् वृषणोत्पाटनात्

चक्रपाणिः—केचिदित्यादौ ध्वजभङ्गक्षयोद्भवे वक्ष्यमाणविशेषभङ्गक्षयोद्भवे। भेदमुद-

मातापित्रोर्वीजदोषादशुभैश्चाकृतात्मनः।
गर्भस्थस्य यदा दोषाः प्राप्य रेतोवहाः सिराः।
शोषयन्त्याशु तन्नाशाद्द रेतश्चाप्युपहन्यते॥
तत्र सम्पूर्णसर्व्वाङ्गः स भवत्यपुमान् पुमान्।
एते त्वसाध्या व्याख्याताः सन्निपातसमुच्छ्रयात्॥ ७०॥
चिकित्सितमतश्चोर्द्धं समासव्यासतः शृणु॥
शुक्रदोषेषु निर्द्दिष्टं भेषजं यन्मयानघ।
क्लैव्योपशान्तये कुर्य्यात् क्षीणक्षतहितञ्च यत्॥
वस्तयः क्षीरसर्पिश्च वृष्ययोगाश्च ये मताः।
रसायनप्रयोगाश्च सर्व्वानेतान् प्रयोजयेत्।
समीक्ष्य देहदोषाग्नि-बलं भेषजकालवित्॥ ७१॥
व्यवायहेतुजं क्लैव्यं यच्च धातुविपर्य्ययात्।
दैवव्यपाश्रयं तत्र भेषजं संप्रयोजयेत्॥

क्लैव्यं स्यात्। कर्म्मजमाह—मातेत्यादि। मातापित्रोर्वीजदोषाद् अकृत-सुकृतकर्म्मात्मनोऽशुभैः पूर्व्वकर्म्मभिर्गर्भस्थस्य जीवस्य गर्भारम्भका दोषा यदा रेतोवहाः सिराः प्राप्य शोषयन्ति, तदा तत्सिरानाशाद्रेतश्चाप्युपहन्यते। तत्र स पुमान् सर्व्वसम्पूर्णाङ्गः सन्नपुमान् पुंस्त्वहीन एव भवति। एते सर्व्वे क्लीवा असाध्याः सन्निपातसमुच्छ्रयात्। इति क्लैव्यमुक्तम्॥ ७०॥

गङ्गाधरः—चिकित्सितमित्यादि। चिकित्सितमत ऊर्द्ध्वमस्य शृणु। शुक्रदोषेत्यादि। पूर्व्वं यच्छुक्रदोषेषु। क्षीणक्षतयोर्यद्धितम्। वृष्ययोगा वाजीकरणे॥ ७१॥

गङ्गाधरः— व्यवायेत्यादि। व्यवायहेतुजं क्षयजं क्लैव्यम्।

भावयति वृषणोत्पाटनेनेत्यन्तेन। मातापित्रोरित्यादिनोच्यते। स पुमान् स्त्रीपुरुषव्यापार-करणासमर्थत्वात् अपुमान् भवति। व्यवायहेतुजमितिपदं वीजदोषोत्पन्नसहजं युदासार्थम्।

समासेनैतदुद्दिष्टं भेषजं क्लैब्यशान्तये।
विस्तरेण प्रवक्ष्यामि क्लैब्यानां भेषजं पुनः ॥ ७२ ॥
सुस्निग्धस्विन्नगात्रस्य स्नेहयुक्तं विरेचनम् ।
अन्नाशनं ततः कुर्य्यादथवास्थापनं पुनः ॥
प्रदद्यान्मतिमान् वैद्यस्ततस्तमनुवासयेत् ।
पलाशैरण्डमुस्ताद्यैः पश्चादास्थापयेत् ततः ॥
वाजीकरणयोगाश्च पूर्व्वं ये समुदाहृताः ।
भिषजा ते प्रयोज्याः स्युः क्लैब्ये वीजोपघातजे ॥ ७३ ॥
ध्वजभङ्गकृतं क्लैब्यं ज्ञात्वा तस्याचरेत् क्रियाम् ।
प्रदेहान् परिषेकांश्च कुर्य्याद्वा रक्तमोक्षणम् ॥
स्नेहपानञ्च कुर्व्वीत सस्नेहञ्च विरेचनम् ।
व्रणवच्च क्रियाः सर्व्वास्ततः कुर्य्याद्विचक्षणः ॥ ७४ ॥
जरासम्भवजे क्लैब्ये क्षयजे चापि कारयेत् ।
स्नेहस्वेदोपपन्नस्य सस्नेहं शोधनं हितम् ॥

सुस्निग्धेत्यादि। स्नेहयुक्तं विरेचनं कुर्य्यादित्यन्वयः। ततोऽन्नाशनं कुर्य्यादथवा-स्थापनं दद्यात् ततस्तमनुवासयेत्। अनुवासनानन्तरं पुनः पलाशादिभि-रास्थापयेत्। ततो वाजीकरणयोगा वाजीकरणोक्ताः ॥ ७२ । ७३ ॥

गङ्गाधरः—वीजोपघातजक्लैब्यचिकित्सितमुक्त्वा ध्वजभङ्गकृतस्य चिकित्सा-माह—ध्वजेत्यादि। ध्वजभङ्गे प्राग् ध्वजविनाशात् क्लैब्यं ज्ञात्वा तस्य क्रियामाचरेत्। ध्वजविनाशे त्वसाध्यत्वात्। प्रदेहादिकां क्रियां व्रण-शोधनरोपणादिकाम् ॥ ७४ ॥

गङ्गाधरः—अथ जरासम्भवक्लैब्यचिकित्सामाह—जरेत्यादि। सस्नेहं

हेतुविपर्य्ययादिति दोषवैषम्यात्। दैवव्यपाश्रयैश्चेत्यादिना अभिचारादिजक्लैब्यचिकित्सा ब्रूते। अभिचारादिजञ्च क्लैब्यं दैवव्यपाश्रयचिकित्साभिधानादेव स्वीकर्त्तव्यम् ॥ ६९—७२ ॥

चक्रपाणिः—पलाशैरण्डमुस्ताद्यैरिति। तत्र एरण्डपत्रादि एरण्डमूलत्रिफला[illegible]न्थे

क्षीरसर्पिर्वृष्ययोगा वस्तयश्चैव यापनाः ।
रसायनप्रयोगाश्च तयोर्भेषजमुच्यते ।
विस्तरेणैतदुद्दिष्टं क्लैब्यानां भेषजं परम् ॥ ७५ ॥

क्लैब्यचिकित्सा ।

यः पूर्व्वमुक्तः प्रदरः शृणु हेत्वादिभिः पृथक् ।
यात्यर्थं सेवते नारी लवणाम्लगुरूणि च ॥
कटून्यथ विदाहीनि स्निग्धानि पिशितानि च ।
ग्राम्यौदकानि मेध्यानि कृशरां पायसं दधि ॥
शुक्तमत्स्यसुरादीनि भजन्त्याः कुपितोऽनिलः ।
रक्तं प्रमाणमुत्क्रम्य गर्भाशयगताः सिराः ॥
रजोवहाः समाश्रित्य रक्तमादाय तद्रजः ।
तस्माद्ध विवर्द्धयत्याशु रसभावाद्ध विमानता ॥

शोधनं न तु रूक्षम् । क्षीरेत्यादि । क्षीरादुत्थितं सर्पिः क्षीरसर्पिर्नवनीतम्, यापना वस्तयो वक्ष्यन्ते सिद्धिषु । तयोरिति जरासम्भवक्लैव्यक्षयजक्लैव्ययोः ॥ ७५ ॥

गङ्गाधरः—इति क्लैव्यचिकित्सितमुक्त्वा प्रदरप्रश्नोत्तरमाह—यः पूर्व्वमित्यादि । यात्यर्थमित्यादि । या नारी लवणादीन्यत्यर्थं सेवते तानि भजन्त्यास्तस्या नार्य्याः कुपितोऽनिलः प्रमाणं स्वपरिमाणस्थं रक्तमार्त्तवमुत्क्रम्य उद्गतं कृत्वा गर्भाशयगता रजोवहाः सिराः समाश्रित्य तद्रजोरक्तमादाय विवर्द्धयत्याशु तस्माद्रसभावाद् विमानता भवति, स्वमानाद् विवृद्धमानता.

वक्ष्यमाणा सुस्तादयः सिद्धौ वक्ष्यमाणाः । वस्तिद्वयेऽप्यत्र बहुवचनं व्यक्तिसम्भवापेक्षया ज्ञेयम् ॥ ७३—७५ ॥

चक्रपाणिः—यः पूर्व्वमुक्तः प्रदर इत्यादौ उपद्रवरूपतया पूर्व्वमुक्तः प्रदर इति वदन्ति । किन्तु रक्तयोनिचिकित्सिते असृग्दरसंज्ञयैव रक्तयोनिसामान्याच्च निर्दिष्टदोषभेदेन च तत्रैव रक्तयोनिरसृग्दरकस व्याकृता, तेनेह पुनः असृग्दरलक्षणाभिधानं पूर्व्वटीकाकृतामपि समानम् । ये त्वेनमधिकमर्थं पठन्ति ते तस्यैवायं प्रभेदः प्रपञ्चो वा क्रियत इति वर्णयन्ति । वयन्तु भूरिपुस्तकेषु

तस्मादसृग्दरं प्राहुरेतत् तन्त्रविशारदाः ॥
रजः प्रदीर्य्यते यस्मात् प्रदरस्तेन कथ्यते ॥ ७६ ॥
सामान्यतः समुद्दिष्टं कारणं लिङ्गमेव च ॥
चतुर्व्विधं व्यासतस्तु वाताद्यैः सन्निपाततः ।
अतः परं प्रवक्ष्यामि हेत्वाकृतिभिषग्जितम् ॥ ७७ ॥
रूक्षादिभिर्मारुतस्तु रक्तमादाय पूर्व्ववत् ।
कुपितः प्रदरं कुर्य्यात् लक्षणं तस्य मे शृणु ॥ ७८ ॥
तनु फेनिलरूक्षञ्च श्यावमारुणमेव च ।
किंशुकोदकसङ्काशं सरुजं वाथ नीरुजम् ॥
कटीवङ्क्षणहृत्पार्श्व-पृष्ठश्रोणिषु मारुतः ।
वेदनां कुरुते तीव्रामेतद्‌ वातात्मकं विदुः ॥ ७९ ॥
अम्लोष्णलवणक्षारैः पित्तं प्रकुपितं यदा ।
पूर्व्ववत् प्रदरं कुर्य्यात् पैत्तिकं लिङ्गतः शृणु ॥ ८० ॥

भवति। तस्मादेतदायुर्व्वेदतन्त्रविशारदा असृग्दरं प्राहुः। यस्माद्रजो रक्तं प्रदीर्य्यते तेन प्रदरश्च कथ्यते ॥ ७६ ॥

गङ्गाधरः—सामान्यत इत्यादि। व्यासतस्तु चतुर्व्विधं पृथग्वाताद्यैः सन्निपाततश्च। तेषां हेत्वादिकमतःपरं प्रवक्ष्यामि। तद् यथा—रूक्षेत्यादि। आदिना वायोः प्रकोपणानि ज्ञेयानि ॥ ७७। ७८ ॥

गङ्गाधरः—तन्वित्यादि। तन्वादिरूपमार्त्तवं मारुतः कुरुते। कट्यादिषु तीव्रां वेदनाञ्च कुरुते ॥ ७९ ॥

गङ्गाधरः—अम्लोष्णेत्यादि। पूर्व्ववत्—रक्तं प्रमाणमुत्क्रम्येत्यादुक्तरूपम् ॥ ८० ॥

पाठदर्शनादस्य व्याख्यानं कुर्म्मः। गर्भाशयगता इति गर्भाशयसम्बद्धाः। असृग्दरशब्दव्युत्पत्तिमाह—कुपितोऽनिल इति। रक्तं प्रमाणमुत्क्रम्य इति रक्तं प्रमाणाधिकं कृत्वा रक्तमादाय तत् रजो यस्माद् विवर्द्धयति वृद्धेन रक्तेन योजयित्वा रजो विवर्द्धयति यस्मात्, तस्माद् असृजो नेत्‌दरत्वाद् अयं व्याधिरसृग्दर इत्युच्यते। प्रदीर्य्यते इति विकार्य्यते

सनीलमथवा कृष्णमत्युष्णं पीतकं तथा।
नितान्तरक्तं स्रवति मुहुर्म्मुहुरथार्त्तिमत् ॥
रागदाहतृषामोह-ज्वरभ्रमसमायुतम्।
असृग्दरं पैत्तिकं तत् श्लेष्मिकन्तु प्रवक्ष्यते ॥ ८१ ॥
गुर्व्वादिभिर्हेतुभिश्च पूर्व्ववत् कुपितः कफः।
प्रदरं कुरुते तस्य लक्षणं तत्त्वतः शृणु ॥ ८२ ॥
पिच्छिलं पाण्डुवर्णञ्च गुरु स्निग्धञ्च शीतलम्।
स्रवत्यसृक् श्लेष्मलञ्च तथा मन्दरुजाकरम् ॥
छर्द्यरोचकहृल्लास-श्वासकाससमायुतम्।
त्रिलिङ्गसंयुतं विद्यान्नैकावस्थमसृग्दरम् ॥ ८३। ८४ ॥
नारी त्वतिपरिक्लिष्टा यदा प्रक्षीणशोणिता।
सर्व्वहेतुसमाचारादतिवृद्धस्तदानिलः ॥
रक्तमार्गेण सृजति प्रत्यनीकबलं कफम्।
दुर्गन्धं पिच्छिलं शीतं विदग्धः पित्ततेजसा ॥

गङ्गाधरः—सनीलमित्यादि। नितान्तं निरन्तरम् ॥ ८१ ॥

गङ्गाधरः—गुर्व्वादिभिरित्यादि आदिना शेषकारणानि द्रवादीनि। अत्रापि पूर्व्ववदिति रक्तं प्रमाणमुत्क्रम्येत्यादुक्तम्। पिच्छिलमित्यादिना लिङ्गम्। श्लेष्मलं श्लेष्मयुक्तमार्त्तवम्। त्रिलिङ्गेत्यादि। नैकावस्थं नानारूपतयावतिष्ठते ॥ ८२—८४ ॥

गङ्गाधरः—नारीत्यादिना तस्य लक्षणम्। सर्व्वहेतूनां वातादीनां सर्व्वषां हेतूनां समाचाराद् अतिवृद्धोऽनिलः प्रत्यनीकबलं बलहानिकरं कफं रक्तमार्गेण सृजति। कफं पुनर्दुर्गन्धादिरूपम्। पित्ततेजसा विदग्धः

असृक् प्रदीर्य्यते यस्मिन्निति असृग्दर इत्येषा निरुक्तिरप्यत्र बोद्धव्या। नैकावस्थमिति नानावस्थम् ॥ ७६—८४ ॥

वसामेदश्च यावद्धि तमुपादाय वेगवान् ।
सृजत्यार्त्तवमार्गेण सर्पिर्मज्जवसोपमम् ॥
शश्वत् स्रवत्यथास्रावं तृष्णादाहज्वरान्वितम् ।
क्षीणरक्तां दुर्ब्बलाञ्च तामसाध्यां विवर्ज्जयेत् ॥ ८५ ॥
मासान्निष्पिच्छदाहार्त्ति पञ्चरात्रानुवन्धि च ।
नैवातिवहुलात्यल्पमार्त्तवं शुद्धमादिशेत् ॥
गुञ्जाफलसवर्णञ्च यद्व वालक्तकसन्निभम् ।
इन्द्रगोपकसङ्काशमार्त्तवं शुद्धमादिशेत् ॥ ८६ ॥
वाताढ्यानाञ्च योनीनां यदुक्तमिह भेषजम् ।
चतुर्णां प्रदराणाञ्च तत् सर्व्वं कारयेद्व भिषक् ॥
रक्तातिसारिणां यच्च तथा लोहितपित्तिनाम् ।
रक्तार्शसाञ्च यत् प्रोक्तं भेषजं तच्च कारयेत् ॥ ८७ ॥

प्रदरचिकित्सा ।

स वेगवाननिलः यावद् वसा मेदश्च तावत् तमुपादाय सर्पिर्मज्जवसोपमम् आर्त्तवमार्गेण रक्तक्षरणपथेन सृजति। अथास्रावं शश्वत् स्रवति तृष्णाद्यन्वितमिति सन्निपातप्रदरलक्षणम्। तस्यासाध्यतामाह—क्षीणेत्यादि। क्षीणरक्तां क्षीणार्त्तवां दुर्व्वलाञ्च तां सन्निपातप्रदरवतीं नारीमसाध्यां विवर्ज्जयेत् ॥ ८५ ॥

गङ्गाधरः—शुद्धार्त्तवलक्षणमाह—मासादित्यादि। यदार्त्तवं मासात् प्रवर्त्तते निष्पिच्छदाहार्त्ति पिच्छदाहार्त्तिभ्यो निर्गतं पञ्चरात्रमनुबध्नाति प्रकाशरूपेणाल्पशः, नैवातिवहुलं नात्यल्पं तदार्त्तवं शुद्धमादिशेत्। लक्षणान्तरञ्च गुञ्जेत्यादि। इन्द्रगोपकः कीटविशेषो रक्तवर्णः ॥ ८६ ॥

गङ्गाधरः—अथ प्रदरभेषजमाह—वाताढ्यानामित्यादि। योनिव्यापत्सु वातदूषितयोनीनां यदुक्तमिहाध्याये भेषजं तच्चतुर्णामेव प्रदराणां सर्व्वं कारयेत्। रक्तातिसारिणामित्यादि। स्पष्टम्। इति प्रदरचिकित्सितमुक्तम् ॥ ८७ ॥

चक्रपाणिः—प्रसङ्गाल्लक्षणमाह— नारीत्यादि। पञ्चरात्रानुबन्धीति पञ्चरात्रमनुबध्नातीति

धात्रीस्तनस्तन्यसम्पदुक्ता विस्तरतः पुरा।
स्तन्यसञ्जननञ्चैव स्तन्यस्य च विशोधनम्॥
वातादिदुष्टलिङ्गञ्च क्षीरस्य च चिकित्सितम्।
तत् सर्व्वमुक्तं ये त्वष्टौ क्षीरदोषाः प्रकीर्त्तिताः॥
वातादिष्वेव तान् विद्याच्छास्त्रचक्षुर्भिषग्वरः।
त्रिविधास्तु यतः शिष्यास्ततो वक्ष्यामि विस्तरम्॥ ८८॥
अजीर्णासात्म्यविषम-विरुद्धात्यर्थभोजनात्।
लवणाम्लकटुक्षार-प्रक्लिन्नानाञ्च सेवनात्॥
मनःशरीरसन्तापादस्वप्नान्निशि चिन्तनात्।
अप्राप्तवेगप्रतीघातादप्राप्तोदीरणेन च॥
पयसान्नं गुड़घृतं मत्स्यञ्च कृशरां दधि।
अभिष्यन्दीनि मांसानि ग्राम्यानूपौदकानि च॥

गङ्गाधरः—अथ स्तन्यदोषचिकित्सितमाह—धात्रीत्यादि। पुरा जातिसूत्रीये। ये त्वष्टौ क्षीरदोषाः प्रकीर्त्तिता अष्टोदरीये अष्टौ क्षीरदोषा इत्युद्देशं कृत्वा पुनर्निर्द्देशः कृतः। अष्टौ क्षीरदोषा इति वैवर्ण्यं वैगन्ध्यं वैरस्यं पैच्छिल्यं फेनसङ्घातो रौक्ष्यं गौरवमतिस्नेहश्चेति तानष्टौ दोषान् वातादिष्वेव दोषेषु शास्त्रचक्षुर्भिषग्वरो विद्यात्। मध्यमोऽवरश्च भिषक् तथा वेदितुं न शक्नोति। शिष्या हि त्रिविधास्ततो मध्यमावरशिष्यप्रबोधनार्थं वातादिदोषक्रमेण विस्तरं वक्ष्यामि॥ ८८॥

गङ्गाधरः—तद्यथा—अजीर्णेत्यादि। निशि अस्वप्नात्। अप्राप्तवेगानां

प्रदरानुबन्धी। द्वादशरात्रकालस्य किं न निर्देशः? द्वादशरात्रपर्य्यन्तं गर्भाशयस्थस्यार्त्तवस्य प्रवृत्तिरिति शेषम्। गुञ्जाफलसवर्णमित्यादिना वर्णभेदश्चार्त्तवे प्रकृतिभेदादेव भवति॥ ८५—८७॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति प्रदरचिकित्सामभिधाय स्त्रीरोगाभिधानप्रसङ्गाद् अपरमपि स्त्रीरोगं स्तन्यदोषमभिधित्सुराह—धात्रीस्तनस्तन्येत्यादि। त्रिविधास्तु यतो शिष्या ततो वक्ष्यामीति त्रिविधभेदेषु शिष्येषु मन्दबुद्धिशिष्याणां सुखप्रतिपत्त्यर्थम्॥ ८८॥

भुक्त्वा भुक्त्वा दिवास्वप्नात् मद्यस्याति च सेवनात् ।
अभिचारादनायासाद् व्याधिभिः कर्षणेन च ॥
दोषाः क्षीराश्रयाः प्राप्य सिराः स्तन्यं प्रदूष्य च ।
कुर्य्युरष्टविधं भूयो दोषतस्तन्निबोध मे ॥ ८९ ॥
वैरस्यं फेनसङ्घातो रौक्ष्यञ्चेत्यनिलात्मके ।
पित्ताद् वैवर्ण्यदौर्गन्ध्ये स्नेहपैच्छिल्यगौरवम् ॥
कफाद् भवति रौक्ष्याद्यैरनिलः स्वैः प्रकोपणैः ।
क्रुद्धः क्षीराश्रयः प्राप्य रसं स्तन्यं प्रदूषयेत् ॥
विरसं वातसंसृष्टं कृशो भवति तत् पिबन् ।
न चास्य स्वदते क्षीरं कृच्छ्रेण च विवर्द्धते ॥
तथैव वायुः कुपितः स्तन्यमन्तर्विलोडयन् ।
करोति फेनसङ्घातं ततः कृच्छ्रात् प्रवर्द्धते ॥
तेन क्षामस्वरो बालो बद्धविण्मूत्रमारुतः ।
वातिकं शीर्षरोगं वा पीनसं वा स गच्छति ॥
पूर्व्ववत् कुपितः स्तन्ये स्नेहं शोषयतेऽनिलः ।
रूक्षं तत् पिबतो रौक्ष्याद् बलह्रासश्च जायते ॥ ९० ॥

उदीरणेन प्रेरणेन। कृशरा तिलकल्कः। परमान्नादीनि भुक्त्वा भुक्त्वा दिवास्वप्नात्। दोषा वातादयः क्षीराश्रयाः स्तन्यवहाः सिराः प्राप्य स्तन्यं प्रदूष्य चाष्टविधं दोषं वैवर्ण्यादिकं कुर्य्युस्तद् भूयो दोषतो वातादितो निबोध॥ ८९

गङ्गाधरः—वैरस्यमित्यादि। अनिलात्मके वातदूषिते स्तन्ये वैरस्यादित्रयं भवति। पित्तात् स्तन्ये ववर्ण्यं दौर्गन्ध्यञ्च द्वे भवतः। कफात् स्तन्ये स्नेहादित्रयं भवति। तद् यथा स्यात् तदाह—रौक्ष्याद्यैरित्यादि। तत् पिबन् शिशुः कृशो भवति। न चास्य शिशोः क्षीरं स्वदते कृच्छ्रेण शरीरमस्य विवर्द्धते। तथैवेत्यादिना फेनसङ्घातसम्प्राप्तिः। ततस्तत्पानात् शिशुः कृच्छ्रेण विवर्द्धते इत्यादि। पूर्व्ववदित्यादिना रौक्ष्यसम्प्राप्तिः। स्वैः

पित्तमुष्णादिभिः क्रुद्धं स्तन्याश्रयमभिप्लुतम्।
करोति स्तन्यवैवर्ण्यं नीलपीतासितादिकम्॥
विवर्णगात्रः स्विन्नः स्यात् तृष्णालुर्भिन्नविट् शिशुः।
नित्यमुष्णशरीरश्च नाभिनन्दति तं स्तनम्॥
पूर्व्ववत् कुपिते पित्ते दौर्गन्ध्यं क्षीरमृच्छति।
पाण्ड्वामयस्तत् पिबतः कामला वा भवेच्छिशोः॥ ९१॥
क्रुद्धो गुर्व्वादिभिः श्लेष्मा क्षीराश्रयगतः स्त्रियाः।
स्नेहान्वितं वा तत् क्षीरमतिस्निग्धं करोति सः॥
छर्द्दनः क्लेशनस्तेन लालालुर्जायते शिशुः।
नित्योपदिग्धैः स्रोतोभिर्निद्राक्लमसमन्वितः।
श्वासकासपरीतश्च प्रसेकतमकान्वितः॥
अभिभूय कफः स्तन्यं पिच्छिलं कुरुते यदा।
लालालुः शूनवक्त्राक्षो जड़ः स्यात् तत् पिबन् शिशुः॥

प्रकोपणैः क्रुद्धोऽनिलः क्षीराश्रयः सन् स्तन्ये स्नेहं शोषयते, ततो रूक्षं स्तन्यं स्यात्, तत् पिवतो वालस्य वलह्रासश्च जायते। इति त्रयः स्तन्यदोषा वातजाः॥ ९०॥

गङ्गाधरः—पित्तजौ द्वावाह—पित्तमित्यादि। उष्णादिभिः स्वैः प्रकोपणैः क्रुद्धं पित्तं स्तन्याश्रयं वर्णमभिप्लुतं कुर्व्वत् स्तन्यवैवर्ण्यं करोति नीलादि रूपम्। तत् पिवन् शिशुर्विवर्णगात्र इत्यादिः स्यात्। पूर्व्ववदित्यादि। पूर्व्ववदुष्णादिभिः स्वैः प्रकोपणैः क्रुद्धे पित्ते क्षीरमृच्छति सति स्तन्ये दौर्गन्ध्यं स्यात्। तत् पिवतः शिशोः पाण्ड्वामयः कामला वा स्यात्॥ ९१॥

गङ्गाधरः—इति पित्तदोषौ द्वावुक्त्वा कफदोषांस्त्रीनाह—क्रुद्ध इत्यादि। गुर्व्वादिभिः स्वैः प्रकोपणैः क्रुद्धः श्लेष्मा स्त्रियाः क्षीराश्रयस्तनगतः सन् तत् क्षीरं स्नेहान्वितमतिस्निग्धं वा करोति। तत् पिवन् शिशुश्छर्द्दन इत्यादिः स्यात्। अभिभूयेत्यादि। स्वैः प्रकोपणैः क्रुद्धः कफः स्तन्यमभियभू

कफः चीराशयगतो गुरुत्वात् चीरगौरवम् ।
कुर्य्यात् स्नेहान्वितं पीतं तद्भावात् कफरोगवान् ।
अन्यांश्च विविधान् रोगान् कुर्य्यात् चीरसमाश्रितान् ।।६२।।
चीरे वातादिभिर्दुष्टे सम्भवन्ति यदात्मकाः ।
तत्रादौ चीरशुद्ध्यर्थं धात्रीं स्नेहोपपादिताम् ।
संस्वेद्य विधिवद्वैद्यो वमनेनोपपादयेत् ॥ ६३ ॥
वचाप्रियङ्गुयष्ट्याह्व-कफवत्सकसर्षपैः ।
कल्कैर्निम्बपटोलानां क्वाथैः सलवणैर्वमेत् ॥
सम्यग्वान्तां यथान्यायं कृतसंसर्ज्जनां ततः ।
दोषकालबलापेची स्नेहयित्वा विरेचयेत् ॥
त्रिवृतामभयां वापि त्रिफलारससंयुताम् ।
पाययेन्मधुसंयुक्तां विरेकार्थं भिषग्वरः ॥

पिच्छिलं कुरुते। तत् पिबन् शिशुर्लालालुरित्यादिः स्यात्। कफ इत्यादि। गुर्व्वादिभिः क्रुद्धः कफः क्षीराश्रयस्तनगतः सन् गुरुत्वात् क्षीरस्य गौरवं कुर्य्यात्। स्नेहान्वितं तत् गुरु क्षीरं पीतं शिशुना तद्गुरुभावात् तस्य शिशोः कफरोगा जायन्ते ये तज्जानन्यांश्च विविधान् क्षीरसमाश्रितान् रोगान् कुर्य्यात् ॥ ९२ ॥

गङ्गाधरः—इत्यष्टौ वातादिभेदेन दोषानुक्त्वैषां चिकित्सामाह—क्षीर इत्यादि। यदात्मका वर्ण्यादियद्यद्रूपा दोषाः सम्भवन्ति। तत्रादौ क्षीरशुद्ध्यर्थं स्नेहोपपादितां धात्रीं संस्वेद्य वमनेनोपपादयेत ॥ ९३ ॥

गङ्गाधरः—वचेत्यादि। स्निग्धा स्विन्ना सा धात्री वचादिकल्कैर्युक्तैः निम्बादिक्वाथैः सलवणैर्वमेत्, तत्र वचादिषु कफः श्लेष्मातकः। सम्यग्वान्तां यथान्यायं कृतसंसर्ज्जनां कृतपेयादिक्रमाहारां पुनः स्नेहयित्वा दोषाद्यपेक्षी वैद्यो विरेचयेत्। विरेचनयोगमाह—त्रिवृतामित्यादि। त्रिवृतां

सम्यग् विरिक्तां मतिमान् कृतसंसर्ज्जनां पुनः।
ततो दोषावशेषघ्नैरन्नपानैरुपाचरेत् ॥ ९४ ॥
शालयः षष्टिका वापि श्यामाका भोजने हिताः।
प्रियङ्गवः कोरदूषा यवा वेणुयवास्तथा ॥
वंशवेत्रकलायाश्च शाकार्थे स्नेहसंस्कृताः।
मुद्गान् मसूरान् यूषार्थे कुलत्थांश्च प्रकल्पयेत् ॥ ९५ ॥
निम्बवेत्राग्रकुलक-वार्त्ताकामलकैः शृतान्।
सव्योषसैन्धवान् यूषान् दापयेत् स्तन्यशोधनान् ॥
शशान् कपिञ्जलानेणान् संस्कृतांश्च प्रदापयेत् ॥
शार्ङ्गेष्टासप्तपर्णत्वक्-वस्तगन्धाशृतं जलम्।
दापयेत् स्तन्यशुद्ध्यर्थमथवा रोहिणीशृतम् ॥ ९६ ॥

त्रिफलारससंयुतां मधुसंयुक्तां पाययेद्, अथवा अभयां त्रिफलारससंयुतां मधुसंयुक्तां पाययेत्। विरिक्तां कृतसंसर्ज्जनां तां धात्रीं पुनस्ततो दोषशेषघ्नैरन्नपानैरुपाचरेत् ॥ ९४ ॥

गङ्गाधरः—अन्नार्थमाह—शालय इत्यादि। प्रियङ्गवो धान्यविशेषाः। वंशादयोऽपि शाकार्थे स्नेहसंस्कृताः, वंशो वंशकरीरः, वेत्रं वेत्राग्रम्, यूषार्थ मुद्गादीन् कल्पयेत् ॥ ९५ ॥

गङ्गाधरः—यूषसंस्कारमाह—निम्बेत्यादि। कुलकं पटोलपत्रम्। निम्बादिभिः क्वथितः कल्कैर्वा शृतान् सव्योषसैन्धवान् यूषान् दापयेत्। शशानित्यादि। शशादींश्च संस्कृतान् रसान् कृत्वा प्रदापयेत्। पानार्थमाह। शार्ङ्गेष्टेत्यादि। शार्ङ्गेष्टा काकजङ्घा। वस्तगन्धा अजमोदा। रोहिणी कटुरोहिणी ॥ ९६ ॥

अमृतासप्तपर्णत्वक्-क्वाथञ्चैव सनागरम् ।
किराततिक्तकक्वाथं श्लोकपादेरितान् पिबेत् ॥
त्रीनेतान् स्तन्यशुद्ध्यर्थमिति सामान्यभेषजम् ।
कीर्त्तितं स्तन्यदोषाणां पृथगन्यन्निबोध मे ॥ ९७ ॥
पाययेद् द्विरसक्षीरा द्राक्षामधुकशारिवाः ।
श्लक्ष्णपिष्टां पयस्याञ्च समालोड्य सुखाम्बुना ।
स्तन्यसंशोधनार्थन्तु धात्रीन्तु पाययेद् भिषक् ॥ ९८ ॥
पञ्चकोलकुलत्थैश्च पिष्टैरालेपयेत् स्तनौ ।
शुष्कौ प्रक्षाल्य निर्दुह्यात् तथा स्तन्यं विशुध्यति ॥ ९९ ॥
फेनसङ्घातवत् क्षीरं यस्यास्तां पाययेत् स्त्रियम् ।
पाठानागरशार्ङ्गेष्टा-मूर्व्वाः पिष्ट्वा सुखाम्बुना ॥
अञ्जनं नागरं दारु-विल्वमूलप्रियङ्गवः ।
स्तनयोः पूर्व्ववत् कार्य्यं लेपनं क्षीरशोधनम् ॥

गङ्गाधरः—अमृतेत्यादि। श्लोकस्यास्य पादत्रयेण त्रीन् योगान् पिबेत्। अमृता सप्तपर्णत्वक् कल्कीकृत्य जलेन पेया। इत्येकः। सनागरं तयोः क्वाथञ्च पिबेदिति द्वितीयः। किराततिक्तकाथं पिबेदिति तृतीयः ॥ ९७ ॥

गङ्गाधरः—इति सामान्यभेषजं स्तन्यदोषस्य पृथगन्यत् शृणु। पाययेदित्यादि। द्विरसक्षीरा द्विगुणजलक्षीरा द्राक्षामधुकसारिवाः पक्त्वा शेषं क्षीरं पाययेत्। द्विगुणजलक्षीरमष्टांशद्राक्षादिकल्कं पक्त्वा पाययेत्। श्लक्ष्णेत्यादि। पयस्यां क्षीरकाकोलीं श्लक्ष्णपिष्टां सुखाम्बुना समालोड्य पाययेत् ॥ ९८ ॥

गङ्गाधरः—पञ्चेत्यादि। पञ्चकोलकुलत्थैः पिष्टैर्जलेनालिप्य स्तनौ शुष्कौ पुनः प्रक्षाल्य निर्दुह्यान्निःशेषेण दुग्धं गालयेदिति ॥ ९९ ॥

गङ्गाधरः—फेनेत्यादि। यस्याः स्त्रियाः फेनसङ्घातवत् क्षीरं तां पाठादिकान् पिष्ट्वा सुखाम्बुना पाययेत्। शार्ङ्गेष्टा काकजङ्घा। अञ्जनमित्यादि। अञ्जनं रसाञ्जनं प्रियङ्गवो धान्यविशेषाः। पूर्व्ववत् स्तनौ लिप्त्वा शुष्कौ निर्दुह्यात्।

चक्रपाणिः—क्वाथञ्चैव सनागरम् इत्यत्र नागरकृत एव क्वाथो ज्ञेयः ॥ ८९—९९ ॥

किराततिक्तकं शुण्ठी सामृता क्वाथयेद्भिषक्।
तं क्वाथं पाययेद्धात्रीं स्तन्यदोषनिबर्हणम्॥
स्तनौ चालेपयेत् पिष्टैर्यवगोधूमसर्षपैः।
षड्विरेकाश्रितीयोक्तैरौषधैः स्तन्यशोधनैः॥ १००॥
रूक्षक्षीरा पिबेत् क्षीरं तैर्वा सिद्धं घृतं पिबेत्।
पूर्ववज्जीवकाद्यञ्च पञ्चमूलञ्च लेपनम्॥
श्लक्ष्णं पिष्ट्वा जलेनैव लेपनं भिषजा स्त्रियाः।
स्तनयोः संविधातव्यं सुखोष्णं स्तन्यशोधनम्॥ १०१॥
यष्टीमधुकमृद्वीका-पयस्यासिन्धुवारिका।
शीताम्बुना पिबेत् कल्कं क्षीरवैवर्ण्यनाशनम्॥
द्राक्षामधुककल्केन स्तनौ चास्याः प्रलेपयेत्।
प्रक्षाल्य वारिणा चैव निर्दुह्यात् तौ पुनःपुनः॥ १०२॥
विषाणिकाजश्रृङ्ग्यौ च त्रिफलां रजनीं वचाम्।
पिबेत् क्षीराम्बुना पिष्ट्वा क्षीरदौर्गन्ध्यनाशनम्॥

किरातेत्यादि। किराततिक्तकादीनां क्वाथं कृत्वा तं पाययेत्। स्तनावित्यादि। यवादिभिश्च पिष्टैः स्तनावालेपयेदित्येको योगः। षड्विरेकेत्यादि। षड्विरेकशताश्रितीयोक्तैः स्तन्यविशोधनैर्दशभिः॥ १००॥

गङ्गाधरः—रूक्षेत्यादि। भृत क्षीर रूक्षक्षीरा स्त्री पिबेत्। तैः सिद्धं घृतं वा पिबेत्। पूर्ववदित्यादि। जीवकाद्यं दशकं पञ्चमूलञ्च बृहत् पूर्ववदालेपनं सुखोष्णं स्तनयोः कृत्वा शुष्कीभावे प्रक्षाल्य निर्दोहनं विधातव्यमिति॥१०१॥

गङ्गाधरः—यष्टीत्यादि। पयस्या क्षीरकाकोली, सिन्धुवारिका निर्गुण्डी। एषां कल्कं शीताम्बुना पिबेत्। द्राक्षेत्यादि। अस्या विवर्णक्षीरायाः धात्र्याः द्राक्षाकल्केन स्तनौ लिप्त्वा शुष्कौ वारिणा प्रक्षाल्य निर्दुह्यादेवं पुनः-पुनः॥ १०२॥

गङ्गाधरः—विषाणिकेत्यादि। विषाणिकादिकं क्षीराम्बुना मिलितेन पिष्ट्वा पिबेत्। अजश्रृङ्गी द्विधा विषाणी चाजश्रृङ्गी च तस्माद् भागद्वयम्।

लिह्याद् वाप्यभयाचूर्णं सव्योषं माक्षिकप्लुतम्।
क्षीरदौर्गन्ध्यनाशार्थं धात्री पथ्याशिनी तथा॥
सारिवोशीरमञ्जिष्ठा-श्लेष्मातैर्वा सचन्दनैः।
पत्राम्बुचन्दनोशीरैः स्तनौ चास्याः प्रलेपयेत्॥ १०३॥
स्निग्धक्षीरा दारु मुस्तं पाठां पिष्ट्वा सुखाम्बुना।
पीत्वा ससैन्धवं क्षिप्रं क्षीरशुद्धिमवाप्नुयात्॥ १०४॥
पाययेत् पिच्छिलक्षीरां शार्ङ्गेष्टामभयां वचाम्।
मुस्तनागरपाठाश्च पीताः स्तन्यविशोधनाः॥
तक्रारिष्टं पिबेच्चापि अर्शसां यन्निदर्शितम्।
विदारीबिल्वमधुकैः स्तनौ चास्याः प्रलेपयेत्॥ १०५॥
त्रायमाणामृतानिम्ब-पटोलत्रिफलाशृतम्।
गुरुक्षीरा पिबेदेतत् स्तन्यदोषविशुद्धये।
पिबेद् वा पिप्पलीमूल-चव्यचित्रकनागरम्॥
बलानागरशार्ङ्गेष्टा-मूर्व्वाभिर्लेपयेत् स्तनौ।
पृश्निपर्णीपयस्याभ्यां स्तनौ चास्याः प्रलेपयेत्॥ १०६॥

लिह्याद् वेत्यादि। स्पष्टार्थम्। सारिवेत्यादि। अस्या दुर्गन्धिक्षीरायाः स्तनौ सचन्दनैः सारिवादिभिः प्रलेपयेत्। अथवा सचन्दनैः पत्रादिभिर्वा स्तनौ प्रलेपयेत्॥ १०३॥

गङ्गाधरः—स्निग्धेत्यादि। ससैन्धवं दार्व्वादिकं सुखाम्बुना पिष्ट्वा पीत्वा स्निग्धक्षीरा नारी क्षीरशुद्धिमवाप्नुयात्॥ १०४॥

गङ्गाधरः—पाययेदित्यादि। शार्ङ्गेष्टा काकजङ्घा, शार्ङ्गेष्टामभयां वा वचां वा पाययेत्। मुस्तादिकाः पीताः। तक्रारिष्टं वाप्यर्शोनिर्द्दिष्टं पिबेत् पिच्छिलक्षीरा नारी। विदारीप्रभृतिभिः पिष्टैरस्याः पिच्छिलक्षीरायाः स्तनौ प्रलेपयेत्॥ १०५॥

गङ्गाधरः—त्रायमाणेत्यादि। गुरुक्षीरा नारी त्रायमाणादिशृतं क्वाथं पिबेत्। पिबेद् वेत्यादि। पिप्पलीमूलादि नागरान्तं क्वथितं पिबेद् वा।

अष्टावेते क्षीरदोषा हेतुलक्षणभेषजैः।
निर्द्दिष्टाः क्षीरदोषोत्थास्तत्रोक्ताः केचिदामयाः ॥ १०७ ॥
दोषदूष्या मलाश्चैव महतां ये तथामयाः।
त एव सर्व्वे बालानां मात्रा स्वल्पतरा मता ॥
निवृत्तिर्वमनादीनां मृदुत्वं परतन्त्रता।
वाक्चेष्टयोश्च सामर्थ्यं वीक्ष्य बालेषु शास्त्रवित् ॥
भेषजं चाल्पमात्रन्तु यथाव्याधि प्रयोजयेत्।
मधुराणि कषायाणि क्षीरवन्ति मृदूनि च ॥ १०८ ॥

बलादिभिः स्तनौ लेपयत्। पृश्निपर्णीत्यादि। पृश्निपर्ण्यादिभ्यां द्वाभ्यामस्याः गुरुक्षीरायाः स्तनौ प्रलेपयेदिति ॥ १०६ ॥

गङ्गाधरः—अष्टावित्यादिना क्षीरदोषहेतुलादुपसंहारः। प्रसङ्गाद् बालस्य चिकित्सामाह—निर्द्दिष्टा इत्यादि। तत्र क्षीरदोषोत्था ये केचिदामया निर्द्दिष्टास्तथा महतां युवबृद्धानां ये दोषदूष्या आमयाश्च निर्द्दिष्टास्त एव सर्व्वे रोगा ते च योगा बालानां विधीयन्ते तत्र मात्रा स्वल्पतरा मता। यथावयो बालकानां मात्रा विधेया। निवृत्तिरित्यादि। तत्र वमनादीनां संशोधनानां बालेषु निवृत्तिः, कस्मात्? यतो मृदुत्वं परतन्त्रता च बालानामिति। वागित्यादि। वाक्चेष्टयोः सामर्थ्यं वीक्ष्य बालेषु यथाव्याधि भेषजमल्पमात्रं प्रयोजयेत्। मधुराणि कषायाणि क्षीरवन्ति मृदूनि च प्रयोजयेत् ॥ १०७। १०८ ॥

चक्रपाणिः—पूर्व्ववत् जीवकाद्यमित्यत्र जीवकाद्यं जीवनीयम्। एवं दुष्टक्षीरे उत्पन्नवातविकाराणां रूपं दर्शयित्वा यथाकर्त्तव्यं भेषजमाह। दोषा वातादयः। दूष्याणि रक्तादीनि। मलाः मूत्रस्वेदादयः। एते दोषादयो महतामिव बालानामपि भवन्ति। किन्तु तेषां दोषादीनां मात्रा तु अल्पतरा इति विशेषः। तेन दोषादिमात्रापेक्षया भेषजमात्राप्यल्पा भवतीति भावः। निवृत्तिर्वमनादीनामित्यादि। द्विविधा बाला भवन्ति स्वतन्त्रवृत्तयः परतन्त्रवृत्तयश्च। तत्र परतन्त्रवतां बालानां वमनादीनां निवृत्तिः कर्त्तव्या, वाक्चेष्टयोश्च बालकस्य सामर्थ्यं वीक्ष्य स्वतन्त्राणां वमनादीनां मृदुत्वं शास्त्रविद् वैद्यः प्रयोजयेत्। तथा संशमनमपि भेषजम् अल्पमात्रं यथाव्याधि प्रयोजयेत्। किंवा बालेषु मृदुतां परतन्त्रताञ्च वीक्ष्य वमनादीनां निवृत्तिर्विधातव्या। वाक्चेष्टयोश्च बालेषु सामर्थ्यं वीक्ष्य संशमनं भेषजमल्पमात्रं यथाव्याधि

अत्यर्थस्निग्धरूक्षोष्णमम्लं कटु विपाकि च।
गुरु चौषधपानान्नमेतद्‌ बालेषु गर्हितम्॥ १०९॥
समासात् सर्व्वरोगाणामेतद्‌ बालेषु भेषजम्।
निर्द्दिष्टं शास्त्रविद्‌ वैद्यः प्रविभज्य प्रयोजयेत्॥ ११०॥
स्तन्यदोषबालरोगौ।

भवन्ति चात्र।

इति सर्व्वविकाराणामुक्तमेतच्चिकित्सितम्।
स्थानमेतद्धि तन्त्रस्य रहस्यं परमुच्यते॥
अस्मिन् सप्तदशाध्यायाः कल्पाः सिद्धय एव च।
नासाद्यन्तेऽग्निवेशस्य तन्त्रे चरकसंस्कृते॥
तानेतान् कापिलबलिः शेषान् दृढ़बलोऽकरोत्।
तन्त्रस्यास्य महार्थस्य पूरणार्थं यथातथम्॥१११।११२॥

गङ्गाधरः—वर्ज्यान्याह—अत्यर्थेत्यादि। अत्यर्थस्निग्धादिकं बालेषु गर्हितम्। समासादित्यादि। स्पष्टम्॥ १०९—११२॥ स्तन्यदोषबालरोगौ।

गङ्गाधरः—उपसंहरति—भवन्ति चात्रेत्यादि। इतीत्यादि। इत्येतच्चिकित्सितं स्थानं सर्व्वविकाराणामुक्तम्। एतस्य तन्त्रस्य पुनरेतत् परं रहस्यमुच्यते। किं रहस्यमित्यत आह—अस्मिन्नित्यादि। अस्मिंश्चिकित्सितस्थाने शेषाः सप्तदशाध्यायाः कल्पा द्वादशाध्यायाः सिद्धयश्च द्वादशाध्याया नासाद्यन्ते चरकप्रतिसंस्कृतेऽग्निवेशतन्त्रेऽधुना न प्राप्यन्ते, केवलाग्निवेशतन्त्रे तु प्राप्यन्ते। तान् अग्निवेशतन्त्रोक्तान् एतानध्यायान् चिकित्सितस्थाने सप्तदशाध्यायान् शेषान् कापिलबलिः कापिलबलस्यापत्यं दृढ़बलोऽकरोत् प्रतिसंस्कृतानकरोत्॥ १११।११२॥

प्रयोजयेदिति योजनीयम्। मधुराणीत्यादिना बालेषु कर्त्तव्यं भेषजमाह। अत्यर्थमित्यादि। बालेषु निषिद्धभेषजमाह। शास्त्रविद् वैद्यः प्रविविच्य निर्द्दिष्टं प्रयोजयेदिति॥ १००—११०॥

चक्रपाणिः—सर्व्वविकाराणां चिकित्सास्थानोक्तम् उपसंगृह्णाति। सर्व्वविकाराणामिति वचनेन अनुक्तानामपि विकाराणामेतत् चिकित्साबीजसूत्रमिति दर्शयति। रहस्यपदेन न कस्मैचित् पापिष्ठाय प्रकाशनीयमिति द्योतयति। सम्प्रति दृढ़बलः स्वकीयस्थानविषयं दर्शयन्नाह—अस्मिन्नित्यादि। सप्तदशाध्याया इति चिकित्सास्थाने सप्तदशाध्यायान्ते यक्ष्मचिकित्सितान्तान् अष्टौ अध्यायान् तथा अतीसारावसर्द्द्विव्रणीयमदात्ययोक्तान् परिशिष्टसंस्कारस्य दृष्ट्वा अतिशयसम्पादकत्वादात्मनो निर्द्दिष्टविषयमेव दर्शयन्नाह—तन्त्रस्यास्येत्यादि॥ १११।११२॥

रोगा येऽप्यत्र नोद्दिष्टा बहुत्वान्नामरूपतः।
तेषामप्येतदेव स्याद् दोषादीन् वीक्ष्य भेषजम्॥
दोषदूष्यनिदानानां विपरीतं हितं ध्रुवम्।
उक्तानुक्तान् गदान् सर्व्वान् सम्यग् युक्तं नियच्छति॥
देशकालप्रमाणानां सात्म्यासात्म्यस्य चैव हि।
सम्यग्योगोऽन्यथा ह्येषां पथ्यमप्यन्यथा भवेत्॥ ११३॥

गङ्गाधरः—अनुक्तानां भेषजमाह—रोगा इत्यादि। तेषां रोगाणां दोषादिविपरीतं हितं द्रव्यं सम्यग्युक्तमुक्तानुक्तान नियच्छति। तथा देशादीनां सात्म्यासात्म्यस्य च सम्यग्योगोऽप्युक्तानुक्तान् विकारान् नियच्छति। अन्यथा सम्यग्युक्तं पथ्यमप्यन्यथाऽपथ्यं भवेत्॥ ११३॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति उक्तानुक्तरोगचिकित्सातिदेशार्थमाह—रोगा येऽप्यत्रेत्यादि। तच्चिकित्सास्थानोक्तं भेषजं तदेव हि भेषजं नामरूपादिना विशेषेणायुक्तानां सामान्यतश्च वातादिजन्यतया दोषानपेक्ष्य तथायुक्तं सत् भेषजं भवतीत्यर्थः। दोषादीनिति दोषदूष्यनिदानानि अग्रे वक्ष्यमाणानि, किंवा दोषभेषजदेशकालशरीरसत्त्वप्रकृतिवयांसि सूत्रस्थानोक्तानि। अथ कथमेतद भेषजम् अनुक्तानां गदानां भेषजं भवतीत्याह—दोषदूष्येत्यादि। दोषा वातादयः, दूष्याणि रक्तादीनि, निदानानि रूक्षादीनि, एषां विपरीतं भेषजं हितमिति। ततः सम्यग् युक्तं सत् उक्तानुक्तगदान् ध्रुवं नियच्छति। उक्तानि नामरूपादीनि, अनुक्तानि नामरूपादिविशेषेण अनुक्ता ये तानि। एतेन यदेव दोषादिविपरीततया प्रतिपादितं भेषज तदेव अनुक्तानां गदानां दोषादिसमत्वं बुद्धा भेषजं योज्यमिति ज्ञेयम्। यद्यपि च निदानविपरीतं भेषजं तद्दोषविपरीतेनैव ग्रहीतुं पार्य्यते, यतो निदानेषु दोषप्रकोपः क्रियते, तस्य च दोषाद् विपरीतं यत् यथा रूक्षनिदानवृद्धे वायौ रूक्षस्य विपरीता स्नेहाः स निदानविपरीत एव, तथापि दोषस्यैव वैपरीत्येन भेषजप्रयोगोपदर्शनार्थं निदानविपरीतोपादानमिह यथायथं संयोजनीयम्। अथ दोषादिविपरीतं सम्यग्योगेन यद् गदान् नियच्छतीत्युक्तं ततो येन सम्यग्योगेन कालगृहीतपक्षसव्यपक्षसम्यग्योगेनैव कृतम्। तमेव सम्यग्योगमाह—देशकालेत्यादि। येषान्तु देशाद्यपेक्षया योगानामुदाहरणानि आचार्य्येणैव दत्तानि आस्यादामाशयस्थानित्यादिना त्रिदोषञ्च बह्वपीत्यन्तेन। तत्रेह देशः आतुरस्यैवोक्तः भूमिः। इदानीं तद्दोषादिभिस्तत्र अस्यौषधकालो दशविधः। प्रमाणमौषधस्य त्रिविधम् अल्पं बहु समञ्च। समञ्च द्विविधं देशशरीरयोः। असात्म्यं उक्तसात्म्यविपरीतम्। सम्यग्योगो यथावत् प्रयोगः। विपर्य्यये दोषमाह। अन्यथा ह्येषां पथ्यमपि अन्यथा भवेत्। एषां दोषादीनां........भेषजं दोषादिविपरीतमपि अन्यथेति [illegible] भवति। यानि चापराणि बलसत्त्वादीनि दशविधदोषाद्यन्तर[illegible]ानि नेहोक्तानि तानि दोषा[illegible]र्द्धनीयानि॥ ११३॥

आस्यादामाशयस्थांश्च रोगान् नस्तः शिरोगतान् ।
गुदात् पक्काशयस्थांश्च हन्त्याशु द्रवमौषधम् ॥
शरीरावयवोत्थेषु विसर्पपिडकादिषु ।
यथादोषं * प्रदेहादि शमनं स्याद्धि शेषतः ॥ ११४ ॥
दिनातुरौषधव्याधि-जीर्णलिङ्गर्त्त्ववेक्षणम् ।
कालं विद्याद्दिनावेक्षं पूर्व्वाह्णे वमनं यथा ॥
रोग्यवेक्षा यथा प्रातर्निरन्नो बलवान् पिबेत् ।
भेषजं लघुपथ्याद्यैर्युक्तमद्यात् तु दुर्ब्बलः ॥
भैषज्यकालो भुक्तादौ मध्ये पश्चान्मुहुर्म्मुहुः ।
सामुद्गं भक्तसंयुक्तं ग्रासे ग्रासान्तरे दश ॥

गङ्गाधरः—आस्यादित्यादि । आस्यादास्यमारभ्यामाशयस्थान् रोगान् तथा नस्तः नासिकामारभ्य शिरोगतान् रोगानेवं गुदमारभ्य पक्काशयस्थांश्च रोगान् द्रवमौषधमाशु हन्ति । शरीरेत्यादि । स्पष्टम् ॥ ११४ ॥

गङ्गाधरः—दिनेत्यादि । चिकित्साक्रियाविधौ दिनाद्यवेक्षणं कालं षड़्विधं विद्यात् । तत्र दिनावेक्षं कालं पूर्व्वाह्णे यथा वमनं विद्यात् । रोग्यवेक्षेत्यादि । रोग्यवेक्षा यथा बलवान् रोगी प्रातरेव निरन्नः औषधं पिबेत् । दुर्ब्बलो रोगी लघुपथ्याद्यैर्युक्तं भेषजं पिबेदिति । औषधावेक्षणं कालमाह—भैषज्यकाल इत्यादि । एको भुक्तादौ भैषज्यकालः, द्वितीयो

चक्रपाणिः—अत्र उदाहरणमाह—आस्यादित्यादि । आस्यादित्यादौ तृतीयास्थाने पञ्चमी । तेन आस्येन दत्तमौषधं वमनादामाशयस्थान् गदानाशुतरान्निहन्ति । एवं नासिकया दत्तमौषधं शिरोगतान् निहन्ति । गुदेन दत्तमौषधं पक्काशयस्थान् निहन्ति । सम्यग्योगे देशापेक्षामाह—शरीरावयवेष्वित्यादि । यथादेशमिति व्याधेर्देशे । प्रदेहादीति प्रदेहपरिषेकोपनाहनादि देशसामर्थ्य-कालमपेक्ष्य देयमिति ॥ ११४ ॥

चक्रपाणिः—सोदाहरणं कालविभागपूर्व्वकमाह—दिनातुरेत्यादि । तत्र दिनापेक्षादिकालान् क्रमादुदाहरति । दिनापेक्षः रोग्यपेक्षेति रोगिणो विशेषेण बलवत्त्वमबलवत्त्वञ्चापेक्ष्य भवतीत्यर्थः । औषधमुपयुज्यापि उपेक्षणम् अभुञ्जानः औषधम् । भैषज्यकाला इत्यादि । अत्र भुक्तादावित्यनेन

* यथादेशमित्यन्यः पाठः ।

अपाने विगुणे पूर्व्वं समाने मध्यभोजनम्।
व्याने तु प्रातराशाद्यमुदाने भोजनोत्तरम्॥
वायौ प्राणे प्रदुष्टे तु ग्रासे ग्रासान्तरिष्यते।
श्वासकासपिपासासु त्ववचार्य्यं मुहुर्म्मुहुः॥

भुक्तमध्यम्, तृतीयो भुक्तात् पश्चात्। चतुर्थो मुहुर्म्मुहुः। पञ्चमः सामुद्गं सम्पुटकं द्वयोराहारयोर्मध्ये काले। षष्ठो भक्तसंयुक्तम्। सप्तमो ग्रासे। अष्टमो ग्रासान्तरे। प्रातर्निरन्नं पथ्यादियुक्तमिति द्वौ कालौ पूर्व्वमुक्तौ। तद्विषयमाह—अपान इत्यादि। अपाने वायौ विगुणे पूर्व्वं प्राग्भक्ताद् भैषज्यं सेव्यम्। समाने विगुणे मध्यभोजनं भोजनमध्यकाले। व्याने विगुणे प्रातःकाले आशाद्यमौषधमाद्यमादं लेह्यं पेयम्। उदाने विगुणे भोजनोत्तरम् औषधमाद्यम्। प्राणे वायौ प्रदुष्टे तु ग्रासे ग्रासान्तः प्रतिग्रासमध्ये।

कालद्वयमुच्यते। यथा प्रातर्निषिद्धं तथा प्रातर्भोजनञ्च तथा पश्चादित्यनेन च कालद्वयं प्रातर्भोजनोत्तरम् अपरस्तु सायं भोजनोत्तरम्। कालञ्च मध्यभुक्तन्तु यदर्द्धं भुक्त्वा उपयुज्यते पश्चात् पुनरर्द्धं भुज्यते। मुहुर्भुक्तं नाम यद् भोजनसमये प्रतिक्षणं योज्यम्। सामुद्गं नाम यदन्नस्य आदावन्ते च समुद्गवत् आवरणं तत् सामुद्गमभिधीयते। भुक्तमिति पदं भुक्तादावित्यादिभिः प्रत्येकं सम्बध्यते। सम्भुक्तं नाम यदन्नेन संयोगान्मिश्रितं भुज्यते। ग्रासान्तरे तु भुक्तं नाम यत् ग्रासादनुभुज्यते ; अन्ये तु ग्रासग्रासान्तरे इति पठन्ति एकं भेषजकालं अतिभुक्तमिति।........ कालान्तरमभिधाय देशौषधकालपूरणं कुर्व्वन्ति अतएव वायौ प्राणे दुष्टे तु ग्रासे ग्रासान्तरे इष्यत इति वचनेन आचार्य्येण एक एव काल उक्तः। तत्र ग्रासस्य ग्रासान्तरमध्ये यदौषधं तत् ग्रासान्तरमुच्यते। भुक्तभुक्तस्य........उपेक्ष्य ग्रासमपेक्ष्य भोजनमिति बोधनात् गृहीतकालः षड्विधः। एवं व्यवस्थिते अपाने विगुणे इत्यादि पुनर्व्याक्रियते। एते च कालाः यद्यपि रोगविशेषविषयतया विहिताः, तथापि भेषजस्यैवामी अन्नपानादिविधेयस्य काला भवन्ति। अपानवैगुण्यादयस्तु गदाः इह भेषजविशेषतयोपदर्शनार्थम्। यदौषधं तस्य पूर्व्वम् अर्थात् पूर्व्वंकाल इत्यादि अर्थो वोद्धव्यः। यस्तु व्याध्यपेक्षः कालः स व्याध्यवस्थारूप इह वक्तव्य इति विशेषः। औषधमित्यादिना औषधं संस्कृतमनुपयुज्यते, अलघु लघु वा तत् सम्भुक्तशब्देन उच्यते। ये तु ग्रासे ग्रासान्तर इति पठन्ति तेन ग्रासे ग्रासान्तरे च भैषज्योपयोगेन कालद्वयमाहुः। संयुतमिति सम्भोज्यमित्यस्यैव विशेषणं वर्णयन्ति।

सामुद्गं हिक्किने देयं लघुनान्नेन संयुतम् ।
संभोज्यश्चौषधं भोज्यैर्विचित्रैररुचौ हितम् ॥
ज्वरे पेयाः कषायाश्च क्षीरं सर्पिर्विरेचनम् ।
षड़हे षड़हे देयं कालं वीक्ष्यामयस्य च ॥
क्षुद्वेगमोक्षौ लघुता विशुद्धिर्जीर्णलक्षणम् ।
तदा भेषजमादेयं स्याद्धि दोषवदतोऽन्यथा ॥
चयादयश्च दोषाणां वर्ज्यं सेव्यञ्च यत्र यत् ।
ऋताववेक्ष्य तत् कर्म्म सर्व्वं पूर्व्वमुदाहृतम् ॥ ११५ ॥

श्वासादिषु मुहुर्म्मुहुरवचार्य्यम् । हिक्किनः सामुद्गं देयं लघुनान्नेन संयुतम् । भक्तसंयुक्तं विचित्रैर्भोज्यैः सहौषधं भोज्यमरुचौ हितम् । इति दश काला औषधावेक्षणा भवन्ति । अथ व्याध्यवेक्षणं कालमाह—ज्वर इत्यादि । ज्वरे प्रथमं लङ्घनं लङ्घनानन्तरं पेया प्रथमे षड़हे प्रथमदिनावधिसप्ताहे, ततोऽष्टम दिवावधि षड़हे कषायास्ततश्चतुर्दशदिनावधिषड़हे क्षीरं ततो विंशदिनावधि-षड़हे सर्पिस्ततः षड्विंशदिनावधिषड़हे विरेचनमिति । एवमामयस्य कालं वीक्ष्य च पेयादिकक्रमः । पूर्व्वापरकालेऽपि । अथ जीर्णलिङ्गावेक्षणं कालमाह—क्षुदित्यादि । क्षुधा तथा वेगस्य मलमूत्रयोर्मोक्षः शरीरोदरयो-र्लघुता उद्गारशुद्धिश्च जीर्णलक्षणमिति । जीर्णलक्षणे भेषजं सेव्यमन्यथा भेषजं दोषवत् स्यादिति । अथ ऋत्ववेक्षणं कालमाह—चयादय इत्यादि । दोषाणां यत्रर्त्तौ यस्य चयप्रकोपप्रशमाः पूर्व्वं ते प्रोक्ताः सूत्रस्थाने, यत्र ऋतौ यद् वर्ज्यं यच्च सेव्यं तत् सर्व्वं पूर्व्वं तस्याशितीये उदाहृतम्, तदवेक्ष्य कर्म्म कार्य्यम् ॥ ११५ ॥

भुक्तमिति तु पदं सर्व्वान्नकालेऽपि योजनीयं भेषजविशेषणमिति व्याख्यानयन्ति । औषधापेक्षं कालमभिधाय व्याध्यपेक्षं कालमाह—ज्वर इत्यादि । उत्सर्गविधिना ज्वराद् आरभ्य षड़हे षड़हे यथाक्रमं देयमिति उच्यते । षड़हादिक्रमे पेयादिदानं न विरोधमावहति । सामान्यविधिर्हि विशेषविधिं न बाधते तस्य सर्व्वत्रैव अनुल्लङ्घनीयत्वात् । क्षुदादिभिः लक्षणशब्दः सम्बध्यते ॥ ११५ ॥

उपक्रमाणां करण(।)प्रतिषेधे च कारणम्।
व्याख्यातमबलानां सविकल्पानामवेक्षणे ॥ ११६ ॥
मुहुर्म्मुहुश्च रोगाणामवस्था आतुरस्य च।
अवेक्षमाणस्तु भिषक् चिकित्सासु न मुह्यति ॥ ११७ ॥
इत्येवं षड्विधं कालमनवेक्ष्य भिषग्जितम्।
प्रयुक्तमहिताय स्याच्छस्यस्याकालवर्षवत् ॥ ११८ ॥
व्याधीनामृत्वहोरात्र-वयसां भोजनस्य च।
विशेषो भिद्यते यस्तु कालावेक्षः स उच्यते ॥ ११६ ॥
वसन्ते श्लेष्मजा रोगाः शरत्काले तु पित्तजाः।
वर्षासु वातिकाश्चैव प्रायः प्रादुर्भवन्ति हि ॥

गङ्गाधरः—उपक्रमाणामित्यादि। यस्योपक्रमस्य यत्र यत्र (करणस्याप्रतिषेधस्तत्र) करणप्रतिषेधे कारणं व्याख्यातं षडुपक्रमणीये। अबलानां सविकल्पानामवेक्षणे पूर्व्वं व्याख्यातमिति ॥ ११६ ॥

गङ्गाधरः—एवं सति मुहुर्म्मुहुश्च रोगाणामातुरस्य चावस्थामवेक्षमाणो वैद्यश्चिकित्सायां न मुह्यति ॥ ११७ ॥

गङ्गाधरः—इति षट्कालावेक्षणप्रयोजनमाह—इत्येवमित्यादि। इत्येवं षट् कालमनवेक्ष्यानालोच्य भिषग्जितं प्रयुक्तमहिताय स्यात्, शस्यस्याकालवर्षवत् ॥ ११८ ॥

गङ्गाधरः—कः पुनः कालावेक्ष इत्यत आह—व्याधीनामित्यादि। व्याधीनां वातादिजातानां योऽपृत्रतूनां विशेषो भिद्यते यश्चाहर्विशेषो भिद्यते यश्च रात्रिविशेषो भिद्यते यश्च वयसो विशेषो भिद्यते यश्च भोजनस्य विशेषो भिद्यते, स स विशेषः कालावेक्षः कालावेक्षणमुच्यते ॥ ११९ ॥

गङ्गाधरः—तद्यथा—वसन्त इत्यादि। वसन्तादिषु श्लेष्मरोगादयः

निशान्ते दिवसान्ते च वर्द्धन्ते वातजा गदाः ।
प्रातः क्षपादौ कफजास्तयोर्मध्ये तु पित्तजाः ॥
वयोऽन्तमध्यप्रथमे वातपित्तकफामयाः ।
बलवन्तो भवन्त्येव स्वभावाद्वयसो नृणाम् ॥
जीर्णान्ते वातजा रोगा जीर्य्यमाणे तु पित्तजाः ।
श्लेष्मजा भुक्तमात्रे तु लभन्ते प्रायशो बलम् ॥ १२० ॥
नाल्पं हन्त्यौषधं व्याधिं यथापोऽल्पा महानलम् ।
दोषवच्चातिमात्रं स्यात् शस्यस्यात्युदकं यथा ॥
संप्रधार्य्यं बलं तस्मादामयस्यौषधस्य च ।
नवातिबहुलात्यल्पं भैषज्यमवचारयेत् ॥ १२१ ॥

स्युरिति व्याधीनामुक्तं विशेषावेक्षणम्। निशान्त इत्यादि। निशान्ते दिवसान्ते च वातजा गदा वर्द्धन्ते तथा प्रातः पूर्व्वाह्णे क्षपादौ रात्रेरादौ कफजा गदा वर्द्धन्ते तयोर्निशामध्ये दिनमध्ये च पित्तजा गदा वर्द्धन्ते। इत्यहोरात्रावेक्षणं व्याधीनाम्। वयोऽन्त इत्यादि। वयसोऽन्ते वातजा गदा बलवन्तो भवन्ति मध्ये पित्तजाः प्रथमे कफजाः। इति वयोऽवेक्षणम्। जीर्णान्त इत्यादि। जीर्णान्ते भोजनस्य वातजा रोगा वर्द्धन्ते भोजने जीर्य्यमाणे पित्तजाः भुक्तमात्रे तु श्लेष्मजाः प्रायशो बलं लभन्ते। इति वयोभोजनावेक्षणं व्याधीनामिति ॥ १२० ॥

गङ्गाधरः—मात्रावदौषधप्रयोग एव कार्य्यो न त्वतिमात्राल्पमात्राभ्याम्, कस्मादित्यत आह—नाल्पमित्यादि। अल्पमात्रमौषधं व्याधिं न हन्ति यथाल्पा आपो न महानलं घ्नन्ति। तर्ह्यतिमात्रं व्याधिं किं हन्तीत्यत आह—अतिमात्रमौषधञ्च दोषवत् स्याद् यथात्युदकं शस्यस्य दोषवत्। तस्मात् आतुरस्य बलं सम्प्रधार्य्यामयस्य बलं सम्प्रधार्य्य औषधस्य च बलं सम्प्रधार्य्य नैवातिबहुलं नात्यल्पं यथा स्यात् तथा भैषज्यमवचारयेत् ॥ १२१ ॥

औचित्याद्ध यस्य यत् सात्म्यं देशस्य पुरुषस्य च।
अपथ्यमपि नैकान्तात् सन्त्यज्य लभते सुखम्॥
वाह्लीकाः शाड्बलाश्चीनाः शुनीका यवनाः शकाः।
मांसगोधूममाध्वीक-शस्त्रवैश्वानरोचिताः॥
मत्स्यसात्म्यास्तथा प्राच्याः क्षीरसात्म्याश्च सैन्धवाः।
अश्मकावन्तिकानान्तु तैलाम्लं सात्म्यमुच्यते॥
कन्दमूलफलं सात्म्यं विद्यान्मलयवासिनाम्।
सात्म्यं दक्षिणतः पेया मण्डश्चोत्तरपश्चिमे।
मध्यदेशे भवेत् सात्म्यं यवगोधूमगोरसाः॥
सात्म्यं ह्याशु बलं धत्ते नातिदोषञ्च बह्वपि।
योगैरेवं चिकित्सन् हि देशाद्यज्ञोऽपराध्यति॥
तेषां तत्सात्म्ययुक्ताश्च वयोऽवस्थायुतास्तथा।
आयुर्ब्बलशरीरादि-भेदा हि बहवो मताः॥ १२२॥

गङ्गाधरः—अपथ्यस्यापि सात्मस्यावर्ज्जनमाह—औचित्यादित्यादि। यस्य जनस्य देशस्यौचित्याद् यद् द्रव्यं सात्म्यं पुरुषस्य प्रकृत्यौचित्याच्च यस्य यत् सात्म्यं तदुपस्थितरोगेष्वपथ्यमपि नैकान्तात् त्यजेत्। ऐकान्तात् सन्त्यज्य न सुखं लभते। तत्र देशौचित्यात् सात्म्यमाह—वाह्लीका इत्यादि। वाह्लीकादयः देशौचित्यात् मांसाद्युचिताः। प्राच्या मत्स्यसात्म्याः। सैन्धवाः क्षीरसात्म्याः। अश्मका आवन्तिकाश्च तैलाम्लसात्म्याः। मलयवासिनः कन्दमूलफलसात्म्याः। पेयासात्म्याः दाक्षिणात्याः। उदीच्याः पाश्चात्याश्च मण्डसात्म्याः। मध्यदेशवासिनो यवगोधूमगोरससात्म्याः। तेषां तत्सात्म्ययुक्तास्तथा वयोऽवस्थायुताश्च आयुर्बलशरीरादिभेदा बहवो मता इति॥ १२२॥

चक्रपाणिः—उक्तप्रयोगैरेव चिकित्सां कुर्व्वाणो दोषमाह—योगैरेवमित्यादि। देशादीत्यनेन देशाद्यज्ञानाद् देशादिविगुणचिकित्साकारकं पुरुषं लक्षयति। अपराध्यतीति नेप्सितं साधयति। देशादज्ञ इत्यादिपदेन वयोबलादीनां ग्रहणम्। वयोबलशरीरप्रकृतिसत्त्वानां

तथान्तःसन्धिमार्गाणां दोषाणां गूढ़चारिणाम् ।
भवेत् कदाचित् कुत्रापि विरुद्धाभिमता क्रिया ॥
पित्तमन्तर्गतं गूढ़ं स्वेदसेकोपनाहनैः ।
नीयते वहिरुष्णैर्हि तथोष्णां शमयन्ति ते ॥
वाह्यैः शीतैश्च सेकाद्यैरुष्मान्तर्यो हि पीड़ितः ।
सोऽणुगूढ़ं कफं हन्ति शीतः शीतैस्तथा व्रजेत् ॥
श्लक्ष्णपिष्टो घनो लेपश्चन्दनस्यापि दाहकृत् ।
त्वग्गतस्योष्मणो रोधाद् दाहहृत् त्वन्यथागुरोः ॥
छर्द्दिघ्नी मक्षिकाविष्ठा मक्षिका बहु वामयेत् ।
द्रव्येषु च विदग्धेषु चैवं तेषु च विक्रिया ॥

गङ्गाधरः—इति देशसात्म्यानां मांसादीनामपथ्यानामपि नैकान्तः परिहारः कार्य्य इति दर्शयित्वा अपरमाह—तथेत्यादि। तथान्तर्गतानां दोषाणां सन्धिगतानां दोषाणां गूढ़चारिणाञ्च दोषाणां कदाचित् कुत्रापि रोगे विरुद्धा क्रियाप्यभिमता भवेत्। तद्यथा—पित्तमित्यादि। अन्तर्गतं गूढ़मुष्णं पित्तमुष्णैः स्वेदादिभिर्वहिर्नीयते। तथा स्वेदादयः पित्तमुष्णं शमयन्ति। वाह्यैरित्यादि। शीतैर्वाह्यैः सेकादिभिर्योऽन्तरुष्मा पीड़ितः, सोऽन्तरुष्मा अणुं सूक्ष्मं गूढ़ं कफं हन्ति। तथा शीतैः शीतः कफो शमं व्रजेत्। तद् यथा। श्लक्ष्णेत्यादि। चन्दनस्य दाहहरस्य शीतस्य श्लक्ष्णपिष्टो घनो लेपो दाहकृत्। कस्मात्? त्वग्गतस्योष्मणो रोधात्। एवमतोऽन्यथा अगुरोरुष्णस्यापि दाहकरस्य श्लक्ष्णपिष्टोऽघनस्तनुलेपो दाहहृत्। एवमङ्गविशेषेऽपि कर्म्मविशेषः स्यात्। तद्यथा। छर्द्दीत्यादि। मक्षिकाविष्ठा छर्द्दिघ्नी, मक्षिका तु बहु वामयेत्।

ग्रहणं यस्मात् तत् वयोबलशरीरादि। यदि वायुः सर्व्वात्मना कुप्यति, तदा तस्य वायोः यद् विपरीतं तैलं तत् कर्त्तव्यम्। यदानु शीतेन वायुर्वृद्धः तदा सर्व्वात्मना वातविपरीत तैलमुत्सृज्य यदेव शीतवातसहितं तस्यैवंगुणस्य शैत्यप्रशमाय हेतुविपरीतमुष्णं भेषजं कर्त्तव्यम्, चोक्तं 'शीतेनोष्णकृतान् रोगान् शमयन्ति भिषगविदः' इत्यादि। इह तु

एतस्मादौषधादीनि परीक्ष्य दश तत्त्वतः।
कुर्य्याच्चिकित्सितं प्राज्ञो न योगैरेव केवलम्॥ १२३॥
निवृत्तोऽपि पुनर्व्याधिः स्वल्पेनायाति हेतुना।
क्षीणे मार्गीकृते दोषे शेषः सूक्ष्म इवानलः॥
तस्मात् तमनुबध्नीयात् प्रयोगेणानपायिना।
दार्ढ्यार्थं प्राक्प्रयुक्तस्य सिद्धस्याप्यौषधस्य तु॥ १२४॥
कठिनादूनभावाच्च दोषोऽन्तःकुपितो महान्।
पथ्यैर्मृदुत्वपतां नीतो मृदुर्दोषकरो भवेत्॥
पथ्यमप्यश्नतस्तस्माद्‌ यो व्याधिरुपजायते।
ज्ञात्वैवं वृद्धिमभ्यासमथवान्यस्य कारयेत्॥
सातत्यात् स्वाद्वभावाच्च पथ्यं द्वेष्यत्वमागतम्।
कल्पनाविधिभिस्तैस्तैः प्रियत्वं गमयेत् पुनः॥

तथा सति द्रव्येषु विदग्धेषु तेषु चैवं विक्रिया विपरीतक्रिया। एतस्माद्धेतोरौषधादीनि दश प्रागुक्तानि विमाने तत्त्वतः परीक्ष्य प्राज्ञश्चिकित्सितं कुर्य्यात्, न केवलं योगैरिति॥ १२३॥

गङ्गाधरः—निवृत्त इत्यादि। निवृत्तो व्याधिः स्वल्पेनापि हेतुना पुनरायाति। निवृत्तो रोगः कस्मात् पुनरायाति तत्राह। दोषे मार्गीकृते सति क्षीणेऽपि शेषो वर्त्तते सूक्ष्मोऽनल इव। तस्मात् तं निवृत्तदोषं पुमांसम् अनपायिना प्रयोगेणानुबध्नीयाच्चिरमुपाचरेत्। किमर्थमित्यत आह—दार्ढ्यार्थं प्राक्प्रयुक्तस्य सिद्धस्यौषधस्य येनौषधेन व्याधिर्निवृत्तोऽभूत्। तस्य सिद्धेर्दार्ढ्यार्थमनपायिना प्रयोगेणानुबध्नीयात् चिरमाचरेत्॥ १२४॥

गङ्गाधरः—कठिनेत्यादि। कठिनादूनभावाच्च अन्तःकुपितो महान् दोषो हि पथ्यैर्मृदुत्वपतां नीतो मृदुरपि दोषकरो, भवेत्। तस्मात् पथ्यमप्यश्नतो जनस्य यो व्याधिरुपजायते, तस्यैवं वृद्धिं ज्ञात्वान्यस्य पथ्यस्याभ्यासं कारयेत्। तत्र पथ्यद्वेषे कर्त्तव्यमाह—सातत्यादित्यादि। पथ्यं सततप्रयोगात् यद्दि

दोषादीनां व्यस्तसमस्तानां ग्रहणात् दोषदूष्यसमुदायात्मा व्याधिरपि लभ्यते, तेन व्याधि-

मनसो वानुकूलत्वात् तुष्टिरूर्ज्जा रुचिबलम्।
सुखोपभोगता च स्याद् व्याधेश्चातो बलक्षयः॥
लौल्याद् दोषक्षयाद् व्याधि-वैधर्म्म्याद् वापि याऽरुचिः।
तासु पथ्योपचारः स्याद् योगेनाद्यं विकल्पयेत्॥ १२५॥

भवन्ति चात्र श्लोकाः।

विंशतिर्व्यापदो योनेर्निदानं लिङ्गमेव च।
चिकित्सा चापि निर्द्दिष्टा शिष्याणां हितकाम्यया॥
शुक्रदोषास्तथा चाष्टौ निदानाकृतिभेषजैः।
क्लैब्यान्युक्तानि चत्वारि चत्वारः प्रदरास्तथा॥
तेषां निदानं लिङ्गञ्च भैषज्यञ्चैव कीर्त्तितम्।
क्षीरदोषास्तथा चाष्टौ दोषाकृतिभिषग्जितैः॥
रेतसो रजसश्चैव कीर्त्तितं शुद्धिलक्षणम्।
उक्तानुक्तचिकित्सा च सम्यग्योगस्तथैव हि॥
देशादिगुणयोगाश्च कालः षड्विध एव च।
देशे देशे च यत् सात्म्यं यथा वैद्योऽपराध्यति॥

द्वेष्यत्वं स्वादुत्वाभावाच्च यदि द्वेष्यत्वमागच्छेत्, तदा तैस्तैः स्वादुकरैः कल्पना-विधिभिः पुनस्तदेव द्वेष्यत्वगतं पथ्यं प्रियत्वं गमयेत् नयेत्। किमर्थमित्यत आह—मनस इत्यादि। मनसो वानुकूलत्वादूर्ज्जा तुष्टिश्च बलञ्च सुखोपभोगता च स्यात्। अतो व्याधेश्च बलक्षयः स्यात्। लौल्यादित्यादि। मनसो लौल्याच्चाञ्चल्यात् दोषक्षयादपि व्याधिः स्यात्, वैधर्म्म्याद् वापि याऽरुचिः स्यात्, तासु पथ्योपचारः स्यात्। योगेनाद्यं खाद्यं विकल्पयेदिति॥ १२५॥

विपरीतमपि भेषजमविरुद्धम्। विपरीतं भेषजमुच्यते न विपरीतगुणमात्रम्, तेन विपर्य्यस्तार्थ-कारिणामपि भेषजानां ग्रहणं भवति। यत् तु समानमेव क्षीणानां [illegible]णां धातूनां वा भेषजं

चिकित्सा चापि निर्द्दिष्टा दोषाणां गूढ़चारिणाम्।
योनिव्यापदिकेऽध्याये पुनर्व्वसुनिदर्शिता॥
यस्तु सम्यङ् न जानाति शास्त्रं शास्त्रार्थमेव च।
न कुर्य्यात् स क्रियां चित्रमचक्षुरिव चित्रकृत्॥ १२६॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृतेऽप्राप्ते दृढ़बलप्रतिसंस्कृते चिकित्सितस्थाने योनिव्यापच्चिकित्सितं नाम त्रिंशोऽध्यायः॥ ३०॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अध्यायार्थमुपसंहरति—भवन्ति चात्रेत्यादि। विंशतिरित्यादि। स्पष्टार्थाः श्लोका एते॥ १२६॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़वल-प्रतिसंस्कृत एव च।
योनिव्यापदिके त्रिंशेऽध्याये चैव चिकित्सिते। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्प-
कल्पतरौ पुनः। चिकित्सितस्थानजल्पे षष्ठस्कन्धे चिकित्सिते।
योनिव्यापदिकाध्याय-जल्पाख्या त्रिंश्युदीरिता। इति
चिकित्सितस्थानं षष्ठं समाप्तम्, जल्पश्च
तस्य समाप्त इति॥ ३०॥

भवति तद् दोषादिक्षयस्य व्याधिवृद्धिजनकत्वात् तद्विपरीतमेव भवेत्। तत्र……इति कर्त्तव्या। किन्तु तत्क्षयस्तेन क्षये दोषादिसमानमेव विपरीतमिति न कश्चिद् दोषः॥ ११६—१२६॥

इति महामहोपाध्याय-चरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां चिकित्सितस्थानव्याख्यायां योनिव्यापच्चिकित्सितं नाम त्रिंशोऽध्यायः॥ ३०॥

त्रिंशदध्याये श्लोकसंख्या ५४६१॥

समाप्तमिदं षष्ठं चिकित्सितस्थानम्॥

॥ श्रीः॥

चरक-संहिता

कल्पस्थानम् ।

प्रथमोऽध्यायः ।

अथातो मदनकल्पं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—अथ स्थानोद्देशक्रमात् चिकित्सितस्थानानन्तरं कल्पस्थानं व्याख्यातव्यम् । तत्राध्यायोद्देशानुक्रमात् प्रथमं मदनफलकल्पमाह—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—चिकित्सितस्थाने तु तत्र तत्र विहितवमनविरेचनयोः प्रयोगान् विस्तरेणाभिधातुं चिकित्साधिकृतयोगस्थानरूपकल्पस्थानमुच्यते । यद्यपि चिकित्सायां वस्तेरपि प्रतिपादितत्वात् वस्त्यभिधायकं सिद्धिस्थानमपि चिकित्साङ्गतयाभिधातव्यम्, तथापि पञ्चकर्म्मणामौत्सर्गिकप्रवृत्तौ वमनविरेचनपूर्व्विकैव वस्तिकर्म्मप्रवृत्तिर्भवतीति कृत्वा वमनविरेचनाभिधायकं कल्पस्थानमेव वस्त्यभिधायकसिद्धिस्थानादग्रेऽभिधीयते । वमनविरेचनानां कल्पस्तिष्ठत्यस्मिन्निति कल्पस्थानम् ; कल्पाभिधानेऽपि विरेचनस्यौत्सर्गिकप्रवृत्तौ वमनपूर्व्विकैव प्रवृत्तिर्भवतीति विरेचनात् वमनस्य पूर्व्वत्वात् वमनकल्पा एवाग्रेऽभिधातव्याः ; वमनकल्पेष्वपि वमनद्रव्यश्रेष्ठत्वान्मदनफलस्यैवादौ कल्पोऽभिधीयते, श्रेष्ठत्वञ्च मदनफलस्य, "वमनद्रव्याणां मदनफलानि श्रेष्ठतमान्याचक्षतेऽनपायित्वात्" इत्यनेनाऽत्रैव वक्ष्यति ॥ १ ॥

अथ खलु वमनविरेचनार्थं मदनफलादित्रिवृतादीनां वमनविरेचनद्रव्याणां सुखोपभोग्यतमैः सहान्यैर्द्रव्यैर्विविधैस्तद्योगानां क्रियाविधेः सुखोपायस्य सम्यगुपकल्पनार्थं कल्पस्थानमखिलेनोपदेक्ष्यामोऽग्निवेश ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—कल्पस्थानोपदेशे प्रयोजनमाह—अथ खल्वित्यादि। प्रथमाध्याये दीर्घञ्जीवितीये मूलिन्यस्तिस्रः शणपुष्पीविम्बीहैमवत्यः फलिन्यश्चाष्टौ धामार्गवेक्ष्वाकुजीमूतकृतवेधनमदनकुटजत्रपुषहस्तिपर्णिन्यो वमनार्थं द्रव्याण्युक्ताः, तथा विरेचनार्थं मूलिन्य एकादश हस्तिदन्तीश्यामात्रिवृदधोगुडासप्तलाप्रत्यक्श्रेणीगवाक्षीविषाणिकाऽजगन्धाद्रवन्तीक्षीरिण्यः फलिन्यश्च दश शङ्खिनीविडङ्गद्विविधक्लीतक-प्रकीर्य्योदकीर्य्यान्तःकोटरपुष्पी-हस्तिपर्णी-कम्पिल्लकारग्वधा उक्तास्तेषु मध्ये मदनफलादीनां वमनद्रव्याणां त्रिवृतादीनां विरेचनद्रव्याणां क्रियाविधौ सुखकरत्वात् षड्विरेचनशताश्रितीयोक्तानां षण्णां शतानां योगानां सुखोपभोग्यतमैरन्यैर्विविधैर्द्रव्यैः सह योगेन सम्यगुपकल्पनार्थं कल्पस्थानमखिलेनोपदेक्ष्यामो न त्वितरेषां वमनविरेचनमूलिनीफलिनीद्रव्याणां सम्यगुपकल्पनार्थं तथाविधसुखवमनविरेचनकरत्वाभावादिति ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—कल्पार्थं दर्शयन्नाह—अथ खल्वित्यादि।—अथशब्दः प्राक्प्रस्तुते ; खलुशब्दः प्रकाशने ; वमनविरेचनार्थमिति वमननिमित्तं विरेचननिमित्तञ्च ; वमनविरेचनद्रव्याणामिति मदनफलादित्रिवृदादीनाम्, अन्यैरिति सुरासौवीरकादैः कोविदारादिप्रकारैश्च, अन्यैरित्यस्य विशेषणम्—'सुखोपभोग्यतमैः' इति ; अत्र सुखायोपभोगो येषां ते सुखोपभोगाः ; तेन तदात्वसुख उपभोगो येषां ते सुखोपभोगाः ; तथाहि तदात्वसुखोपभोगानां कोविदारादीनां ग्रहणं स्यात् ; कल्पनार्थमिति यदस्य क्रियया सम्बन्धमदर्शयित्वैव भवितुमकारि, तद्व्याख्यानप्रत्ययनार्थं व्याकरोति—भेदार्थं विभागार्थञ्चेत्यर्थ इति ; तत्र भेदार्थमिति वमनविरेचनद्रव्यप्रयोगभेदार्थम्, ते च प्रयोगभेदाः 'त्रिंशद्योगशतं मदनफलेषु' इत्यादिकाः। विभागार्थमिति 'अत्र फलपिप्पलीनां द्वौ भागौ कोविदारकषायेण' इत्यादिवक्ष्यमाणद्रव्यविभागार्थम्। उपोद्घातं समाप्य प्रकृतमाह। तद्योगानामिति वमनविरेचनद्रव्यप्रयोगाणाम् ; क्रियाया इतिकर्त्तव्यतया विधिः क्रियाविधिः स्वरसादिरूपतया करणानीति यावत् ; तस्य क्रियाविधेर्विशेषणम्—'सुखोपायस्य' इति, सुखार्थः सुखो वा उपायो यस्य स सुखोपायस्तस्य ; क्रियाविधः सम्यगुपकल्पनार्थमिति सम्यग उपदेशार्थम् ॥ २ ॥

तत्र दोषहरणमूर्द्ध्वभागं वमनसंज्ञकमधोभागं विरेचनसंज्ञकमुभयं वा शरीरमलविरेचनाद् विरेचनशब्दं लभते। तत्रोष्णतीक्ष्णसूक्ष्मव्यवायिविकाशीन्यौषधानि स्ववीर्य्येण हृदयमुपेत्य धमनीरनुसृत्य सम्यग्युक्त्यानुस्रोतोभ्यः केवलं शरीरगतं दोषसङ्घातमाग्नेयत्वाद् विष्यन्दयन्ति, तैक्ष्ण्याद् विच्छिन्दन्ति। स विच्छिन्नः परिप्लवः स्नेहभाविते काये स्नेहाक्त-

गङ्गाधरः—ननु किं वमनं किञ्च विरेचनमित्यत आह—तत्रेत्यादि। ऊर्द्ध्वभागं दोषहरणमिह वमनसंज्ञकमधोभागं दोषहरणञ्चेह विरेचनसंज्ञकं भवति। तर्हि षड् विरेचनशतानीति यदुक्तं तत् किमधोभागं दोषहरणान्येव षट् शतानि भवन्तीत्यत आह—उभयं वेत्यादि। उभयं वमनविरेचनं वा उभयभागं वा दोषहरणं विरेचनसंज्ञं भवति। तेन वमनविरेचनानि षट्शतानीत्यभिप्रायेणोक्तं षड् विरेचनशतानि भवन्तीति। तर्हि शीर्षविरेचनमपि किं न विरेचनमित्यत आह—शरीरेत्यादि। शरीरमलविरेचनादिह विरेचनशब्दं यथा वमनविरेचनं लभते तथा शीर्षविरेचनास्थापनादिकं विरेचनशब्दं लभते इति उभयभागं दोषहरणादिति नोक्त्वा शरीरमलेत्युक्तम्। मदनफलादिकं कुतो हेतोरूर्द्ध्वभागं दोषं हरति त्रिवृतादिकन्त्वधोभागमित्यत आह—तत्रोष्णेत्यादि। उष्णादिगुणान्यौषधानि मदनफलादीनि आग्नेयत्वाद् विष्यन्दयन्ति, तैक्ष्ण्याद् विच्छिन्दन्ति। स दोषसङ्घातः विच्छिन्नः सन्

चक्रपाणिः—वमनविरेचनशब्दार्थं विभजते—तत्रेत्यादि। ऊर्द्ध्वं मुखेन दोषनिर्हरणं भजते इत्यूर्द्ध्वभागम्, अधो गुदेन दोषनिर्हरणं भजत इत्यधोभागम्। वमनविरेचनयोरपि कदाचिद् विरेचनसंज्ञां षड्विरेचनशताश्रितीयोक्तां दर्शयन्नाह—उभयमपीत्यादि। न चैवं सति वमनविरेचनवन्निरूहेऽपि विरेचनसंज्ञाप्रसक्तिः सम्भावनीया, यतः पङ्कजशब्दवदियं विरेचनसंज्ञा वमनविरेचनयोरपि योगरूढ्या वर्त्तते। सम्प्रति द्वयोरपि वमनविरेचनद्रव्ययोः साधारणोष्णतीक्ष्णत्वादिगुणयोगकृतदोषविष्यन्दनादि साधारणकार्य्यंदर्शनपूर्व्वकमग्नित्वारशात्मकत्वादिविशिष्टधर्म्मयोगादिकृतं विशिष्टञ्च कार्य्यं वमनविरेचनं दर्शयन्नाह—तत्रोष्णेत्यादि। उष्णमिति उष्णवीर्य्यम्, स्ववीर्य्येणेति स्वप्रभावेण, धमनीरनुसृत्येति सकलदेहगतधमनीरनुसृत्य, सकलदेहगतधमनीरनुसृत्य च वीर्य्येण हृदयम् न साक्षात्; आग्नेयत्वाद विष्यन्दयन्तीति विलीनं कुर्व्वन्तीति,

भाजनस्थमिव क्षौद्रमसज्जन् प्रवणभावादामाशयमागम्योदान-प्रणुन्नोऽग्निवाय्वात्मकत्वादूर्द्ध्वं भागप्रभावादौषधस्योर्द्ध्वमुत्क्षिप्यते। सलिल-पृथिव्यात्मकत्वादधोभाग-प्रभावादौषधस्याधः प्रवर्त्तते, उभयतश्चोभयगुणत्वादिति लक्षणोद्देशः ॥ ३।४ ॥

परिप्लवः सर्व्वतः प्लावितः संश्च स्नेहभाविते काये स्नेहाक्तभाजनस्थं क्षौद्रं यथा न तद् भाजने सज्जते तथा असज्जन् प्रवणभावात् प्लावनत्वादामाशयमुपेत्य उदानप्रणुन्नः सन्नग्निवाय्वात्मकत्वादूर्द्ध्वं भागप्रेरणप्रभावादौषधस्योर्द्ध्वमुत्क्षिप्यते। प्रवणेति प्रुप्लु गतौ धातू। सन्तरणादिगतिविशेषार्थत्वात् प्रवणं प्लुवनमित्येकोऽर्थः। सलिलेत्यादि। एवं सलिलपृथिव्यात्मकत्वादधोभागप्रेरणप्रभावादौषधस्याधः प्रवर्त्तत इति। पूर्व्ववद्दोषसङ्घात उष्णतीक्ष्णादिगुणैर्विरेचनद्रव्यैः स्ववीर्य्येणामाशयमुपेत्य धमनीरनुसृत्य सम्यग्युक्त्या स्रोतोभ्यो विष्यन्द्यते केवलशरीरगतः। तैक्ष्ण्याद् विच्छिद्यते। स विच्छिन्नः परिप्लवः स्नेहभाविते काये स्नेहाक्तभाजनस्थक्षौद्रमिवासज्जन् प्रवणभावादामाशयमागम्यापानप्रणुन्न औषधस्य सलिलपृथिव्यात्मकत्वादधोभागप्रेरणप्रभावादधः प्रवर्त्तते। ऊर्द्ध्वं ज्वलनत्वादग्नेः

विच्छिन्दन्ति छिन्नं कुर्व्वन्ति। परिप्लव इतस्ततो गच्छन्, असजन्निति न क्वचिदपि सङ्गं गच्छन्, अणुप्रवणभावादिति अणुत्वात् प्रवणभावाच्च, प्रवणत्वमिह कोष्ठगमनोन्मुखत्वम्, अणुत्वञ्च अणुमार्गसञ्चारित्वम्, उदानप्रणुन्न इति उदानवायुप्रेरितः, अग्निवाय्वात्मकत्वादिति अग्निवायूत्कर्षवत्त्वात्, ऊर्द्ध्वभागप्रभावादिति ऊर्द्ध्वभागदोषहरत्वरूपप्रभावात्। एवं सलिलपृथिव्यात्मकत्वमपि व्याख्येयम्। उभयतश्चेति ऊर्द्ध्वमधश्च क्षिप्यत इत्यर्थः, उभयगुणत्वादिति अग्निवाय्वात्मकत्वात् सलिलपृथिव्यात्मकत्वादूर्द्ध्वाधोभागप्रभावाच्चेत्यर्थः। इति लक्षणोद्देश इति अनन्तरग्रन्थेन वमनविरेचनतद्द्रव्यस्वरूपाभिधानं कृतमित्यर्थः। अत्र च प्रकरणे सामान्येनैव वमनविरेचनद्रव्याणां "आग्नेयत्वाद् विष्यन्दयन्ति" इत्यनेनाग्नेयत्वं प्रतिपादितम्, पुनश्च विशेषेण 'अग्निवाय्वात्मकत्वाद्' इति पदेन वमनद्रव्यस्याग्न्यात्मकत्वं प्रतिपाद्यते, तेन सामान्ये विशेषे च वमनद्रव्याणामाग्नेयत्वप्रतिपादनात् प्रकृष्टमाग्नेयत्वं भवति, विरेचनद्रव्याणान्तु सामान्योक्ताग्नेयत्वसम्बन्धात् विशेषगुणकथनप्रस्तावे च सलिलपृथिव्यात्मकत्वाभिधानात् वमनद्रव्यापेक्षयापकृष्टमाग्नेयत्वं भवति, तथाहि सुश्रुतेऽपि वमनविरेचनयोरप्याग्नेयत्वम्, "लघुत्वसूक्ष्मतीक्ष्णोष्णविकाशित्वविरेचनम्। वमनञ्च हरेद् दोषान् प्रकृत्या कृतमन्यथा" इत्यनेन, यच्चालोच्यते—वमनं यदि ऊर्द्ध्वभागहरत्वप्रभावादूर्द्ध्वयति, तदाऽग्निवाय्वात्मकत्वादिति हेतुवर्णनं न युज्यते, यतः, यत् सोपपत्तिकार्य्यम्, न तत् प्रभावकृतमिति व्यपदिश्यते, उक्तं हि—"प्रभावोऽचिन्त्य उच्यते" इति, तन्न;

तत्र फलजीमूतकेक्ष्वाकुधामार्गवकुटजकृतवेधनानाम्, श्यामा-त्रिवृच्चतुरङ्गुल-तिल्वक-महावृक्षसप्तला-शङ्खिनीदन्तीद्रवन्तीनाम्, नानाविधदेशकालसम्भव-स्वादुरसवीर्य्यविपाकप्रभावग्रहणानाम्, देहदोषप्रकृतिवयोबलाग्निभुक्तिसात्म्यरोगावस्थादीनां नानात्मकत्वाच्च विचित्रगन्धवर्णरसस्पर्शानामुपभोगसुखार्थमपरि-

प्लवनत्वाद् वायोरग्निवाय्वात्मकद्रव्येण वमनम्। निम्नगत्वस्वभावात् सलिलस्य गुरुत्वात् पृथिव्याः सलिलपृथिव्यात्मकेन द्रव्येण विरेचनं भवति। उभयतश्चोभयगुणत्वादिति। यद् द्रव्यमग्निवायुसलिलपृथिव्यात्मकं तदूर्द्धाधोगमनप्रभावादुभयतोभागहरं तेन दोषसङ्घात उभयतश्च प्रवर्त्तते। इति वमनविरेचनलक्षणोद्देशः संक्षेपेण वचनमिति ॥ ३।४ ॥

गङ्गाधरः—तत्रेत्यादि। तत्र वमनविरेचनद्रव्येषु मध्ये मदनफलादीनां षण्णां वमनद्रव्याणां श्यामादीनां नवानां विरेचनद्रव्याणां नानाविधदेशादिसम्भवात् स्वाद्वादिग्रहणानां देहादिनानात्वाच्च विचित्रगन्धादीनामुपभोगसुखार्थम्

यतः प्रभावस्यैवेह वमनकार्य्ये वाय्वग्न्यात्मकगुणतया वाय्वग्न्यात्मकत्वं हेतुरुपदश्यते, न तु वाय्वग्न्यात्मकत्वं स्वतन्त्रो वमनहेतुः, तथाहि सति यदन्यदपि वाय्वग्न्यात्मकम् ऊर्द्ध्वभागदोषहरत्वप्रभावरहितम्, तदपि वमनकरं स्यात्, यथा कटुकरसे द्रव्ये तत् स्यात्, तस्मात् प्रभावगुणतयैव हेतुवर्णनम्, एवं विरेचनद्रव्येऽपि पूर्व्वपक्षसिद्धान्तावनुसर्त्तव्यौ ॥ ३।४ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति कल्पस्थानस्य वक्तव्यतया षड् विरेचनप्रयोगशतान्यनतिसंक्षेपविस्तरप्रयोगोपदर्शनपूर्व्वकं प्रतिजानीते—तत्र फलेत्यादिना "षड्विरेचनयोगशतानि व्याख्यास्यामः" इत्यनेन। तत्र कृतवेधनान्तानां विच्छेदपाठे वमनप्रयोगप्रयोज्यत्वम्, श्यामादीनां विरेचनप्रयोगप्रयोज्यत्वञ्च दर्शयति, अत्रैव वमने विरेचने चैकैकेषान्तु पुनर्वस्तूनां मदनफलादीनां श्यामादीनाञ्च बहवः प्रयोगा अभिधीयन्ते, न पुनरेकैकमेव द्रव्यं वमनकारकं विरेचनकारकम्, स्वल्पसंख्याप्रयोगेण ग्रहणसुखता वमनविरेचनयोगस्य भवति, कार्य्यञ्च सिध्यतीत्याशङ्क्याह—नानाविधेत्यादि। यावद्रोगावस्थादिनानाप्रभाववत्त्वाच्चेति। अस्यार्थः—यस्मान्नानाविधदेशकालसम्भवाः नानाविधास्वादाः नानाविधवीर्य्याः नानाविधविपाकाः नानाविधप्रभावाश्च मदनफलादिकाः ओषध्यः, तथा तत्संस्कारकाः कोविदारादिका ओषध्य उपलभ्यन्ते, पुरुषाश्च देहदोषप्रकृतिवयोबलाग्निभक्तिसात्म्यरोगावस्थाभिन्ना नानाविधा दृश्यन्ते, तेन नैकद्रव्यं सर्व्वस्मिन् देहदोषादौ

संख्येयोपयोगानामपि च सतां द्रव्याणां विकल्पमार्गोपदर्शनार्थं षड् विरेचनयोगशतानि व्याख्यास्यामः ॥ ५ ॥

तानि तु द्रव्याणि देशकालगुणभोजनसम्यग्वीर्य्यबलाधानात् क्रियासमर्थतमानि भवन्ति ॥ ६ ॥

त्रिविधः खलु देशो जाङ्गलोऽनूपः साधारणश्चेति तत्र जाङ्गलः पर्य्याकाशभूयिष्ठः, तरुभिरपि कदरखदिराशनाश्वकर्ण-

अपरिसङ्ख्येयोपयोगानामपि च सतां विकल्पमार्गोपदर्शनार्थं षड् विरेचनयोगशतानि व्याख्यास्यामो विस्तरेण वक्ष्यामः, षड्विरेचनशताश्रितीये यस्य यस्य मदनफलादेर्यावन्तो यावन्तो योगा उक्ता न त्वन्येषाम्। कस्मात्? तानि तु द्रव्याणि देशकालादिबलाधानात् क्रियासमर्थानि भवन्ति। नैवमन्यानि क्रियासमर्थानि स्युः ॥ ५।६ ॥

गङ्गाधरः—तत्र देशमाह—त्रिविध इत्यादि। तत्र जाङ्गल इति। पर्य्याकाशभूयिष्ठः परि सर्व्वतो दिक्षु आकाशभूयिष्ठो यो देशस्तरुभिरपि च

यौगिकं सर्व्वत्र काले वा प्राप्यते सर्व्वत्र देशे वा; तस्माद्देहदोषादिना भेदवति पुरुषे बहून्येव द्रव्याणि बहुभिश्च प्रयोगैरुपकल्पितानि यथायोग्यतया यथाप्राप्ति च प्रयोक्तुं शक्यन्ते; अतो बहूनामेव मदनादिद्रव्याणां बहुप्रकारप्रयोगाणामुपन्यासो युक्त इति भावः। ग्रहणादुपलम्भनात्, देहो नाना स्थूलकृशादिभेदेन; भक्तिरिच्छा, अवस्थाशब्देनेह रोगावस्थैव ग्राह्या; आदिशब्देनेह रूक्षाहारयोर्ग्रहणम्; भूरिविरेचनप्रयोगोपदर्शनप्रयोजनान्तरमप्याह—विचित्रेत्यादि। नानाविधगन्धवर्णरसतयानुपयोगे तत्कालमुत्तरकालञ्च सुखानुवादार्थञ्चेत्यर्थः। अथ प्रभेदान्मदनफलादीनां षट्प्रयोगशतानि भवन्ति; येन नाधिक्यं प्रयोगाणामभिधीयत इत्याशङ्क्याह—असंख्येयेत्यादि। विकल्पमार्गोपदर्शनार्थमिति, अधिकप्रयोगकल्पनार्थमभिधीयते, एतत् षट्प्रयोगशतोपदर्शनं कर्त्तव्याधिकप्रयोगकल्पनामार्गोपदर्शकम्; तेन परेऽप्यत्र प्रयोगाः कल्पनीयाः, ग्रन्थे निःशेषप्रयोगानभिधानं प्रयोगाणामसंख्येयत्वेनाशक्यत्वादेव; अनतिविस्तरषट्प्रयोगशताभिधानं, मन्दबुद्धिसम्व्यवहारार्थमिति भावः; उक्तं ह्यन्यत्र—"एतावन्तो ह्यल्पबुद्धीनां व्यवहाराय बुद्धिमताञ्च स्वालक्षण्यानुमानयुक्तिकुशलानामनुक्तार्थज्ञानाय" इति ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति वमनविरेचनद्रव्याणां देशादिसम्पत्त्या गुणोत्कर्षं दर्शयन्नाह—तानीत्यादि। देशादिभिश्चतुर्भिः 'सम्पत्' शब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते; भाजनं भेषजस्य स्थानम्; वीर्य्यस्य बल [illegible]मेव। देशादि सम्यक् व्याकुर्व्वन्नाह—तत्र त्रिविध इत्यादि। तत्र

धवतिनिशशल्लकीशालसोमवल्कबदरीतिन्दुकाश्वत्थवटामलको-वनगहनः अनेकशमीककुभशिंशपाप्रायः स्थिरशुष्कपवनबल-विधूयमानप्रनृत्यत्तरुणविटपः प्रततमृगतृष्णाकूपोपगूढ़स्तनुखर-परुषसिकताशर्कराबहुलः लावतित्तिरिचकोरानुप्रचितभूमिभागो वातपित्तबहुलः स्थिरकठिनमनुष्यप्रायो ज्ञेयः ॥ ७ ॥

अथानूपो हिन्तालतमालनारिकेलकदलीवनगहनः सरित्-समुद्रपर्य्यन्तप्रायः शिशिरपवनबहुलो वञ्जुलवनवानीरोपशोभित-तीराभिः सरिद्भिरुपगतभूमिभागः अक्षितिधरनिकुञ्जोपशोभितो मन्दपवनानुवीजितक्षितिरुहगहनोऽनेकवनराजीपुष्पितवनगहन-भूमिभागः स्निग्धतरुप्रतानोपगूढ़ो हंसचक्रवाकबलाकानन्दीमुख-पुण्डरीककादम्बमद्गुभृङ्गराजशतपत्रमत्तकोकिलानुनादित तरुणविटपः सुकुमारपुरुषः पवनकफप्रायो ज्ञेयः ॥ ८ ॥

अनयोरेव द्वयोर्देशयोर्वीरुद्वनस्पतिवानस्पत्यशकुनिमृगगण-युतः स्थिरसुकुमारबलसंहननोपपन्नः साधारणगुणयुक्तपुरुषः साधारणो ज्ञेयः ॥ ९ ॥

कदरादिभिर्वनगहनो निविड़वनः । अनेकशमीवृक्षादिप्रायः । स्थिराश्च शुष्काश्च पवनविधूयमानाश्च प्रनृत्यन्त इव तरुविटपा यत्र सः । प्रततमृगतृष्णाकूपगूढ़स्तत्र देशे तनुखरादिसिकताशर्कराबहुलो लावादिप्रचितो भूमिभागः । वातपित्तबहुलः स्थिरादिमनुष्यप्रायो जाङ्गलो देशो ज्ञेयः ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—अथेत्यादि । हिन्तालादिवनगहनः, अक्षितिधरः पर्व्वतहीनो निकुञ्जोपशोभितः, हंसाद्यनुनादिततरुणविटपः, सुकुमारः मृदुकोमलशरीरादिः पुरुषो यत्र । पवनकफप्रायो देश आनूप उच्यते ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—अनयोरित्यादि । अनयोरेव द्वयोर्जाङ्गलानूपयोर्देशयोर्ये वीरुधा-दयस्तैर्युतः । स्थिरादिभावोपपन्नाः साधारणगुणयुक्ताः पुरुषा यत्र स साधारणो देशो ज्ञेयः ॥ ९ ॥

केचिज्जाङ्गलादिदेशलक्षणग्रन्थं न पठन्ति, तत् तु जनपदोद्ध्वंसनीये पठितमिति कृत्वेहानार्षं वदन्ति ।

तत्र देशे जाङ्गले साधारणे वा यथाकालं शिशिरातपपवन-सलिलसेविते शुचौ प्रदक्षिणे श्मशानचैत्यदेवायतनागारसभाश्वभ्ररोमबल्मीकोषरविरहिते कुशरोहिषास्तीर्णस्निग्धकृष्णमधुर-मृत्तिके सुवर्णवर्णमृत्तिके वा मृदावफालकृष्टेऽनुपहतेऽन्यैर्बलवत्तरैर्द्रुमैरौषधानि जातानि प्रशस्यन्ते ॥ १० ॥

तत्र यानि कालजानि पर्य्यागतसम्पूर्णप्रमाणरसवीर्य्यगन्धानि कालातपाग्निसलिलपवनजन्तुभिरनुपहत-गन्धरसस्पर्शवर्ण- प्रभावाणि प्रत्यग्राणि *, तेषां शाखापलाशमचिरप्ररूढं वर्षा-वसन्तयोर्ग्राह्यं ग्रीष्मे मूलानि शिशिरे वा शीर्णप्ररूढपर्णानां शरदि त्वक्कन्दक्षीराणि हेमन्ते साराणि पर्णपुष्पफलमिति।

<u>गङ्गाधरः</u>—तत्रेत्यादि। तेषु मध्ये जाङ्गले साधारणे वा देशे यथाकालं शिशिरादिसेविते शुचौ प्रदक्षिणेऽनुकूले श्मशानादिविरहिते कुशाद्यास्तीर्ण-स्निग्धादिमृत्तिके सुवर्णवर्णमृत्तिके वा मृदावफालकृष्टेऽन्यैर्बलवत्तरैर्द्रुमैरनुपहते स्थाने जातान्यौषधानि प्रशस्यन्ते॥ १० ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तत्रेत्यादि। तत्र यानि कालजानि यानि पर्य्यागतसम्पूर्ण-प्रमाणादीनि तेषां शाखापलाशमचिरप्ररूढं वर्षावसन्तयोर्ग्राह्यं ग्रीष्मे मूलानि शिशिरे वा शीर्णप्ररूढपर्णानां मूलानि। शरदि त्वगादीनि। हेमन्ते

येन तु [illegible] न पठ्यते, तैरस्य पठनीय एवायं ग्रन्थः। यथाकालमिति यथाकालं शिशिरादिभिः सेविते देशे, श्मशानादिभिः प्रत्येकं विरहितशब्दः सम्बध्यते, सभा [illegible]; न फालेन कृष्ट इत्यफालकृष्टे ॥ ९—१० ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—तत्र यानि कालजातानीत्यनेन कालसम्पदुच्यते। कालजातानीति स्वकालभूतानि। पर्य्यागतसम्पूर्ण इत्यादिना प्रत्यग्राणि इत्यन्तेन गुणसम्पदुच्यते। प्रत्यग्राणीति सम्पूर्णगुणतया निष्पन्नानि, तेषां शाखापलाशमित्यादिना कालसम्पदमुक्तां प्रपञ्चयति, शाखाग्रहणेनैव त्वगादीनामपि ग्रहणम्। शीर्णप्ररूढपर्णानामिति च्छेदः। ग्रीष्मे मूलानि शिशिरे चेति कथनेन यान्याग्नेयानि तेषां मूलानि ग्रीष्मे, यानि सौम्यानि तेषां मूलानि शिशिरे ग्राह्याणीति व्यवस्थां सूचयति, उक्तं

* इतःपरम् 'उदीच्यां दिशि स्थितानि' इत्यधिकः पाठो बहुषु ग्रन्थेषु दृश्यते।

मङ्गलाचारकल्याणवृत्तः शुचिः शुक्लवासाः संपूज्य देवतामग्निमश्विनौ गोब्राह्मणांश्च कृतोपवासः प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा गृह्णीयात्। गृहीत्वा चानुरूपगुणवद्भाजने संस्थाप्यागारेषु प्रागुत्तरद्वारेषु निवातप्रवातैकदेशेषु नित्यपुष्पोपहारबलिकर्म्मवत्स्वग्निसलिलोपस्वेदधूमरजोमूषकचतुष्पदामनभिगमनीयानि स्ववच्छन्नानि सिक्ये च स्वासज्य स्थापयेत्।

तानि च यथादोषमुपयुञ्जीत। सुरासौवीरकतुषोदकमैरेयमेदकधान्याम्बुफलाम्बुदध्यादिभिर्वाते, मृद्वीकामलकमधुकपरूषकफलफाणितक्षीरादिभिश्च पित्ते, श्लेष्मणि तु मधुमूत्रकषायादिभिर्भावितान्यालोड़ितानि चेत्युद्देशः। तं विस्तरेण द्रव्यदोषदेहसात्म्यादीन् प्रविभज्य व्याख्यास्यामः ॥ ११ ॥

साराणि पर्णपुष्पफलञ्चेति। मङ्गलेत्यादि। मङ्गलाचारकल्याणवृत्तादिः पुमान् तत्तत्शाखापलाशादीनि गृह्णीयात्। गृहीत्वेत्यादि। यद् द्रव्यं यद्गुणं तद्गुणानुरूपगुणवद्भाजने प्रागुदग्द्वारेषु निवातप्रवातैकदेशेषु नित्यपुष्पोपहारादिमत्स्वागारेषु संस्थाप्याग्न्यादीनामनभिगमनीयानि सुष्ठु अवच्छन्नानि तानि द्रव्याणि सिक्ये सुष्ठु आसज्य स्थापयेत्। तानीत्यादि। तानि यथोक्तशाखापलाशादीनि द्रव्याणि यथादोषं सुरादिभिर्भावितान्यालोड़ितानि वाते उपयुञ्जीत, मृद्वीकादिभिः पित्ते, मधुमूत्रादिभिः श्लेष्मणि इत्युद्देशः संक्षेपवचनम्। तं प्रयोगं विस्तरेण ॥ ११ ॥

अन्यत्र—"सौम्यान्यौषधानि सौम्येषु आददीत, आग्नेयान्याग्नेयेषु" इति। भेषजग्रहणविधानमाह—मङ्गलेत्यादि। भाजनसम्पदमाह—अनुरूपेत्यादि। अनुरूपगुणवद्भाजनस्थमिति अनुरूपगुणवत्ता च भाजनस्य भेषजसमानगुणतयैव। स्ववच्छन्नानीति सम्यक् पिहितानि। संक्षेपेण मदनफलादीनां वातादिभेदेन भावनालोड़नद्रव्याण्याह—तानि च यथादोषं प्रयुञ्जीतेत्यादि। धान्याम्लं काञ्जीकम्। फलाम्लं दाड़िमरसादि। श्लेष्मणीत्यादौ कषायशब्देन श्लेष्महरद्रव्यक्वाथोऽभिप्रेतः। उद्देश इति संक्षेपाभिधानमिति। द्रव्यदेहदोषसात्म्यादीनित्यत्र आदिशब्देन प्रकृतिबलादीनां ग्रहणम् ॥ ११ ॥

वमनद्रव्याणां मदनफलानि श्रेष्ठतमान्याचक्षतेऽनपायित्वात्, तानि वसन्तग्रीष्मयोरन्तरेषु पुष्याश्वयुग्भ्यां मृगशीर्षेण वा गृह्णीयात् मैत्रे मुहूर्त्ते, करणे च यानि पक्वान्यहरितानि पाण्डून्यक्रिमीण्यकृशालपहस्वाल्पपूतानि प्रगृह्य कुशपुटे बद्धा गोमयेनानुलिप्य यवतुषमाषशालिव्रीहिकुलत्थमुद्गपर्णानामन्यतमेनाच्छाद्य चाष्टरात्रं निदध्यात्। अत ऊर्द्ध्वं मृदुभूतानि मध्विष्टगन्धान्युद्धृत्य शोषयेत्, शुष्काणां फलानां पिप्पलीरुद्धरेत्। तासां घृतमधुदधिपललविमृदितानां पुनः शुष्काणां तासां नवं कलसं प्रमृज्य बालुकारजस्कमाकण्ठं पूरयित्वा स्ववच्छन्नं स्वनुगुप्तं सिक्ये स्वासज्य स्थापयेत् ॥ १२ ॥

अथ छर्दनीयं द्व्यहं त्र्यहं वा स्नेहस्वेदोपपन्नं श्वश्छर्द्दि-

गङ्गाधरः—तत्रादौ श्रेष्ठत्वान्मदनफलकल्पमाह—वमनेत्यादि। अश्वयुगश्विनी, मैत्रे मुहूर्त्तं शुभमुहूर्त्तं, करणे च यानि मदनफलानि पक्वानीत्येवमादीनि तानि प्रगृह्य कुशपुटे बद्धा गोमयेनानुलिप्य यवाद्यन्यतमेनाच्छाद्य च निदध्यादष्टरात्रम्। अत ऊर्द्ध्वमष्टरात्रात परं मृदुभूतानि मधुवदिष्टगन्धानि उद्धृत्य शोषयेत्। शुष्काणां तेषां मदनफलानां पिप्पलीः कणा उद्धरेत्। तासां मदनफलपिप्पलीनां घृतादिमृदितानां पुनः शुष्काणां तासां मदनफलपिप्पलीनां नवं कलसं प्रमृज्याकण्ठं बालुकारजस्कं पूरयित्वा सुष्ठु चावच्छन्नं सुनिगुप्तं सिक्ये स्वासज्य स्थापयेत्। पूरणार्थयोगे षष्ठी तासामिति करणार्थे॥ १२॥

गङ्गाधरः—अथ वमनकरणप्रकारमाह—अथेत्यादि। द्व्यहं त्र्यहं वा स्नेह-

चक्रपाणिः—वमनद्रव्याणामित्यादिना मदनफलस्य प्राधान्योपदर्शनपूर्व्वकं प्रयोगविधिमाह। अनपायित्वादिति वमनद्रव्यान्तरापेक्षयाऽल्पव्यापत्तिकत्वात्। अन्तर इति मध्ये, स च ग्रीष्मवसन्तयोरन्तर्वर्त्तिकतिपयदिनान्येव मध्यो ज्ञेयः। अश्वयुक् अश्विनी। मैत्रे मुहूर्त्ते इति शिवभुजामित्रादीनां मध्ये मित्रदेवताक एव मैत्रे मुहूर्त्ते। फलानामिति राशीनाम्; मधुवदिष्टगन्धो येषां तानि, यानि मध्विष्टगन्धानि भवन्ति, तानि ग्राह्याणीति दर्शयति। फलपिप्पलीरिति मदनफलमध्यगतानि पिप्पलीसंस्थानि बीजानि। पूर्णं तासामिति पूरणार्थशब्दयोगात् करणे षष्ठी। स्वनुगुप्तमिति कृतरक्षाविधानम्॥ १२॥

चक्रपाणिः—द्व्यहं त्र्यहं वा स्नेहस्वेदोपपन्नमित्यनेन अभ्यङ्ग क्रियमाणे स्नेहसहचरितस्वेदोप-

तव्यमिति ग्राम्यानूपौदकमांसरसक्षीरदधितिलमाषतण्डुलपलल-शाकादिभिः समुत्क्लेशितश्लेष्माणं व्युषितं जीर्णाहारं पूर्व्वाह्णे कृतहोमबलिमङ्गलप्रायश्चित्तं निरन्नमनतिस्निग्धं यवाग्वा घृत-मात्राञ्च पीतवन्तम्, तासां फलपिप्पलीनामन्तर्नखमुष्टिं यावद्वा साधु मन्येत जर्ज्जरीकृत्य यष्टिमधुकषायेण कोविदारकर्ब्बुदारनीप-विदुलविम्बीशणपुष्पी- सदापुष्पीप्रत्यक्पुष्पीकषायाणामन्यतमेन वा रात्रिमुषितविमृदितं मधुसैन्धवसंयुक्तं सुखोष्णं कृत्वा पूर्णं शरावं मन्त्रेणाभिमन्त्रयेत् ।

क्रियया स्निग्धं ततः स्वेदेन स्विन्नं छर्द्दनीयमातुरं श्वः परस्मिन्नहनि छर्द्दयितव्य-मिति कृत्वा पूर्व्वदिने ग्राम्यादिमांसरसक्षीरादि पललं मांसं भक्षयित्वा समुत्-क्लेशितश्लेष्माणं व्युषितं रात्रौ कृतवासं जीर्णाहारं प्रातःकाले कृतहोमादिकं निरन्नमनतिस्निग्धं तं जनं यवाग्वा घृतमात्रां पीतवन्तम्, तासां पूर्व्वस्थापितानां मदनफलपिप्पलीनामन्तर्नखमुष्टिपरिमितमथवा यावन्मात्रेण सम्यग्वमनं भवतीति मन्येत् तावन्मात्रं जर्ज्जरीकृत्य श्लक्ष्णं पिष्ट्वा यष्टिमधुकषायेण कोविदारादीनाम् अन्यतमेन कषायेण वा रात्रिमुषितं प्रातर्विमृदितं घृतमधुसंयुक्तं सुखोष्णं कृत्वा

पादनं द्व्यहं त्र्यहं वा विधीयते, "त्र्यहावरं सप्तदिनं परन्तु स्निग्धो नरः स्वेदयितव्य इष्टः" इत्यनेन तथाप्रयुज्यमानस्नेहस्य सप्तरात्रं त्रिरात्रं वा प्रकर्ष उच्यते इति न विरोधः। एवञ्चाभ्यङ्ग-स्वेदसहितस्नेहस्वेदकरणं पानस्नेहान्तदिवसमारभ्य क्रियते, तेन स्नेहपानविश्रामदिनेन समं तदन्तपूरणमभ्यङ्गस्नेहसहितस्वेदप्रयोगस्य भवति ; स्नेहपानाच्च यद् विश्रामदिनम्. 'एकाहात् परतस्तद्वद् भुक्त्वा प्रच्छर्द्दनं पिबेत्' इत्यनेनोक्तम्, तथैवेहापि। कफोत्क्लेशकारिभोजनमाह—छर्द्दयितव्यमित्यादिना। श्व इति परस्मिन्नह्नि। व्युषितमिति रात्रिमतिक्रान्तम्। निरन्नमिति पक्षच्छेदः। अनतिस्निग्धमित्यादिना वमनदिन एव घृतमात्रायुक्तयवागूपानपूर्व्वकं वमनमनति-स्निग्धपुरुषविषयं ब्रूते। अन्ये तु पूर्व्वदिन एवानतिस्निग्धस्य घृतमात्रां पीतवत एव यवागूपानमाहुः—"स्निग्धस्विन्नाय वमनं दत्तं सम्यक् प्रवर्त्तते ; अथापरेद्युः पूर्व्वाह्णे साधारणे काले वमनद्रव्यकषायकल्कचूर्णस्नेहानामन्यतमस्य" इत्यादि सुश्रुतोक्तेः। अन्तर्नखमुष्टिमिति अन्तरी-कृतनखमुष्टिपरिमाणम्, यावद् वा साधु मन्येत इत्यनेन मात्रायाः बलदोषादिभेदेनास्थिरत्वमित्याह। यष्टीमधुकस्य कोविदारादिषु विच्छेदपाठ उत्तरप्रयोगेषु कोविदारादेर्यष्टीमधुविरहितस्य ग्रहणार्थः, कोविदारः स्वनामख्यातः, स शरदि पुष्पति। कर्व्वुदारस्तु काञ्चनारः, स वसन्ते पुष्पति। नीपः कदम्बः, विदुलो वेतसः। शणपुष्पी घण्टारवा, सदापुष्पी अर्कपुष्पिका, प्रत्यकपुष्पी अपामार्गः।

ओँ ब्रह्मदक्षाश्विरुद्रेन्द्र-भूचन्द्रार्कानिलानलाः।
ऋषयः सौषधग्रामा भूतसङ्घाश्च पान्तु ते ॥
रसायनमिवर्षीणां देवानाममृतं यथा।
सुधेवोत्तमनागानां भैषज्यमिदमस्तु ते ॥

इत्येवमभिमन्त्र्य भिषगुदङ्मुखः प्राङ्मुखं पाययेत्। श्लेष्मज्वरगुल्मप्रतिश्यायार्त्तं विशेषेण पुनःपुनः आ पित्तागमात्, तेन साधु वमतीति ॥ १३ ॥

हीनवेगन्तु पिप्पल्यामलकत्वचासर्षपकल्कलवणोष्णोदकैः पुनःपुनः प्रवर्त्तयेदा पित्तदर्शनादिति। एष सर्व्वच्छर्द्दनीययोगविधिः। सर्व्वेषु मधुसैन्धवं कफविलयनच्छेदनार्थं वमनेषु विदध्यात्। न चोष्णविरोधो मधुनश्छर्द्दनयोगयुक्तस्यापकप्रत्यागमनाद्दोषनिर्हरणाच्चेति ॥ १४ ॥

पूर्णं शरावं मन्त्रेण वक्ष्यमाणेनात्रैवाभिमन्त्रयेत्। मन्त्रमाह—ओमित्यादि। ब्रह्मदक्षाश्वीत्यादि अस्तु ते इत्यन्तेन मन्त्रेणाभिमन्त्र्य प्राङ्मुखमातुरमुदङ्मुखो वैद्यः पाययेत् तत् पूर्णं शरावमौषधम्। श्लेष्मज्वराद्यार्त्तं विशेषेण पुनःपुनरा पित्तागमनात्। तेन साधु वमतीति ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—यदि तेनौषधेनाल्पवेगः स्यात् तत्राह—हीनेत्यादि। पीतवमनौषधं पुरुषं हीनवेगं पिप्पल्यादिमिश्रितोष्णजलैः पीतैः पीतः पुनःपुनरा पित्तदर्शनात् प्रवर्त्तयेत्। इत्येष सर्व्वच्छर्द्दनीययोगविधिः। सर्व्वेषु वमनेषु योगेषु कफस्य विलयनार्थं छेदार्थञ्च मधुसैन्धवं विदध्यात्। ननु मधु

रात्रिमुषितं पर्युषितमिति शृतकषायात् कषायान्तरोपदर्शनं पक्षान्तरम्, किंवा कषायपान एव शीतकषायविधानमिहोच्यते। पूर्णं शरावमिति मङ्गलार्थं पूर्णकुम्भवत्। पुनःपुनरिति यावत् पित्तागमनं न भवति, तावत् पुनःपुनः कषायं पिबेदित्यर्थः, अन्यत्राप्युक्तम्—"पित्तान्तमिष्टं वमनं विरेकादर्द्धम्" इत्यादि ॥ १३ ॥

चक्रपाणिः—वमनाऽयोगकारकहीनवेगप्रवृत्तिप्रतिकारार्थमाह—हीनवेगमित्यादि। यद्यपि चोष्णत्वाद् वमनयोगेषु मधुसैन्धवयोगो न भवति, तथापि 'सर्व्वेषु' इति पदं बाहुल्यार्थम्, वमनार्थकषाये उष्णे मधु प्रक्षेपविरोधित्वान्न युज्यते, उक्तं हि—"मधूष्णमुष्णार्त्तमथवा" इत्यादि। एव-

फलपिप्पलीनां द्वौ भागौ कोविदारादिकषायेण त्रिःसप्तकृत्वो भावयेत् *, तेन रसेन तृतीयं भागं पिप्पलीः पिष्ट्वा हरीतकीभिर्विभीतकैरामलकैर्वा तुल्या वर्त्तयेत्। तासामेकां द्वे वा पूर्व्वोक्तानामेव कषायाणामन्यतमस्याञ्जलिमात्रेण विमृद्य बलवच्छ्लेष्मप्रसेकग्रन्थिज्वरोदरादिषु पाययेदिति समानं पूर्व्वेण ॥ १५ ॥

चोष्णविरुद्धं कथमिहोष्णवमनयोगे विदध्यादित्यत आह—न चेत्यादि। न चोष्णविरोधोऽत्र मधुनः, कस्मात्? छर्दनयोगयुक्तस्य मधुनः खलु जाठराग्निना त्वपक्वस्यैव प्रत्यागमनाद् दोषनिर्हरणाच्चेति। अथ षड्विरेचनशताश्रितीये यदुक्तम्—"त्रयस्त्रिंशद्योगशतं प्रणीतं फलेष्वि"ति तन्मदनफलेषु त्रयस्त्रिंशन्नधिकृतयोगा उद्दिष्टास्तेषु यष्टिमधुकोविदारादीनां नवानां कषाययोगेन मदनफलस्य नव योगा इमे प्रोक्ताः ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—अथापरानष्टौ योगानाह—फलपिप्पलीनामित्यादि। उक्तरूपाणां मदनफलपिप्पलीनां द्वौ भागौ पूर्व्वोक्तकोविदारादीनामष्टानां कषायेण त्रिःसप्तकृत्व एकविंशतिं वारान् भावयेत्। ततस्तेनाष्टविधकषायेषु येन भावितं भागद्वयं तेनैव कषायेण तद्भिन्नमपरमेकं भागं गृह्णीयात्, तं तृतीयभागं मदनफलं पिष्ट्वा मिलितत्रिभागा मदनफलपिप्पलीर्हरीतकीविभीतकामलकैस्तुल्याः तुल्यमानाः वर्त्तयेत्। वाशब्दः पूर्व्वोक्तनवयोगापेक्षया न तु हरीतक्यादिविकल्पः, अष्टयोगाधिक्यात्। कर्षमात्रां तासामेकां द्वे वा वर्त्तिके पूर्व्वोक्तानां कोविदारादीनामष्टानामन्यतमेनैकैकेनाञ्जलिमात्रेण विमृद्य बलवच्छ्लेष्मादिषु

माशङ्क्य समाधानमाह—न चोष्णविरोधो मधुन इत्यादि। अविपक्वप्रत्यागमनादित्यनेन पच्यमानं मधु उष्णयुक्तं विरुध्येतेति दर्शयति। दोषाभिहरणाच्चेत्यादि, मधु उष्णविरुद्धमपि वमनयोग उष्णे दृष्यते, तत्र दोषनिर्हरणादेव न विरोधो भवतीति दर्शयति, एवं वस्तियोगेऽपि मधुन उष्णाविरोधो वर्णनीयः। एतेन यष्टीमध्वादिनवद्रव्यकृतनवभिः कषायैर्नव योगाः ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—फलपिप्पलीनां द्वौ भागावित्यादौ फलपिप्पलीनां भागत्रयं कर्त्तव्यम्, तत्र भागद्वयं षड्गुणेन कोविदारादिकषायेण क्षारपरिस्रावणविधिवदेकविंशतिवारान् परिस्रावणीयम्, कोविदारादीनाञ्चाष्टानामष्टौ कषायाः पृथक्परिस्रावणे प्रयोक्तव्याः, येन कषायेण च परिस्राव्य फलपिप्पलीभागद्वयं हरीतक्यादिमात्रा तृतीयभागफलपिप्पलीकल्कस्य क्रियते, तेनैव कषायेण मात्रायोगाः, एवमष्टौ हरीतक्यादिमात्रया निर्द्दिष्टाः फलपिप्पलीयोगा भवन्ति। मात्राविकल्पश्च

* स्रावयेदिति चक्रस्वीकृतः पाठः।

फलपिप्पलीक्षीरं तेन वा क्षीरयवागूमधोभागे रक्तपित्ते हृद्दाहे च * तृषितस्य वा दध्युत्तरम्। कफच्छर्दितमकमुख-प्रसेकेषु तत् पूर्णशरावम्, तस्य पयसः शीतस्य सन्तालिकाञ्जलिं पित्ते प्रकुपिते उरःकण्ठहृदये च तदनु कफोपदिग्धे इति समानं पूर्व्वेण। फलपिप्पलीशृतक्षीरात् नवनीतमुत्पन्नं फलादि-कल्ककषायसिद्धं कफाभिभूताग्निं विशुष्कदेहञ्च मात्रया पाययेदिति समानं पूर्व्वेण ॥ १६ ॥

पाययेदिति पूर्व्वेण समानमाशीर्भिरित्यष्टौ योगाः कोविदाराद्यष्टकषायैः पानादिति वर्त्तिष्वष्टौ ॥ १५ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—फलेत्यादि। मदनफलस्य पिप्पलीक्षीरं पाययेदिति पूर्व्वेणान्वयः। मदनफलपिप्पलीसिद्धं क्षीरमधोगे रक्तपित्ते पाययेत्। अथवा तेन क्षीरेण सिद्धां यवागूं हृद्दाहे च पाययेत्। तेन क्षीरेण जातमुत्तरकालं दधि तृषितस्य दद्यादिति त्रयो योगाः। कफेत्यादि। पूर्णं शरावं तत् क्षीरं कफच्छर्दि-तमकश्वासमुखप्रसेकेषु पाययेदिति क्षीरेऽन्तर्भावान्नाधिकम्। तस्य मदनफल-पिप्पलीसिद्धक्षीरस्य शीतस्य सन्तालिकायाः क्षीरसेति ख्याताया अञ्जलिं पित्ते प्रकुपिते पाययेत्। पूर्व्वणाशीर्व्वचनेन समानम्। फलेत्यादि। मदनफलपिप्पली-कल्कसिद्धं क्षीरं मथित्वोत्पादितं नवनीतं मदनफलमधुककोविदारादीनां

दोषबलादिविकल्पकृतो ज्ञेयः। समानं पूर्व्वणेति पूर्व्वयोगवदिह स्नेहस्वेदाभिमन्त्रणादिविधानं कर्त्तव्यमित्यर्थः। एवमन्यत्रापि पूर्व्ववच्छब्दार्थो ज्ञेयः ॥ १५ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—फलपिप्पल्या क्षीरपाकविधिना साधितं क्षीरं फलपिप्पलीक्षीरम्, अयमेको योगः। तेनेति फलपिप्पलीसाधितक्षीरेण, तज्जस्येति फलपिप्पलीक्षीरजातस्य दध्नः। उत्तरकमिति सरम्, सन्तानिका क्षीरोपरिस्थस्त्यानीभागः। फलादीनि फलजीमूतकेक्ष्वाकुधामार्गवकुटजकृतवेध-नानि षट्, एते क्षीरयोगचतुष्टयेन घृतयोगेन च समं पञ्च योगा अध्यायसंग्रहे वक्तव्याः ॥ १६ ॥

---

* तज्जस्य वा दध्न उत्तरकम् इति चक्रः।

फलपिप्पलीनां यष्ट्यादिकषायेण त्रिःसप्तकृत्वः परिभावितेन पुष्परजःप्रकाशेन चूर्णेन बृहत्सरसि सञ्जातं बृहत्सरोरुहं सायाह्ने अवचूर्णयेत्। तद्ध रात्रिव्युषितं प्रभाते पुनरवचूर्णितमुद्धृत्य हरिद्राकृशराक्षीरयवागूनामन्यतमां सैन्धवफाणितयुक्तामाकण्ठमापीतवन्तमाघ्रापयेत् सुकुमारमुत्क्लिष्टकफपित्तमौषधद्वेषिणम् इति समानं पूर्व्वेण ॥ १७ ॥

फलपिप्पलीनां भल्लातकविधिस्नुतं स्वरसं पक्त्वा सफाणितम् आ तन्तुलीभावात् लेहं दापयेत्। शुष्कं वा चूर्णीकृतं जीमूतकादिकषायेण पित्ते कफस्थानगते पाययेदिति समानं पूर्व्वेण। फलपिप्पलीचूर्णानि पूर्व्ववत् कोविदारादीनां षण्णाम् कल्कं पादिकं दत्त्वा तेषां चतुर्गुणे कषाये सिद्धं कफाभिभूताग्न्यादिं मात्रया पाययेदिति पूर्व्वेण समानमाशिषा। इति पयोमुखे पञ्च योगाः ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—फलेत्यादि। मदनफलपिप्पलीनां चूर्णेन पुष्परजःप्रकाशेन पुष्परेणुसमसूक्ष्मरूपेण यष्ट्यादिकषायेण यष्टीमधुककोविदारादीनां नवानां कषायेण त्रिःसप्तकृत्व एकविंशतिवारान् परिभावितेन बृहत्सरोवरजातबृहत्पद्मपुष्पं सायाह्ने अक्षयित्वाधिवासयेत्। रात्रिव्युषितं तत् पद्मपुष्पं प्रभाते पुनस्तेनैव फलपिप्पलीचूर्णेनावचूर्णितं अक्षितमुद्धृत्य हरिद्रां कृशरां क्षीरयवागूं वा सैन्धवफाणितयुक्तां कण्ठपर्य्यन्तं पीतवन्तं सुकुमारादिकमाघ्रापयेत्। समानं पूर्व्वेणाशिषेति। एको योगो घ्रेये॥ १७॥

गङ्गाधरः—फलेत्यादि। भल्लातकतैलस्रावविधिना मदनफलपिप्पलीनां स्वरसं सफाणितम् आ तन्तुलीभावात् पक्त्वा लेहं दापयेत्। इत्येको योगो लेहे। शुष्कमित्यादि। मदनफलपिप्पलीजातं शुष्कं चूर्णीकृतं जीमूतादीनां घोषकादीनां कषायेण पित्ते पाययेदिति एको योगश्चूर्णे। अथ वर्त्तिक्रियासु

चक्रपाणिः—फलपिप्पलीनां फलादिकषायेणेत्यादिना एकं घ्रेययोगमाह। पुष्परजःप्रकाशमिति पुष्पधूलिसदृशम्। हरिद्राभिधानकृशरः हरिद्राकृशरः। भल्लातकविधिस्नुतमिति रसायनोक्तभल्लातकस्नेहग्रहणविधानेन परिस्नुतं स्वरसं पेयम्। फाणितयोगोऽयमेकः; तदातपशुष्कञ्चेत्यादिना चूर्णयोगोऽप्येकः ॥ १७ ॥

चक्रपाणिः—फलपिप्पलीचूर्णानीत्यादौ फलादिषट्कषायभेदेन कृतत्वात् षट् वर्त्तिप्रयोगा ज्ञेयाः;

अन्यतमकषायभावितानि वर्त्तिक्रियाः कोविदारादिकषायोपसर्ज्जनाः पेया इति समानं पूर्व्वेण ॥ १८ ॥

फलपिप्पलीनामारग्वधवृक्षकुटजस्वादुकण्टकपाठापाटलिशार्ङ्गेष्टामूर्व्वा-सप्तपर्णनक्तमाल-पिचुमर्द्दपटोलसुषवीगुडूचीसोमवल्कदीपिकापिप्पलीपिप्पलीमूलहस्तिपिप्पलीचित्रकशृङ्गवेराणामन्यतमस्य कषायेण सिद्धो लेह इति समानं पूर्व्वेण ॥ १९ ॥

फलपिप्पली-सातलाहरेणुकाशतपुष्पाकुस्तुम्बुरुतगरकुष्ठत्वक्चोरकमरुवकागुरुगुग्गुल्वेलबालुक-श्रीवेष्टक-परिपेलवमांसीशैलेय-

षड्योगानाह—फलपिप्पलीचूर्णानीत्यादि। पूर्व्ववत् फलानि संस्थापितानि यानि तेषां मदनफलानां पिप्पल्याश्चूर्णानि कोविदारादीनां षण्णां कोविदारकर्व्वुदारनीपविदुलविम्बीशणपुष्पीणामेकतमस्य कषायेण भावितानि वर्त्तीः कर्षमात्राः कुर्य्यादिति वर्त्तिक्रियास्तासामेकां द्वे वा पीतवता मदनफलकोविदारादिकषायाणामन्यतममुपसर्ज्जनं कुर्य्यादिति वर्त्तिक्रियाः फलादिकषायोपसर्ज्जनाः पेया इति समानं पूर्व्वेण पूर्व्वोक्ताशिषा। इति वर्त्तिक्रियासु योगाः ६८॥ १८॥

गङ्गाधरः—अथ लेहे विंशतिं योगानाह—फलपिप्पलीत्यादि। आरग्वधवृक्षो राजवृक्षः। स्वादुकण्टको वैकङ्कतः, वुँइछि इति लोके। शार्ङ्गेष्ठा काकजङ्घा गुञ्जामूलं वा। सप्तपर्णः। सुषवी कारवेल्वः। सोमवल्कः श्वेतखदिरः। दीपिका यमानीमूलम्। एषां विंशतेरन्यतमस्य कषायेण मदनफलपिप्पलीनां चूर्णस्य लेहः कार्य्य इति लेहे विंशतिर्योगाः॥ १९॥

गङ्गाधरः—अथ मोदके विंशतिमाह—फलपिप्पलीत्यादि। सातला चर्म्मकषा, त्वक् गुड़त्वक्, चोरकश्चोरहुलीति, पिड़ङ्शाकः, मरुवकः पिण्डीतकः मदन

वर्त्तिक्रियायां चतुर्गुणेन क्वाथेन शलाकाकारवर्त्तिः कर्त्तव्या, अत्रापि च तथा लेहादौ च सामान्योक्तेर्न मधुप्रक्षेपो युक्तः, तच्चैके मधुनः पाकविरोधान्नानुमन्यन्ते। फलपिप्पलीनामारग्वधेत्यादिना आरग्वधादिविंशतिद्रव्यक्वाथभेदेन कृतत्वाद् विंशतिर्लेहा ज्ञेयाः। वृक्षकः कुटजः, स्वादुकण्टको विकङ्कतः, शार्ङ्गेष्टा गुञ्जा, सुषवी कारवेल्लकम्, द्वीपिका हिंस्रा, कण्टकारीत्यन्ये॥ १८। १९॥

चक्रपाणिः—फलपिप्पलीष्वित्यादिनोत्कारिका मोदकाश्च प्रत्येकं विंशतिः। चोरको गन्ध-

स्थौणेयसरलपारावतांङ्घ्र्यशोकरोहिणीनां विंशतेरन्यतमस्य कषायेण साधयित्वा, उत्कारिका उत्कारिकाकल्पेन मोदका वा मोदककल्पेन यथादोषविभक्ति प्रयोज्या इति समानं पूर्व्वेण। फलपिप्पलीस्वरसकषायभावितानि तिलतण्डुलपिष्टानि त्वक्कषायोपसर्ज्जनानि शष्कुलीकल्पेन शष्कुल्यः पूपकल्पेन पूपा इति समानं पूर्व्वेण। एतेनैव कल्पेन सुरससुमुखकुठेरकगण्डीरकानाम् ॥ २० ॥

वृक्ष एव। परिपेलवः कवर्त्तमुस्तकम्। पारावतांघ्रिलतापुटकी। अशोकरोहिणो कटुकी। एषां विंशतेरन्यतमस्य कषायेण मदनफलपिप्पलीचूर्णं पक्त्वा उत्कारिकाकल्पेनोत्कारिका कार्य्या, पाल इति लोके। मोदककल्पेन मोदका वा कार्य्या यथादोषविभागं प्रयोज्या इति पूर्व्वेणोक्ताशिषा समानमिति। विंशतिर्योगा मोदके, विंशतिरुत्कारिकायामिति। अथ षोड़श शष्कुलीयोगानाह—फलेत्यादि। मदनफलपिप्पलीनां स्वरसाख्यकषायेण भावितानि तिलतण्डुलपिष्टानि त्वक्कषायोपसर्ज्जनानि गुड़त्वक्कषायेण पिष्टानि शष्कुलीकल्पेन तण्डुलपिष्टककोटराभ्यन्तरे पूरयित्वा शष्कुल्यः कार्य्या इत्येकः शष्कुलीयोगः। पूपकल्पेन पूपा इति। तान्येव तिलतण्डुलपिष्टानि कषायोपसर्ज्जनानि पूपकल्पेन मुद्गमाषवर्त्तुलकलायपिष्टकसहितमिश्रितानि कृत्वा पूपा वटकाः कार्य्या इत्येकः पूपयोगः। अपरान् पञ्चदश पञ्चदश शष्कुलीपूपयोगानाह—एतेनैवेत्यादि। एतेनैव शष्कुलीकल्पेन पूपकल्पेन सुरसादीनां चतुर्णां मिलित्वैकं कषायं कारयेत्। तेन कषायेण भावितानि मदनफलकषायभावितानि तिलतण्डुलपिष्टानि सुरसादीनां कषायेण पुनर्भावितानि शष्कुलीकल्पेन शष्कुल्यः कार्य्याः पूपकल्पेन पूपाः कार्य्या इत्येकः शष्कुलीयोगः एकश्च पूपयोगः ॥ २० ॥

द्रव्यं स्वनामख्यातम्, परिपेलवं कवर्त्तमुस्तकम्, स्थौणेयको ग्रन्थिपर्णकम्, पारावतपदी ज्योतिष्मती, अशोकरोहिणी अशोकसदृशपलाशलता, कटुरोहिणीत्यन्ये। केचिदत्र स्थौणेयकं परित्यज्याऽपाकीपाद्या विंशतिं पूरयन्ति, अपाकीपादी स्वनामख्याता। उत्कारिकाकल्पेनेति सूदशास्त्रोक्तोत्कारिकाविधानेन। फलपिप्पलीस्वरसेत्यादिना शष्कुलीकल्पेनेत्यादिना एतेनैव च कल्पेनेत्यादिना च सुमुखादिपञ्चदशद्रव्यकषायेण पृथक् शष्कुल्यपूपयोः करणात् पञ्चदश योगा भवन्ति; एवं मिलित्वा शष्कुलीपूपयोः पृथक् षोड़श योगा भवन्ति ॥ २० ॥

तालशालपर्णासत्वकवकालकगृञ्जनकभूस्तृणशाककासमर्द-भृङ्गराजानां पोटेन्तुबालिकाकालकण्टककाण्डेरकाणामन्यतमस्य कषायेषु कारयेदिति समानं पूर्व्वेण। * यथावत् षाड़वराग-लेहमोदकोत्कारिकातर्पणपानकमांसरसयूषमद्यानि मदनफल-पाचितानि तेनोपसंसृज्य यथादोषरोगविभक्ति दद्यात्, तैः साधु वमतीति॥ २१ ॥ भवन्ति चात्र।

मदनः करहाटश्च राठः पिण्डीतकः फलम्।
श्वसनश्चेति पर्य्यायैरुच्यते तस्य कल्पना ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—अपरान् चतुर्द्दश योगानाह—तालेत्यादि। तालादीनां चतुर्द्दशानामन्यतमस्य कषाये च शष्कुलीः पूपांश्च कारयेत्। कालकः कालशाकः। शाकः शाकवृक्षः स्वनामख्यातः। पोटः पोटगलो नल इति प्रसिद्धः। कालकण्टको डाउक इति ख्यातः। इति चतुर्द्दश शष्कुलीयोगाः पूपयोगाश्चेति षोड़श षोड़श योगाः शष्कुलीपूपयोः। अथ षाड़वादीन् दश योगनाह—यथेत्यादि। यथावत् षाड़वादीनां यद् यथा क्रियते तत् तथैव मदनफलपिप्पलीकषाय-पाचितं तेनैव मदनफलकषायेणोपसंसृज्य यथादोषरोगविभागं दद्यात्, तैः साधु वमति। षाड़वं मदनफलकषायेण पाचितं दद्यात्। रागश्च मदनफल कषायपाचितं दद्यात्। लेहश्चाम्लकृतं मदनफलकषायपाचितं दद्यात्। मोदकं मदनफलकषायपाचितं दद्यात्। उत्कारिकां तिक्षुरादिकृतां मदनफलपाचितां दद्यात्। तर्पणं द्रवालोड़ितसक्तुकृतं मदनफलकषायपाचितं दद्यात्। पानकं शर्कररोदकादिकं मदनफलकषायपाचितं दद्यात्। मांसरसं मदनफलकषाय-पाचितं दद्यात्। यूषं मदनफलकषायपाचितं दद्यात्। मद्यं मदनफलकषाय-पाचितं दद्यादिति दश योगा इत्येते त्रयस्त्रिंशदुत्तरशतं मदनफलस्य योगा व्याख्याताः॥ २१॥

गङ्गाधरः—भवन्ति चात्र। मदन इत्यादि पर्य्यायः। तस्य कल्पना।

चक्रपाणिः—पोटा इक्षुगन्धा, दाण्डेरका गुन्द्राख्यगुल्मः, नलो वा। तथा वदरषाड़वेत्यादिना दश योगाः। वदरकृतषाड़वो वदरषाड़वः॥ २१॥

चक्रपाणिः—मदनस्य व्यवहारार्थं पर्य्यायानाह, मदनः करहाट इत्यादि। तस्य कल्पनेति

* वदरषाड़व इति चक्रधृतः पाठः।

नव योगाः कषायेषु वर्त्तिष्वष्टौ पयोमुखे ।
पञ्चैको ग्रये़ऽथ लेहे चूर्णे वर्त्तिक्रियासु षट् ॥
विंशतिविंशतिर्लेह-मोदकोत्कारिकासु च ।
शष्कुलीपूपयोश्चोक्ता योगाः षोड़श षोड़श ॥
दशान्ये षाड़वादेष्वु त्रयस्त्रिंशदिदं शतम् ।
योगानां विधिवद्ध दृष्टं फलकल्पे महर्षिणा ॥ २३ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने
मदनकल्पो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

कषायेषु यष्टीमधुककोविदारादीनां कषायेषु नव योगाः । वर्त्तिषु पुनरष्ट योगाः । पयोमुखे क्षीरप्रभृतौ पञ्च योगाः । ग्रये चैको लहे चैकश्चूर्ण चैकः । षट् च योगा वर्त्तिक्रियासु । लहे विंशतिर्मोदके विंशतिरुत्कारिकायां विंशतिः । शष्कुल्यां षोड़श पूपे षोड़श षाड़वादिषु दशसु दशेति त्रयस्त्रिंशदुत्तरं शतं योगा मदनफलस्येति ॥ २२ । २३ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि ।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते । अप्राप्ते तु दृढ़वल-प्रतिसंस्कृत एव च ।
कल्पस्थाने फलकल्पे प्रथमेऽध्याय एव च । वैद्यगङ्गाधरकृते जल्प-
कल्पतरौ पुनः । कल्पस्थाने सप्तमे तु स्कन्धेऽध्याय इहादिमे ।
फलकल्पे जल्पाभिधा लाद्या शाखा प्रकाशिता ॥ १ ॥

स एवम्भूतैः पर्य्यायैर्व्याख्यातः, तस्येयं कल्पना । अत्र च पर्य्यायाभिधानं भूरिप्रयोगेषु विहित-त्वेनाभ्यर्हितत्वाज् ज्ञेयम् । एवमन्यत्रापि पर्य्यायाभिधाने प्रयोजनं वर्णनीयम् । मदनयोगस्य नवादिसंख्योत्कर्षनिरासार्थं सुखस्मरणार्थञ्च संग्रहेणाह—नव योगा इत्यादि । अस्य चार्थो यथास्थाने व्याहृतः ॥ २२ । २३ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां मदनकल्पो नाम
प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

द्वितीयोऽध्यायः ।

अथातो जीमूतकल्पं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

कल्पं जीमूतकस्येमं फलपुष्पाश्रयं शृणु ।
खरागरी च वेणी च तथा स्याद्‌ देवताड़कः ॥
जीमूतकं त्रिदोषघ्नं यथास्वौषधकल्पितम् ।
प्रयोक्तव्यं ज्वरश्वास-हिक्काकोठामयेषु च * ॥ २ ॥
यथोक्तगुणयुक्तानां जीमूतानां यथाविधि ।
पयः पुष्पेषु निर्वृत्तं फले पेयं शृतं पयः ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायोद्देशक्रमाज्जीमूतकल्पमाह—अथात इत्यादि । षड्‌विरेचनशताश्रितीये यदुक्तम्—“एकोनचत्वारिंशज्जीमूतकेषु योगाः” इति तदेकोनचत्वारिंशद्योगमुदाहर्त्तुमिमं जीमूतकल्पं व्याख्यास्यामः । न तु दीर्घञ्जीवितीये फलिनीषु वमने जीमूतस्य फलमुक्तं तत्फलमात्रस्य योगानुदाहर्त्तुमिति ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—तदेव व्यनक्ति । कल्पमित्यादि । इमं जीमूतस्य कल्पं फलपुष्पाश्रयं शृणु न केवलं फलाश्रयमिति । तज्जीमूतं खरागरी वेणी देवताड़क इति पर्य्यायैरुक्तम् । यथास्वौषधकल्पितं त्रिदोषघ्नमिति ज्वरादिषु प्रयोक्तव्यमिति ॥ २

गङ्गाधरः—यथेत्यादि । तान् योगानाह । यथोक्तगुणयुक्तानां जीमूतानां घोषकाणां पुष्पेषु यथाविधि पयःपाकविधिना निर्वृत्तं सिद्धं पयः पेयमित्येकः ।

चक्रपाणिः—मदनकल्पानन्तरमनपायित्वादेवेक्ष्वाक्वादिद्रव्यप्राधान्यात् जीमूतकस्य, जीमूतकल्पोऽभिधीयते । एवं यथायथमनपायित्वप्रकर्षः, तथा पूर्व्वंनिवेशनं ज्ञेयम् । ततोऽवसरन्यायेनाध्यायसम्बन्धोऽत्रैवोक्तो ज्ञेयः । मदनफलस्य स्नेहस्वेदादिपूर्व्वकत्ववदिहापि क्रमोऽतिदेशाद्बोद्धव्यः । फलपुष्पाणामिति वचनेन जीमूतस्य पत्रनालादिषु वमनयोगं निषेधति । गरागरी चेत्यादि पर्य्यायकथनम् । जीमूतः पीतघोषकः । त्रिदोषघ्नमिति यथास्वं वातहरादिद्रव्ययुक्तम्, तथा वातादिहरद्रव्यकल्पितञ्च सत् त्रिदोषघ्नं भवति । हिक्काद्येष्विति आद्यशब्देन कासादीनामामयानां हिक्कारोगगतदोषजन्यानां ग्रहणम् ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—यथोक्तविधानग्रहणगृहीतानां पयः पुष्प इत्येको योगः, निवृत्त इत्यादि द्वितीयो

---

* हिक्कादेष्विति चक्रधृतः पाठः ।

लोमने * क्षीरसन्तानं दध्युत्तरमलोमने ।
शृते पयसि दध्यम्लं जातं हरितपाण्डरे † ॥
जीर्णानाञ्च सुशुष्काणां न्यस्तानां भाजने शुचौ ।
चूर्णस्य पयसा शुक्तिं वातपित्तार्द्दितः पिबेत् ॥ ३ ॥
आसुत्य च सुरामण्डे मृदित्वा प्रस्रुतं पिबेत् ।
कफजेऽरोचके कासे पाण्डुरोगे सयक्ष्मणि ॥
द्वे वापोथ्याथवा त्रीणि गुडूच्या मधुकस्य वा ।
कोविदारादिकानां वा निम्बस्य कुटजस्य वा ॥

यथोक्तगुणयुक्तानां जीमूतानां फले यथाविधि शृतं पयः पेयं वमनार्थमिति प्रकरणात्, इति द्वितीयो योगः। लोमन इति दोषाणामनुलोमभावे क्षीरसन्तानं जीमूतफलशृतस्य क्षीरस्य सन्तानं घनीकृतं क्षीरसेति लोके पेयम्, इति तृतीयः। अलोमने दोषाणां प्रतिलोमभावे दध्युत्तरं क्षीरसन्तानं पेयम्, पीत्वा तूत्तरं दधि पेयम्, इति चतुर्थः। जीमूतानां फलैः शृते पयसि जातमम्लं दधि हरितपाण्डरे देहे सति पेयं वमनार्थमिति पञ्चमः। जीर्णानां पक्वानां सुशुष्काणां जीमूतफलानां शुचौ भाजने न्यस्तानां चूर्णस्य शुक्तिं पलार्द्धं पयसा युक्तां वातपित्तार्द्दितः पिबेत्, इति षष्ठः। इत्येते योगाः षट् क्षीरे व्याख्याताः ॥३

गङ्गाधरः—आसुत्येत्यादि। मदिरामण्डे जीमूतस्य फलान्यासुत्यासवं कृत्वा मृदित्वा प्रस्रुतमासवं पिबेत् कफजारोचकादिषु। इत्येको मदिरामण्ड योगः। अथापरे द्वादश योगाः। जीमूतस्य द्वे फले अथवा त्रीणि फलान्यापोथ्य

योगः, निवृत्त इत्युत्पन्नमात्रे फले, तत्र क्षीरं साधयित्वा तेन क्षीरेण पेया साधनीया। रोमशे इत्यादि तृतीयः, रोमश इति उपगतरोम्नि फले, अत्रापि रोमशफलसाधितक्षीरात् सन्तानिका पेया। दध्युत्तरमित्यादिकश्चतुर्थो योगः, अत्राप्युपगतरोमावस्थफलसाधितक्षीरसम्भूतदधिसरं पेयम्। शृते पयसीत्यादि पञ्चमः। दध्यम्लमित्यम्लावस्थं दधि जातम्। हरितपाण्डुक इति हरित-पाण्डुवस्थाप्राप्ते जीमूतकफले। जीर्णानामित्यादिकः षष्ठः क्षीरयोगः। एते योगाः क्षीरसम्बन्धेन विधीयमानत्वादक्षीराकारा अपि क्षीरप्रयोगत्वेनैव संग्रहे 'षट् क्षीरे' इत्यनेन संग्रहीतव्याः ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—आसुत्येत्यादि मदिरायोग एक उच्यते। आसुत्येति निशापर्युषितं कृत्वा, योगे पक्वजीमूतकफलमेवाधिकृतम्, तथा उत्तरयोगेष्वपि पक्वमेव फलमधिकृतं ज्ञेयम्, "फलं

* रोमशे इति चक्रधृतः पाठः ।　　　　† हरितपाण्डुके इति पाठान्तरम् ।

कषायेष्वासुतं पूत्वा तेनैव विधिना पिबेत् ॥
अथवारग्वधादीनां सप्तानां पूर्व्ववत् पिबेत् ॥
एकैकशः कषायेण श्लेष्मपित्तज्वरार्द्दितः।
वर्त्तयः फलवच्चाष्टौ कोलमात्रास्तु ता मताः ॥ ४ ॥
जीवकर्षभकेक्षूणां शतावर्य्या रसेन वा।
पित्तश्लेष्मज्वरे दद्याद्‌ वातपित्तज्वरे तथा ॥ ५ ॥

कुट्टयित्वा गुडूच्यादीनां द्वादशानामन्यतमस्य कषाये स्थापयेद् यावदासुतं स्यात्, तत् पूत्वा तेनैव कषायेण युक्तं विधिना मृदित्वा वमनार्थं पिबेत्। कोविदार-कर्व्वुदारनीपविदुरविम्बीशणपुष्पीसदापुष्पीप्रत्यक्पुष्पी इत्यष्टौ कोविदारादयः प्रागुक्ताः। तत्र कोविदारो रक्तकाञ्चनालः। कर्व्वुदारः श्वेतकाञ्चनालः। नीपः कदम्बः। विदुलो जलवेतसः। विम्बी ओष्ठोपमाफलम्। शणपुष्पी घण्टारवा। सदापुष्पी रक्तार्कः। प्रत्यक्पुष्पी अपामार्गः। इति द्वादश योगाः। अथारग्वधादिषु सप्त योगानाह—अथेत्यादि। आरग्वधादीनां सप्तानामारग्वध-वृक्षकुटजस्वादुकण्टकपाठापाटलाशार्ङ्गेष्ठामूर्व्वाणां पूर्व्ववदेषामेकैकशः कषाये द्वे वा त्रीणि जीमूतफलानि कुट्टयित्वा स्थापयेत्, तच्च काले स्वासुतं पूत्वा तेनैव कषायेण युक्तं मृदित्वा पिबेदिति। वर्त्तिषु चाष्टौ योगानाह—वर्त्तय इत्यादि। मदनफलवदष्टौ जीमूतफलवर्त्तयोऽष्टौ कृताः कोलमात्रा मताः। तद्यथा—कोविदारादीनामष्टानामन्यतमस्य कषायेण जीमूतफलानां द्वौ भागौ त्रिःसप्त-कृत्वो भावयेत्। तेन कषायेण पुनर्जीमूतफलस्यापरमभावितं तृतीयं भागं पिष्ट्वा हरीतकीविभीतकामलकैस्तुल्यां सर्व्वं भावितं पिष्टञ्च जीमूतफलं वर्त्तिं कोलमात्रां कुर्य्यात्, इति। अष्टौ वर्त्तयः ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—जीवकादिषु चतुरो योगानाह—जीवकर्षभकेत्यादि। जीमूतस्य

पर्य्यागतं ग्राह्यम्” इत्यौत्सर्गिकवचनात्। द्वे चेत्यादिना द्वादशकषायभेदात् द्वादशयोगा उच्यन्ते; तेनैव विधिनेति मदनकल्पोक्तेन साधनविधिना। अथवेत्यादौ आरग्वधादिसप्तद्रव्यकषायभेदात् सप्त योगा भवन्ति। आरग्वधादयः—आरग्वधवृक्षकस्वादुकण्टककरहाटपाटलिशार्ङ्गेष्टामूर्व्वान्ताः पूर्व्वाध्यायोक्ताः। “मात्राः स्युः” इत्यादिना अष्टौ मात्रायोगानाह। फलवदिति मदनफले यथा अष्टौ मात्रायोगा उक्ताः, तथा इहापि कर्त्तव्याः, विशेषतस्तु एताः कोलमात्राः कर्त्तव्याः, न तु फलवद्धरीतक्यादिप्रमाणाः कर्त्तव्या इत्यर्थः ॥ ४ ॥

तथा जीमूतकक्षीरात् समुत्पन्नं पचेद्‌ घृतम्।
फलादीनां कषायेण श्रेष्ठन्तु वमनं स्मृतम्॥ ६॥

तत्र श्लोकौ।

षट् क्षीरे मदिरामण्डे एको द्वादश चापरे।
सप्त चारग्वधादीनां कषायेऽष्टौ च वर्त्तिषु॥
जीवकादिषु चत्वारो घृतञ्चैकं प्रकीर्त्तितम्।
कल्पे जीमूतकानाञ्च त्रिंशद्योगा नवाधिकाः॥ ७॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने
जीमूतकल्पो नाम द्वितीयोऽध्यायः॥ २॥

फलं कल्कीकृत्य जीवकादीनां चतुर्णामन्यतमस्य रसेन वमनार्थं पित्तश्लेष्म-ज्वरादौ दद्यात्। इति जीवकादिषु चत्वारो योगाः॥ ५॥

गङ्गाधरः—तथेत्यादिना घृतमाह। जीमूतकफलैः सिद्धं क्षीरं मथित्वा समुत्पन्नं नवनीतं घृतं फलादीनां मदनफलकोविदारादीनां यथायोगं कषायेण चतुर्गुणेन पचेत्। इत्येकयोगः। इत्येकोनचत्वारिंशद्योगा जीमूतस्य व्याख्याता उपसंह्रियन्ते॥ ६॥

गङ्गाधरः—तत्र श्लोकाविति। क्षीरे षड़्योगाः मदिरामण्डे त्वेकः अपरे द्वादश सप्त चारग्वधादिभिः वर्त्तिष्वष्टौ जीवकादिषु चत्वार एकं घृतमिति जीमूतकल्पेऽस्मिन् नवाधिकास्त्रिंशद्योगा व्याख्याता इति॥ ७॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। असमाप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च।
कल्पस्थाने तु जीमूत-कल्पेऽध्याये द्वितीयके। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्प-
तरौ पुनः। कल्पस्थाने सप्तमेऽस्मिन् स्कन्धेऽध्याये द्वितीयके।
जीमूतकल्पजल्पाख्या शाखा द्वितीयकेरिता॥ २॥

चक्रपाणिः—जीवकेत्यादिना चतुरो योगाः पानसाधनकषायभेदात्। तथेत्यादिना घृतयोग-मेकमाह। षट्क्षीर इत्यादिना संग्रहार्थो व्याकृत एव यथास्थानम्॥ ५—७॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां जीमूतककल्पो
नाम द्वितीयोऽध्यायः॥ २॥

तृतीयोऽध्यायः ।

अथात इक्ष्वाकुकल्पं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

सिद्धं वक्ष्याम्यथेक्ष्वाकु-कल्पं येषाञ्च शस्यते ।
पञ्चचत्वारिंशदुक्ता योगा अस्मिन् महर्षिणा ॥ २ ॥
लम्बाऽथ कटुकालावूस्तुम्बी पिण्डफला तथा ।
इक्ष्वाकुः फलिनी चैव प्रोच्यतेऽस्यास्तु कल्पना ॥
कासश्वासकफच्छर्दि-तृडर्त्तिकफकर्षिते ।
प्रताम्यति नरे चैव वमनार्थन्तु सेष्यते ॥ ३ ॥
अपुष्पायाः प्रबालानां मुष्टिं प्रादेशसम्मितम् ।
क्षीरप्रस्थे श्रृतं देयं पित्तोद्रिक्ते कफज्वरे ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—उद्देशानुक्रमादिक्ष्वाकुकल्पमाह—अथात इत्यादि । पूर्व्ववत् सर्व्वं व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—सिद्धमित्यादि । लम्बा कटुकालावूस्तुम्बी पिण्डफला फलिनी चेक्ष्वाकुश्चेति पर्य्यायैरिक्ष्वाकुः प्रोच्यतेऽस्याः कल्पना च पञ्चचत्वारिंशदिक्ष्वाकुष्विति यदुक्तं सा प्रोच्यते । कासादिकर्षिते प्रताम्यति नरे च वमनार्थं सेक्ष्वाकुरिष्यते ॥ २ । ३ ॥

गङ्गाधरः—अपुष्पाया इत्यादि । अपुष्पाया इक्ष्वाकोः प्रबाला नवीना अग्रभागा ये तेषां प्रादेशसम्मितं वितस्तिमात्रं तदग्रभागं मुष्टिं पलप्रमाणं क्षीरप्रस्थे श्रृतं देयमिति । शेषमाशीरित्येको योगः ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—उक्ताध्यायसम्बन्धादिक्ष्वाकुकल्पोऽभिधीयते । तेषाञ्च शस्यते इक्ष्वाकुकल्पः, यान् वक्ष्यामीति योज्यम् । लम्बेत्यादि पर्य्यायकथनम् । तदिष्यते इति इक्ष्वाकुकल्पनमिष्यते ॥१—३ ॥

चक्रपाणिः—अपुष्पस्येत्यादिना एकः क्षीरयोगः । अपुष्पस्येति अनुत्पन्नपुष्पस्य । मुष्टिं प्रादेशसम्मितमिति प्रदेशिन्या मूलपर्य्यन्तकृतमुष्टिपरिमाणम्, एवञ्च नात्र मुष्टिः पलवचनः । क्षीरप्रस्थं यथोक्तमानमिक्ष्वाकुमवाप्य चतुर्गुणपानीयं दत्त्वा क्षीरं साधनीयम् ॥ ४ ॥

पुष्पादिषु च चत्वारः क्षीरे जीमूतके यथा ।
योगा हरितपाण्डूनां सुरामण्डेन पञ्चमः ॥ ५ ॥
फलस्वरसभागञ्च त्रिगुणक्षीरसाधितम् ।
उरःस्थिते कफे दद्यात् स्वरभेदे सपीनसे ॥ ६ ॥
जीर्णे सद्योधृते क्षीरे प्रक्षिपेत् तु तथा दधि * ।
जातं स्यात् कफजे कासे श्वासे छर्द्याञ्च शस्यते ॥ ७ ॥
मस्तुना वा फलान्मध्यं पाण्डुकुष्ठविषार्द्दितः ।
तेन तक्रं विपक्वं वा सक्षौद्रलवणं पिबेत् ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—पुष्पादिष्वित्यादि। जीमूतके यथा पुष्पादिषु चत्वारो योगास्तथेक्ष्वाकामपि। क्षीरे इक्ष्वाकुपुष्पं पक्त्वा पेयमित्येकः। तथा क्षीरे शृतमिक्ष्वाकुफलं पेयमिति द्वितीयः। इक्ष्वाकुफले क्षीरं पक्त्वा क्षीरसन्तानं क्षीरसेति ख्यातं पीलोत्तरं दधि पेयमिति तृतीयः। इक्ष्वाकुफले शृते क्षीरे जातमम्लं दधि चतुर्थः। इति हरितपाण्डूनां वमनार्थं चत्वारो योगा इति। इक्ष्वाकुफलं सुरामण्डे आप्लुत्य प्रक्षिप्य स्थापयित्वा काले पक्वं जातरसमासवं कृत्वा मृदित्वा प्रसृतं पिबेत् कफजारुच्यादिष्विति पञ्चमो जीमूतवत्। इति षट् सह पूर्व्वेण ॥ ५॥

गङ्गाधरः—फलेत्यादि। इक्ष्वाकुफलस्य स्वरसस्य एकभागं त्रिगुणक्षीरे साधितं वमनार्थं दद्यात् ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—जीर्ण इत्यादि। गोराहारे जीण प्रातःकाले सद्योधृते तत्क्षणं धृते क्षीरे धारोष्णे त्रिगुणे इक्ष्वाकुफलस्वरसभागमेकं प्रक्षिपेत् तथा जातं दधि स्यात्। कफजकासादौ दद्यात् इत्यष्टमः ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—मस्तुनेत्यादि। इक्ष्वाकुफलात् तन्मध्यस्थं शस्यं दधिमस्तुना पक्वं

चक्रपाणिः—पुष्पादिष्वित्यादिना चतुरः क्षीरयोगानाह। जीमूतके यथा "पयः पुष्पेऽस्य निर्वृत्ते फले पेया पयस्कृता। रोमशे क्षीरसन्तानं दध्युत्तरमरोमशे" इत्यनेनोक्तम्, तथेहापि योगचतुष्टयं करणीयम्। हरितेत्यादिना सुरायोगमाह। हरितपाण्डूनामिक्ष्वाकुफलानां सुरामण्ड जीमूतकवद् योगः कर्त्तव्यः। जीमूतकविधानातिदेशेन "आसुत्य वा सुरामण्डे मृदित्वा प्रसृतं पिबेत्" इति ग्रन्थोक्तविधानमिहापि भवति। फलस्वरसेत्यादिना षष्ठः क्षीरयोगोऽभिधीयते। त्रिगुणक्षीरसाधितमिति त्रिगुणेन क्षीरेण साधितम्, तच्च चतुर्गुणेन तोयेन साधनीयम्। फलशब्देन इक्ष्वाकुफलमुच्यते। जीर्णे इत्यादिना सप्तमः क्षीरयोगः। मध्योद्धृते इत्युद्धृतमध्ये।

* जीर्णे मध्योद्धृते क्षीरं प्रक्षिपेत् तद यदा दधि। इति चक्रसम्मतः पाठः।

अजाक्षीरेण वीजानि भावयेत् पाययेत च ।
विषगुल्मोदरग्रन्थि-गण्डेषु श्लीपदेषु च ॥ ९ ॥
तुम्बग्राः फलरसैः शुष्कैः सपुष्पैरवचूर्णितम् ।
छर्दयेन्माल्यमाघ्राय गन्धं सम्यक् * सुखोचितः ॥ १० ॥
भक्षयेत् फलमध्यं वा गुड़ेन पललेन वा ।
इक्ष्वाकुफलतैलं वा सिद्धं वा पूर्व्ववद् घृतम् ॥ ११ ॥

पिबेत्। अथवा तेनेक्ष्वाकुफलमध्येन शस्येन पक्वं तक्रं सक्षौद्रलवणं पिबेदिति द्वाविति दश। इति सुरामस्त्वादिषु त्रयः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—अजेत्यादि। इक्ष्वाकुवीजान्यजादुग्धेन चूर्णयित्वा भावयेत्, भावितानि तानि तेनाजाक्षीरेणैव पाययेत च विषादिषु। इत्येक इत्येकादश। इति पयस्यष्टौ ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—तुम्ब्या इत्यादि। इक्ष्वाकाः सह पुष्पैः फलस्वरसं शुष्कीकृत्य तैश्चूर्णैरवचूर्णितं माल्यं पुष्पम..न्यं गन्धमाघ्राय सुखोचितो जनश्छर्दयेत्। इत्येको घ्रेययोगः ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—भक्षयेदित्यादि। इक्ष्वाकुफलमध्यं गुड़ेन भक्षयेत्। पललेन वा तदिक्ष्वाकुफलमध्यं भक्षयेत्, मांसेन पक्त्वेत्यर्थः। इक्ष्वाकुफलवीजानां तैलं पिबेत्। एवं पूर्व्ववत् जीमूतघृतवत् घृतं सिद्धं पिबेत्। तद्यथा। इक्ष्वाकुफलैः पक्वं क्षीरं मथित्वा यदुद्धृतं नवनीतं तद्घृतं फलादीनां मदनफलमधुक-कोविदारादीनां कषायेण चतुर्गुणेन पिबेत्। तद् वमनार्थं श्रेष्ठमिति। गुड़-पललतैलघृतयोगाश्चत्वार इति षोड़श ॥ ११ ॥

अजाक्षीरेणेत्यादिनाऽष्टमः क्षीरयोगः। तेन तक्रमित्यादिना तक्रयोगः। तेनेति तुम्बीफल मध्येन ॥ ५—८ ॥

चक्रपाणिः—तुम्ब्या इत्यादिना घ्रेययोगमाह। गन्धसम्पत्सुखोचित इति गन्धसम्प सौगन्धवत्त्वम्, तया गन्धसम्पदा सुखमुचितमभ्यस्तं येन सः। अवचूर्णितमिक्ष्वाकुफलरस भावितं माल्यञ्चाघ्रायैवं वमत्यनभ्यस्तदुर्गन्ध इति भावः। भक्षयेदित्यादिना वमनयोगमेकमाह फलमध्यमिक्ष्वाकुफलमध्यम्। इक्ष्वाकुफलकल्कसाधितं तैलमिक्ष्वाकुफलतैलम्, अयमेक ए तैलयोगः। पूर्व्ववदिति जीमूतकवत, तेन "तथा जीमूतकक्षीरात्" इत्यादिनोक्तविधानेन जीमूतकस्थाने इक्ष्वाकुफलं दत्त्वेह घृतं साधनीयम् ॥ ९—११ ॥

---

* सम्यक सुखोचित इत्यत्र गन्धसम्पत्सुखोचित इति चक्रधृतः पाठः।

पञ्चाशद्दशवृद्धानि फलिनीनां यथोत्तरम् ।
पिबेद् विमृद्य वीजानि कषाये स्वासुतं पृथक् ॥ १२ ॥
यष्ट्याह्वकोविदाराद्यैर्मुष्टिमन्तर्नखं पिबेत् ।
कषायैः कोविदाराद्यैर्वर्त्तयः फलवत् स्मृताः ॥ १३ ॥
विल्वमूलकषायेण तुम्बीवीजाञ्जलिं पचेत् ।
घृतस्यापि त्रयो भागास्त्रयस्त्रिकटुकस्य च ॥

गङ्गाधरः—पञ्चाशदित्यादि । फलिनीनामिक्ष्वाकूणां वीजानि दश पिष्ट्वा विमृद्य पिबेदित्येकः । एवं यथोत्तरं दशवृद्ध्या विमृद्य पिबेत् । तेन विंशतिं वीजानि पिबेदिति द्वितीयः, त्रिंशद्वीजानि पिबेदिति तृतीयः, चत्वारिंशद्-वीजानि पिबेदिति चतुर्थः, पञ्चाशद्वीजानि पिबेदिति पञ्चमः । इति वर्द्धमाने पञ्च । आसवक्रियायामेकः । कषाये वमनोपगानां कषाये सुष्ठु आसवं कृत्वा पिबेदिति पृथग्योगा वर्द्धमानासवक्रियासु षट् । इति द्वाविंशतिः ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—यष्ट्याह्वेत्यादि । इक्ष्वाकुवीजानामन्तर्नखं मुष्टिमानं यष्ट्याह्व-कोविदाराद्यैर्नवभिः कषायैः पिष्ट्वा पिबेदिति मधुकादिषु कषायेष्वन्ये नव योगा इत्येकत्रिंशत् । कोविदाराद्यैरष्टभिः कषायैश्च मदनफलवदष्टौ वर्त्तयः स्मृताः । तद्यथा । इक्ष्वाकुवीजचूर्णानि कोविदारादीनामष्टानामन्यतम-कषायेण कर्षमात्रा वर्त्तयः कार्य्या मदनफलकोविदारादीनां कषायमुपसृज्य वर्त्तीकृताः पेया इत्यष्टौ वर्त्तय इति एकोनचत्वारिंशत् ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—विल्वमूलेत्यादि । तुम्बीवीजानामञ्जलिं कुड़वं चूर्णीकृतं तद्भागापेक्षया घृतस्य त्रयो भागाः कुड़वत्रयं मिलितत्रिकटुकस्य च त्रयो भागा

चक्रपाणिः—पञ्चाशदित्यादिना षड् वर्द्धमानकयोगानाह । पञ्चाशदारभ्य दशकेन वृद्धानी-क्ष्वाकुवीजानि शतं पूर्य्यम्, तेन षड् योगा भवन्ति । तेन यथासंख्यमदनफलादीनां षण्णां कषाये आसुताः सन्तो विमृदिताः पातव्याः । अन्ये तु दशवीजादारभ्य पञ्चाशद्वीजपर्य्यन्तं दोषाद्यपेक्षया पातव्यम्, तत्र मदनादिकषायभेदादेव योगभेद इत्याहुः ॥ १२ ॥

चक्रपाणिः—यष्ट्याह्वेत्यादिना नवकषाययोगानाह । तत्र यष्ट्याह्वमेकम् । कोविदारादयः

सघृतो वीजभागश्च पिष्टानर्द्धांशिकांस्तथा।
महाजालिनिजीमूत-कृतवेधनवत्सकान्॥
तं लेहं साधयेद्द् दर्व्या घट्टयेन्मृदुवह्निना।
यावत् स्यात् तन्तुमत् तोये पतितन्तु न शीर्य्यते॥
तं लिह्यात् मात्रया लेहं प्रमथ्याञ्च पिबेदनु।
कल्प एषोऽग्निमन्थादौ चतुष्के पृथगुच्यते॥ १४॥
शक्तुभिर्वा पिबेन्मन्थं तुम्बीस्वरसभावितैः।
कफजे तु ज्वरे श्वासे कण्ठरोगेष्वरोचके॥

घृततुल्या महाजालिन्यादींश्चतुरः वीजभागादर्द्धांशिकान् प्रत्येकमर्द्धकुड़वान् पिष्टान् यश्च सघृतो वीजभाग इक्ष्वाकुकुड़वस्तं चैकीकृत्य विल्वमूलकषायेण पचेत्। लेहं साधयेन्मृदुवह्निना दर्व्या च घट्टयेत् यावत् तन्तुमत् स्यात् तोये क्षिप्तन्तु न शीर्य्यते च। तत्रासन्नपाके त्रिकटुकचूर्णं प्रक्षिपेदित्येवं सिद्धं तं लेहं मात्रया लिह्यात्। तदनु प्रमथ्यां दीपनपाचनयोगं पिबेत्। इत्येको लेहः, एष एव कल्पोऽग्निमन्थादौ चतुष्केऽग्निमन्थश्योनाकगाम्भारीपाटलानां मूलकषाये पृथगुच्यते। इति पञ्च लेहाः। इति चतुश्चत्वारिंशत्॥ १४॥

मदनकल्पोक्ता अष्टौ। कषायैरित्यादिना मदनफलसदृशविधा अष्टौ मात्राकल्पिताः प्रयोगा उच्यन्ते। विल्वेत्यादिना एको लेहः। तथा कल्प इत्यादिना चत्वारो लेहा अन्ते द्रष्टव्याः, एवं पञ्च लेहाः। अञ्जलिः पलचतुष्टयः। अत्र च "ततश्च कुडवं यावत् तोयमष्टगुणं भवेत्" इति वचनात् विल्वमूलकषायस्याष्टावञ्जलयो देयाः; ततश्चतुर्भागावशेषेण कुडवद्वयम्, फाणितमर्द्धभृत इक्षुरसः। 'चतुर्थः फाणितस्य च' एतस्य स्थाने, 'त्र्यस्त्रिकटुकस्य च' इति पठन्ति। सघृतो घृतस्यैकः भावः। अर्द्धांशिकानिति एकभागार्द्धमानान् प्रत्येकं महाजालिन्यादीन्। महाजालिनी पीतकोषातकी। कृतवेधनो घोषकभेदः, ज्योत्स्निकेति ख्यातः। यावत् स्यात् तन्तुमदित्यादिना लेहपाकलक्षणमाह। एतच्च लक्षणं लेहान्तरेष्वपि योजनीयं ज्ञेयम्। न शीर्य्यते न विस्तीर्य्यते। प्रमथ्याञ्च पिबेदन्विति अतीसारचिकित्सिते "पिप्पली नागरं धान्यम्" इत्यादिनोक्तप्रमथ्यानां मध्ये अन्यतमप्रमथ्याकृतं कषायं पिबेदित्यर्थः। 'प्रमथ्याञ्च' इत्यत्र केचित् 'मन्थञ्चापि' पठन्ति। अग्निमन्थादाविति प्रत्येकमग्निमन्थश्योनाकपाटलागाम्भारीमूलचतुष्कं पञ्चमूलकथनप्रस्तावे रसायने कथितम्॥ १३। १४॥

गुल्मे मेहे प्रसेके च कल्पं मांसरसे पिबेत्।
नरः साधु वमत्येवं न च दौर्ब्बल्यमश्नुते ॥ १५ ॥

तत्र श्लोकाः।

पयस्यष्टौ सुरामण्ड-मस्तुतक्रेषु च त्रयः।
घ्रेयं सपललं तलं वर्द्धमानासवेषु * षट् ॥
घृतमेकं कषायेषु नवान्ये मधुकादिषु।
अष्टौ वर्त्तिक्रिया लेहाः पञ्च पक्वरसस्तथा ॥
योगा इक्ष्वाकुकल्पेऽस्मिन् चत्वारिंशच्च पञ्च च।
उक्ता महर्षिणा सम्यक् प्रजानां हितकाम्यया ॥ १६ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने
इक्ष्वाकुकल्पो नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—शक्तुभिरित्यादि। पक्वरसतुम्बीस्वरसेन भावितैः शक्तुभिमन्थं पिबेद् वेत्येक इति पञ्चचत्वारिंशद् योगा इक्ष्वाकुषु। तन्मन्थस्य रोगभेदे प्रयोगमाह—कफजे त्वित्यादि। मांसरसे कल्पमिममिक्ष्वाकुकं पिबेत्। व्याधिभेदे पानान्नातिरिक्तम् ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—अत्र संग्रहश्लोकाः। तत्र श्लोका इति। पक्वरस इति मन्थ इत्यर्थः ॥१६

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च।
कल्पस्थाने किलेक्ष्वाकु-कल्पेऽध्यायं तृतीयके। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्प-
तरौ पुनः। कल्पस्थाने सप्तमे तु स्कन्धेऽध्याये तृतीयके। इक्ष्वाकुकल्प-
जल्पाख्या शाखा तृतीयिका मता ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—शक्तुभिरित्यादिनैको मन्थयोगः। गुल्मे ज्वरे इत्यादिना रसैकयोगमाह। कल्कमिक्ष्वाकुबीजकल्कम्। पयस्यष्टावित्यादिसंग्रहार्थो व्याकृत एव। अत्र फलेष्विति मदनफलादिष्विति। घृतं यद्यपि वर्द्धमानपूर्व्वं पठितम्, तथापि छन्दोऽनुरोधादिह पश्चात् पठितम् ॥१५।१६

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां इक्ष्वाकुकल्पो नाम
तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

---

* फलेष्विति चक्रधृतः पाठः।

चतुर्थोऽध्यायः ।

अथातो धामार्गवकल्पं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

कर्कोटकी कोठफला महाजालिनिरेव च ।
धामार्गवश्च पर्य्यायैराजकोषातकी तथा ॥
गरे गुल्मोदरे कासे वातश्लेष्मामये स्थिते ।
कफे च कण्ठवक्त्रस्थे कफसञ्चयजेषु च ॥
रोगेष्वेषु प्रयोज्यः स्यात् स्थिराश्च गुरवश्च ये ।
पुष्पं फलं प्रवालञ्च विधिना तस्य संहरेत् ॥ २ ॥
प्रवालस्वरसं शुष्कं कृत्वा च गुड़िकाः पृथक् ।
कोविदारादिभिः पेयाः कषायैर्मधुकस्य च ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशक्रमात् धामार्गवकल्पमाह—अथात इत्यादि । धामार्गवः पीतघोषकः । प्रागुक्तधामार्गवः षष्टिधायोगयुक्त इति तद्धामार्गवकल्पे षष्टिं योगान् व्याख्यास्याम इति । सर्व्वं पूर्व्ववत् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—कर्कोटकीत्यादि । कर्कोटकीत्यादिभिः पर्य्यायैर्धामार्गव उच्यते । गरे इत्यादि । सगरादिषु प्रयोज्यः स्यात्, ये च गुरवः स्थिराश्च रोगास्तेष्वपि प्रयोज्यः स्यात् । प्रयोगानाह—पुष्पमित्यादि । शुच्यादिविधिना तस्य धामार्गवस्य काले पुष्पं फलं प्रवालानग्रभागान् संहरेत् ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तत्र प्रवालानां स्वरसं शुष्कीकृत्य गुड़िकाः कर्षमाणाः कृत्वा कोविदारादीनामष्टानामन्यतमस्य कषायैर्मधुकस्य च कषायैः पेयाः । इति पल्लवे नव योगाः ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—उक्तसम्बद्धधामार्गवकल्पोऽभिधीयते । तत्र कर्कोटकीत्यादिना पर्य्यायकथनम् । धामार्गवः पीतघोषकः । स्थिराश्च गुरवश्च ये इत्यत्र गदा इति शेषः । विधिनेति भेषजग्रहणोक्तेन विधिना ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—प्रवालेत्यादिना नव योगानाह । प्रवालस्य स्वरसः । अत्र केचिदाहुः—कषायै गुड़िकाकरणं पानञ्च ज्ञेयमिति ॥ ३ ॥

पुष्पादिभिः क्षीरयोगाश्चत्वारः पञ्चमी सुरा ।
पूर्व्ववज्जीर्णशुष्काणामतः कल्पं प्रचक्षते ॥ ४ ॥
मधुकस्य कषायेण वीजं कण्टोद्धृतं फलम् ।
सगुड़ं व्युषितं रात्रौ कोविदारादिभिस्तथा ॥
दद्याद्‌ गुल्मोदरार्त्तेभ्यो ये चाप्यन्ये कफामयाः ।
दद्यादन्नेन वा युक्तं छर्दिहृद्रोगशान्तये ॥ ५ ॥
चूर्णैर्वाप्युत्पलादीनि भावितानि प्रभूतशः ।
रसक्षीरयवाग्वादि-तृप्तो घ्रात्वा वमेत् सुखम् ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—पुष्पादिभिरिति। धामार्गवस्य पुष्पशृतं क्षीरं फलशृतं क्षीरं प्रवालशृतं क्षीरं तृतीयं तथा धामार्गवपल्लवे सिद्धं क्षीरं घनीभूतं सन्तानं क्षीरसन्तानं चतुर्थमिति चत्वारो योगाः। पञ्चमी सुरा पूर्व्ववज्जीर्णशुष्काणाम्। तद्यथा—सुरामण्डे जीर्णं पक्वं शुष्कं धामार्गवफलादिकं भाजने स्थापयेत्, कालजातरसमासवं कृत्वा मृदित्वा पाययेदिति पञ्चमः सुरासवः। पूर्व्ववदिति जीर्णं शुष्कं धामार्गवस्य पुष्पञ्च फलञ्च प्रवालांश्च कल्कीकृत्य सुरामण्डे स्थापयेदिति कल्कैस्त्रिभिरेकः सुराकल्पः ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—मधुकस्येत्यादि। धामार्गवस्य फलं वीजं कण्टकादुद्धृतं सगुड़ं मधुकस्य कषायेण रात्रौ व्युषितं गुल्माद्यार्त्तेभ्यो दद्यात्। एवं कोविदारादिभिः पृथगष्टभिः कषायैः सगुड़ं कण्टोद्धृतं फलं वीजं रात्रौ व्युषितं दद्यात्। इति कषाये नव योगाः। अथान्ने त्वेकमाह—दद्यादित्यादि। धामार्गवस्य फलं चूर्णीकृत्यान्नेन संयुक्तं दद्यादित्येकः ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—घ्रेये त्वेकमाह—चूर्णैर्वेत्यादि। उत्पलपुष्पपद्मपुष्पादीनि

चक्रपाणिः—पुष्पादिभिरित्यादिना जीमूतककल्पविधानेन निर्दिष्टाश्चत्वारः क्षीरप्रयोगाः, पञ्चमश्च सुरायोगोऽतिदिश्यते। ते च 'पयः पुष्पेऽस्य' इत्यादिनोक्ता ज्ञेयाः। पूर्व्ववदिति पूर्व्वेण सम्बध्यते। जीर्णशुष्काणामित्यादिना नव कषाययोगानाह। तथा जात्या इत्यादिना एकादश कषाययोगान् वक्ष्यति। एवं विंशतिकषाययोगाः संग्रहवक्ष्यमाणा पूर्य्यन्ते ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—वीजकण्टोद्धृतं फलमित्यत्र न पूर्व्वनिपातानियम आहिताग्न्यादिपूर्व्वनिपातवद् बोध्यः। एवम्भूतञ्च फलं कषायेण सगुड़ेन व्युषितं रात्रौ व्युषितं कर्त्तव्यम्। उक्तं हि जतूकर्णे धामार्गवकल्पे—"धामार्गवजीर्णशुष्कफलमध्येषु सगुड़ोषिताः। कोविदारादिकषाया नव" इति। गुल्मिनाञ्चावस्थायां वमनं हितमेव। तेनेह गुल्मविषयतया वमनोपदर्शनं न विरोधि। दद्या-

चूर्णीकृतस्य वर्त्तिं वा कृत्वा वदरसम्मिताम्।
विनीयाञ्जलिमात्रे तु पिबेद् गोऽश्वशकृद्रसे॥
पृषतर्क्षकुरङ्गावि-गजोष्ट्राश्वतरस्य च।
श्वदंष्ट्राखरखड्गानामेवं पेया शकृद्रसे॥ ७॥
जीवकर्षभकौ वीरामात्मगुप्तां शतावरीम्।
काकोलीं श्रावणीं मेदां महामेदां मधूलिकाम्॥
एकैकशोऽभिसञ्चूर्ण्य सह धामार्गवेण तु।
शर्करामधुसंयुक्ता लेहा हृद्दाहकासिनाम्॥

धामार्गवफलचर्णैः प्रभूतशो वहुशो भावितानि वासितानि मांसरसादिभिर्भुक्त्वा तृप्तो घ्रात्वा सुखं वमेदित्येको योगो घ्रेये॥ ६॥

गङ्गाधरः—शकृद्रसे द्वौ दश चाह—चूर्णीकृतस्येत्यादि। धामार्गवस्य फलवीजं चूर्णीकृत्य जलेन वर्त्तिं कोलसम्मितां कृत्वाऽञ्जलिमात्रे गोशकृद्रसेऽश्वशकृद्रसेऽञ्जलिमात्रे वा विनीय पिबेदिति शकृद्रसे द्वौ योगौ। अथ दश चाह—पृषतेत्यादि। पृषतो हरिणः। ऋक्षो भल्लूकः। कुरङ्गश्चित्रहरिणः। अविमेषः। अश्वतरः खचरः। श्वदंष्ट्रा क्षुद्रव्याघ्रविशेषः। खरो गर्द्दभः। खड्गो गण्डारः। एवं पूर्व्ववच्चूर्णीकृत्य जलेन वर्त्तिं कृत्वा धामार्गववीजं पृषतादीनां पृथक् दशानां शकृद्रसेऽञ्जलिमात्रे विनीय पिबेदिति शकृद्रसेऽपरे दश योगाः। इति द्वादश॥ ७॥

गङ्गाधरः—दश लेहानाह—जीवकेत्यादि। जीवकादीनामेकैकं धामार्गव-

दित्यादिना एकोऽन्नयोग उच्यते। अन्ने च धामार्गवस्य संयोगेन क्षीरेण योगः। चूर्णैरित्यादिना घ्रेये एकयोगमाह। उत्पलादीनाञ्चात्र भेदोऽविवक्षितः। उत्पलस्यैक एव घ्रेययोगः। अत्र आदिशब्देन सौगन्धिकपद्मादीनां ग्रहणम्। प्रभूतशश्चूर्णैर्भावितानीति ज्ञेयम्॥ ५। ६॥

चक्रपाणिः—चूर्णीकृतस्येत्यादिना गोऽश्वशकृद्रस इति द्वौ योगौ तथा पृषतेत्यादिदशयोगा इति द्वादशशकृद्रसयोगसम्बन्धाद् द्वादश शकृद्योगा उच्यन्ते। पृषतो विन्दुचित्रितहरिणः। ऋष्यो नीलाण्डः, कुरङ्गश्चञ्चलगतिः। अश्वतरो वेगसरः। श्वदंष्ट्रश्चतुर्दंष्ट्रो मृगविशेषः॥ ७॥

चक्रपाणिः—जीवकेत्यादिना दश लेहानाह। मधूलिका मर्कट इति ख्याता। अत्र लेहेषु धामार्गवादितरद्रव्यचूर्णस्य समानत्वम्। मधुशर्करयोश्च तावती मात्रा, यावत्या लेहत्वापत्ति

सुखोदकानुपानाः स्युः पित्तोष्मसहिते कफे ।
धान्यतुम्बुरुयूषेण कल्कः सर्व्वविषापहः ॥ ८ ॥
जात्याः सौमनसायिन्याः रजन्याश्चोरकस्य च ।
वृश्चिकस्य महाक्षुद्र-सहाहैमवतस्य च ॥
विम्ब्याः पुनर्नवाया वा कासमर्द्दस्य वा पृथक् ।
एकं धामार्गवं द्वे वा कषायैः परिमृद्य तु ॥
तच्छृतक्षीरजं सर्पिः साधितं वा फलादिभिः ।
घृतं मनोविकारेषु श्रेष्ठं वमनमुत्तमम् ॥ ९ ॥

तत्र श्लोकौ ।

पल्लवे नव चत्वारः क्षीर एकः सुरासवे ।
क्वाथे नवैकोऽन्ने घ्रेये दश द्वौ च शकृद्रसे ॥

फलेन सहातिसञ्चूर्ण्य शर्करामधुभ्यां दश लेहाः सुखोदकानुपानाः कासिनाम्। इति दश। त्रीन् कल्कानाह—धान्येत्यादि। धान्यक्काथेन धामार्गवफलकल्कः तुम्बुरुक्काथेन मुद्गादियूषेण चेति त्रयः कल्काः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—अथ घृते दश योगानाह—जात्या इत्यादि। सौमनसायिन्या जात्या इति मालत्याः। मालत्यादीनामेकैकस्य कषायेण धामार्गवस्य फलमेकं द्वे वा परिमृद्य क्षीरं पचेत्। तत् क्षीरं मथित्वा यत् सर्पिरुत्तिष्ठेत् तत् सर्पिर्मदन-फलादिभिरपामार्गतण्डुलीयोक्तैः कल्कैः साधितं स्यात्, तद्घृतं मनोविकारेषु श्रेष्ठमिति घृते दश योगा इति धामार्गवः षष्टिधायोगयुक्तः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—तदाह—तत्र श्लोकाविति। नव योगाः धामार्गवस्य पल्लवे। चत्वारः क्षीरे। एकः सुरासवे। कषायैर्नवभिर्नव योगाः। एकोऽन्ने योगः।

भवति। पित्तोष्मसहिते कफे इति उद्धतोष्मगुणेन पित्तेन युक्ते कफे। अन्ये तु पित्तोष्मशब्देन पित्तोष्मणा कृतं ज्वरमाहुः। धान्येत्यादिना एककल्कयोगमाह। धान्यतुम्बुरुक्काथ एव धान्यतुम्बुरुयूषः। उक्तं हि जतूकर्णे—"धान्यतुम्बुरुरसेन कल्को विषनुत्" इति ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—जात्या इत्यादिना एकादशकषाययोगानाह। जाती चम्पकजाती, अन्ये यूथिकां सौमनसायिनीति वदन्ति। वृश्चिरः श्वेतपुनर्नवा। महासहा क्षुद्रसहा मुद्गमाषपर्ण्यौ।

दश लेहास्त्रयः कल्का दश चैव घृते तथा।
कल्पे धामार्गवस्योक्ताः षष्टिर्योगा महर्षिणा * ॥ १० ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने धामार्गव-
कल्पो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

एको घ्रेये। तथा शकृद्रसे दश च द्वौ च। दश लेहाः। कल्कास्त्रयो योगाः। घृते च दश योगा इति ॥ १० ॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च।
कल्पस्थाने धामार्गव-कल्पेऽध्याये तुरीयके। वैद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्पतरौ
पुनः। कल्पस्थाने सप्तमे तु स्कन्धेऽध्याये तुरीयके। धामार्गवकल्पजल्प-
शाखा तुर्य्या समापिता।

हैमवती वचा। तच्छृतमित्यादिना एकं घृतयोगमाह। पल्लवे नवेत्यादिसंग्रहेण व्युत्क्रम-संग्रहाभिधानं छन्दोऽनुरोधात्। दश द्वाविति द्वादशेत्यर्थः ॥ ९। १० ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां धामार्गवकल्पो नाम
चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

---

* पल्लवे नव चत्वारः क्षीर एकः सुरासवे। कषाये विंशतिः कल्को दश द्वौ च शकृद्रसे ॥ भक्ष एकस्तथा घ्रेये दश लेहास्तथा घृतम्। कल्पे धामार्गवस्योक्ताः षष्टिर्योगा महर्षिणा ॥ इति चक्रधृतौ संग्रहश्लोकौ।

पञ्चमोऽध्यायः ।

अथातो वत्सककल्पं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

अथ वत्सकनामानि भेदं स्त्रीपुंसयोस्तथा ।

कल्पञ्चास्य प्रवक्ष्यामि विस्तरेण यथातथम् ॥ २ ॥

वत्सकः कुटजः शक्रो वृक्षको गिरिमल्लिका ।

बीजानीन्द्रयवास्तस्य तथोच्यन्ते कलिङ्गकाः ॥

बृहत्फलः श्वेतपुष्पः स्निग्धपत्रः पुमान् भवेत् ।

श्यामा चारुणपुष्पी स्त्री फलवृन्तैस्तथाणुभिः ॥

रक्तपित्तकफघ्नस्तु सुकुमारेष्वनत्ययः ।

हृद्रोगज्वरवातास्रक्-विसर्पादिषु शस्यते ॥ ३ ॥

काले फलानि संगृह्य तयोः शुष्काणि संक्षिपेत् ।

तेषामन्तर्नखं मुष्टिं जर्ज्जरीकृत्य भावयेत् ॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशानुक्रमात् वत्सककल्पमाह—अथात इत्यादि। षड्-विरेचनशताश्रितीये यदुद्दिष्टम्—कुटजस्त्वष्टादशधा योगमेतीति, तदष्टादश योगान् कुटजस्य व्याख्यास्याम इति शेषं पूर्व्ववत् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—अथेत्यादि। वत्सकस्य स्त्रीपुंभेद नामानि चाह—वत्सक इत्यादि। तस्य वीजानीन्द्रयवाः कलिङ्गकाश्चोच्यन्ते। स्त्रीपुंभेदमाह—बृहत्फल इत्यादिः पुमान्। श्यामेत्यादिः स्त्री, फलञ्च वृन्तञ्च सूक्ष्मं तस्याः। तस्य गुणमाह—रक्तपित्तेत्यादि ॥ २। ३ ॥

गङ्गाधरः—काल इत्यादि। तयोः स्त्रीपुंसयोर्वत्सकयोः। तेषां शुष्काणां

चक्रपाणिः—यथोक्तसम्बन्धाद् वत्सककल्पाभिधानम्। वत्सकनामानि व्यवहारार्थं स्त्रीपुरुष-भेदञ्चाह—अथ वत्सकेत्यादि। अत्र वत्सकस्त्रीपुरुषभेदेन गुणभेदः प्रयोगभेदो वा न प्रतिपादितः, तथापि स्त्रीरूपवत्सकेऽरुणपुष्पाऽणुफलत्वादिविशिष्टलक्षणयुक्तेऽप्यविशेषेणोभाभ्यामेवामयनिवृत्तिः स्यादित्येतदर्थमुभयोरपि समानगुणता ज्ञातव्या। काल इति उचिते काले। फलानीति पक्व-

मधुकस्य कषायेण कोविदारादिभिस्तथा।
निशि स्थितं विमृद्यैतत् लवणक्षौद्रसंयुतम्॥
पिबेत् तद्वमनं श्रेष्ठं पित्तश्लेष्मनिबर्हणम्॥ ४॥
अष्टाहं पयसार्केण तेषां चूर्णानि भावयेत्।
जीवकस्य कषायेण ततः पाणितलं पिबेत्॥
फलजीमूतकेक्ष्वाकु-जीवन्तीनां पृथक् पृथक्॥ ५॥
सर्षपाणां मधूकानां लवणस्याम्बुना पुनः।
कृशरेणाथवा युक्तं प्रदद्याद्वमनं भिषग्॥ ६॥

वत्सकफलानामन्तर्नखं मुष्टिं जर्ज्जरीकृत्य कुट्टयित्वा मधुकस्य कषायेण कोविदारादीनामष्टानामन्यतमेन कषायेण च भावयेत्। निशि स्थितं तत्र तत्र क्वाथे निशि स्थितमेतद्वत्सकवीजं मुष्टिमितं लवणक्षौद्रसंयुतं पिबेत्। इति नवसु कषायेषु नव योगाः॥ ४॥

गङ्गाधरः—अष्टाहमित्यादि। आर्केण पयसाऽष्टाहं तेषां वत्सकवीजानां चूर्णानि भावयेत्, ततस्तस्य पाणितलं कर्षं जीवकस्य कषायेण पिबेत्। इत्येकः। फलेत्यादि। जीवन्त्यन्तानां चतुर्णामन्यतमैकैककषायेण तदार्कपयोभिरष्टाह-भावितवत्सकवीजचूर्णानि पाणितलं पिबेदिति चत्वार इति चूर्णे पञ्च योगाः॥ ५॥

गङ्गाधरः—सर्षपाणामित्यादि। सर्षपाणामम्बुना वत्सकवीजकल्कं दद्यात्, अथवा मधूकानामम्बुना प्रदद्यात् अथवा लवणस्याम्बुना प्रदद्यादिति सलिले त्रयो योगाः। अथवा कृशरेण तिलकल्केन युक्तं वत्सकवीजकल्कं प्रदद्यादिति कृशरे त्वेको योग इत्यष्टादश योगाः वत्सककल्पे प्रोक्ता इति॥ ६॥

शुष्काणि। तेषामन्तर्नखमित्यादिना कषायैर्नव योगानाह। क्षौद्रसैन्धवयोगो यद्यपि सर्व्व-वमनेष्वेव सामान्येन विहितः, तथापीह लवणक्षौद्रसंयुतमितिवचनादुत्कर्षो लवणसैन्धवयो-रभिधीयते॥ १—४॥

चक्रपाणिः—अष्टाहमित्यादिना पञ्च चूर्णयोगानाह॥ ५।६॥

तत्र श्लोकः ।

कषाये नव चूर्णे च पञ्चोक्ताः सलिले त्रयः ।
कृशरेऽष्टादश प्रोक्ता योगाः कल्पे तु वत्सके ॥ ७ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने वत्सककल्पो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—तत्र श्लोकः । कषाये नवेत्यादि । स्पष्टम् ।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते । अप्राप्ते तु दृढ़वल-प्रतिसंस्कृत एव च ।
कल्पस्थाने वत्सकस्य कल्पेऽध्याये तु पञ्चमे । वैद्यगङ्गाधरकृते
जल्पकल्पतरौ पुनः । कल्पस्थाने सप्तमे तु स्कन्धेऽध्याये च
पञ्चमे । वत्सककल्पजल्पाख्या शाखेयं पञ्चमी मता ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—कृशरेणेत्यादिना कृशरयोग उच्यते, अत्र च इन्द्रयवचूर्णमधिकृतत्वादेवोच्यते । कषायैरित्यादिसंग्रहश्लोको व्याख्यातार्थ एव ॥ ७ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां वत्सककल्पो नाम
पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

षष्ठोऽध्यायः ।

अथातः कृतवेधनकल्पं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

अथ नामानि वक्ष्यामि कल्पञ्च कृतवेधने ।

क्ष्वेड़ः कोषातकी जाली मृदङ्गफलमेव च ॥

अत्यर्थं कटुतीक्ष्णोष्णं गाढ़ेष्विष्टं गदेषु च ।

कुष्ठपाण्ड्वामयप्लीह-शोफगुल्मगरादिषु ॥ २ ॥

क्षीरादि कुसुमादीनां सुरा चैतेषु पूर्व्ववत् ।

सुशुष्काणान्तु वीजानामेकं द्वौ वा यथाबलम् ।

कषायैर्मधुकादीनां नवभिः फलवत् पिवेत् ॥ ३ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथोद्देशानुक्रमात् कृतवेधनकल्पमाह—अथात इत्यादि। षड्विरेचनशताश्रितीये यदुद्दिष्टम्—कृतवेधनं षड्विधा भवति योगयुक्तमिति, तस्य कल्पं व्याख्यास्यामः। शेषं पूर्व्ववत् ॥ १ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथ नामानीत्यादि। क्ष्वेड़ इत्यादिना नामानि। लटाघुटकीति लोके। तस्य गुणमाह—अत्यर्थमित्यादि। अत्यर्थं कटुकं तिक्तम् ॥ २ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तस्य योगानाह—क्षीरादीत्यादि। कृतवेधनस्य कुसुमादीनां कुसुमफलप्रवालानां क्षीरादिपूर्व्ववच्चतुरः। तद् यथा—कृतवेधनस्य पुष्पेण क्षीरं पक्त्वा पिबेदथवा फलेन क्षीरं पक्त्वा पिबेदथवाग्रपल्लवेन क्षीरं पक्त्वा पिबेदथवा कृतवेधनफले क्षीरं पक्त्वा घनीकृतं क्षीरसन्तानं पिबेदिति क्षीरे चत्वारो योगाः। सुरासवे चैकः। सुरामण्डे कृतवेधनस्य फलकल्कं प्रक्षिप्य भाजने स्थापयेद् यावदाप्लुतं स्यात्, ततो विमृद्य पाययेदित्येक इति पञ्च योगाः। सुशुष्काणामित्यादि। कृतवेधनवीजमेकं द्वे वा शुष्कीकृत्य चूर्णयित्वा

<u>चक्रपाणिः</u>—वमनकल्पपारिशेष्यात् कृतवेधनकल्पोऽभिधीयते। गाढ़ेष्विति अत्यर्थं गाढ़ेषु कुष्ठादिषु। क्षीरादीत्यादिना क्षीरयोगा उच्यन्ते। क्षीरयोगचतुष्टयं मदिरायोगञ्च जीमूतककल्पविधानातिदेशेनाह। क्षीरादिशब्देन क्षीरकृतपेयाक्षीरसन्तानिकादध्युत्तराणां ग्रहणम्। एते च संग्रहेऽक्षीररूपा अपि क्षीरविकारतया क्षीरशब्देनैव गृहीताः क्षीरे द्वौ द्वौ इति वचनेन। कुसुमादीनामिति कृतवेधनस्य, पुष्पादीनां "पयः पुष्पेऽस्य निर्वृत्ते फले पेया पयस्कृताः। लोमशे क्षीरसन्तानं दध्युत्तरमलोमशे" इति जीमूतकविधानोक्तानाम्। सुरा चैतेषु पूर्व्ववदिति यथा जीमूतककल्पविधानेन क्षीरादयः कर्त्तव्याः, तथा क्षीरादयः सुरा च कर्त्तव्याः। [illegible]ष्काणाम्

काथयित्वा फलं तस्य पूत्वा लेहं निधापयेत् ।
कृतवेधनकल्कांशं फलाध्यर्द्धांशसंयुतम् ।
पृथगारग्वधादीनां त्रयोदशभिरासुतम् ॥ ४ ॥
* शाल्मलीमूलवृन्तान्त-पिच्छाभिर्दशभिस्तथा ।
वर्त्तयः फलवत् षट् स्युः फलादीनां घृतं तथा ॥ ५ ॥

यथाबलं मधुकादीनां नवानां नवभिः कषायैर्मदनफलवत् पिबेत् । इति नव काथे ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—तथा काथे त्रयोदश चाह—काथयित्वेत्यादि । तस्य कृतवेधनस्य फलं काथयित्वा पूत्वा पुनः पक्त्वा लेहं निधापयेत् कारयेत् । तत् कृतवेधनफलस्य काथस्याध्यर्द्धमर्द्धांशाधिकतुल्यांशस्तेन युक्तं कृतवेधनस्य कल्कं क्षिप्त्वा मिश्रयित्वा निधापयेत् । यावन्मितं फलकल्कं काथयित्वा पूत्वा लेहं कुर्य्यात्, तदपेक्ष्य सार्द्धांशकृतवेधनफलचूर्णसंयुतं तं लेहं निधापयेत् । तं लेहमारग्वधादीनाम् आरग्वधीयोक्तानामारग्वधादिनिम्बान्तानां त्रयोदशानां प्रत्येककाथे प्रक्षिप्य भाजने स्थापयेद् यावदासुतं स्यात्, ततः पिबेदिति त्रयोदश काथासवे । इति पूर्व्वैर्नवभिः सह काथे द्वाविंशतिर्योगाः ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—शाल्मलीत्यादि । शाल्मल्या मूलवृन्तादीनां दशानां दशभिः पिच्छाभिः　　कथिताभिर्मूलफलपुष्पत्वक्सारपत्रकण्टकमज्जवेष्टकवृन्तानामेकै·

इत्यादिना नव कषाययोगानाह । फलवदिति मदनफलं यथा यष्टीमधुकादिभिः पीयते, तथा एतदपि पातव्यमित्यर्थः । एतन्नवकषायप्रयोगेषु शेषविधिप्रत्ययकं लेहं पठन्ति—“काथयित्वा रसं तस्य पूत्वा लेहं निधापयेत्” इत्यादि, तच्च सङ्गतार्थम् । उक्तञ्च जतूकर्णे—“अत्र जीर्णबीजानां मदनफलवत् कषायैर्लेहा भवन्ति नव” इति ॥ १—३ ॥

चक्रपाणिः—पृथगित्यादिना त्रयोदश कषाययोगानाह । एवं द्वाविंशतिः कषाययोगा भवन्ति । आरग्वधादयस्त्रयोदश मदनकल्पे ‘आरग्वधवृक्षक’ इत्यादिना गुडूच्यन्तेनोक्ता ज्ञेयाः ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—शाल्मलीत्यादिना दश पिच्छायोगानाह । शाल्मली मूलमादि येषां ते शाल्मलीमूलाः । शाल्मल्यादयो विमानपठिता दश—‘शाल्मलीशाल्मलकाभद्रपर्ण्येलापर्ण्युपोदिकोद्दाल-

* शाल्मलीमूलचूर्णानामिति चक्रधृतः पाठः ।

कोषातकानि पञ्चाशत् कोविदाररसैः पचेत्।
तं कषायं फलादीनां कल्कैर्लेहं पुनः पचेत् ॥
क्ष्वेड़स्य तत्र भागः स्याच्छेषाण्यर्द्धांशिकानि च।
कषायैः कोविदाराद्यैरष्टाभिस्तं पृथक् पिबेत् ॥ ६ ॥

काभिस्तं लेहमासुतं पिबेदिति दश पिच्छायोगाः। वर्त्तिक्रियाः षडाह—वर्त्तय इति। मदनफलवर्त्तिवत् षट् कृतवेधनफलानां वर्त्तयः स्युः। तद्यथा—कृतवेधनफलादीनां चूर्णानि कोविदारादीनां षण्णां कोविदारकर्बुदारनीपविदुलबिम्बीशणपुष्पीणामन्यतमकषायेण पक्त्वा वर्त्तीः कुर्य्यात्। ता वर्त्तिक्रिया मदनफलमधुककोविदारादीनां कषायोपसर्ज्जनाः पेयाः वर्त्तीः पीत्वा मदनादिकषायमनुपिबेत् सह पिबेद् वेति। षट् वर्त्तिक्रियाः। अथ घृतञ्चैकमाह। फलादीनां घृतं तथेति तथा मदनफलादिसिद्धं घृतं ज्ञेयम्। तद्यथा—फलादीनां मदनफलादीनामपामार्गतण्डुलीयोक्तानां मदनं मधुकमित्यादीनां कषाये चतुर्गुणे कृतवेधनफलकल्कसिद्धक्षीरोत्थं घृतं पचेदित्येको घृतयोगः ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—अथ लेहेऽष्टावाह—कोषातकानीत्यादि। कोषातकीफलानि कृतवेधनस्य फलानि पञ्चाशद्गुड़कानि कोविदाररसैः पचेत्। तं कषायं फलादीनां मदनफलयष्टीमधुनिम्बजीमूतकृतवेधनपिप्पलीकुटजफलेक्ष्वाकवेलाधामार्गवाणामपामार्गतण्डुलीयोक्तानां कल्कैः कोषातकीपञ्चाशत्फलमानार्द्धांशैः सह युक्तं पुनर्लेहं पचेत्। तदाह—क्ष्वेड़स्य कोषातक्याः पञ्चाशदेक एव भागः शेषाणि मदनफलादीनि प्रत्येकं तदर्द्धांशानीति। तं लेहं कोविदारादीनामष्टानामन्यतमैकक्वाथे पिबेदित्यष्टौ लेहाः ॥ ६ ॥

धन्वनराजादनोपचित्रागोप्यन्ताः, एतैर्योगाः पूर्य्यन्ते, एषां चूर्णानां पिच्छाभिर्युक्तया कृतत्वेनैव योगा द ज्ञेयाः। शाल्मलकः शाल्मलीभेदः रोहतको वा, भद्रपर्णी भादाली, एलापर्णी नागबला अहिंस्रेत्यन्ये। राजादनः क्षीरिका। उपचित्रा दन्ती। गोपी शारिवा। वर्त्तिक्रियाः षट् फलवदिति 'फलपिप्पलीनां चूर्णानि पूर्व्ववत्' इत्यनेन ग्रन्थेन या वर्त्तिक्रिया उक्ता मदनकल्पे, तद्वद् इहापि कृतवेधनचूर्णानां षट् वर्त्तिक्रियाः कर्त्तव्याः। फलादीनां घृतं तथा इत्यनेन कृतवेधनसाधितक्षीरादुत्थितं नवनीतं फलादिकषायेण साधनीयं मदनफलघृतवदित्यर्थः ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—कोषातकानीत्यादि। अत्रैव क्वाथपादिककल्के कर्त्तव्ये क्ष्वेड़स्य पूर्णो भागो देयः।

कषायेषु फलादीनामानूपं पिशितं पृथक् ।
कोषातक्या समं पक्त्वा रसं सलवणं पिबेत् ॥
फलादिपिप्पलीतुल्यं तद्वन्मांसरसं पिबेत् ।
क्ष्वेड़ं कासी पिबेत् सिद्धं मिश्रमिक्षुरसेन च ॥ ७।८ ॥

तत्र श्लोकौ ।

क्षीरे द्वौ द्वौ सुरा चैका क्वाथे द्वाविंशतिस्तथा ।
दश पिच्छा घृतञ्चैकं षट् च वर्त्तिक्रियाः शुभाः ॥

गङ्गाधरः—मांसे सप्त योगानाह—कषायेष्वित्यादि। फलादीनामपामार्ग-तण्डुलीयोक्तानां मदनादीनां धामार्गवान्तानां दशानां पृथक् कषायान् कृत्वा तेषां मिलितानां कषाये आनूपमांसं वराहादिमांसं कोषातक्याः फलं समांशं पक्त्वा रसं सलवणं पिबेदित्येको योगो मांसरसे। मदनादीनां षड़परानाह—फलादीत्यादि। मदनफलादिपिप्पल्यन्तानामेकैकस्य तुल्यं कोषातकीफलं तद्वन्मांसरसं तयोः क्वाथेषु षट्सु पक्वमानूपमांसरसं सलवणं पिबेदिति सह पूर्व्वेण सप्त। इक्षुरसे चैकमाह—क्ष्वेड़मित्यादि। क्ष्वेड़ं कृतवेधनफलं मदन-फलादिषट्क्वाथसिद्धमिक्षुरसेन मिश्रं पिबेदित्येकः। इति कृतवेधनयोगाः षष्टिरुपसंह्रियन्ते ॥ ७। ८ ॥

गङ्गाधरः—तत्र श्लोकावित्ति। क्षीरे द्वौ द्वौ चत्वारः कृतवेधनस्य योगाः, सुरासवे त्वेकः, क्वाथे नव च त्रयोदश चेति द्वाविंशतिः, पिच्छायां दश,

फलादीनाञ्च प्रत्येकं क्ष्वेड़ादर्द्धभागिकत्वम्। कषायेष्वित्यादिना सप्त मांसयोगानाह। सममिति कोषातकीतुल्यं मांसम्। अत्र पिबेदित्यनेन षण्मांसरसाः, फलादीत्यनेन चक्रः। "फलादिपिप्पली-तुल्यं तद्वत्' इत्यनेन फलादिभिः समं मांसम्। तद्वदिति वचनात् कोषातक्याः कषायेण साधनीयम् ॥ ६।७ ॥

लेहेऽष्टौ सप्त मांसे च योग इक्षुरसेऽपरः।
कृतवेधनकल्पेऽस्मिन् षष्टिर्योगाः प्रकीर्त्तिताः॥ ९॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने
कृतवेधनकल्पो नाम षष्ठोऽध्यायः॥ ६॥

वर्त्तिकाक्रियाः षट्, घृते चैकः, अष्टौ लेहाः, सप्त मांसरसे, एक इक्षुरसे। इति षष्टिर्योगा इमे॥ ९॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़वल-प्रतिसंस्कृत
एत्र च। कल्पस्थाने कृतवेध-कल्पेऽध्याये तु षष्ठके। वद्यगङ्गाधरकृते
जल्पकल्पतरौ पुनः। कल्पस्थाने सप्तमे तु स्कन्धेऽध्याये च
षष्ठके। कृतवेधनकल्पस्य जल्पशाखा तु षष्ठिका॥ ६॥
इति वमनयोगाः पञ्चपञ्चाशदुत्तरशतत्रयमिति॥ ३५५॥

चक्रपाणिः—क्ष्वेडकसोमाह—क्ष्वेडेत्यादि। सिद्धमिति इक्षुरसेन मिश्रितं शृतसाधितं पिबेदित्यर्थः॥ ८। ९॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां कृतवेधनकल्पो नाम
षष्ठोऽध्यायः॥ ६॥

सप्तमोऽध्यायः ।

अथातः श्यामात्रिवृत्कल्पं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

विरेचने त्रिवृन्मूलं श्रेष्ठमाहुर्मनीषिणः ।
तस्याः संज्ञाः गुणाः कर्म्म भेदः कल्पश्च वक्ष्यते ॥ २ ॥
त्रिभण्डी त्रिवृता चैव श्यामा कूटरणा तथा ।
सर्व्वानुभूतिः सुवहा शब्दैः पर्य्यायवाचकैः ॥
कषायमधुरा रूक्षा विपाके कटुका स्मृता ।
कफपित्तप्रशमनी रौक्ष्याच्चानिलकोपिनी ॥
सेदानीमौषधैर्युक्ता वातपित्तकफापहैः ।
कल्पे वैशेष्यमासाद्य सर्व्वरोगहरा भवेत् ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशक्रमाच्छेपान् षड़् विरेचनशतेषु पञ्चचत्वारिंशदुत्तरशत-द्वययोगान् व्याख्यातुं श्यामात्रिवृतोः कल्पमाह—अथात इत्यादि। षड़्-विरेचनशताश्रितीये यदुद्दिष्टम्—'श्यामात्रिवृद्योगशतं प्रणीतं दशापरे चात्र भवन्ति योगाः' इति, तान् दशोत्तरशतयोगान् श्यामायास्त्रिवृतायाश्च समानान् व्याख्यास्याम इति। शेषं सर्व्वं पूर्व्ववत् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—विरेचनमित्यादि। तस्यास्त्रिवृतायाः संज्ञामाह—त्रिभण्डीत्यादि। त्रिभण्ड्यादिभिः पर्य्यायवाचकः शब्दस्त्रिवृदुच्यते। गुणानाह। कषायेत्यादि गुणाः। कफादिशमनमनिलकोपनञ्च कर्म्म स्वाभाविकम्। सेदानीमित्यादिना

चक्रपाणिः—वमनार्थकल्पानन्तरं विरेचनकल्पेषु वक्तव्येषु त्रिवृताया विरेचनद्रव्येषु सुखविरेचनतया प्रधानत्वात् त्रिवृत्कल्प एवाभिधीयते। त्रिवृतो भेद एव च श्यामा। तेन श्यामायास्त्रिवृतायाश्च कल्पः। यद्यपि चारुणमूलैव त्रिवृदत्रोत्कृष्टा वक्तव्या, तथाप्यध्यायसंज्ञायां श्यामाया आदौ पाठेनाशुदोषहन्तृतया श्यामायां प्रकर्षं दर्शयति। ये चात्र योगा वक्तव्याः, तेऽरुणया वा श्यामया वा उभाभ्यां वा दोषशरीरादिबलाबलमपेक्ष्य कर्त्तव्याः। विरेचन इत्यादौ त्रिवृन्मूलशब्देन श्याममूलाया अरुणमूलायाश्च सामान्येन मूलं गृह्यते ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—पर्य्यायत्वेन वाचकः पर्य्यायवाचकः। सेदानीमित्यादि। वातपित्तकफा-

मूलन्तु द्विविधं तस्याः श्यामञ्चारुणमेव च।
तयोर्मुख्यतरं विद्धि मूलं यदरुणप्रभम्।
सुकुमारे शिशौ वृद्धे मृदुकोष्ठे च तद्धितम्॥
मोहयेदाशुकारित्वाच्छ्यामा कण्ठं क्षिणोत्यपि।
तैक्ष्ण्यात् कर्षति हृत्कण्ठमाशु दोषं हरत्यपि।
शस्यते बहुदोषाणां क्रूरकोष्ठाश्च ये नराः॥ ४॥
गुणवत्यां तयोर्भूमौ जातं मूलं समुद्धरेत्।
उपोष्य प्रयतः शुक्ले शुक्लवासाः समाहितः॥

योगजं कर्म्म। रौक्ष्याच्चानिलकोपिनी प्रसिद्धा सत्यपि सा त्रिवृता खल्विदानीं चिकित्साकाले वाताद्यपहैरौषधैः सह कल्पे वैशेष्यमासाद्य सर्व्वरोगहरा भवेदिति॥ २। ३॥

<u>गङ्गाधरः</u>—मूलमित्यादि। तस्यास्त्रिवृताया द्विविधं मूलं श्यामञ्चारुणञ्च। तत्र श्याममूला त्रिवृता श्यामा, अरुणमूला त्रिवृता त्रिवृतैवेहोच्यते। तयोररुणप्रभं मूलं मुख्यतरं सुकुमारादिषु हितम्। श्यामा या श्याममूला त्रिवृत् साशुकारित्वात् कण्ठं क्षिणोति, तैक्ष्ण्यात् हृत्कण्ठं कर्षति, दोषमप्याशु हरति। बहुदोषादीनां नृणां शस्यते चेति॥ ४॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तयोरुपयोगमाह—गुणवत्यामित्यादि। जाङ्गलसाधारणदेशे गुणवत्यां कृष्णमृत्तिकायां सुवर्णमृत्तिकायां वा भूमावनूषरायां श्मशानादिवर्ज्जितायां जातं मूलं समुद्धरेत्। उपोष्य प्रयतः सन् शुक्लवासाः समाहितः

पट्वौषधप्रयोगेण वातहन्तृत्वमविद्यमानं भवति। कफपित्तहन्तृत्वं विद्यमानमधिकं भवतीति ज्ञेयम्। कल्पे वैशेष्यमिति कल्पनाविशेषम्। सर्व्वरोगहरेति व्यस्तसमस्तसर्व्वदोषारब्धरोगहरा या॥ ३॥

<u>चक्रपाणिः</u>—त्रिवृतयोर्भेदमाह—मूलन्तु द्विविधमित्यादि। मुख्यतरमिति विरेचनक्रियायामेवाव्यापत्तिकरत्वात् श्रेष्ठतरम्। सुकुमाराः शिशवश्च यद्यपि अविरेचनीया उक्ताः, तथापि तेषां विधीयमानं विरेचनं हितमिति ज्ञेयम्। मोहयेदित्यादिना श्याममूलाया गुणकर्म्माणी ब्रूते, क्षिणोतीति धातुक्षयं कुर्य्यात्॥ ४॥

<u>चक्रपाणिः</u>—यद्यपि मदनकल्प एव गुणवद्भूमिजातत्वादि सामान्येन भेषजानामुक्तमेव, तथापि गम्भीरानुगतत्वादिविशेषस्य इहानुक्तस्येहाभिधाने सति तत्प्रसङ्गात् तद् किञ्चिदुच्यते—

गम्भीरानुगतं श्लक्ष्णं न तिर्य्यग् विसृतञ्च यत्।
तद्धि विपाट्योद्धरेद्धि गर्भं त्वचं शुष्कां निधापयेत्॥ ५॥
स्निग्धस्विन्नो विरेच्यस्तु पेयमात्रो गतः सुखम्।
अक्षमात्रं तयोः पिण्डं विनीयाम्लेन ना पिबेत्॥
गोऽव्यजामहिषीमूत्र-सौवीरकतुषोदकैः।
प्रसन्नया त्रिफलया शृतया च पृथक् पृथक्॥ ६॥
एकैकं सैन्धवादीनां द्वादशानां सनागरम्।
त्रिवृच्चूर्णसंयुक्तं शर्कराम्बुयुतं पिबेत्॥ ७॥

सन्नेव पुमान् शुक्लपक्षे समुद्धरेत्। कीदृशं मूलमुद्धरेदिति तदाह—गम्भीरेत्यादि। तस्या यन्मूलं गम्भीरमृत्तिकायामनुगतं श्लक्ष्णमकर्कशं यन्न तिर्य्यग् विसृतं तन्मूलमुद्धरेत्। गर्भं विपाट्य चोद्धरेन्मध्यं काष्ठं, त्वचं शुष्कां निधापयेत्॥ ५॥

गङ्गाधरः—विरेचनक्रममाह—स्निग्धेत्यादि। स्निग्धस्विन्नः पुमान् यो विरेच्यः स पेयमात्रः सुखं गतः स्यात्। यथा पिबेत् तदाह—अक्षेत्यादि। तयोः श्यामात्रिवृतयोरक्षमात्रं पिण्डं विनीय पेषयित्वा कल्कीकृत्याम्लेन गोलयित्वा ना पुमान् पिबेत्। इत्येकोऽम्लेन। अपरानष्टावाह—गोऽव्यजेत्यादि। तदक्षमात्रं तयोः पिण्डं गोमूत्रेण पिबेदथवा मेषीमूत्रेण पिबेदथवा छागीमूत्रेण पिबेदथवा महिषीमूत्रेण पिबेदथवा सौवीरकेण पिबेदथवा तुषोदकेन पिबेदथवा प्रसन्नया पिबेदथवा शृतया त्रिफलया पिबेदित्यष्टौ योगाः। इति अम्लादिभिरेकोऽष्टौ चेति नव॥ ६॥

गङ्गाधरः—अथ सैन्धवादिभिर्दश च द्वौ चाह। सैन्धवादीनां दीर्घञ्जीवितीयोक्तानां द्वादशानां सैन्धवविड़ोद्भिदसामुद्रलवणानां चतुर्णां तदनन्तरोक्ता

गुणत्रय्यामित्यादि। शुक्ल इति शुक्लपक्षे। गम्भीरानुगतमिति दूरात् प्रविष्टम्। उद्धरेद् गर्भमिति मूलस्यास्थि उद्धरेत्। निधापयेदिति यथोक्तभैषज्यस्थापनविधानेन स्थापयेत्॥ ५॥

चक्रपाणिः—पेयामात्रोषित इति पूर्व्वदिने पेयामात्राहारतया उषितः। यद्यपि चान्यत्र विरेचनपूर्व्वदिनेषु तथैवाहारो नियमितः—'स्नेहवद्द्रवमुष्णञ्च त्र्यहं मांसरसौदनम्' इत्यनेन, तथापि त्रिवृद्विरेचनप्रयोगे पूर्व्वदिने विशेषविधानात् पेयादानं ज्ञेयम्। किञ्चेयमेव तद्वचनात् स्निग्धोष्णमांसरससाधिता च क्रियमाणा पूर्व्वोक्तस्नेहवद्द्रवोष्णमांसरसौदनविरुद्धा भवति। अक्षमात्रमित्यादिना नवभिरम्लादिभिर्द्रव्यैर्नव योगानाह। तयोरिति श्यामात्रिवृदरुणत्रिवृतयोः।

पिप्पली पिप्पलीमूलं मरिचं हस्तिपिप्पली।
सरलं किलिमं हिङ्गु भार्गी तेजोवती तथा॥
मुस्तं हैमवती पथ्या चित्रको रजनी वचा।
स्वर्णक्षीर्यजमोदा च शृङ्गवेरञ्च तैः पृथक्॥
एकैकार्द्धांशसंयुक्तं पिबेद् गोमूत्रसंयुतम्॥ ८॥
मधुकार्द्धांशसंयुक्तं शर्कराम्बुयुतं पिबेत्।
जीवकर्षभकौ मेदां श्रावणीं कर्कटाह्वयाम्।
माषपर्णीं मुद्गपर्णीं महतीं श्रावणीं तथा॥

नामष्टानां मूत्राणामन्यतममेकैकं नागरचूर्णसंयुक्तं त्रिवृत्कल्कस्त्रिगुणः सैन्धवादिभ्यस्तेन संयुक्तं शर्कराम्बुयुतं पिबेदिति द्वादश योगाः॥ ७॥

गङ्गाधरः—गोमूत्रेऽष्टादश चाह—पिप्पलीत्यादि। त्रिवृतामूलस्यार्द्धांशसंयुक्तं पिप्पल्यादीनामष्टादशानामेकैकं गोमूत्रसंयुतं पिबेत्। किलिमं द्रुकिलिमो देवदारु। तेजोवती चवी। तथा हैमवती श्वेतवचा, वचा तदितरा वचा। स्वर्णक्षीरी स्वनामख्याता। अजमोदा यमानीमूलं मूलिनीषूक्तत्वात्। इत्यष्टादश गोमूत्रे॥ ८॥

गङ्गाधरः—अथ यष्टीमधुयोगेन द्वावाह—मधुकेत्यादि। त्रिवृताचूर्णं मधुकचूर्णाद् द्विगुणमिति मधुकार्द्धांशसंयुतं शर्करोदकेन पिबेत्। इत्येको यष्ट्या, द्वितीयस्तु जीवकादिरुच्यते। यः पञ्चदशः स एको मधुकयोगेन योग इति द्वौ यष्टीमधुकेन। जीवकेत्यादि। जीवकादिपयस्यान्तांश्चतुर्दश। तेषामेकैकं त्रिवृच्चूर्णसमं विधिना विरेचनक्रमेण पिबेदिति। तत्र श्रावणी रक्त

एतयोश्च मिलितयोः प्रत्येकं प्रयोगादि प्रागेव प्रतिपादितम्। अम्लेनेति काञ्जिकेन। एकैकमित्यादिना सैन्धवादिभिर्द्वादश योगानाह। सैन्धवादयश्च द्वादश रोगभिषग्जितीये लवणस्कन्धोक्ता ज्ञेयाः। सनागरमिति नागरसहितं सत् प्रत्येकं सैन्धवादीनां चूर्णं द्विगुणत्रिवृताचूर्णयुक्तं पातव्यम्॥ ६।७॥

चक्रपाणिः—पिप्पलीत्यादिना पिप्पल्यादिद्रव्यभेदेन मूत्रेऽष्टादश योगानाह। मधुकेत्यादिनैकः प्रयोगः। अयञ्च संग्रहोक्तयोः यष्ट्या द्वौ इत्यनयोरेकतरः। जीवकेत्यादिना चतुर्दशयोगान् तथा

काकोलीं क्षीरकाकोलीं क्षुद्रां छिन्नरुहां तथा ।
क्षीरशुक्लां पयस्याञ्च यष्ट्याह्वां विधिना पिबेत् ।
वातपित्तहितान्येतान्यन्यानि च कफानिले ॥
क्षीरमांसेक्षुकाश्मर्य्य-द्राक्षापीलुरसैः पृथक् ।
सर्पिषा वा तयोश्चूर्णमभयार्द्धांशिकं पिबेत् ॥
लिह्याद्वा क्षौद्रसर्पिर्भ्यां संयुक्तं ससितोपलम् ।
अजगन्धातुगाक्षीरी-विदारीशर्करात्रिवृत् ॥
चूर्णितं क्षौद्रसर्पिर्भ्यां लीढ्वा साधु विरिच्यते ।
सन्निपातज्वरस्तम्भ-दाहतृष्णार्द्दितो नरः ॥ ९—११ ॥

मुण्डीरी। महती श्रावणी श्वेतमुण्डेरी। क्षीरशुक्ला क्षीरविदारी, पयस्या तदितरविदारी, भूमिकुष्माण्डद्वयमिति यावत्। इति जीवकादौ यष्टीमधुकवर्ज्जं चतुर्द्दश। यष्ट्याह्वां त्रिवृच्चूर्णसमां विधिना पिबेदिति यष्ट्या द्वितीययोगः। इति षोडश। अथ क्षीरादौ सप्त योगानाह—अन्यानि च कफानिले इति। क्षीरेत्यादि। तयोः श्यामारुणमूलयोश्चूर्णं अर्द्धांशहरीतकीचूर्णयुक्तं क्षीरमांसादिरसैः षड्भिः प्रत्येकैः सह पिबेत्। तथा सर्पिषा सह अभयार्द्धांशयुक्तं तयोश्चूर्णं पिबेदिति क्षीरादौ सप्त। अथ लेहेऽष्टावाह। लिह्यादित्यादि। तयोः श्यामारुणयोस्त्रिवृन्मूलयोश्चूर्णं समशर्करं क्षौद्रसर्पिर्भ्यां लिह्यादित्येकः। अजगन्धेत्यादि। अजगन्धा यमानीमूलम् मूलिनीषूक्तत्वात्। तुगाक्षीरी वंशलोचना, विदारी भूमिकुष्माण्डे, सर्व्व समानांशं मिश्रयित्वा क्षौद्रसर्पिर्भ्यां लेह इति द्वितीयः॥ ९—११॥

यष्ट्याह्वामित्येकस्याह। अयञ्च संग्रहोक्तयोः यष्ट्यः द्वौ इति द्वयोरन्यतरः। क्षुद्रा कोकिलाक्षः। क्षीरशुक्ला क्षीरविदारी। पयस्याऽर्कपुष्पी। क्षीरेत्यादिना क्षीरादौ सप्त योगानाह। पीलु औत्तरपथिकं फलम् ॥ ८—१० ॥

चक्रपाणिः—लिह्याद् वा मधित्रत्यादिना अष्टौ लेहानाह। लिह्याद् वेत्यादिना प्रथमो लेहः।

श्यामात्रिवृत्कषायेण कल्केन च सशर्करम्।
साधयेद्द्विधिवल्लेहं लिह्यात् पाणितलं ततः॥ १२॥
सक्षौद्रां शर्करां पक्त्वा कुर्य्यात् मृद्वाजनेन च।
दद्याच्छीते त्रिवृच्चूर्णं त्वक्पत्रमरिचैः सह।
दद्यात् तन्मात्रया लेहमीश्वराणां विरेचनम्॥ १३॥
रसान् कौड़विकानिक्षु-द्राक्षापीलुपरूषकान्।
सितोपलापलं क्षौद्रात् कुड़वार्द्धञ्च पाचयेत्॥
तं लेहं योजयेच्छीतं त्रिवृच्चूर्णेन शास्त्रवित्।
एतदुत्सन्नपित्तानामीश्वराणां विरेचनम्॥ १४॥
शर्करामोदकान् वर्त्तिं गुड़िका मांसपूपकान्।
अनेन विधिना कुर्य्यात् पैत्तिकानां विरेचनम्॥ १५॥

गङ्गाधरः—श्यामेत्यादि। श्यामात्रिवृतयोरन्यतरस्याः कषायेण कल्केन च समशर्करेण लेहं साधयेत् पक्त्वा। इति तृतीयलेहः॥ १२॥

गङ्गाधरः—सक्षौद्रामित्यादि। त्रिवृच्चूर्णसमां जलेन द्रवीकृतां शर्करां पक्त्वा लेहं कुर्य्यात्, शीते सति त्वगादिभिस्त्रिभिर्मिलितैः समं त्रिवृच्चूर्णं सक्षौद्रं समक्षौद्रं दद्यात्। तं लेहमीश्वराणां राज्ञां मात्रया दद्यात्। इति चतुर्थः॥ १३॥

गङ्गाधरः—रसानित्यादि। इक्षुप्रभृतीनां रसान् प्रत्येकं कौड़विकान् पृथक् पृथगेकैकं रसं कुड़वं सितोपलायाः पलं सर्व्वं लेहवत् पाचयेत्, शीतीभूते क्षौद्रात् कुड़वार्द्धं दत्त्वा कृतं तं लेहं मात्रया त्रिवृच्चूर्णेन योजयेत्। इतीक्षुरसादिषु चतुर्षु चत्वारो लेहा इति। इत्यष्टौ लेहे॥ १४॥

गङ्गाधरः—सितयापि च चतुरो योगानाह—शर्करेत्यादि। अनेन विधिना

अजगन्धा इत्यादिना द्वितीयः। अजगन्धा अजामोदा। श्यामात्रिवृदित्यादिना तृतीयो लेहः। अत्र शर्करात्रिवृच्चूर्णाभ्यां समाभ्यां क्वाथपादिकाभ्यां लेहाः कर्त्तव्याः। सक्षौद्रामित्यादिना चतुर्थः। अत्र क्षौद्रपाकयोगमहिम्ना त्रिवृच्चूर्णमात्रा पादिकं त्वक्पत्रादीनां सौगन्ध्यमात्रप्रयोजनत्वात्। अत्र तु 'ईश्वराणां विरेचनमिति वचनेन सुकुमारत्वादस्निग्धविषयतामस्य दर्शयति। ईश्वरा हि प्रायेण सुकुमाराः स्निग्धाश्च भवन्ति। कौडविकानित्यादिः पञ्चमः। अत्र त्रिवृच्चूर्णमनिर्दिष्टमानञ्च प्रक्षेपन्यायात् लेहात् पादिकं कर्त्तव्यम्। उत्सन्नपित्तानामनुद्भूतपित्तानाम्। शर्करेत्यादिना सिता-

पिप्पलीं नागरं क्षारं श्यामात्रिवृतया सह ।
लेहयेत् मधुना सार्द्धं श्लैष्मिकाणां विरेचनम् ॥ १६ ॥
मातुलुङ्गाभयाधात्री-श्रीपर्णीकोलदाड़िमात् ।
स्वरसान् भर्ज्जितां तैले साधयेत् तत्र चावपेत् ॥
सहकारात् कपित्थाच्च मध्यमम्लञ्च यत् फलम् ।
पूर्व्ववद्ध बहलीभूते त्रिवृच्चूर्णं समावपेत् ॥
त्वक्पत्रकेशरलानां चूर्णञ्च मधुमात्रया ।
लेहोऽयं कफपूर्णानामीश्वराणां विरेचनम् ॥
पानकानि रसान् यूषान् मोदकान् रागषाड़वान् ।
अनेन विधिना कुर्य्याद्ध विरेकार्थं कफाधिके ॥

पूर्व्वोक्तलेहविधिना शर्करामोदकादीन् पक्त्वे कुर्य्यादिति। शर्करां त्रिवृच्चूर्णसमां पक्त्वा मोदकादीन् कुर्य्यादित्येकः ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—पिप्पलीमित्यादि। पिप्पल्यादिभिस्त्रिभिः समया त्रिवृतया सह मिश्रीकृत्य सर्व्वसमशर्करया मोदकादीन् कृत्वा कफे मधुना लेहयेदित्येकः ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—मातुलुङ्गेत्यादि। मातुलुङ्गादीनां स्वरसान् शर्करया समान् साधयेत् पचेत्। तत्र च लेहीभूते तैले भर्ज्जितां त्रिवृतां आवपेत् प्रक्षिपेत्। अधिकारात् इत्येकः श्लैष्मिकाणामेव। सहकारात् फलमध्यं कपित्थात् फलमध्यं यत् फलमम्लं वदरतिन्तिड़िकादिकं तस्य तस्य मध्यं तदेकसमां शर्कराञ्च पक्त्वा घनीभूते तलभर्ज्जितं त्रिवृच्चूर्णं त्वगादीनां चूर्णञ्च मिलितं त्रिवृच्चूर्णसमं तत्र समावपेत्। मोदकादीन् कृत्वा मधुमात्रया लेहः। इत्येक इति चत्वारः। पानकानीत्यादि। अनेन वक्ष्यमाणेन विधिना पानकादीन् कुर्य्यात्।

योगांश्चतुरो अतिदेशानुगुण्यात् लेहानां मध्य एवाह। अत्र वर्त्यादयोऽपि शर्कराकृता एव ज्ञेयाः। अनेन विधिनेति इक्ष्वादिरससंस्कारेण त्रिवृच्चूर्णयोगेन च। पिप्पलीं नागरमित्यादिना षष्ठो लेहः। मध्यमित्यम्लकपित्थस्य मध्यं भागम्। अम्लञ्च यत् मातुलुङ्गादि। पूर्व्ववदिति कौडविकान् (कौडविकांशान्) मातुलुङ्गादिरसानां दर्शयति। पानकानीत्यादिनातिदेशानुगुण्यात् पानकादिपक्वयोगानाह। रागप्रधानः षाड़वो रागषाड़वः। अनेन विधिनेति पूर्व्वलेहोक्तविधिना।

भृङ्गैलाभ्यां समं नीतं त्रिवृतायाः सशर्करम् * ।
चूर्णं फलरसक्षौद्र-सक्तुभिस्तर्पणं पिबेत् ॥
वातपित्तकफोत्थेषु रोगेष्वल्पाग्निकेषु च ।
नरेषु सुकुमारेषु निरपायं विरेचनम् ॥ १७ । १८ ॥
शर्करा त्रिफला श्यामा त्रिवृन्मागधिका मधु ।
मोदकः सन्निपातोर्द्ध्व-रक्तपित्तज्वरापहः ॥ १९ ॥
त्रिवृद्भागास्त्रयः प्रोक्तास्तिस्रश्च त्रिफलात्वचः ।
विड़ङ्गक्षारपिप्पल्यः समास्तिस्रश्च चूर्णिताः ॥

तद् यथा—भृङ्गैलाभ्यामित्यादि। भृङ्ग गुड़त्वक्। एला स्थूला। ताभ्यां द्वाभ्यां समं त्रिवृतायाश्चूर्णं सशर्करं त्रयाणां समा शर्करा। फलानामम्लानां तिन्तिड़ीकोलाम्रवदरादीनामन्यतमं रसं यथायोग्यं क्षौद्रञ्च यथायोग्यं यवादिसक्तुकञ्च यथायोग्यमालोड्य तर्पणं पानकं पिवेत्। लोके प्रसिद्ध-विधिना रसान् यूषांश्च विधाय पिवेत्। तद् यथा—यथा एकं मांसं पाकार्हजले पक्त्वार्द्धशेषे पूते तस्मिन् पूर्व्वोक्तभृङ्गादीनि दत्त्वा रस स्वच्छमध्यघनान्यतमं साधयित्वा शीतीकृत्य क्षौद्रं दत्त्वा पिवेत्। एवं मुद्गादिविदलं चतुर्दशगुणे तोये पक्त्वा द्रवीभूते विदलेऽर्द्धशेषं भृङ्गादीन पूर्व्वोक्तानि तथा परिमितानि यथार्हं दत्त्वा पक्त्वा यूषः कार्य्यः, शीते भूते क्षौद्रं दत्त्वा पिवेत तेन भुञ्जीत वा। एवं मोदकान् भृङ्गादिक्षौद्रान्तैर्द्रव्यैः कुर्य्यात्। तथा रागान् षाड़वांश्च कुर्य्यात् इति ॥ १७ । १८ ॥

गङ्गाधरः—शर्करेत्यादि। त्रिफला श्यामाऽरुणा च त्रिवृता मागधिका पिप्पली। तेषां चूर्णं समम्, सर्व्वतो द्विगुणा शर्करा। मधुना मोदकः कार्य्यः, इत्येकः ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—त्रिवृदित्यादि। त्रिवृच्चूर्णस्य त्रयो भागास्त्रिफलानां फलत्वचास्तिस्रस्त्रिभागान्विताः विड़ङ्गादिकास्तिस्रश्च त्रिभागान्विताश्चूर्णिताः

भृङ्गैलाभ्यामित्यादिना तर्पणयोगं प्रथममेवाह। द्वितीयस्तु तर्पणयोगो भविष्यति इति। भृङ्गं गुड़त्वक्। तैश्च शर्करेति भृङ्ग लानीलीत्वचृद्भिः। फलरसो दाड़िमरसः ॥ ११—१८ ॥

* भृङ्गैलाभ्यां समं नीलं तैरित्वृत् तैश्च शर्करा। इति चक्रधृतः पाठः।

लिह्यात् सर्पिर्मधुभ्यां वा मोदकान् वा गुड़ेन तु ।
भक्षयेत् निष्परीहारमेतच्छ्रेष्ठं विरेचनम् ॥
गुल्मप्लीहोदरं कासं हलीमकमरोचकम् ।
कफवातकृतांश्चान्यान् व्याधीनेतद्व्यपोहति ॥ २० ॥
विड़ङ्गं पिप्पलीमूलं त्रिफलाधान्यचित्रकान् ।
मरिचेन्द्रयवाजाजी-पिप्पलीहस्तिपिप्पलीः ॥
लवणान्यजमोदाश्च चूर्णितान् कार्षिकान् पृथक् ।
तिलतैलत्रिवृच्चूर्ण-भागौ चाष्टपलोन्मितौ ॥
धात्रीफलरसप्रस्थान् त्रीन् गुड़ार्द्धतुलां तथा ।
पक्त्वा मृद्वग्निना खादेद् बदरोडुम्बरोपमान् ।
गुड़ान् कृत्वा न चात्र स्याद् विहाराहारयन्त्रणा ॥
मन्दाग्नित्वं ज्वरं मूर्च्छां मूत्रकृच्छ्रमरोचकम् ।
अस्वप्नं गात्रशूलञ्च कासं श्वासं भ्रमं क्षयम् ॥
कुष्ठार्शःकामलामेह-गुल्मोदरभगन्दरम् ।
ग्रहणीपाण्डुरोगांश्च हन्युः पुंसवनाश्च ते ।
कल्याणका इति ख्याताः सर्व्वेष्वृतुषु यौगिकाः ॥ २१ ॥

कल्याणकगुड़कः ।

मधुसर्पिर्भ्यां लिह्यात्, तेषां द्विगुणेन गुड़ेन मोदकान् कृत्वा वा मधुसर्पिर्भ्यां लिह्यात् । इत्येकः ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—विड़ङ्गेत्यादि । अजमोदा यमानी तस्या मूलं विड़ङ्गादीन् यमान्यन्तान् प्रत्येकं कार्षिकान् तिलतैलमष्टपलं त्रिवृच्चूर्णमष्टपलं धात्रीफलानां रसस्य प्रस्थत्रयं द्वादशशरावं पुराणगुड़स्यार्द्धतुलां तेन धात्रीरसेन गोलयित्वा

चक्रपाणिः—शर्करेत्यादिमोदकः प्रथमः । तत्र च 'मोदके द्विगुणो गुड़ः' इति वचनात् गुड़शर्करां चूर्णाद् द्विगुणामिच्छन्ति । त्रिवृच्छाणा इत्यादिकेनेह मोदकवचनाच्च यद्यपि पठ्यते योगः, तथाप्यस्य लेहेनैव ग्रहणादयमष्टमो लेहो भवति ॥ १९ । २० ॥

चक्रपाणिः—विड़ङ्गमित्यादिना द्वितीयो मोदकः ॥ २१ ॥

व्योषत्वक्पत्रमुस्तैला-विड़ङ्गामलकाभयाः ।
समभागा भिषग् दद्याद् द्विगुणञ्च मुकूलकम् ॥
त्रिवृतोऽष्टगुणं भागं शर्करायाश्च षड़्गुणाम् ।
चूर्णितं गुड़िकाः कार्य्याः क्षौद्रेण पलसम्मिताः ॥
भक्षयेत् कल्यमुत्थाप्य शीतञ्चानुपिबेज्जलम् ।
मूत्रकृच्छ्रे ज्वरे वम्यां कासे श्वासे भ्रमे क्षये ॥
तापे पाण्ड्वामयेऽल्पाग्नौ शस्ता निर्यन्त्रणाशिनः ।
योगः सर्व्वविषाणाञ्च मतः श्रेष्ठो विरेचने ॥
मूत्रजानाञ्च रोगाणां विधिज्ञेनावचारितः ॥ २२ ॥
त्रिवृत्पलं द्विप्रसृतं पथ्यात्वगुरुवूकयोः ।
दश तान् मोदकान् कुर्य्यादीश्वराणां विरेचनम् ॥ २३ ॥

वस्त्रपूतां कृत्वा मृद्वग्निना पक्त्वा घनीभूते विड़ङ्गादीन् प्रक्षिप्यानतार्य्य बदरादुप्रमान् गुड़कान् कृत्वा खादेदिति। कल्याणगुड़कः। इति त्रयः ॥ २१ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—व्योषेत्यादि। त्वक् गुड़त्वक्। व्योषादयो दश समानाः प्रत्येकं तदेकभागाद् द्विगुणं मुकूलकं दन्तीचूर्णं तदेकभागादष्टगुणं भागं त्रिवृतश्चूर्णितायाः तदेकभागात् षड्गुणं भागं शर्करायाः। तत् सर्व्वं चूर्णितं क्षौद्रेण पलसम्मिता गुड़िकाः कार्य्याः। आतुरबलापेक्षया कर्षादिमानाः कार्य्याः। इति चतुर्थः। इति पानकादिषु पञ्च ॥ २२ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथ षट्सु ऋतुषु चतुरो मोदकानाह—त्रिवृदित्यादि। त्रिवृच्चूर्णस्य पलं पथ्यात्वक्चूर्णस्य प्रसृतमेकं पलद्वयम् उरुवूकस्य फलं प्रसृतमेकमिति पथ्यात्वगुरुवूकयोर्मिलित्वा द्विप्रसृतम्, तान् सर्व्वानेकीकृत्य दश मोदकान् कुर्य्यादित्युत्तमपुरुषाभिप्रायेण, ततः पुरुषबलाद्यपेक्षया मानं बोध्यम्। इत्येकः ॥ २३ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—व्योषेत्यादिना तृतीयो मोदकः। अयं मोदकस्तन्त्रान्तरेऽभयाद्य इति ख्यातः। मुकूलकं दन्ती। [illegible] द्रव्यापेक्षया द्विगुण्यं भवति। मधु च तावन्मात्रं यावता

श्यामा त्रिवृद्धैमवती नीलिनी हस्तिपिप्पली ।
समूला पिप्पली मुस्तमजमोदा दुरालभा ॥
कार्षिकं नागरपलं गुड़स्य पलविंशतिः ।
चूर्णितं मोदकान् कुर्य्याद् उडुम्बरफलोपमान् ॥
हिङ्गुसौवर्च्चलव्योष-विड़ाजाजीयमानिकैः ।
वचाजगन्धात्रिफला-चव्यचित्रकधान्यकैः ।
मोदकान् वेष्टयेच्चूर्णैस्तांस्तु तुम्बुरुदाड़िमैः ॥
त्रिकवङ्क्षणाहृद्वस्ति-कुष्ठार्शःप्लीहशूलिनाम् ।
हिक्काकासारुचिश्वास-कफोदावर्त्तिनां हिताः ॥ २४ ॥
त्रिवृता कौटजं वीजं पिप्पली विश्वभेषजम् ।
समृद्वीकारसक्षौद्रं वर्षासु हि विरेचनम् ॥ २५ ॥
त्रिवृद्दुरालभामुस्त-शर्करोदीच्यचन्दनम् ।
द्राक्षाम्बुना सयष्ट्याह्वं शीतलं जलदात्यये ॥ २६ ॥

गङ्गाधरः—श्यामेत्यादि । श्यामा त्रिवृत्, तथारुणा त्रिवृत्, हैमवती श्वेतवचा, नीलिनीमूलम्, समूला पिप्पलीति पिप्पला पिप्पलीमूलञ्च। एषां कार्षिकं मानं नागरचूर्णस्य पलम्। गुड़स्य विंशतिपलं पक्त्वा तत्र चूर्णं प्रक्षिप्य उडुम्बरफलोपमान् मोदकान् कुर्य्यात्। इमान् मोदकान् हिङ्ग्वादिभिर्वचादिभिस्तुम्बरुदाड़िमैर्वा चूर्णैर्वेष्टयेत्। यमानिका वनयमानी अजगन्धा क्षेत्रयमानीमूलम्। इति द्वितीयः ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—त्रिवृतेत्यादि । त्रिवृतादीनां चूर्णं मृद्वीकारसेन पक्त्वा मोदकान् कृत्वा मधुना लिह्यात्। इति वर्षासु विरेचनम्। इति तृतीयः ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—त्रिवृद् दुरालभेत्यादि। त्रिवृतादिकं यष्ट्याह्वान्तं प्रत्येकं समं द्राक्षाक्वाथेन पक्त्वा मोदकान् कुर्य्यात्। जलदात्यये शरदि। इति चतुर्थः। इति चत्वारो मोदकाः ॥ २६ ॥

मोदको भवति। केचिदत्र व्योषादिमिलितचूर्णात् दन्त्यादीनां द्वैगुण्यं द्विगुणशब्दान्मन्यन्ते। त्रिवृदि-(द्राक्षे)त्यादिना चतुर्थः। त्रिवृद्धैमवतीत्यादिना पञ्चममोदकः पूर्य्यते। वेष्टयेदित्यत्र चूर्णयेत् ॥२२—२४

चक्रपाणिः—त्रिवृता [illegible] पर्त्तुविहितान् योगान् रूक्षाणामपि दाप्यते

त्रिवृतां चित्रकं पाठामजाजीं सरलं वचाम्।
स्वर्णक्षीरीञ्च हेमन्ते चूर्णमुष्णाम्बुना पिबेत्॥ २७॥
त्रिवृता शर्करातुल्या ग्रीष्मकाले विरेचनम्।
त्रिवृत्त्रायन्तीहवुषां सातलां कटुरोहिणीम्॥
स्वर्णक्षीरीञ्च सञ्चूर्ण्य गोमूत्रे भावयेत् त्र्यहम्।
एष सर्व्वर्त्तुको योगः स्निग्धानां मलदोषनुत्॥ २८॥
श्यामा त्रिवृद्दुरालभा वत्सकं हस्तिपिप्पली।
नीलिनी त्रिफला मुस्तं कटुका च सुचूर्णितम्॥
सर्पिर्मांसरसोष्णाम्बु-युक्तं पाणितलं ततः।
पिबेदेतत् सर्व्वकालं रूक्षाणामपि शस्यते॥ २९॥
त्र्यूषणत्रिफलाहिङ्गु-कार्षिकं त्रिवृतापलम्।
सौवर्च्चलार्द्धकर्षञ्च पलार्द्धञ्चाम्लवेतसात्॥
तच्चूर्णं शर्करातुल्यं मद्येनाम्लेन वा पिबेत्।
गुल्मपार्श्वार्त्तिनुत् सिद्धं जीर्णे चाद्याद्रसौदनम्॥ ३०॥

गङ्गाधरः—त्रिवृतामित्यादि। त्रिवृतादीनां चूर्णमुष्णाम्बुना हेमन्ते पिबेत्। इति प्रथमश्चूर्णः॥ २७॥

गङ्गाधरः—अथ चतुरो योगानाह—त्रिवृतेत्यादि। त्रिवृताचूर्णं शर्कराञ्च तुल्या उष्णेन जलेन पिबेत् ग्रीष्मे, इति द्वितीयश्चूर्णः। त्रिवृत्त्रायन्तीत्यादि। त्रिवृतादीनि सञ्चूर्ण्य त्र्यहं गोमूत्रेण भावयेत्। ततः पिबेदेष सर्व्वर्त्तुको योगः। इति तृतीयः॥ २८॥

गङ्गाधरः—श्यामेत्यादि। श्याममूला चारुणमूला च त्रिवृता। श्यामादि-कटुकान्तं चूर्णितं सर्पिरादन्यतमेन पाणितलं कर्षं पिबेत् सर्व्वकालम्। इति चतुर्थः॥ २९॥

गङ्गाधरः—त्र्यूषणेत्यादि। त्र्यूषणादीनां प्रत्येकं कार्षिकं सर्व्वचूर्णतुल्या

इत्यन्तेनाह। जलदात्यये शरदि। साःला चार्मकशा। हेमन्ते यद्यपि प्रबलशीतवाते विरेचनं

त्रिवृतां त्रिफलादन्ती-सातलाव्योषसैन्धवैः ।
कृत्वा चूर्णन्तु सप्ताहं भाव्यमामलकीरसे ।
तद्द योज्यं तर्पणे यूषे पिशिते रागयुक्तिषु ॥ ३१ ॥
तुल्याम्लं त्रिवृताकल्क-सिद्धं गुल्महरं घृतम् ॥
श्यामात्रिवृतयोर्मूलं पचेदामलकैः सह ।
जले तेन कषायेण पक्त्वा सर्पिः पिबेन्नरः ॥ ३२ ॥
श्यामात्रिवृत्कषायेण सिद्धं क्षीरं पिबेत् तथा । *
साधितं वा पयस्ताभ्यां सुखं तेन विरिच्यते ॥ ३३ ॥

शर्करा। तच्चूर्णं मद्येन पिबेदथवान्येनाम्लेन द्रव्येण पिबेदिति चतुर्थः। इति पञ्च चूर्णा मोदकाश्च चत्वारः। इति नव योगाः षट्सु ऋतुषु ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—अथ तर्पणादिषु चूर्णमाह—त्रिवृतामित्यादि। त्रिवृतां त्रिफलादिभिः सह चूर्णं कृत्वा सप्ताहमामलकीरसे भाव्यम्। तच्च चूर्णं तर्पणे यूषे पिशिते रागयोगेषु च योज्यम्। इति तर्पणादिषु चतुर्षु चूर्णमेकम्, चतुर्द्धा योगः ॥३१॥

गङ्गाधरः—घृते द्वौ योगावाह—तुल्याम्लमित्यादि। घृतं पादिकत्रिवृताकल्कसिद्धं तुल्याम्लद्रवं काञ्जिकादिकं त्रिगुणजलं पक्त्वा पिबेत् गुल्महरमित्येकः। श्यामेत्यादि। त्रिवृताया द्विविधमूलं समानामलकैः सहाष्टगुणे जले पचेत्। तेन पादावशेषेण चतुर्गुणेन कषायेण सर्पिः पक्त्वा पिबेदिति द्वितीयः। इति घृते द्वौ योगौ ॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—क्षीरे द्वावाह—श्यामेत्यादि। श्याममूलारुणमूलयोस्त्रिवृतोरष्टगुणे जले पाकात् पादशेषेण कषायेण चतुर्गुणेन सिद्धं क्षीरं तथा पिबेत्।

निषिद्धं तथापि विधेयविहितं विरेचनमेव श्रेयः। सर्व्वर्त्तुयोगौ वसन्ते वसन्तादौ च ज्ञेयौ। त्रिवृच्छ्यामेत्यादिकोऽपि सर्व्वर्त्तुको योगः। त्र्यूषणेत्यादिचूर्णयोगो द्वितीयः ॥ २५—३० ॥

चक्रपाणिः—त्रिवृतां त्रिफलामित्यादिकस्तर्पणयोगः। एवं सर्व्वर्त्तुकयोगेन समं द्वौ तर्पणयोगौ भवतः ॥ ३१ ॥

चक्रपाणिः—तुल्याम्लमित्येकं घृतम्, श्यामेत्यादि द्वितीयम्, श्यामात्रिवृत्कषायेणेत्यादि तृतीयम्। साधितं वेत्यादिक्षीरयोगमेकमाह। घृतेन क्षीरेण च घृतेन क्षीरेण वैकेन मिलित्वा चत्वारि घृतक्षीराणि भवन्ति ॥ ३२ । ३३ ॥

* निर्व्यूहेन तयोर्युक्त्या सिद्धं सर्पिः पिबेत् तथा। इति पाठान्तरम्।

त्रिवृन्मुष्टींस्तु सनखानष्टौ द्रोणेऽम्भसः पचेत्।
पादशेषं कषायं तं पूतं गुड़तुलायुतम्॥
स्निग्धे स्थाप्यं घटे क्षौद्र-पिप्पलीफलचित्रकैः।
प्रलिप्ते विधिना मासं जातं तत् मात्रया पिबेत्।
ग्रहणीपाण्डुरोगघ्नं गुल्मश्वयथुनाशनम्॥
सुरां वा त्रिवृतापाद-कल्कां तत्क्वाथसंयुताम्॥ ३४॥
यवैः श्यामात्रिवृत्क्वाथ-स्विन्नैः कुल्माषमम्भसा।
आसुतं षड़हं पर्णे * जातं सौवीरकं पिबेत्॥
भृष्टान् वा सतुषान् शुद्धान् यवांस्तच्चूर्णसंयुतान्।
आसुतानम्भसा तद्वत् पिबेज्जातं तुषोदकम्॥ ३५॥

इत्येकः क्षीरे। ताभ्यां द्वाभ्यां त्रिवृन्मूलाभ्यां कल्कभूताभ्यामष्टांशिकाभ्यां चतुर्गुणजलेन साधितं वा पयः पिबेत्। तेन सुखं विरिच्यते। इति द्वितीयः क्षीरे योगः॥ ३३॥

गङ्गाधरः—अथ मद्ये द्वावाह—त्रिवृदित्यादि। त्रिवृतायाः सनखानष्टौ मुष्टीनम्भसो द्रोणे पचेत्। पादशेषं कषायं कृत्वा पूत्वा गुड़तुलां तत्र दत्त्वा गोलयित्वा पुनः पूतं क्षौद्रादिभिः प्रलिप्ते स्निग्धे घृतादिघटे स्थाप्यं रक्षाविधिना मासं यावत्। ततो जातं तत् मात्रया पिबेत् पाण्ड्वादिनाशनमिति त्वेको मद्ये। अपरमाह—सुरां वेत्यादि। तत्क्वाथसंयुतां सुरां त्रिवृताया अष्टमुष्टीनम्भसो द्रोणे पक्त्वा पादशेषक्वाथसंयुक्तां तुलामितां सुरां त्रिवृताकल्कपादां स्निग्धे भाण्डे मासं स्थापयित्वा ततः परं पिबेद् वा। इति द्वितीयो मद्ये॥ ३४॥

गङ्गाधरः—अथ काञ्जिके द्वावाह—यवैरित्यादि। श्यामारुणमूलयोस्त्रिवृतोः कषायेण स्विन्नैर्यवैरम्भसा यथार्हेण कृतं कुल्माषं काञ्जिकं पर्णे यवपर्णमध्ये षड़हं भाण्डे कृत्वा स्थापयेत् जातमासुतं तत् सौवीरं पिबेदित्येकः काञ्जिके। अपरश्चाह—भृष्टानित्यादि। सतुषान् यवान् शुद्धान् वा यवान् भृष्टान् समान-

चक्रपाणिः—जले द्रोण इत्यादिना प्रथमा सुरा, सुरां वेत्यादिना द्वितीया, एवं द्वौ सुरायोगौ भवतः। त्रिवृत्पादयुक्तः कल्कः यस्यां सा तथा॥ ३४॥

चक्रपाणिः—यवरित्यादिना सौवीरकतुषोदके प्राह। एतौ द्वौ काञ्जिकयोगौ। कुल्माषः

---

* पत्रे इति चक्रधृतः पाठः।

तथा मदनकल्पोक्तान् षाड़वादीन् पृथग् दश ।
त्रिवृच्चूर्णेन संयोज्य विरेकार्थं प्रयोजयेत् ॥ ३६ ॥

भवन्ति चात्र ।

त्वक्केशराम्रातकदाड़िमैला-सितोपलामाक्षिकमातुलुङ्गैः ।
मद्यैस्तथाम्लैश्च * मनोऽनुकूलैस्तु कानि देयानि विरेचनानि ॥ ३७
शीताम्बुना पीतवतश्च तस्य सिञ्चेन्मुखं छर्दिनिघातहेतोः ।
हृद्यांश्च मृत्पुष्पफलप्रवालानन्यांश्च दद्यादुपजिघ्रणार्थम् ॥३८॥

तत्र श्लोकाः ।

एकोऽम्लादिभिरष्टौ च दश द्वौ सैन्धवादिभिः ।
मूत्रेऽष्टादश यष्ट्या द्वौ जीवकादौ चतुर्दश ॥

त्रिवृच्चूर्णसंयुतान् तन्वत् षड़हमम्भसा गोलयित्वा भाण्डे यवपर्णे स्थापयेत्, तदाप्लुतं तुषोदकं पिबेदिति द्वितीयः काञ्जिके ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—अथान्यान् दश षाड़वादीनाह—तथेत्यादि । मदनकल्पोक्तान् दश षाड़वादीन् त्रिवृच्चूर्णेन संयोज्य प्रयोजयेत् । तद्यथा—यथावत् षाड़वराग-लेहमोदकोत्कारिकातर्पणपानकमांसरसयूषमद्यानि प्रसिद्धानि त्रिवृन्मूलचूर्णेन दोषाद्यनुरूपमात्रेण संयोज्य प्रयोजयेदिति षाड़वादिषु दशसु दश योगाः । इति त्रिवृताया दशोत्तरशतं योगानामिति ॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—तत्र प्रमाणश्लोकानाह—भवन्तीत्यादि । त्वगादिभिर्मनोऽनुकूलैः युक्तानि सर्व्वाणि विरेचनानि देयानि । विरेचनं पीतवतस्तस्य मुखं शीताम्बुना च सिञ्चेत् । कस्मात् ? छर्दिविघातहेतोर्विरेचनौषधानां कटुकत्वादिगुणेन भाविच्छर्दिनिवारणहेतोः । मृदादीनि सुगन्धिद्रव्याणि उपजिघ्रणार्थेञ्च प्रदद्यात इति ॥ ३७ । ३८ ॥

गङ्गाधरः—उपसंहारश्लोकानाह—तत्र श्लोका इत्यादि । अम्लादिभि-

उत्स्विन्नयवपिष्टकम् । पल्ल इति धान्यादिराशौ । तच्चूर्णसंयुतानिति त्रिवृच्चूर्णसंयुतान् । तद्वदिति षड़हं पल्ले स्थितान् ॥ ३५ ॥

चक्रपाणिः—तथेत्यादिना षाड़वादियोगान् दशाह । दश षाड़वादयो षड्रषाड़वलेहमोद-कोत्कारिकातर्पणशाकमांसरसयूषमद्यानीति ग्रन्थेन मदनकल्पोक्ताः ॥ ३६ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति दशोत्तरं योगशतमभिधाय भ्रान्तिनिरासार्थं कृत्स्नत्रयेण समं विरेचनप्रयो-गानाह—त्वक्केशरेत्यादि ॥ ३७ । ३८ ॥

---

* अन्यैश्च इति बहुषु ग्रन्थेषु पाठः ।

क्षीरादौ सप्त लेहेऽष्टौ चत्वारः सितयापि च।
पानकादिषु पञ्चैव षड्कृतौ पञ्च मोदकाः॥
चत्वारश्च घृते क्षीरे द्वौ चूर्णे तर्पणादिषु।
द्वौ मदेत्र काञ्जिके द्वौ च दशान्ये षाड़वादिषु॥
श्यामायास्त्रिवृतायाश्च कल्पेऽस्मिन् समुदाहृतम्।
शतं दशोत्तरं सिद्धं योगानां परमर्षिणा॥ ३९॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने
श्यामात्रिवृत्कल्पो नाम सप्तमोऽध्यायः॥ ७॥

रेकोऽष्टौ चेति नव योगाः। सन्धवादिभिर्दश द्वौ चेति द्वादश। मूत्रेऽष्टादश। यष्टीमधुना द्वौ, पूर्व्व एको जीवकादिषु शेष एक इति द्वौ। जीवकादिषु चतुर्द्दश। क्षीरादौ सप्त। लेहेऽष्टौ। शर्क्करामोदकादिभिः संप्रयोज्याः पिप्पलीत्यादय-श्चत्वारः। पानकादिषु प्रयोज्या भृङ्गैलाभ्यामित्यादयः पञ्च। षड्कृतौ त्रिवृत्-पलमित्यादयः पञ्च च चत्वारश्चेति नव मोदकादयो योगाः। तर्पणादिषु चतुर्षु चत्वारः। घृते द्वौ, क्षीरे द्वौ, मदेत्र द्वौ, काञ्जिके द्वौ, षाड़वादिषु दश। इति दशोत्तरं शतमिति॥ ३९॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अध्यायं समापयति अग्नीत्यादि।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। असमाप्ते तु दृढ़वल-प्रतिसंस्कृत एव च।
कल्पस्थाने सप्तमे तु त्रिवृत्कल्पे तु सप्तमे। अध्यायेऽत्र वैद्यगङ्गाधरेण
तु कृते पुनः। जल्पकल्पतरौ कल्प-स्थाने स्कन्धे तु सप्तमे। सप्तमत्रिवृता-
कल्पाध्यायजल्पाह्वया त्वियम्। समाप्ता सप्तमी शाखा
स्फुटव्याख्यागुणान्विता॥ ७॥

<u>चक्रपाणिः</u>—एकोऽम्लादिभिरित्यादिसंग्रहो व्यक्तार्थः। यष्ट्या द्वाविति द्वयोः, यष्ट्याह्व विधिनेति जीवकादावेको मधुकेत्यादिना चापरः॥ ३९॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां श्यामात्रिवृत्कल्पो
नाम सप्तमोऽध्यायः॥ ७॥

अष्टमोऽध्यायः ।

अथातश्चतुरङ्गुलकल्पं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

आरग्वधो राजवृक्षः शम्पाकश्चतुरङ्गुलः ।
प्रग्रहः कृतमालश्च कर्णिका रोगघातकः ॥ २ ॥
ज्वरहृद्रोगवातासृगुदावर्त्तादिरोगिषु ।
राजवृक्षोऽधिकः पथ्यो मृदुर्मधुरशीतलः ॥
बाले वृद्धे क्षतक्षीणे सुकुमारे च मानवे ।
देयो मृदूनपायित्वाद् विशेषाच्चतुरङ्गुलः ॥ ३ ॥
फलकाले परिणतं फलं तस्य हरेद् बुधः ।
तेषां गुणवतां भारं सिकतासु निधापयेत् ॥
सप्तरात्रात् समुद्धृत्य शोषयेदातपे भिषक् ।
ततो मज्जानमुद्धृत्य शुचौ भाण्डे निधापयेत् ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—अथोद्दिष्टानुक्रमाच्चतुरङ्गुलकल्पमाह—अथेत्यादि । षड् विरेचनशताश्रितीये यदुक्तम्—चतुरङ्गुलो द्वादशधा योगमेतीति, तद् द्वादशयोगयुक्तं चतुरङ्गुलकल्पं व्याख्यास्यामः । शेषं पूर्ववत् । आरग्वध इत्यादयः पर्य्यायाः ॥१।२॥

गङ्गाधरः—गुणकर्म्माण्याह—ज्वरेत्यादि । फलेत्यादि । तस्य चतुरङ्गुलस्य । तेषां गुणवतामव्यापन्नानां भारं प्रभूतं सिकतामध्यस्थं सप्तरात्रात् परं समुद्धृत्यातपे शोषयेत् । ततो मज्जानं वीजमध्यं शस्यं समुद्धृत्य शुचौ भाण्डे निधापयेत् स्थापयेत् ॥ ३ । ४ ॥

चक्रपाणिः—श्यामात्रिवृत्कल्पानन्तरं मृदुविरेचनत्वसामान्यात् चतुरङ्गुलकल्पोऽभिधीयते । व्यवहारार्थं पर्य्यायानाह—आरग्वध इत्यादि । अधिकं पथ्य इति ज्वरादिषु विशेषेण विरेचनप्रयोगो हितः । फलकाल इति उचितफलकाले । तेषामिति फलानाम् । जातमिति भूरिद्रव्योपलक्षणम् । मज्जानमिति फलमज्जानम् ॥ १—४ ॥

द्राक्षारसेन तं दद्याद् दाहोदावर्त्तपीड़िते।
चतुर्वर्षमुखे बाले यावद् द्वादशवार्षिके ॥ ५ ॥
चतुरङ्गुलमज्ज्ञस्तु प्रसृतं वाथवाञ्जलिम्।
सुरामण्डेन संयुक्तमथवा कोलसीधुना।
दधिमण्डेन वा सम्यक् रसेनामलकस्य वा।
कृत्वा शीतकषायं तं पिबेत् सौवीरकेण वा ॥ ६ ॥
त्रिवृन्मज्ज्ञोस्तथा कल्कं तत्कषायेण वा पिबेत्।
तथा विल्वकषायेण लवणक्षौद्रसंयुतम् ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—द्राक्षेत्यादि। चतुर्वर्षावधिद्वादशवर्षपर्य्यन्तवयसि बाल दाहादिपीड़िते च पुंसि द्राक्षारसेन युतं तं चतुरङ्गुलफलमज्जानं दद्यात्। इत्येकः ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—चतुरङ्गुलेत्यादि। चतुरङ्गुलमज्ज्ञः प्रसृतं पलद्वयं कोष्ठापेक्षया अञ्जलिं वा कुड़वं सुरामण्डन संयुक्तं पिबेत, अथवा कोलस्य सीधुना पिबेत्। अथवा दधिमस्तुना पिबेत, अथवामलकस्य रसेन पिबेत्। अथवा तं मज्जानं प्रसृतमञ्जलिं वा शीतकषायं कृत्वा सौवीरकेण पिबेदिति पञ्च। इति षट् ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—त्रिवृदित्यादि। त्रिवृता चतुरङ्गुलमज्जा च। तयोः कल्कं तयोः कषायेण पिबेत्, इत्येकः। अथ विल्वकषायेणाह—तथेति। विल्वमूलकषायेण चतुरङ्गुलमज्जाकल्कं लवणक्षौद्रसंयुतं पिबेत्। इत्येकः, इति द्वौ ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—द्राक्षेत्यादि प्रथमो योगः। चतुर्वर्षमुख बाले यावद् द्वादशवार्षिक इत्यनेनास्य प्रयोगस्य चतुर्वर्षाद्र्वाक् यावदूर्द्ध्वञ्च द्वादशवर्षादवश्यं विरेचनतयोपयोगिकतां बालस्य निषेधयति ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—सुरामण्डनेति द्वितीयः। कोलसीधुनेति तृतीयः। सौवीरकेण वेत्यन्तेन योगत्रयमपरं व्यक्तम् ॥ ६ ॥

चक्रपाणिः—त्रिवृतो वा कषायेण मज्जकल्कं तथा पिबेदिति सप्तमः। तथेत्यादिनाष्टमः। कषाययोगद्वयं जतूकर्णेऽप्युक्तमेव। त्रिवृद्विल्वकषायाभ्यां सक्षौद्रलवणौ च द्वौ इति। तेन पाठान्तरं न प्रमाणम्; संग्रहे च— करिष्यति कषाये च त्रिवृतो विल्वकस्य च इति ॥ ७ ॥

कषायेणाथवा तस्य त्रिवृच्चूर्णगुड़ान्वितम् ।
साधयित्वा शनैर्लेहं लेहयेन्मात्रया नरम् ॥ ८ ॥
चतुरङ्गुलसिद्धाद् वा क्षीराद् यदुदियाद् घृतम् ।
मज्जकल्केन धात्रीणां रसे तत् साधितं पिबेत् ॥
तदेव दशमूलस्य कुलत्थानां यवस्य च ।
कषायैः साधितं सर्पिः कल्कैः श्यामादिभिः पिबेत् ॥ ९ ॥
दन्तीक्वाथेऽञ्जलिं मज्ज्ञः शम्पाकस्य गुड़स्य च ।
दत्त्वा मासार्द्धमासस्थमासुतं तत् प्रयोजयेत् ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—अथ लेहे त्वेकमाह—कषायेणेत्यादि। अथवा तस्य विल्वमूलस्य कषायेण त्रिवृच्चूर्णगुड़ाभ्यां समानाभ्यामन्वितं चतुरङ्गुलमज्जकल्कं शनैर्लेहं पक्त्वा लेहयेत्, इत्येकः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—घृते द्वावाह—चतुरङ्गुलेत्यादि। चतुरङ्गुलमज्ज्ञस्त्वष्टगुणदुग्धं चतुर्गुणजले पक्त्वा मथित्वा यद् घृतमुदियात्, तद् घृतं चतुरङ्गुलमज्जकल्कपादिकं चतुर्गुणे धात्रीणां रसे साधितं पिबेदित्येकं घृतम्। तदेवेत्यादिना चापरम्। तदेव चतुरङ्गुलमज्जपक्षीरोत्थं सर्पिर्दशमूलस्य कषायेण कुलत्थानां कषायेण यवस्य च कषायेण मिलितचतुर्गुणेन श्यामादिभिस्त्रिवृतादिभिः अपामार्गतण्डुलीयोक्तैस्त्रिवृतां त्रिफलां दन्तीमित्यादिभिः कल्कैः पादिकैः साधितं पिबेदिति द्वितीयः। इति घृते द्वौ ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—अथारिष्टे त्वेकमाह—दन्तीत्यादि। दन्तीमूलक्वाथे चतुर्गुणे चतुरङ्गुलस्य मज्ज्ञोऽञ्जलिं कुड़वं गुड़स्याप्यञ्जलिं दत्त्वा मासमर्द्धमासं (?) वा स्थापयेत्। तदासुतं प्रयोजयेदित्येक इति द्वादश ॥ १० ॥

चक्रपाणिः—कषायेणेत्यादिको लेहो नवमः। चतुरङ्गुलेत्यादिना प्रथमं घृतम्। मज्ज इति चतुरङ्गुलमज्ज्ञः। तदेवेत्यादिना च द्वितीयं घृतम्। श्यामादिभिरिति मदनकल्पपठितैर्नवभिः 'श्यामात्रिवृद्दन्ती' इत्यादिना ॥ ८। ९ ॥

चक्रपाणिः—दन्तीत्यादिना अरिष्टयोगमाह। गुड़स्य चाञ्जलिमिति सम्बन्धः। मासार्द्ध-

भवति चात्र ।

यस्य यत् पानमम्लं वा हृद्यं स्वाद्वथवा कटु ।
लवणं वा भवेत् तेन युक्तं दद्याद्विरेचनम् ॥ ११ ॥

तत्र श्लोकौ ।

द्राक्षारसे सुरासीध्वोर्दध्नि चामलकाद्रसे ।
सौवीरकेऽथ त्रिवृता-बिल्वानाञ्च कषायकैः ॥
लेहारिष्टे घृते द्वे च योगा द्वादश कीर्त्तिताः ।
चतुरङ्गुलकल्पेऽस्मिन् सुकुमाराः सुखोदयाः ॥ १२ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने
चतुरङ्गुलकल्पो नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—अत्र प्रमाणमाह—यस्येत्यादि। यो य एष उक्तो योगश्चतुरङ्गुलमज्ज्ञः, यस्य जनस्य यत् पानं यदम्लं वा हृद्यं स्यात्, स्वादु वा कटु वा हृद्यं स्यात्, लवणं वा हृद्यं भवेत्, तेन युक्तं तं तं योगं तस्मै दद्यात्। इति ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—उपसंहारमाह—द्राक्षेत्यादि। एको योगो द्राक्षारसे। सुरासीधुदधिमस्त्वामलकरससौवीरेषु पञ्च। इति षट्। त्रिवृताकषाये बिल्वकषाये लेहे चारिष्टे चकैक इति चत्वारः। घृते द्वाविति द्वादश ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति अग्नीत्यादि।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च।
कल्पस्थाने सप्तमेऽस्मिन्नष्टमऽध्याय एव च। चतुरङ्गुलकल्पे तु वद्यगङ्गाधरेण
तु। कृते जल्पकल्पतरौ कल्पस्थाने तु सप्तमे। स्कन्धे जल्पाभिधा
राज-वृक्षकल्पस्य चाष्टमी। शाखेयं पूर्णतामाप्ता
स्फुटार्था सुखवोधनी ॥ ८ ॥

माऽस्थमिति सार्द्धमासस्थम्। यस्य यदित्यादिनाऽनुक्तमपरापरसाधनं विधत्ते। हृद्य न हि विरेचनयोगस्य प्रियता स्यात्। पानमम्लञ्चेति हृद्यमित्यादिभिः प्रत्येकं सम्बध्यते ॥ ।०। ११ ॥

चक्रपाणिः—द्राक्षत्यादिसंग्रहो व्यक्तः ॥ १२ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां चतुरङ्गुलकल्पो
नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

नवमोऽध्यायः ।

अथातस्तिल्वककल्प व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

तिल्वकस्तु मतो लोध्रो बृहत्पत्रस्तिरीटकः ।
तस्य मूलत्वचं शुष्कामन्तर्वल्कलवर्ज्जिताम् ॥
चूर्णयेत् तु त्रिधा कृत्वा द्वौ भागौ क्वाथयेद् * भिषक् ।
लोध्रस्यैव कषायेण तृतीयं तेन भावयेत् ॥
भागन्तु दशमूलस्य कषाये भावितं पुनः ।
शुष्कं चूर्णं ततः कृत्वा स्निग्धस्विन्ने प्रयोजयेत् ॥
दधितक्रसुरामण्ड-मात्रैर्बदरसीधुना ।
रसेनामलकानां वा ततः पाणितलं पिबेत् ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—अथोद्दिष्टक्रमात् तिल्वककल्पमाह—अथात इत्यादि। षड्-विरेचनशताश्रितीये—लोध्रं विधौ षोड़शयोगयुक्तमिति यदुक्तम्, तल्लोध्रकल्पं व्याख्यास्याम इति। शेषं पूर्व्ववद् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—तिल्वक इत्यादि। तिल्वको लोध्रो बृहत्पत्रस्तिरीण्टक इति पर्य्यायाः। तस्य मूलस्य त्वचमन्तर्वल्कलवर्ज्जितां त्रिधा कृत्वा तदेकभागं चूर्णयेत्, शेषौ द्वौ भागौ क्वाथयेत्। तेन लोध्रस्य कषायेण तृतीयं तच्चूर्णं भावयेत्, पुनर्दशमूलकषायेण लोध्रकषायतुल्येन तच्चूर्णं भावयेत्। ततः शुष्कं चूर्णं कृत्वा स्निग्धस्विन्ने नरे पाणितलं कर्षं दध्ना प्रयोजयेत् तक्रेण वा सुरामण्डमात्रेण वा बदरसीधुना वामलकीरसेन वेति पञ्च योगाः ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—चतुरङ्गुलवत् तिल्वकस्यानपायित्वाच्चतुरङ्गुलकल्पानन्तरं तिल्वककल्पोऽभिधीयते। अन्तर्वल्कलवर्ज्जितामिति तिल्वकस्यान्तर्वल्कलं कठिनं भवति, तदर्थं तद्वर्ज्जनम्। श्च्योतयेदिति वचनेन षड्गुणद्रवेणैकविंशतिवारान् स्रावयेदिति ज्ञेयम्। मदनफले एवम्भूतस्यैव स्रावणस्य दृष्टत्वात्। भावनाविधिश्च निरन्तरं कृत एव। दधितक्रेत्यादिना पिबेदित्यन्तेन पञ्च योगाः ॥ १ । २ ॥

---

* श्च्योतयेदिति चक्रसम्मतः पाठः ।

सुरां लोध्रकषायेण जातां पक्षस्थितां पिबेत् ॥
मेषशृङ्ग्यभयाकृष्णा-चित्रकैः सलिलः शृतैः।
तत्तुलां सुनुयात् तच्च जातं सौवीरकं यदा।
भवेदञ्जलिना तस्य लोध्रकल्कं पिबेत् तथा॥ ३ ॥
दन्तीचित्रकयोर्द्रोणे सलिलस्याढ़कं पृथक्।
सक्वथ्य गुड़स्यैकां तुलां लोध्रस्य वाञ्जलिम्।
आवापयेत् परं पक्षात् मद्यपानं विरेचनम्॥ ४ ॥
तिल्वकस्य कषायेण दशकृत्वः सुभाविताम्।
मात्रां कम्पिल्लकस्यैव कषायेण पुनः पिबेत्॥ ५ ॥
चतुरङ्गुलकल्पेन लेहोऽन्यः काथ्ये एव च।
त्रिफलायाः कषायेण ससर्पिर्मधुफाणितः।
लोध्रचूर्णयुतः सिद्धो लेहः श्रेष्ठं विरेचनम्॥

गङ्गाधरः—सुरामित्यादि। लोध्रकषायेण समां सुरां पक्षस्थितां प्रयोजयेदित्येका सुरा। सौवीरेण चैकमाह—मेषशृङ्ग्यादीनामष्टगुणे जले पक्वानां पादशेषस्य तस्य क्वाथस्य तुलां सुनुयात् शुचौ भाण्डे स्थापयेत्, तत् काले आसुतं सौवीरकं यदा भवति, तदा तस्याञ्जलिना लोध्रस्य मूलत्वक्कल्कं मात्रया पिबेदित्येकः सौवीरके॥ ३॥

गङ्गाधरः—अरिष्टे चैकमाह—दन्तीत्यादि। सलिलस्य द्रोणे दन्त्याढ़कं पक्त्वा तथा सलिलद्रोणे चित्रकाढ़कं पक्त्वा पादशेषे गुड़तुलां लोध्रमूलत्वक्कुड़वं तत्रावपेत पक्षं स्थापयेत्। पक्षात् परं तन्मद्यपानं विरेचनम्। इत्येक एषोऽरिष्टे॥४

गङ्गाधरः—काम्पिल्लके चैकमाह—तिल्वकस्येत्यादि। तिल्वकमूलत्वक्कषायेण दशवारान् सुभावितां तिल्वकमूलत्वच पुनः काम्पिल्लककषायेण दशवारान् सुभावितां मात्रां पिबेदित्येकः कम्पिल्लकेन॥ ५॥

गङ्गाधरः—अथ त्रीन् लेहानाह—चतुरङ्गुलेत्यादि। एको लेहश्चतुरङ्गुल-

चक्रपाणिः—सुरामित्यादिना सुरायोगमाह। मेषशृङ्गीत्यादिना विशिष्टसौवीरकेण योग एकः। कम्पिल्लकस्येत्यादिना कम्पिल्लकयोगमाह। काम्पिल्लको गुण्डारोचनिका। मात्रामिति तिल्वकचूर्णमात्राम्॥ ३—५॥

चक्रपाणिः—चतुरङ्गुलेत्यादिना प्रथमो लेहः। चतुरङ्गुलकल्पेनेति कषायेण, अथवा तस्य

तिल्वकस्य कषायेण कल्केन च सशर्करः ।
सघृतः साधितो लेहः स च श्रेष्ठं विरेचनम् ॥ ६ ॥
अष्टाष्टौ त्रिवृतादीनां मुष्टींस्तु सनखान् पृथक् ।
द्रोणेऽपां साधयेत् पाद-शेषे प्रस्थं घृतात् पचेत् ॥
पिष्टैरेव हि विल्वांशैः समूत्रलवणैर्भिषक् ।
पक्त्वा मात्रां पिबेत् काले श्रेष्ठमेतद्ध विरेचनम् ॥
लोध्रकल्केन मूत्राम्ल-लवणैश्च पचेद्ध घृतम् ।
चतुरङ्गुलकल्पेन सर्पिषी द्वे च साधयेत् ॥ ७ ॥

कल्पेन कार्य्यः। तद् यथा। तिल्वकमूलत्वक्कषायेण गुड़ान्वितं त्रिवृच्चूर्णं पक्त्वा लेहं कुर्य्यात् मात्रया तं लिह्यादित्येकः। त्रिफलाया इत्यादि। त्रिफलायाः क्वाथेन सर्पिश्च फाणितञ्च दत्त्वा पक्त्वा पाकशेषे लोध्रचूर्णं प्रक्षेपविधिना दत्त्वा लेहमवतारयेत्। शीते मधु दद्यात्। इत्येको लेहः। तिल्वकस्येत्यादि। तिल्वकमूलत्वककषाये तत्तिल्वकमूलत्वक्कल्कं समानशर्करायुक्तं किञ्चिद् घृतमनुरूपं दत्त्वा पचेत्, लेहीभूतमवतारयेत्। तत् श्रेष्ठं विरेचनमिति तृतीयो लेहः॥ ६॥

<u>गङ्गाधरः</u>—घृतेन चतुरो योगानाह—अष्टाष्टावित्यादि। अपामार्गतण्डुलीयोक्तानां त्रिवृतादीनां सप्तभ्यस्त्रिवृतात्रिफलादन्तीनीलिनीसप्तलाभ्यः पृथगष्टाष्टौ सनखान् मुष्टीन् जलद्रोणे पाचयेत्, पादशेषे क्वाथे घृतात् प्रस्थं त्रिवृतादीनां सप्तभिः पृथग् विल्वांशैर्मूत्रलवणेन विड्लवणेन विल्वांशेन सहितैः पिष्टैः कल्कैः पचेत्। तस्य घृतस्य मात्रां पिबेदित्येकं घृतम्। लोध्रेत्यादि। घृतप्रस्थं लोध्रमूलत्वक्कल्केन पादिकेन समगोमूत्रमम्लद्रव्यं वदरादि तस्य रसं त्रिगुणमिति चतुर्गुणे द्रवे पक्त्वावतार्य्य पूतं कृत्वा सैन्धवमष्टांशं प्रक्षिप्य स्थापयेदिति द्वितीयं घृतम्। अपरे द्वे चाह—चतुरङ्गुलेत्यादि। द्वे सर्पिषी चतुरङ्गुलकल्पेन

इत्यादिनोक्तविधानेन। तेन अत्र तिल्वककाथेन गुड़ान्वितत्रिवृच्चूर्णं पक्त्वा लेहः कर्त्तव्यः। त्रिफलाया इत्यादिना द्वितीयो लेहः। तिल्वकस्येत्यादिना तृतीयः॥ ६॥

<u>चक्रपाणिः</u>—अष्टाष्टावित्यादिना प्रथमं घृतम्। सनखानिति [illegible]सनखान्। अत्र त्रिवृदादिगृहीतलोध्रस्य प्रधानत्वात् द्विगुणो भागो भवति। उक्तं हि जतूकर्णे—त्रिवृदादिर्द्विगुणः क्वाथ इति। समभागत्वे लोध्रस्य प्रयोगस्य केन विशेषः स्यात्। तस्मात् यथाव्याख्यातमेव साधु। लवणमप्यत्र पलांशमेव। लोध्रेत्यादि द्वितीयं घृतम्। चतुरङ्गुलेत्यादिना घृतद्वयमतिदिश्यते।

तत्र श्लोकौ।

दध्यादिभिः पञ्च सुरा चैका सौवीरकेऽपि च।
एकोऽरिष्टस्तथा योग एकः कम्पिल्लकेन च॥
लेहास्त्रयो घृतेनापि चत्वारः सम्प्रदर्शिताः।
योगान्ते लोध्रमूलानां कल्पे षोड़श दर्शिताः॥ ८॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने
तिल्वककल्पो नाम नवमोऽध्यायः॥ ९॥

साधयेदिति। तद्यथा। तिल्वकमूलत्वक्कल्केन पक्वक्षीरं मथित्वा घृतमुत्थाप्य तत् पादिकं तिल्वकमूलत्वक्कल्कं दत्त्वामलकीरसे चतुर्गुणे पचेदित्येकं सर्पिः। अपरञ्चैकं तदेव तिल्वककल्कपक्वक्षीरोत्थं घृतं दशमूलस्य कषायेण कुलत्थकषायेण यवकषायेण मिलित्वा चतुर्गुणैः कषायैः, त्रिवृतादिभिस्त्रिवृतात्रिफलादन्तीत्यादिभिरपामार्गतण्डुलीयोक्तैः पादिकैः पचेदित्यपरं सर्पिरिति घृते चत्वारो योगाः॥ ७॥

गङ्गाधरः—इति षोड़श योगास्तिल्वकस्य श्लोकाभ्यामुपसंह्रियन्ते—तत्र श्लोकाविति। दध्यादिभिः पञ्च योगाः। एका सुरा। सौवीरे चैकः। अरिष्ट एकः। कम्पिल्लके त्वेकः। लेहास्त्रयः। घृतेन चत्वारः। इति षोड़श योगाः। इति॥ ८॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़वल-प्रतिसंस्कृत एव च।
कल्पस्थाने सप्तमे तु नवमेऽध्याय एव च। लोध्रकल्पे वैद्यगङ्गाधरेण
रचिते पुनः। जल्पकल्पतरौ कल्प-स्थाने स्कन्धे तु सप्तमे।
लोध्रकल्पाध्यायजल्पशाखेयं नवमीरिता॥ ९॥

एवं घृतेन च चत्वारो योगा भवन्ति। चतुरङ्गुलघृते च चतुरङ्गुलसिद्धात् इत्यादिना तथा तदेव दशमूलस्य इत्यादिना प्रोक्ते द्वे। तथा च चतुरङ्गुलकल्पेन लोध्रादीनां लोध्रघृते भवतः॥ ७॥

चक्रपाणिः— पञ्च दध्यादिभिरित्यादि संग्रहो व्यक्तः॥ ८॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां तिल्वककल्पो नाम
नवमोऽध्यायः॥ ९॥

दशमोऽध्यायः ।

अथातः सुधाकल्पं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

विरेचनानां सर्व्वेषां सुधा तीक्ष्णतमा मता ।
सङ्घातं हि भिनत्त्याशु दोषाणां कष्टविभ्रमात् ॥
तस्मान्नैषा मृदौ कोष्ठे प्रयोक्तव्या कदाचन ।
न दोषनिचये चाल्पे सति मार्गपरिक्रमे ॥ २ ॥
पाण्डुरोगोदरे गुल्मे कुष्ठे दूषीविषार्द्दिते ।
श्वयथौ मधुमेहे च दोषविभ्रान्तचेतसि ॥
रोगैरेवंविधैर्ग्रस्तं ज्ञात्वा सप्राणमातुरम् ।
प्रयोजयेन्महावृक्षं सम्यक् स ह्यवचारितः ॥
सद्यो हरति दोषाणां महान्तमपि सञ्चयम् ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशक्रमात् सुधाकल्पमाह—अथात इत्यादि। षड्विरेचनशताश्रितीये यदुक्तम्—महावृक्षो भवति विंशतियोगयुक्तः इति, तं विंशतियोगं सुधाकल्पं व्याख्यास्यामः। शेषं पूर्व्ववत् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—विरेचनानामित्यादि। तस्मात् तीक्ष्णतमत्वादेषा मृदौ कोष्ठे कदाचन न प्रयोक्तव्या। दोषनिचये दोषसञ्चयेऽल्पे सति मार्गं परिवर्त्त्य क्रमणे च न प्रयोक्तव्या ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—प्रयोगार्हमाह—पाण्ड्वित्यादि। सप्राणं सबलं ज्ञात्वा सम्यगव-

चक्रपाणिः—षोड़शसंख्याभिधायकतिल्वककल्पानन्तरं यथाक्रममधिकसंख्याप्रयोगाभिधानक्रमात् विंशतियोगाभिधायकसुधाकल्पोऽभिधीयते। इतश्चानन्तरमतिरिक्तसंख्याभिधानक्रमेणैव नवत्रिंशत्प्रयोगाभिधायकसुधाकल्पोऽभिधास्यते। विरेचनानामिति विरेचनद्रव्याणाम्। कष्टविभ्रमादिति दुःखसाध्यविभ्रमजनिका। तस्मादिति अतितीक्ष्णत्वात् कष्टविभ्रमत्वाच्च। सति मार्गपरिक्रम इति उपक्रममार्गान्तरे सति न सुधा प्रयोक्तव्या, तेन गत्यन्तरासम्भव एव सुधा प्रयोक्तव्या इत्यर्थः ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—पाण्डुरोगेत्यादौ मधुशब्देन प्रमेहा एवोच्यन्ते, विशिष्टस्तु वातिकमधुमेहश्चासाध्य एव। तेन तं प्रति विरेचनोपदेशोऽनर्थक एव स्यात्। मधुमेहशब्दश्च यथा प्रमेहमात्र

द्विविधः स मतो यश्च बहुभिश्चैव कण्टकैः ॥
सुतीक्ष्णैः कण्टकैरल्पैः प्रवरो बहुकण्टकः ।
स नाम्ना तु गुड़ा नन्दी सुधा निस्त्रिंशपत्रकः ॥ ४ ॥
तां विपाट्योद्धरेत् क्षीरं शस्त्रेण मतिमान् भिषक् ।
द्विवर्षां वा त्रिवर्षां वा शिशिरान्ते विशेषतः ॥ ५ ॥
विल्वादीनां बृहत्याश्च कण्टकार्य्यास्तथैकशः ।
कषायेण समापन्नं कृत्वाङ्गारेषु शोषयेत् ॥

चारितः सद्यो महान्तं दोषसञ्चयं हरति। तस्य प्रकारमाह—द्विविध इत्यादि। स महावृक्षो द्विविधो मतः। यश्च बहुभिः कण्टकैर्युक्तः स एकः। यश्च सुतीक्ष्णैः अल्पैः कण्टकैर्युक्तः सोऽपरः, तत्र बहुकण्टकः प्रवरः। तस्य पर्य्यायमाह—स इत्यादि। नाम्ना स महावृक्षो गुड़ा च नन्दी च सुधा च निस्त्रिंशपत्रकः खड्गपत्रः। एवं स्नुही महावृक्ष इत्यादि ॥ ३ । ४ ॥

गङ्गाधरः—तां विपाटेत्यादि। तां द्विवर्षां त्रिवर्षां वा सुधां विपाठ्य शस्त्रेण क्षीरं समुद्धरेत्। विशेषतः शिशिरान्ते वसन्ते ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—तस्या योगानाह—विल्वादीनामित्यादि। विल्वादिपञ्चमूलानां कषायेण समापन्नं समागतं कृत्वाङ्गाराग्निना शोषयेत्, ततो बृहत्याः कषायेण

एव वर्त्तते तत्र प्रतिपादितमेव प्रमेहचिकित्सिते। दोषवृद्ध्या विभ्रान्तं चेतो यस्मिन् तस्मिन् विभ्रान्तचेतसि उन्मादे। सप्राणमिति बलवन्तम् ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—प्रवरो बहुकण्टक इति अल्पतीक्ष्णतयाल्पकण्टकः महावृक्षतः श्रेष्ठ इत्यर्थः। तावित स्वल्पकण्टकबहुकण्टकौ महावृक्षौ। यद्यपि मदनकल्पे 'शरदि त्वक्-दक्षीराणि' इत्युक्तं तथापि सुधानामत्र शिशिरान्ते क्षीरग्रहणमपवादरूपं ज्ञेयम्। शिशिरस्य शेषा दिवसाः शिशिरान्ताः ॥ ४ । ५ ॥

चक्रपाणिः—विल्वादीनामिति विल्वादिपञ्चमूलस्य। अङ्गारेषु शोषयेदिति अङ्गारोपरिस्थित-

ततः कोलसमां मात्रां पिबेत् सौवीरकेण ताम् ।
तुषोदकेण कोलानां रसेनामलकस्य च ।
सुरया दधिमण्डेन मातुलुङ्गरसेन वा । ६ ॥
सातलाकाञ्चनक्षीरी-श्यामादन्तीफलत्रिकम् * ।
यथोपपत्ति सप्ताहं सुधाक्षीरेण भावयेत् ।
कोलमात्रां घृतेनातः पिबेन्मांसरसेन वा ॥ ७ ॥
त्र्यूषणं त्रिफलां दन्तीं चित्रकं त्रिवृतां तथा ।
स्नुक्क्षीरभावितां सम्यक् विदध्याद्‌ गुड़पानके ॥ ८ ॥

ततः कण्टकार्य्याः कषायेण समापन्नमङ्गारेण शोषयेदिति शुद्धिः । तत इत्यादि । ततः कोलसमां तस्य शोधितस्य सुधाक्षारस्य मात्रां कोष्ठबलाद्यपेक्षयाऽल्पमात्राञ्च सौवीरेण पिबेदथवा तुषोदकेनाथवा कोलानां रसेनाथवामलकस्य रसेनाथवा सुरयाथवा दधिमण्डेनाथवा मातुलुङ्गरसेन सप्तमेन पिबेत् । इति सप्त योगाः ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—सातलामित्यादि । सातलादीनां यथालाभमेकं सुधाक्षीरेण सप्ताहं भावयेत् । तच्चूर्णस्य कोलमात्रां कोष्ठाद्यपेक्षयाल्पमात्रां वा घृतेन पिबेदथवा मांसरसेन पिबेत् । इति द्वौ योगौ ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—त्र्यूषणमित्यादि । त्र्यूषणादीनि चूर्णयित्वा स्नुक्क्षीरेण भावयेत् । भावितं तच्चूर्णं गुड़पानके गुड़ोदके योजयेदिति । पानके त्वेकः ॥ ८ ॥

पात्रस्थं तत् सुधाक्षीरं विल्वादीनामन्यतमस्य कषायेण समान शोषणेन कठिनं कुर्य्यात्, ततः कोलमात्रगुटिका, ततः सौवीरकादीनामन्यतमेन पातव्या । एवं सौवीरकादिभेदात् सप्त योगा भवन्ति । तथात्र विल्वादिकषायस्य भेदेन भेदो विवक्षितः ॥ ६ ॥

चक्रपाणिः—सातलामित्यादिना वातसाधनघृतमांसरसभेदात् योगद्वयमाह । सातला चर्म्मकषा, श्यामादिग्रहणेनैव सातलायामपि लब्धायां पृथक् सातलाभिधानमेकयापि सातलया कृतसुधायोगस्य प्राधान्यख्यापनार्थम् ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—त्र्यूषणमित्यादिना पानयोगमाह । गुड़पानकमिति गुडसंस्कृतपानकम् ॥ ८ ॥

---

* श्यामादीनि कटुत्रिकम् इति पाठान्तरम् ।

त्रिवृतारग्वधो दन्ती सप्तला शङ्खिनी समा।
निशि स्थितं गवां मूत्रे शोषयेदातपे भिषक्॥
सप्ताहं भावयित्वैवं स्नुक्क्षीरेणापरं पुनः।
सप्ताहं भावयेच्छुष्कं ततस्तेनापि भावितम्॥
गन्धमाल्यं समाघ्राय प्रावृत्य पटमेव च।
सुखमाशु विरिच्यन्ते मृदुकोष्ठा नराधिपाः॥ ९॥
श्यामात्रिवृत्कषायेण स्नुक्क्षीरघृतफाणितैः।
लेहं कृत्वा विरेकार्थं लेहयेन्मात्रया नरम्॥ १०॥

गङ्गाधरः—त्रिवृतेत्यादि। त्रिवृतादिपञ्चकं समभागं गवां मूत्रे निशि स्थितं प्रातरातपे शोषयेदित्येवं सप्ताहं भावयित्वा पुनः स्नुहीक्षीरेणापरं सप्ताहमेवंप्रकारेण निशि स्नुक्क्षीरे स्थितं प्रातरातपे शोषयेदिति सप्ताहं भावितं पुनः सप्ताहं तेनापि स्नुहीक्षीरभावितचूर्णेन भावितं गन्धपुष्पपत्रादिमाल्यं शरीरे पटं वस्त्रमावृत्य समाघ्रायाशु सुखं मृदुकोष्ठा नराधिपा विरिच्यन्ते, न तु क्रूरकोष्ठाः। इति घ्रेये त्वेको योगः॥ ९॥

गङ्गाधरः—लेहे चाह—श्यामेत्यादि। श्यामारुणमूलत्रिवृते द्वे, तयोः कषायेण स्नुक्क्षीरं घृतं फाणितञ्च यथार्हं मेलयित्वा पक्त्वा लेहं कृत्वा लेहयेत्। इति लेहे त्वेकः॥ १०॥

चक्रपाणिः—त्रिवृदित्यादिना घ्रेययोगमाह। गोमूत्रे रजनीं कृत्वेति रजनीं व्याप्य गोमूत्रे स्थापयित्वा। पटमेवेति यथोक्तविधिभावितं पटमावृत्येत्यर्थः॥ ९॥

चक्रपाणिः—श्यामेत्यादिना लेहयोगमाह। मात्रयेत्यनपायिमात्रया॥ १०॥

पाययेत् तु सुधाक्षीरं यूषैर्मांसरसैर्घृतैः ।
भावितं शुष्कमत्स्यं वा मांसं वा भक्षयेन्नरम् ॥ ११ ॥
क्षीरेणामलकैः सर्पिश्चतुरङ्गुलवत् पिबेत् ।
सुरां वा कारयेत् क्षीरे सुतं * वा पूर्व्ववत् पिबेत् ॥ १२ ॥

तत्र श्लोकौ ।

सौवीरकादिभिः सप्त सर्पिर्मांसरसेन वा ।
पानकं प्रत्यलेहौ च योगा यूषादिभिस्त्रयः ॥

गङ्गाधरः—यूषादिभिस्त्रीनाह—पाययेदित्यादि । कोष्ठाद्यपेक्षया सुधाक्षीरं यूषैः पाययेदथवा मांसरसैः पाययेदथवा घृतैः पाययेदिति त्रयो योगाः । शुष्कमत्स्यमांसाभ्यां द्वावाह—भावितमित्यादि । सुधाक्षीरेण भावितं शुष्कमत्स्यं भक्षयेदथवा सुधाक्षीरेण भावितं शुष्कं मांसं भक्षयेदिति द्वौ योगौ ॥११॥

गङ्गाधरः—अथ सर्पिषी द्वे चाह—क्षीरेणेत्यादि । चतुरङ्गुलवत् सर्पिः पिबेत् । तद् यथा । सुधाक्षीरेण पक्वं गोक्षीरं मथित्वोद्धृतं घृतं तद् सुधाक्षीरं पादिकं गर्भे दत्त्वामलकीरसे चतुर्गुणे पचेदित्येकं सर्पिः । अपरञ्च । अपामार्गतण्डुलीयोक्तैः श्यामादिभिः कल्कैः पादिकैर्दशमूलकषायेण कुलत्थकषायेण यवस्य कषायेण मिलित्वा चतुर्गुणैः कषायैः सुधाक्षीरपक्वगव्यक्षीरोत्थं सर्पिः पचेदित्यपरं सर्पिरिति द्वे सर्पिषी । सुरामाह—सुरां वेत्यादि । क्षीरे इति सुधाक्षीरे सुरामण्डं प्रक्षिप्य भाजने स्थापयेत्, काले जातमासुतं पूर्व्ववत् पिबेदित्येको योगः । इति महावृक्षस्य विंशतिर्योगाः समुदाहृता इति ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—तदुपसंहरति—तत्र श्लोकाविति । सौवीरकादिभिः सप्त योगाः ।

चक्रपाणिः—पाययेदित्यादिना पृथक् यूषमांसरसघृतैर्योगत्रयमाह । भावितमित्यादिना शुष्कमत्स्यमांसयोगावाह । क्षीरेणेत्यादिना घृतम् । घृतं वेत्यादिना घृतं वक्ष्यति । आमलकैश्चतुरङ्गुलवदिति वचनात् आमलकरसयुक्तं यच्चतुरङ्गुलं चतुरङ्गुलकल्पे 'चतुरङ्गुलम्' इत्यादिनोक्तं तस्य विधानमतिदिशति । सुरां वा कारयेत् क्षीर इति स्नुक्क्षीरभावितम् इत्यादिविधिभिः सुरां कुर्य्यात् । घृतं वा पूर्व्ववत् पचेदित्यत्र पूर्व्ववदित्यनेन तिल्वककल्पेऽभिहितविहितघृतद्वयं पूर्व्ववत् कोष्ठकल्केन इत्यादिग्रन्थविहितम् । तद्विधिरेव प्रत्यासन्नत्वादतिदिश्यते ॥ ११ । १२ ॥

---

* घृतं वा पूर्व्ववत् पचेदिति चक्रधृतः पाठः ।

द्वौ शुष्कमत्स्यमांसाभ्यां सुरैका द्वे च सर्पिषी ।
महावृक्षस्य योगास्ते विंशतिः समुदाहृताः ॥ १३ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने
सुधाकल्पो नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

सर्पिषैकः, मांसरसेनैकः, पानकमेकः, प्रेये चैकः, लेहे चैकः, यूषादिभिस्त्रयः, शुष्कमत्स्यमांसाभ्यां द्वौ, द्वे सर्पिषी, एका सुरेति विंशतिरिति ॥ १३ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि ।

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते । अप्राप्ते तु दृढबल-प्रतिसंस्कृत एव च ।
कल्पस्थाने सप्तमे तु दशमाध्याय एव च । सुधाकल्पे वैद्यगङ्गाधरेण
रचिते पुनः । जल्पकल्पतरौ कल्प-स्थाने स्कन्धेऽत्र सप्तमे ।
दशमाध्यायस्नुक्कल्प-शाखेयं दशमी मता ॥ १० ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—सौवीरकेत्यादिभिः संग्रहो व्याकृत एव ॥ १३ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां सुधाकल्पो
नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

एकादशोऽध्यायः ।

अथातः सप्तलाशङ्खिनीकल्पं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

सप्तला चर्म्मसाह्वा च बहुफेनरसा च सा ।
शङ्खिनी तिक्तला चैव यवतिक्ताक्षिपीड़कः ॥
ते गुल्मगरहृद्रोग-कुष्ठशोथोदरादिषु ।
विकारेषूक्ततीक्ष्णत्वाद् योज्ये श्लेष्माधिकेषु च ॥ २ ॥
नातिशुष्कं फलं ग्राह्यं शङ्खिन्या निस्तुषीकृतम् ।
सप्तलायाश्च मूलानि गृहीत्वा भाजने क्षिपेत् ॥ ३ ॥
अक्षमात्रं तयोः पिण्डं प्रसन्नालवणायुतम् ।
हृद्रोगे वातकफजे गुल्मे चैतत् प्रयोजयेत् ॥
पियालपीलुकर्कन्धू-*-कोषाम्राम्लकदाड़िमैः ।
द्राक्षाधनसखर्ज्जुर-बदराम्लपरूषकैः ॥

गङ्गाधरः—अथाहशक्रमात् सप्तलाशङ्खिनीकल्पमाह—अथात इत्यादि । षड्-विरेचनशताश्रितीये यदुक्तम्—एकोनचत्वारिंशत् सप्तलाशङ्खिन्योर्योगाः इति, तत् सप्तलाशङ्खिनीकल्पमेकोनचत्वारिंशद्योगं व्याख्यास्यामः । शेषं पूर्व्ववद् व्याख्येयमिति ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—सप्तलेत्यादि । सप्तला चर्म्मसाह्वा बहुफेनरसा चेति पर्य्यायैरुच्यते । शङ्खिनी तिक्तला यवतिक्ता चाक्षिपीड़क इति च पर्य्यायैरुच्यते । ते इत्यादिना तयोर्गुणकर्म्मणी आह । ते सप्तलाशङ्खिन्यौ । नातीत्यादि । शङ्खिन्या नातिशुष्कं फलं ग्राह्यं फलिनीषूक्तत्वात्, सप्तलायाश्च मूलानि मूलिनीषूक्तत्वात् । गृहीत्वा भाजने क्षिपेत् स्थापयेत् ॥ २ । ३ ॥

गङ्गाधरः—तयोर्योगानाह—अक्षेत्यादि । तयोः सप्तलाशङ्खिन्योरक्षमात्रं पिण्डं प्रसन्नालवणाभ्यां युतं दशानां पियालादीनामन्यतमकषायेण हृद्रोगादौ

चक्रपाणिः—पूर्व्वाध्यायोक्तसम्बन्धादेव सप्तलाशङ्खिनीकल्पोऽभिधीयते । इह चाध्याये ये योगा अभिधीयन्ते ते सप्तलया वा शङ्खिन्या वा उभाभ्यां वा सम्पाद्यन्ते श्यामात्रिवृद्योगवद् ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—ते गुल्मेत्यादि । ते सप्तलाशङ्खिन्यौ ॥ २ । ३ ॥

चक्रपाणिः—अक्षमात्रमित्यादिना कल्कस्य प्रसन्नालवणयुक्तस्य पियालादिकषायेषु षोडश योगा

---

* कोलाम्रातकेति चक्रसम्मतः पाठः ।

मैरेयदधिमण्डाम्लैः सौवीरकतुषोदकैः।
सीध्वा चाप्येष कल्कः स्यात् सुखं शीघ्रविरेचनम् ॥ ४ ॥
तैलं विदारीगन्धाद्यैः पयसि क्वथिते पचेत्।
सप्तलाशङ्खिनीकल्के त्रिवृच्छ्यामार्द्धभागिके।
दधिमण्डेन संनीय सिद्धं तत् पाययेत च ॥
शङ्खिनीचूर्णभागौ द्वौ तिलचूर्णस्य चापरः।
हरीतकीकषायेण तत् तैलं पीड़ितं पिबेत्।
अतसीसर्षपैरण्ड-करञ्जेष्वेष संविधिः ॥ ५ ॥

प्रयोजयेत्। तत्र कोषाम्र ओड़िआम्रः। अम्लदाड़िमस्य कषायेण। बदराम्लमम्लबदरस्य कषायेण। इति कषायैर्दश योगाः। मैरेयेण दधिमण्डेनाम्लेन काञ्जिकेन सौवीरकेण तुषोदकेन सीध्वा चापि सह तयोरक्षमात्रं पिण्डं प्रसन्नालवणायुतं हृद्रोगादिषु प्रयोजयेदिति षट्। इति षोड़श योगाः ॥ ४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तैले षड़ाह—तैलमित्यादि। विदारीगन्धाद्यैः शालपर्ण्यादिभिः पञ्चमूलैः स्वतन्त्रेऽभिहितत्वात्। परतन्त्रोक्तैर्नास्मिंस्तन्त्रे विधातुमर्हति कश्चित् योगः। शालपर्ण्यादिभिः क्वथिते पक्वे पयसि चतुर्गुणे सप्तला शङ्खिनी चैकैकभागा, श्याममूला त्रिवृदरुणमूला त्रिवृत् तयोर्मिलितयोरेकभाग इत्येवं चतुर्णां कल्के तैलपादिके तैलं पचेत्। तत् तैलं दधिमण्डेन सह नीत्वा मेलयित्वा पाययेत्। इत्येको योगस्तैले। शङ्खिनीत्यादि। शङ्खिनीचूर्णस्य द्वौ भागौ, तिलचूर्णस्यैको भागः। मिलितं द्वयं पीड़ितं पीड़नचक्रेण पीड़ितमात्रं सत् तैलं मात्रया हरीतकीकषायेण पिबेदित्यपरस्तैलयोगः। अपरांश्चतुरस्तैलेष्वाह—अतसीत्यादि। एष तिलतैलसंविधिरतस्यादितैलेषु। तद्यथा। अतसीतैलम्।

भवन्ति। अत्र यद्यपि मैरेयैक्षवे न कषायौ, तथापि बहुकषायान्तर्गतत्वात् कषायावेव वक्तव्यौ। संग्रहे कषाया दशषडित्यनेन व्यपदिष्टा आम्रराशिन्यायात्। कषायशब्देन कल्ककषायोऽभिप्रेतः। कर्कन्धूकोलबदरशब्देन त्रिप्रकारबदरग्रहणम् ॥ ४ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—तैलमित्यादिना प्रथमतैलयोगः। त्रिवृच्छ्यामार्द्धभागिके इति सप्तलाशङ्खिनीकल्कयोरर्द्धभागेन त्रिवृच्छ्यामाकल्को देयः। शङ्खिनीत्यादिना पञ्च तैलयोगानाह, एवं षट् तैलयोगा भवन्ति। तैलं तत् पीड़ितमिति शङ्खिनीचूर्णं तिलचूर्णं हरीतकीकषायेण सन्धाय पीडितं तत् तैलं पिबेदिति। अतस्यादिष्वेष संविधिरिति वचनेन तिलस्थानेऽतस्यादीनां प्रयोगं विधत्ते ॥५॥

शङ्खिनीसप्तलासिद्धात् क्षीरात् यदुदियाद्‌ घृतम् ।
कल्कभागे तयोरेव त्रिवृच्छ्यामार्द्धभागिके ।
क्षीरेणालोड्य संपक्वं पिबत् तच्च विरेचनम् ॥ ६ ॥
दन्तीद्रवन्तीकल्पोऽयमजशृङ्ग्यजगन्धयोः ।
क्षीरिणीनीलिनिकयोस्तथैव च करञ्जयोः ॥

यथा—शङ्खिनीचूर्णस्य भागद्वयमतसीचूर्णस्यैकं भागं मेलयित्वा पीड़ितं तैलं हरीतकीकषायेण पिबेत् । तथा सर्षपतैलम् । यथा—शङ्खिनीवीजचूर्णस्य द्वौ भागौ सर्षपचूर्णस्यैकं भागं मेलयित्वा पीड़ितं तैलं मात्रया हरीतकीकषायेण पिबेत् । तथा एरण्डतैलम् । यथा—शङ्खिनीवीजचूर्णस्य भागद्वयमेरण्डवीजचूर्णस्यकं भागं मेलयित्वा पीड़ितं तैलं मात्रया हरीतकीकषायेण पिबेत् । तथा गोकरञ्ज-वीजतैलम् । तद् यथा—शङ्खिनीवीजचूर्णस्य भागद्वयं गोकरञ्जवीजचूर्णस्यैकभागं मेलयित्वा पीड़ितं तैलं मात्रया हरीतकीकषायेण पिबेदिति चत्वारः । इति तैले षड्योगाः ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—अथ सर्पिष्यष्टावाह—शङ्खिनीत्यादि । शङ्खिनीसप्तलाभ्यां पक्व क्षीरं मथित्वा यद् घृतं स्यात् तद् घृतं शङ्खिनीसप्तलयोः कल्के त्रिवृच्छ्यामयोररुण-मूलत्रिवृच्छ्याममूलत्रिवृतोरर्द्धभागिके सप्तलाशङ्खिन्योर्द्वौ भागौ मिलितयोः त्रिवृच्छ्यामयोरेक भाग इति चतुर्णां कल्के घृतपादिके चतुर्गुणेन क्षीरेण संपक्वं पिबेदित्येकः सर्पिषि ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—दन्तीत्यादि । य एष शङ्खिनीसप्तलयोः क्षीरोत्थघृतस्य कल्पोऽज-शृङ्ग्यजगन्धादिषु पञ्चसु वक्ष्यते, सोऽयमेव दन्तीद्रवन्तीकल्पः सर्पिषि बोध्यः । इति प्रसङ्गादुक्तम् । अपरान् घृते योगानाह—अजशृङ्ग्यजगन्धयो-रित्यादिषु ; यथा—शङ्खिनीसप्तलाभ्यां पक्वक्षीरोत्थं घृतं पुनस्तयोरेव सप्तला-शङ्खिन्योः कल्केऽजशृङ्ग्यजगन्धामूलयोर्द्विभागकल्कार्द्धांशकल्के सप्तलाशङ्खिन्योः कल्कस्य द्वौ भागौ अजशृङ्ग्यजगन्धयोर्मिलितयोरेकभाग इति मिलित-चतुर्णां कल्के घृतपादिके चतुर्गुणे क्षीरे साध्यमित्येकः । अपरमाह—क्षीरिणीनीलिनिकयोरिति । शङ्खिनीसप्तलाभ्यां पक्वक्षीरोत्थं घृतं, सप्तला-शङ्खिन्योर्मिलितयोः कल्को द्विभागः, क्षीरिणीनीलिनिकयोर्मिलितयोः कल्क

चक्रपाणिः—शङ्खिनीसप्तलेत्यादि प्रथमं घृतम् । दन्तीद्रवन्तीत्यादिना द्विद्विद्रव्यकल्केन सप्तलाशङ्खिनीकल्कार्द्धेन । अपि च पञ्च घृतयोगा दन्तीद्रवन्त्यादियोगात् । द्रवन्ती दन्तीभेदः ।

मसूरविदलायाश्च प्रत्यक्श्रेण्यास्तथैव च।
द्विभागार्द्धांशकल्केन * तत् साध्यश्च पुनर्घृतम् ॥
सप्तलाशङ्खिनीधात्री-कषाये चापरं घृतम्।
त्रिवृत्कल्पेन सर्पिश्च त्रयो लेहाश्च पूर्व्ववत् ॥ ७ ॥

एकभागः, इत्येवं द्विभागार्द्धांशिके क्षीरिणीनीलिनिकयोः कल्के घृतात् पादिके चतुर्गुणे क्षीरे साध्यमिति द्वितीयः। अपरश्चाह—तथैव च करञ्जयोरिति। शङ्खिनीसप्तलाकल्कपक्वक्षीरोत्थं घृतं, सप्तलाशङ्खिन्योर्मिलितयोर्द्वौ भागौ कल्कौ, गोकरञ्जनाटाकरञ्जयोर्मिलितयोरेकभागः, इत्येवं शङ्खिनीसप्तलाद्विभागार्द्धांशिके करञ्जद्वयकल्के घृतात् पादिके चतुर्गुणे क्षीरे साध्यमिति तृतीयः। अपरश्चाह—मसूरेत्यादि। शङ्खिनीसप्तलाकल्कपक्वक्षीरोत्थं घृतं शङ्खिनीसप्तलयोर्द्वौ भागौ कल्कौ मसूरविदलाया एकभागः कल्क इत्येवं शङ्खिनीसप्तलयोर्द्विभागार्द्धांशिके मसूरविदलाकल्के घृतात् पादिके चतुर्गुण क्षीरे साध्यमिति चतुर्थः। अपरश्चाह—प्रत्यक्श्रेण्यास्तथैव चेति। शङ्खिनीसप्तलाकल्कपक्वक्षीरोत्थं घृतं सप्तलाशङ्खिन्योः कल्को मिलितयोर्द्विभागः प्रत्यक्श्रेण्याः कल्क एकभाग इत्येवं सप्तलाशङ्खिन्योर्द्विभागार्द्धांशिके प्रत्यक्श्रेण्याः कल्के घृतपादिके चतुर्गुणक्षीरे साध्यमिति पञ्चमः। प्रत्यक्श्रेणी द्रवन्ती। पूर्व्वेण सह षट्। अपरश्चाह—सप्तलेत्यादि। सप्तलादीनां त्रयाणां कषाये चतुर्गुणे घृतं पचेदित्यपरं सप्तमं घृतम्। अष्टमश्चाह—त्रिवृत्कल्पेनेत्यादि। त्रिवृताकल्पेनापरं सर्पिः पचेत्। तद् यथा। शङ्खिनीं सप्तलां पादिकीं कल्कीकृत्याम्लफलादिरसे समे त्रिगुणे च जले घृतं पक्त्वा पिबेदित्यष्टमं घृतम्। इत्यष्टौ योगाः सर्पिषि। त्रयो लेहाश्च पूर्व्ववदिति त्रिवृत्कल्पवत्। तद् यथा—शङ्खिनीसप्तलाकषायेण तयोः कल्कं समशर्करं लेहं पचेत्, तस्य पाणितलं लिह्यादित्येकः। शर्करां जले द्रवीकृत्य पचेत्, तन्तुलीभूते शङ्खिनीसप्तलाचूर्णं तत्समं त्वक्पत्रमरिचचूर्णं प्रक्षिपेत्, शीते मधु दत्त्वा तं लेहमीश्वराणां विरेचनं पिबेदिति द्वितीयः। तृतीयश्च यथा—इक्षुद्राक्षापीलुपरूषकाणां रसं प्रत्येकं कुडवं सितोपलायाः पलं पक्त्वा

अजशृङ्गी विषाणी। क्षीरिणी दुग्धिका। मसूरविदला श्यामलता। प्रत्यक्पर्णी मूषिकपर्णी। विदङ्गार्द्धांशकल्केनेति दन्त्यादिद्विवर्गार्द्धभागिकेन कल्केन। शङ्खिनीत्यादिना सप्तमं घृतम्।

---

* विदङ्गार्द्धांशकल्केनेति चक्रधृतः पाठः।

सुराकम्पिल्लके योगाः कार्य्या लोध्रवदेव च ।
दन्तीद्रवन्त्योः कल्पेन सौवीरकतुषोदके ।
अजगन्धाजश्रृङ्गयोश्च कार्य्ये स्यातां विरेचने ॥ ८ ॥

तत्र श्लोकौ ।

कषायादौ दश षट् च षट् तैलेऽष्टौ च सर्पिषि ।
पञ्च मद्ये त्रयो लेहा योगाः कम्पिल्लके तथा ॥

तन्तुलीभूतेऽवतारिते शीते क्षौद्रात् कुड़वार्द्धं दत्त्वा मिश्रयेत् । तं लेहं शङ्खिनी-सप्तलाचूर्णेन मेलयित्वा मात्रया योजयेदिति त्रयो लेहाः ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—अथ मद्ये पञ्च योगानाह—सुरेत्यादि । लोध्रकल्पे यथा सुरा त्वेका । तद्यथा—सुरां सप्तलाशङ्खिनीकषायेण तुल्यां पक्षस्थितां जातां पिबेदित्येका सुरा । कम्पिल्लके चैकमाह—कम्पिल्लके लोध्रवदिति । तद्यथा—सप्तलाशङ्खिनीकषायेण दशकृत्वः सुभावितां सप्तलाशङ्खिनीचूर्णं-मात्रां कम्पिल्लककषायेण पुनः पिबेदिति कम्पिल्लके त्वेक एव । दन्तीद्रवन्त्यो-रित्यादि । दन्तीद्रवन्त्योरित्यादिना चत्वारि मद्ययोगात् । दन्तीद्रवन्ती-कल्पेन अजगन्धाजश्रृङ्गयोः कल्केन सौवीरकञ्च तुषोदकञ्च कार्य्यमिति चत्वारि । तद्यथा—अजगन्धायाः कषाये चतुर्गुणे निस्तुषयवान् दरदलितान् समसप्तलाशङ्खिनीकल्कान् प्रक्षिप्य स्थापयेदिति सौवीरकम् । एवं सतुष-यवान् प्रक्षिप्य तुषोदकं कार्य्यम् । एवमजश्रृङ्गयाश्च कषाये सौवीरकं तुषोदकञ्च कार्य्यमिति चत्वारो मद्ययोगाः । पूर्व्वोक्तसुरया सह पञ्च मद्ये योगाः । इत्येकोनचत्वारिंशद् योगाः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—एतदुपसंहारश्लोकावाह—तत्र श्लोकाविति । कषायादौ दशे-अत्र त्वधिकृतत्वात् सप्तलाशङ्खिन्योश्च द्विगुणैकः कषायोऽभिधीयते । लोध्रवदिति लोध्रकल्पवदिति । लोध्रकल्पे यथा त्रयो लेहाः चतुरङ्गुलकल्पेन इत्यादिनोक्ताः, तेन लोध्रस्थाने सप्तला-शङ्खिनीयोगः कर्त्तव्यः । तथा सुरायोगः कम्पिल्लयोगश्च लोध्रवदिति, अत्रापि लोध्रस्थाने सप्तलाशङ्खिनीप्रक्षेपः कर्त्तव्यः । दन्तीद्रवन्त्योरित्यादिना साधनचतुष्टयमाह । एतत् साधन-चतुष्टयं पूर्व्वसुरायोगेन समं पञ्च मद्य इति वचनेन संग्रहगृहीतं सौवीरकादीनाञ्च मद्यशब्देनाभि-धानमिहासुतत्वसामान्याज्ज्ञेयम् । दन्तीद्रवन्त्योः कल्पेनेति अनागतावेक्षणेन दन्तीद्रवन्तीकल्पे सौवीरकतुषोदके ये वक्ष्ये, तद् विधानमिहाप्यतिदिशति । तत्र अजगन्धाकषायेण सौवीरक-तुषोदके इति वक्तव्यम्, तेनेहापि अजगन्धाकषाययुक्तसप्तलाशङ्खिन्योः सौवीरकतुषोदके कर्त्तव्ये ।

सप्तलाशङ्खिनीकल्पे त्रिंशदुक्ता नवाधिकाः।
योगाः सिद्धाः समस्तानामेकशोऽपि च ते हिताः ॥ ९ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने सप्तला-
शङ्खिनीकल्पो नाम एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

त्यादि। कषायादौ दश योगाः। मैरेयादौ षट्। तैले षट्। सर्पिषि अष्टौ। मद्ये पञ्च। लेहास्त्रयः। कम्पिल्लके त्वेकः। इति नवाधिकास्त्रिंशद् योगा उक्ताः ॥९॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च।
कल्पस्थाने सप्तमे तदेकादशाध्यायेऽत्र तु। सप्तलाशङ्खिनीकल्पे वैद्य-
गङ्गाधरेण तु। कृते जल्पकल्पतरौ कल्पस्थाने तु सप्तमे। स्कन्धे
एकादशाध्याय-जल्पशाखा समापिता ॥ ११ ॥

अत्र 'तथा दन्तीद्रवन्त्योश्च कषायेणाजगन्धायाः। गौडः काश्मर्योऽजश्रृङ्गया वा रसैः सुखविरेचनः ॥' इत्यनेनोक्तस्य गौडारिष्टस्य दन्तीद्रवन्तीकल्पोक्तस्य विधानमतिदिशति ॥ ६—८ ॥

चक्रपाणिः—कषाया इत्यादिसंग्रहो व्याकृतः ॥ ९ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां सप्तलाशङ्खिनीकल्पो नाम
एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

द्वादशोऽध्यायः ।

अथातो दन्तीद्रवन्तीकल्पं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

दन्त्युदुम्बरपर्णी च निकुम्भोऽथ मुकूलकः ।
द्रवन्ती नामतश्चित्रा न्यग्रोधी मूषिकाह्वया ॥
तथा मूषिकपर्णी चाप्युपचित्रा च शम्बरी ।
प्रत्यक्श्रेणी सुतश्रेणी दन्ती रण्डा च कीर्त्तिता ॥
तयोर्मूलानि संगृह्य बहलानि स्थिराणि च ।
दन्तिदन्तप्रकाराणि श्यावताम्राणि बुद्धिमान् ॥
पिप्पलीमधुलिप्तानि स्वेदयेन्मृत्कुशान्तरे ।
शोषयेदातपेऽर्काग्न्यो-*-र्हता ह्येषां विकाशिता ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशक्रमाद् दन्तीद्रवन्तीकल्पमाह—अथात इत्यादि । षड्विरेचनशताश्रितीये यदुक्तम्—अष्टचत्वारिंशद् दन्तीद्रवन्त्योरिति, तदष्टचत्वारिंशद्योगं दन्तीद्रवन्तीकल्पं व्याख्यास्यामः । शेषं पूर्व्ववद्व्याख्येयमिति ॥१॥

गङ्गाधरः—तयोः पर्य्यायमाह—दन्तीत्यादि । दन्ती चोडुम्बरपर्णी च निकुम्भश्च मुकूलकश्चेति पर्य्यायैर्दन्तीनामौषधिरुच्यते । द्रवन्तीनाम चौषधिः पुनर्द्रवन्ती च चित्रा च न्यग्रोधी च मूषिका च मूषिकपर्णी चोपचित्रा च शम्बरी च प्रत्यक्श्रेणी च सुतश्रेणी च दन्ती च रण्डा चेति पर्य्यायैरुच्यते। तयोरित्यादि । दन्तिदन्तप्रकाराणि हस्तिदन्तप्रकाराणि मूलानीत्यतो नागदन्तीत्युच्यते, बहलानि घनानि, तानि मूलानि पिप्पलीकल्केन मधुना मिश्रितेन लिप्तानि कुशैरावेष्ट्य मृत्तिकाभिः लिप्त्वा वह्निना स्वेदयेत् । स्विन्नानि जलेन धौतानि

चक्रपाणिः—पारिशेष्यात् दन्तीद्रवन्तीकल्पोऽभिधीयते । दन्तीद्रवन्त्योरपि तयोः पर्य्यायामाह । स्थिराणीति सारभूतानि । बहलानीति घनत्वक्कानि । हस्तिदन्तप्रकाराणीति अत्यन्तपूर्व्वोपचितानि । श्यावताम्राणीति यथाक्रमेण दन्त्याः श्यावानि द्रवन्त्यास्ताम्राणि । मृत्कुशान्तरे इति पिप्पलीमधुकल्काभ्यां परिलिप्य कुशैः परिवेष्ट्य ततो मृदावलिप्तानि स्वेदयेत् । अग्निस्वेदातपशोषणफलमाह—अग्न्यर्कौ हतो ह्येषां विकाशितामिति दन्तीद्रवन्तीमूलानां

---

* अग्न्यर्कौ हतो ह्येषां विकाशितामिति चक्रसम्मतः पाठः ।

तीक्ष्णोष्णान्याशुकारीणि विकाशीनि गुरूणि च।
विलापयन्ति दोषौ द्वौ मारुतं कोपयन्ति च ॥ ३ ॥
दधितक्रसुरामण्डैः पिण्डमक्षसमं तयोः।
पियालकोलबदर-पीलुसीधुभिरेव च ॥
पिबेद् गुल्मोदरी दोषैरभिखिन्नश्च यो नरः।
गोमृगाजरसैः पाण्डु-क्रिमिकुष्ठो भगन्दरी ॥ ४ ॥
तयोः कल्के कषाये च दशमूलरसायुते।
विसर्पालजीकक्षासु दाहे च विपचेद् घृतम् ॥

कृत्वातपे शोषयेत्। किमर्थमित्यत आह—एषां मूलानां विकाशिताग्निसूर्य्यहता स्यादित्यर्थं तथा कुर्य्यात् ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—गुणानाह—तीक्ष्णेत्यादि। दोषौ द्वौ पित्तकफौ। मारुतं यत् कोपयन्ति तद् द्रव्यान्तरयोगात् सर्व्वरोगान् घ्नन्ति ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—योगानाह—दधीत्यादि। तयोर्दन्तीद्रवन्त्योरन्यतरस्या मूलपिण्डमक्षसमं दध्यादित्रयान्यतमेन गुल्मादिषु पिबेदिति त्रयः। पियालादीनामन्यतमेन क्काथेन सीधुना वा पिबेदिति पञ्चेत्यष्टौ। गोमृगेत्यादि। पाण्ड्वाद्यामयी गोरसमृगमांसरसच्छागमांसरसानामन्यतमेन पिबेत्। गोरसः पयः। इति त्रयः ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—तयोरित्यादि। तयोर्दन्तीद्रवन्त्योरन्यतरस्या मूलस्य कल्के घृतात् पादिके, कषाये च तयोर्घृताच्च द्विगुणे, दशमूलरसे च द्विगुणे घृतं

विकाशितालक्षणं गुणं स्वेदोपशोषणाभ्यामग्न्यर्कौ हतः। तेन नातिदोषाणि दन्तीद्रवन्तीमूलानि स्युरिति भावः ॥ १। २ ॥

चक्रपाणिः—तीक्ष्णोष्णानीत्यादिना तेषां गुणकथनम्। दोषौ द्वाविति पित्तश्लेष्माणौ ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—दधीत्यादिना सप्त भेदद्रव्यैः सप्त प्रयोगानाह। शीधुशब्दः पियालादिभिश्चतुर्भिः पृथक् सम्बध्यते। अभिखिन्न इत्याक्रान्तः। गोमृगाजरसैरित्यत्रापि पिण्डमक्षसमं तयोरित्यनुवर्त्तते। अत्रापि गवादिरसैस्त्रिभिस्त्रयः प्रयोगा भवन्ति ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—तयोरित्यादिना त्रीन् स्नेहयोगानाह। अनयोः कल्ककषाये च दशमूलरस-

तैलं मेहे च गुल्मे च सोदावर्त्तकफानिले ।
चतुःस्नेहं शकृच्छुक्र-वातसङ्गानिलार्त्तिषु ॥ ५ ॥
रसे दन्त्यजश्रृङ्ग्योश्च गुड़क्षौद्रघृतान्वितः ।
लेहः सिद्धो विरेकार्थे देयः सन्तापदाहनुत् * ।
पित्तज्वरे वाततर्षे स्यात् स एवाजगन्धया ॥
मूलं दन्तीद्रवन्त्योश्च पचेदामलकीरसे ।
त्रींस्तु तस्य कषायस्य भागौ द्वौ फाणितस्य च ।
तप्ते सर्पिषि तैले वा भर्ज्जयेत् तत्र चावपेत् ॥

निपचेत्, विसर्पादौ पिबेत् । एवं प्रकारेण तैलं मेहादिषु पचेत् । तद् यथा—दन्तीद्रवन्त्योर्मूलस्य कल्कः पादिकः कषायो द्विगुणो दशमूलकषायो द्विगुणः, तेन तैलं पक्त्वा मात्रया तत् तैलं पिबेत् । शकृदाद्यर्त्तिषु चतुःस्नेहं पक्त्वानेन प्रकारेण पिबेत् । तद् यथा—घृतादिचतुःस्नेहं समभागेन प्रस्थं प्रत्येकमेककशरावम्, दन्तीद्रवन्त्योरन्यतरस्या मूलस्य कल्कः पादिकः, तत्-कषायश्च द्विगुणः, दशमूलकषायाढ द्विगुणः । इति स्नेहे त्रय इति चतुर्द्दश ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—अथ लेहानाह—रस इत्यादि । दन्त्यजश्रृङ्ग्योर्दन्त्या मूलस्य मेषश्रृङ्ग्या मूलस्य मिलितयोः कषायं गुड़घृतयुक्तं पक्त्वा तन्तुलीभूतमवतार्य्य शीते तत्र क्षौद्रं दत्त्वा लेहः सिद्ध इत्येकः । पित्तेत्यादि । पित्तज्वरादौ स एव लेहोऽजगन्धया कार्य्यः । तद् यथा—अजगन्धा यमानी तस्या मूलं दन्तीमूलञ्च जलेऽष्टगुणे पक्त्वा रसे पादशेषे कृते तत्र गुड़ं पादिकं घृतञ्च दत्त्वा पचेत्, लहीभूत-मवतार्य्य शीते मधु दत्त्वा लेहं सिद्धं लहयेदित्यपरो लेहः । चतुरोऽपरलेहानाह—मूलमित्यादि । आमलकीरसेऽष्टगुण दन्तीद्रवन्त्योर्मूलं पचेत् । पादशिष्टस्य तस्य कषायस्य त्रीन् भागान् फाणितस्य च द्वौ भागौ मेलयित्वा तप्ते घृते तैले वा

तुल्यभागेन घृतं पचेत् विसर्पादिषु । तैलं पूर्ववन्मेहादिषु । चतुःस्नेहस्तु शकृच्छुक्र-वातसङ्गादिषु ॥ ५ ॥

चक्रपाणिः—रस इत्यादिना एको लेहः । वाततर्षं इत्यादिना द्वितीयः । स एवाजगन्धये-त्यनेन पूर्व्वोक्तो लेह एवाजश्रृङ्गीस्थानेऽजगन्धादानं विशिष्टं ख्यापयति । मूलं दन्तीत्यादिना

* दाहसन्तापमेहनुदिति पाठान्तरम् ।

कल्कं दन्तीद्रवन्त्योश्च श्यामादीनाञ्च भागशः।
तं सिद्धं पाययेल्लेहं सुखं तेन विरिच्यते ॥
रसे च दशमूलस्य तथा वभीतके रसे।
हरीतकीरसे चैव लेहानेवं पचेद्भिषक् ॥ ६ ॥
तयोर्विल्वसमं चूर्णं तद्रसेनव भावितम्।
अस्पृष्टविषि वातोत्थ-गुल्मे चाम्लयुतं हितम् ॥ ७ ॥

भर्ज्जयेत्। तत्र तप्ते दन्तीद्रवन्त्योः श्यामादीनामपामार्गतण्डुलीयोक्तानां त्रिवृता-त्रिफलानीलिनीसप्तलावचाकम्पिल्लकगवाक्षीक्षीरिण्युदकीर्य्यापीलवारग्वधद्राक्षा-निचूलानां पञ्चदशानां दन्ती द्रवन्ती चेत्येषां सप्तदशानां कल्कं भागशः पृथक् पृथक् समं मिलित्वा क्वाथफाणिततायाः पादिकमावपेत्। तं सिद्धं लेहं पाययेदिति चैकः। रसे चेत्यादि। दशमूलस्य रसेऽष्टगुणे दन्तीद्रवन्त्योर्मूलं पक्त्वा पादशिष्टस्य तस्य कषायस्य भागत्रये फाणितस्य भागद्वये तप्ते घृते तले वा भर्ज्जिते दन्तीद्रवन्त्योः श्यामादीनाञ्च पूर्व्ववत् कल्कमावपेत्। तं सिद्धं लेहं पाययेदित्येकः। तथा वैभीतके रसेऽष्टगुणे दन्तीद्रवन्त्योर्मूलं पक्त्वा पाद-शिष्टस्य तस्य कषायस्य भागत्रयं फाणितस्य भागद्वयं घृते तैले वा भर्ज्जितं तत्र दन्तीद्रवन्त्योः श्यामादीनाञ्च कल्कं पूर्व्ववदावपेत्। तं लेहं सिद्धं पाययेत्। इत्येकः। एवं हरीतकीरसे दन्तीद्रवन्त्योर्मूलमष्टगुणे पक्त्वा पादशिष्टस्य तस्य कषायस्य भागत्रयं फाणितस्य भागद्वयं मेलयित्वा घृते तैले वा भर्ज्जितं तत्र दन्तीद्रवन्त्योः श्यामादीनाञ्च कल्कं पूर्व्ववदावपेत्। सिद्धं तं लेहं पाययेत्। इत्येकः। इति पञ्च लेहा इति विंशतिः ॥ ६ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तयोरित्यादि। तयोर्दन्तीद्रवन्त्योर्मूलयोर्विल्वसमं पलमात्रं चूर्णं दन्तीद्रवन्तीमूलक्वाथेनव भावितमम्लयुतं पिबेत्। अस्पृष्टविषि बद्धपुरीषे। इत्येकश्चूर्णं ॥ ७ ॥

तृतीयो लेहः। भागश इति प्रत्येकभागग्रहणेन। एवमेतदन्तैः प्रयोगैराद्यषोड़शको भवेत्। रसे चेत्यादौ एवमित्यनेन पूर्व्वोक्तलेहत्रयमतिदिशति। तयोरित्यादिकश्चतुर्थः तयोरिति दन्ती-द्रवन्तीमूलयोः। अस्पृष्ट इति विबद्धे ॥ ६। ७ ॥

पाटयित्वेक्षुकाण्डं वा कल्केनालिप्य चान्तरा।
स्वेदयित्वा ततः खादेत् सुखं तेन विरिच्यते ॥ ८ ॥
मूलं दन्तीद्रवन्त्योश्च सह मुद्गैर्विपाचयेत्।
लावतित्तिरिमांसैश्च * रसास्ते स्युर्विरेचनाः ॥ ९ ॥
तयोर्वापि कषायेण यवागूं जाङ्गलं रसम्।
माषयूषांश्च संस्कृत्य दद्यात् तैश्च विरिच्यते ॥ १० ॥
तत्कषायात् त्रयो भागा द्वौ सितायास्तथैव च।
एको गोधूमचूर्णानां कार्य्या चोत्कारिका शुभा ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—पाटयित्वेत्यादि। इक्षुकाण्डं द्विधा पाटयित्वा तदभ्यन्तरे दन्तीद्रवन्त्योर्मूलकल्केन लिप्त्वा पुनरिक्षुकाण्डभागद्वयं योजयित्वा कुशेन वद्धा मृदालिप्याग्निना स्वेदयेत्, ततस्तदिक्षुकाण्डं खादेदिति चैकः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—मूलमित्यादि। दन्तीद्रवन्त्योर्मूलं तत्समैर्मुद्गैः सह जलेन पचेत्, स एको मुद्गरसः। लावमांसेन सह तयोर्मूलं पचेदिति चापरो रस एकः। तित्तिरिमांसेन सह तयोर्मूलं पचेदित्यपरो रस एकः। इति मुद्गादिरसैं त्रयः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—तयोर्वापीत्यादि। तयोर्दन्तीद्रवन्त्योर्मूलस्य कषायेण यवागूं पक्त्वा घृतादिषु संस्कृत्य दद्यात्, अथवा तेन कषायेण जाङ्गलमांसरसं पक्त्वा संस्कृत्य दद्यात्, अथवा तेन कषायेण माषयूषांश्च पक्त्वा संस्कृत्य दद्यात्, तैर्विरिच्यते। इति त्रयो योगाः ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—तत्कषायादित्यादि। तयोर्दन्तीद्रवन्त्योर्मूलस्य कषायात् त्रयः

चक्रपाणिः—पाटयित्वेत्यादिः पञ्चमः। कल्केनालिप्य चान्तरेति दन्तीद्रवन्तीकल्केन पाटितेक्षुकाण्डमध्ये आलिप्य ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—मूलं दन्तीत्यादिनाष्टौ कृताकृतरसानाह। अत्र लावदर्त्तीरकादयः—‘लावंवर्त्तीरकश्चैव वार्त्तीकः सकपिञ्जलः। चकोरश्चोपचक्रश्च कुक्कुभा रक्तवर्त्तकः ॥’ इति अष्टावुक्ताः। तेषां प्रत्येकयोगादष्टौ रसा भवन्ति। तयोर्वापीत्यादिना यवागूयोगं जाङ्गलरसयोगं माषयूषयोगञ्चाह। एवमेते द्रवपूर्व्वयोगैर्मिलित्वा द्वितीयः षोड़शको भवेत् ॥ ९ । १० ॥

चक्रपाणिः—तत्कषायादित्यादिना कषाययोगं मोदकयोगञ्चाह। कषायादपि दन्तीद्रवन्ती-

---

* लावचर्त्तीरकाणाञ्च इति चक्रधृतः पाठः।

मोदको वास्य कल्पेन कार्य्यस्तच्च विरेचनम्।
तयोर्वापि कषायेण मद्यमस्योपकल्पयेत्॥ १२॥
दन्तीकषायेणालोड्य दन्तीतैलेन साधितान्।
गुड़लावणिकान् भक्ष्यान् विविधान् भक्षयेन्नरः॥ १३॥
दन्तीद्रवन्तीमरिचं यमानीमुपकुञ्चिकाम्।
नागरं हेमदुग्धञ्च चित्रकञ्चेति चूर्णितम्॥
सप्ताहं भावयेन्मूत्रे गवां पाणितलं ततः।
पिबेद्‌ घृतेन चूर्णन्तु विरिक्तश्चापि तर्पणम्॥
सर्व्वरोगहरं मुख्यं सर्व्वेष्वृतुषु यौगिकम्।
चूर्णं तदनपायित्वाद्‌ बालवृद्धेषु पूजितम्॥
दुर्भक्ताजीर्णपार्श्वार्त्ति-गुल्मप्लीहोदरेषु च।
गण्डमालास्ववाते च पाण्डुरोगे च शस्यते॥ १४॥

भागाः सिताया द्वौ भागौ गोधूमचूर्णानामेका भाग इत्येतत् सर्व्वमेकीकृत्य पक्त्वा उत्कारिका कार्य्या। इत्येकः॥ ११॥

गङ्गाधरः—मोदक इत्यादि। मोदको वास्य कल्पेन कार्य्यः। तद्‌यथा—तत्कषायात् त्रयो भागाः सिताया द्वौ भागौ गोधूमचूर्णस्यैको भागः, एतत् सर्व्वमेकीकृत्य पक्त्वा मोदकः कार्य्य इत्येकः। तयोरित्यादि। तयोर्दन्ती-द्रवन्तीमूलयोः कषायेण मद्यमुपकल्पयेत्। तद्‌ यथा—दन्तीद्रवन्त्योर्मूलं कुट्टयित्वा सुरामण्डे स्थापयेत्, जातं तदासुतं पिबेत्। इत्येकः॥ १२॥

गङ्गाधरः—दन्तीकषायेणेत्यादि। दन्तीमूलकषायेण मर्दितान् दन्तीतैलेन साधितान् गुड़लावणिकान् गुड़लवणयुक्तान् पूपपिष्टकादीन् भक्ष्यांश्च विविधान् भक्षयेत्। इत्येकः॥ १३॥

गङ्गाधरः—दन्तीत्यादि। यमानीमूलं हेमदुग्धं यज्ञोडुम्बरम्। दन्त्यादीनां मूलं चूर्णितं गवां मूत्रे सप्ताहं भावयेत्। ततः पाणितलं कर्षं घृतेन पिबेत्। इत्येकः॥ १४॥

पलं चित्रकदन्त्योश्च हरीतक्याश्च विंशतिः।
त्रिवृत्पिप्पलिकर्षौ द्वौ गुड़स्याष्टपलेन तु॥
विनीय मोदकान् कुर्य्याद्दशैकं भक्षयेत् तु तम्।
उष्णाम्बु च पिबेच्चानु दशमे दशमेऽह्नि वा॥
एते निष्परिहाराः स्युः सर्व्वरोगनिवर्हणाः।
विरेचनं पित्तकासे पाण्डुरोगे च शस्यते।
ग्रहणीपाण्डुरोगार्शःकण्डूकोठानिलापहाः॥ १५॥
दन्तीद्विपलनिर्य्यूहो द्राक्षार्द्धप्रस्थसंयुतः।
दन्तीकल्कः समगुड़ः शीतवारासुतं पिबेत्।
विरेचनं मुख्यतमं कामलापहमुत्तमम्॥ १६॥
श्यामा दन्ती रसो गौड़ः पिप्पलीफलचित्रकैः।
लिप्तेऽरिष्टोऽनलश्लेष्म-क्रिमिपाण्डूदरापहः॥

गङ्गाधरः—पलमित्यादि। चित्रकस्य पलं दन्त्याः पलम्, हरीतक्या आकृति मानात् विंशतिर्गुड़काः, त्रिवृताकर्षः पिप्पलीकर्षश्च, सर्व्वं गुड़स्याष्टपलेन विनीय पक्त्वा मोदकान् दश कुर्य्यात्, तत एकं मोदकं तं भक्षयेदित्येकः॥१५॥

गङ्गाधरः—दन्तीत्यादि। दन्तीमूलस्य द्विपलस्याष्टगुणे जल पक्त्वा पादशेषनिर्य्यूहो द्राक्षाया अर्द्धप्रस्थनिर्य्यूहयुतः, दन्तीकल्कस्य द्विपलस्य समगुड़ः, तत् सर्व्वं भाजने स्थापयेत्, काले जातमासुतं पिबेदित्येकः॥ १६॥

गङ्गाधरः—श्यामेत्यादि। श्यामात्रिवृत्दन्तीमूलं गौड़ो रसोऽर्द्धावर्त्तित गुड़ः, पिप्पलीमदनफलचित्रकः कल्कैर्लिप्ते भाजने तत् सर्व्वं स्थापयेत्,

मर्थमिति तृतीयः। दन्तीत्यादिना भक्ष्ययोगश्चतुर्थः। दन्तीद्रवन्तीमरिचमित्यादिकः पञ्चमः। हेमदुग्धा स्वर्णक्षीरी। चूर्णन्त्वित्यन्तं पिबेदिति सम्बन्धः॥ ११—१४॥

चक्रपाणिः—चित्रकेत्यादिकः षष्ठः। हरीतक्याश्च विंशतिरित्याकृतिमानेन। अयं योगस्तन्त्रा-न्तरेऽगस्त्यमोदक इति ख्यातः। दन्तीद्विपलेत्यादिकः सप्तमः। अत्र दन्तीद्विपलक्वाथार्द्धप्रस्थे

तथा दन्तीद्रवन्त्योश्च कषाये साजगन्धयोः।
गौडः कार्य्योऽजशृङ्ग्या वा रसैः सुखविरेचनम् ॥ १७ ॥
तच्चूर्णक्वाथमाषाम्बु-किण्वतोयसुरोद्भवा।
मदिरा कफगुल्माल्प-वह्निपार्श्वकटीग्रहे ॥ १८ ॥
अजगन्धाकषायेण सौवीरकतुषोदके।
सुराकम्पिल्लके योगो लोध्रवच्च तयोः स्मृतः ॥ १९ ॥

काले जात एवारिष्ट इत्येकः। तथेत्यादि। अजगन्धा यमानी, तस्या मूलेन सहितयोर्दन्तीद्रवन्तीमूलयोः कषाये गौड़ो रसोऽर्द्धावर्त्तितगुड़ एकीकृत्य भाजने स्थाप्य, काले जातोऽरिष्टः कार्य्य इत्येकः। अजशृङ्ग्या वेति। अजशृङ्गी विषाणिका तस्या रसैः क्वाथैर्वा दन्तीद्रवन्त्योः कषाये गौड़ो रसो भाजने स्थाप्यः, काले जातोऽरिष्टः कार्य्यः। इत्येकः ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—तच्चूर्णेत्यादि। दन्तीद्रवन्तीमूलस्य चूर्णः क्वाथः माषकलाय-क्वाथः किण्वस्य सुराकिट्टस्य तोयं जलं सुरा चेति सर्व्वं भाजने स्थाप्यम्, काले जाता मदिरा कफगुल्मादिषु हिता। इत्येकः ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—अजगन्धेत्यादि। अजगन्धा यमानी तस्या मूलकषायेण दन्तीद्रवन्त्योर्मूलकल्कं कुट्टितनिस्तुषयवतुल्यं मेलयित्वा स्थापयेत्, काले जातं सौवीरकं स्यादित्येकः। अजगन्धाकषायेण यमानीमूलकषायेण दन्ती-द्रवन्त्योर्मूलकल्कं सतुषकुट्टितयवतुल्यमेकीकृत्य भाजने स्थापयेत्, काल जातं तुषोदकं स्यादित्येकः। सुरेत्यादि। लोध्रकल्पवच्च सुरायोगः कम्पिल्लक-योगः कार्य्यः। तद्यथा। तयोर्दन्तीद्रवन्त्योः शुष्कं चूर्णं कृत्वा सुरामण्डेन संयोज्य पाणितलं पिबेदिति सुरायोग एकः। अथ कम्पिल्लकयोगः। दन्ती-

क्वाथः कर्त्तव्यः। दन्तीकल्कमित्यादिकोऽष्टमः। श्यामेत्यादिको नवमः। गौड़ इति गुड़प्रकृतिकः। लिप्त इत्यस्य घट इति शेषः। तथा दन्तीद्रवन्त्योश्चेत्यादिको दशमः। तथेत्यनेन पूर्व्वयोगोक्त-पिप्पल्यादिघटावलेप अतिदिश्यते। अजशृङ्ग्या वेत्यादिक एकादश। तथा अजशृङ्ग्या वा दन्ती-द्रवन्त्योः कषाये गौड़ोऽरिष्टः कार्य्य इति सम्बन्धः ॥ १५—१७ ॥

चक्रपाणिः—तच्चूर्णेत्यादिको द्वादशः। अत्र तयोर्दन्तीद्रवन्त्योश्चूर्णक्वाथाभ्यां तथा माषाम्बुना किण्वकरणपूर्व्वकं या सुरा कृता तत्सुरोद्भवा मदिरा कर्त्तव्येति वाक्यार्थः। अजगन्धेत्यादिना अपरं योगद्वयमाह—लोध्रवच्च तयोरिति। यथा लोध्रकल्पेषु सुरालोध्रकषायेण इत्यादिना

तत्र श्लोकाः ।

दध्यादिषु त्रयः पञ्च पियालाद्यैस्त्रयो रसैः ।
स्नेहेषु च त्रयो लेहाः षट् चूर्णो त्वेक एव च ॥
इक्ष्वावेकस्तथा मुद्ग-मांसानाञ्च रसास्त्रयः ।
यवाग्वादौ त्रयश्चैक उक्त उत्कारिकाविधौ ॥
एकश्च मोदके मद्ये चैकस्तत्क्वाथतैलके ।
चूर्णमेकं पुनश्चैको मोदकः पञ्च चासवे ॥

द्रवन्तीमूलकषायेण दशकृत्वः सुभावितं दन्तीद्रवन्तीमूलस्य चूर्णं पुनः कम्पिल्लककषायेण दशकृत्वः सुभावितं ततः पुनः पिबेदित्येकः। इति त्रयस्त्रिंशद् योगाः। सप्तलाशङ्खिनीकल्पे पञ्च योगा उक्ताः दन्तीद्रवन्तीकल्पोऽयमित्यादिना। तद् यथा—दन्तीद्रवन्तीसंपकात् क्षीराद् यदुदियात् घृतम्। तयोरेव कल्कभागावजश्रृङ्ग्यजगन्धयोः। क्षीरिणीनीलिनिकयोस्तथैव च करञ्जयोः। मसूरविदलायाश्च प्रत्यक्श्रेण्यास्तथैव च। द्विभागार्द्धांशकल्केन क्षीरेणालोड्य संपचेदिति। तद् यथा—दन्तीद्रवन्तीपकक्षीरोत्थं घृतं तयोर्दन्तीद्रवन्तीमूलयोर्द्वौ भागौ अजश्रृङ्ग्यजगन्धयोर्द्वयोरेकभाग इत्येवं दन्तीद्रवन्त्योः द्विभागार्द्धांशकल्केन चतुर्गुणेन क्षीरेण संपचेदित्येको घृते। तथा तथाविधक्षीरोत्थं घृतं दन्तीद्रवन्तीकल्कस्य द्वौ भागौ क्षीरिणीमूलनीलिनीमूलयोर्द्वयोरेकभागकल्कं दत्त्वा चतुर्गुणे क्षीरे पचेत्। इत्येकः। तथा करञ्जयोरिति, तथाविधक्षीरोत्थं घृतं दन्तीद्रवन्तीकल्कस्य द्वौ भागौ गोकरञ्जनाटाकरञ्जयोर्द्वयोरेकभागं कल्कं दत्त्वा चतुर्गुणे क्षीरे पचेत्। इत्येकः। एवं तथाविधक्षीरोत्थं घृतं दन्तीद्रवन्तीकल्कस्य द्वौ भागौ, मसूरविदलाया एकं भागं कल्कं दत्त्वा चतुर्गुणे क्षीरे पचेत्। इत्येकः। एवं तथाविधक्षीरोत्थं घृतं दन्तीद्रवन्तीकल्कस्य द्वौ भागौ प्रत्यक्श्रेण्या द्रवन्त्या मूलं पुनरेकभागं कल्कं दत्त्वा चतुर्गुणे क्षीरे पचेत्। इत्येकः। इति घृते पञ्च योगाः। इति दन्तीद्रवन्त्योरष्टचत्वारिंशद् योगाः ॥१९॥

गङ्गाधरः—तदुपसंहारश्लोकाः। तत्र श्लोका इत्यादि। दध्यादिषु त्रयः सुरा प्रोक्ता, तथा कम्पिल्लककषायेण इत्यादिना कम्पिल्लकयोग उक्तः। तथा तयोरपि दन्तीद्रवन्त्योर्लोध्रस्य स्थाने प्रक्षेपात् सुरायोगः सौवीरकतुषोदकविधानेनैव कर्त्तव्य इति तृतीयः षोड़शकः ॥ १८ । १९ ॥

एकः सौवीरकेऽथैक-योगः स्यात् तु तुषोदके।
एका सुरा कम्पिल्लके चैकः पञ्च घृते स्मृताः॥
दन्तीद्रवन्तीकल्पेऽस्मिन् प्रोक्ताः षोड़शकास्त्रयः।
नानाविधानां योगानां भुक्तिदोषामयान् प्रति॥ २०॥
त्रिशतं पञ्चपञ्चाशद्‌ योगानां वमने स्मृतम्।
द्वे शते नवकाः पञ्च योगानान्तु विरेचने॥
ऊर्द्ध्वानुलोमभागानामित्युक्तानि शतानि षट्।
प्राधान्यतः समाश्रित्य द्रव्याणि दश पञ्च च॥
यद्धि येन प्रधानेन द्रव्यं समुपसृज्यते।
तत्संज्ञको हि संयोगो भवतीति विनिश्चयः॥ २१॥

इत्यादि। व्याख्याताः प्रत्येकम्। अस्मिन् दन्तीद्रवन्तीकल्पे त्रयः षोड़शकाः अष्टचत्वारिंशद् योगाः प्रोक्ताः॥ २०॥

गङ्गाधरः—त्रिशतमित्यादि। अस्मिन् कल्पस्थाने षट्स्वध्यायेष्वादौ वमने योगानां पञ्चपञ्चाशदधिकं त्रिशतं स्मृतम्। शेषेष्वध्यायेषु षट्सु विरेचने योगानां द्वे शते पञ्चनवकाः पञ्चचत्वारिंशच्चोक्तम्। ऊर्द्ध्वानुलोमभागानामिति। षट्शतानि दश पञ्च च मदनफलादीनि प्राधान्यतः समाश्रित्योक्तानि। ननु वमन विरेचनयोर्मदनफलादित्रिवृतादिवदपराण्यपि फलिनीपूक्तानि पञ्चदश द्रव्याणि तेषां तत्र तत्र संयोगात् तत्कल्पः कथं नोक्त इत्यत आह—यद्धीत्यादि। हि यस्माद् यद् द्रव्यं येन प्रधानेन समुपसृज्यते तत्प्रधानसंज्ञक एव, तद-प्रधानानां संयोगो भवतीति विनिश्चयस्तस्मान्न तेषां कल्पः पृथगुक्त इति॥२१॥

चक्रपाणिः—इतीत्यध्यायार्थसंग्रहो व्यक्त एव। भुक्तिदोषामयान् प्रति उक्तानां नानाविधानां योगानां त्रयः षोड़शकाः प्रोक्ता इति योजना। भुक्तिरिच्छा॥ २०॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति स्थानार्थसंग्रहमाह—त्रिशतमित्यादिना। पञ्चपञ्चाशदिति पञ्चपञ्चाशद्-योगाधिकं त्रिशतम्। प्राधान्यतः समाश्रित्येति प्राधान्येन मदनफलादीनि द्रवन्तीपर्य्यन्तानि पञ्चदशद्रव्याणि योगव्यपदेशवयाश्रित्य। अथात्र वमनादियोगेषु द्रव्यान्तराणां सुरादीनामपि विद्यमानत्वात् कथं मदनफलादीनामवयवत्वेनैवामी योगा व्यपदिश्यन्त इत्याह—यद्धीत्यादि।

फलादीनां प्रधानानां गुणभूताः सुरादयः ।
ते हि तान्यनुवर्त्तन्ते मनुजेन्द्रमिवेतरे ॥ २२ ॥
विरुद्धवीर्य्यमप्येषां प्रधानानामबाधकम् ।
समानवीर्य्यन्त्वधिकं क्रियासामान्यमिष्यते ॥ २३ ॥
इष्टवर्णरसस्पर्श-गन्धार्थं प्रति चामयम् ।
अतो विरुद्धवीर्य्याणां प्रयोग इति निश्चितम् ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—ननु कानि प्रधानानि कानि चाप्रधानानि इत्यत आह—फलादीनामित्यादि । प्रधानानां मदनफलादीनां गुणभूता अप्रधानभूताः सुरादयः । कस्मात् ? ते हीत्यादि । हि यस्मात् ते सुरादयो मदनफलादीनि अन्यनुवर्त्तन्ते, यथा मनुजेन्द्रं राजानमितरे मनुजा अनुवर्त्तन्ते, इति ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः— नु वीर्य्यविरुद्धानि संसृज्यमानानि नानुवर्त्तन्ते इत्यत आह—विरुद्धेत्यादि । एषां प्रधानानां विरुद्धवीर्य्यमपि यदप्रधानं तत् संसृज्य मानं न प्रधानानां बाधकं भवति । समानवीर्य्यन्तु द्रव्यं प्रधानेन सह संसृज्य मानमधिकं क्रियासामान्यकरं भवतीति ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—कस्मात् तर्हि विरुद्धानां प्रयोगः क्रियत इत्यत आह—इष्टेत्यादि । आमयं प्रति यद्यदिष्टवर्णादिका गुणास्तदर्थं द्रव्यं प्रयोक्तव्यं

यद्यपि मदनादिभिः सुरादिभिश्च मिलित्वैव योगाः क्रियन्ते, तथापि फलादीनां प्राधान्यात् फलादीनां योगा एत इति व्यपदेशो भवति, न सुरादियोग इति । गुणभूता इत्यप्रधानभूताः । सुरादीनामप्राधान्य एव हेतुमाह—ते हिताननुवर्त्तन्त इति, सुरादयो हि मदनादीन् वमनविरेचन-प्रकारकार्य्यानुगुणतया प्रतीघातेन चानुवर्त्तन्ते ॥ २१ । २२ ॥

चक्रपाणिः—ननु ये तावदनुगुणा मदनादीनां ते गुणभूता भवन्तु, विपरीता ये दन्त्यादय उग्रतया तथा मांसरसादयो हृद्यतया वमनप्रतिकूला मदनादीनां ते कथं गुणभूता इत्याह—विरुद्धवीर्य्यमप्येषां प्रधानानामबाधकमिति । विरुद्धवीर्य्यं गुणभूतं न स्यात्, तत् मदनादीनां कार्य्यं प्रतिहन्यात् । विरुद्धस्यापि च कार्य्याप्रतीघात अवश्यं बाधकत्वमेवेति भावः । विपरीतस्य कार्य्याबाधनरूपं महार्थत्वमभिधाय तुल्यवीर्य्यस्य कार्य्यमाह—अधिकमित्यादि । तुल्यवीर्य्ये संयुक्ते सति क्रियासामर्थ्यम् अधिकं भवतीत्यर्थः ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—अथ तुल्यवीर्य्यं तावत् क्रियासामर्थ्याधिक्यकारकं, तेन तत्संयोगोऽस्तु, विरुद्ध-वीर्य्यसंयोगास्तु किमर्थं क्रियन्त इत्याह—इष्टेत्यादि । इष्टवर्णत्वादिसम्पत्यर्थम्, अतो

भूयश्चैषां बलाधानं कार्य्यं स्वरसभावनैः।
सुभावितं ह्यल्पमपि कार्य्यं स्याद् बहुकर्म्मकृत्॥
स्वरसैस्तुल्यवीर्य्यैर्वा तस्माद् द्रव्याणि भावयेत्।
अल्पस्यापि महार्थत्वं प्रभूतस्याल्पकर्म्मताम्।
कुर्य्यात् संयोगविश्लेष-कालसंस्कारयुक्तिभिः॥ २५॥
प्रदेशमात्रमेतावद् द्रष्टव्यमिह षट्शतम्।
स्वबुद्ध्यैवं सहस्राणि कोटीर्वा परिकल्पयेत्॥
बहुद्रव्यविकल्पत्वाद् योगसंख्या न विद्यते॥ २६॥

भवति, अतो हेतोर्विरुद्धवीर्य्याणामपि प्रधानेन सह प्रयोगः क्रियते। प्रधानं ह्यामयं हन्ति, विरुद्धवीर्य्यन्तु तदिष्टवर्णादिकं करोतीति निश्चयः॥ २४॥

गङ्गाधरः—भावना तु यदर्थं तदाह—भूयश्चेत्यादि। एषां प्रधानाप्रधानानां बलाधानं कार्य्यम्, तस्माद् भूयश्च स्वरसभावनैर्बलाधानं कार्य्यं कर्त्तव्यम्। हि यस्मादल्पमपि द्रव्यं तुल्यवीर्य्यैः स्वरसैः सुभावितं बलवत् सत् बहुकर्म्मकृत् स्यात्। तस्माद् द्रव्याणि भावयेदिति। कस्मादल्पद्रव्यं वीर्य्याधिकं भावनाभिः स्यात् इत्यत उक्तम्—अल्पस्यापीत्यादि। द्रव्याणां संयोगविश्लेषकालसंस्कारयुक्तिभिर्द्रव्यान्तरमल्पस्यापि द्रव्यस्य महार्थत्वं कुर्य्यात्, प्रभूतस्यापि द्रव्यस्याल्पकर्म्मकत्वं कुर्य्यात्। एषामुदाहरणमुन्नेयम्॥ २५॥

गङ्गाधरः—प्रदेशेत्यादि। इह विरेचनानां यत् षट्शतमुदाहृतं तदेतावत्प्रदेश-

मदनफलादेः विरुद्धवीर्य्याणां प्रयोगः तथा विरुद्धामयञ्च प्रति विरुद्धवीर्य्याणां प्रयोगो वमनविरेचनकर्त्तव्यामयविशेषयौगिक इत्यर्थः॥ २४॥

चक्रपाणिः—अथ मदनफलादीनां वीर्य्योत्कर्षादिके विधिमाह—भूयश्चैषामित्यादि। तुल्यवीर्य्यैर्वेति तुल्यवीर्य्यैः स्वरसैः क्वाथैर्वा। तुल्यातुल्यवीर्य्यसंयोगादिकार्य्यमाह—अल्पस्यापीत्यादि। अत्राल्पमात्रस्य समानवीर्य्यसंयोगात् महार्थत्वं भवति, तथा विरुद्धवीर्य्यसंयोगात् प्रभूतमात्रस्याल्पकर्म्मता कर्त्तव्या। इयञ्चाल्पकर्म्मकता प्रभूतभेषजस्य दीप्तिकारणकोष्ठव्याप्त्यादिप्रयोजनात् क्रियते, तेन न निष्प्रयोजना। विश्लेषादप्यल्पस्य महार्थत्वं विरुद्धवीर्य्यविश्लेषात् बोद्धव्यम्। समाधिकविश्लेषात् तु प्रभूतस्याल्पकर्म्मता ज्ञेया। एवं संस्कारादपि समानासमानगुणात् महार्थत्वमल्पकर्म्मता वा युक्ता। तत्रास्याल्पकर्म्मताऽनुदाहरणीया॥ २५॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति उक्तप्रयोगे षट्शतवीजेनानुक्तप्रयोगकल्पनं दर्शयन्नाह—प्रदेशेत्यादि।

तीक्ष्णमध्यमृदूनाञ्च तेषां शृणुत लक्षणम् ।
सुखं क्षिप्रं महावेगमसक्तं यत् प्रवर्त्तते ।
नातिग्लानिकरं पायौ हृदये न च रुक्करम् ॥
अन्तराशयमनुक्षिण्वत् कृत्स्नं दोषं निरस्यति ।
विरेचनं निरूहं वा तत् तीक्ष्णमिति निर्दिशेत् ॥ २७ ॥
जलाग्निकीटैरस्पृष्टं देशकालगुणान्वितम् ।
ईषन्मात्राधिकैर्युक्तं तुल्यवीर्य्यैः सुभावितम् ।
स्नेहस्वेदोपपन्नस्य तीक्ष्णतां याति भेषजम् ॥ २८ ॥

मार्गं न तु कार्त्स्न्येन द्रष्टव्यम् । एवमेतत्प्रकारेण द्रव्याणां विरेचनानां बहूनि सहस्राणि बहीः कोटीर्वा स्वबुद्ध्यैव भिषक् परिकल्पयेदिति। किमर्थं तान्नोक्त-मित्यत आह—बहुद्रव्येत्यादि । द्रव्याणां बहुविकल्पत्वाद् योगस्य संख्या न विद्यते ॥ २६ ॥

गङ्गाधरः—तीक्ष्णेत्यादि। तथापि तेषामसंख्येयानां तीक्ष्णमध्यमृदूनां लक्षणं शृणु । सुखमित्यादि । यत् तु विरेचनद्रव्यं निरूहद्रव्यं वा क्षिप्रं महावेग-मसक्तमसङ्गं सुखं यत् प्रवर्त्तते, नातिग्लानिकरं पायौ हृदये च न च रुक्करम्, अन्तराशयमामाशयमनुक्षिण्वत् कृत्स्नं दोषं निरस्यति, तद् विरेचनद्रव्यं निरूह-द्रव्यं वा तीक्ष्णं निर्दिशेत् ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—कथं तीक्ष्णं स्यादित्यत आह—जलेत्यादि । जलाद्यसंस्पृष्टं देशादिगुणान्वितं ईषन्मात्राधिकैर्युक्तं तुल्यवीर्य्यद्रव्यैः सुभावितं सत् स्नेह-स्वेदोपपन्नस्य जनस्य तीक्ष्णतां याति ॥ २८ ॥

अवेक्ष्य मुक्तेषाः । अथ कस्मान्निःशेषेण नैव योगाऽभिधीयन्ते इत्याह—बहुद्रव्येत्यादि । असङ्ख्यत्वान्निःशेषानभिधानमिति भावः ॥ २६ ॥

चक्रपाणिः—अथ वमनविरेचनानां तदुपोद्घाताच्च निरूहाणां तीक्ष्णमध्यमृदुताया लक्षणं कारणञ्चाह—तीक्ष्णेत्यादि । सुखमिति दुःखमकुर्व्वत् । असक्तमित्यप्रतिबद्धम् । नातिग्लानिकरं पायाविति विरेचनस्य निरूहस्य च, हृदये न च रुक्करमिति तु वमनस्य लक्षणं ज्ञेयम् । अनु-क्षिण्वदिति पीड़यत् । विरेचनञ्च उक्तं हि—उभयं हि शरीरदोषमलविरेचनाद् विरेचनशब्दं लभते इति ॥ २७ ॥

चक्रपाणिः—जलाग्नीत्यादिना तीक्ष्णत्वे कारणमाह । देशकालगुणान्वितमिति अनुगुण-

किञ्चिदेभिर्गुणैर्हीनं पूर्व्वोक्तैर्मात्रया तथा।
स्निग्धस्विन्नस्य वा सम्यक् मध्यं भवति भेषजम्॥ २९॥
मन्दवीर्य्यन्तु रूक्षस्य हीनमात्रन्तु भेषजम्।
अतुल्यवीर्य्यैः संयुक्तं मृदु स्यात् मन्दवेगवत्॥ ३०॥
अकृत्स्नदोषहरणादशुद्धी ते बलीयसाम्।
मध्यावरबलानान्तु प्रयोज्ये सिद्धिमिच्छता॥ ३१॥
तीक्ष्णो मध्यो मृदुर्व्याधिः सर्व्वमध्याल्पलक्षणः।
तीक्ष्णादीनि भिषक् तेषु बलापेक्षी प्रयोजयेत्॥ ३२॥

गङ्गाधरः—किञ्चिदित्यादि। पूर्व्वोक्तैरेव एभिर्गुणैः किञ्चित् हीनं तथा मात्रया किञ्चित् हीनं सम्यक् स्निग्धस्विन्नस्य भेषजं मध्यं भवति॥ २९॥

गङ्गाधरः—मन्देत्यादि। रूक्षस्य जनस्य मन्दवीर्य्यं मात्राहीनं भेषजम् अतुल्यवीर्य्यैः संयुक्तं मन्दवेगवत् मृदु स्यात्॥ ३०॥

गङ्गाधरः—अकृत्स्नदोषहरणात् ते मध्यमन्दे भेषजे बलीयसामशुद्धी भवतः। मध्यावरबलानां ते मध्यमन्दभेषजे सिद्धिमिच्छता भिषजा प्रयोज्ये भवतः॥३१॥

गङ्गाधरः—व्याधेस्तीक्ष्णत्वादिकमाह—तीक्ष्ण इत्यादि। सर्व्वलक्षणो व्याधिः

देशकालप्राप्तस्योत्कृष्टगुणवत्त्वम्। स्नेहस्वेदोपपन्नस्येति सुस्निग्धस्विन्नस्य। किञ्चिदित्यादिना मध्यस्य वमनादेः कारणलक्षणे आह। एभिरित्यनेन क्षिप्रत्वादि जलाग्निकीटस्पृष्टत्वादि प्रत्यवमृश्यते। मन्दवीर्य्यमित्यादिना मृदूनां लक्षणं कारणञ्चाह। मन्दवेगवदिति लक्षणम्, शेषं कारणम्॥ २८—३०॥

चक्रपाणिः—तीक्ष्णादिशुद्धविषयावचारणार्थमाह—अकृत्स्नेत्यादि। ते मध्याल्पशुद्धी बलीयसां पुरुषाणां कृत्स्नदोषं यस्मान्न निर्हरतः तस्मादशुद्धी। अकृत्स्नदोषहरणादितिहेतुवर्णनेन यदा बलीयसोऽल्पदोषतया कृत्स्नदोषहरणकारिके मध्याल्पशुद्धी भवतः, तदा सम्यक्शुद्धी एव ते सूचयति। मध्येत्यादि मध्यबले मध्या अवरबले तु मृद्वी शुद्धिः प्रयोज्येति वाक्यार्थः। अत्र प्रयोज्यभाषया असम्यक्शुद्धी अपि बलापेक्षया कर्त्तव्ये मध्यावरौ प्रति तयोः सम्यक्शुद्धिकर्त्तव्यत्वं भवतीति दर्शयति॥ ३१॥

चक्रपाणिः—व्याधितीक्ष्णत्वादिविभागेन विशुद्धौ तीक्ष्णत्वादिविधानमाह। तीक्ष्णो मध्य इत्यादि सर्व्वमध्याल्पलक्षण इति यथासंख्यं तीक्ष्णादिव्याधिलक्षणम्। सर्व्वलक्षणस्तीक्ष्णः

देयन्त्वनिर्हृते पूर्व्वं पीते पश्चात् पुनःपुनः ।
भेषजं वमनार्थाय प्राय आ पित्तदर्शनात् ॥ ३३ ॥
वलं त्रैविध्यमालक्ष्य दोषाणामातुरस्य च ।
पुनः प्रदद्याद् भैषज्यं सर्व्वशो वा विवर्ज्जयेत् ॥ ३४ ॥
निर्हृते वापि जीर्णे वा दोषानिर्हरणे ततः ।
भेषजेऽन्यत् प्रयुञ्जीत प्रार्थयन् सिद्धिमुत्तमाम् ॥ ३५ ॥

तीक्ष्णः, मध्यलक्षणो व्याधिर्मध्यः, अल्पलक्षणो व्याधिर्मृदुरिति। तेषु तीक्ष्णादिषु व्याधिषु भिषक् तदातुरवलमवेक्ष्य तीक्ष्णादीनि भेषजानि क्रमात् प्रयोजयेत् ॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—देयमित्यादि। पूर्व्वमनिर्हृते दोषे वमनभेषजं देयम्, पीते सति तद् भेषजं पश्चात् पुनःपुनः वमनार्थाय पित्तदर्शनपर्य्यन्तं देयमिति। न तु सर्व्वां मात्रां पूर्व्वं दद्यात् ॥ ३३ ॥

गङ्गाधरः—वलमित्यादि। दोषाणामातुरस्य च त्रिविधं वलमालक्ष्य पुनर्भैषज्यं प्रदद्याद्, अथवा सर्व्वशो विवर्ज्जयेत् ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—निर्हृत इत्यादि। भेषजे निर्हृते पीतमात्रं वमनेन निर्गते सति भेषजे जीर्णे वा दोषानिर्हरणे उत्तमां सिद्धिं प्रार्थयन् अन्यद् भेषजं निर्हरणभेषजं प्रयुञ्जीत ॥ ३५ ॥

मध्यलक्षणो मध्यः अल्पलक्षणो मृदुर्व्याधिः। वलापेक्षीत्यनेन व्याधेस्तीक्ष्णत्वे यदि बलं महद् भवति तदैव तीक्ष्णशोधनं कर्त्तव्यमिति दर्शयति ॥ ३२ ॥

चक्रपाणिः—वमने क्रियमाणेऽवस्थाविशेषकर्त्तव्यमाह—देयमित्यादि। एवं पीते वमने सति अनिर्हृते दोषे सति पश्चात् पुनःपुनर्वमनार्थमिदं भेषजं देयम्। आ पित्तदर्शनादिति यावत् पित्तं न दृश्यते तावत् पुनःपुनर्वमनं देयम्। वमनं हि पित्तान्ततया सम्यग् युक्तं भवति। उक्तं हि—'पित्तान्तमिष्टं वमने विरेकादर्द्धम्' इति ॥ ३३ ॥

चक्रपाणिः—पुनःपुनर्भैषज्यप्रयोगस्यापवादविषयमुचितविषयञ्च दर्शयन्नाह—वलेत्यादि। बलवति दोषे पुरुषेऽपि पुनः प्रयोज्यं भैषज्यम्, हीनबले दोषे पुरुषे च सर्व्वशो वा भेषजं शोधनार्थं विवर्ज्जयेत्, शोधनार्थं न कुर्य्यादित्यर्थः। वाशब्देन च मध्यमबले पुरुषे दोषे च न सर्व्वथा विवर्ज्जनम्, एकवारप्रयोगं शोधनस्य दर्शयति ॥ ३४ ॥

चक्रपाणिः—निर्हृत इत्यादि। दोषनिर्हरण इति दोषनिर्हरणकप्रयोजने भेषजे निर्हृत इति दोषमनिर्हृत्यैव निर्गते। जीर्णे चेति जीर्णं इति येन वमनमधिकृत्यैतदुच्यते तेन वमनस्य पाकापेक्षयैवेति। अन्यत् प्रयुञ्जीतेति वमनार्थभेषजपानानन्तरं तदहरेव दद्यात् ॥ ३५ ॥

अपक्वं वमनं दोषं पच्यमानं विरेचनम्।
निर्हरेद्वमनस्यातः पाकं न प्रतिकल्पयेत्॥ ३६॥
पीते प्रस्रंसने दोषान् न निर्हृत्य जरां गते।
वमिते चौषधे धीरः पाययेदौषधं पुनः॥ ३७॥
दीप्ताग्निं बहुदोषं तं दृढ़स्नेहगुणं नरम्।
दुःशोध्यं तदहर्भुक्तं श्वोभूते पाययेत् पुनः॥ ३८॥
दुर्ब्बलो बहुदोषश्च दोषपाकेन यो नरः।
विरिच्यते रसैर्भोज्यैर्भूयस्तमनुसारयेत्॥ ३९॥

गङ्गाधरः—अपक्वमित्यादि। वमनमौषधमपक्वं सद् दोषं निर्हरेत्। विरेचनमौषधन्तु पच्यमानं सद् दोषं निर्हरेत्। अतो हेतोर्वमनस्य पाकं न प्रतिकल्पयेत्। वमनौषधे पीते सति दोषान्न निर्हृत्य जरां गतेऽथवा तदौषधे वमिते धीरः पुनर्वमनौषधं पाययेत्॥ ३७॥

गङ्गाधरः—दीप्ताग्निमित्यादि। तं बहुदोषं दीप्ताग्निं दृढ़स्नेहगुणं नरं दुःशोध्यं ज्ञात्वा तदहर्भुक्तं दोषोत्क्लेदकरमाहारं श्वः परदिने भूते पुनः वमनौषधं पाययेत्॥ ३८॥

गङ्गाधरः—दुर्ब्बल इत्यादि। दुर्ब्बल एवं बहुदोषश्च यो नरो दोषपाकेन भोज्यैरसैराहारस्तं नरमनु पश्चाद्भूयो विरेचयेत्॥ ३९॥

चक्रपाणिः—अपक्वं वमनमित्यादिना वक्तव्ये जीर्णलक्षणता च वमनस्य क्षोभकर्त्तृतया पाकोन्मुखतयाच ज्ञेया। वमनप्रयोगेषु अयोगप्रतीकारार्थं भेषजान्तरप्रयोगे कर्त्तव्ये पाककाल-प्रतीक्षणं कर्त्तव्यं किमित्यत आह—पाकं न प्रतिपालयेदिति॥ ३६॥

चक्रपाणिः—वमने आवश्यकं कर्त्तव्यमभिधाय विरेचनेऽप्याह—पीते प्रस्रंसन इत्यादि। वमिते चौषध इति विरेचनौषधमात्रे वमिते। पुनरिति तदहरेव॥ ३७॥

चक्रपाणिः—विरेचनस्तोकहरणे इतिकर्त्तव्यतामाह—दीप्ताग्निमित्यादि। दृढ़स्नेहलक्षणो गुणो देहे यदा नास्ति तदास्य भेषजं न दातव्यं किन्तु स्नेह एव तावत् कर्त्तव्यः। असम्यक्स्निग्धो हि पुनरपि क्रियमाणं विरेचनमसम्यग्योगायैव भवति। दुःशुद्धमित्ययोगेनाविशुद्धम्। श्वोभूते किंवा श्वोभूयः इति पाठः। दोषपाकेनेति पक्वदोषेऽपि बद्धत्वात् बहुदोषश्च विरिच्यते। रसैर्भोज्यै-रित्यनुलोमनैः। अत्र च प्रवृद्धदोषेऽतियोगभयान्न पुनर्विरेचनप्रयोगमनुजानीते॥ ३८।३९॥

वमनैश्च विरेकैश्च विशुद्धस्याप्रमाणतः ।
भोजनान्तरपानाभ्यां दोषशेषं शमं नयेत् ॥ ४० ॥
दुर्ब्बलं शोधितं पूर्व्वमल्पदोषञ्च मानवम् ।
अपरिज्ञातकोष्ठञ्च पाययेदौषधं मृदु ॥
श्रेयो मृद्वसकृत् पीतमल्पबाधं निरत्ययम् ।
न चातितीक्ष्णं यत् क्षिप्तं जनयेत् प्राणसंशयम् ॥ ४१ ॥
दुर्ब्बलोऽपि महादोषो विरेच्यो बहुशोऽल्पशः ।
मृदुभिर्भेषजैर्दोषा हन्युर्ये न विनिर्हृताः ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—वमनैरित्यादि । वमनैर्विरेचनैः अप्रमाणतो विशुद्धस्य भोजनान्तरपानाभ्यां शेषं दोषं शमं नयेत् ॥ ४० ॥

गङ्गाधरः—दुर्ब्बलमित्यादि । दुर्ब्बलमथवा पूर्व्वं शोधितमल्पदोषं तथा यस्य कोष्ठं न परिज्ञातं मृदु वा क्रूरं मध्यं वा तं मृदुवीर्य्यमौषधं पाययेत् । कस्मात् ? श्रेय इत्यादि । यस्मान्मृदु भेषजमल्पबाधमसकृत् पीतं निरत्ययं तस्मात् श्रेयः । यच्चातितीक्ष्णं भेषजं क्षिप्तं प्रयुक्तं सत् प्राणसंशयं न जनयेत्, तदपि श्रेयः ॥४१ ॥

गङ्गाधरः—दुर्ब्बल इत्यादि । बहुदोषश्चेत् तदा दुर्ब्बलोऽपि अल्पमल्पं मृदुभिर्भेषजैर्बहुशो विरेच्यः । कस्मात् ? यस्माद् ये दोषा न विनिर्हृतास्ते हन्युरिति ॥ ४२ ॥

चक्रपाणिः—वमनविरेचनाभ्यां किञ्चिच्छेषीकृतदोषप्रतीकारार्थमाह—वमनैश्चेत्यादि । अत्र बहुवचनं वेगबहुत्वापेक्षया । अप्रमाणत इति न निःशेषेण । तत्र भोजनं पाचनं यवाग्वादिभोजनम् । अन्तरपानं कषायपानम् । ये तु प्रमाणत इति पठन्ति ते सम्यक् शुद्धावपि कोष्ठोपलेपकदोषप्रशमनार्थं भोजनान्तरपानं व्याख्यानयन्ति ॥ ४० ॥

चक्रपाणिः—मृदुशोधनोपपादनीयमाह—दुर्ब्बलमिति । शोधितं पूर्व्वंशोधितस्य दुर्ब्बलतया मृदुभेषजं देयम् । तीक्ष्णेन हि बलभ्रंशोऽतियोगश्च स्यात् । मृदुप्रयोगोपपत्तिमाह—श्रेय इत्यादि । असकृत्पीतमिति असकृत्पीतमल्पबाधं भवतीत्यर्थः । श्रेय इति व्यापत्तिकरतीक्ष्णापेक्षया ज्ञेयम् । न चातितीक्ष्णमिति । न चातितीक्ष्णं दुर्ब्बलानां देयम्, यस्मादतितीक्ष्णं दुर्ब्बलानां क्षिप्रं प्राणसंशयं जनयेत् ॥ ४१ ॥

यस्योर्द्ध्वं कफसंसृष्टं पित्तं यात्यानुलोमिकम्।
वमितं कवलैः शुद्धं लङ्घितं पाययेत् तु तम्॥ ४३॥
विबन्धेऽल्पं चिराद्द दोषे स्रवत्युष्णं पिबेज्जलम्।
तेनाध्मानं तृषा छर्द्दिर्विबन्धश्चैव शाम्यति॥ ४४॥
भेषजं दोषरुद्धञ्च नोर्द्ध्वं नाधः प्रवर्त्तते।
सोद्गारश्च सशूलश्च स्वेदं तत्रावचारयेत्॥ ४५॥
सम्यग् विरिक्तं सोद्गारं भेषजं त्विप्रमुल्लिखेत्।
अतिप्रवृत्तं जीर्णे तु सुशीतैः स्तम्भयेत् भिषक्॥ ४६॥

गङ्गाधरः—यस्येत्यादि। यस्य पुनर्विरेचनैरानुलोमिकं पित्तं कफसंसृष्टमूर्द्ध्वं याति विरेचनौषधेनानुलोमिकमधस्ताद् याति तं कवलैर्वमितं शुद्धं लङ्घितं पाययेत्॥ ४३॥

गङ्गाधरः—विबन्ध इत्यादि। दोषे चिरादल्पं विबद्धे स्रवति सति जलं उष्णं पिबेत्। तेनाध्मानादिकं शाम्यति॥ ४४॥

गङ्गाधरः—भेषजमित्यादि। दोषेण रुद्धं भेषजं यस्य नोर्द्ध्वं प्रवर्त्तते नाधश्च प्रवर्त्तते, सोद्गारश्च सशूलश्च तं नरं स्वेदं तत्रावचारयेत्॥ ४५॥

गङ्गाधरः—सम्यगित्यादि। सम्यग्विरिक्तं नरं सोद्गारं तद्भेषजोद्गारवन्तं तं तद्भेषजमुल्लिखेत्, अन्यथातिविरेकः स्यादिति। अतिप्रवृत्तमतियोगेन, जीर्णे तु भेषजे सुशीतजलैः स्तम्भयेत्॥ ४६॥

चक्रपाणिः—दुर्ब्बले बहुदोषे कर्त्तव्यमाह—दुर्ब्बलोऽपीत्यादि। बहुशोऽल्पश इति पुनःपुनः स्तोकमात्रया। एवम्भूतमहादोषनिर्हरणे हेतुमाह—दोषा हन्युर्हि नमनिर्हृता इति॥ ४२॥

चक्रपाणिः—यस्येत्यादावानुलोमिकं विरेचनमौषधमूर्द्ध्वं याति यस्य तं पाययेत, विरेचनमौषधमिति शेषः। कवलैः शुद्धमिति कवलैः शोधितमुखकण्ठम्। तेनेति जलेन पीतेन॥४३—४५॥

चक्रपाणिः—अतियोगस्य कार्य्यंकर्त्तव्यमाह—सुविरिक्तान्त्वित्यादि। सुविरिक्तमिति सम्यक्प्रमाणेन निर्हृतमित्यर्थः। सोद्गारमिति उद्गारेणापच्यमानावस्थाभिहिता। एतेन सम्यग्विरेचने भूतेऽपि यदौषधं तिष्ठति तत् लङ्घिन एवोल्लिखेत्। तस्याप्यौषधैकदेशस्य अपच्यमानतायां विरेचनातियोगः स्यादिति दर्शयति॥ ४६॥

कदाचित् श्लेष्मणा रुद्धं तिष्ठत्युरसि भेषजम् ।
क्षीणे श्लेष्मणि सायाह्ने रात्रौ वा तत् प्रवर्त्तते ॥ ४७ ॥
विरुक्षानाहयोर्जीर्णे विष्टभ्योर्द्ध्वं गतेऽपि वा ।
वायुना भेषजे त्वन्यत् सस्नेहं लवणं पिबेत् ॥ ४८ ॥
तृण्मोहभ्रममूर्च्छाद्याः स्युश्चेज्जीर्य्यति भेषजे ।
पित्तघ्नं स्वादु शीतञ्च भेषजं तत्र शस्यते ॥ ४९ ॥
लालाहृल्लासविष्टम्भ-लोमहर्षाः कफावृते ।
भेषजं तत्र तीक्ष्णोष्णं कट्वादि कफनुद्धितम् ॥ ५० ॥

गङ्गाधरः—कदाचिदित्यादि । यदि कदाचिद्भेषजं श्लेष्मणा रुद्धमुरसि तिष्ठति, तेनौषधेन श्लेष्मणि क्षीणे सति सायाह्ने वा रात्रौ वा तन्मलं प्रवर्त्तते ॥ ४७ ॥

गङ्गाधरः—विरूक्षेत्यादि । विरूक्षे जने आनाहे च जीर्णे च भेषजे वायुना विष्टभ्य ऊर्द्ध्वं गतेऽपि वा, सस्नेहलवणमन्यद् विरेचनमौषधं वा पिबेत् ॥ ४८ ॥

गङ्गाधरः—तृण्मोहेत्यादि । यस्य विरेचनभेषजे जीर्य्यति सति जीर्य्यद्धि विरेचयति तदा तृषादयश्चेत् स्युः, तदा पित्तघ्नं स्वादु शीतं भेषजं तत्र प्रशस्यते ॥ ४९ ॥

गङ्गाधरः—लालेत्यादि । यस्य पीतविरेचनौषधस्य लालादयः स्युस्तस्य कफावृते तत्र भेषजे कट्वादि तीक्ष्णादि भेषजं हितम् ॥ ५० ॥

चक्रपाणिः—कदाचिदित्यादिना विरेचनस्याविरिक्तत्वे हेतुमाह । अत्राप्युल्लेखनं कर्त्तव्यम्, तथापि श्लेष्मणा विरोधं भेषजस्य गौरवादिभिरुपलभ्य रात्रिपर्यन्तं भेषजस्यायोगप्रवृत्तिरूपेक्षणीयेति कर्त्तव्यमूहनीयम् । प्रवर्त्तत इति दोषसहितं भेषजं प्रवर्त्तते ॥ ४७ ॥

चक्रपाणिः—विरूक्षेत्यादावयोगात् विष्टभ्य ऊर्द्ध्वं गते वा भेषजे अन्यद् विरेचनं सस्नेहलवणं दातव्यम् ॥ ४८ ॥

चक्रपाणिः—तृण्मोहेत्यादिना पित्तावृतभेषजस्य लक्षणं चिकित्सितञ्चाह । जीर्य्यतीति जीर्य्यति भेषजे तृडादयो भवन्तीत्यर्थः ॥ ४९ ॥

चक्रपाणिः—लालेत्यादिना कफावृतभेषजस्य लक्षणं चिकित्सितञ्चाह ॥ ५० ॥

सुस्निग्धं क्रूरकोष्ठश्च लङ्घयेदविरेचितम्।
तेनास्य स्नेहजः श्लेष्मासङ्गश्चैव प्रशाम्यति ॥ ५१ ॥
रूक्षबह्वनिलक्रूर-कोष्ठव्यायामशीलिनाम्।
दीप्ताग्नीनाञ्च भैषज्यमविरेच्यैव जीर्य्यति ॥
तेभ्यो वस्तिं पुरा दत्त्वा पश्चाद् दद्याद् विरेचनम्।
वस्तिप्रवर्त्तजान् दोषान् हरेत् सम्यग् विरेचनम् ॥ ५२ ॥
रूक्षाशनाः कर्म्मनित्या ये नरा दीप्तपावकाः।
तेषां दोषाः क्षयं यान्ति कर्म्मणा चातपानिलैः ॥

गङ्गाधरः—सुस्निग्धमित्यादि। सुस्निग्धमपि पीतविरेचनभेषजं क्रूरकोष्ठत्वादविरेचितं लङ्घयेत्। तेन लङ्घनेनास्य स्नेहजः श्लेष्मण आसङ्गः प्रशाम्यति ॥ ५१ ॥

गङ्गाधरः—रूक्षेत्यादि। रूक्षस्य बह्वनिलस्य क्रूरकोष्ठस्य व्यायामशालिनश्च दीप्ताग्नीनाञ्च जनानां विरेचनभेषज्यमविरेच्यैव जीर्य्यति। तेभ्य इत्यादि। तेभ्यो रूक्षादिभ्यः पुरुषेभ्यः पुरा वस्तिं दत्त्वा पश्चाद् विरेचनं दद्यात्। कस्मात्? वस्तिप्रवर्त्तजान् दोषान् विरेचनमौषधं रूक्षादीनां सम्यग् हरेत् ॥५२॥

गङ्गाधरः—रूक्षाशना इत्यादि। रूक्षाशनादीनां पुरुषाणां ये दोषाः

चक्रपाणिः—सुस्निग्धमित्यादाववविरेचितमिति ईषद् विरेचितम्। स्नेहज इति स्नेहप्रयोगजनितः श्लेष्मा। सङ्गो दोषसङ्गः। तेन लङ्घनेन दोषपाकादेव प्रबलश्लेष्मोपशमः दोषसङ्गोपशमश्च क्रियत इत्यर्थः ॥ ५१ ॥

चक्रपाणिः—रूक्षादीनां विरेचनोपयोगे क्रमविशेषं सोपपत्तिकमाह—रूक्षेत्यादि। वस्तिं पुरा दत्त्वेत्यत्र वस्तिशब्देन स्नेहवस्तिमिच्छन्ति। निरूहस्तु वातकोपकतया तथा निरूहानन्तरं विरेचनस्य निषिद्धत्वादिह नेष्यते, उक्तं हि—'निरूहदानात् पवनात्ययस्तथो नरो विरिक्तस्तु निरूहदानात्। विवर्जयेत् सप्तदिनान्यवश्यं शुद्धो निरूहेण' विरेचनन्तु इति। किन्तु वस्तिशब्देन निरूहश्च गृह्यते। निरूहस्य यद् वातकर्त्तृत्वमुक्तं तदेकस्यैव स्नेहवस्तिरहितस्याभ्यासात्। यत्तु सर्गतस्तु वातहन्तृत्वम्—'वस्तिर्वातहराणाम्' इत्यनेनैवोक्तम्। निरूहानन्तरं विरेचननिषेधस्त्वौत्सर्गिकः। तेन विशेषविधिना तस्यापवादो युज्यत एव। किंवा इह वस्त्यनन्तरं यद् विरेचनं विधीयते, तच्च वस्तिदानादूर्द्ध्वं सप्ताहानन्तरमेव भविष्यतीति न कश्चिद् विरोधः। प्रवर्त्तितमिति पूर्व्वं निर्गत्योन्मुखीकृतम् ॥ ५२ ॥

चक्रपाणिः—रूक्षाशना इत्यादिना स्नेहा अपि न व्याधिव्यतिरेकेण शोधनीया इत्याह।

विरुद्धाध्यशनाजीर्णान् दोषानपि जयन्ति ते ।
स्नेह्यास्ते मारुताद्रक्ष्या नाव्याधौ तान् विरेचयेत् ॥ ५३ ॥
एवं ज्ञात्वा विधीन् धीरो देशकालप्रमाणवित् ।
विरेचनं विरेच्याय प्रयच्छन्नापराध्यति ॥
नातिस्निग्धशरीराय दद्यात् स्नेहविरेचनम् ।
स्नेहात् क्लिष्टशरीराय रूक्षं दद्याद्विरेचनम् ॥ ५४।५५ ॥
विभ्रंशो विषवद्यस्य सम्यग्योगो यथामृतम् ।
कालेष्ववश्यं पेयश्च तस्मात् यत्नात् प्रयोजयेत् ॥ ५६ ॥

सङ्क्षीयन्ते कारणान्तरेण, तेषां ते दोषा नित्यकर्म्मणां तेन कर्म्मणा क्षयं यान्ति आतपानिलश्च क्षयं यान्ति। विरुद्धेत्यादि। विरुद्धाशनादध्यशनादजीर्णाच्च जातान् दोषानपि ते कर्म्मातपानिला अपनयन्ति। परन्तु ते रूक्षाशनादयः पुरुषाः स्नेह्याः स्नेहयितव्याः, कस्मात् ? यस्मान्मारुताद्रक्ष्या रक्षणीया अतएव अव्याधौ तान् न विरेचयेत् ॥ ५३ ॥

गङ्गाधरः—एवमित्यादि। एवमनेन प्रकारेण विधीन् विरेचने ज्ञात्वा देशादिवित् विरेच्याय जनाय विरेचनं प्रयच्छन्नापराध्यति। नातीत्यादि। अतिस्निग्धशरीराय स्निग्धविरेचनं न दद्यात्। यदि ह्यतिस्निग्धाय स्नेहविरेचनं न दयं तर्हि किं दद्यादत आह—स्नेहक्लिष्टशरीराय रूक्षं विरेचनं दद्यात् ॥५४।५५॥

गङ्गाधरः—विभ्रंश इत्यादि। यस्य विरेचनस्य विभ्रंशोऽसम्यग्योगो विषवदहितः, सम्यग्योगो यस्य यथामृतम्, कालेष्ववश्यं तत् पेयं तस्माद् यत्नात् सम्यग् विरेचनं प्रयोजयेदिति ॥ ५६ ॥

कर्म्मनित्या इति नित्यं व्यायामादिकर्म्मकराः। 'विरुद्धाध्यशनाजीर्णान् दोषान् हरन्तीति विरुद्धाशनादयो दोषरूपा न तेषां विकारं जनयन्तीत्यर्थः। विरुद्धाध्यशनादयश्च दोषजनकतया दोषशब्देनोच्यन्ते। नाव्याधाविति अविद्यमानसंशोधनैकसाध्यव्याधौ न तु तान् विशोधयेदिति। अन्यत्राप्युक्तोऽयमर्थः—'अनीरितानां दोषाणामीरणं न प्रशस्यते। उपर्य्युपरि दृष्टानामश्मनामिव ताड़नम् ॥ ५३ ॥

चक्रपाणिः—उक्तं विधिमुपसंहरन्नाह—एवं ज्ञात्वेत्यादि। विरेच्येभ्य इति विरेचनार्हेभ्यः। विभ्रंश इत्यादौ यस्येति संशोधनस्य। ननु यद्येवमेतच्छोधनं सत् किमनेनाचरितेनेत्याह—

भवति चात्र।

द्रव्यप्रमाणन्तु यदुक्तमस्मिन्
मध्येषु तत् कोष्ठवयोबलेषु।
तन्मूलमालम्ब्य भवेत् विकल्प-
स्तेषां विकल्पोऽभ्यधिकोनभावः ॥ ५७ ॥

षड्वंश्यस्तु मरीचिः स्यात् षण्मरीच्यस्तु सर्षपः।
अष्टौ ते सर्षपाः रक्तास्तण्डुलश्चापि तद्द्वयम्।

गङ्गाधरः—अत्र प्रमाणमाह—भवति चात्रेति। अस्मिन्निति अस्मिन् शास्त्रे द्रव्याणां प्रमाणं परिमाणं यदुक्तं तत् परिमाणं मध्येषु कोष्ठादिषूक्तम्, तन्मध्यकोष्ठादिविषयं परिमाणं मूलमालम्ब्य मृदुतीक्ष्णकोष्ठादिषु विकल्पो भवेत्। कस्मात्? तेषां तीक्ष्णमृदुकोष्ठादीनां विकल्पो मध्यविकल्पादधिकोनभावः, तीक्ष्णकोष्ठादिष्वधिकप्रमाणभावः, मृदुकोष्ठादिषु न्यूनप्रमाणभाव इति ॥५७॥

गङ्गाधरः—ननु परिमाणं तावत् कीदृशमित्यतः परिमाणमाह—षड्वंश्यस्त्वित्यादि। षट् तु वंश्य एका मरीचिः स्यात्। वंशी तु तन्त्रान्तरोक्ता; प्रसिद्धत्वादिह नोक्ता। तद् यथा—'जालान्तरगते भानोः करे वंशी विलोक्यते। त्रिसरेणुकसंज्ञा सा प्रमाणे प्रथमा तु सा' इति। मनुसंहितायाञ्च—'जालान्तरगते भानौ यत् सूक्ष्मं दृश्यते रजः। प्रथमं तत् प्रमाणानां त्रिसरेणुं प्रचक्षते'. इति। विष्णुसंहितायाञ्च—'जालस्थार्कमरीचिगतं रजस्त्रिसरेणुसंज्ञकम्' इति। ताः षड् वंश्यः षट् त्रिसरेणवः एका मरीचिसंज्ञा। षण्मरीच्यस्तु सर्षप इति। मध्यमसर्षपो रक्तसर्षप उच्यते। सर्षपो हि त्रिविधः—राजसर्षपो

कालेष्ववश्यं प्रयोजयेदिति संशोधनसाध्यव्याधाववश्यं पेयम्। तेन अवस्थाविशेषेणावश्यकर्त्तव्यतया न शोधनानि परिहर्त्तुं पार्य्यन्त इति भावः ॥ ५४—५६ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति यदेतच्छोधनस्य क्वचित्कर्षादिमानमुक्तं न तत् सर्व्वपुरुषविषयम्। किन्तु मध्येषु कोष्ठवयोबलेषु तन्मानं ज्ञेयमिति दर्शयन्नाह—द्रव्येत्यादि। तन्मूलमालम्ब्येति उक्तप्रमाणमनुक्तप्रमाणानुमानबीजं कृत्वार्थविकल्पार्थमाह। तेषां विकल्प्योऽभ्यधिकोनभाव इति भेषजप्रमाणस्याधिकभाव ऊनभावश्च विकल्प्य इत्यर्थः ॥ ५७ ॥

चक्रपाणिः—प्रमाणोपोद्‌घातात् सर्व्वशास्त्रव्यवहारप्रमाणं नियमयन्नाह—षड्वंश्य इत्यादि। वंशीं त्रसरेणुकं वदन्ति अन्ये तु वंशीं धूलिमाहुः। अष्टौ ते सर्षपा रक्तास्तण्डुल इत्यत्र रक्ता इति

धान्यमाषो भवेदेको धान्यमाषद्वयं यवः ।
अण्डका ते तु चत्वारस्ताश्चतस्रश्च माषकः ॥
हेमश्च धानकश्चोक्तो भवेच्छाणस्तु ते त्रयः ।
शाणौ द्वौ द्रंक्षणं विद्यात् कोलं बदरमेव च ॥
विद्याद् द्वौ द्रंक्षणौ कर्षं सुवर्णञ्चाक्षमेव ।
बिड़ालपदकञ्चैव पिचुं पाणितलं तथा ॥
स एव तिन्दुको ज्ञेयः स एव कवडग्रहः ।
द्वौ सुवर्णौ पलार्द्धं स्यात् शुक्तिरष्टमिका तथा ॥

मध्यमसर्षपो वृहत्सर्षपश्च । यो गौरसर्षप उच्यते । तेन मनुविष्णूक्तविरोधो न भवति । मनुना हि—'त्रिसरेणवोऽष्टौ विज्ञेया लिख्यैका परिमाणतः । ता राजिसर्षपास्तिस्रस्ते त्रयो गौरसर्षपः, इत्युक्तम् । एवं विष्णुना चोक्तम्—'तदष्टकं लेख्या तत्त्रयं राजिसर्षपस्तत्त्रयं गौरसर्षपः, इति । अष्टौ ते मध्यमसर्षपा रक्ताः एकस्तण्डुलः । तद्द्वयं तण्डुलद्वयं धान्यमाषो माषकलाय एकः स्यात् । धान्यमाषद्वयमेको यव इति । मनुनोक्तम्—'सर्षपाः षड् यवो मध्यस्त्रि-यवास्त्वेककृष्णलम्' इति । विष्णुना चोक्तम्—'तत् षट्कं यवस्तत्त्रयं कृष्णलम्' इति । अण्डका ते तु चत्वार इति ते चत्वारो यवा एका अण्डका । ता अण्डकाश्चतस्र एको माषकः । स च हेमश्च धानकश्चेति पर्य्यायेणोच्यते । भवेच्छाणस्तु ते त्रय इति ईदृशमाषकत्रयं शाणो भवेत् । दशगुञ्जात्मकमाषकचतुष्टयेण तुल्यः, इति । एतच्चान्यत्रोक्तम्—'गुञ्जाभिर्दशभिः प्रोक्तो माषको ब्रह्मणा पुरा । चत्वारो माषकाः शाणस्तद्द्वयं कोलसंज्ञितम् । वटकं द्रङ्क्षणञ्चैव कर्षस्तद्द्विगुणेन तु । अक्षः पिचुः पाणितलं सुवर्णकमुडुम्बरम् । बिड़ालपदकं नल्वं किञ्चिच्च कवड़ग्रहम् । तिन्दुकं विन्दुः कोलञ्च पाणिरप्यभिधीयते' इति । शाणौ द्वावित्यादि । द्वौ शाणौ द्रङ्क्षणं कोलं वदरं तोलकश्च पर्य्यायेण

सर्षपाणां विशेषणम् । तद्द्वयं धान्यमाष इति तण्डुलद्वयं धान्यमाषो भवेत् । ते तु चत्वार इति यवचत्वारः । अन्ये तु माषाश्चत्वारश्च अण्डिका इति वदन्ति । त्रयो माषकाः शाणः । अत्र माने अष्टचत्वारिंशन्माषकमानं पलं भवति । तदेव दशरक्तिमानेन च चतुःषष्टिमाषकपलेन तुल्यं भवति । यतश्चतुर्विंशतिधान्यमाषैर्दशरक्तिका कल्प्या भवति । ततश्च दशरक्तिमाषा-

द्वे पलार्द्धे पलं मुष्टिः प्रकुञ्चोऽथ चतुर्थिका।
बिल्वं षोड़शिकञ्चाम्रं द्वे पले प्रसृतं विदुः॥
अष्टमानञ्च विज्ञेयं कुड़वौ द्वौ च मानिका।
पलं चतुर्गुणं विद्यादञ्जलिं कुड़वं तथा॥
चत्वारः कुड़वाः प्रस्थश्चतुः प्रस्थास्तथाढ़कम्।
घटश्चोक्तः स एव स्यात् कीर्त्तितोऽष्टशरावकः॥
पात्री पात्रं तथा कंसश्चत्वारो द्रोण आढ़काः।
स एव कलसः ख्यातो घट उन्मानमर्म्मणम्॥

विद्यात्। द्वौ द्रङ्क्षणौ त्वेकं कर्षं सुवर्णमक्षं विड़ालपदकं पिचुं पाणितलं तिन्दुकं कवड़ग्रहं पर्य्यायैर्विद्यात्। इति दश गुञ्जामाषकचतुष्टयात्मकशाण-चतुष्टयेण तुल्यः कर्ष उक्तः। 'मनुना तूक्तः—'पञ्चकृष्णलको माषस्ते सुवर्णस्तु षोड़श' इति। विष्णसंहितायान्तु—'कृष्णलपञ्चको माषस्तद्द्वादशक-मक्षार्द्धम्। अक्षार्द्धमेव सचतुर्माषकं सुवर्णः। चतुःसुवर्णको निष्क इति। इहाक्षार्द्धमिति संज्ञा, न तु कर्षपर्य्यायाक्षार्द्धम्। स्वस्वशास्त्रे व्यवहारार्थं परिमाणस्य संज्ञाभेदो न विरुध्यते। सुश्रुतेऽपि—'पञ्चगुञ्जामितो माषको दशरक्तिकश्च यथा भवति तथैव धान्यमाषशिम्बिफलाभ्यामुक्तः,' इति। द्वौ सुवर्णावित्यादि। द्वौ तु कर्षौ पलार्द्धं स्यात् सा शुक्तिश्चाष्टमिका चेति पर्य्यायेणोच्यते। द्वे पलार्द्धे पलं मुष्टिः प्रकुञ्चश्चतुर्थिका बिल्वं षोड़शिकं चाम्रं निष्कश्चेति पर्य्यायेणोच्यते। मनुनोक्तञ्च—'पलं सुवर्णाश्चत्वारः पलानि धरणं दश' इति। द्वे पले प्रसृतं विदुरिति। पलद्वयं प्रसृतम् अष्टमानञ्चेति पर्य्यायेणोच्यते। द्वौ कुड़वौ मानिका विज्ञेया शरावश्चेति पर्य्यायेणोच्यते। कः पुनरुच्यते कुड़व इति? पलं चतुर्गुणं चतुःपलमञ्जलिं कुड़वं पर्य्यायेण विद्यात्। चत्वारः कुड़वा एकः प्रस्थः। चत्वारः प्रस्था ये तदेकमाढकं स एव घटश्चोक्तः। स एवाष्टशरावकः पात्री पात्रं कंसश्च पर्य्यायेणोच्यते। चत्वार आढ़का द्रोणः कलसो घट उन्मानमर्म्मणञ्चेति पर्य्यायेणाभिधीयते।

चतुःषष्टिमाषकाश्चतुर्व्विंशतिधान्यमाषैर्गुणताः षट्त्रिंशदधिकपञ्चदशशतधान्यमाषा एव भवन्ति, तेन तुल्यता। सुश्रुतेऽपि तत्र द्वादशधान्यमाषाः स्वर्णमाषकः ते च चतुःषष्टिः पलमिति व्यवस्थापितम्,

द्रोणन्तु द्विगुणं सूर्पो विज्ञेयः कुम्भ एव च ।
गोणीं सूर्पद्वयं विद्यात् खारीं भारं तथैव च ॥
द्वात्रिंशच्चैव जानीयाद्द वाहं सूर्पाणि बुद्धिमान् ।
तुलां शतपलं विद्यात् परिमाणविशारदः ॥ ५८ ॥
शुष्कद्रव्येष्विदं मानमेवमादि प्रकीर्त्तितम् ।
द्विगुणं तद्द द्रवेष्विष्टं सद्यश्चैवोद्धृतेषु च ॥ ५९ ॥
यत्र मानं तुला प्रोक्ता पलं वा तत् प्रयोजयेत् ।
अनुक्ते परिमाणे तु तुल्यं मानं प्रकीर्त्तितम् ॥ ६० ॥

द्रोणन्तु द्विगुणं सूर्पः कुम्भश्चेति पर्य्यायेणोच्यते। सूर्पद्वय गोणीं विद्यात्। गोणी खारी भारमिति पर्य्यायेणोच्यते। द्वात्रिंशत् सूर्पाणि वाहं जानीयात्। तुलां शतपलं विद्यादिति ॥ ५८ ॥

गङ्गाधरः—शुष्कद्रव्येष्विदं मानम्, द्रवेषु द्रव्येषु सद्य एवोद्धृतेषु खल्वार्द्रेषु तद् द्विगुणं तन्मानमिष्टम् ॥ ५९ ॥

गङ्गाधरः—यत्र तुलाशब्देन पलशब्देन च मानं कार्य्यं तत्रैव तन्मानं प्रयोजयेत्, न द्विगुणं कार्य्यमिति। अत्र मनुना रौप्यस्य मानविशेष उक्तः। 'द्वे कृष्णले समधृते विज्ञेयो रूप्यमाषकः। ते षोड़श स्याद्धरणं पुराणञ्चैव राजतम्। कार्षापणस्तु विज्ञेयस्ताम्रिकः कार्षिकः पणः। धरणानि दश ज्ञेयः शतमानस्तु राजतः। चतुःसौवर्णिको निष्को विज्ञेयस्तु प्रमाणतः।

तेन चतुःषष्टिमाषका द्वादशधान्यमाषैर्गुणिताः सन्तः अष्टषष्ट्यधिकसप्तशतधान्यमाषा भवन्ति, एवं दृढ़बलोक्तमानादर्द्धेन सुश्रुतपलादिमानं भवति। एवं सुश्रुतेऽपि पञ्चरक्तिकमाषो भवति। दृढ़बलमानं मागधम्, सुश्रुतमानं कालिङ्गमिति ब्रुवता जतूकर्णेन षड्गुञ्जको माषक उक्तः ॥ ५८ ॥

चक्रपाणिः—द्विगुणं तद् द्रवेष्विष्टमित्यादि। अत्र यद्यपि सामान्येनैव द्रवस्य द्वैगुण्यमुक्तम्, तथापि तन्त्रान्तरदर्शनात् कुड़वादावेव द्रवस्य द्वैगुण्यम्। उक्तं हि—'रक्तिकादिषु मानेषु यावन्न कुड़वो भवेत्। शुष्के द्रवार्द्रयोश्चैव तुल्यं मानं प्रकीर्त्तितम्। जतूकर्णेऽप्युक्तम्—'द्विगुणाः कुड़वादयो द्रवाणाम्' इति। इहापि सुनिषण्णकचाङ्गेरी घृते 'त्रिंशत्पलानि तु प्रस्थो विज्ञेयो द्विपलाधिकः' इति वचनेन द्रवद्वैगुण्यं पारिभाषिकप्रस्थे दृढ़बलाचार्य्येण रक्तिकादौ द्वैगुण्य-परिभाषाव्यभिचाराद्वच्यत इत्युपपादितमेव प्राक्। आर्द्रद्वैगुण्यञ्च तस्यैव भवति यस्य यत्र द्रव्यस्य शुष्कस्य चार्द्रस्य चोपयोगः सम्भवति। यच्च नित्यमार्द्रमेवोपयुज्यते, उपयुज्यते तत्र

द्रवकार्य्येऽप्यनुक्ते तु सर्व्वत्र सलिलं मतम्।
यतश्च पादनिर्द्देशश्चतुर्भागस्ततश्च सः ॥ ६१ ॥
जलस्नेहौषधानान्तु प्रमाणं यत्र नेरितम्।
तत्र स्यादौषधात् स्नेहः स्नेहात् तोयं चतुर्गुणम् ॥ ६२ ॥

पलानां द्वे शते सार्द्धे प्रथमः साहसः स्मृतः। मध्यमः पञ्चभिर्य्यः सहस्रन्त्वेव चोत्तमः'। इति। अत्रान्यत्रोक्तमपि चानुमतमप्रतिषेधात्; तद् यथा—न द्वैगुण्यं तुलामाने पलोल्लेखागते तथा। रक्तिकादिषु मानेषु यावन्न कुड़वो भवेत्। शुष्के द्रवार्द्रयोश्चापि न द्वैगुण्यं तथेष्यते। सर्पिःखण्डगुड़क्षौद्र-क्षीर-तलासवादिषु। अष्टौ पलानि कुड़वो नारिकेले तथैव च। प्रस्थादिमानमारभ्य द्रवार्द्रे द्विगुणं स्मृतम् ॥ वासानिम्बपटोलकेतकिबलाकुष्माण्डकेन्दीवरी, वर्षाभू-कुटजाश्वगन्धसहिते द्वे पूतिगन्धामृते। मांसं नागबला सहाचरपुरौ हिङ्ग्वार्द्रके नित्यशः, ग्राह्यास्तत्क्षणमेव न द्विगुणिता ये चेक्षुजाता घनाः॥ वासाकुटज-कुष्माण्ड-शतपुत्रीसहामृता। प्रसारण्यश्वगन्धा च नागाख्या च बला तथा। नित्यमार्द्राः प्रयोक्तव्या न तासां द्विगुणं भवेत् इति। अनुक्ते इत्यादि। परिमाणस्यानुक्तौ तुल्यं मानम् ॥ ६० ॥

गङ्गाधरः—द्रवेत्यादि। यत्र यत्र द्रवद्रव्यकार्य्यमनुक्तं तत्र सलिलं मतम्। यत्र च पादनिर्द्देशस्तत्र चतुर्थभागकभागः, स एव पादः स्मृतः ॥ ६१ ॥

गङ्गाधरः—स्नेहपाकेऽनुक्ते द्रवकल्कस्नेहमाने परिमाणमाह—जलेत्यादि। जलेति द्रवद्रव्यमात्रमुपलक्ष्यते। औषधमिह कल्कद्रव्यम्। यत्र जलादीनां प्रमाणं नेरितं तत्र खल्वौषधात् कल्काच्चतुर्गुणः स्नेहः, स्नेहाच्चतुर्गुणं तोयमिति द्रवद्रव्यमिति ॥ ६२ ॥

द्वैगुण्यम्। उक्तं हि अन्यत्र—'वासाकुटजकुष्माण्ड-शतपत्रीसहामृताः। प्रसारण्यश्वगन्धा च शतपुष्पासहाचराः। नित्यमार्द्राः प्रयोक्तव्या न तेषां द्विगुणो भवेत्' इति। एतेषाञ्च द्वैगुण्यं कृत्वा मानस्य वारद्वयग्रहणं कर्त्तव्यमित्यर्थः ॥ ५९—६१ ॥

चक्रपाणिः—"यतश्च पादनिर्द्देशश्चतुर्भागस्ततश्च सः" इत्यस्यार्थो लोकत एव सिद्धः। तथापि स्पष्टार्थं पुनरभिधीयते। जलस्नेहौषधानामित्यादौ औषधात् स्नेहश्चतुर्गुण इति कल्कात् स्नेहश्चतुर्गुणः। स्नेहात् तोयं चतुर्गुणमिति तोयशब्दस्य द्रवोपलक्षणत्वाद् द्रवञ्च चतुर्गुण-मित्यर्थः। यत्र तु विशिष्टं मानं जलादीनामुक्तं तत्र तथैव कर्त्तव्यं 'निर्द्दिष्टं यत् तदेव तत्' इति वचनात् ॥ ६२ ॥

स्नेहपाकस्त्रिधा ज्ञेयो मृदुर्मध्यः खरस्तथा ।
तुल्यो कल्केन निर्य्यासो भेषजानां मृदुः स्मृतः ॥
सम्पाक इव निर्य्यासो मध्यो दर्व्वीं विमुञ्चति ।
शीर्य्यमाणे तु निर्य्यासे वर्त्तमाने खरस्तथा ॥ ६३ ॥
खरोऽभ्यङ्गे स्मृतः पाको मृदुर्नस्तःक्रियासु च ।
मध्यपाकस्तु पानार्थे वस्तौ वापि नियोजयेत् ॥ ६४ ॥
मानञ्च द्विविधं प्राहुः कालिङ्गं मागधन्तथा ।
कालिङ्गान्मागधं श्रेष्ठमेवं मानविदो विदुः ॥ ६५ ॥

तत्र श्लोकौ ।

कल्पार्थः शोधने संज्ञा पृथक् यत् तु प्रवर्त्तते ।
देशादीनां फलादीनां गुणा योगशतानि षट् ॥

गङ्गाधरः—स्नेहपाक इत्यादि। भेषजानां निर्य्यासस्तुल्यः कल्केन यः स मृदुः स्नेहपाकः। शम्पाकफलस्य मध्यस्थो निर्य्यास इव स्नेहभेषजानां निर्य्यासो यदा दर्व्वीं मुञ्चति, तदा मध्यः स्नेहपाकः स्यात्। स्नेहनिर्य्यासे शीर्य्यमाणे वर्त्त्यमाने सति खरः स्नेहपाकः स्यादिति ॥ ६३ ॥

गङ्गाधरः—त्रयाणां विषयानाह—खर इत्यादि। मध्यपाकस्य द्वौ विषयौ पानवस्ती इति ॥ ६४ ॥

गङ्गाधरः—मानस्य प्रकारादीनाह—कालिङ्गं मानवादिधर्म्मशास्त्रे सुश्रुते चोक्तम्, इह व्यवहारार्थं यत्र मागधं मानं सुश्रुतेनाप्युक्त तदपि व्यवहारे तु मागध कालिङ्गात् श्रेष्ठमत इह मागधं मानमुक्तमिति ॥ ६५ ॥

गङ्गाधरः—अथ स्थानार्थसंग्रहश्लोकावाह—तत्र श्लोकाविति। कल्पार्थ इह

चक्रपाणिः—स्नेहपाकत्रैविध्यमाह—स्नेहपाक इत्यादि। तुल्ये कल्केन निर्य्यास इति प्रक्षिप्तकल्कतुल्यतां गते पाकेन सञ्जाते निर्य्यासे सति। सम्पाक इवेत्यत्र सम्पाकः समधृतगुड-गोधूमकृतपिण्ड उच्यते। शीर्य्यमाण इत्यादि खरपाकलक्षणम्। शीर्य्यमाण इति अवसीदति। वर्त्तमान इति अङ्गुलिपीडनाद्वर्त्तितां गच्छति ॥ ६३ ॥

चक्रपाणिः—खरपाकादिविषयमाह—खर इत्यादि ॥ ६४ ॥

चक्रपाणिः—कालिङ्गमित्यादिकं केचित् मानप्रतिपादकं ग्रन्थं मानार्थं वर्णयन्ति ॥ ६५ ॥

चक्रपाणिः—कल्पार्थ इत्यादि. स्थानार्थसंग्रहः। कल्पार्थः कल्पार्थे भेदार्थे इत्यादिशब्दोक्तः।

विकल्पहेतुर्नामानि तीक्ष्णमध्याल्पलक्षणम्।
विधिश्चावस्थिको मानं स्नेहपाकश्च दर्शितः ॥ ६६ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते कल्पस्थाने
दन्तीद्रवन्तीकल्पो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

कल्पस्थाने प्रथमाध्याये दर्शितः। शोधनस्य विरेचनसंज्ञा। जाङ्गलदेशादिकाला-दीनां गुणाः मदनफलादीनां गुणाः प्रत्यध्याये। मदनफलादीनां योगानां षट् शतानि द्वादशस्वध्यायेषु स्वेषु स्वेषूक्तानि। अस्मिन्नध्याये विकल्पहेत्वादीनि चेति॥ ६६ ॥

<u>गङ्गाधरः—</u>अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। अप्राप्ते तु दृढबल-प्रतिसंस्कृत एव च।
कल्पस्थाने सप्तमेऽस्मिन् द्वादशोऽध्याय एव च। दन्तीद्रवन्तीकल्पेऽत्र
वैद्यगङ्गाधरेण तु। कृते जल्पकल्पतरौ कल्पस्थाने तु सप्तमे।
स्कन्धेऽत्र द्वादशाध्याये जल्पशाखा समापिता॥ १२॥

शोधनसंज्ञा—उभयं वा शरीरमलविरेचनादित्यादिनोक्ता। फलादीनां गुणा मदनफलादिकल्पे एवोक्ताः। योगशतानि षडिति 'त्रिशतं पञ्चपञ्चाशत्' इत्यादिनोक्तम्। विकल्पहेतुः—'सुखोपभोगानामित्यादिना ग्रन्थेनात्रैवाध्याये प्रोक्तः। नामानि मदनफलादीनामेव, तानि च प्रत्यध्यायमुक्तानि। तीक्ष्णमध्याल्पलक्षणमिति सुखं क्षिप्रं महावेगं इत्यादिनोक्तम्। विधिश्चावस्थिकः 'देयं त्वनिगते पूर्वम्' इत्यादिनोक्तः। शेषं सुगमम् ॥ ६६ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां कल्पस्थानव्याख्यायां दन्तीद्रवन्तीकल्पव्याख्या-
नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

कल्पस्थानं समाप्तम् ॥

श्लोकसङ्ख्या ६७५ ॥

॥ श्रीः ॥

चरक-संहिता।

सिद्धिस्थानम्।

प्रथमोऽध्यायः।

अथातः कल्पनासिद्धिं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

का कल्पना पञ्चसु कर्म्मसूक्ता क्रमश्च कस्तेषु कृताकृतेषु।
लिङ्गं तथैवातिकृतेषु सङ्ख्या का किं गुणाः केषु च कश्च वस्तिः ॥
किं वर्ज्जनीयं प्रतिकर्म्मकाले कृते कियान् वा परिहारकालः।
अप्रीयमानश्च न याति वस्तिः केनैति शीघ्रं सुचिराच्च केन ॥

गङ्गाधरः—अथ स्थानोद्देशक्रमात् कल्पस्थानादुत्तर सिद्धिस्थानमाह। तत्र अध्यायोद्देशक्रमादादौ कल्पनासिद्धिमाह—अथात इत्यादि। सर्व्वं पूर्व्ववत्

चक्रपाणिः—कल्पस्थानानन्तरं पारिशेष्यादेव सिद्धिस्थानमभिधीयते। सिद्धेरभिधायकं स्थानं सिद्धिस्थानम्। सिद्धिशब्देन चेह वमनादीनां वमनाद्यसम्यग्योगजन्यानां व्यापदां भेषजस्य साध्यतारूपा सिद्धिरुच्यते, एवम्भूतसिद्धिकारणाभिधायकतया चैतत् सिद्धिस्थानमुच्यते, किंवा कार्य्यकारणयोरभेदोपचारात् सिद्धिशब्देनेह सिद्धिकारणान्येव वमनादीनि उच्यन्ते, उक्तं हि—"सम्यक् प्रयोगञ्चैव कर्म्मणां व्यापन्नानाञ्च साधनानि सिद्धिषूपदेक्ष्यामः" इति। न चैवं सिद्धिस्थानसंज्ञाप्युत्पत्त्या चिकित्सास्थानादीनामपि सिद्धिस्थानसंज्ञाप्रसक्तिराशङ्कनीया, यतः इयं संज्ञाऽप्येव योगरूढ्या वर्त्तते, नान्यत्र ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—सिद्धिस्थानाभिधानेऽपि सकलसिद्धिस्थानापेक्षणीयपञ्चकर्म्मकल्पनाद्यभिधायक-

साध्या गदाः स्वैः शमनैश्च केचित् कस्मात् प्रयुक्तैर्न शमं व्रजन्ति।
प्रचोदितः शिष्यवरेण तस्मै पुनर्व्वसुस्तत्त्वविदेतदाह ॥ २ ॥
त्र्यहावरं सप्तदिनात् परन्तु स्निग्धो नरः स्वेदयितव्य उक्तः।
नातः परं स्नेहनमादिशन्ति सात्म्यीभवेत् सप्तदिनात् परं हि ॥३॥

व्याख्येयम्। अत्रादौ प्रश्नानाह—का कल्पनेत्यादि। का कल्पनेत्यादिका द्वादश प्रश्नाः। शिष्यवरेणेत्यग्निवेशेन। पञ्चसु कर्म्मसु का कल्पनेतिप्रश्नस्योत्तरमाह—त्र्यहावरमित्यादि। स्नेहाध्याये प्रागुक्तम्—मृदुकोष्ठस्त्रिरात्रेण स्निह्यत्यच्छोपसेवया। स्निह्यति क्रूरकोष्ठस्तु सप्तरात्रेण मानव इति त्र्यहमवरस्नेहनकालः सप्तदिन श्रेष्ठकालस्ततः परं स्वेदयितव्य इत्युक्तं यत्—अतः सप्ताहात् पर यत् स्नेहनं नादिशन्ति तत्र कारणं सप्तदिनात् परं स्नेहसेवन हि यस्मात् सात्म्यीभवेत् तस्मान्नातः परं स्नेहनमादिशन्ति ॥ १—३ ॥

तथा प्राधान्यादादौ कल्पनासिद्धिरेवोच्यते। अथ 'का कल्पना' इत्यादीन् शिष्यस्य द्वादश प्रश्नानभिनिवेश्य तान् यथाक्रमं व्याचष्टे प्रश्नानुगुणगुरुबुद्धिप्रकाशार्थम्। यदुक्तं भरद्वाजे—"अप्रहृष्टेन भावेन प्रसन्नेनान्तरात्मना। शिष्येण सम्यक् पृष्टस्य गुरोर्बुद्धिः प्रकाशते॥" इति। अत्र 'का कल्पना कर्म्मसु पञ्चसूक्ता' इति प्रथमः प्रश्नः। 'क्रमश्च कः' इति द्वितीयः, 'किञ्च कृताकृतेषु लिङ्गं तथैवातिकृतेषु' इति तृतीयः, 'सङ्ख्या का' इति चतुर्थः, 'किंगुणो वस्तिः' इति पञ्चमः, 'केषु च कश्च वस्तिः' इति षष्ठः, 'किं वर्जनीयं प्रतिकर्म्मकाले' इति सप्तमः, 'कृते कियान् वा परिहारकालः' इत्यष्टमः, 'प्रणीयमानश्च न याति केन वस्तिः' इति नवमः, 'केनैति शीघ्रम्', इति दशमः, 'सुचिराच्च केनैति' इत्येकादशः, 'साध्याः' इत्यादिको द्वादशः। साध्या इत्यादिप्रश्नस्य यद्यप्यवकाशो नास्ति, यतो हि नासाध्या गदाः प्रोक्तेन यथास्वं क्रियमाणेन भेषजेन प्रशाम्यन्ति, तथाप्यसम्यग्भेषज एव यथास्वं भेषजाभिधानादयं प्रश्नो बोद्धव्यः। कल्पनाशब्देनेह पञ्चकर्म्माङ्गकल्पनोच्यते, तेन पञ्चकर्म्माङ्गस्नेहस्वेदप्रयोगमेवाह ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—त्र्यहावरमित्यादि प्रथमप्रश्नस्योत्तरम्। त्र्यहावरमिति त्र्यहेण त्र्यहं वा व्याप्य क्रियमाणस्नेहनेन अवरं यथा भवतीति त्र्यहावरं स्निग्धः। सप्तदिनमिति सप्तदिनं व्याप्य स्निग्धः। परमिति स्नेहप्रकर्षकालावधिना सप्तदिनं व्याप्य स्निग्धः। ततश्च कालोत्कर्षात् क्रियमाणशोभनाङ्गस्नेहनपक्षे सप्तदिनं यावत् स्निग्धः, कालाप्रकर्षपक्षे तु त्र्यहे स्निग्धः संस्वेदयितव्य इत्यर्थः। उक्तसप्तदिनस्नेहनकालानतिक्रमं सोपपत्तिकमाह—नातः परमित्यादि। अतः परमिति सप्तदिनात् परम्। कुतो नादिशन्तीत्याह—सात्म्यीभवेदित्यादि। सप्तदिनात् परेण क्रियमाणस्नेहः सप्तरात्रप्रयोगेण सात्म्यीभूतत्वान्न स्नेहनमधिकं शरीरे करोतीत्यर्थः, तेन यावन्मात्र-

स्नेहोऽनिलं हन्ति मृदुं करोति देहे मलानां विनिहन्ति सङ्गम्।
स्निग्धस्य सूक्ष्मेष्वयनेषु लीनं स्वेदस्तु दोषं नयति द्रवत्वम्॥ ४॥
ग्राम्यौदकानूपरसैः समांसैरुत्क्लेशनीयः पयसा च वम्यः।
रसैस्तथा जाङ्गलजैः सयूषैः स्निग्धैः कफावृद्धिकरैर्विरेच्यः॥

गङ्गाधरः—स्नेह इत्यादि। मृदु देहं करोति देहे मलानां सङ्गं विनिहन्ति। स्वेदगुणमाह—स्निग्धस्येत्यादि। पञ्चकर्म्माङ्गस्नेहस्वेदगुणानुक्त्वा पूर्व्वकल्पनाया उत्तरमुक्तम्॥ ४॥

गङ्गाधरः—अथ पञ्चमन्तु क्रमश्च क इतिप्रश्नस्योत्तरमाह—ग्राम्येत्यादि। यो वम्यः स ग्राम्यादिरसादिभिरुत्क्लेशनीयः। यो विरेच्यः स जाङ्गलजरसादिभिः स्निग्धः कफावृद्धिकरः कफस्य न वृद्धिकराणि यानि जाङ्गलजरसादीनि तरुत्क्लेश-

स्नेहप्रयोगेण सप्तदिनोपयुक्तेन स्नेहनं न वृत्तम्, सा मात्रा सात्म्यीभूतैव, अधिकमात्रा या सात्म्यतां न गता, सा सप्तरात्रात् परेणापि कर्त्तव्यैव। वैद्यास्तु सप्तरात्रादस्निग्धे पुरुषे किञ्चित् विश्रामं कृत्वा पुनरधिकमात्रया स्नेहं प्रयुञ्जते। एतच्च त्र्यहस्नेहनं सप्तरात्रस्नेहनञ्च मृदुक्रूर-कोष्ठविषयभेदेन। यदुक्तम्,—"मृदुकोष्ठस्त्रिरात्रेण स्निह्यत्यच्छोपसेवया। स्निह्यति क्रूरकोष्ठस्तु सप्तरात्रेण मानवः" इति। ननु यदि क्रूरकोष्ठस्तु सप्तरात्रेण स्निह्यतीति व्यवस्था, तत् कथमिह 'नातः परं स्नेहनमादिशन्ति' इत्यनेन सप्तरात्रेणाप्यस्नेहनमुच्यते। ब्रूमः—सत्यम्, क्रूरकोष्ठः सप्तरात्रेणैव स्निह्यति, परं क्रूरकोष्ठतामपेक्ष्य कृतया स्नेहमात्रया स्निह्यति, यदा तु हीनमात्रा प्रयुज्यते, तदा सप्तरात्रेणापि न स्निह्यति। यदुक्तं तन्त्रान्तरे—"त्रिषड्नवरात्रेण स्नेहपानं विधीयते" इत्यनेन सप्तरात्रादूर्द्ध्वमपि स्नेहनं विहितम्, तदाचार्य्यानभिमतमेव, किंवा, सप्तरात्रादूर्द्ध्वमसात्म्यभूताऽधिकमात्राप्रयोगाभिप्रायेण तद् वर्णनीयम्। अत्र च सप्तरात्रादूर्द्ध्वं स्नेह-प्रयोगस्य निषेधात्, त्र्यहादर्व्वाक् प्रयोगस्य वा निषेधात् सद्यः स्नेहप्रयोगेणैकदिनेनापि स्नेहन-मनुजानीत इति ब्रूवते। मध्यकोष्ठान्तरं प्रति स्नेहनप्रकर्षकालो यद्यपि नोक्तः, तथापि मध्य-विधया पञ्चदिनेन मध्यकोष्ठस्य स्नेहनं ज्ञेयम्। यत् तु कैश्चित् "मृदुकोष्ठं प्रति त्र्यहादूर्द्ध्वं न स्नेहनं कर्त्तव्यं सात्म्यीभावादिति चार्थो लभ्यते" इति व्याख्यायते, तन्न नः प्रीणाति, यतः सात्म्यीभावः सप्तदिनानि व्याप्य निवर्त्त्यतयैवाचार्य्येणोक्तः, तेन अत्यल्पमात्राप्रयुक्तेन स्नेहेन त्र्यहाद् यदि न स्निह्यति मृदुकोष्ठः, तदाऽधिकदिनान्यपि तत्र स्नेहः कर्त्तव्यः॥ ३॥

चक्रपाणिः—एवं संशोधनाङ्गस्नेहफलमाह—स्नेहोऽनिलं हन्तीत्यादि। स्नेहपूर्व्वकस्वेद-फलमाह—स्निग्धस्येत्यादि। सूक्ष्मेष्विति सूक्ष्मेष्वपि॥ ४॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति स्निग्धस्य वामनीयस्य वमनानुगुणं विरेचनीयस्य च विरेचनानुगुणं भोजनं पृथगाह—ग्राम्यौदकेत्यादि। रसैस्तथेत्यादिना विरेचनीयस्याहारविधानम्। अत्र च उत्क्लेशनीय

श्लेष्मोत्तरश्छर्दयति ह्यदुःखं विरिच्यते मन्दकफस्तु सम्यक्।,

अधःकफेऽल्पे वमनं हि गच्छेद् विरेचनं वृद्धकफे तथोर्द्ध्वम्॥

स्निग्धाय देयं वमनं यथोक्तं वान्तस्य पेयादिरनुक्रमश्च।

स्निग्धस्य सुस्विन्नतनोर्यथावद् विरेचनं योग्यतमं प्रयोज्यम्॥

नीयः। कस्मादित्यत आह—श्लेष्मेत्यादि। यतः श्लेष्मोत्तरः पुमानऽदुःखं सुखं छर्दयति तस्मात् श्लेष्मकरग्राम्यादिभिरुत्क्लेशनीयो वम्यः। यतो मन्दकफः सम्यगदुःखं सुखं विरिच्यते तस्मात् कफावृद्धिकरैः स्नेहनीयो विरेच्यो जनः स्यादिति। तत्र कारणमाह—अध इत्यादि। कफेऽल्पे वमनमधो नियच्छेत्। वृद्ध-कफे विरेचनमूर्द्ध्वं नियच्छेत्। स्निग्धायेत्यादि। वान्तस्य सम्यग्वमितस्याहारेऽनु-क्रमेण पेयादिः। स्निग्धस्विन्नस्य विरेचनं प्रयोज्यं सम्यग्विरिक्ते पेयादिकं

इति यदा सम्बन्धो भवेत्, तदा उत्क्लेशनं पित्तस्यैव ज्ञेयम्। किंवा, उत्क्लेशनीयः इति नानुवर्त्तत एव, तेन कफावृद्धिकरैं रसैर्यूषैश्च भोजनीय इति शेषः। एतद् विरेचनार्थं प्रतिभोजनं त्र्यहं ज्ञेयम्, वमनार्थन्तु प्रतिभोजनमेकाहमेव। उक्तं हि—"स्नेहात् प्रस्कन्दनं जन्तुस्त्रिरात्रोपरतः पिबेत्। स्नेहवद् द्रवमुष्णञ्च त्र्यहं भुक्त्वा रसौदनम्। एकाहोपरतस्तद्वद् भुक्त्वा प्रच्छर्दनं पिबेत्" इति। वामनीयस्य श्लेष्मोत्तरत्वे कर्त्तव्ये विरेचनीयस्य चाल्पकफत्वे सम्पाद्य उपपत्ति-माह—श्लेष्मोत्तर इत्यादि। उक्तविपर्य्यये हेतुमाह—अध इत्यादि। कफेऽल्पे सति वमनं पीतं वमनमकृत्वैवाधो याति, वृद्ध कफे तु विरेचनं प्रयुक्तमूर्द्ध्वं याति वमनाय सम्पद्यत इत्यर्थः। स्निग्धाय देयं वमनमिति वमनपानदिनेऽभ्यङ्गेन स्निग्धाय वमनं देयमित्यर्थः। पानजनितस्नेहस्तु पूर्व्वमेवोक्तत्वान्न पुनरभिधानमर्हति। अन्ये तु उपशान्तस्नेहगुणाय इति वदन्ति। यथोक्त-मिति मदनकल्पोक्तविधिना देयम्। वमनानन्तरं कर्त्तव्यमाह—वान्तस्येत्यादि। पेयादिः 'पेयां विलेपीम्" इत्यादिना वक्ष्यमाणः। वमनक्रममभिधाय विरेचनक्रममाह—स्निग्धस्येत्यादि। सुस्विन्नतनोरिति सम्यक्स्विन्नदेहस्य, अयञ्च विरेचनाङ्गस्नेहस्वेदक्रमो वमनानन्तरभाविविरेचनेऽपि पेयादिक्रमोत्तरकालं कर्त्तव्यः, यदुक्तम्,—"विलेप्याः क्रमागतञ्चैनं पुनरेव स्नेहस्वेदाभ्यामुपपाद्य विरेचयेत्" इति। स्नेहानन्तरञ्च यत् त्र्यहं विरेचनार्थं प्रतिभोजनम्, तदुपक्रमाभिधानानुषङ्ग-प्रतिपादितमेवेति न पुनरिह प्रतिपाद्यते। यथावदिति कल्पस्थानोक्तविधिना। योग्यतममिति शरीरदोषाद्यपेक्षया यद् विरेचनं यौगिकं भवति, तद् देयम्॥ ५॥

पेयां विलेपीमकृतं कृतञ्च यूषं रसं त्रिर्द्विरथैकशश्च ।
क्रमेण सेवेत विशुद्धकायः प्रधानमध्यावरशुद्धिशुद्धः ॥
यथाणुरग्निस्तृणगोमयाद्यैः सन्धुक्ष्यमाणो भवति क्रमेण ।
महान् स्थिरः सर्व्वसहस्तथैव शुद्धस्य पेयादिभिरन्तरग्निः ॥ ६ ॥

संस्कृतमसंस्कृतमेकशश्च क्रमेण सेवेत। एवं प्रधानादिमात्रया शुद्धिभ्यां शुद्धः। पेयादिक्रमसेवने हेतुमाह—यथाणुरित्यादि। अणुः सूक्ष्मोऽग्निर्यथा क्रमेणाल्पाल्पकाष्ठयोगेन क्रमेण वृद्धः सन् महान् स्थिरः सर्व्वसहः स्यात्, तथा पेयादिक्रमेणान्तरग्निः क्रमेण वृद्धः सन् महान् स्थिरः सर्व्वसहः स्यादिति॥ ५। ६॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति क्रमश्च क इति प्रश्नस्योत्तरमाह।. वमनविरेचनोत्तरभाविपेयाक्रममाह—पेयां विलेपीमित्यादि। यवागूर्बहुसिक्था विलेपी विरलद्रवा। उक्तं हि—"सिक्थकैः रहितो मण्डः पेया सिक्थसमन्विता। यवागूर्बहुसिक्था स्याद् विलेपी विरलद्रवा" इति। अत्र अकृतयूषः स्नेहलवणाद्यसंस्कृतः, कृतयूषः स्नेहलवणादिसंस्कृतः। एवं रसेऽपि कृताकृतव्यवस्था। यदुक्तं सूदशास्त्रे—"अस्नेहलवणं सर्व्वमकृतं कटुकैर्विना। विज्ञेयं लवणस्नेहकटुकैः संस्कृतं कृतम्" इति। त्रिरित्यन्नकालत्रयं व्याप्य, द्विरित्यन्नकालद्वयम्, एकश इत्येकान्नकालम्। एतच्च त्रिरित्यादि प्रत्येकं पेयादिभिः सम्बध्यते। एतच्च त्रिरित्यादिपक्षत्रयं प्रधानशुद्धिशुद्धाद्यपेक्षया यथाक्रमं ज्ञेयम्। तेन प्रधानशुद्धिशुद्ध प्रत्येकं त्रिः पेयादि कर्त्तव्यम्, तेनान्नकालत्रये पेया। ततः परेणान्नकालत्रये विलेपी, ततः परेणान्नकालत्रये कृताकृतयूषसहितमन्नम्, ततोऽपि च परेण कृताकृतरसेनान्नमन्नत्रये देयम्। एवं द्वादशभिरन्नकालैर्वमनदिनसायाह्नात् प्रभृति सप्तरात्रेण पेयाक्रमः। अयमेव क्रम उपकल्पनीयेऽपि—"ततः सायाह्ने लोहितशालितण्डुलानाम्" इत्यादिना, यावद् "द्वादशे चान्नकाले" इत्यनेनोक्तः। अत्र तु यूषरसयोस्तु यद्यपि कालविभागो न प्रतिपादितः, तथापि यूषकालत्रये रसकालत्रये च प्रथम अकृतस्य उत्तरकाले च कृतस्य यूषस्य, एवं रसस्यापि काल इति विभागः कथनीय इति। एवं द्विः पेयाक्रमे तथा एकशश्च पेयाक्रमे विभागो वर्णनीय इति। एककाले तु पेयादिक्रमे यद्यपि कृताकृतयूषरसयोः कालविभागो न प्राप्यते, तथाप्येकस्मिन्नेव काले स्तोकसंस्कारेण यूषरसयोस्तत्र कृताकृतत्वं ज्ञेयम्। प्रधानशुद्धौ भूरिदोषागमनक्षोभादग्निमान्द्यं सम्भवति, तेन तत्र पेयादिक्रमश्चिरं क्रियत इति ज्ञेयम्। प्रधानशुद्ध्यादिलक्षणञ्चाग्रे वक्ष्यमाणम्। पेयादिक्रमस्य विशोधनमन्दीकृताग्नेर्दीपकत्वं दृष्टान्तेन दर्शयन्नाह—यथेत्यादि ॥ ६ ॥

जघन्यमध्यप्रवरेषु वेगाश्चत्वार इष्टा वमने षडष्टौ ।
दशैव ते द्वित्रिगुणा विरेके प्रस्थस्तथा द्वित्रिचतुर्गुणश्च ॥ ७ ॥
पित्तान्तमिष्टं वमनं तथोर्द्ध्वमधः कफान्तञ्च विरेकमाहुः ।
द्वित्रीन् सविट्कानपनीय वेगान् मेयं विरेके वमने तु पीतम् ॥८॥

गङ्गाधरः—वमनविरेचनयोः प्रधानादिषु मात्रासु लिङ्गमाह—जघन्येत्यादि। वमने जघन्ये वेगाश्चत्वारो मध्ये षट् प्रवरेऽष्टौ वारा इति। विरेके तु जघन्ये दश वेगा मध्ये द्विगुणा विंशतिर्वाराः प्रवरे त्रिगुणास्त्रिंशद्वारा इति वैगिक एकप्रकारस्त्रिविधः। अथ मानिकस्त्रिविधः प्रकार उच्यते प्रस्थस्तथा द्वित्रिचतुर्गुणश्चेति। वमने प्रवरा शुद्धिः प्रस्थो, मध्ये त्रिपात्प्रस्थः, कनिष्ठेऽर्द्ध-प्रस्थ इत्युन्नेयम्। तथा विरेके द्वित्रिचतुर्गुणः प्रस्थो जघन्यमध्यप्रवरशुद्धिषु। इति मानिकी त्रिधा शुद्धिः। अत्र प्रस्थोऽर्द्धत्रयोदशपलमुक्तं तन्त्रान्तरे—'वमने च विरेके च तथा शोणितमोक्षणे। अर्द्धत्रयोदशपलं प्रस्थमाहुर्मनीषिणः' इति अर्द्धेन हीनं त्रयोदशपलं सार्द्धद्वादशपलमिति ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—आन्तिकीं त्रिधा शुद्धिमाह—पित्तान्तमित्यादि। वमनमूर्द्ध पित्तान्तमिष्टम् आदौ कफवमनं ततः पित्तवमनमिति। अधस्तात् कफान्तं

चक्रपाणिः—प्रधानशुद्ध्यादिलक्षणं प्राह—जघन्येत्यादि। चतुर्भिर्वेगैर्यत् शोधनं वमनं तद् जघन्यम्, यत् तु षड्भिस्तन्मध्यमम्, यत् त्वष्टाभिस्तत् प्रवरम्। विरेके जघन्ये दश, मध्ये तु विरेचने दशद्विगुणा विंशतिरित्यर्थः, प्रवरे तु विरेचने त्रिगुणा दश त्रिंशदित्यर्थः। वेगसंख्या-दिभेदेन जघन्यादिभेदमभिधाय दोषमानभेदेनापि विरेचनस्य जघन्यमध्यप्रवरतां यथाक्रममाह—प्रस्थस्तथेत्यादि। द्विगुणः प्रस्थो जघन्ये विरेचने, त्रिगुणश्च मध्यमे चतुर्गुणस्तु प्रवरे। अत्र च प्रस्थशब्देन सार्द्धत्रयोदशपलान्युच्यन्ते। उक्तं हि तन्त्रान्तरे,—'वमने च विरेके च तथा शोणितमोक्षणे। सार्द्धत्रयोदशपलं प्रस्थमाहुर्मनीषिणः' इति ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—पित्तान्तमिष्टं वमनं विरेकादर्द्धमिति त्रिरेके यन्मानं जघन्यमध्यप्रवरविभागे प्रोक्तं यथाक्रमम्, तथा वमनेऽपि जघन्यमध्यप्रवरविभागे तदर्द्धं ज्ञेयम्, परन्तु यत् पित्तान्तत्वं वमनस्य, कफान्तत्वं विरेकस्य, तत् त्रिविधशुद्धावप्यर्थागतं ज्ञेयम्। यदा चतुर्भिर्वेगैः प्रस्थमाने दोषे गते पित्तान्तत्वं सम्यग्वमनशुद्धिजलक्षणमुपलभ्यते तदा जघन्या शुद्धिः, यदा च विरेके दशभिर्वेगर्द्विप्रस्थमानदोषगमनेन कफान्तत्वं विरेचनसम्यग्योगलक्षणमुपलभ्यते, तदा विरेचनस्य जघन्या शुद्धिर्भवति, एवं मध्यप्रवरशुद्धावपि वमने पित्तान्तत्वं विरेचने च कफान्तत्वं सम्यग्-योगलक्षणं ज्ञेयम्। वेगसंख्या दोषमानाभिधानानन्तरं सम्यक्शुद्धिलैङ्गिकशुद्धेः पित्तान्तत्वादि-

क्रमात् कफः पित्तमथानिलश्च यस्यैति सम्यग् वमितः स दृष्टः ।
हृत्पार्श्वमूर्द्धेन्द्रियमार्गशुद्धौ ततो लघुत्वेऽपि च लक्ष्यमाणे ॥

विरेकमिष्टमाहुः। तत्र मानकरणे क्रममाह—द्वित्रीनित्यादि। विरेचने द्वौ वेगावथवा त्रीन् वेगान् सविट्कानपनीय विहाय मलं मेयम्, वमने तु पीतमौषधमपनीय मेयम् ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—पित्तान्तं वमनं कफान्तं विरेकमिष्टमाहुरिति यत् तद् विवृणोति। क्रमादित्यादि। व्यतिक्रमे तु यस्यति सोऽसम्यगवमितस्तत्र हृदादिशुद्धौ लक्षणप्रतिपादनार्थमिहाभिधानम्, तेन यदुच्यते—आन्तिकी वैगिकी मानिकी लैङ्गिकी च चतुर्व्विधा शुद्धिरिहोच्यते वमनविरेचनयोः, तदस्माकमसम्मतमेव, किन्तु लैङ्गिकी चैका शुद्धिः; तत्र च 'पित्तान्तम्' तथा 'क्रमात् कफः' इत्यादिग्रन्थवक्ष्यमाणञ्च लिङ्गं वमने, विरेचने च 'कफान्तञ्च' तथा 'स्रोतोविशुद्धीन्द्रिय' इत्यादिग्रन्थवक्ष्यमाणञ्च लिङ्गं ज्ञेयम्। यदत्र दोषागमनकर्म्मणः सम्यग्विशुद्धिलिङ्गं लक्ष्यतेऽथ मानाच्च वेगाच्च दोषागमनाच्चोक्तम्, किमिदं व्यस्तं समस्तं वेत्यादिनाऽऽक्षिप्तम्, तदनभ्युपगमनिरस्तमेव। अन्येषान्त्वत्र परिहारा विस्तरभयान्न लिखिताः। जघन्यादिशुद्धित्रैविध्यञ्चात्र जघन्यमध्योत्कृष्टदोषविषयतया व्यवस्थापनीयम्, जघन्यादिशुद्धिलक्षणेऽपि यद् वेगेन जघन्यादिशुद्धिलक्षणताऽभिधानम्, तत् प्रायोभावितया ज्ञेयम्, दोषमानभेदेन जघन्यादिमानभेदः पारमार्थिकः, तेन यत्र वमनेऽष्टाभिर्वेगैर्द्विप्रस्थदोषस्रुतिर्भवति तत्र प्रवरैव शुद्धिः, यत्र वमने षड्भिरेव वेगैः सार्द्धप्रस्थदोषस्रुतिर्भवति तत्र मध्यैव शुद्धिः, यत्र च चतुर्भिरपि वेगैरेकप्रस्थदोषस्रुतिः तत्र जघन्यशुद्धिरेव, एवं विरेचनेषूदाहार्य्यम्। पित्तप्रवृत्तिरन्ते यस्मिन्, तत् पित्तान्तम्, एवं कफान्तमपि व्याख्येयम्। तेन "क्रमात् कफः पित्तमथानिलश्च" इत्यनेन यत् सम्यक्शुद्धिलक्षणं वक्तव्यम्, तथा 'प्राप्तिश्च विट्पित्तकफानिलानाम्' इत्यनेन च सम्यग्विरेचनलक्षणं यद् वक्तव्यम्, तदनेन सहाऽविरुद्धं भवति, तत्र च यदनिलागमनमन्ते वक्तव्यम्, तत् पित्तान्तस्य कफान्तस्य सूचकतया ज्ञेयम्, निःशेषकृते ह्याशयगते पित्ते कफे च वायुः केवलः सरति। तेन च केवलवायुसरणेन पित्तान्तता कफान्तता च जायते। ननु यदि 'क्रमात् कफः' इत्यादिनैव ग्रन्थेनाऽयमर्थोऽभिहितः तत् कथमिह पित्तान्तञ्च वमनं कफान्तञ्च विरेकमाहुरिति कृतम्? ब्रूमः, वेगसंख्यादोषमानभेदप्रतिपाद्यमानजघन्यादिशुद्धित्रये पित्तान्तत्वाद्यनुगतिप्रतिपादनार्थमिहाभिधानम्। एवं तद्वमनविरेचनसम्यग्योगलक्षणाऽभिधाने शिष्यस्य, प्रबलदोषेऽपि पुरुषे अयोगशुद्धावेव जघन्यशुद्धिगतवेगमानोदये सति अथ पित्तान्तत्वाद्यनुदये जघन्यशुद्धिभ्रमः स्यात्। एवमन्यदप्युदाहार्य्यम्। वमने च विरेके च यथा दोषमापनं कर्त्तव्यम्, तदाह—द्वित्रानित्यादि। द्वित्रानित्यव्यवस्थितभाषणेन मलभागस्यामेयतां दर्शयति। वमने च पीतमिति वमने पीतमौषधं वर्ज्जयित्वा शेषो मेयः ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति "किञ्च कृतेषु" इत्यादिप्रश्नस्योत्तरं यथाक्रममाह—क्रमादित्यादि। क्रमादित्यनेन वचनेन यथोक्तक्रमलङ्घनेन कफाद्यागमनं न सम्यग्योगलक्षणमिति दर्शयति। यतः

दुश्छर्दिते स्फोटककोठकण्डू-हृत्खाविशुद्धिर्गुरुगात्रता च।
तृण्मोहमूर्च्छानिलकोपनिद्रा-बलातिहानिं वमितेऽति विद्यात्* ॥ ९

स्रोतोविशुद्धीन्द्रियसंप्रसादौ लघुत्वमूर्ज्जोऽग्निरनामयत्वम्।
प्राप्तिश्च विट्पित्तकफानिलानां सम्यग् विरिक्तस्य भवेत् क्रमेण॥
स्यात् श्लेष्मपित्तानिलसंप्रकोपः स्वेदोऽल्पवह्निर्गुरुगात्रता स्यात्।
तन्द्रा तथा छर्दिररोचकश्च वातानुलोम्यं न च दुर्विरिक्ते॥
कफास्रपित्तक्षयजानिलोत्थाः सुप्त्यङ्गमर्द्दक्लमवेपनाद्याः।
निद्राबलाभावतमःप्रवेशाः सोन्मादहिक्काश्च विरेचितेऽति ॥१०॥

लघुत्वे च लक्ष्यमाणे सम्यग्वमितो दृष्टः। दुश्छर्दित इत्यादि। अयोगयुक्तवमिते स्फोटकादयः स्युः। तृण्मोहादीनि अतिवमिते विद्यात्॥ ९॥

गङ्गाधरः—सम्यग्विरेकलक्षणमाह—स्रोत इत्यादि। ऊर्ज्जोऽग्निर्बलवान् जाठरोऽग्निः सम्यग्विरिक्तस्य भवेत्। विट्पित्तकफानिलानां क्रमेण प्राप्तिश्च सम्यग्विरिक्तस्य लक्षणमिति। स्यादित्यादि दुर्विरिक्तलक्षणम्, न च वातानुलोम्यमिति। कफास्र इत्यादिनाऽतिविरिक्तलक्षणम्। कफादिकोत्थाः सुप्त्यादयः॥ १०॥

कफादूर्द्धं गतं यदा पित्तं भवति, तदा तु पित्तागमनेऽपि सति न शुद्धिः, किन्तु यदैवामाशयाधोभागगतं पित्तं वमनमानयति तदैव शुद्धिः, तत् पित्तानयनञ्च कफानयनानन्तरमेव भवति। एवं सम्यक्कृतविरेचनलक्षणेऽपि क्रमादितिपदस्यार्थोऽत्र व्याख्येयः। दुश्छर्दित इत्याद्ययोगकृतवमनलक्षणम्। तृण्मोहेत्याद्यतिकृतवमनलिङ्गम्। अत्र आदिशब्देन वर्णस्वरादिग्रहणम्। निद्रातिहानिश्वासानिलकोपकृतव॥ ९॥

चक्रपाणिः—स्रोतोविशुद्धीत्यादि सम्यग्विरचनलक्षणम्। ऊर्ज्जोऽग्निरिति पटरग्निः। अनामयत्वमिति विरेचनजेतव्यदोषजनितविकारव्यपगमः। प्राप्तिश्चेत्यादिग्रन्थार्थः स्थानान्तरे व्याख्यात एव। स्यादित्याद्ययोगकृतविरेकलक्षणम्। न च वातानुलोम्यमित्यर्थः। कफास्रेत्यादि विरेकातियोगलक्षणम्। क्षयशब्दः कफादिभिः प्रत्येकं सम्बध्यते॥ १०॥

* बलादिहानिर्वमनेऽति च स्यादिति चक्रधृतः पाठः।

संसृज्य भक्तं नवमेऽह्नि सर्पिस्तं पाययेद् वाप्यनुवासयेद् वा ।
तैलाक्तगात्राय ततो निरूहं दद्यात् त्र्यहान्नातिबुभुक्षिताय ॥ ११ ॥
प्रत्यागते धन्वरसेन भोज्यः समीक्ष्य वा दोषबलं यथार्हम् ।
नरस्ततो निश्यनुवासनार्हो नात्यशितः स्यादनुवासनीयः ॥१२॥

गङ्गाधरः—लिङ्गं तथवातिकृतेष्वित्यस्योत्तरमुक्त्वा का संज्ञा किं गुणाः केषु कश्च वस्तिरित्येषामुत्तरमाह—संसृज्येत्यादि । तं सम्यग्वान्तं विरिक्तं पेयादिक्रमोपसंसृष्टमष्टदिनं यावत् ततो नवमेऽह्नि संसृष्टभक्तं सर्पिः पाययेत् । अथवानुवासयेदिति । ततः संसृष्टभक्तसर्पिःपीतवतेऽनुवासिताय वा त्र्यहात् परं पुनस्तैलाक्तगात्राय तस्मै अनतिबुभुक्षितायाभुक्तवते निरूहं दद्यात् ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—प्रत्यागते तन्निरुहे दोषबलं समीक्ष्य यथार्हं धन्वमांसरसेन

चक्रपाणिः—वमनविरेचनकल्पनाप्रस्तावागतसम्यग्योगादिलक्षणञ्चाभिधाय वस्तिकल्पनामाह—संसृष्टभक्तमित्यादि । सप्तभिर्दिनैः कृतसंसर्जनक्रमस्याष्टमे भुक्तमुपयुक्तस्य नवमे सर्पिःपानमनुवासनं वा देयम् । अत्र विकल्पद्वये यदि वमनानन्तरं विरेचनं कर्त्तव्यम्, तदा नवमेऽह्नि सर्पिःपानम्, अथ विरेचनानन्तरं वस्तिर्देयः, तदानुवासनं नवमेऽह्नि देयमिति व्यवस्था, वमनानन्तरं नवमदिवससर्पिःपानं पूर्व्वं नोक्तम्, तेनेदानीं विरेचनानन्तरं कर्त्तव्यं निरूहाङ्गमनुवासनसमानकालतया सर्पिःपानमपि दर्शितम, तेन न निरूहाङ्गता सर्पिःपानस्य कल्पनीया, नवमश्च दिवसोऽत्र शोधनदिनमारभ्यैव ज्ञेय. । उक्तञ्च जतूकर्णे—"शोधनानन्तरं नवमेऽह्नि स्नेहपानमनुवासनं वा", तथा सुश्रुतेऽप्युक्तम्—"विरेचनात् सप्तरात्रे गते जातबलाय च । कृतान्नायानुवास्याय सम्यगदेयोऽनुवासनः" इति । उपकल्पनीये च यः पेयक्रमानन्तरं रससंसर्जनक्रम उक्तः, स सर्व्वकर्म्मावसाने प्रकृतिभोजनगमनार्थं कर्त्तव्यम्, न वमनविरेचनकर्म्मपरिसमाप्तावेव, तेनेह कृतरससंसर्गस्यैव नवमे दिने सर्पिःपानमनुवासनञ्चोपपन्नम् । यत् तु भद्रशौनके—'संसृष्टभक्तः सुमनाः स्नेहपीतो दृढानलः । संशुद्धः परतो मासादनुवास्यस्ततो नरः" इत्युक्तम्, ततश्च तत् प्रागनुवासनविषयं रोगविशेषविषयं वेति नैतद् विरुद्धं भवति । बहूनि चात्र व्याख्यानानि टीकाकृतामक्षिरसैन्धवजेज्जटेश्वरसेनादीनां सन्ति । अन्यैस्तु तद्व्याख्यानानि दोषोद्धारादेव निरस्तानि । तैलाक्तगात्रायेति वचनमभ्यङ्ग नापि स्नेहप्रयोगदर्शनार्थम् । स्वेदस्त्वत्र पञ्चकर्म्मपूर्व्वतया विहितोऽनुक्तोऽप्यायात्येव । यदुक्तम्—"अनुपस्थितदोषाणां स्नेहस्वेदोपपादनैः । पञ्च कर्म्माणि कुर्व्वीत" इति । दद्यात् त्र्यहादित्यनुवासनदिनादूर्द्ध्वं त्र्यहात्, तेन यथावक्ष्यमाणक्रमेण, एकाऽहात् त्र्यहाधिकाद् वा स्नेहाद् तदहाद् वा निरूहो देयः । नातिबुभुक्षितायेत्यनेन अतिबुभुक्षितस्य निरूहोऽतियोगायोर्द्ध्वगमनाय च भवतीति सूचयति । तत्र धन्वरसेन भोजनं विरेचनवदग्निमान्द्यभावाद बलाऽपहारकत्वाच्च युक्तमेव । यदुक्तं भोजे—"आ मस्तकाद् विशुद्धस्य निरूहेण

शीते वसन्ते च दिवानुवास्यो
रात्रौ शरद्ग्रीष्मघनागमेषु।
तानेव दोषान् परिरक्षिता ये
स्नेहस्य पानं प्रति कीर्त्तिताः प्राक् ॥ १३ ॥

-स नरो भोज्यः। स चेदनुवासनार्हो भवेत् तदा ततः परं निशि नात्यशितोऽल्प भुक्तवाननुवासनीयः स्यात् ॥ १२ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तत्र केष्विति प्रश्नोत्तरमाह—शीत इत्यादि। घनागमः प्रावृट् आषाढ़श्रावणौ। स्नेहस्य पानं प्रति तानेव दोषान् परि ये रक्षिता यतो यतो विहाराहारादितो निवर्त्त्य रक्षयितव्यास्ते प्राक् स्नेहाध्याये प्रकीर्त्तिताः ॥ १३ ॥

रसादिकम्। किमर्थं विहितं भोज्यं संसर्गश्च विरिक्तवत्। विरेकः पावकं हन्ति सर्वाधिष्ठानसंप्लवात्। न तु वस्तिस्तथा तस्मात् समुत्थयति पावकम्" इति। निरूह एव दोषाऽग्निबलापेक्षरसादिना पेयादिना भोजनं दर्शयन्नाह—समीक्ष्य दोषबलं यथार्हमिति। बलमित्यग्निबलम्। नरस्तत इत्यादिना निरूढस्यानुवासनमाह। 'निशि' इत्यनेन निरूहानन्तरं तद्दिने क्रियमाणमनुवासनं निश्येव कर्त्तव्यमिति दर्शयति, न शीते वसन्तेऽपि सद्यो निरूढस्य रात्रावेवानुवासनं देयम्। अन्ये तु निशीत्यनेन तदहरेव निरूढाय सायमनुवासनं देयमिति दर्शयति, यथावक्ष्यमाणविभागेन रात्रौ दिवा वा देयमित्याहुः। अनुवासनार्हं इतिवचनेन यदि सामो मन्दो वा पावको भवति, तदा तदहरनुवासनं न देयमिति सूचयति। अत एव जतूकर्णे द्वितीयदिवस एवानुवासनमुक्तम्, "ततस्त्र्यहान्निरूढे व्युषिते भुक्तवतोऽनुवासनम्" इति। हारीतेऽपि—"व्युष्टं रजन्यां प्रसमीक्ष्य तस्माद् बलाबलं चाप्यनुवासनीयः" इत्युक्तम्। 'सद्यो निरूढोऽनुवास्यः स्यात्' इति वचनं निरूहजनितवातक्षोभपुरुषविषयम् ॥ ११।१२ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—'निशि' इत्यनेन, यन्निशासमीपेऽनुवासनं विहितम्, तदेव कालभेदेन विभक्तं दर्शयन्नाह—शीत इत्यादि। शीतशब्देन शिशिरहेमन्तयोरपि ग्रहणम्। दिवेति निशासमीपे दिवाभागे, रात्रावपि च दिनसमीपे रात्रौ। दोषान् परिरक्षितान् रक्षा अन्तरङ्ग दोषवर्ज्जनेन परिरक्षिता ये स्नेहस्य पाने परिकीर्त्तिताः स्नेहाध्याये "श्लेष्माधिको दिवा शीते" इत्यादिना ग्रन्थेन, त एवाऽकालपीतस्नेहदोषा भवन्ति। त एव यथोक्तकालविपर्य्ययकृतानुवासनेऽपि, समानन्यायाच्चैकदेशाभिधानेनापरैकदेशानुमानाच्च ज्ञेयाः ॥ १३ ॥

प्रत्यागते चाप्यनुवासनीये दिवा प्रदेयं व्युषिताय भोज्यम् ।
सायञ्च भोज्यं परतस्त्र्यहे वा त्र्यहेऽनुवास्योऽहनि पञ्चमे वा ॥
द्व्यहे त्र्यहे वाप्यथ पञ्चमे वा दद्यान्निरूहादनुवासनञ्च ।
एकं तथा त्रीन् कफजे विकारे पित्तात्मके पञ्च च सप्त वापि ॥
वाते नवैकादश वा पुनर्वा वस्तीनयुग्मान् कुशलो विदध्यात् ॥१४॥

गङ्गाधरः—अथ दत्ते तदनुवासनीये स्नेहे प्रत्यागते सति निशि व्युषिताय प्रभाते दिवा भोज्यं प्रदेयं परतस्त्र्यहे वा सायञ्च रात्रौ भोज्यं देयम् । त्र्यहे पुनरनुवास्योऽथवा पञ्चमेऽहन्यनुवास्यः । एवं द्व्यहे वा त्र्यहे वा पञ्चमे वा दोषमवेक्ष्य निरूहं दत्त्वा निशि चानुवासनं देयम् । एवं प्रकारेण वस्तिमेकं कफजे व्याधौ विदध्यादथवा त्रीन् वस्तीन्, पित्तात्मके विकारे पञ्च वा सप्त वा वस्तीन्, वाते विकारे नव वस्तीनथवैकादश वस्तीन् विदध्यात्, न तु कुत्रापि युग्मान् वस्तीन् विदध्यात् ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—प्रत्यागते चेत्यादौ अनुवासनीय इत्यनुवासनस्नेहे । व्युषितायेति निर्व्विकारम् रात्रिं व्युषिताय दिवा भोज्यं देयम्, तथा सायञ्च भोज्यं देयम् । अनुवासनानन्तरं पुनरनुवासनकालमाह—त्र्यहे वेत्यादि । अत्रापि त्र्यहपञ्चाहव्यवस्था पूर्व्ववत् । अयञ्चानुवासनकालो निरूहदिन एव दातव्यानुवासने परिज्ञेयः । अन्ये तु पठन्ति—यत् परतो द्व्यहे वा त्र्यहेऽनुवास्योऽहनि पञ्चमे वा इति, व्याख्यानयन्ति च—परतो द्व्यहे वा त्र्यहेऽनुवास्योऽहनि पञ्चमे वेति । अत्र तु द्व्यहेऽनुवासनमतिप्रबलस्य वातस्य, अनतिवृद्धवातस्य त्र्यहे, पञ्चमे तु वृद्धकफपित्तस्येति व्यवस्था । द्वितीयदिनानुवासनं हारीतेऽप्युक्तम्, वचनं हि—"दृष्ट्वातिवृद्धं पवनस्य रूपं दिने दिने वस्तिमुदाहरन्ति ।" सुश्रुतेऽप्युक्तम्—"रूक्षस्य बहुवातस्य स्नेहवस्तिं दिने दिने । दद्याद् वैद्यस्ततोऽन्येषामग्न्याबाधभयात् त्र्यहात्" इति । इहापि "रूक्षनित्यस्तु" इत्यादिना "उदावृते घाताग्न्यादौ दिने दिने" इत्यन्तेन द्व्यहे दानं विधास्यति, तेन 'द्व्यहे वा त्र्यहे वा' इति पाठः साधुः । द्व्यहशब्देन चात्र दिनद्वयसम्बन्धमात्रमुच्यते, न द्व्यहपूरणम्, तेन प्रथमदिवसदत्तानुवासनात् प्रभृति पूरणेन तृतीये दिवसेऽनुवासनं प्राप्नोतीति यदुच्यते, तन्निरस्तम् । एवं त्र्यहेऽपि तृतीयाहःसम्बन्ध एव विवक्षितो ज्ञेय इति । सम्प्रति दोषभेदेनानुवासननियममाह—एकं तथा त्रीनित्यादि । एतच्च 'संख्याः कति' प्रश्नस्योत्तरम्, अपरं सङ्ख्याप्रश्नोत्तरं—'विंशन्मता कर्म्म नु' इत्यादिना भविष्यति । कफपित्तयोश्च यद्यप्यनुवासनं न विहितम्, तथापि वातानुगतकफपित्तविषयतयैतद् बोद्धव्यम् । पुनर्वेत्यनेन वाते नव एकादश वा कुर्य्यात् । अयुग्मानित्यनेन द्विचतुःषडादिसंख्यया युग्मदानञ्च निषेधयति । अयुग्मदानं प्रभावादेवात्रोपकारीति महर्षिवचनाद् बोध्यम् ।

नरो विरिक्तस्तु निरूहदानं विवर्ज्जयेत् सप्तदिनान्यवश्यम्।
शुद्धो निरूहेण विरेचनञ्च तद्धयस्य शून्यं विकृषेच्छरीरम् *॥१५॥

गङ्गाधरः—अथ किं वर्ज्जनीयमित्यस्योत्तरमाह—नर इत्यादि। विरिक्तस्तु नरः सप्तदिनं निरूहदान विवर्ज्जयेत्। तत्र दोषमाह—शुद्ध इत्यादि। विरेचनेन शुद्धश्च नरो निरूहदानं सप्तदिनं विवर्ज्जयेत्। किमर्थम्? तद्धि हि यस्मात् तद् विरिक्तस्य शून्यं शरीरं निरूहो विकृषेत्, निरूढस्य च शून्यं शरीरं विरेचनं विकृषेत्॥ १५॥

यथा—युग्मेष्वहःसु पुत्रकामौ संवसेताम्" इति। उपपत्तिश्चात्रातिप्रसङ्गभीत्या न कथिताऽऽचार्य्येण। यत् तु—"त्रीन् पञ्च वा तु चतुरोऽथ षड् वा" इत्यादिना युग्मवस्तिदानं वक्ष्यति, तन्निरूहाङ्गतया स्नेहनार्थक्रियमाणानुवासनविषययुग्मवस्तिदानमिति न विरोधः। एतेन यदुक्तम् आषाढ़वर्म्मणा—निरूहकार्य्यकरणायायुग्मदानमतस्मिन्नोक्तं निषिद्धपूर्व्वञ्च, रोगस्यान्ते क्रमादेकं तथा त्रीनित्यादीन् स्नेहान् प्राह" इति, तन्निरस्तं ज्ञेयम्। किञ्च, 'अयुग्मान्' इत्यनेन 'पुनर्वा' इत्यनेन च यत्रानुवृत्त्यानुवासनं देयम्, तत्रायुग्मकं निरूहान्तरितं कर्त्तव्यमित्यर्थः। तेन यथोक्तसंख्यातनिरूहं दत्त्वा यथोक्तसङ्ख्यया स्नेहो देयः। विषमसंख्योपादानन्तु मध्यविधयापि द्व्यहचतुरहादिग्राहकं भवति। तेन उत्तरत्र वक्ष्यमाणसमसंख्यानुवासनं न विरोधि ब्रुवते। जतूकर्णेऽप्युक्तम्—"निरूहे व्युषिते भुक्तवतोऽनुवासनं परं द्वितीयेऽहनि पञ्चमे वा तथैकादशाहेऽपकर्षतो द्विस्त्रिचतुरादि वातादिपूच्यते" इति॥ १४॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति निरूहविरेचनयोरवश्यपरिहर्त्तव्यकालमाह—नरो विरिक्तस्त्वित्यादि। अवश्यमिति वचनादेकाहसाध्येऽपि व्याधौ अवश्यं सप्तदिनच्छेदः कर्त्तव्य इति दर्शयति। यद्यपि विरेचनानन्तरं निषिद्ध एव निरूहः पञ्चकर्म्मीयायां सिद्धौ तथा निरूढस्य विरेचनं निषिद्धम्, तथापि तत्कालमेव स निषेधः। तेन त्रिचतुरादिदिनेऽपि प्रसक्तिनिरासार्थमिदं वचनम्। यत् तु विरेचनानन्तरं नवमेऽह्नि अनुवासनकालादुत्तरकालमेव निरूहविधानम्, तेन अर्व्वाग्वस्तेरपि न प्रसक्तिः स्यादित्युच्यते, तन्न; यदनुवासनशुद्ध्यपेक्षसंसर्जनक्रमस्येयं विधा। यदावरशुद्ध्या त्र्यहेणैव पेयादिक्रमः समाप्यते, तदा चतुर्थदिनेऽनुवासनदानात् पञ्चमे षष्ठे दिने निरूहः प्रसज्येत, अतस्तन्निरासार्थमेतद्वचनम्। निरूहानन्तरन्तु संसर्जनक्रमो नास्त्येव, तेन त्र्यहं त्र्यहं दत्त्वा विरेचनप्रसक्तिरस्त्येव। सप्ताहादर्व्वाक् सप्ताहं यावत् निरूहविरेचनवर्जने हेतुमाह—तद्धयस्येत्यादि। विकसेदिति हिंस्यात्, शून्यमिति पूर्व्वशोधनशून्यशरीरं पुनः शोधनात् हिंस्यादिति भावः। "आ सप्ताहाद् विरेको वा ततश्चापि निरूहणम्" इति तन्त्रान्तरे प्रोक्तम्, तच्च संसर्गविधया क्रियमाणसंशोधनक्रमे ज्ञेयम्। अत्रापि च सप्ताहपूरणं संसर्जनस्नेहादीनामनुमतविकल्पपरिहाराद् व्याख्येयम्॥ १५॥

---

* विकसेच्छरीरमिति चक्रसम्मतः पाठः।

वस्तिर्वयःस्थापन आयुरग्नि-सुखस्वरौजोबलवर्णमेधा- ।
सर्व्वार्थकारी शिशुवृद्धयूनां निरत्ययः सर्व्वगदापहश्च ॥
विट्श्लेष्मपित्तानिलमूत्रकर्षी दार्ढ्यावहः शुक्रबलप्रदश्च ।
विष्वक्स्थिरं दोषचयं निरस्य सर्व्वान् विकारान् शमयेन्निरूहः ।
देहे निरूहेण विशुद्धमार्गे संस्नेहनं वर्णबलप्रदश्च ॥ १६ ॥
न तैलदानात् परमस्ति किञ्चित् द्रव्यं विशेषेण समीरणार्त्तेः ।
स्नेहेन रौक्ष्यं लघुतां गुरुत्वादौष्ण्याच्च शैत्यं पवनस्य हत्वा ।
तलं दधात्याशु मनःप्रसादं वीर्य्यं बलं वर्णमथापि पुष्टिम् ॥१७॥

गङ्गाधरः—किंगुणो वस्तिरितिप्रश्नस्योत्तरमाह—वस्तिरित्यादि। आयुरादिसर्व्वार्थकारीत्येकं पदम्। वस्तेः सामान्यगुणमुक्त्वा विशेषमाह—विड़ित्यादि। विष्वक् दोषं स्थिरञ्च दोषम्। निरूहदानानन्तरमनुवासनदानगुणमाह—देह इत्यादि। निरूहेण विशुद्धमार्गे देहे संस्नेहनमनुवासनं वर्णादिप्रदम्॥ १६॥

गङ्गाधरः—तत्र स्नेहविशेषमाह—न तलदानादित्यादि। समीरणार्त्तेस्तैलात् परं किञ्चिद द्रव्यं विशेषेण नास्ति। यथा समीरणार्त्तिं तलं विशेषेण शमयति तथाह—स्नेहेनेत्यादि। तलं स्नेहेन स्निग्धत्वगुणेन वातस्य रौक्ष्यं

चक्रपाणिः—'किंगुणो वस्तिः' इतिप्रश्नस्योत्तरम्—वस्तिर्व्वयःस्थापयितेत्यादि। अयञ्च आस्थापनगुणः, अनुवासनस्य तु "देहे निरूहेण" इत्यादिना ग्रन्थेन गुणं वक्ष्यति। वयःस्थापयतीति वयःस्थापयिता। वयःस्थापनञ्चास्य स्रोतःशुद्धिकरत्वात्। सर्व्वार्थकारीति स्थिरत्वापकर्षादिविरुद्धार्थस्यापि भेषजविशेषयोगात्। शिशुवृद्धयूनां निरत्यय इत्यनेन वमनविरेचनाभ्यामुत्कर्ष उच्यते, ते हि शिशुवृद्धयोर्निषिद्धे। सर्व्वगदापहत्वं शमनेन ज्ञेयम्। सर्व्वान् विकारान् शमयेदित्यनेन दोषसंशोधनद्वारा सर्व्वगदापहत्वमुच्यते इति न पौनरुक्त्यम्। किंवा सर्व्वान् विकारानिति सर्व्वावस्थान् विकारानिति विशेषः। देह इत्यादिनानुवासनगुणमाह। निरूहेण विशुद्धमार्गे इति वचनान्निरूहशोधित एव मार्गे संसर्जदनुवासनं यथोक्तगुणकर्त्तृ भवतीति दर्शयति॥ १६॥

चक्रपाणिः—न तैलदानादित्यत्र तैलशब्देन स्नेहोपलक्षणेन केचिद् घृतमपि ग्राहयन्ति। किन्तु तैलमेवात्र वातहरप्रधानतया ब्रूते इति युक्तं पश्यामः, तथा ह्यत्र 'औष्ण्याच्छैत्यम्' इति, औष्ण्यञ्च न सर्पिषि इति। स्नेहौ तु मज्जवर्जितौ अनुवासनाधिभूतावप्यप्रधानत्वान्नात्र घृतमनुमन्यते। परमस्तीत्यादौ द्रव्यमिति कारणम्, तच्च कारणमनिलप्रशमनेन ज्ञेयम्। 'नान्वसनात्

मूले निषिक्तो हि यथा द्रुमः स्यान्नीलच्छदः कोमलपल्लवाग्रः।
काले महान् पुष्पफलप्रदश्च तथा नरः स्यादनुवासनेन ॥ १८ ॥
(अपत्यसन्तानविवृद्धिकारी काले यशस्वी बहुकीर्त्तिमांश्च।)
स्तब्धाश्च ये सङ्कुचिताश्च केचित् ये पङ्गवो येऽपि च भग्नरुग्नाः।
येषाञ्च शाखासु च वातरोगाः शस्तो विशेषेण हि तेषु वस्तिः ॥
आध्मापिते विग्रथिते पुरीषे शूले च भक्तानभिनन्दने च।
एवं प्रकाराश्च भवन्ति कुक्षौ ये चामयास्तेषु च वस्तिरिष्टः ॥

हत्वा गुरुत्वात् तस्य लघुतां हत्वा औष्ण्यात् तस्य शत्यं हत्वाशु मनःप्रसादादिकं दधाति ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—तत्र दृष्टान्तमाह—मूले इत्यादि। नीलच्छदो द्रुमो मूले जलेन सिक्तो हि यथा कोमलपल्लवाग्रः सन् काले महान् भूत्वा पुष्पफलप्रदः स्यात्, तथा नरोऽप्यनुवासनेन मूले पायौ सिक्तः सन् मनःप्रसादादिमान् भूत्वा स्वक्रियाकरः स्यात् ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—ये च रोगा अनुवासनेन नश्यन्ति तदाह—स्तब्धाश्चेत्यादि। ये नरा वातेन स्तब्धास्तथा सङ्कुचितादयश्च येषां शाखासु रक्तादिषु वातरोगास्तेषु विशेषेण वस्तिरनुवासनवस्तिः शस्तः। एवमाध्मापितपुरीषादि-

किञ्चिदिहास्ति कर्म्म' इति केचित् पठन्ति। तैलकृत्यमेव सकारणं व्याकरोति- स्नेहेनेत्यादि। तैलञ्च स्नेहानुवासने पक्वमेव, अपक्वस्य तु "न चामं प्रणयेत् स्नेहं यदभिष्यन्दयेद् गुदम्" इत्यनेन निषिद्धत्वात्। अत्र तैलानिलयोर्मेलके द्रव्यप्रभावात् तैलमेव वातं हन्ति, न वातस्तैलम्। अणुत्वञ्च यद्यपि तैले वाते चास्ति, तथापीह प्रभावाच्च वातसूक्ष्मावयवसम्बन्धकारकं तैलं स्नेहादिना वातं जयति। तेन समानमप्यणुत्वमिह विरुद्धार्थकार्य्यैवेति। तलस्य यथोक्तकार्य्यकर्त्तृत्वे दृष्टान्तमाह—मूल इत्यादि। 'मूल'दृष्टान्तेन चानुवासनेन साक्षात् तर्पणीयस्य गुदस्य देहमूलत्वं दर्शयति। उक्तं हि पराशरे—"मूलं गुदं शरीरस्य शिरास्तत्र प्रतिष्ठिताः। सर्व्वं शरीरं पृष्ठञ्च मूर्द्धानं पादमाश्रिताः" इति। तथानुवासनादपि नरो बलवीर्य्यादियुपेतोऽपत्यवांश्च स्यादित्यर्थः ॥ १७ । १८ ॥

चक्रपाणिः—सामान्येन निरूहानुवासनयोर्गुणमाह— स्तब्धाश्च य इत्यादि। भग्ना इति

याश्च स्त्रियो वातकृतोपसर्गात् गर्भं न गृह्णन्ति नृभिः समेताः।
क्षीणेन्द्रिया ये च नराः कृशाश्च तेषाञ्च वस्तिः परमः प्रदिष्टः ॥१६
उष्णाभिभूतेषु वदन्ति शीतान् शीताभिभूतेषु तथा सुखोष्णान्।
तत्प्रत्यनीकौषधसंप्रयुक्तान् सर्व्वत्र वस्तीन् प्रविभज्य दद्यात् ॥२०॥
न वृंहणीयान् विदधीत वस्तीन् विशोधनीयेषु गदेषु वैद्यः।
कुष्ठप्रमेहादिषु मेदुरेषु ये चापि केचिच्च विशोधनीयाः ॥
क्षीणक्षतानां न विशोधनीयान् न शोषिणां नो भृशदुर्ब्बलानाम्।
न मूर्च्छितानां न विशोधितानां येषाञ्च दोषेषु निबद्धवायुः* ॥२१॥

प्रकारेषु स्नेहवस्तिरनुवासनवस्तिरिष्टः। याश्चेत्यादि। नृभिः पुंभिः समेताः सङ्गता अपि याश्च स्त्रियो वातकृतोपसर्गान्न गर्भं गृह्णन्ति, ये च नराः क्षीणेन्द्रियादयस्तेषाञ्च वस्तिः परमः प्रदिष्टः ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—वस्तिप्रभेदकरणमाह—उष्णेत्यादि। तत्प्रत्यनीकैरुष्णाभिभूतेषूष्णप्रत्यनीकैः शीताभिभूतेषु शीतप्रत्यनीकैरौषधैः प्रयुक्तान् प्रविभज्य वस्तीन् सर्व्वत्र दद्यात् ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—वस्तिषु निषेध्यानाह—नेत्यादि। विशोधनीयेषु गदेषु वृंहणीयान् वस्तीन् न विदधीत। तद् विवृणोति कुष्ठेत्यादि। क्षीणेत्यादि। विशोधनीयान् वस्तीन् क्षीणक्षतादीनां न विदधीत ॥ २१ ॥

घृष्टकायाः। रुग्ना इति सन्धिमुक्ताः। भक्तानभिनन्दनेऽन्नारोचके। वातकृतोपसर्गा इति वातकृतोपद्रवाः। क्षीणेन्द्रिया इति अतिक्षीणशुक्राः। अत्र शुद्धवातादिष्वनुवासनम्, भक्तानभिनन्दनप्रकारेषु च निरूह इत्यायथीऽनुसरणीयः ॥ १९ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति केषु च कश्च वस्तिरिति प्रश्नस्योत्तरम्—उष्णाभिभूतेष्वित्यादि। उष्णाभिभूते तथा शीताभिभूत इति वक्तव्ये, येन सर्व्वत्र इति करोति, तेन स्निग्धरूक्षगुरुलघ्वभिभूतेऽपि तद्विपरीतौषधसम्पादितो वस्तिर्ज्ञेय इति दर्शयति ॥ २० ॥

चक्रपाणिः—नित्यविशोधनीयगदानाह—कुष्ठप्रमेहादिष्वित्यादि। अत्र आदिशब्देनारोचकतन्द्राश्लीपदादीनां ग्रहणम्। मेदुरेष्विति मेदस्विषु। क्षीणक्षतानां नेति राजयक्ष्मप्रभृतयो ज्ञेयाः। विशोधनीयानित्यपकर्षणकारकान्। येषाञ्च दोषेषु निबद्धमायुरिति ये संशोधनहरणमात्रेणैव प्राणान् जहति ॥ २१ ॥

---

* निबद्धमायुरिति चक्रधृतः पाठः।

शाखागताः कोष्ठगताश्च रोगाः मर्म्मोर्द्ध्वसर्व्वावयवाङ्गताश्च।
ये सन्ति तेषां न तु कश्चिदन्यो वायोः परं जन्मनि हेतुरस्ति॥
विण्मूत्रपित्तादिमलाशयानां विक्षेपसङ्घातकरः स यस्मात्।
तस्यातिवृद्धस्य शमाय नान्यद् वस्तेर्व्विना भेषजमस्ति किञ्चित्।
तस्माच्चिकित्सार्द्धमिति ब्रुवन्ति सर्व्वां चिकित्सामपि वस्तिमेके॥
नाभिप्रदेशञ्च कटिञ्च गत्वा कुक्षिं समालोड्य पुनश्च पृष्ठम्।
संस्निह्य कायं शिथिलांश्च कृत्वा दोषान् पुरीषं ग्रथितं विमथ्य।
सुसक्तवेगः सपुरीषदोषः प्रत्यागतो वस्तिरिति प्रशस्तः॥२२।२३॥

गङ्गाधरः—शाखागता इत्यादि। ये शाखागतादयो रोगास्तेषां जन्मनि परं हेतुर्व्वायोरन्यो न कश्चिदस्ति। यस्मात् स वायुर्व्विण्मूत्रादिविक्षेपसङ्घातकरः। अतिवृद्धस्य तस्य वायोः शमाय वस्तेर्व्विना किञ्चिद्भेषजं नास्ति। तस्मादि-त्यादि। तस्मादेके धन्वन्तर्य्यादयश्चिकित्सार्द्धं वस्तिमेकमपरं चिकित्सार्द्धं सर्व्वां चिकित्सां ब्रुवन्ति। कस्मादेवमुत्कृष्टो वस्तिरित्यत आह—नाभीत्यादि। नाभिप्रदेशादिगमनादिपूर्व्वकप्रत्यागमनं वस्तेः प्रशस्ततायां हेतुः॥ २२। २३॥

चक्रपाणिः—वस्तेर्बहुविषयां स्तुतिमाचक्षाणः 'किंगुणो वस्तिः' इति प्रश्नस्यैवोत्तरं पुनराह—शाखागता इत्यादि। शाखाकोष्ठमर्म्मगता इत्यनेन त्रिविधशाखादिरोगमार्गो गृहीतः। मर्म्मज-शब्देन हि मध्यमरोगमार्गाश्रयिणां सन्धिजानामपि साहचर्य्याद् ग्रहणम्। इह मर्म्मास्थिसन्धयो हि मध्यमरोगमार्ग उक्तः। ऊर्द्ध्वसर्व्वशब्देन च ऊर्द्ध्वाधस्तिर्य्यग्भेदादप्युक्तरोगमार्गत्रयग्रहणम्। 'अवयवाङ्गज'शब्देन च प्रादेशिकसर्व्वाङ्गभेदाद्व्याप्युक्तग्रहणम्। वायोः परमिति वायोः परेण कश्चिद् श्रेष्ठ इति यावत्। एतेन यद्यपि कफपित्ते अपि रोगेषु कारणे भवतः, तथापि वायुरेव श्रेष्ठ इत्युच्यते। वायोः श्रेष्ठत्व एव हेतुमाह—विण्मूत्रेत्यादि। पित्तादीत्यत्र आदिशब्देन कफस्य ग्रहणम्, न च मलशब्देन कफस्य ग्रहणम्। मलशब्देन चेतरधातुमलानां स्वेदादीनाञ्च ग्रहणम्। आशयशब्देन मलव्यतिरिक्तप्रसादाख्यानामाशयानां धातूनाञ्च ग्रहणम्। विक्षेप-संहारकर इति वियोगमेलककरः। एतेन यस्माद् वायुरेव दोषमलधातूनां संयोगविभागौ करोति, तेन दोषदूष्यविण्मलमेलकरूपनिखिलव्याधिकरणे वायुरेव प्रधानं भवतीति भावः। किंवा, आशयशब्दः प्रत्येकं विडादिभिः सम्बध्यते, स्थानेन च स्थानिनो लक्ष्यन्ते, विडादि-संयोगविभागेनैव च सर्व्वव्याधिकरणपरिग्रहो भवति। अतस्येवं वस्तिनीतवायुनाम् प्रभावर्द्ध-चिकित्सारूपता तथा सर्व्वचिकित्सारूपता।

तत्र वस्तेः कृताकृतलक्षणानि क्रमेणाह नाभीत्यादि। विलोड्येति संक्षोभ्य।

सनाभिदेशं कटिपार्श्वकुक्षिं गत्वा शकृद्दोषचयं निरस्य।
सङ्क्लिन्नवेगः सपुरीषदोषः सम्यक् सुखेनैति च यश्च वस्तिः॥
प्रसृष्टविण्मूत्रसमीरणत्वं रुच्यग्निवृद्ध्याशयलाघवादि।
रोगोपशान्तिः प्रकृतिस्थता च बलं ततः स्यात् सुनिरूढलिङ्गम्॥ २४
स्याद् हृच्छिरोरुग्गुदकुक्षिलिङ्गेष्वर्त्तिः प्रतिश्यायविकर्त्तिके च।
हृल्लासकासारुचिमूत्रसङ्गः श्वासो न सम्यक् च निरूहिते स्यात्॥ २५
लिङ्गं यदेवातिविरेचितस्य भवेत् तदेवातिनिरूहितस्य॥ २६॥
प्रत्येत्यसक्तं सशकृच्च तैलं रक्तादि-*-बुद्धीन्द्रियसंप्रसादः।
†स्वप्नोऽतिदृष्टिर्लघुता बलञ्च सृष्टाश्च वेगाः स्वनुवासिते स्युः॥ २७

गङ्गाधरः—सेत्यादि सम्यङ्निरूढलक्षणम्। यश्च प्रणिहितो वस्तिः सनाभिदेशं नाभिदेशसहितं सुखेन पुनरेति तत् सुनिरूढलिङ्गम्॥ २४॥

गङ्गाधरः—असम्यङ्निरूढलक्षणमाह—स्याद्धृदित्यादि। विकर्त्तिका कर्त्तनवत् पीड़ा। न सम्यङ् निरूढ़िते असम्यङ् निरूढ़िते लिङ्गम्॥ २५॥

गङ्गाधरः—अतिनिरूढ़लक्षणमाह—लिङ्ग यदेवेत्यादि॥ २६॥

गङ्गाधरः—इत्यतिनिरूढ़लक्षणमुक्त्वा सम्यगनुवासनलक्षणमाह—प्रत्येतीत्यादि। तैल यदनुवासने दत्त तैलं तत् सशकृदसक्तमलग्नं प्रत्येति। स्वनुवासिते सम्यगनुवासिते॥ २७॥

संवनेव क्रायमिति घोदर्थरूपेण सारेण कायं व्याप्य। उक्तं हि—"वीर्येण वस्तिरादत्ते दोषानापादमस्तकात्" इति। स्नेहशब्देन च सारोऽभिधीयते। यथा—"देहः स्नेहपरिक्षयात्" इति। सम्यगिति निरवशेषेण। सुखेनेति विकारमकृत्वा। तादात्विकवस्तिसम्यग्योगलक्षणमभिधायोत्तरकालभवमात्रमाह—प्रसृष्टेत्यादि। आशयलाघव.नीत्यत्र आमयलाघवानीति पाठे रोगोपशान्तिरित्यनन्तरं वाशब्दो ज्ञेयः, तेन रोगोपशान्तिरिह निरूहसाध्यविकाराणामुपशान्तिः॥ २२—२४॥

चक्रपाणिः—स्यादित्यादि वस्त्ययोगलक्षणम्। न सम्यक् निरूहिते इत्ययोगेन निरूहिते। वस्त्यतियोगलक्षणमतिदेशेनाह—लिङ्गमित्यादि। अनुवासनसम्यग्योगलक्षणमाह—प्रत्येतीत्यादि।

* वक्तादि इति क्वचित् पाठः। † स्वप्नानुवृत्तिरिति चक्रसम्मतः पाठः।

अधःशरीरोदरबाहुपृष्ठ-पार्श्वेषु रुक् रूक्षखरञ्च वर्च्चः।
ग्रहश्च विण्मूत्रसमीरणानामसम्यगेतान्यनुवासिते स्युः॥ २८॥
हृल्लासमोहक्लमसादमूर्च्छा विकर्त्तिका चात्यनुवासिते स्युः॥२९॥
त्रीन् यस्य यामाननुवर्त्तते हि स्नेहो नरः स्यात् स विशुद्धदेहः।
आश्वागतेऽन्यस्तु पुनर्विधेयः स्नेहो न संस्नेहयति ह्यतिष्ठन्॥३०
द्विःषण्मताः कर्म्मसु वस्तयो हि काले ततोऽर्द्धेन तथा च योगे।
सान्वासना द्वादश वै निरूहा प्राक् स्नेह एकः परतश्च पञ्च॥

गङ्गाधरः—असम्यगनुवासनलक्षणमाह—अधःशरीरेत्यादि। एतानि लिङ्गान्यसम्यगनुवासिते॥ २८॥

गङ्गाधरः—अत्यनुवासनलक्षणमाह—हृल्लासेत्यादि। मूर्च्छान्तं बहुवचनान्तमेकपदम्। अत्यनुवासितेऽनुवासनातियोगे॥ २९॥

गङ्गाधरः—सम्यगनुवासने स्नेहस्थितिकालमाह—त्रीनित्यादि। यस्यानुवासने दत्तः स्नेहस्त्रीन् यामान् दानादनु वर्त्तते तिष्ठति, त्रियामं स्थित्वा प्रत्येति, स नरो विशुद्धदेहः स्यात्। आश्वागते स्नेहे पुनरनुवासनवस्तिर्विधेयो दयः। कस्मात्? हि यस्मात् स्नेहोऽतिष्ठन् न स्नेहयति॥ ३०॥

गङ्गाधरः—वस्तिसङ्ख्यामाह—द्विःषडित्यादि। द्विःषडिति द्वादश वस्तयः। कर्म्मसु चिकित्सितकर्म्मसु। इति कर्म्मवस्तिः। तथा काले वस्तिस्ततोऽर्द्धेन षड्वस्तयः, योगे च तथार्द्धेन षड् वस्तयः स्युरिति। तद् विवृणोति सान्वासना

असक्तामति सङ्गं विना। रक्तादयो धातवः। स्वप्नानुवृत्तिर्निद्रानुवृत्तिः। सृष्टा इत्यबद्धाः। अध इत्याद्यनुवासनायोगलक्षणम्। रूक्षखरता चात्र शरीरस्यास्नेहनादेव। हृल्लासादि असम्यग्योगलक्षणम्॥ २५—२९॥

चक्रपाणिः—उचितस्नेहप्रत्यागमनकालमाह—यस्येत्यादि। यामानिति प्रहरान्। स विशुद्धदेह इति 'सः' अनुवासनयोगप्रयोगसम्यग्योगादनुवासनव्यापत्तिरहित इत्यर्थः। आश्वागते इति शीघ्रं प्रत्यागते। अन्यस्तु विधेय इति तदैवान्यः स्नेहो देयः। पुनः स्नेहदानोपपत्तिमाह—स्नेहो न स्नेहयति ह्यतिष्ठन्निति॥ ३०॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति सङ्ख्याप्रश्नस्योत्तरविशेषमाह—त्रिंशदित्यादि। कर्म्मकालयोगसंज्ञा यथाक्रमं त्रिंशत्षोड़शाष्टवस्तिसमुदयेषु ज्ञेया। कालस्ततोऽर्द्धेनेत्यत्र अर्द्धशब्दो न सम-प्रतिवचनः, तेन त्रिंशदर्द्धः षोड़शभागा भवन्ति। सान्वसना इत्यादिना कर्म्मादीनां निरूहानुवासन-

काले त्रयोऽन्तेऽन्तरितस्तथैकः स्नेहा निरूहैः सहिताश्च षट् स्युः।
योगे निरुहास्त्रय एव देयाः स्नेहास्तथा षट् च परादिमध्याः॥३१॥*

इति। सानुवासना निरूहा द्वादश कर्म्मसु प्राक् स्नेह एको निरूहवस्तिः पूर्व्वमेकः स्नेहवस्तिस्ततो निरूहवस्तिस्ततः परतः पञ्च सानुवासना निरूहा इति कर्म्मसु द्वादश वस्तयः। तथा च—एकोऽनुवासनवस्तिः पूर्व्वं ततो निरूहस्ततोऽनुवासनं ततो निरूहस्ततोऽनुवासनं ततो निरूहस्ततोऽनुवासनं ततो निरूहस्ततोऽनुवासनं ततो निरूहस्ततोऽनुवासनं ततो निरूह इति द्वादश कर्म्मसु वस्तयः। काले इत्यादि। काले सान्वासनास्त्रय इति षट्, तत्र प्राक् स्नेह एको निरूहात् पूर्व्वमेकः स्नेहवस्तिस्ततो निरूहस्ततोऽनुवासनवस्तिस्ततो निरूहस्ततः स्नेहवस्तिस्ततो निरूह इति षट् सानुवासना निरूहा वस्तयः काले। अथ योगे तथार्द्धेन सानुवासनाः षड् वस्तयः। तद् यथा—त्रय एव निरूहा देयास्तथा परादिमध्याः स्नेहाश्च त्रय इति षट्। तथा च—पूर्व्वमेकोऽनुवासनवस्तिस्ततो निरूहस्ततः स्नेहवस्तिस्ततो निरूहस्ततः स्नेहवस्तिस्ततो निरूह इत्येवं षट् योगे स्युरिति। परादिमध्यास्त्रयः स्नेहास्त्रयो निरूहा इति॥ ३१॥

विभागमाह। एकमनुवासनं दत्त्वा दीयन्त इति सान्वसनाः, एवमनुवासनेन प्रत्येकं योगाद् द्वादश निरूहाश्चतुर्व्विंशतिर्वस्तयो भवन्ति। प्रागित्यारम्भे। परत इति द्वादशनिरूहोत्तरकाले। निरूहान्तरिताश्च षट् स्युरिति निरूहेणान्तरीकृताः, एवञ्च द्वादश वस्तयः पूरणीयाः। पञ्चैव परादिमध्या इति पञ्च स्नेहा अन्ते मध्ये आदौ च येषां विभक्तास्ते तथा। अत्र वादौ स्नेहद्वयम्, अन्ते च स्नेहद्वयम्, निरूहत्रयमध्ये चैकमनुवासनम्, एवं पञ्च स्नेहा भवन्ति। ये तु निरूहदिन एवानुवासनं वदन्ति, तन्मते आदावेक एव, अन्तेऽपि दिनान्तरे एकः, एवं पञ्च भवन्ति। एवं कर्म्मकालयोरपि निरूहदिन एव दिनान्तरे अनुवासनं व्याख्येयम्। अत्र चैकस्नेहान्तरितानां निरूहदाने वातक्षोभो नाशङ्कनीयः। कर्म्मादिषु निरूहा यापनावस्तिरूपा दीयन्ते, ये स्निग्धाः एवेति कृत्वा न वातक्षोभका भवन्ति। एते च कर्म्मादयो यद्यपि शास्त्रप्रदेशेषु न व्यवह्रियन्ते, तथापि तद्विषयव्यवहारार्थमेवेयं कर्म्मादिसंज्ञा, यथा ममकमहाममकतैलादिसंज्ञा, तेन कर्म्मादिसंज्ञा शास्त्रे व्यवहारादर्शनात् कर्म्मादिप्रतिपादको ग्रन्थोऽनार्ष इति यदुच्यते, तन्निरस्तम्। कर्म्मादिसंज्ञा च तन्त्रान्तरेऽप्यस्ति, तथाहि जतूकर्णः,—"वस्तयस्त्रिंशत् षोड़शाष्टौ च कर्म्मकालयोगा निरूहा स्नेहान्तरिता द्वादश षट् त्रयः एकस्नेहारम्भा पञ्च एकान्ताः" इति।

---

* त्रिंशन्मताः कर्म्मसु वस्तयो हि कालस्ततोऽर्द्धेन ततश्च योगः। सान्वसना द्वादश वै निरूहाः प्राक् स्नेह एकः परतश्च पञ्च॥ काले त्रयोऽन्तः पुरतस्तथकः स्नेहा निरूहान्तरिताश्च षट् स्युः। योगे निरूहास्त्रय एव देयाः स्नेहास्तथा पञ्च परादिमध्याः॥ इति पाठान्तरम्।

त्रीन् पञ्च वाहुश्चतुरोऽथ षड् वा
वाताधिकानामनुवासनीयान्।
स्नेहान् प्रदायाशु भिषग् विदध्यात्
स्रोतोविशुद्ध्यर्थमतो निरूहान्॥ ३२॥
विशुद्धकायस्य ततः क्रमेण
स्निग्धन्तु तैः स्वेदितमुत्तमाङ्गम्।
विरेचयेद्‌ द्वित्रिरथैकशो वा
बलं समीक्ष्य त्रिविधं मलानाम्॥ ३३॥

गङ्गाधरः—त्रीनित्यादि। वाताधिकानामनुवासनीयान् स्नेहान् वस्तीन् त्रीनाहुरथवा पञ्चाहुरथवा चतुर आहुरथवा षडाहुः। तान् स्नेहान् वस्तीन् भिषक् स्रोतोविशुद्ध्यर्थं विदध्यात्। अतः परं निरूहान् विदध्यात्॥ ३२॥

गङ्गाधरः—अथ शिरोविरेचनमाह—विशुद्धेत्यादि। एवं प्रकारेणादौ वमनेन ततो विरेचनेन ततोऽनन्तरं सानुवासननिरूहेण विशुद्धकायस्य ततः

हारीतेऽपि—त्रिंशकं कर्म्म बुधा वदन्ति" इत्याद्युक्तम्। कर्म्मादीनां प्रयोगं केचिद् वातादिषु वदन्ति॥ ३१॥

चक्रपाणिः—त्रीन् पञ्चेत्यादिना स्नेहनार्थमनुवासनमाह। अत्र ये वातादिकानामिति पठन्ति, तेषाम् आदिशब्देन पित्तकफयोरपि ग्रहणम्। बहुवचनन्तु तद्‌गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिणा वातस्य ग्रहणाद् बहुत्वसंख्यायोगादुपपन्नम्। यथोक्तं कुष्ठनिदाने—"वातादिषु प्रदुष्टेषु" इति। तथा त्वगाश्रितेऽपि "वातादीनां रसादीनाम्" इति बहुत्वं निर्दिष्टम्। अन्ये तु—वाताधिकानाम् इति पठन्ति। अत्र चतुर्णां षण्णां स्नेहानां युग्मरूपाणामपि दानमविरुद्धमेव, एतदनुवासनस्य निरूहाङ्गतया स्नेहनार्थं क्रियमाणत्वात्। अयुग्मादानन्तु "वस्तीनयुग्मान्" इत्यनेन स्वप्रधानतयानुवासनस्य विहितमिति भिन्नविषयतया न विरोधः, यतः स्नेहनप्रयोजनमनुवासनमेतेन स्नेहे भूत एवाऽयुग्मदानेन निवर्त्तनीयम्। किंवा अयुग्मा तन्त्रतो व्याख्यानेन संख्यैवोच्यते। तथाहि—त्रीन्, पञ्च, त्रीन् चतुर इति सप्त, पञ्च चतुर इति नव, पञ्च षडित्येकादश इति पञ्च विकल्पा इह विधीयन्ते। तन्त्रान्तरे स्नेहस्य युग्मदानमुक्तम्, यथा—"रूक्षस्य बहुवातस्य द्वौ त्रीन् वाप्यनुवासनान्। दद्यात् स्निग्धन्तु ज्ञात्वा ततः पश्चान्निरूहयेत्" इति। स्रोतःशब्देन विबद्धशिराऽभिहिता॥ ३२॥

चक्रपाणिः—सम्प्रतिक्रमागतशिरोविरेचनस्य कल्पनामसम्यगयोगातियोगलक्षणञ्चाह—विशुद्धेत्यादि। विशुद्धदेहस्येति, एतच्च पञ्चकर्म्मसम्पादनीयकर्त्तविषयत्वं शुद्धिपूर्व्वकत्वञ्च शिरो-

उरःशिरोलाघवमिन्द्रियाणां
स्रोतोविशुद्धिश्च भवेद्विशुद्धे ।
गलोपलेपश्च शिरोगुरुत्वं
निष्ठीवनञ्चाप्यथ दुर्विरिक्ते ॥ ३४ ॥
शिरोऽक्षिशङ्खश्रवणार्त्तितोदा-
वत्यर्थशुद्धे तिमिरञ्च पश्येत् ।
स्यात् तर्पणं तत्र मृदु द्रवञ्च
स्निग्धस्य तीक्ष्णन्तु पुनर्न योगे ॥
इत्यातुरस्वस्थविधिः * प्रयोगे
बलायुषोर्वृद्धिकृदामयघ्नः ॥ ३५ ॥

क्रमेण पुनरुत्तमाङ्गं मस्तकं ततः पूर्व्वोक्तः स्नेहः स्निग्धं तथा तैः पूर्व्वोक्तैः स्वेदः स्वेदितं मलानां बलं समीक्ष्य त्रिविधमुत्तममध्यमाधमं द्विस्त्रिरेकशो वा वारान् विरेचयेत् ।। ३३ ।।

गङ्गाधरः—तस्य शिरोविरेचनस्य सम्यग्योगलक्षणमाह—उरःशिर इत्यादि। विशुद्धे सम्यक् शुद्धे शिरसि। असम्यग्योगलक्षणमाह—गलोपलेपश्चेत्यादि ।।३४

गङ्गाधरः—अतियोगलक्षणमाह—शिरोऽक्षीत्यादि। तिमिरञ्च पश्येदित्यन्धकारं पश्येत्। तत्रातियोगे प्रतिकारमाह—स्यात् तर्पणमित्यादि। तत्रातियोगे इति शिरोविरेके पुनः स्निग्धस्य तं नरं स्निग्धं कृत्वा मृदु द्रवञ्च तर्पणं विदध्यादिति, न तु तीक्ष्णं तर्पणं विदध्यादिति। इतीत्यादि। इति खल्वेष

विरेचनस्येहोच्यते। अनेन वमनादिना शुद्धस्यापि शिरोविरेचनैकसम्पाद्य पुरुषेऽयं क्रमो ज्ञेयः। स्निग्धमित्यङ्गशिरोवस्तिपाण्यादि। तलस्वेदितमिति हस्ततलस्वेदितम्। त्रिर्द्विरथैकश इति तद्दिनएव दोषाणामुत्कृष्टत्वादि बलत्रैविध्यमपेक्ष्य यथायोग्यतया योज्यम्। लाघवमिन्द्रियाणामिति चक्षुरादीनां स्वविषये पाटवम् ॥ ३३ । ३४ ॥

चक्रपाणिः—तिमिरञ्च पश्येदिति तमोव्याप्तं सर्व्वं पश्येदिति। तस्यातियोगायोगयोश्चिकित्सानुवक्तव्यतयाऽनुषङ्गतामाह—स्यात् तर्पणमित्यादि। मृदु द्रवञ्चेत्यनेनातियोगचिकित्सितम्। तीक्ष्णन्तु पुनर्नयोग इति अयोगशिरोविरेचनस्यैव पुनस्तीक्ष्णशिरोविरेचनं देयम्। उक्तञ्च कर्म्मप्रयोगमुपसंहरति—इत्यातुरेत्यादि। आतुरस्वस्थसुखः इति वचनेन आतुरे आमयस्याप-

* इत्यातुरस्वस्थसुख इति चक्रधृतः पाठः।

कालस्तु वस्त्यादिषु याति यावान्
तावान् भवेद् द्विः परिहारकालः ॥ ३६ ॥
अत्यासनस्थानवचांसि पानं *
स्वप्नं दिवा मैथुनवेगरोधान् ।
शीतोपचारातपशोकरोषान्
त्यजेदकालाहितभोजनञ्च ॥ ३७ ॥
बद्धे प्रणीते विषमे च नेत्रे
मार्गे तथार्शःकफविड्विबन्धे ।

पञ्चानां कर्म्मणाम् आतुरस्वस्थविधिः आतुर्य्यविधिः स्वास्थ्यविधिश्च प्रयोगे बलादिकृदामयघ्नश्च ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—वर्ज्जनीयं कालमाह—कालस्त्वित्यादि। वस्त्यादिषु पञ्चसु कर्म्मसु क्रियमाणेषु यावान् कालो याति, तावान् कालो द्विर्द्विगुणः परिहार-स्यापथ्यसेवनत्यागस्य कालः ॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—त्याज्यानाह—अत्यासनेत्यादि। अतिशयेनासनं स्थानं वचन-मित्यादि त्यजेत्, अकाले भोजनमहितभोजनञ्च त्यजेदिति कृतवान्तादिः ॥३७॥

गङ्गाधरः—प्रणीयमानश्च न याति वस्तिः केनेत्यस्य प्रश्नस्योत्तरमाह—बद्ध इत्यादि। विषमे बद्धे नेत्रे प्रणीतेऽपि वस्तिर्न याति, अर्शःकफविड्विबद्धे मार्गे

हन्तृतया, स्वस्थे च बलायुर्वृद्धिकर्त्तृतया यथोक्तपञ्चकर्म्मप्रयोगः सुखहेतुर्भवतीति ज्ञेयम्। स्वस्थे च पञ्चकर्म्मप्रवृत्तिः 'माघवः प्रथमे मासि' इत्यादिना सूत्रस्थाने प्रोक्तैव ज्ञेया ॥ ३५ ॥

चक्रपाणिः—'कृते कियान् वा परिहारकालः' इत्यस्योत्तरमाह—कालस्त्वित्यादि। तावान् भवेद् द्विः परिहारकाल इति वस्त्यादिप्रयोगे यावान् कालो व्याप्यते, तत्कालद्विगुणकालं यावत् परिहार्य्यत्वेनोक्तं परिहर्त्तव्यम्। अत्र आदिशब्देन वमनविरेचनशिरोविरेचनानां ग्रहणम्। वस्तेस्त्वादौ व्युत्पादनेन प्राधान्यं दर्शयति ॥ ३६ ॥

चक्रपाणिः—'किं वर्ज्जनीयम्' इति प्रश्नस्योत्तरम्—अत्यासनेत्यादि। आसनमुपविष्टावस्थानम्। स्थानमूर्द्ध्वतया स्थानम्। यानं रथाश्वादिना यानम्। एत आविष्कृततमा इहोक्ताः, तेन क्रोधाति-चिन्तनादयो येऽप्युपकल्पनीयादौ वमनादिप्रयोगे निषिद्धाः, तेऽपि न सेव्या एव ॥ ३७ ॥

चक्रपाणिः—'प्रणीयमानः' इत्यादि प्रश्नस्योत्तरम्—बद्ध इत्यादि। नेत्रे बद्धे विषमं प्रणीते

* यानमिति चक्रधृतः पाठः ।

न याति वस्तिर्न सुखं निरेति
दोषावृतोऽल्पो यदि वाल्पवीर्य्यः ॥ ३८ ॥
प्राप्ते तु वर्च्चोऽनिलमूत्रवेगे
वाते विवृद्धेऽल्पबले गुदे च ।
अत्युष्णतीक्ष्णश्च मृदौ च कोष्ठे
प्रणीतमात्रः पुनरेति वस्तिः ॥ ३९ ॥
मेदःकफाभ्यामनिलो निरुद्धः
शूलाङ्गमर्दश्वयथून् करोति ।
स्नेहं नियुञ्जन्नबुधस्तु तस्मै
संवर्द्धयत्येव हि तान् विकारान् ॥ ४० ॥

च वस्तिर्न याति । केन सुचिराद् वस्तिरेतीत्यस्योत्तरमाह । दोषावृतो वस्तिन सुख निरेति चिराच्च निरेति, अल्पो वाल्पवीर्य्यो वा वस्तिर्न सुख निरेति चिराच्च निरेतीति ॥ ३८ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—केनेति शीघ्रमित्यस्योत्तरमाह—प्राप्ते त्वित्यादि । वर्च्च-आदिवेगे प्राप्ते वाते च विवृद्धे गुदे चाल्पबले मृदौ च कोष्ठेऽत्युष्णतीक्ष्णो वस्तिः प्रणीतमात्रः पुनः शीघ्रमेति ॥ ३९ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—मेद इत्यादि । अनिलो मेदःकफाभ्यां निरुद्धः सन् शूलादीन् करोति । साध्या गदा इत्यस्योत्तरमाह—स्नेहमित्यादि । अबुधो वद्यः येषां विकाराणां प्रशमाय यस्य स्नेहं नियुञ्जन् तस्य जनस्य तान् विकारान् संवर्द्धयति ।

गुदावयवबद्धत्वात् न याति, तथा न सुखं निरेतीत्यादिना 'सुचिराच्च केन' इति प्रश्नस्योत्तरम् । न सुखं निरेतीति चिरेण दुःखं क्रुद्धो वाऽऽगच्छतीत्यर्थः । दोषावृत इति दोषेण बलीयसाऽवरुद्धः । अल्प इति अल्पमानः । अल्पवीर्य्य इति उष्णलवणाद्यभावान्मृदुवीर्य्यः ॥ ३८ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—प्राप्त चेत्यनेन शीघ्रागमनहेतुमाह । वातेऽतिवृद्ध स्नेहो गुदे वातेन प्रतिहतत्वान्न यात्याशयम्, ततः शीघ्रमागच्छति । अल्पबले गुदे स्नेहं धारयितुं न शक्नोति पुरुषः, अल्पबलत्वञ्च गुदस्य सृक्कणीबलीदौर्व्वल्यात् ॥ ३९ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—'साध्याः' इत्यादि प्रश्नस्योत्तरम् । मेदःकफाभ्यामित्यादि—मेदसा कफेन वेति मेदःकफाभ्याम् । 'अत्र शूलादीन्निरीक्ष्य शुद्धवातभ्रान्त्या स्नेहं प्रयुङ्क्ते, नावरणं जानाति,

रोगास्तथान्येऽपि वितर्क्यमाणाः
परस्परेणापि गृहीतमार्गाः।
सन्दूषिता धातुभिरेव चान्यैः
स्वैर्भेषजैर्न प्रशमं व्रजन्ति ॥ ४१ ॥

सर्व्वाङ्ग-*-रोगप्रशमाय कर्म्म
हीनातिमात्रं विपरीतकालम्।
मिथ्योपचाराच्च न तं विकारं
शान्तिं नयेत् पथ्यमपि प्रयुक्तम् ॥ ४२ ॥

तथान्येऽपि रोगाः परस्परेण गृहीतमार्गाः सन्तो वितर्क्यमाणाः स्युः। अन्यधातुभिश्च सन्दूषिता रोगाः स्वभैषजः प्रशमं न यान्ति ॥ ४० । ४१ ॥

गङ्गाधरः—अपरञ्च—सर्व्वाङ्गरोगप्रशमाय विपरीतकालमयथाकाले हीनातिमात्र कर्म्म मिथ्योपचारादयथाथप्रयोगात् तं तं विकारं शान्ति न नयेत्, पथ्यमपि प्रयुक्त शान्तिं न नयेत् ॥ ४२ ॥

अत एव अबुधः इति कृतम्। अन्यत्राप्युक्तम्—"कुपितो मार्गसंरोधान्मेदसो वा कफस्य वा। अतिवृद्धानिलो नादौ शस्तं स्नेहेन बृंहणम्" इति। अवितर्क्यमाणा इति असम्यग्ज्ञायमानाः, असम्यग्ज्ञायमानत्व एव हेतुमाह—परस्परेणेत्यादि। रोगशब्देनात्र दोषोऽभिप्रेतः। परस्परेण प्रतिबद्धमार्गा अतो दुर्ग्रहा भवन्ति, तथा धातुभिश्च रक्तादिभिश्च सन्दूषिताः सम्मूर्च्छिताः सन्तो दुर्ज्ञया भवन्ति, अविज्ञाताश्च स्व भैषजैर्न प्रशमं व्रजन्ति। स्वैर्भैषजैरिति मार्गावरोधादिकरणदोषधात्वन्तरनिरपेक्षकैरेकदोषभेषजैः। तद्धि तथाभूतानां भेषजं यौगिकं न भवत्येव, अतोऽनुपशमो युक्त एव। एवञ्च दोषाणां परस्परावरोधान् तथा धातुसम्मूर्च्छनविशेषांश्चावगम्यैव व्याधौ प्रयत्नोऽनुसरणीयः ॥ ४० । ४१ ॥

चक्रपाणिः—अथ विज्ञातेऽपि व्याधौ भिषजाऽसम्यक्प्रयोगादिभिर्वर्द्धमानेऽसिद्धिमाह—सर्व्वञ्चेत्यादि। विपरीतकालमिति अनुचितकालकृतम्। मिथ्योपचाराच्चेति भेषजानां तथाऽकरणात्। यथा—भेषजस्य सम्यक्परिणामे सति भोक्तव्यम्। यद् यौगिकं भेषजम्, तत् सम्यक प्रयुक्तं सिध्यतीति सिद्धान्तः ॥ ४२ ॥

---

* सर्व्वञ्चेति चक्रसम्मतः पाठः।

तत्र श्लोकः ।

प्रश्नानिमान् द्वादश पञ्चकर्म्मा-
ण्युद्दिश्य शिष्याय समाहिताय ।
प्रजाहितार्थं भगवान् महात्मा
सम्यग् जगादर्षिवरोऽत्रिपुत्रः ॥ ४३ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने
कल्पनासिद्धिर्नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—इति सर्व्वप्रश्नोत्तरं समाप्तम्। अथोपसंहरति—तत्र श्लोक इति । प्रश्नानिमानित्यादि । पञ्चकर्म्माण्युद्दिश्य द्वादश प्रश्नान् सम्यग् जगाद प्रत्युवाचेत्यर्थः । यदुपसर्गेणोपसृष्टो धातुर्यमर्थमाह तदर्थवाची स एव हि धातुः, उपसर्गस्तु तद्द्योतक इत्युपसर्गाभावेऽपि तमर्थञ्च स धातुराहेति सिद्धान्तः। प्रतिजगादेत्यर्थः ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति अग्नीत्यादि ।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते । अप्राप्ते तु दृढ़बल-प्रतिसंस्कृत एव च ।
सिद्धिस्थानेऽष्टमे त्वाद्ये कल्पनासिद्धिनामके । अध्यायेऽत्र जल्प-
कल्प-तरौ गङ्गाधरेण तु । कृते स्कन्धेऽष्टमे सिद्धि-स्थाने तु प्रथमस्य
च । कल्पनासिद्ध्यध्यायस्य शाखा जल्पाभिधेरिता ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—प्रश्नानित्यादिनाध्यायार्थं संगृह्णाति । संग्रहश्च व्यक्तः ॥ ४३ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां कल्पनासिद्धिर्व्याख्या-
नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

द्वितीयोऽध्यायः ।

अथातः पञ्चकर्म्मीयसिद्धिं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

येषां यस्माच्च कर्म्माणि अग्निवेश न कारयेत् ।
येषाञ्च कारयेत् तानि तत् सर्व्वञ्च प्रवक्ष्यते ॥
पञ्चकर्म्माणि येषान्तु न कुर्य्याद्‌ येन हेतुना ।
येषां यानि च कर्म्माणि तत् सर्व्वं संप्रवक्ष्यते ॥ २ ॥*

चण्डः साहसिको भीरुः कृतघ्नो व्यग्र एव च ।
सद्राजभिषजां द्वेष्टा तद्द्विष्टः शोकपीड़ितः ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायोद्देशक्रमात् पञ्चकर्म्मीयसिद्धिमाह—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—यदिहाभिधेयं तदाह—येषां यस्मादित्यादि । यस्मात् कारणाद् येषां सर्व्वाणि चिकित्सितानि कर्म्माणि न कारयेत् येषाञ्च यस्मात् तानि कारयेत् तत् सर्व्वं प्रचक्ष्यते । एवं येषां येन हेतुना पञ्चकर्म्माणि न कारयेत् येषां येन हेतुना तानि पञ्चकर्म्माणि कारयेत् तत् सर्व्वञ्च प्रचक्ष्यते ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—चण्ड इत्यादि । चण्डादिः पुरुषो भिषग्विदा वर्ज्जन सर्व्वरेव

चक्रपाणिः—कल्पनासिद्धौ ज्ञातकर्म्मोपयोगस्य कर्म्मप्रवृत्तिनिवृत्तिविषयकजिज्ञासा भवति, ततः तदुपदर्शनार्थं पञ्चकर्म्मीयसिद्धिरुच्यते । पञ्चकर्म्मप्रवृत्तिनिवृत्तिविषयज्ञानार्थमधिकृत्य कृता सिद्धिः पञ्चकर्म्मीया सिद्धिः । येषामित्यादिनाऽध्यायार्थं सङ्कल्प्य प्रतीजानीते । पञ्च कर्म्माणि येषां न कार्य्याणीत्यनेन व्यस्तानि समस्तानि च येषां न कार्य्याणि, तानि पृथग् वक्ष्यन्ते ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—अतः चण्ड इत्यादिना सकलपञ्चकर्म्माविषयमाह । यद्यपि च विमाने जनपदोद्धंसनीये रोगभिषग्जितीये वाऽनपवादप्रतीकारादयोऽनुपक्रमणीयत्वेनोक्ता एव, तथापीह प्रकरणागतत्वात् पुनरुच्यते । चण्डादिषु प्रवृत्तिर्भेषजस्याशक्यत्वान्निषिध्यते । कृतघ्नादिषु चाधर्म्मवशादेव भेषजं न सिध्यति । प्रत्युताधार्म्मिकप्रतिक्रिययाऽधर्म्म एव भवतीति निवृत्तिः विधीयते । सतो राजानं भिषजञ्च द्वेष्टीति सद्राजभिषजां द्वेष्टा, किंवा 'सद्' इति राज्ञो भिषजश्च

---

* येषां यस्मात् पञ्चकर्म्माण्यग्निवेश न कारयेत् । येषाञ्च कारयेत् तानि तत् सर्व्वं संप्रवक्ष्यते ॥ इति पाठः समीचीनोऽपि जल्पकल्पतरुटीकाननुगतत्वात् न गृहीतोऽस्माभिः ।

याद्दच्छिको मुमूर्षुश्च विहीनः करणैश्च यः ।
वैरी वैद्यविदग्धश्च श्रद्धाहीनः सशङ्कितः ॥
भिषजामविधेयश्च नोपक्रम्यो भिषग्विदा ।
एतानुपाचरन् वैद्यो बहून् दोषानवाप्नुयात् ॥ ३ ॥
एभ्योऽन्ये समुपक्रम्या नराः सर्व्वैरुपक्रमैः ।
अवस्थां प्रविभज्यैषां कार्य्याकार्य्यञ्च वक्ष्यते ॥ ४ ॥

अवस्थास्तु क्षतक्षीणातिस्थूलातिकृशवृद्धबालदुर्ब्बलश्रान्त-पिपासित-क्षुधित-कर्म्मभाराध्वहतोपवास-मैथुनाध्ययनाध्यशन-व्यायामचिन्ताप्रसक्तक्षामगर्भिणीसुकुमारसम्वृतकोष्ठदुश्छर्द्दूर्द्ध्व-रक्तपित्तप्रसक्तच्छर्द्दूर्द्ध्ववातास्थापितानुवासित-हृद्रोगोदावर्त्तिनः, मूत्राघातगुल्मप्लीहोदराष्ठीलास्वरोपघाततिमिरशिरःशङ्खकर्णाक्षि-पार्श्वशूलार्त्ताश्च ॥ ५ ॥

कर्म्मभिर्नोपक्रम्य इति। तत्र याद्दच्छिक इति या इच्छा यद्दच्छा तया चरति याद्दच्छिकः। वैरी तच्चिकित्सकस्य शत्रुः। वैद्यविदग्ध इति य आतुरः स्वयं वैद्यविद्याविदग्ध इव वैद्यविद्याभिमानी। एतेनातुरस्य चिकित्सायां यः कर्त्ता तदुपलक्षणमिदं ख्यापितमिति। भिषजामविधेयश्च अकर्त्तव्यविधिकः। कस्मान्नोपक्रम्य इत्यत उच्यते—एतानित्यादि। एतान् चण्डादीनातुरान् उपाचरन् वैद्यो बहून् दोषानवाप्नुयात् ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—एभ्योऽन्ये चण्डादिभ्य आतुरेभ्योऽन्ये नराः स्वस्थाश्च सर्व्वैरुपक्रमैः समुपक्रम्याः। एषामुपक्रम्याणामवस्थां प्रविभज्य कार्य्याकार्य्यं वक्ष्यते। इति सर्व्वोपक्रमे कार्य्याकार्य्यमुक्तम् ॥ ४ ॥

विशेषणम्। तद्द्विष्ट इति सदादिद्वेष्यः। याद्दच्छिको नास्तिकः। विहीनः करुणैरित्यकरुणः। वैरी वैद्यापकारकः, वैद्यद्वेष्टा नापकारक इति तु विशेषः। वैद्यविदग्धो वैद्याभिमानी। भिषजामविधेय इति भिषजामनायत्तः। सर्व्वैरिति वमनादिभिरन्यैश्च संशमनादिभिः। एषामिति चण्डादिव्यतिरिक्तानाम् ॥ ३ । ४ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रत्युपक्रमणीयानामेव रोगादियोगकृतावस्थाभेदेनाऽकर्त्तव्यपञ्चकर्म्म दर्शयन्नाह—अवस्थास्तावदित्यादि। अवस्थादौ 'तावत्' इतिपदं प्राक्प्रस्तुतोपदर्शनार्थम्। प्रसक्तशब्दो मैथुनादिभिः प्रत्येकं सम्बध्यते। सम्वृतकोष्ठो वायुनाल्पीकृतकोष्ठः, वायुव्याप्तकोष्ठ इत्येके ॥ ५ ॥

तत्र क्षतस्य भूयः क्षणनाद्रक्तातिप्रवृत्तिः स्यात्। क्षीणाति-स्थूलकृशवृद्धबालदुर्ब्बलानां भेषजबलासहत्वात् प्राणोपरोधः। श्रान्तपिपासितक्षुधितानाञ्च तद्वत्। कर्म्मभाराध्वहतोपवासमैथुनाध्ययनाध्यशनव्यायामचिन्ताप्रसक्तक्षामाणां रौक्ष्याद्ध वातरक्तच्छेदक्षतभयं स्यात्। गर्भिण्या गर्भव्यायामादामगर्भप्रपतनाच्च दारुणरोगप्राप्तिः। सुकुमारस्य हृदयविकर्षणादूर्द्ध्वमधो वा रुधिरातिप्रवृत्तिः। सम्वृतकोष्ठदुश्छर्द्दयोरतिमात्रप्रवाहणाद्ध दोषाः समुत्क्लिष्टा ह्यन्तःकोष्ठे विसर्पन्तः स्तम्भं जाड्यं वैचित्त्यं मरणं वा जनयन्ति। ऊर्द्ध्वरक्तपित्तस्योदान ऊर्द्ध्वमुत्क्षिप्य प्राणानाहरेद्ध रक्तञ्चातिप्रवर्त्तयेत् प्रसक्तच्छर्द्देस्तु तद्वत्। ऊर्द्ध्ववातास्थापितानुवासितानामूर्द्ध्वं वातादिप्रवृत्तिः। हृद्रोगिणो हृदयावरोध उदावर्त्तिनो घोरोदावर्त्तः स्याच्छीघ्रहन्ता। मूत्राघातादिभिरार्त्तानां तीव्रतरशूलप्रादुर्भावस्तिमिरार्त्तानां तिमिराभिवृद्धिः शिरःशूलादिषु शूलातिवृद्धिस्तस्मादेते न वम्याः। सर्व्वेष्वपि खल्वेतेषु विषगरविरुद्धाभ्यवहारामकृतेष्वप्रतिषिद्धं शीघ्रकारित्वाद्ध दोषाणाम्॥ ६। ७॥

गङ्गाधरः—अथ पञ्चकर्म्मणां कार्य्याकार्य्यमाह—अवम्यास्त्वित्यादि। क्षतक्षीणादयो न वम्या वमनानर्हाः पार्श्वशूलार्त्तान्ताः॥ ५॥

गङ्गाधरः—तत्र दोषमाह—तत्रेत्यादि। तत्र वम्येषु मध्ये क्षतस्य वमनेन भूयः क्षणनाद्रक्तातिप्रवृत्तिः। क्षीणादीनां वमनासहत्वात्। श्रान्तादीनामित्येवमादि स्पष्टम्। अवम्यानामेषामप्यवस्थाविशेषे वमनार्हतामाह—सर्व्वेष्वपीत्यादि। क्षतक्षीणादिषु सर्व्वेषु। दोषाणां विषादिदोषाणाम्॥ ६। ७॥

चक्रपाणिः—तत्र क्षतस्येत्यादिना यथोक्तवमनादाने हेतुमाह। प्राणोपरोधो मरणम्, बलक्षय इत्यन्ये। श्रान्तादीनां विच्छेदपाठेन प्राणोपरोधस्य पूर्व्वापेक्षया हीनमात्रत्वं दर्शयति। वातरक्तच्छेदक्षतभयमित्यत्र रक्तच्छेदो रक्तमोक्षः। सुकुमारस्येति मृदुशरीरस्य। हृदयापकर्षणादिति हृदयहिंसनादिति। तद्वदिति ऊर्द्ध्वरक्तपित्तिनामित्यत्रोक्तः दोषः। अवम्यानामवस्थायां

शेषास्तु वम्याः। पीनसकुष्ठनवज्वरराजयक्ष्मकासश्वास-गलग्रह-गण्डमाला-श्लीपदमेहमन्दाग्निविरुद्धाजीर्णान्नविसूचिका-लसक-विषपीत-दिग्धविद्धाधोगशोणितपित्त-कफप्रसेक-दुर्नाम-हृल्लासारोचकाविपाकापच्यपस्मारोन्मादातिसार-शोषपाण्डुरोग-मुखपाकदुष्टस्तन्यादयः। श्लैष्मिका व्याधयो विशेषेण महा-रोगाध्यायोक्ताश्च एतेषु हि वमनं प्रधानतममुक्तं केदारसेतुभेदे शाल्यादिशोषविनाशवदिति ॥ ८ ॥

अविरेच्यास्तु सुभगक्षतगुदमुक्तनालाधोगरक्तपित्तविलङ्घित-दुर्ब्बलेन्द्रियाल्पाग्निनिरूढकामादिव्यग्राजीर्णनवज्वरमदात्ययिता-

गङ्गाधरः—शेषास्त्वित्यादि। क्षतादिपार्श्वशूलार्त्तान्तेभ्यः शेषा जना वम-नार्हाः। तत्र प्रधानवम्यानाह—पीनसेत्यादि। विशेषेण महारोगाध्यायोक्ता विंशतिः श्लैष्मिका व्याधयः। कथं प्रधानतममेषु वमनं तदाह—केदारेत्यादि ॥८॥

गङ्गाधरः—अथाविरेच्यानाह—अविरेच्यास्त्वित्यादि। सुभगक्षतगुदादयश्च गर्भिण्यन्ताः। क्षतक्षीणातिस्थूलातिकृशवृद्धबालदुर्ब्बलश्रान्तपिपासितक्षुधित-

वमनमाह—सर्व्वेष्वपीत्यादि। यद्यपि चात्राध्यायान्ते सर्व्वेष्वेव निर्दिष्टेष्ववस्थायां निषिद्धमपि वक्ष्यति, तथापीह विधानेनात्रावश्यकर्त्तव्यता वमन इति बोध्यम् ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—शेषास्तु वम्या इत्यभिधायापि पीनसादीन् पुनर्वमनविषयतया दर्शयिष्यन् तेषु विशेषेण वमनस्य यौगिकत्वं दर्शयति। एवमुत्तरत्रापि पुनर्विरेचनादिविषयोपदर्शने व्याख्येयम्। प्रधानतममिति महारोगाध्यायेनोक्तम्। केदारसेतुभेदे इत्यादिनैकदेशेन महारोगाध्यायोक्तं प्राधान्यख्यापकं ग्रन्थं आहयति। तेन यदुक्तं तत्र—"वमनं खलु सर्व्वोपक्रमेभ्यः श्लेष्मणि प्रधानतमं मन्यन्ते भिषजः, तद्ध्यादित एवामाशयमनुप्रविश्य सकलं वैकारिकश्लेष्ममूलमपकर्षति, तत्रावजिते श्लेष्मण्यपि शरीरान्तर्गताः श्लेष्मविकाराः प्रशान्तिमापद्यन्ते, यथा भिन्ने केदारसेतौ शालियवषष्टिकादीन्यनभिष्यन्दमानान्यम्भसा प्रशोषमापद्यन्ते, तद्वत्" इति ग्रन्थखण्डकम्, तदिह सम्बध्यते। एवं विरेचनप्राधान्ये तथा वस्तिप्राधान्ये यदिहैकदेशं महारोगाध्यायोक्तप्राधान्य-ख्यापकग्रन्थखण्डकं वक्ष्यति, तत्र तद्ग्रन्थाध्याहारेण योजनीयम् ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—विरेचनाविषयमाह—अविरेच्यास्त्वित्यादि। सुभगक्षतगुद इति सुभगगुदः

ध्मातशल्यार्द्दिताभिहतातिस्निग्धरूक्षदारुणकोष्ठाः क्षतादयश्च गर्भिण्यन्ताः ॥ ८ ॥

तत्र सुभगस्य सुकुमारोक्तदोषः स्यात्। क्षतगुदस्य क्षते वायुः प्राणोपरोधकारी वरां रुजां जनयेत्। मुक्तनालमतिप्रवृत्त्या हन्यादधोभागरक्तपित्तिनञ्च तद्वत्। विलङ्घितदुर्ब्बलेन्द्रियाल्पाग्निनिरूढ़ा औषधवेगं न सहेरन्। कामादिव्यग्रमनसो न प्रवर्त्तते कृच्छ्रेण वा प्रवर्त्तमानमयोगदोषान् कुर्य्यात्। अजीर्णेन आमदोषः स्यात्। नवज्वरस्याविपक्वान् दोषान् न वहिर्निर्हरेत् वातमेव च कोपयेत्। मदात्ययितस्य मद्यक्षीणे देहे वृद्धो वायुः प्राणोपरोधं कुर्य्यात्। आध्मातस्याध्मायमानस्य वा पुरीषकोष्ठनिचितो वायुर्विसर्पन् सहसानाहं करोति तीव्रतरं मरणं वा जनयेत्। शल्यार्द्दिताभिहतयोः क्षते वायुराश्रितो जीवितं हिंस्यादतिस्निग्धस्यातियोगभयं भवेत्। रूक्षस्य वायुरङ्गग्रहं कुर्य्यात्। दारुणकोष्ठस्य विरेचनोद्धता दोषा हृच्छूलपर्व्वभेदानाहाङ्गमर्दच्छर्द्दिमूर्च्छाक्लमान् जनयित्वा प्राणान् निहन्युः।

कर्म्मभाराध्वहतोपवासमैथुनाध्ययनाध्यशन-व्यायामचिन्ताप्रसक्तक्षामगर्भिण्यश्च अविरेच्याः ॥ ९ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तत्र दोषमाह—तत्रेत्यादि। सुभगस्य सौभाग्ययुक्तस्य विरेचनात् सुकुमारोक्तवमनदोषो विकर्षणादूर्द्ध्वमधो वा रुधिरातिप्रवृत्तिः स्यात्। मुक्तनालं गुदस्थनालं यस्य स्रस्तं तं मुक्तनालम्। तद्वदिति अतिप्रवृत्त्या हन्यात्।

क्षतगुदश्च। अन्ये तु सुभगं सुखसम्बन्धिनमाहुः। शुक्रवातो सम्भृतगुदः (?)। क्षतादयश्च गर्भिण्यन्ता इति वमनाविषयमध्यपठिताः ॥ ९ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—रुजां जनयेद विरेचनमिति शेषः। अधोभागरक्तपित्तिनं तद्वदिति अतिप्रवृत्त्या हन्यादित्यर्थः। कामादीत्यादौ आदिशब्देन शोकक्रोधादीनां ग्रहणम्। अत्र च अप्रवृत्तिः स्तोकप्रवृत्तिश्चायोग एव। उक्तं हि—"अयोगः प्रतिलोम्येन न चाल्पं वा प्रवर्त्तनम्"

क्षतादीनां गर्भिण्यन्तानां छर्द्दनोक्तो दोषः स्यादिति । तस्मादेते न विरेच्याः ॥ १० ॥

शेषास्तु विरेच्याः । कुष्ठज्वरमेहोर्द्ध्वरक्तपित्तभगन्दरार्शोब्रध्नप्लीहगुल्मार्ब्बुद-गलगण्डग्रन्थि-विसूचिकालसक-मूत्राघातक्रिमिकोष्ठविसर्प-पाण्डुरोग-शिरःपार्श्वशूलोदावर्त्तनेत्रास्यदाह-हृद्रोगव्यङ्गनीलिकाः, श्रवणगुदमेढ्रपाकहलीमकश्वासकासकामलापच्यपस्मारोन्मादवातरक्त-योनिरेतोदोष-तैमिर्य्यारोचकाविपाकच्छर्द्दि-श्वयथूदरविस्फोटकादयः, पित्तव्याधयो विशेषेण महारोगाध्यायोक्ताश्च । एतेषु हि विरेचनं प्रधानतममित्युक्तमग्न्युपशमेऽग्निगृहवत् ॥ ११ ॥

अनास्थाप्यास्त्वजीर्णातिस्निग्धपीतस्नेहोत्क्लिष्टदोषाल्पाग्नियानक्लान्तातिदुर्ब्बल-क्षुत्तृष्णाश्रमार्त्तातिकृश-भुक्तभक्तपीतोदकवमितविरिक्तकृतनस्तःकर्म्मक्रुद्धभीतमत्तमूर्च्छिताः, प्रसक्तच्छर्द्दिर्निष्ठीविका-कासश्वासहिक्का-बद्धछिद्रदकोदराध्मानालसकविसूचिकामप्रजातातिसारमधुमेहकुष्ठार्त्ताश्च ॥ १२ ॥

दारुणकोष्ठत्वमतिक्रूरकोष्ठत्वम् । छर्द्दनोक्ताः स्वस्वदोषाः क्षतादीनां स्युरिति ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—शेषास्तु विरेच्या इति । तत्र च कुष्ठादयो रोगा विस्फोटप्रकारा आदिना गृह्यन्ते, विशेषेण महारोगाध्यायोक्ताश्चत्वारिंशत्पित्तव्याधयः । एतेषु विरेचनं प्रधानतमम् । कथमित्यत आह—अग्न्युपशमेऽग्निगृहवदिति । यथा अग्निगृहमग्निनोत्तप्तमग्निप्रशान्तौ शान्तं भवतीति ॥ ११ ॥

इति । अयोगदोषाश्च विभ्रंशहिक्कास्तम्भादयो वक्ष्यमाणाः । आमदोष इति आमदोषनिमित्तविसूचिकादिः । पुरीषकोष्ठ इति पुरीषाद्यासक्तकोष्ठः । दुश्छर्द्दनोक्त इति प्राग्वमनोक्तदोषः स्यात् । विशेषेण विरेच्यानाह—कुष्ठेत्यादि । विसूचिकायां विरेचनमुत्तरकालं विशेषदोषहरणार्थं श्रेयम् ॥ १० । ११ ॥

चक्रपाणिः—अनास्थाप्यानाह—अनास्थाप्यास्त्वित्यादि । मधुमेहशब्देन सर्व्वप्रमेहग्रहणम् ।

तत्राजीर्णातिस्निग्धपीतस्नेहानां दूष्योदरं मूर्च्छा श्वयथुर्वा स्यात्। उत्क्लिष्टदोषमन्दाग्न्योररोचकास्तीव्राः। यानक्लान्तस्य क्षोभव्यापन्नो वस्तिराशु देहं शोषयेत्। अतिदुर्ब्बलक्षुत्तृष्णाश्रमार्त्तानां पूर्व्वोक्तो दोषः स्यात्। अतिकृशस्य कार्श्यं पुनर्जनयेत्। पीतोदकभुक्त-भक्तयोरुत्क्लिश्योर्द्ध्वमधोवा वायुर्वस्तिमुत्क्षिप्यैव क्षिप्रं वस्तिं घोरान् विकारान् जनयेत्। वमितविरिक्तयोस्तु रूक्षं शरीरं निरूहः क्षतं क्षार इव निर्द्दहेत्। कृतनस्तःकर्म्मणो विभ्रंशं संनिरुद्धस्रोतसं कुर्य्यात्। क्रुद्धातिभीतयोर्वस्तिरूर्द्ध्वमुपप्लवेत्। मत्तमूर्च्छितयोर्भृशं विचलितायां संज्ञायां चित्तोपघातव्यापत् स्यात्। प्रसक्तच्छर्द्दिनिष्ठीविकाकासश्वासहिक्कार्त्तानां पुनरूर्द्ध्वीभूतो वायुरूर्द्ध्वं वस्तिं नयेत्। बद्धच्छिद्रोदकोदराध्मातानां भृशतर-माध्माप्य वस्तिः प्राणान् हिंस्यात्। अलसकविसूचिकाम-प्रजातातिसारिणामामकृतदोषः स्यात्। मधुमेहकुष्ठिनोर्व्याधेः पुनर्वृद्धिरिति; तस्मादेते नास्थाप्याः ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—अथानास्थाप्यानाह—अनास्थाप्यास्त्वित्यादि। अजीर्णादि-कुष्ठार्त्तान्ता अनास्थाप्याः ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—तत्र दोषमाह—तत्राजीर्णेत्यादि। पूर्व्वोक्तदोष इति विरे-चनोक्तदोषः। दुर्ब्बलानामास्थापनासहत्वात् प्राणोपरोधः। क्षुत्तृष्णाश्रमार्त्तानाञ्च तदसहत्वात् प्राणोपरोधः स्यादिति। क्षिप्रवस्तिं वस्तिरोगविशेषम् ॥१३॥

दूष्योदरमिति सन्निपातोदरम्। यानं रथादियानम्। दहेद् वस्तिरिति शेषः। विभ्रंशमित्यत्र इन्द्रियाणामिति शेषः। ऊर्द्ध्वमुपप्लवेदिति मुखादिभिरुद्गच्छेत्। मत्तमूर्च्छितयोश्चापत् स्यादिति मूर्च्छारूपा व्यापत् स्यादित्याहुः। बद्धोदरादावाध्मातानां वस्तिर्निषिध्यते। तेन "स्निग्धाय बद्धोदरिणे" इत्यादिना यावच्च "निरूहं सानुवासनम्" इति ग्रन्थेन निरूहविधान-मविरुद्धं भवति। अन्ये तु उदराध्याय एव बद्धोदरिणे सविबन्धोदरविषयं निरूहं वर्णयन्ति, तेनात्र सामान्येन बद्धोदरे निरूहनिषेधो न विरुद्धः ॥ १२ । १३ ॥

शेषास्त्वास्थाप्याः । सर्व्वाङ्गैकाङ्गकुक्षिरोगवातवर्च्चोमूत्र-शुक्रसङ्गबलवर्णमांसरेतःक्षतदोषाध्मानाङ्गसुप्तिक्रिमिकोष्ठोदावर्त्त-स्तब्धाक्षातिसारसर्व्वाङ्गाभितापप्लीहगुल्मशूल-हृद्रोगगुदभगन्दरो-न्मादब्रध्नशिरःकर्णहृदयपार्श्वकटीग्रहवेपनाक्षेप-गौरवातिलाघव-रजःक्षयार्त्ताः । विषमाग्निस्फिग्जानुजङ्घोरुगुल्फपार्ष्णिप्रपद-योनिबाह्वङ्गुलिस्तनाङ्गदन्त-पर्व्वास्थिशूलशोथ-स्तम्भान्त्रकूजन-परिकर्त्तिकाल्पाल्पशब्दोग्रगन्धोत्थानादयो ये तु वातव्याधयः विशेषेण महारोगाध्यायोक्ताश्च । एषु ह्यास्थापनं प्रधानतम-मित्युक्तं वनस्पतेर्मूलच्छेदवत् ॥ १४ ॥

य एवानास्थाप्यास्त एवाननुवास्याः स्युर्विशेषतस्त्वभुक्तभक्त-नवज्वर-पाण्डुरोगकामला-प्रमेहार्शोऽरोचक-मन्दाग्नि-दुर्ब्बलप्रति-श्यायप्लीहकफोदरोरुस्तम्भवर्च्चोभेदःपीतविषगरपित्तकफाभिष्यन्द-गुरुकोष्ठश्लीपदगलगण्डापचीक्रिमिकोष्ठिनश्च ॥ १५ ॥

तत्राभुक्तभक्तस्यानावृतमार्गत्वादूर्द्ध्वमतिवर्त्तते स्नेहः । नव-ज्वरपाण्डुरोगकामलाप्रमेहिणां दोषानुत्क्लिश्योदरं जनयेत् ।

<u>गङ्गाधरः</u>—शेषास्त्वास्थाप्या इति अजीर्णादिकुष्ठार्त्तान्तेभ्यः शेषा आस्थाप्या सर्व्वाङ्गेत्यादि । तत्र सर्व्वाङ्गरोगादुग्रगन्धोत्थानादयो ये रोगास्तथा महारोगा-ध्याये विशेषेण येऽशीतिर्वातव्याधय उक्ता एषु ह्यास्थापनं प्रधानतममुक्तम् । कथम् ? वनस्पतेर्मूलच्छेदवत् । वृक्षस्य मूलच्छेदेन यथा क्रमेण स्कन्धशाखादयः शुष्यन्ति तथा ॥ १४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथाननुवास्यानाह—य एवेत्यादि । येऽजीर्णादयोऽनास्थाप्या उक्तास्तएवाननुवास्याः स्युः । विशेषतश्चाभुक्तभक्तादयः क्रिमिकोष्ठ्यन्ता अननुवास्याः ॥ १५ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—विशेषेणास्थाप्यानाह—सर्व्वाङ्गेत्यादि । स्फिगादिभिः शूलशोफस्तम्भाः सम्बध्यन्ते । अननुवासनोपदर्शने अनास्थाप्येषु भुक्तभक्तः पठितः, तद्व्युदासार्थं अभुक्तभक्तोपादानम् ।

अर्शसस्यार्शांस्यभिष्यन्द्याध्मानं कुर्य्यात्, अरोचकार्त्तस्यान्नगृद्धिं पुनर्हन्यात्, मन्दाग्निदुर्ब्बलयोर्मन्दतरमग्निं कुर्य्यात्, प्रतिश्याय-प्लीहादिमताञ्च भृशतरमुत्क्लिष्टदोषाणां भूय एव दोषं वर्द्धयेत्। तस्मादेते नानुवास्याः ॥ १६ ॥

य एवास्थाप्यास्त एवानुवास्याः, विशेषतस्तु रूक्षतीक्ष्णाग्नयो येऽन्ये केवलवातरोगार्त्ताश्च। तेषु ह्यनुवासनं प्रधानतममित्युक्तं वनस्पतिमूलच्छेदवन्मूले द्रुमाणां प्रसेकवच्चेति ॥ १७ ॥

अशिरोविरेचनार्हास्तु पुनरजीर्णिभुक्तभक्तपीतस्नेहमद्यतोय-पातुकामस्नातशिरःस्नातुकामक्षुत्तृष्णा-श्रमार्त्तमत्तमूर्च्छित-शस्त्र-

गङ्गाधरः—कस्मात्? तदाह—तत्रेत्यादि। अभुक्तभक्तस्य शून्योदरत्वेनानावृतस्नेहगतिपथ इति। तस्मादेतेऽप्यनुवास्या न भवन्ति ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—अनुवास्यानाह—य एवेत्यादि। य एवास्थाप्या इहोक्तास्त एवानुवास्या भवन्ति। विशेषतस्तु रूक्षतीक्ष्णाग्नयः केवलवातरोगार्त्ताः अन्यरोगहीनशुद्धवातरोगार्त्ताश्च ये तेष्वेतेषु अनुवासनं प्रधानतमं भवति। कथम्? वनस्पतिमूलच्छेदवत्, मूले द्रुमप्रसेकवच्च। मूले द्रुमाणां जलोपसेके यथा नवपल्लवाद्युद्गमादि स्यात्, तथा तेषां रोगाणां प्रशोषान्नवधातुपुष्ट्यादि स्यात् ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—अथ शिरोविरेचनानर्हानाह—अथ शिर इत्यादि। अजीर्णिभुक्त-

अनुवासनमभुक्तस्यानावृतत्वादूर्द्ध्वं याति, न तु निरूह इति को विशेषः? ब्रूमः—अनुवासनं स्नेहत्वेन च सूक्ष्मतया विसरणशीलतया सायञ्च दीयते। तेन तावत्कालमभोजनात् शून्यशरीरस्योर्द्ध्वं याति। अनुवासनञ्च "शूले च भक्तानभिनन्दने वा" इत्यनेन यद्यपि विहितम्, तथापीह भक्तानभिनन्दने त्वन्तर्भूतायामरुचौ तन्निषेधो न विरुद्धः। अनभिनन्दनन्त्वश्रद्धामात्रं वातकृतम्, अरुचिस्तु सर्व्वदा अनिच्छा, केवलवातरोगश्चाश्रद्धा। शुद्धवातरोगयुक्तोऽनुवासनार्हः। अनुवासनप्राधान्यख्यापने वनस्पतिमूलोच्छेदनवदित्यनेन महारोगाध्यायोक्तवस्तिप्राधान्यख्यापन-ग्रन्थोपदर्शनम्। मूले द्रुमप्रसेकवच्चेत्यनेन उपकल्पनीयोक्तम्—"मूले निषिक्तो हि यथा द्रुमः स्यात्" इत्यादियथोक्तानुवासनप्राधान्यख्यापनग्रन्थग्रहणं करोति ॥ १४—१७ ॥

चक्रपाणिः—अशिरोविरेचनार्हानाह—अशिरोविरेचनार्हा इत्यादि। पातुकामा इति स्नेहादि-

दण्डहतव्यवायव्यायामपानक्लान्तनवज्वरशोकाभितप्तविरिक्तानुवासितगर्भिणीनवप्रतिश्यायार्त्ता अनृतुदुर्द्दिने चेति ॥ १८ ॥

तत्राजीर्णिभुक्तभक्तयोर्दोष ऊर्द्ध्ववहानि स्रोतांस्यावृत्य कासश्वासच्छर्द्दिप्रतिश्यायान् जनयेत् । पीतस्नेहमद्यतोयपातुकामानां कृते च पिवतां मुखनासास्रावाद्युपदेहतिमिरशिरोरोगान् जनयेत् । स्नातशिरसः कृते च स्नातस्य प्रतिश्यायं क्षुधार्त्तस्य वातप्रकोपं तृष्णार्त्तस्य पुनस्तृष्णाभिवृद्धिं मुखशोषञ्च श्रमार्त्तमत्तमूर्च्छितानामास्थापनोक्तदोषं शस्त्रदण्डहतयोस्तीव्रतरां रुजं जनयेत् । व्यवायव्यायामपानक्लान्तानां शिरःस्कन्धनेत्रोरःपीड़नं नवज्वरशोकाभितप्तयोरुष्मा नेत्रनाड़ीरनुसृत्य तिमिरं ज्वरवृद्धिञ्च, विरिक्तस्य वायुरिन्द्रियोपघातमनुवासितस्य कफः शिरोगुरुत्वकण्डूक्रिमिदोषान् जनयेत् । गर्भिण्या गर्भं स्तम्भयेत्, स काणः कुणिः पक्षहतः पीठसर्पी वा स्यात्, नवप्रतिश्यायार्त्तस्य स्रोतांसि व्यापादयेदनृतुदुर्द्दिने च शीतदोषात् पूतिनस्यं शिरोरोगश्च स्यात् । तस्मादेते न शिरोविरेचनार्हाः ॥ १९ ॥

भक्तादयो नवप्रतिश्यायान्ता न शिरोविरेचनार्हाः, अनृतुदुर्द्दिने चेति । तत्राजीर्णिनो भुक्तभक्तस्य च पीतस्नेहस्य मद्यपातुकामस्य तोयपातुकामस्य च शिरोविरेचनार्हाणां कृते शिरोविरेचने जलं पिबतां मुखस्रावादीन् जनयेत् दोष इति पूर्व्वेणान्वयः । एवं स्नातशिरसः । शिरोविरेचनार्हस्य कृत च शिरोविरेचने स्नातस्य दोषः प्रतिश्याय जनयेत् । सर्व्वत्रोत्तरत्र दोषो जनयेदिति योजना । स गर्भः काणः स्यात् कुणिः कुनखः स्यात् ॥ १८ । १९ ॥

पानकामाः । पानक्लान्तो दिनान्तरेऽपि पानजव्याधिपीड़ितः । अनृतौ शीतग्रीष्मवर्षासु । दुर्द्दिने इति मेघाच्छादितेऽह्नि । कृते पिबतामिति शिरोविरेचने कृते स्नेहान् पिबतामित्यर्थः । कुणिः कुब्जितकरः । पीठसर्पी पङ्गुः । अनृतौ दुर्द्दिने इत्यादौ शीतदोषानित्यनेन शीतकालदीयमानस्य

शेषास्त्वर्हाः, विशेषतस्तु शिरोदन्तमन्याहनुग्रहपीनसगलशुण्डिकाशालूकशुक्रतिमिरवर्त्मरोग-व्यङ्गोपजिह्विकार्द्धावभेदक-ग्रीवास्कन्धांसायनासिकाकर्णाक्षिमूर्द्धकपालशिरोरोगार्दितापतानकापतन्त्रकगलगण्डदन्तशूलहर्षचालाक्षिराजिनाड्यर्व्वुदस्वरभेद-वाग्ग्रहगद्गदकथनादय ऊर्द्ध्वं जत्रुगता वातविकाराः परिपक्वाश्च एतेषु शिरोविरेचनं प्रधानतममित्युक्तम्, तद्ध्युत्तमाङ्गमनु प्रविश्य मज्जपेशीकामिवासक्तं * दोषं विकारमपकर्षति ॥२०॥

प्रावृट्शरद्वसन्तेष्वितरेष्वात्ययिकेषु रोगेषु नावनं कुर्य्याद्ग्रीष्मे पूर्व्वाह्णे शीते मध्याह्ने वर्षासु दुर्द्दिने चेति ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—शेषास्तु शिरोविरेचनार्हा भवन्ति। विशेषतस्तु शिरोरोगादिगद्गदकथनाद्यन्ता ये रोगास्तथोर्द्ध्वं जत्रुगता ये वातरोगाः परिपक्वाः, एतेषु रोगेषु शिरोविरेचनं प्रधानतमं भवति। कथम्? तद्धीत्यादि। हि यस्मात् तत् शिरोविरेचनम् उत्तमाङ्गं शिरोऽनुप्रविश्य मज्जाद्यासक्तं दोषं विकारकरमपकर्षति ।।२०

गङ्गाधरः—तत्र विशेषमाह—प्रावृड़ित्यादि। प्रावृड़ाषाढ़श्रावणौ। आत्ययिकेषु रोगेषु शिरोविरेचनसाध्येषु पुनरितरेष्वपि ग्रीष्मवर्षाशिशिरेषु नावनं कुर्य्यात्। तद् यथा। ग्रीष्मे पूर्व्वाह्ण इत्यादि ॥ २१ ॥

दुर्द्दिने च कृतस्य पूतिनस्यकर्त्तृत्वम्, ग्रीष्मवर्षाकृतस्य तु शिरोरोगकर्त्तृत्वम्। अन्ये तु, 'अनृतुदुर्द्दिनम्' इत्यनेन अवार्षिकदुर्द्दिनमाहुः ॥ १८ । १९ ॥

चक्रपाणिः—शिरोदन्तेत्यादिना विशेषेण शिरोविरेचनार्हानाह। शिरोदन्तमन्याभिः स्तम्भशब्दः सम्बध्यते। पीनसोऽत्र पक्वप्रतिश्यायः, तरुणे च प्रतिश्याये शिरोविरेकनिषेध इति न विरोधः। अपतन्त्रकोऽपतानकभेद एव निःसंज्ञः। उक्तं हि—"निःसंज्ञः सोऽपतन्त्रकः" इति। शूलहर्षचाला दन्तेन सम्बध्यन्ते। राजी नेत्रराजी नेत्ररोगविशेषः। वातविकारेऽप्यत्र विरेचनं स्थानसम्बन्धागतश्लेष्मवातहन्तृत्वेनैवोपपन्नम्। मुञ्जादीषिकामिवासक्तामिति मुञ्जात् शरावयवाद् यथा ईषिका शरिका आसक्ता आकृष्यते मुञ्जानुपघातेन, तथा शिरसि पक्वो दोषो ह्रियत इत्यर्थः ॥ २० ॥

चक्रपाणिः—अनृतौ शिरोविरेचनं निषिद्धमवस्थावशेन विधानमाह—प्रावृड़ित्यादि। इतरास्त्विति हेमन्तग्रीष्मवर्षासु। आत्ययिकेष्वितिवचनादनात्ययिकेषु गदेषु निषेधयति। आत्ययिकेऽपि शीतादिप्रतीकारार्थमाह—कृत्रिमगुणोपधानादिति। कृत्रिमगुणोपधानं रोगभिषग-

* मुञ्जादीषिकामिवासक्तमिति चक्रधृतः पाठः।

तत्र श्लोकाः।

इति पञ्चविधं कर्म्म विस्तरेण निदर्शितम्।
येभ्यो यदहितं यस्मात् कर्म्म येभ्यश्च यद्धितम्॥
न चैकान्तेन निर्द्दिष्टमेकान्तेन समाश्रयेत्।
स्वयमप्यत्र भिषजा तर्क्यं बुद्धिमता भवेत्॥
उत्पद्यते हि सावस्था देशं कालं बलं प्रति।
यस्यां कार्य्यमकार्य्यं स्यात् कर्म्म कार्य्यञ्च गर्हितम्॥
छर्द्दिहृद्रोगगुल्मानां वमनं स्वे चिकित्सिते।
अवस्थां प्राप्य निर्द्दिष्टं कुष्ठिनां वस्तिकर्म्म च॥

जितीयोक्तं कर्त्तव्यम्। ग्रीष्मादिष्वेव कालविशेषे ग्रैष्मयादिप्रतिक्रियां दर्शयन्नाह—ग्रीष्मेषु पूर्व्वाह्न इत्यादि॥ २१॥

चक्रपाणिः—अध्यायार्थसंग्रहमभिधाय वमनाद्यविषयत्वेन तथा वमनादिविषयत्वेन च प्रतिपादिते वमनादिनिवृत्तिप्रवृत्तिनिश्चयं निषेधयन्नाह—न चैकान्तेनेत्यादि। अभिनिविशेदिति निश्चयं कुर्य्यात्। तर्क्यमित्यनुक्तमूहनीयम्। बुद्धिमतेतिवचनेन अबुद्धिमतामनुक्तोहं निषेधयति। उक्तं हि—"बुद्धिमतामूहापोहविसर्गोऽल्पबुद्धेस्तु यथोक्तावगमप्रमाणमेव श्रेयः।" अथ किमर्थं यथोक्तागमप्रमाणमेव श्रेय इति, किमर्थं यथोक्त एकान्ततावधारणं न कर्त्तव्यमित्याह—उत्पद्यते हीत्यादि। देशकालबलं प्रतीति देशादिभेदकृतेत्यर्थः। कार्य्यमकार्य्यं स्यादिति कर्त्तव्यतयोक्तमेवाकरणीयं स्यादिति तथा वर्जितञ्च यत् कर्म्म, तत् कार्य्यञ्च। अवस्थाविशेषात् तु निषिद्धस्यैवावस्थावशात् क्रियमाणस्य वमनादेरुदाहरणमाह—छर्द्दिहृद्रोगेत्यादि। स्वे चिकित्सित इति छर्द्दिचिकित्साध्याये। यच्च चावस्थां प्राप्य निर्द्दिष्टमित्यनेन अवस्थाविशेष एव निषिद्धविधानमुत्सर्गापवादत इत्यविरोधं दर्शयति। एवमन्यत्राप्यपवादविषयवमनादिविधानमवस्था-

तस्मात् सत्यपि निर्द्देशे कुर्यादूह्यं स्वयं धिया।
विना तर्केण या सिद्धिर्यदृच्छासिद्धिरेव सा॥ २२॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने
पञ्चकर्म्मीयसिद्धिर्नाम द्वितीयोऽध्यायः॥ २॥

गङ्गाधरः—इत्यध्यायार्थमुपसंहर्त्तुं श्लोकानाह—तत्र श्लोका इति। इतीत्यादि॥ २२॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते यत्नाद् दृढ़बलेन तु।
प्रतिसंस्कृत एवात्र पञ्चकर्म्मीयसिद्धिके। द्वितीयेऽध्यायेऽथ गङ्गाधरेण
रचिते पुनः। जल्पकल्पतरौ सिद्धिस्थाने स्कन्धेऽष्टमेऽत्र तु।
तत्पञ्चकर्म्मीयसिद्धि-जल्पशाखा द्वितीयिका॥ २॥

विशेषपरतया समाधेयम्। न्यायोपपादितमुक्तञ्चार्थमुपसंहरन्नाह—तस्मादित्यादि। शास्त्रोपदेशे सत्यपि स्वबुद्धैव शास्त्रानुगतयाऽनुक्तमपि कर्त्तव्यम्। यदुक्तम्—"प्रायो वपनमिव कर्षकस्य अल्पमप्यनल्पज्ञानाय भवतीति॥ २२॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां पञ्चकर्म्मीयसिद्धिव्याख्या-
नाम द्वितीयोऽध्यायः॥ २॥

तृतीयोऽध्यायः ।

अथातो वस्तिसूत्रीयसिद्धिं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

कृतक्षणं शैलवनस्य रम्ये स्थितं वनेशायतनस्य * पार्श्वे ।
महर्षिसङ्घैर्वृतमग्निवेशः पुनर्व्वसुं प्राञ्जलिरन्वपृच्छत् ॥
वस्तिर्नरेभ्यः किमवेक्ष्य दत्तः स्यात् सिद्धिमान् किम्मयमस्य नेत्रम् ।
कीदृक्प्रमाणाकृति किंगुणञ्च केषाञ्च किंयोनि गुणश्च वस्तिः ॥
निरूहकल्पः प्रणिधानमात्रा स्नेहस्य का वा शमने विधिः कः ।
के वस्तयः केषु हिता इतीदं श्रुत्वोत्तरं प्राह वचो महर्षिः ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायोद्देशक्रमात् वस्तिसूत्रीयां सिद्धिमाह—अथात इत्यादि। सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—कृतक्षणमित्यादि। शैलवनस्य हिमवत्पर्व्वतवनस्य वनेशायतनस्य वनस्पतीनामायतनस्य रम्ये पार्श्वे स्थितम्। यदन्वपृच्छत् तदाह—

चक्रपाणिः—पूर्व्वाध्याये वमनादिविषयसोपोद्घातिकमभिधाय उपकल्पनीयाध्यायाभिहितवस्तिकल्पनायाः प्रपञ्चेनाभिधानार्थं वस्तिसूत्रीयसिद्धिरुच्यते। वस्तेरितिकर्त्तव्यताभिधायकसूत्रमधिकृत्य कृता सिद्धिर्वस्तिसूत्रीयसिद्धिः ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—धनेशायतनस्येति हिमालयस्य। वस्तिर्नरेभ्य इत्यादयो दश प्रश्नाः। नेत्रं नलिका। किंयोनिगुणश्च वस्तिरित्यत्र वस्तिर्वस्तिपुटकः, योनिः प्रभवस्थानम्। स्नेहस्य केति अनुवासनस्य का कस्य प्रणिधानमात्रा, अनुवासनस्य चात्र प्रपञ्चोऽप्यभिधातव्यः, तेन अनुवासनस्य का कस्य मात्रेति प्रश्नोऽत्र बोद्धव्यः, यदा तु स्नेहस्य वा कः इति पाठः, तदा स्नेहस्य निरूहदिनदीयमानस्य को विधिरित्यर्थः, स चोत्तरग्रन्थेन सङ्गतार्थ एव। के वस्तयः केषु हिता इति केभ्यः पुरुषेभ्यः किंयोनयो हिता वस्तय इत्यर्थः ॥ २ ॥

---

* शैलवरस्येति धनेशायतनस्येति च चक्रसम्मतः पाठः।

समीक्ष्य दोषौषधदेशकाल-सात्म्याग्निसत्त्वादिवयोबलानि।
वस्तिः प्रयुक्तो नियतं गुणाय स्युः सर्व्वकर्म्माणि च सिद्धिमन्ति ॥३
सुवर्णरूप्यत्रपुताम्ररीति-कांस्यास्थिलोहद्रुमवेणुदन्तैः।
नालैर्विषाणैर्मणिभिश्च तैस्तैः कार्य्याणि नेत्राणि त्रिकर्णिकानि ॥
षड्द्वादशाष्टाङ्गुलिसम्मितानि षड्विंशतिद्वादशवर्षजाते।
स्युर्मुद्गकर्कन्धुसतीनवाहि-छिद्राणि वर्त्त्या पिहितानि वापि ॥

वस्तिरित्यादि। के वस्तयः केषु हिता इत्यन्तमन्वपृच्छत्। महर्षिरिदं श्रुत्वोत्तरं वचः प्राह—समीक्ष्येत्यादि। दोषादीनि समीक्ष्य प्रयुक्तो वस्तिर्गुणाय नियतं स्यात्। सर्व्वकर्म्माणि च सिद्धिमन्ति स्युः। इति वस्तिर्नरेभ्यः किमपेक्ष्य दत्तः स्यात् सिद्धिमानिति प्रश्नस्योत्तरम् ॥ २। ३ ॥

गङ्गाधरः—किम्मयमस्य नेत्रमित्यस्योत्तरमाह—सुवर्णेत्यादि। वस्तौ नेत्राणि सुवर्णादिभिस्त्रिकर्णिकाणि संवत्सरादिषड्वर्षपर्य्यन्तवयसि जाते षडङ्गुलानि ततः सप्तवर्षादिद्वादशवर्षपर्य्यन्तवयसि त्वष्टाङ्गुलानि त्रयोदशवर्षावधिविंशति-वर्षादियावद्वयसि जाते द्वादशाङ्गुलानि नेत्राणि कार्य्याणि। सुश्रुते विशेषत

चक्रपाणिः—समीक्ष्येत्यादि। अत्र दोषादयो ये दश प्रोक्ताः परीक्षणीयाः, तेष्वेव उपकल्प-नीयोक्तदोषभेषजाद्येकादशकस्य तथा रोगभिषग्जितीयोक्तद्वादशकपरीक्ष्यस्य चाऽवरोधो व्याख्येयः, अनुक्तावरोधश्चायं योनिव्यापदिक एवास्माभिरुक्तोऽनुसरणीयः। समीक्ष्येति ज्ञानपूर्व्वकमपेक्ष्य। सर्व्वकर्म्माणि चेति वमनादीनि च दोषादीनवेक्ष्य प्रयुक्तानि गुणकराणि भवन्ति ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—किम्मयमस्य नेत्रं स्यादित्यस्य प्रश्नस्योत्तरम्—सुवर्णेत्यादि। त्रपु सीसकम्, रीतिः पित्तलम्, विषाणैरिति महिषादिशृङ्गैः, सुकर्णिकानीति सुसमाहितकर्णिकानीति, त्रिकर्णिकानीति केचित् पठन्ति, त्रिकर्णिकत्वञ्चाग्रे वक्ष्यमाणम्। कीदृक्प्रमाणाकृतीत्यस्योत्तरम्—षडित्यादि। षडङ्गुलमेकवर्षात् प्रभृति द्वादशवर्षं यावत्, द्वादशवर्षस्याष्टाङ्गुलं नेत्रं भवति, विंशतिवर्षस्य द्वादशाङ्गुलं नेत्रं भवति। अत्र व्युत्क्रमाभिधानेन षड्वर्षादर्व्वाग् विंशतिवर्षादूर्द्ध्वं नेत्रविकल्पो नास्ति, षड्वर्षादूर्द्ध्वं नेत्रमानविकल्पोऽस्तीति दर्शयति। तेन षड्वर्षादूर्द्ध्वं प्रत्यब्दं अङ्गुलि-तृतीयभागवृद्धिर्भवति। द्वादशादूर्द्ध्वं प्रत्यब्दमर्द्धाङ्गुलवृद्धिरेव युक्त्या मानपूरणं भवति। सुश्रुते नेत्रमानभेद उक्तः, स नातिविरोधकारितया उपेक्षणीय एव। उक्तं हि तत्र—"साम्वत्-सरिकाष्टद्वादशवर्षाणां षडष्टदशाङ्गुलं नेत्रम्, पञ्चविंशतिवर्षादूर्द्ध्वं द्वादशाङ्गुलम्" इति। मुद्गादि-वाहिच्छिद्रत्वं यथासंख्यं षड्द्वादशाष्टाङ्गुलनेत्रेषु ज्ञेयम्। कर्कन्धुशब्देनेह बदर्यपि गृह्यते।

यथावयोऽङ्गुष्ठकनिष्ठकाभ्यां मूलाग्रयोः स्युः परिणाहवन्ति ।
ऋजूनि गोपुच्छसमाकृतीनि श्लक्ष्णानि च स्युर्गुडिकामुखानि ॥
स्यात् कर्णिकैकाग्रचतुर्थभागे मूलाश्रिते वस्तिनिबन्धने द्वे ॥४॥

उक्तम्—'तत्र सांवत्सरिकाष्टद्विरष्टवर्षाणां षडष्टदशाङ्गुलप्रमाणानि' 'पञ्चविंशतेरूर्द्ध्वं द्वादशाङ्गुलं नेत्रम्' इति। तानि नेत्राणि मुद्गादिप्रवेशार्हाग्रच्छिद्राणि वर्त्ति तन्मध्ये प्रवेश्य पिहितानि स्थापयेत्। सुश्रुते च—'कङ्कश्येनवर्हिपत्रनाडीतुल्यप्रवेशानि मुद्गमाषकलायमात्रस्रोतांसि विदध्यात् नेत्राणि' इति। यथावय इति। पुरुषस्य यथावयस्तथा तस्याङ्गुष्ठप्रमाणपरिणाहो मूले कनिष्ठाङ्गुलिप्रमाणपरिणाहोऽग्रे नेत्रस्य कार्य्यः। सुश्रुते च—'कनिष्ठिकानामिकामध्यमाङ्गुलिपरिणाहान्यग्रे' सांवत्सरिकाष्टद्विरष्टवर्षाणां यथाक्रममिति। ऋजूनि गोपुच्छसमाकृतीनि श्लक्ष्णान्यकर्कशानि गुडिकामुखानि सर्व्वाग्रभागो मसृणवर्त्तुलाकाराणि तानि नेत्राणि कुर्य्यात्। त्रिकर्णिकाणि यथा कुर्य्यात् तदाह—स्यादित्यादि। नेत्रस्याग्रे सर्व्वाङ्गस्य चतुर्थभागे त्वेका कर्णिका कार्य्या, पायोरभ्यन्तरे तावन्मानाधिकप्रवेशनिवृत्त्यर्थम्। नेत्रस्य मूले स्थूलप्रदेशे द्वे कर्णिके कार्य्ये, तत्र वस्तिबन्धनार्थम्। सुश्रुते च—'नेत्रमूले अध्यर्द्धाङ्गुले सार्द्धाङ्गुले त्वेका द्व्यङ्गुले चापरा कर्णिका। नेत्रस्याग्रे अर्द्धतृतीयाङ्गुलसन्निविष्टप्रदेशे पुनरेकेत्यर्थेऽग्रेऽध्यर्द्धाङ्गुलद्व्यङ्गुलार्द्धतृतीयाङ्गुलसन्निविष्टकर्णिकाणि' इति ॥४॥

मकं हि सुश्रुते—"कोलास्थिमात्रच्छिद्रम्" इति। कर्कन्धुशब्देन च श्रृगालवदरी स्वल्पा गृह्यते, बृहद्बदरीग्रहणे तु कनिष्ठाप्रमाणाग्रे तद्वहनं नार्हति। केचिदेवं विरोधं पश्यन्तः वदरास्थिप्रमाणमिह कर्कन्धुशब्देन ग्राहयन्ति। सतीलो वर्त्तुलकलायः। वर्त्त्याऽपिहितानीति द्रव्यान्तरप्रवेशनिरासार्थं वर्त्त्याऽपिहितमुखानि कर्त्तव्यानि। यथावय इति यस्मिन् वयसि यन्नेत्रं विहितम्, तद्वयस्थस्यैवाङ्गुष्ठकनिष्ठाभ्यां यथासङ्ख्यं मूलेऽग्रे च तुल्यपरिणाहं नेत्रं कर्त्तव्यम्। ऋजूनीत्यादिना नेत्रगुणमाह। श्लक्ष्णानीत्यकर्कशानि। गुडिकामुखानीत्यनेन वर्त्तुलमुखतया अतीक्ष्णमुखतां दर्शयति। कर्णिकाऽग्रे एका कर्त्तव्या नेत्रस्यान्तःप्रवेशनिरासार्थम्। वस्तिनिबन्धने इति वस्तिनिबन्धनप्रयोजनके ॥ ४ ॥

जरद्गवो माहिषहारिणौ वा स्यात् शौकरो वस्तिरजस्य वापि।
दृढ़स्तनुर्नष्टसिरो विगन्धः कषायरक्तः सुमृदुः सुबन्धः।
नृणां वयो वीक्ष्य यथानुरूपं नेत्रेषु योज्यस्तु सुबन्धसूत्रः॥ ५॥
वस्तेरभावे प्लवजो गलो वा स्यादङ्कपादः सुघनः पटो वा।
नेत्रस्य चालाभत एव नाड़ी हितास्थिजा वंशभवो नलो वा॥६॥
आस्थापनार्हं पुरुषं विधिज्ञः समाद्य पुण्येऽहनि शुक्लपक्षे।
प्रशस्तनक्षत्रमुहूर्त्तयोगे जीर्णान्नमेकाग्रमुपक्रमेत॥ ७॥

गङ्गाधरः—इति नेत्रकरणमुक्त्वा वस्तिद्रव्यमाह—जरद्गव इत्यादि। जरद्गवस्य वृद्धस्य गोस्तथा माहिषादिर्वा वस्तिर्मूत्राशयचर्म्म दृढ़स्तथा तनुः पत्तलः नष्टसिरो विगन्धश्च कार्य्यः, पुरुषाणां वयो वीक्ष्य गोमहिषादीनां वृहन्मध्यक्षुद्र-वस्तिः कार्य्यः। सुश्रुते च—'वस्तयश्च वृद्धानां मृदवो नातिबहला दृढाः प्रमाणवन्तो गोमहिषवराहाजोरभ्राणाम्। वस्तिं निरुपदिग्धन्तु शुद्धं सुपरि-मार्ज्जितम्। मृद्वनुद्धतहीनश्च मुहुः स्नेहविमर्दितम्। वस्त्यलाभे हितं चर्म्म सूक्ष्मं वा तान्तवं घनम्। नेत्रालाभे हिता नाड़ी नलवंशास्थिसम्भवा' इति॥ ५॥

गङ्गाधरः—वस्तेरभाव इत्यादि। प्लवादीनां चर्म्म तथा घनः पटो वा ग्राह्य इति॥ ६॥

गङ्गाधरः—अथ वस्तिप्रणिधानमाह—आस्थापनार्हमित्यादि। एकाग्र-मेकचित्तम्॥ ७॥

चक्रपाणिः—केभ्यश्च किंयोनिगुणश्च वस्तिरित्यस्योत्तरं—जारद्गव इत्यादि। जारद्गवो वृद्धगोभवः। वस्तिरिति मूत्राशयपुटकम्। नष्टशिर इति समुद्धृतशिरासन्ततिः। विगतो पूतिगन्धो यस्य स विगन्धः। कषायरक्त इति कषायभावनया रक्तीकृतः। वयो वीक्ष्य यथानुरूपमिति वयोभेदेन यथोक्तेन यो वस्तिर्यस्योचितप्रमाणो भवति, स तस्य नेत्रे निबन्धनीयः, एतेन 'केभ्यः को वस्तिः' इत्यस्योत्तरम् भवति॥ ५॥

चक्रपाणिः—वस्त्यप्राप्त्यानुकल्पविधिमाह—वस्तेरलाभ इत्यादि। प्रबली प्रसेवकगलः पक्षी, प्लव इति ख्यातः, अङ्कपादश्चर्म्मचटकः, तस्य चर्म्म ग्राह्यं वस्त्यर्थम्॥ ६॥

चक्रपाणिः—निरूहकर्म्मकाले यादिप्रश्नस्योत्तरम्—आस्थापनार्हमित्यादि। शुक्लपक्ष इति शुक्लपक्षस्य सर्व्वारम्भेषु प्रशस्तत्वात्। हारीतेन तु कृष्णपक्ष एवास्य विहितः, उक्तं हि—'कृष्णपक्ष कार्य्यम्

बलां गुडूचीं त्रिफलां सरास्नां द्वे पञ्चमूल्यौ च पलान्मितानि ।
अष्टौ पलान्यर्द्धतुलाञ्च मांसाच्छागात् पचेदप्सु चतुर्थशेषम् ॥
पूतं यमानीफलविल्वकुष्ठ-वचाशताह्वाघनपिप्पलीनाम् ।
कल्कैर्गुड़क्षौद्रघृतैः सतैलैर्युक्तं सुखोष्णैश्च पिचुप्रमाणैः ॥
गुड़ात् पलं द्विप्रसृता तु मात्रा स्नेहाच्च युक्त्या मधुसैन्धवञ्च ।
स्नेहं सुनिर्मथ्य ततोऽनुकल्पं प्रक्षिप्य वस्तौ मथितं खजेन ॥

गङ्गाधरः—आस्थापनमाह—बलामित्यादि । बलादीनि षोड़श द्रव्याणि प्रत्येकं पलोन्मितानि छागान्मांसादष्टौ पलानि तथाऽर्द्धतुलाञ्च सर्व्वेषामष्टगुणास्वप्सु पचेत् । चतुर्थभागशेषं पूतं तं क्वाथं यमान्यादिपिप्पल्यन्तानां कल्कैः पिचुप्रमाणैः प्रत्येकं कर्षप्रमाणैः । गुड़मधुघृततैलैः सुखोष्णैर्युक्तं तत्र गुड़ात् पलं स्नेहाच्च घृततैलाद् द्विप्रसृता मात्रा घृतस्य द्विपलं तैलस्य द्विपलमिति युक्त्या मधु तथा सैन्धवञ्च दत्त्वा सर्व्वं खजेन मन्थनदण्डेन सुनिर्म्मथ्य यथा सर्व्वमेकीभूतं स्यात् तथा सुन्दरं निर्म्मथ्य सिद्धादास्थापनादनुकल्पं यस्य यन्मात्रं योग्यं तावन्मात्रं मथितं तं क्वाथं वस्तौ प्रक्षिप्य

जन्मनि सर्व्वरोगा हताः सुहृता भवन्तीति वदन्ति शास्त्रज्ञाः, शुक्ले देवा जाताः कृष्णेऽसुराश्च सर्व्वरोगाश्च, तस्माद्रोगचिकित्सा कृष्णे सदैव कर्त्तव्या' इति । एकाग्रमिति वस्तिप्रयोगैकमनसम् ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—बलामित्यादिना वस्तिविधानमाह । भागोदाहरणार्थं बलादिकं वस्तिमाह—बलामित्यादि । पलोन्मितत्वमिह त्रिफलापञ्चमूल्योरपि प्रतिद्रव्यम् । फलानीति मदनफलानि, तानि चाकुर्य्यैवाष्टाविह । अत्र बलादीनामौषधानामौत्सर्गिकक्वाथविधिनाष्टमदनफलाधिकषट्षष्टिपलक्वाथः, क्वाथः क्वाथ्यसमः इतिवचनाद् बहुक्वाथो भवति, वस्तौ च पुटत्रयदानमपि प्रतिपुटके दशपलक्वाथदाननियमात् त्रिंशत्पलानि परमुपयुज्यन्ते, शेषस्तु निष्प्रयोजनो यद्यपि तथापि महर्षिवचनादुच्यते—यावतैव वस्तेश्च क्रियायोगः क्वाथेन गुणकरो भवति तावन्मात्रो ग्राह्यः, तन्न सौलाक्ष्यमेतत् । उक्तं हि—'यथा कुर्व्वन्ति, स उपायः' किंवा उपयुक्तक्वाथ्यद्रव्यमानविभागोदाहरणार्थमेतदुक्तम्, तेन तदनुसारेणोपयुक्तक्वाथसाधनयोग्यमानमेव क्वाथ्यं ग्रहीतव्यम्, यवान्यादीनां प्रत्येकं प्रतिनिर्दिष्टं पिचुमात्रत्वम्, पिचुः कर्षः, स्नेहस्येति घृततैलस्य उक्तत्वात्, एतच्च स्नेहमानं प्रकृतिस्थे पुरुषे वक्ष्यमाणव्यवस्थयां ज्ञेयम्, युक्त्या मधुसैन्धवमित्यनेन प्रकृत्याद्यपेक्षयाऽनियतं मानं दर्शयति । चकारो मांसरसक्षीरगोमूत्रादीनाञ्चानियतं मानं दर्शयति, एषाञ्च मान-

वस्तिं ततः सव्यकरे निधाय सुबद्धमुच्छ्वास्य च निर्व्यलीकम्।
अङ्गुष्ठमध्येन मुखं पिधाय नेत्राग्रसंस्थामपनीय वर्त्तिम् ॥
तैलाक्तनेत्रं कृतमूत्रविट्कं नातिक्षुधार्त्तं शयने मनुष्यम्।
समेऽथ किञ्चिन्नतशीर्षके वा नात्युच्छ्रिते वास्तरणोपपन्ने ॥
सव्येन पार्श्वेन सुखे शयानं कृत्वर्ज्जु देहं स्वभुजोपधानम्।
निकुञ्च्य सव्येतरदस्य सक्थि सव्यं प्रसार्य्य प्रणयेत् शनैस्तम् ॥
स्निग्धे गुदे नेत्रचतुर्थभागं स्निग्धं शनैर्ऋजुपृष्ठवंशम्।
अकम्पनावेपनलाघवादीन् पाण्योर्गुणांश्चापि हि दर्शयंस्तम्।
प्रपीड्य चैकग्रहणेन दत्तं नेत्रं शनैरेव ततोऽपकर्षेत् ॥ ८। ६ ॥

ततस्तं वस्तिं वामकरे निधाय नेत्रमूले कर्णिकाद्वयमध्येऽन्ते पूर्व्वं च दृढ़सूत्रेण सुबद्धं वामाङ्गुष्ठमध्येन नेत्रमुखं पिधाय तन्नेत्राग्रप्रविष्टां वर्त्तिमपनीय वैद्यस्तैलाक्तनेत्रं—विण्मूत्रवेगं मुक्तवन्तं नातिक्षुधार्त्तं मनुष्यमातुरं स्वस्थं वा समे शयनेऽथवा किञ्चिन्नतशीर्षके शयने नात्युच्छ्रिते आस्तरणोपपन्ने सुखेन सव्येन पार्श्वेन शयानं स्वभुजोपाधानमृजुदेहमकुटिलशरीरं तस्य सव्येतरत् दक्षिणं सक्थि सङ्कोच्य सव्यं सक्थि प्रसार्य्य घृतादिना स्निग्धे गुदे नेत्रस्याग्र चतुर्थं भागं कर्णिकायाः अधःप्रदेशं घृतादिस्नेहाभ्यक्तं तं शनैः प्रणयेत् प्रवेशयेत्। प्रवेश्य च नेत्राग्रं शनैर्नातिधीरं नातिद्रुतं मृदुना ऋजुना पृष्ठवंशसमानेन ऋजुभावेन वस्तिं कृत्वा कम्पनवेपनलाघवहीनेन वामपाणिना धृत्वा दक्षिणेन पाणिना एकवारपीड़नेन किञ्चित् सशेषं द्रव्यं यथा प्रविशेत्

व्यवस्थामग्रे कषायमानप्रस्तावे दर्शयामः। उच्छ्वास्येति उच्छ्वासनेन द्रव्याभिघातजनितवातनिर्गममिच्छति। निर्व्यलीकमिति क्रियाविशेषणम्। नेत्राग्रसंस्थामिति प्रथमं द्रवनिर्गमादिप्रतिषेधार्थम्। वर्त्तिमिति नलिकाग्रमुखदत्तां वर्त्तिम्। तैलाक्तगात्रमित्यभ्यङ्गसाहचर्यात् स्वेदोऽपि ज्ञेयः, तेनाभ्यक्तस्विन्नमित्यर्थः। उक्तं ह्यन्यत्र—"अनुवासितमास्थापयता अभ्यक्तखिन्नशरीरम्" इति। प्रस्तावागतशयनविधिमाह— शयने मनुष्यमित्यादि। समेऽथवेपन्नतशीर्षके वेति विकल्पद्वयञ्चातुरेच्छया कर्त्तव्यम्, किंवा उन्नतकटीदेशस्य पुरुषस्य समुन्नतकटीकस्याद्वीन्नतशीर्षं शयनं विधेयम्, एवं हि तस्य सम्यग् वस्तिर्देहानुसारी भवति। सव्येनेति वामेन, वामपार्श्वशयनप्रयोजनम्—वामाश्रयं हि इत्यादिना वक्ष्यमाणम्, मनुष्यं यथोक्तसर्व्वगुणं कृत्वा प्रणयेदिति सम्बन्धः। स्वभुजोपधानं यथा

तथा नातिधीरं नातिद्रुतं प्रपीड्य दद्यात् । ततो वस्तिनेत्रं शनैरपकर्षेत् । इत्यास्थापनवस्तिदानप्रकारः । सुश्रुते च । अथानुवासितमास्थापयेत् । स्वभ्यक्तस्विन्नशरीरमुत्सृष्टबहिर्वेगमप्रवाते शुचौ वेश्मनि मध्याह्ने प्रततायां शय्यायामनुसुपरिग्रहायां श्रोणिप्रदेशव्यूढायामनुपधानायां वामपार्श्वशायिनमाकुञ्चितदक्षिणसक्थं प्रसारितेतरसक्थं सुमनसं जीर्णान्नं वाग्यतं सुनिषण्णदेहं विदित्वा ततो वामपादस्योपरि नेत्रं कृत्वेतरपादाङ्गुलिभ्यां कर्णिकामुपरि निष्पीड्य सव्यपाणिकनिष्ठिकानामिकाभ्यां वस्तेर्मुखार्द्धं सङ्कोच्य मध्यमप्रदेशिन्यङ्गुष्ठैरर्द्धन्तु विवृतास्यं कृत्वा वस्तावौषधं प्रक्षिप्य दक्षिणहस्ताङ्गुष्ठप्रदेशिनीभ्याञ्चानुपिक्तमनायतमबुद्बुदमसङ्कुचितमवातमौषधमासन्नमुपसंगृह्य पुनरितरेण गृहीत्वा दक्षिणेनावसिञ्चेत् । ततः सूत्रेणौषधान्ते द्विस्त्रिर्वा वेष्टयन् बध्नीयात् । अथ दक्षिणेनोत्तानेन पाणिना वस्तिं गृहीत्वा वामहस्तमध्यमाङ्गुलिप्रदेशिनीभ्यां नेत्रमुपसंगृह्याङ्गुष्ठेन नेत्रद्वारं पिधाय घृताभ्यक्ताग्रनेत्रं घृताक्तगुदाय प्रयच्छेदनुपृष्ठवंशं समसुन्मुखमाकर्णिकं नत्रं प्राणवत्स्वेति ब्रूयात् । वस्तिं सव्ये करे कृत्वा दक्षिणेनावपीडयेत् । एकेनैवावपीडेन न द्रुतं न विलम्बितम् । ततो नेत्रमपनीय त्रिंशन्मात्राः पीड़नकालादुपेक्ष्योत्तिष्ठेत्यातुरं ब्रूयात् । आतुरमुपवेशयेदुत्कटुककं वस्त्यागमनार्थम् । निरूहप्रत्यागमनकालस्तु मुहूर्त्तो भवति । अनेन विधिना वस्तिं दद्याद् वस्तिविशारदः । द्वितीयं वा तृतीयं वा चतुर्थं वा यथार्थतः । सम्यङ्निरूढलिङ्गे तु प्राप्ते वस्तिं निवारयेत् । अपि हीनक्रमं कुर्य्यान्न तु कुर्य्यादतिक्रमम् । विशेषात् सुकुमाराणां हीन एव क्रमो हितः ॥ इति वस्तिदानक्रमः । तथा तत्रैवोक्तम्—तत्र द्विविधो वस्तिः—नैरूहिकः स्नैहिकश्च । आस्थापनं निरूह इत्यनर्थान्तरम् । तस्य विकल्पो माधुतैलिकः । तस्य पर्य्यायशब्दो यापनो युक्तरथः सिद्धवस्तिरिति । स दोषनिर्हरणाच्छरीररोगहरणाद् वा निरूहः । वयःस्थापनादायुःस्थापनाच्चास्थापनम् । माधुतैलविधानञ्च निरूहोपक्रमाच्चिकित्सिते वक्ष्यामः । तत्र यथा प्रमाणगुणविहितः स्नेहवस्तिविकल्पोऽनुवासनः पादावकृष्टः । अनुवसन्नपि न दुष्यत्यनुदिवसं वा दीयते इत्यनुवासनः । तस्यापि विकल्पोऽर्द्धमात्रिकः

अर्वाक् तथा शयनं स्वभुजोपधानमस्तकम् । सव्येतरं दक्षिणम् । सक्थि जङ्घा, वामं सक्थि प्रसार्य्यं तदुपरि दक्षिणं सक्थि सङ्कोच्य । स्निग्धे गुदे नेत्रचतुर्थभागमिति कर्णिकावच्छिन्नं सर्व्वं चतुर्थभागम् । अनुपृष्ठवंशमिति पृष्ठवंशमनुगतं कृत्वा । अकम्पनेत्यादौ कम्पनं चलनं वेपनं वेपथुः

तिर्य्यक् प्रपीडे तु न याति धारा गुदे व्रणः स्याच्चलिते तु नेत्रे।
दत्तः शनैर्नाशयमेति वस्तिः कण्ठं प्रधावेदतिपीड़ितस्तु ॥ १० ॥
शीतस्त्वतिस्तम्भकरोऽतिदाहं मूर्च्छाञ्च कुर्य्यादतिमात्रमुष्णः।
स्निग्धोऽतिजाड्यं पवनञ्च रूक्षस्तन्वल्पमात्रालवणास्त्वयोगम्।
करोति मात्राभ्यधिकोऽतियोगं क्षामस्तु सान्द्रः सुचिरेण चैति ॥
दाहातिसारौ लवणोऽतिकुर्य्यात्
तस्मात् सुयुक्तं सममेव दद्यात् ॥ ११ ॥

कृष्ठोऽपरिहार्य्यौ मात्रावस्तिरिति। निरूहः शोधनो लेखी स्नेहनो बृंहणो मतः। इति ॥ ८। ९ ॥

गङ्गाधरः—ततोऽन्यथा वस्तिदाने दोषमाह—तिर्य्यगित्यादि। तिर्य्यक् कृत्वा नेत्रं वस्तिप्रपीड़ने धारारूपेणास्थापनद्रव्यं नवाभ्यन्तरं याति, तस्मादृजुनेत्रं दद्यात्। प्रपीड़नकाले नेत्रे चलिते हस्तकम्पने नेत्राग्रवेधनेन गुदे व्रणः स्यात्। तस्मादकम्पवेपनहस्तेन दद्यात्। दत्त इत्यादि। शनैरतिधीरं दत्तो वस्तिराशयं न याति। अतिप्रपीड़ितस्तु वस्तिः कण्ठं प्रधावेत्। तस्मान्नातिधीरं नातिद्रुतं दद्यात् ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—शीतलो वस्तिरतिशयश्चेत् स्तम्भकरः स्यान्न प्रत्यागच्छति। अतिमात्रमुष्णो वस्तिरतिदाहं मूर्च्छाञ्च करोति, तस्मान्नात्युष्णशीतं वस्तिं दद्यात्। स्निग्ध इत्यादि। अतिस्निग्धो वस्तिर्जाड्यं कुर्य्यात्। अतिरूक्षः पवनं कुर्य्यात्। तस्माद् युक्त्या स्नेहं दद्यात्। तनुश्चाल्पश्च मात्रया लवणो यः स वस्तिरयोगं करोति, तस्मान्नातिद्रवं नातिसान्द्रं नात्यल्पलवणं वस्तिं दद्यात्। अभ्यधिकमात्रया वस्तिरतियोगं करोति। तस्मान्नात्यल्पनात्यधिकमात्रया वस्तिं दद्यात्। क्षामः क्षीणः सान्द्रश्च वस्तिः सुचिरेण प्रत्येति तस्मादक्षीणम् असान्द्रं वस्तिं दद्यात्। दाहेत्यादि। अतिलवणो वस्तिर्दाहमतिसारञ्च कुर्य्यात्

लाघवं शीघ्रक्रियता। आदिशब्देन वस्तिग्रहणपीड़नादि गृह्यते। विदर्शयन्निह सम्पादयन्, प्रपीड्य चैकग्रहणेन दत्तमित्यनेन विश्रम्य पुनःपीड़नं वायुजनकं निषेधयति ॥ ८ ९ ॥

चक्रपाणिः—तिर्य्यक्प्रणिधानादिदोषमाह—तिर्य्यगित्यादि। न याति धारेति तिर्य्यक् प्रणिधाने सति गुदवलीरोधान्न याति। अतिस्तम्भकर इति वस्तिर्देहस्य स्तम्भं करोति, जाड्यमिति शरीरजड़ता, तन्वल्पमात्रलवणस्त्वयोगमिति तनुर्वा, अल्पमात्रलवणो वा, सान्द्रस्तनुविपरीतः,

पूर्व्वं हि योज्यं मधुसैन्धवाभ्यां स्नेहं सुनिर्म्मथ्य तथोदकल्कम् ।
विमथ्य संयोज्य पुनर्द्रवैस्तत् वस्तौ निदध्यान्मथितं खजेन ॥१२॥
वामाश्रयोऽग्निर्ग्रहणी गुदश्च तत्पार्श्वसंस्थस्य गुदोपलब्धिः ।
लीयन्त एवं बलयश्च तत्र सव्यं शयानेऽर्हति वस्तिदानम् ॥१३॥
विड्वातवेगो यदि चार्द्धदत्ते निष्कृष्य मुक्ते प्रणयेदशेषम् ।
उत्तानदेहश्च कृतोपधानः स्याद्धि वीर्य्यमाप्नोति तथास्य देहम् ॥१४

तस्माद् युक्त्या सलवणं दद्यात् । सर्व्वमुपसंहरति—तस्मादिति । सम्यं पूर्व्वोक्त-प्रतिषेधव्यतिरिक्तम् ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—आस्थापनद्रव्ययोगक्रममाह—पूर्व्वं हीत्यादि । पूर्व्वं मधुसैन्धवाभ्यां सह स्नेहद्रव्यं योज्यम्, ततः परं तथोदकल्कं द्रवद्रव्यं यत् तथा कल्कद्रव्यं ताभ्यां सह योज्यम्, ततः स्नेहं संयोज्य पुनस्तद्रवैर्विमथ्य ततस्तस्माद् यथारूपं मात्रया गृहीत्वा खजेन मथितं वस्तिपुटके निदध्यात् ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—अथ वामपार्श्वशयानस्य वस्तिदाने प्रयोजनमाह—वामाश्रय इत्यादि । पुरुषस्य वामभागे जाठराग्निश्च ग्रहणीनाड़ी च गुदश्चेति त्रयम्, तस्मात् तद्वामपार्श्वशयितस्य गुदोपलब्धिः स्यात् । एवं तत्र गुदे तिस्रो गुदवलयो लीयन्ते लीना वर्त्तन्ते । तस्मात् सव्यं शयाने जने वस्तिदानमर्हति ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—विड़ित्यादि । वस्तावर्द्धदत्ते यदि विण्मूत्रादिवेगः स्यात् तदा वस्तिनेत्रं गुदान्निष्कृष्य तद्विड़ादिवेगे मुक्ते तदवशेषमशेषं प्रणयेत् । दत्ते वस्तौ

क्षामं पुरुषं कुर्य्यात्, लवणोऽतीति अतिमात्रलवणः, तस्मादिति यथोक्तविधानेषु दोषादर्शनात्, सुयुक्तमिति तिर्य्यक्प्रणिधानादिरहितं शीतत्वादिरहितञ्च ॥ १० । ११ ॥

चक्रपाणिः—'पूर्व्वं हि दद्याद्' इति ग्रन्थं केचिदनार्षमाहुः । तन्त्रान्तरेषु तु अस्यार्थस्य दृष्टत्वाद् युक्त एवायं पाठः । उच्यते हि सुश्रुते—'दद्यादौ सैन्धवस्याक्षं मधुनश्च पलद्वयम् । पात्रे तैलेन मथ्नीयात्' इत्यादि । पुनर्द्रवैस्तमित्यत्र द्रवशब्देन क्वाथस्यावयवस्य च ग्रहणम् ॥ १२ ॥

चक्रपाणिः—वामपार्श्वशयनं यदुक्तम्, तस्य प्रयोजनमाह—वामाश्रये इत्यादि । वामाश्रये यस्माद् ग्रहणीगुदे, तेन वामपार्श्वसुप्तस्य ग्रहणीगुदे प्रकृतिस्थे भवतः, प्रकृतिस्थे च गुदे गुदस्य वस्तिना सम्यगुपलब्ध्या व्याप्तिर्भवति, तथा बलयश्च लीना भवन्ति, तेन सुखं वस्तिर्याति ग्रहणी-गुदयोः प्रकृतिस्थतया च वस्तिर्व्याप्य सुखं ग्रहणीं भावयतीति बोद्धव्यम् ॥ १३ ॥

चक्रपाणिः—विड्वातेत्यादौ निष्कृष्य मुक्त इति नलिकामाकृष्य विड्वातवेगे मुक्ते । दत्ते तु वस्तौ उत्तानदेहः कृतोपधानश्च स्यात्, एतत्करणप्रयोजनमाह—वीर्य्यमाप्नोतीत्यादि ॥ १४ ॥

एकोऽपकर्षत्यनिलं स्वमार्गात् पित्तं द्वितीयस्तु कफं तृतीयः।
प्रत्यागते चोष्णजलावसिक्तः शाल्यन्नमद्यात्तु तनुना रसेन ॥१५॥
जीर्णे तु सायं लघु चाल्पमात्रं भुक्तोऽनुवास्यः परिबृंहणार्थम्।
निरूहपादांशसमेन तैलेनाम्लानि लघ्वौषधसाधितेन ॥।

यत् कुर्य्यात् तदाह—उत्तानेत्यादि। दत्तवस्तिः पुमानुत्तानदेहः सन् कृतोपधानः सन् शयीत, तथा सति अस्य वस्तेर्वीर्य्यं देहमाप्नोति व्याप्नोतीत्यर्थः ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—एक इत्यादि। एको वस्तिर्दत्तः स्वमार्गादनिलमपकर्षति। द्वितीयो वस्तिर्दत्तः पित्तमपकर्षति। तृतीयो वस्तिर्दत्तः कफमपकर्षति। प्रत्यागत इत्यादि। प्रत्यागते वस्तौ पुमानुष्णजलावसिक्तः स्नातः शाल्यन्नं तनुना घनभावरहितेन मांसरसेनाद्यात् ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—जीर्णे मध्याह्नभुक्ते सायं रात्रौ लघु चाल्पमात्रं भुक्तः स पुमाननुवास्यः परिबृंहणार्थमिति। निरूहेत्यादि। तस्यानुवासनमात्रा तु निरूहपादांश-

चक्रपाणिः—एकोऽपकर्षतीत्यादि। एतद् वातादिभेदेन एकादिवस्तिदानविधानम्, न तु त्रिदोषे प्रथमो वातं जयति, द्वितीयः पित्तं जयति इत्यादि व्याख्येयम्, यतः 'स्निग्धोष्ण एकः पवने समांसः' इत्यादिना पवनादिभेदेनैव संख्यानियमं करिष्यति। एवं स्वमार्गाच्चानिलमेको वस्तिरपकर्षति, पित्तं द्वितीयस्तु स्वमार्गादिति पित्तं द्वावेव जयतः, कफं त्रय एव जयन्ति इत्यादि ज्ञेयम्। स्वमार्गादिति स्वस्थानात्। यद्यपि च वस्तिः पक्वाशयगतमेव दोषं जयतीत्युक्तम्, तथापि पित्तादिस्थानेऽपि विशेषवस्तिविधिसामर्थ्याद् दोषहरणमुच्यते, तेन उत्सर्गतोऽस्मिन् दोषहरणं विशिष्टविधानेन च स्थानान्तरगतदोषहरणं भवति। अयमर्थो जतूकर्णेऽप्युच्यते—'वस्तिः कार्य्यः सकृद् वस्तिस्थानयुक्तयानिलादिषु' इति, अत्र द्वितीयः पित्तमपकर्षति, तृतीयः कफमपकर्षतीत्युच्यते। अत्रापि प्रथमस्य पित्तकफापहत्वमस्त्येव, परं द्वितीयेन पित्तापहरणं तृतीयेन च कफापहरणं स्थानाप्रत्यासत्त्या क्रियत इति कृत्वा द्वितीयः पित्तं हरति, तृतीयः कफं हरतीति चोक्तम्। पित्तकफयोश्च यद्यपि सुखं चिकित्सितं वस्तिर्न भवति, तथापि वातावरके वातानुबन्धे वा पित्ते कफे च तद् वस्तिदानं ज्ञेयम्। उक्तञ्च सुश्रुते—'वस्तिर्वाते च पित्ते च कफे रक्ते च शस्यते' इति। शाल्यन्नमित्यादौ जीर्णे इति आस्थापनोपलेपे कोष्ठस्थे जीर्णे, न तु मांसरसादिभोजने। न च निरूहेण मनागुपहतस्य वह्नेः पालनार्थं पेयादिक्रमस्तत्र क्रियते विरेचनवदिहामस्याभावात्। अतएव सुश्रुते पेयादिक्रमं त्यक्त्वा रसादिक्रम उक्तः। अनुवास्यः परिबृंहणार्थमित्यनेन परिबृंहणार्थमनुवासनं क्रियमाणनिरूहे तदहः कर्त्तव्यमिति दर्शयति। अतएवोपकल्पनीयेऽपि 'नरस्ततो निरूढ्यानुवासनार्हः' इत्यनेन तदहरनुवासनस्यावश्यकत्वमुक्तम्। जतूकर्णेऽप्युक्तम्—'जीर्णे सायं कृताहाञ्च पुष्ट्यर्थमनुवासयेत्' इति। निरूहपादांशसमेन तैलेनेति निरूहपादप्रमाणेन, चतुर्विंशतिपले निरूहे षट्पलेन स्नेहेनेत्यर्थः, इयञ्चोत्तमा मात्रा अनुवासनस्य। उक्तं ह्यन्यत्र—'उत्तमा षट्पली प्रोक्ता मध्यमा त्रिपली

दत्त्वा स्फिचौ पाणितलेन हन्यात् स्नेहस्य शीघ्रागमरक्षणार्थम्।
ईषच्च पार्ष्ण्यङ्गुलियुग्ममानम् * उत्तानदेहस्य तनौ प्रमृज्यात्॥
स्नेहेन पार्ष्ण्यङ्गुलिपिण्डिकाश्च ये चास्य गात्रावयवा रुगार्त्ताः।
तांश्चावमृज्यात् स सुखं ततश्च निद्रामुपासीत कृतोपधानः॥१६॥
भागाः कषायस्य तु पञ्च पित्ते स्नेहस्य षष्ठः प्रकृतौ स्थिते वा।
वाते विवृद्धे तु चतुर्थभागो मात्रा निरूहेषु कफेऽष्टभागः॥

[illegible] तैलेन खलश्मलद्रव्यवातघ्नद्रव्यसाधितेन स्नेहेन वस्तिं दत्त्वा पाणितलेन वैद्यस्तस्य स्फिचौ हन्यात् ताडयेत्, तथा सति स्नेहो न शीघ्रं प्रत्येति। ईषदित्यादि। पार्ष्ण्यङ्गुलियुग्ममानं तस्योत्तानदेहस्य तनौ पादाङ्गुलिद्वयपरिमाणं देहावयवं स्नेहेनेषच्च प्रमृज्यात्। पार्ष्ण्यङ्गुलिपिण्डिकाश्च स्नेहेन ईषत् प्रमृज्यात्। ये चास्य रुगार्त्ता वेदनार्त्ता गात्रावयवास्तांश्च स्नेहेनावमृज्यात् प्रमृज्यात्। ततः स पुमान् सुखं कृतोपधानः सन् निद्रामुपासीत इति॥ १६॥

गङ्गाधरः—अथ निरूहकरणे द्रव्यमानमाह—भागा इत्यादि। पित्ते पैत्तिकरोगे कषायस्य भागाः पञ्च स्नेहस्य षष्ठ इति कषायस्य पञ्चभागैकभागसमः स्नेहः। प्रकृतौ स्थिते पित्ते वा कषायस्य पञ्च भागान् कृत्वा तस्यैकभागसमभागः स्नेहस्य। वाते विवृद्धे स्नेहस्य कषायाच्चतुर्थभागः, कषायस्य चतुरो भागान् कृत्वा तदेकभागसमभागः स्नेहस्य। कफे विवृद्धेऽष्टभागः स्नेहस्येति कषायस्य त्वष्टौ भागान् कृत्वा तदेकभागसमभागः स्नेहस्येति। अष्टभाग भवेत्। कनीयसी सार्द्धपला त्रिधा मात्रानुवासने' इति। सुश्रुतेऽप्येतावन्मानमेव स्नेहवस्त्यनुवासनमात्रावस्तिविभागेनानुवासन उक्तम्। स्नेहशीघ्रागमनरक्षार्थं विधानमाह—ईषदित्यादि। उत्तानदेहस्यैतच्च पादाङ्गुल्या मात्राशतं स्थापयित्वा कर्त्तव्यम्। निरूहे तु त्रिंशन्मात्राकालं तावदुत्तानस्य स्थापनं मन्यन्ते, युग्ममिति पर्व्वसन्धिः, आच्छेदित्याकर्षेत, निद्रामुपासीतेति वचनं क्रियान्तरस्य निषेधार्थम्॥ १५। १६॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति त्रिविधो यो द्वादशप्रसृतो निरूहः, तस्य कषायस्नेहमात्रां निरूपयन्नाह—भागा इत्यादि। भागाः कषायस्य पञ्चेत्यनेन सर्व्वत्रैव दोषे स्वस्थे च पुरुषे द्वादशप्रसृतभागरूपे निरूहे पञ्चभागाः कषायस्य भवन्ति, तेन पञ्च प्रसृताः कषायस्य। स्नेहस्य च दोषभेदेन स्वस्थे च मानभेदमाह—पित्त इत्यादि। पित्ते स्नेहस्य षष्ठः तथा प्रकृतौ स्थिते च पुरुषे स्वस्थे षष्ठ इत्यर्थः, तथा षण्णां पूरणः षष्ठः, तेन द्वादशप्रसृतस्य षष्ठो भागो द्विप्रसृतं भवति। स्नेहशब्देन घृततैलादि-

* मानमित्यत्राच्छेदिति चक्रधृतः पाठः।

निरूहमात्रा प्रसृतार्द्धमाद्ये वर्षे तथार्द्धप्रसृताभिवृद्धिः।
आ द्वादश स्यात् प्रसृताभिवृद्धिराष्टादश द्वादशतः परं स्युः॥

इत्यष्टमो भागः पूरणार्थस्य द्रुक्। इति निरूहेषु द्रव्यमात्रा। अथ निरूहस्य वयोभेदे मात्रामाह—प्रसृतार्द्धमित्यादि। आद्ये वयोवर्षे प्रसृतार्द्धं निरूहमात्रा पलग्रहणम्। वाते तु वृद्धे चतुर्थो भागः स्नेहश्चतुर्थो भागः प्रसृतद्वयम्। अष्टभाग इति सार्द्धः प्रसृतः। अस्मिन्नर्थे हारीतः—"क्काथस्य पञ्चप्रसृता विभागाः स्नेहस्य षष्ठोऽधिके तु पित्ते। स्वस्थे च तद्वत् पवने चतुर्थः कफेऽष्टमोऽत्यन्तगते विकल्पः" इति। एषा स्नेहमात्रा हीनमात्रेऽपि निरूहे क्काथस्नेहयोरुक्तमात्रानुसारेण योजनीया। शेषाणान्तु मधुकल्कसैन्धवानामिह मात्रा अनियमेनोक्ता, तेषामपि प्रकृत्यादिभेदेनानियतत्वात्। तेन मध्वादीनां प्रकृत्याद्यनुसारेण प्रकृतमानेन द्वादशप्रसृतत्वं पूरणीयम्। तत्र जतूकर्णप्रत्ययात् सर्व्वत्र कल्कपलद्वयं भवति। उक्तं हि तत्र—"चतुर्व्विंशतिके पुटके पेष्याणां द्विपलं किञ्चिच्च मधुसैन्धवात्"। स्नेहो वक्ष्यमाणः। शेषं कषायस्य। वाते तैलषट्पली स्वस्थे च, चत्वारि पित्ते घृतस्य, कफे त्रीणि तैलस्य इति। सैन्धवन्तु कर्षप्रमाणमस्ति। यतः सुश्रुते—"सैन्धवाक्षं समादाय मधुनः प्रसृतद्वयम्" इत्याद्युक्तम्। हारीते तु—"क्षौद्रन्तु देयं प्रसृतप्रमाणं द्वितीयमाहुर्लवणस्य चाक्षम्" इत्युक्तम्। तेन नानावादिनां सैन्धवमधुकल्कानां यथोक्तकषायस्नेहकल्कमधुसैन्धवादीनां पूरितांशपूरणञ्चावापेनैव कर्त्तव्यम्। आवापश्चात्रानुक्तोऽप्युत्तरत्र वक्ष्यमाणो वातादिभेदेन मांसरसक्षीरगोमूत्रादिको ज्ञेयः। वक्ष्यन्ति हि—"स्निग्धोष्ण एकः पवने निरूहो द्वौ स्वादुशीतौ पयसा च पित्ते। त्रयः समूत्राः कटुकोष्णतीक्ष्णाः कफे निरूहा न परं विधेयाः" इति। हारीतेऽप्युक्तम्—"स्नेहो गुडो मांसरसः पयश्च, अम्लानि मूत्राणि च सैन्धवञ्च। एतानि सर्व्वाण्यपि योजयीत निरूहयोगे मदनात् फलञ्च" इति। यत् तु तन्त्रान्तरे—द्वादशप्रसृतपूरणं प्रति प्रतिद्रव्यविभागेनोक्तम्, यथा—"दत्त्वादौ सैन्धवस्याक्षं मधुनः प्रसृतद्वयम्। विनिर्म्मथ्य ततो दद्यात् स्नेहस्य प्रसृतत्रयम्। एकीभूते ततः स्नेहे कल्कस्य प्रसृतं क्षिपेत्। सम्मूर्च्छितं कषायन्तु चतुःप्रसृतसम्मितम्। वितरेच्च तदावापमन्ते द्विप्रसृतोन्मितम्। एवं सुकल्पितो वस्तिर्द्वादशप्रसृतो भवेत्" इति, तद्वातविषयमेव, स्नेहस्य त्र्यंशत्वात्। किन्त्वत्र यच्चतुःप्रसृतं कषायस्य मन्यते, तस्मात् तदनुमतमेव। यदन्ये पठन्ति—"मधुस्नेहनकल्काख्य-कषायावापतः क्रमात्। त्रीणि षट् द्वे दश त्रीणि पलान्यनिलरोगिणाम्। पित्ते चत्वारि चत्वारि द्वे द्विपञ्च चतुष्टयम्। षट् त्रीणि द्वे दश त्रीणि कफे चापि निरूहणम्" इति। तदस्मत्तन्त्रानुगतत्वादनुमतमेव। इदानीं वयोभेदेन निरूहप्रमाणं दर्शयन्नाह—निरूहेत्यादि। आद्ये वर्षे बालस्य पलमानं निरूहक्काथादि यथोक्तमानानुसारेण वक्तव्यम्। अर्द्धप्रसृताभिवृद्धिः ततः प्रतिवर्षं भवति। तेन द्वादशवर्षे षट्प्रसृतो वस्तिर्भवति। द्वादशादूर्द्ध्वमष्टादशवर्षपर्य्यन्तं प्रतिवर्षं प्रसृतवृद्ध्या द्वादशप्रसृतपूरणं भवति। द्वादशातः परं स्युः इत्यनेनाधिकप्रमाणवस्तिमानं महात्ययत्वकरत्वादननुगतं निषेधयति। तथा हारीते

आ सप्ततेरुक्तमिदं प्रमाणमतः परं षोड़शवद् विधेयम्।
निरूहमात्रा प्रसृतप्रमाणा बाले च वृद्धे च मृदुर्विशेषः ॥ १७॥

मानम्। तथार्द्धप्रसृताभिवृद्धिस्तु द्वितीयवर्षादिषु आ द्वादश। द्वादशवर्षवयःपर्य्यन्तमर्द्धप्रसृताभिवृद्धिरुत्तरोत्तरं वर्षे वर्षे पलाभिवृद्धिः। तेन द्वादशवर्षे द्वादश पलानि। द्वादशतो वयोवर्षात् परं त्रयोदशवर्षात्त्रि आ अष्टादश अष्टादशवयोवर्षपर्य्यन्तं प्रसृताभिवृद्धिरेव, आ सप्ततेरेवेदम्, अष्टादशवर्षे चतुर्विंशतिपलं भवति, तत् तु यावन्मानं स्यात् तावन्मानं सप्ततिवर्षपर्य्यन्तं न तु वृद्धिः स्यादिति, तथा च द्वादशप्रसृतमष्टादशवर्षे तावदेव सप्ततिवर्षपर्य्यन्तं मानं न त्वभिवृद्धिः स्यात्। ततः परं षोड़शवर्षवत्, यथा षोड़शे दश प्रसृतं मानं तथा चैकसप्ततौ दशप्रसृतं मानम्, द्वासप्ततौ नवप्रसृतम्, त्रिसप्ततौ त्वष्टप्रसृतम्, चतुःसप्ततौ सप्तप्रसृतं, पञ्चसप्ततौ षट्प्रसृतं, ततः प्रतिवर्षमेकरूपलह्रासः षड़शीतिवर्षपर्य्यन्तम्, ततः परं पलमात्रं सर्व्वत्र वर्षेषु। विधेयमिति पूर्व्वपूर्व्वयुगवृहत्पुरुषाभिप्रायेण। निरूहमात्रेत्यादि। प्रसृतप्रमाणा निरूहमात्रा बाले च वृद्धे च मृदुर्विशेष एष इति। सुश्रुते च—द्वादशप्रसृतानि निरूहमात्रा तूत्तमा प्रोक्ता। दत्त्वादौ सैन्धवस्याक्षं मधुनः प्रसृतद्वयम्। विनिर्म्मथ्य ततो दद्यात् स्नेहस्य प्रसृतत्रयम्। एकीभूते ततः स्नेहे कल्कस्य प्रसृतं क्षिपेत्। सम्मूर्च्छिते कषायन्तु चतुःप्रसृतसम्मितम्। वितरेच्च तदावापमन्ते द्विप्रसृतोन्मितम्। एवं प्रकल्पितो वास्तद्द्वादशप्रसृतो भवेत्। ज्येष्ठायाः खलु मात्रायाः प्रमाणमिदमीरितम्। अपह्रासे भिषक् कुर्य्यात् तद्वत् प्रसृतहापनम्। यथावयो निरूहाणां कल्पनेयमुदाहृता। सैन्धवादिद्रवान्तानां सिद्धिकामैर्भिषग्वरैरिति ॥ १७ ॥

एकीयमतं पठ्यते—"अर्द्धाढ़कं परमतं प्रमाणम्" इति। तथा सुश्रुतेऽपि—"द्वादशप्रसृतं किञ्चित् त्रिंशत्पलमथापरे" इत्यादि। अस्तिमानं दर्शयितुमाह—आ सप्ततेरित्यादि। आ सप्ततेस्त्विति द्वादशप्रसृतमानं सप्ततिं यावद् भवति। षोड़शवदिति दशप्रसृतप्रमाणम्। बालवृद्धयोर्यथोक्तप्रसृतमानविषयं दर्शयितुमेवान्यं विशेषमाह—निरूहमात्रेत्यादि। बालवृद्धयोर्यथोक्तैव प्रसृतमात्रा कार्य्या, विशेषेण मृदुस्तयोर्वस्तिः कार्य्यः। तीक्ष्णत्वमार्द्दवकरञ्च विधानं वक्ष्यति—यत्—"तीक्ष्णत्वं मूत्रविल्वादि-लवणक्षारसर्षपैः। प्राप्तकालं विधातव्यं क्षीराद्यैर्मार्द्दवं तथा" इति ॥ १७ ॥

नात्युच्छ्रितं नाप्यतिनीचपादं सपादपीठं शयनं प्रशस्तम्।
प्रधानमृद्वास्तरणोपपन्नं प्राक्शीर्षकं शुक्लपटोत्तरीयम्॥ १८॥
भोज्यं पुनर्व्याधिमपेक्ष्य सम्यक् प्रकल्पयेद् यूषपयोरसाद्यैः।
सर्व्वेषु विद्याद् विधिमेतमाद्यं वक्ष्यामि वस्तीनत उत्तरीयान्॥
सम्यक् प्रणीताः खलु वस्तयो ये वातामयघ्नाश्च बलप्रदाश्च ॥१९॥
द्विपञ्चमूलस्य रसोऽम्लयुक्तः सच्छागमांसस्य सपूर्व्वशेषः।
त्रिस्नेहयुक्तः प्रवरो निरूहः सर्व्वानिलव्याधिहरः प्रदिष्टः ॥२०॥

गङ्गाधरः—नात्युच्छ्रितमित्यादि। दत्तवस्तिकस्य शयनार्थं शयनं नात्युच्छ्रितादिरूपं प्रशस्तं प्रकल्पयेत्। उत्तरप्रच्छदः शुक्लपटेन कार्य्यः॥ १८॥

गङ्गाधरः—भोज्यं पुनस्तस्य व्याधिमपेक्ष्य यूषादिभिः प्रकल्पयेत्। सर्व्वेषु वस्तिदानेष्वेतं विधिमाद्यं विद्यात्, अथोत्तरीयानतः परानपरान् वस्तीन् वक्ष्यामि। ये वातामयघ्ना बलप्रदाश्च॥ १९॥

गङ्गाधरः—तद् यथा—द्विपञ्चमूलस्येत्यादि। सच्छागमांसस्य द्विपञ्चमूलस्य इत्यष्टगुणाम्बुना पक्वस्य सपूर्व्वशेष इत्यष्टभागशेषो रसस्त्रिभागः किञ्चिदम्लयुक्तः त्रिस्नेहस्य घृततैलवसानां मिलितानां चतुर्थभागः, वाते विवृद्धे तु चतुर्थभाग इति वचनात्॥ २०॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति शयनविधिः क इति प्रश्नस्योत्तरमाह—नात्युच्छ्रितमित्यादि। पूर्व्वं यः शयनविधिरुक्तः, स तात्कालिकः, अयन्तूत्तरकालिक इति विशेषः। प्रधानं महत् मृदु चास्तरणं प्रधानमृद्वास्तरणम्, तेनोपपन्नं युक्तम्। प्राक्शीर्षकमिति "प्राच्यां दिशि स्थिता देवाः, पूजार्थञ्च तेषां प्राक्शिराः शयने भवेत्" इति वचनात्॥ १८॥

चक्रपाणिः—यूषादिभोज्यविधानं यथाक्रमं कफे, पित्ते, वाते। किंवा अग्न्याहारापेक्षं यथायोग्यतया व्याख्येयम्। यथोक्तविधानं वक्ष्यमाणविधिषु कर्त्तव्यतया दर्शयन्नाह—सर्व्वेष्वित्यादि। प्रधानमौत्सर्गिकमिति यावत्। तेन विशेषविधानेनापवादोऽप्यस्य भविष्यतीति सूचयति ॥१९॥

चक्रपाणिः—के वस्तय इत्यादिप्रश्नस्योत्तरम्—द्विपञ्चमूलस्येत्यादि। अत्र मांसं दशमूलसमम्। रसः क्वाथः। अम्लं काञ्जिकादि। सपूर्व्वपेष्यमिति बलाद्युक्तकल्कयुक्तः। त्रिस्नेहयुक्त इत्यनेन मज्जपरित्यागं सर्व्ववस्तिसिद्धं स्फारयति। उक्तं ह्यन्यत्र—"विशेषः त्रिविधः स्नेहः वस्त्यर्थं मज्जवर्जितः" इति॥ २०॥

स्थिरादिवर्गस्य बलापटोल-त्रायन्तिकैरण्डयुतैर्यवस्य।
प्रस्थो रसाच्छागरसार्द्धयुक्तः साध्यः पुनः प्रस्थरसश्च यावत्॥
प्रियङ्गुकृष्णाघनकल्कयुक्तः सतैलसर्पिर्मधुसैन्धवश्च।
स्याद्दीपनो मांसबलप्रदश्च चक्षुर्बलञ्चापि ददाति सद्यः॥२१॥
एरण्डमूलं त्रिपलं पलानि ह्रस्वानि मूलानि च यानि पञ्च।
रास्नाश्वगन्धातिबलागुडूची-पुनर्नवारग्वधदेवदारु॥
भागाः पलांशा मदनाष्टयुक्ता जलद्विकंसे क्वथितेऽष्टशेषे।
पेष्याः शताह्वा हवुषा प्रियङ्गु सपिप्पलीकं मधुकं वचा च॥
रसाञ्जनं वत्सकबीजमुस्तमक्षप्रमाणं लवणांशयुक्तम्।
समाक्षिकस्तैलयुतः समूत्रो वस्तिर्नृणां दीपनलेखनीयः॥
जङ्घोरुपादत्रिकपृष्ठशूलं कफावृतं मारुतविग्रहञ्च।
विण्मूत्रवातग्रहणं सशूलमाध्मानतामश्मरिशर्कराञ्च॥

गङ्गाधरः—स्थिरादीत्यादि। शालपर्ण्यादिपञ्चमूलस्य बलादेरेरण्डमूलान्त-युतस्य यवस्य चाष्टगुणजले पक्वस्य पादावशिष्टादेव रसात् प्रस्थः छागमांस-रसोऽर्द्धप्रस्थ इत्येतद्द्वयमेकीकृत्य पुनः साध्यः पक्तव्यः प्रस्थो यावत् परिशेषः स्यात्। तत्र प्रस्थे रसे प्रियङ्ग्वादिकल्कं तैलं सर्पिर्मधु च सैन्धवञ्च सुश्रुतोक्त-दर्शनेन युक्त्या दत्त्वा खजेन मथितः सन् वस्तिः सिद्धो भवति, तस्याशीः स्याद्दीपन इत्यादि॥२१॥

गङ्गाधरः—एरण्डेत्यादि। ह्रस्वानि शालपर्ण्यादीनि पञ्च मूलानि यानि, तेषां पलांशा भागा रास्नादीनां देवदार्व्वन्तानाञ्च पलांशा भागाः। मदनफल-स्याष्टपलयुक्ताः। एरण्डमूलत्रिपलादि मदनान्तं सर्व्वं जलस्य द्विकंसे द्व्याढ़के पक्त्वाष्टांशशेषे क्वथिते पेष्याः कल्काः शताह्वादिमुस्तान्तानां कर्षप्रमाणं सैन्धवस्य

चक्रपाणिः—स्थिरादिवर्गस्येत्यादौ मधुसैन्धवे यद्यपि सामान्येनोक्तवस्तिविधानलब्धे, तथापि [illegible]दीनामलप्रकर्षार्थं पुनस्तयोरभिधानम्। किंवा सामान्यविधिस्मरणार्थमत्राभिधानम्। एवमन्य-त्रापि सामान्यविधिप्राप्तस्य पुनरभिधाने व्याख्येयम्॥२१॥

चक्रपाणिः—एरण्डमूलमित्यादौ पलाशा शटी, ह्रस्वानि मूलानीति स्थिरादिपञ्चमूलम्,

आनाहमर्शोग्रहणीप्रदोषानेरण्डवस्तिः शमयेत् प्रयुक्तः।
वैद्येन सम्यक् कुशलेन चैष पुनर्व्वसूक्तः कृपया नराणाम् ॥२२॥
चतुष्पले तैलघृतस्य भृष्टश्छागाच्छतार्द्धं दधिदाड़िमाम्लः।
रसः सपेष्यो बलवर्णमांस-रेतोऽग्निदश्चान्ध्यशिरोरुजाघ्नः ॥२३॥
जलद्विकंसेऽष्टपलं पलाशात् पक्त्वा रसोऽर्द्धाढ़कमात्रशेषः।
कल्कैर्बलामागधिकापलाभ्यां युक्तः शताह्वाद्विपलेन चापि ॥
ससैन्धवः क्षौद्रयुतः सतैलो देयो निरूहो बलवर्णकारो।
आनाहपार्श्वामययोनिदोषान् गुल्मानुदावर्त्तरुजश्च हन्यात् ॥२४॥
यष्ट्याह्वमूलाष्टपलेन सिद्धं पयः शताह्वाफलपिप्पलीभिः।
युक्तं ससर्पिर्मधु वातरक्त-वैस्वर्य्यवीसर्पहितो निरूहः ॥ २५ ॥

तत् कर्षप्रमाणांशयुक्तं मधुतैलगोमूत्राणां युक्त्यानुरूपं दत्त्वा मथित्वा वस्तिः कार्य्यः। एरण्डवस्तिः ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—चतुष्पल इत्यादि। छागमांसाच्छतपलार्द्धं पञ्चाशत्पलमष्टगुणजले पक्त्वा पादावशेषरसः दधिदाड़िमरसाभ्यामम्लः कृतस्तैलघृतस्य मिलितस्य चतुष्पले सम्भृष्टः सपेष्यः सैन्धवमदनफलकल्कयुक्तः बलादिदः आन्ध्यादिघ्नः ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—जलेत्यादि। पलाशादष्टपल जलस्य द्विकंसे द्व्याढ़के पक्त्वार्द्धाढ़कमात्रावशेषो रसो बलापलमागधिकपलाभ्यां शताह्वाद्विपलेन च कल्कैर्युक्तः युक्त्या सैन्धवक्षौद्रतैलयुक्तः सिद्धो निरूहः बलवर्णकारी ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—यष्ट्याह्वेत्यादि। यष्ट्याह्वमूलस्याष्टपलं कल्कं चतुःषष्टिपले दुग्धे दत्त्वा चतुर्गुणजले पक्त्वा पादावशेषं सिद्धं पक्वं पयः शताह्वामदनफलपिप्पलीभिः कल्कैरनुरूपैर्युक्तं सर्पिर्मधुयुक्तं वातरक्तादौ निरूहः ॥ २५ ॥

कंस आढकः, भागाक्षमात्रमिति भागेनाक्षमात्रम्। छागाच्छतार्द्धं इति पञ्चाशतपलो भव[illegible]; सपेष्य इति बलादिकस्य कल्कयुक्तः ॥ २२—२४ ॥

चक्रपाणिः—यष्ट्याह्वयस्येत्यादिकाश्चत्वारः पित्ते। पूर्व्वन्तु पञ्च वाते। अत्र पयःसाधनं क्षीर-

यष्ट्याह्वलोध्राभयचन्दनैश्च शृतं पयोऽग्र्यं कमलोत्पलैश्च ।
सशर्करक्षौद्रघृतं सुशीतं पित्तामयान् हन्ति सजीवनोयम् ॥२६॥
द्विकार्षिकाश्चन्दनपद्मकर्द्धि-यष्ट्याह्वरास्नावृषशारिवास्तु ।
सलोध्रमञ्जिष्ठमथाप्यनन्ता-बलास्थिरादितृणपञ्चमूलम् ॥
निक्वाथ्य तोयेन रसेन तेन शृतं पयोऽर्द्धाढ़कमम्बुहीनम् ।
मेदर्द्धिजीवन्तिशतावरोभिर्वीराद्विकाकोलिकशेरुकाभिः ॥
सितोपला जीवकपद्मरेणु-प्रपौण्डरीकः कमलोत्पलैश्च ।
लोध्रात्मगुप्तामधुकैर्विदारी-मुञ्जातकैः केशरचन्दनैश्च ॥
पिष्टैर्घृतक्षौद्रयुतैर्निरूहं ससैन्धवं शीतलमेव दद्यात् ।
प्रत्यागते धन्वरसेन शालीन् क्षीरेण वाद्यात् परिषिक्तगात्रः ॥
दाहातिसारौ प्रदरास्रपित्त-हृत्पाण्डुरोगान् विषमज्वरांश्च ।
सगुल्ममूत्रग्रहकामलादीन् सर्व्वामयान् पित्तकृतान् निहन्ति ॥२७॥

गङ्गाधरः—यष्ट्याह्वेत्यादि । यष्ट्याह्वादिभिः कल्कैरष्टांशिकैः पयः शृत कमलोत्पलैः कल्कैर्युतं विमथ्य शर्कराक्षौद्रघृतयुतं सुशीतं निरूहः ॥ २६ ॥

गङ्गाधरः—द्विकार्षिका इत्यादि । चन्दनादितृणपञ्चमूलान्तं प्रत्येकं द्विकार्षिकं सर्व्वमष्टगुणेन तोयेन निक्वाथ्य पादावशेषेण तेन रसेन शृतमर्द्धाढ़कं पयस्तत् क्वाथहीनं दुग्धमात्रं शिष्टं मेदादिभिः कल्कैरनुरूपैर्युक्तं घृतक्षौद्रयुतं ससैन्धवं सुशीतं निरूहं पक्त्वे दद्यात् । प्रत्यागते परिषिक्तगात्रः सन् धन्वमांस-रसेन क्षीरेण वा शाल्यन्नमद्यात् । शेषमाशीः ॥ २७ ॥

परिभाषयैव । यष्ट्याह्वलोध्रेत्यादि-सजीवनीयमित्यन्तेन योगः । जीवनीयान्यत्र कल्कः । सुशीतत्वमिहौत्सर्गिकं मृदुकोष्ठेष्ववाधकं पित्तहितत्वात् । अनया च दिशाऽपरपित्तवस्तावपि शीतत्वं ज्ञेयम् ॥ २५ । २६ ॥

चक्रपाणिः—द्विकार्षिकमित्यादौ अनन्ता उत्पलशारिवा । तृणपञ्चमूलम्—"शरेक्षुदर्भकाशानां शालीनां मूलमेव च" इत्यादिनोक्तम् । अम्बुहीनमिति क्षीरावशेषपर्य्यन्तं शृतम् ।

द्राक्षादिकाश्मर्य्यमधूकसेव्यैः सशारिवाचन्दनशीतपाक्यैः।
पयः शृतं श्रावणिमुद्गपर्णी-तुगात्मगुप्तामधुयष्टिकल्कैः॥
गोधूमचूर्णैश्च तथाक्षमात्रैः सक्षौद्रसर्पिर्मधुयष्टितैलैः।
पथ्याविदारीक्षुरसैर्गुड़ेन वस्तिं युतं पित्तहरं विदध्यात्॥
हृन्नाभिपार्श्वोदरदेहदाहे दाहेऽन्तरस्थे च समूत्रकृच्छ्रे।
क्षीणक्षते रेतसि चापि नष्टे पित्तातिसारे च नृणां प्रशस्तः॥२८॥
कोषातकारग्वधदेवदारु-दूर्व्वाश्वदंष्ट्रा-*-कुटजार्कपाठाः।
पक्त्वा कुलत्थान् वृहतीश्च तोये रसस्य तस्य प्रसृता दश स्युः॥
तान् सर्षपैलामदनैः सकुष्ठैरक्षप्रमाणैः प्रसृतैश्च युक्तान्।
क्षौद्रस्य तैलस्य फलाह्वयस्य क्षारस्य तैलस्य च सार्षपस्य॥
दद्यान्निरूहं कफरोगिणे ज्ञो मन्दाग्नये वाप्यशनद्विषे च।
पटोलपथ्यामरदारुभिर्वा सपिप्पलीकैः क्वथितैर्जलाख्यैः॥ २९॥

गङ्गाधरः—द्राक्षादीत्यादि। द्राक्षादीनि दश विरेचनोपगानि, तत्र काश्मर्य्य पुनश्चेह काश्मर्य्यमिति भागद्वयम्। द्राक्षादिशीतपाक्यन्तैः कल्कैरष्टांशिकैश्चतुर्गुणजले पक्त्वावशिष्टं पयः श्रावण्यादिकल्कयुक्तमक्षमात्रैर्गोधूमचूर्णैः क्षौद्रघृतयष्टिमधुतैलैस्तथा पथ्यादिभिर्गुड़ेन च युक्तं पित्तहरं वस्तिं विदध्यात्। शेषमाशीः॥ २८॥

गङ्गाधरः—कोषातकेत्यादि। कोषातकीफलादिवृहत्यन्तं सर्व्वमष्टगुणे तोये पक्त्वा पादशिष्टस्य रसस्य दश प्रसृताः स्युः। तान् रसस्य दश प्रसृतान् अक्षप्रमाणैः सर्षपादिभिर्युक्तान् क्षौद्रस्य प्रसृतं तिलतैलस्य प्रसृतं मदनफलकल्कस्य प्रसृतं यवक्षारस्य प्रसृतं सार्षपतैलस्य च प्रसृतमित्येतैः प्रसृतैश्च युक्तान्, निरूहं दद्यात्। शेषमाशीः। पटोलेत्यादि। पटोलपथ्यादेवदारुपिप्पलीक्वाथैर्वा कफरोगिणे मन्दाग्नयेऽशनद्विषे च निरूहं दद्यादिति पूर्व्वेणान्वयः॥ २९॥

राजकशेरुः कशेरुरेव। ससैन्धवमिति ईषत्सैन्धवम्। सशारिवेत्यादौ शातपाक्यं श्रावणीमधुयष्टिसाधितं तैलम्। उत्तमदेहो मस्तकम्॥ २७। २८॥

चक्रपाणिः—कोषातकेत्यादिकाश्चत्वारः कफ वृत्तयः। शार्ङ्गेष्टा गुञ्जा। अत्र क्वाथदशप्रसृतेन तथा कल्केन क्षौद्रादिना च यद्यपि मानमधिकं भवति, तथाप्येवमेव द्रव्यसंयोगं कृत्वा

* शार्ङ्गेष्टामूर्व्वेति चक्रधृतः पाठः।

द्विपञ्चमूले त्रिफलां सबिल्वां फलानि गोमूत्रयुतः कषायः ।
कलिङ्गपाठाफलमुस्तकल्कः ससैन्धवः क्षारयुतः सतैलः ॥
निरूहमुख्यः कफजान् विकारान् सपाण्डुरोगालसकामदोषान् ।
हन्यात् तथा मारुतमूत्रसङ्गं वस्तेस्तथाटोपमथातिघोरम् ॥ ३० ॥
रास्नामृतैरण्डविडङ्गदारु-सप्तच्छदोशीरसुराह्वबिल्वैः ।
श्यामाक-*-भूनिम्बपटोलपाठा-तिक्ताखुपर्णीदशमूलमुस्तैः ॥
त्रायन्तिकाशिग्रुफलत्रिकैश्च क्वाथः सपिण्डीतकतोयमूत्रः ।
यष्ट्याह्वकुष्ठाफलिनीशताह्वा-रसाञ्जनश्वेतवचाविडङ्गैः ॥
कलिङ्गपाठाम्बुदसैन्धवैश्च कल्कैः ससर्पिर्मधुतैलमिश्रः ।
अयं निरूहः क्रिमिकुष्ठमेह-ब्रध्नोदराजीर्णकफातुरेभ्यः ॥
रूक्षौषधैरत्यपतर्पितेभ्य एतेषु रोगेष्वपि सत्सु शस्तः ।
निहत्य वातं ज्वलनं प्रदीप्य विजित्य रोगांश्च बलं करोति ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—द्विपञ्चमूल इत्यादि। दशमूलीत्रिफलाबिल्वशलाटुमदनफलान्यष्टगुणे जले पक्त्वा चतुर्थभागावशेषितः कथितः कषायोऽनुरूपेण मूत्रेण युतः कलिङ्गादिकल्कयुक्तः ससैन्धवः यवक्षारयुक्तः तैलयुक्तः सन् निरूहमुख्यः स्यात्। कफजानित्याद्याशीः ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—रास्नेत्यादि। रास्नादि-फलत्रिकान्तैरष्टगुणजले पक्त्वा पादशिष्टः क्वाथः पिण्डीतकस्य मदनफलस्य कल्कः वालकस्य कल्को गोमूत्रञ्चतः सहितस्तथा यष्ट्याह्वादिसैन्धवान्तश्च कल्कः सहितः सर्पिर्मधुतैलमिश्रः सन् निरूहोऽयं क्रिम्यादिभ्यः प्रशस्तः ॥ ३१ ॥

द्वादशप्रसृत एव वस्तिर्देयः, तदधिकमानस्य निषिद्धत्वात्। पटोलेत्यादौ पटोलादिभिः कल्यन्तैस्तोयं साधयित्वा पूर्ववत् द्वितीयं तैलम्। कफरोगिणां [illegible]। क्षारो यवक्षारः ॥ २९। ३० ॥

चक्रपाणिः—रास्नेत्यादौ शम्पाकश्चतुरङ्गुलः। तिक्ता कटुरोहिणी। अत्र पिण्डीतककाथोऽप्यत्र कल्पो येन प्रविशति। पिण्डीतको मदनः। रूक्षौषधैरत्यपतर्पितेभ्योऽपि एतेषु कुष्ठादिरोगेष्वयं दत्तो बलं करोतीति योजना ॥ ३१ ॥

---

* शम्पाक इति चक्रधृतः पाठः ।

पुनर्नवैरण्डवृषाश्मभेद-वृश्चीरभूतीकबलापलाशाः।
द्विपञ्चमूलानि पलांशिकानि क्षुण्णानि धौतानि पलानि चाष्टौ ॥
विल्वं यवान् कोलकुलत्थधान्य-फलानि चैकप्रसृतोन्मितानि।
पयोजलार्द्धाढ़कयोः * शृतं तत् क्षीरावशेषं कृतवस्त्रपूतम् ॥
वचाशताह्वामरदारुकुष्ठ-यष्ट्याह्वसिद्धार्थकपिप्पलीनाम्।
कल्कैर्यमान्या मदनैश्च युक्तं नात्युष्णशीतं गुड़सैन्धवाक्तम् ॥
क्षौद्रस्य तैलस्य च सर्पिषश्च तथैव युक्तं प्रसृतत्रयेण।
दद्यान्निरूहं विधिना विधिज्ञः स सर्व्वसंसर्गकृतामयघ्नः ॥३२॥
स्निग्धोष्ण एकः पवने निरूहो द्वौ स्वादुशीतौ पयसा च पित्ते।
त्रयः समूत्रा कटुकोष्णतीक्ष्णाः कफे निरूहा न परं विधेयाः ॥३३

गङ्गाधरः—पुनर्नवेत्यादि। पुनर्नवादीनि द्विपञ्चमूलान्तानि प्रत्येकं पलांशिकानि। विल्वं शलाटुरूपमष्टौ पलानि यवांश्चाष्टौ पलानि कोलादिमदनफलान्तानां प्रत्येकं प्रसृतमानम्, तत् सर्व्वं प्रत्येकेन पयोजलार्द्धाढ़कयोरर्द्धाढ़के पयसि चार्द्धाढ़के जले च शृतं क्षीरावशेषमष्टशरावक्षीरशेषं कृतं वस्त्रपूतञ्च वचादिमदनफलान्तैः कल्कैर्युक्तं गुड़सैन्धवयुक्तं क्षौद्रतैलसर्पिषां प्रत्येकं प्रसृतं मिलित्वा प्रसृतत्रयेण युक्तं नात्युष्णशीतं निरूहं दद्यात् ॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—स्निग्धेत्यादि। पवने स्निग्धोष्णः एको निरूहो देयः। पित्ते पयसा स्वादुशीतौ द्वौ निरूहौ विधेयौ। कफे कटुकोष्णतीक्ष्णाः समूत्रास्त्रयो निरूहा विधेयाः, नातःपरं विधेयमिति ॥ ३३ ॥

चक्रपाणिः—पुनर्नवेत्यादिकः सर्व्ववातादिकसंसर्गविषयः। वृश्चीरः श्वेतपुनर्नवा। धान्यानि फलानि चेति धान्यफलानि। पयोजलद्व्याढ़कयोरिति समजलक्षीरद्विप्रस्थयुक्तम् ॥ ३२ ॥

चक्रपाणिः—उक्तानामेरण्डादीनां वातादिहरवस्तीनां संख्याकल्पनां विशिष्टां दर्शयन्नाह—स्निग्धोष्ण इत्यादि। एक इत्येकपुटकः। पयसा चेति पयोयुक्तौ। कट्वकोष्णतीक्ष्णत्वं कफहरद्रव्ययोगादेव ज्ञेयम्। न परं विधेया इत्यनेन तन्त्रान्तरविहितं चतुर्थवस्तिदानमत्यर्थशरीरहिंसकं निषेधयति। तेन सुश्रुते—"द्वितीयं वा तृतीयं वा चतुर्थं वा यथार्हतः। सम्यङ्निरूहलिङ्गं तु प्राप्ते वस्तिं निवर्त्तयेत्" इत्युक्तं चतुर्थदानमिति ॥ ३३ ॥

* पयोजलद्व्याढ़कयोरिति चक्रसम्मतः साधीयान् पाठः।

रसेन वाते प्रतिभोजनं स्यात् क्षीरेण पित्ते तु कफे तु यूषैः ।
तथानुवास्येषु च विल्वतैलं स्याज्जीवनीयं फलसाधितञ्च ॥ ३४॥

तत्र श्लोकः ।

इतीदमुक्तं निखिलं यथावत् वस्तिप्रदानस्य विधानमग्र्यम् ।
योऽधीत्य विद्वानिह वस्तिकर्म्म करोति लोके लभते स सिद्धिम् ॥३५

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने
वस्तिसूत्रीयसिद्धिर्नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—निरूहानन्तरे प्रतिभोजनमाह—रसेनेत्यादि । तथा तेन प्रका-रेणानुवास्येषु विल्वतैलं जीवनीयतैलं फलसाधितञ्च तैलं स्यादिति ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोक इति । इतीदमित्यादि ॥ ३५ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि ।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते । सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते यत्नाद् दृढ़बलेन तु ।
प्रतिसंस्कृत एवात्र वस्तिसूत्रीयसिद्धिके । तृतीयेऽध्याय एवास्मिन्
वैद्यगङ्गाधरेण तु । कृते जल्पकल्पतरौ सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽत्र
तु । स्कन्धे हि वस्तिसूत्रीया सिद्धिजल्पशाखा किल ।
तृतीयैषा समाप्providerाभूदिति यत्नेन धीमता ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति वातादिभेदेन प्रतिभोजनं विशिष्टं तथानुवासनञ्चाह—रसेन वात-इत्यादि । प्रतिभोजनं निरूहानन्तरभोजनम् । वाते विल्वतैलानुवासनम्, पित्ते जीवनीय-साधितम्, कफे च मदनफलसाधितम् । अत्र विल्वतैलादीनि वक्ष्यमाणानि व्याख्यानयन्ति । तेन स्नेहव्यापत्सिद्धौ यद् वक्ष्यति 'दशमूली' इत्यादिना विल्वतैलम् । जीवनीयञ्च "जीवन्ती मदनम्" इत्यादिना वक्ष्यमाणयमकम्, तथा "मदनैर्वाऽऽम्लसंयुक्तः" इत्यादिना वक्ष्यमाणं तैलं ज्ञेयम् ॥ ३४ । ३५ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां वस्तिसूत्रीयसिद्धिव्याख्या-
नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

चतुर्थोऽध्यायः ।

अथातः स्नेहव्यापदिकीं सिद्धिं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

स्नेहवस्तीन् प्रवक्ष्यामि वातपित्तकफापहान् ।
मिथ्याप्रणिहितानाञ्च व्यापदः सचिकित्सिताः ॥ २ ॥
दशमूलं बलां रास्नामश्वगन्धां पुनर्नवाम् ।
गुडूच्येरण्डभूतीक-फञ्जीवृषकरोहिषान् ॥
शतावरीं सहचरं काकनासां पलांशिकाम् ।
यवमाषातसीकोल-कुलत्थान् प्रसृतोन्मितान् ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायोद्देशक्रमात् स्नेहव्यापच्चिकित्सासिद्धिमाह—अथात इत्यादि। स्नेहवस्तिव्यापदिकसिद्धयस्ताः सन्त्यस्मिन्निति, अध्यायानुवाकयोरिति मत्वर्थे छलुक्, तां सिद्धिं व्याख्यास्यामः इति। शेषं पूर्व्ववत् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—तद् यथा—स्नेहवस्तीनित्यादि। मिथ्याप्रणिहितानामसम्यक् प्रयुक्तानां वस्तीनां व्यापदस्तासां चिकित्सितानि च प्रवक्ष्यामीति ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—दशमूलमित्यादि। भूतीकं यमानी। फञ्जी ब्राह्मणयष्ठी। रोहिषं गन्धतृणम्। दशमूलादीनां काकनासान्तानां प्रत्येकं पलांशं यवादीनां पलद्वय

चक्रपाणिः—पूर्व्वसिद्धौ विल्वतैलादीन्यनुवासनार्थं निर्द्दिष्टानि, तदभिधायिका चेयं सिद्धिरित्यनन्तरं स्नेहव्यापत्सिद्धिरुच्यते। स्नेहेत्यादि—स्नेहानामानुवासिकानां तद्व्यापदाञ्च भेषजानामभिधायिका सिद्धिः ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—अध्यायवक्तव्यमाह—स्नेहवस्तीनित्यादि। वस्तिप्रयोज्याः स्नेहा एतच्छ्लोकाभिहिता इत्यर्थः। प्रपञ्चाभिधेया ये त्वपरेऽत्रार्थाः "स्नेहवस्तिं निरूहञ्च" इत्यादिना वक्तव्याः, ते न प्रपञ्चवाच्या इह, तेन प्रतिज्ञाताः ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—दशमूलमित्यादौ भूतीकं करञ्जः, यवानिका वा। काकनासा काकुयाठुटी। वासकफलमन्ये तु द्रव्यमेवाहुः। एतद् दशमूलस्थितविल्वेन विल्वतैलमिति वदन्ति

चतुर्द्रोणेऽम्भसः पक्त्वा द्रोणशेषेण तेन च ।
तैलाढ़कं समक्षीरं जीवनीयैः पलोन्मितैः ॥
अनुवासनमेतद्धि सर्व्ववातविकारनुत् ।
आनूपानां वसा तद्वज् जीवनीयोपसाधिता ॥ ३ ॥
शताह्वायवबिल्वाम्लैस्तैलं सिद्धं समीरणे ।
सैन्धवेनाग्निवर्णेन तप्तं वानिलजिद् घृतम् ॥ ४ ॥
जीवन्तीं मदनं मेदां श्रावणीं मधुकं बलाम् ।
शताह्वर्षभकौ कृष्णां काकनासां शतावरीम् ॥
स्वगुप्तां क्षीरकाकोलीं कर्कटाख्यां शटीं वचाम् ।
पिष्ट्वा तैलं घृतं क्षीरे साधयेत् तच्चतुर्गुणे ॥
बृंहणं वातपित्तघ्नं बलशुक्राग्निवर्द्धनम् ।
मूत्ररेतोरजोदोषान् हरेत् तदनुवासनात् ॥ ५ ॥

प्रत्येक सर्व्वमेकीकृत्याम्भसश्चतुर्द्रोणे पक्त्वा द्रोणावशेषः क्वाथः कार्य्यस्तेन क्वाथेन तिलतैलस्याढ़कं समक्षीरे क्षीराढ़के पलोन्मितैर्जीवनीयर्दशभिः कल्कैः पचेत्। एतदनुवासनं सर्व्ववातविकारनुत्। आनूपानामित्यादि। आनूपानां वराहमहिषादीनां वसा तद्वद् आढ़कोन्मिता दशमूलादिक्वाथे समक्षीरे जीवनीयदशकानां कल्कैः पलोन्मितैः साधिता सर्व्ववातविकारनुत्॥ ३॥

गङ्गाधरः—शताह्वायवबिल्वाम्लकोलादिभिः कल्कैः पादिकस्तेषाञ्च चतुर्गुण-क्वाथे सिद्धं तलं समीरणे हितम्। सैन्धवेनेत्यादि। सैन्धवमग्नौ दग्धं यदाग्निवर्णं स्यात् तदा घृतमध्ये प्रक्षिपेत्, तेन तप्तं घृतमनुवासनमनिलजित्॥ ४॥

गङ्गाधरः—जीवन्तीमित्यादि। जीवन्त्यादि-वचान्तैः कल्कैः पादिकस्तल

आनूपानामित्यादौ तद्वदिति पूर्व्वक्वाथेन साधिता। शताह्वेत्यादि योगान्तरम्। सैन्धवे-नेत्यपि योगान्तरम् ॥ ३। ४॥

चक्रपाणिः—जीवन्तीमित्यादि यमकमनुवासनम्। एतद् यमकं पूर्व्वाध्याये 'जीवनीय-'

लाभतश्चन्दनाद्यैश्च पिष्टैः क्षीरचतुर्गुणम्।
तैलपादं घृतं सिद्धं पित्तघ्नमनुवासनम्॥ ६॥
सैन्धवं मदनं कुष्ठं शताह्वा निचुलं बला।
ह्रीवेरं मधुकं भार्गी देवदारु सकट्फलम्॥
नागरं पुष्करं मेदा चविका चित्रकं शटी।
विड़ङ्गातिविषे श्यामा हरेणुः किणिही स्थिरा॥
विल्वाजमोदे कृष्णा च दन्ती रास्ना च तैः समैः।
साध्यमेरण्डजं तैलं तैलं वा कफरोगनुत्॥
ब्रध्नोदावर्त्तगुल्मार्शः-प्लीहमेहाढ्यमारुतान्।
आनाहमश्मरीञ्चैव हन्यात् तदनुवासनात्॥ ७॥
मदनैर्वाम्लसंयुक्तैर्विल्वाद्येन गणेन वा।
तैलं कफहरैर्वापि कफघ्नं कल्पयेद्भिषक्॥ ८॥

घृतमेकीकृत्य चतुर्गुणे क्षीरे साधयेत्। लाभत इत्यादि। ज्वरचिकित्सिते यच्चन्दनादितैलद्रव्याणि चन्दनादीन्युक्तानि, तेषां लाभतो यथालाभं चन्दनाद्यैः पिष्टैः कल्कैः स्नेहात् पादिकैस्तैलपादं घृतं शरावकं तिलतैलं घृतं शरावत्रयमिति प्रस्थं स्नेहं क्षीरचतुर्गुणं पचेत्, सिद्धं तत् पित्तघ्नमनुवासनम्॥ ५। ६॥

<u>गङ्गाधरः</u>—सैन्धवमित्यादि—किणिही खरमञ्जरी। सैन्धवादिरास्नान्तैः प्रत्येकं समैः कल्कैस्तेषां चतुर्गुणक्वाथे एरण्डजं तैलं साध्यं तिलतैलं वा साध्यं कफरोगनुत्॥ ७॥

<u>गङ्गाधरः</u>—मदनैरित्यादि—मदनफलैरम्लवदरादिसंयुक्तैः कल्कैस्तेषां चतुर्गुणक्वाथे तैलं कफघ्नं कल्पयेत्, अथवा विल्वादिगणेन वृहत्पञ्चमूलेन कल्केन तेषां चतुर्गुणक्वाथे तैलं कफघ्नं कल्पयेत्, अथवा कफहरैः पिप्पल्यादिभिः कल्कैस्तेषां चतुर्गुणक्वाथे तैलं कफघ्नं कल्पयेदिति॥ ८॥

सुंज्ञया व्यपदिष्टम्। लाभत इति यथालाभं चन्दनाद्यं ज्वरचिकित्सितोक्तम्। तैलं पात्रं यस्मिन् तत् तैलपात्रम्॥ ५—७॥

<u>चक्रपाणिः</u>—मदनैर्वाम्लसंयुक्तैरित्यत्र मदनस्य कल्कत्वम्, काञ्जीकादीनामम्लानां द्रवत्वम्। एतच्च 'मदनतैलम्' इति ख्यातम्। विल्वाद्यो गणो दशमूलम्; दशमूलञ्च क्वाथकल्कानामपि

विडङ्गैरण्डरजनी-पटोलत्रिफलामृताः ।
जातिप्रवालनिर्गुण्डी-दशमूलाखुपर्णिकाः ॥
निम्बपाठासहचर-शम्पाककरवीरकम् ।
एषां क्वाथेन विपचेत् तैलमेभिश्च कल्कितैः ॥
फलबिल्वत्रिवृत्कृष्णा-रास्नाभूनिम्बदारुभिः ।
सप्तपर्णवचोशीर-दार्व्वीकुष्ठकलिङ्गकैः ॥
लतायष्टीशताह्वाग्नि-शटीचोरकपौष्करैः ।
तत् कुष्ठानि क्रिमीन् मेहानर्शांसि ग्रहणीगदम् ॥
क्लीवत्वं विषमाग्नित्वं मलं दोषत्रयं तथा ।
प्रयुक्तं प्रणुदत्याशु पानाभ्यङ्गानुवासनैः ॥
व्याधिव्यायामकर्म्माध्व-क्षीणबलनिरोजसाम् ।
क्षीणशुक्रस्य चातीव स्नेहवस्तिर्बलप्रदः ॥
पादजङ्घोरुपृष्ठांस-कटीनां स्थिरतां पराम् ।
जनयेदप्रजानाञ्च प्रजां स्त्रीणां तथा नृणाम् ॥ ९ ॥
वातपित्तकफात्यन्न-पुरीषैरावृतस्य च ।
अभुक्ते च प्रणीतस्य स्नेहवस्तेः षडापदः ॥

गङ्गाधरः—विडङ्गेत्यादि । आखुपर्णिका दन्ती । विडङ्गादि-करवीरकान्तानां क्वाथेन तैलचतुर्गुणेन तैलमेभिर्वक्ष्यमाणैः फलादिभिर्मदनफलादिभिः पौष्क-रान्तैः कल्कितैः पादिकैर्विपचेत् । शेषमाशीः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—इति स्नेहवस्तियोगानुक्त्वा स्नेहवस्तिव्यापद आह—वातेत्यादि ।

देयम् । उक्तं हि—"क्वाथकल्कावनिर्द्देशे गणात् तस्मात् समाहरेत्" इति । कफहरैरिति पूर्व्वा-ध्यायोक्तकफहरभेषजैः, किंवा कटुकपञ्चकोलादिभिः ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—विडङ्गेत्यादौ एभिश्च कल्कैरिति वक्ष्यमाणैः । लता मञ्जिष्ठा । गौरी हरिद्रा । स्नेहवस्तिर्बलप्रद इति एतैस्तैलैः कृतवस्ति[illegible]र्थः ॥ ९ ॥

चक्रपाणिः—वातपित्तेत्यादिना स्नेहवस्तेर्व्यापदः प्राह । एताश्च व्यापदो मिथ्यायोगेन स्नेहस्य

शीतोऽल्पो वाधिके वाते पित्ते तूष्णः कफे मृदुः।
अतिभुक्ते गुरुर्वर्च्चः-सञ्चयेऽल्पबलस्तथा॥
दत्तस्तैरावृतः स्नेहो न यात्यभिभवादधः।
अभुक्तेऽनावृतत्वाच्च यात्यूर्द्ध्वं तस्य लक्षणम्॥ १०॥
स्तम्भोरुसदनाध्मान-ज्वरशूलाङ्गमर्द्दनैः।
पार्श्वरुग्वेष्टनैर्विद्यात् स्नेहं वातावृतं भिषक्॥
स्निग्धाम्ललवणोष्णैस्तं रास्नापीतद्रु तैल्वकैः।
सौवीरकसुराकोल-कुलत्थरससाधितैः॥

वातावृतस्य पित्तावृतस्य कफावृतस्यात्यन्नावृतस्य पुरीषावृतस्याभुक्ते च प्रणीतस्य दत्तस्य स्नेहवस्तेः षड़ापदः स्युः। कथं स्यात्—शीत इत्यादि। अधिके वाते शीतस्तथाल्पपरिमितः स्नेहवस्तिः, अधिके पित्तेऽत्युष्णः स्नेहवस्तिः, अधिके कफेऽतिमृदुः स्नेहवस्तिः, अतिभुक्तेऽत्यन्ने गुरुः स्नेहवस्तिः, वर्च्चः-सञ्चये पुरीषावृतेऽल्पबलोऽल्पवीर्य्यः स्नेहवस्तिर्दत्तः सन् तैर्वातादिभिरावृतः सन् स्नेहोऽभिभवान्नाधस्तादायाति। अभुक्ते व्यापदमाह—अभुक्त इत्यादि। अभुक्ते शून्योदरे दत्तः स्नेहवस्तिरनावृतत्वादूर्द्ध्वं याति॥ १०॥

गङ्गाधरः—आसां व्यापदां लक्षणमिदं पृथगुच्यते। स्तम्भ इत्यादि। स्तम्भादिभिर्वातावृतं स्नेहं विद्यात्। स्निग्धाम्लेत्यादिना वातावृतव्यापच्चिकित्सामाह। तं वातावृतस्नेहं स्निग्धाम्ललवणोष्णैः रास्ना पीतद्रुः सरलद्रुमस्तिल्वको

क्रियमाणा उच्यन्ते। प्रतिज्ञातं हि मिथ्याप्रणिहितानां व्यापद इति, तेन स्नेहायोगातियोगजन्यव्यापदामिहानवसर एव। अनुवासनायोगातिजन्याश्च व्यापदः कल्पनासिद्धावेवोक्ताः, तद्भेषजञ्चातिस्नेहिते शोधनवस्तिः, अस्नेहिते पुनः स्नेहवस्तिदानमेव ज्ञेयम्। एतच्च "तस्माच्निरूढः संस्नेह्यो निरूह्यश्चानुवासितः" इत्यादिनोक्तत्वात्, प्रसङ्गेनेहोक्तम्। यथाक्रमं षड़्व्यापदां हेतुमाह—शीत इत्यादि। गुरुरिति गुरुत्वयुक्तः। वर्च्चःसञ्चयेऽल्पबल इति सञ्चितमले सति अल्पबलो वर्च्चःसञ्चयप्रवर्त्तनाक्षम इत्यर्थः। तैरावृत इति पदं प्रत्येकं वातादिषु पञ्चसु योजनीयम्। अभिभवादपीति वातादिनाऽऽवृतमार्गत्वान्न याति। तथा तेन वातादिनोल्वणेनाऽभिभूतगुणत्वाच्च न याति। अनावृतत्वादिति अन्ने नाऽनूर्द्ध्वमार्गपिहितत्वात्। तस्य लक्षणमिति यथाक्रमं वाताद्यावृतस्य लक्षणं वक्ष्यमाणस्तम्भादि। वेष्टनैरिति पार्श्ववेष्टनैरेव। एते च स्तम्भादयो वातावृतस्नेहमहिम्नैव जायन्ते, तेन स्नेहप्रयोगात् पूर्व्वं न भवन्त्येव। रास्नातैलं

निरूहैर्निर्हरेत् सम्यक् समूत्रैः पाञ्चमूलिकैः ।
ताभ्यामेव च तैलाभ्यां सायं भुक्तेऽनुवासयेत् ॥ ११ ॥
दाहरागतृषामोह-तमकज्वरदूषणैः ।
विद्यात् पित्तावृतं स्वादु-तिक्तैस्तं वस्तिभिर्जयेत् ॥ १२ ॥
तन्द्राशीतज्वरालस्य-प्रसेकारुचिगौरवैः ।
संमूर्च्छाग्लानिभिर्विद्यात् श्लेष्मणा स्नेहमावृतम् ।
कषायकटुतीक्ष्णोष्णैः सुरामूत्रोपसाधितैः ।
फलतैलयुतैः साम्लैर्वस्तिभिस्तं विनिर्हरेत् ॥ १३ ॥
छर्दिमूर्च्छारुचिग्लानि-ज्वरशूलाङ्गमर्दनैः ।
आमलिङ्गैः सदाहैस्तं विद्यादत्यशनावृतम् ॥

लोध्रः, एतैः पिष्टैः सौवीरकादिरसैः साधितनिरूहैः सम्यक् निर्हरेत् । समूत्रैः पाञ्चमूलिकर्वा हतपञ्चमूलक्वाथः समूत्रर्निरूहर्वा सम्यक् तं निर्हरेत् । ताभ्यामेव च तैलाभ्याम्, स्निग्धाम्ललवणोष्णैः रास्नादिभिः कल्कैः सौवीरादिद्रवसाधितेन तैलेन अथवा सगोमूत्रैः पाञ्चमूलिकैः पञ्चमूलकल्कैश्चतुर्गुणगोजले साधितेन तैलेनेति ताभ्यामेव तैलाभ्यां सायं भुक्तवन्तं तमनुवासयेत् । इति ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—इति वातावृतव्यापदं सचिकित्सितामुक्त्वा पित्तावृतस्नेहवस्तिव्यापदो लक्षणं चिकित्साञ्चाह—दाहेत्यादि । दाहादिभिः पित्तावृतं वस्तिस्नेहं विद्यात् । स्वादुतिक्तैर्निरूहवस्तिभिस्तं पित्तावृतं स्नेहं जयेत् ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—कफावृतलक्षणं सचिकित्सितमाह—तन्द्रेत्यादि । तन्द्रादिभिः श्लेष्मणावृतं वस्तिस्नेहं विद्यात् । तस्य चिकित्सामाह—कषायेत्यादि । कषायकटुतिक्तोष्णर्द्रव्यैः सुरागोमूत्रसहितैः क्वाथं कृत्वा तत्र मदनफलकल्कतलवदरायम्लं दत्त्वा मथित्वकीभूतर्निरूहवस्तिभिर्निर्हरेत् तं श्लेष्मावृतं स्नेहमिति ॥१३॥

गङ्गाधरः—अत्यन्नावृतस्य लक्षणं सचिकित्समाह—छर्दीत्यादि । छर्द्या-

"रास्नासहचरनिर्य्यूहे" इत्यादिनाभिहितं वातव्याधावुक्तम् । पीतद्रु तैलञ्च—पीतद्रु सौवीरकादिद्रवेण साधितम् । ताभ्यामिति रास्नापीतद्रु तैलाभ्याम् ॥ १०—१२ ॥

चक्रपाणिः—फलतैलं पूर्व्वं व्याकृतमेव ज्ञेयम् । आमलिङ्गैरिति आमलक्षणै रालस्यादिभिः ।

कटूनां लवणानाञ्च क्वाथैश्चूर्णैश्च पाचनम्।
मृदुर्विरेकस्तत्रामविहिता च हिता क्रिया ॥ १४ ॥
विण्मूत्रानिलसङ्गार्त्ति-गुरुत्वाध्मानहृद्ग्रहैः।
स्नेहं विड़ावृतं मत्वा स्नेहस्वेदैः सवर्त्तिभिः ॥
श्यामाविल्वादिसिद्धैश्च निरूहैः सानुवासनैः।
निर्हरेद्‌ विधिना सम्यगुदावर्त्तहरेण च ॥ १५ ॥
अभुक्ते शून्यपायौ च वेगात् स्नेहोऽतिपीड़ितः।
धावत्यूर्द्ध्वं ततः कण्ठादूर्द्ध्वेभ्यः खेभ्य एत्यपि ॥

दिभिरत्यशनावृतं वस्तिस्नेहं विद्यात्। तस्य चिकित्सामाह। कटूनां मरिचादीनां लवणानाञ्च क्वाथैश्चूर्णैश्च तदत्यशनस्य पाचनं कार्य्यं मृदुविरेकश्च, तत्रामविहिता खल्वामाजीर्णविहिता क्रिया हिता ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—पुरीषावृतलक्षणं सचिकित्समाह—विण्मूत्रेत्यादि। विट्सङ्गादिभिर्विड़ावृतं वस्तिस्नेहं मत्वा स्नेहस्वेदैस्तथा वर्त्तिभिः श्यामात्रिवृद्‌विल्वादिपञ्चमूलक्वाथसिद्धैर्निरूहैस्तत्क्वाथकल्कसाधितैस्तैलैरनुवासनैस्तं स्नेहं सपुरीषं निर्हरेत्। उदावर्त्तहरेण भेषजेन च निर्हरेत् ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—अभुक्ते स्नेहवस्तिदाने व्यापदः सलक्षणं चिकित्सितमाह—अभुक्त इत्यादि। अभुक्ते पायौ च शून्ये तत्र स्नेहो वस्तिरतिपीड़ितो वेगादूर्द्ध्वं धावति। ततः कण्ठादूर्द्ध्वं मुखनासिकादिभ्यः खेभ्यश्छिद्रेभ्यो निरेतीति।

आमविहिता क्रियेति "आमप्रदुष्टमलाभिभूतन्तु पुनरुल्लिखेत्" इत्यादिना विहिताऽनुसर्त्तव्या। स्नेहं विड़ावृतमित्यादौ वर्त्तिभिरिति फलवर्त्तिभिः। केचित्तु वस्तिभिरिति पठन्ति। श्यामाविल्वादीनि च श्यामा च विल्वादीनि दशमूलानि च श्यामाविल्वादीनि। किंवा श्यामादीन्यप्यत्र कल्पोक्तान्येव गृह्यन्ते। तैर्निरूहस्य तथानुवासनस्य च साधनमिह ज्ञेयम्। उदावर्त्तहरेणेति त्रिमर्म्मीयोक्तोदावर्त्तचिकित्सितेन ॥ १३—१५ ॥

चक्रपाणिः—अभुक्त इत्यादौ हेतुत्रयं स्नेहवस्तेरूर्द्ध्वगमनकारणं ज्ञेयम्, पूर्व्वञ्च यद्यप्यभोजनदानमेव कारणं प्रतिश्रुतम्, तथाप्येककार्य्यतया चिकित्सितसामान्याच्च शून्यपाय्वतिपीड़ने अभुक्ते च, शून्यपायुत्वञ्चाधोनिरोधाकर्त्तृतया स्नेहमूर्द्ध्वं नयति। ऊर्द्ध्वेभ्यः खेभ्य इति मुख-

मूत्रश्यामात्रिवृत्सिद्धो यवकोलकुलत्थवान्।
तत्सिद्धतैलमिष्टोऽत्र निरूहः सानुवासनः॥ १६॥
कण्ठादागच्छतः स्तम्भः कण्ठग्रहविरेचनैः।
छर्द्दिघ्नीभिः क्रियाभिश्च तस्य कुर्य्यान्निवर्त्तनम्॥ १७॥
यस्य नोपद्रवं कुर्य्यात् स्नेहवस्तिरनिःसृतः।
सर्व्वोऽल्पो वावृतो रौक्ष्यादुपेक्ष्यः स विजानता॥ १८॥

तत्र चिकित्सामाह—मूत्रेत्यादि। अत्राशुक्ते वस्तिस्नेहव्यापदि श्यामारुण-मूलत्रिवृद्द्रव्यं यवकोलकुलत्थान् गोमूत्रश्चाष्टगुणे जले पक्त्वा चतुर्थभागशेषे क्काथे युक्त्या सैन्धवमधुघृतं दत्त्वा मथिला सिद्धो निरूहः। तत्कल्कैः सिद्धं तत्-क्काथे च चतुर्गुणे पक्वं तैलमनुवासनमिति सानुवासनो निरूह इष्टः॥ १६॥

गङ्गाधरः—कण्ठादित्यादि। कण्ठादागच्छतः स्नेहस्य स्तम्भस्तत्क्षणं कण्ठदेशग्रहणेन कार्य्यः पश्चाद् विरेचनेनेति। तथा च्छर्द्दिघ्नीभिः क्रियाभिश्च तस्य कण्ठादागमनस्य निवर्त्तनं कुर्य्यात्। इति षण्णां व्यापदां लक्षणं चिकित्सित-ञ्चोक्तम्॥ १७॥

गङ्गाधरः—यस्येत्यादि। यस्य वस्तिस्नेहः सर्व्वो वाल्पो वाप्यनिःसृतो नोपद्रवं कुर्य्यात्, तस्य स आवृतः स्नेहो रौक्ष्यात् रौक्ष्यं कर्म्म प्रकृत्य उपेक्ष्यः स्यात्॥ १८॥

नासादिभ्यः, एतीति निर्गच्छति। अपिशब्दान्मुखादिनिर्गमनस्य कादाचित्कत्वं दर्शयति। तत्सिद्धतैल इति मूलश्यामादिसाधिततैलेन युक्तः। सानुवासन इति तत्सिद्धतैलेनैवानुवासनं देयम्। आगच्छत इत्यागमनसमय एव स्तम्भादि कर्त्तव्यम्। स्तम्भो व्यजनोपकशीतलजल-सेकादिना। कण्ठग्रह ऊर्द्ध्वगमनप्रतिषेधार्थं कण्ठपीडनम्। छर्द्दिघ्नः क्रियाश्छर्द्दिश्चिकित्सिते 'मनोऽभिघाते मनोऽनुकूलाः' इत्यादिना 'सुख एव जेतुम्' इत्यन्तेनोक्ता इहाभिप्रेता ज्ञेयाः॥१६।१७॥

चक्रपाणिः—वाताद्यावृतस्नेहप्रवर्त्तनमभिधाय अप्रवर्त्तनीयस्नेहमाह—यस्य नोपद्रवमित्यादि। नोपद्रवं कुर्य्यादिति अनिःसृतोऽपि स्तम्भरुगादीनूर्द्ध्वोक्तान्न कुर्य्यात्। अल्पो वावृत इति स्तोक-निःसृतः, स्तोकश्च वृतः। वृतस्यापि स्तम्भाद्युपद्रवाकरणे हेतुमाह—रौक्ष्यादिति तदात्यर्थरूक्षतया शरीरस्य तिष्ठन्नपि स्नेहो न व्यापदमावहतीत्यर्थः। उपेक्ष्य इति न तत्र यथोक्तवाताद्यावृतस्नेहचिकित्सा कर्त्तव्येत्यर्थः। अन्यत्राप्युक्तम्—"अहोरात्रादपि स्नेहः प्रत्यागच्छन्न दुष्यति। कुर्य्याद वस्तिगुणांश्चापि जीर्णस्त्वल्पगुणो भवेत्" इति॥ १८॥

मुक्तस्नेहो * द्रवोष्णञ्च लघु पथ्योपसेवनम् ।
भुक्तवान् मात्रया भोज्यमनुवास्यस्त्र्यहात् त्र्यहात् ॥
धान्यनागरसिद्धञ्च तोयं दद्याद्‌ विचक्षणः ।
व्युषिताय निशाः कल्यमुष्णं वा केवलं जलम् ॥ १९ ॥
स्नेहाजीर्णं जरयति श्लेष्माणञ्च भिनत्ति च ।
मारुतस्यानुलोमत्वं कुर्य्यादुष्णोदकं नृणाम् ॥
वमने च विरेके च निरूहे चानुवासने ।
तस्मादुष्णोदकं सेव्यं वातश्लेष्मोपशान्तये ॥ २० ॥
रूक्षनित्यस्तु दीप्ताग्निर्भृशं व्यायामपीड़ितः ।
वङ्‌क्षणश्रोण्युदावर्त्त-वातार्त्ताश्च † दिने दिने ॥

गङ्गाधरः—अथ मुक्तस्नेह इत्यादि । मुक्तस्नेह आवृतस्नेहस्य क्रियया निःसरणे जाते स तु विनिःसृतवस्तिस्नेहो नरो द्रवोष्णं लघु च भोज्यं पथ्योपसेवनं यथा स्यात् तथा मात्रया भुक्तवान् त्र्यहात् त्र्यहादनुवास्यः स्यात् । तस्य पानार्थं धान्यादिसिद्धं तोयं निशाः व्युषिताय तस्मै दद्यात्, केवलमुष्णं वा जलं दद्यात् ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—तज्जलं स्नेहाजीणमजीर्णस्नेहं जरयतीत्यादि कुर्य्यात् । वमने चेत्यादि । तस्मादजीर्णजरणादिकरणाद्धेतोर्वमनादौ वातश्लेष्मोपशान्तये चोष्ण-मुदकं सेव्यमिति ॥ २० ॥

गङ्गाधरः—उष्णजलस्यापरगुणमाह—रूक्षेत्यादि । एषां रूक्षनित्यादीनां

चक्रपाणिः—उत्पन्नव्यापत्प्रतीकारमभिधायाऽव्यापन्नानुवासनानुगुणं भोजनमाह—युक्तस्नेह-मित्यादि । युक्तस्नेहमित्यव्यापन्नस्नेहमिति भावः । उपसेवनं भोजनम् । त्र्यहादिति विधानं प्रायिकम् । धान्येत्यादौ षड़ङ्गविधिना तोयं साधनीयम् । कल्यमिति प्रभाते । स्नेहाजीर्णमिति स्नेहस्याजीर्णं कोष्ठोपलेपकमंशम् ॥ १९ । २० ॥

चक्रपाणिः—प्रत्यहानुवासनीयानाह—रूक्षनित्यास्त्वित्यादि । वङ्क्षणश्रोणिगतश्च तथोदावर्त्तश्च वातो येषां ते वङ्क्षणश्रोण्युदावर्त्तवाताः । अर्हाः इत्यनुवासनार्हाः । उक्तञ्चान्यत्र—"रूक्षस्य बहुवातस्य स्नेहवस्तिं दिने दिने । दद्याद वैद्यस्ततोऽन्येषामग्निरोधभयात् त्र्यहात्" इति ।

* युक्तस्नेहम् इति चक्राभिमतः पाठः । † वातार्त्ताश्चार्हा इति चक्रधृतः पाठः ।

एषामाशु जरां स्नेहो यात्यम्बुसिकतास्विव ।
अतोऽन्येषां त्र्यहान्तेयं स्नेहं पचति पावकः ॥
न त्वामं प्रणयेत् स्नेहं स ह्यभिष्यन्दयेद्द्‌ गुदम् ।
सावशेषञ्च कुर्व्वीत वायुः कोष्ठे हि तिष्ठति ॥
न चैति गुदकण्ठाभ्यां दद्यात् स्नेहमनन्तरम् ।
सङ्गतः स ह्युभयतो वातमग्निञ्च दूषयेत् ॥
स्नेहवस्तिं निरूहं वा नैकमेवातिशीलयेत् ।
उत्क्लेशाग्निवधौ स्नेहान्निरूहात् पवनाद्‌ भयम् ॥

नृणां स्नेह आशु जरां याति, यथा सिकतास्वम्बु शीघ्रं जरां यातीति। अत इत्यादि। अतो रूक्षनित्यादिभ्योऽन्येषां येषां नृणां त्र्यहान्तेयं स्नेहं पावको जाठराग्निः पचति, तेषामामस्नेहं न पुनरनुवासनेन प्रणयेत्। कस्मात्? हि यस्मात् स आमः स्नेहो गुदमभिष्यन्दयेत्। कस्मात् तं पूर्व्वदत्तं स्नेहं वायुः सावशेषञ्च कुर्व्वीत? हि यस्मात् कोष्ठे वायुस्तिष्ठति। गुदकण्ठाभ्यां न चैति नागच्छति। स्नेहजीर्णादनन्तरं पुनः स्नेहं त्र्यहात् त्र्यहाद् दद्यात्। कस्मात् त्र्यहात् त्र्यहात्? स स्नेहो हि यस्मात् त्र्यहमुभयतः कण्ठतो गुदतश्च सङ्गतो लग्नः सन् वातमग्निञ्च दूषयेत्। स्नेहेत्यादि। एकं केवलं स्नेहवस्तिमथवैकं निरूहवस्तिं नातिशीलयेत्। कस्मात्? यतः स्नेहाद् वस्तिस्नेहादुत्क्लेशाग्निवधौ स्याताम्, निरूहात्तु पवनाद्

प्रत्यहदानोपपत्तिमाह—एषामित्यादि। त्र्यहात् स्नेहं पचतीति पक्वाशयो ह्युपलेपकं स्नेहं वहिर्निःसृतेनोष्मणा पचति। यद्यप्यत्राग्निनोर्द्ध्वस्थितेन तादृशः सम्बन्धः स्नेहस्य नास्ति, तथापि जठरस्य वहिर्निःसृतेनैवोष्मणा पाको वक्तव्यः। प्रायःशब्देन पञ्चाहपाकमपि दर्शयति, न पञ्चाहदानमप्यनुवासन इहापि मन्दाग्निं प्रति प्रागुक्तं ज्ञेयम्। उक्तं हि—"परमतो द्व्यहेऽहनि पञ्चमे वा" इति। आममित्यपक्वम्, प्रणयेदित्यनुवासनं दद्यात्। सावशेषं कुर्व्वीतेति न निःशेषं दद्यात्। गुदकण्ठाभ्यामित्यनुवासनपानाभ्याम्। अनन्तरमित्यनेककालम्। वातमग्निञ्च दूषयेदित्यत्र वातदूषणमजीर्णजनकतया वातावरणाच्च ज्ञेयम्। निरूहानुवासनयोः परस्पराव्यवधानदानदोषमाह—स्नेहवस्तिं निरूहं वेत्यादि। एकमेवेति परस्परानन्तरितम्। उत्क्लेशः कफ-

तस्मान्निरूढः स्नेह्यः स्यान्निरूह्यश्चानुवासितः।
स्नेहशोधनयुक्त्यैवं वस्तिकर्म्म त्रिदोषनुत् ॥ २१ । २२ ॥
कर्म्मव्यायामभाराध्व-कामस्त्रीकर्षितेषु च।
दुर्ब्बले वातभग्ने च मात्रावस्तिः सदा हितः ॥ २३ ॥
ह्रस्वायाः स्नेहमात्राया मात्रावस्तिः समो भवेत्।
यथेष्टाहारचेष्टस्य सर्व्वकालं निरत्ययः ॥
बल्यं सुखोपचर्य्यश्च सुखं सृष्टपुरीषकृत्।
स्नेहमात्राविधानञ्च बृंहणं वातरोगनुत ॥ २४ ॥

भयं स्यात्। तस्मात् निरूढो जनः पुनरनुवासनेन स्नेह्यः स्यादनुवासितश्च पुनः निरूह्यः स्यात्। एवमनेन प्रकारेण स्नेहशोधनयुक्त्या स्नेहवस्तेः शोधन- वस्तेर्निरूहस्य युक्त्या कृतं वस्तिकर्म्म त्रिदोषनुद् भवति ॥ २१ । २२ ॥

गङ्गाधरः—कर्म्मेत्यादि। कर्म्म व्यवहारचेष्टा। एषु मात्रावस्तिः सम्यङ् मात्रया दत्तो वस्तिः सदा हितः ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—ह्रस्वेत्यादि। ह्रस्वायाः स्नेहमात्रायाः समो मात्रावस्तिः स्यात्। यथा ह्रस्वमात्रया वस्तिर्यथेष्टाहारादिस्तथा मात्रावस्तिश्च यथेष्टाहारादिनिरत्ययः। तथा च स्नेहमात्राविधानं बल्यं बलकृदित्येवमादिः स्यादिति ॥ २४ ॥

पित्तोत्क्लेशः। निरूहात् पवनाद् भयमिति निरन्तरनिरूहेण शरीरस्य शोधनातियोगात् पवनाद् भयं भवति। निरूढः संस्नेह्य इति निरूहेण स्रोतःसु शोधितेषु कफपित्तजये कृते स्नेहवस्तिरभ्यस्यः, तथाऽनुवासितश्च सम्यगनुवासनेन हि स्निग्धः सन् निरूह्य एव। प्रयुज्यमानस्नेहनिरूहयोस्त्रिदोषप- हन्तृत्वं स्नेहेन वातजयान्निरूहेण कफपित्तजयात् भवतीत्याह—स्नेहशोधनेत्यादि। शोधनमिह निरूहोऽभिप्रेतः ॥ २१ । २२ ॥

चक्रपाणिः—अनुवासनविशेषस्य मात्रावस्तेर्विषयं प्रमाणं गुणांश्च यथाक्रममाह—कर्म्मेत्यादि। कर्म्मात्र कन्दुकचालनादि। व्यायामो धनुराकर्षणादिः। वातभग्ने इति वातेन पीड़िते। सदेति प्रत्यहम् ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—ह्रस्वाया इति अर्द्धाहपरिणमनीयायाः, उक्तं हि—"अहोरात्रं यतः कृत्स्नदिनार्द्धञ्च प्रतीक्षते। उत्तमा मध्यमा ह्रस्वा स्नेहमात्रा जरां प्रति ॥" तन्त्रान्तरे स्नेहमात्रास्वयं प्रमाण- मेवोक्तम्, यथा—"षट्पली तु भवेज्ज्येष्ठा मध्यमा त्रिपली भवेत्। कनीयसी सार्द्धपला त्रिधा मात्रानुवासने" इति। सुश्रुतेनापि वस्तिप्रमाणमुक्तम्, यथा—"तस्यापि विकल्पे अर्द्धार्द्धमात्रावकृष्टो

तत्र श्लोकौ ।

वातादीनां शमायोक्ताः प्रवराः स्नेहवस्तयः ।
तेषाञ्चाज्ञप्रयुक्तानां व्यापदः सचिकित्सिताः ॥
प्राग् भोज्यं स्नेहवस्तैर्यत् ध्रुवं येऽर्हास्त्रग्रहाच्च ये ।
स्नेहवस्तिविधिश्चोक्तो मात्रावस्तिविधिस्तथा ॥ २५ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने
स्नेहव्यापदिकी सिद्धिर्नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोकाविति । वातादीनामित्यादी श्लोकौ द्वौ ॥ २५ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति । अग्नीत्यादि ।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते । सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते पुनर्दृढबलेन तु ।
प्रतिसंस्कृत एवास्मिंश्चतुर्थाध्याय एव च । स्नेहव्यापत्सिद्धिप्रति-सस्कारे
स्फुटबोधने । वद्यगङ्गाधरकृते जल्पकल्पतरौ पुनः । सिद्धि-
स्थानेऽष्टमे स्कन्धे चतुर्थाध्याय एव च । स्नेहव्यापत्सिद्धि-
जल्प-शाखा तुर्य्या समापिता ॥ ४ ॥

अपरिहार्य्यो मात्रावस्तिः" इति, अनेन सार्द्धपलमानो मात्रावस्तिरुक्तो भवति । तत्र हि षट्पलः स्नेहवस्तिरुक्तः । अनुवासनन्तु त्रिपलम्, सार्द्धपलो मात्रावस्तिः । सुखोपचर्य्यमिति नियमाभावादेव ॥ २४ ॥

चक्रपाणिः—संग्रहे भोज्यग्रहणेन धान्यनागरजलाद्यपि संग्राह्यम् । ध्रुवं ये अर्हा इति प्रत्यहमनुवासनीयाः । विधिश्चोक्त इति न त्वामं प्रणयेदित्यादिग्रन्थोक्तोऽर्थः ॥ २५ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां स्नेहव्यापत्सिद्धिर्व्याख्या-
नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

पञ्चमोऽध्यायः ।

अथातो नेत्रवस्तिव्यापदिकीं सिद्धिं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

अथ नेत्राणि वस्तींश्च शृणु वर्ज्ज्यानि कर्म्मसु ।
नेत्रस्याज्ञप्रणीतस्य दोषांश्च सचिकित्सितान् ॥ २ ॥
ह्रस्वं दीर्घं तनु स्थूलं जीर्णं शिथिलबन्धनम् ।
पार्श्वश्रितं तथा वक्रमष्टौ नेत्राणि वर्ज्जयेत् ॥
अप्राप्त्यतिगतिक्षोभ-कर्षणक्षणनस्रवाः ।
गुदपीड़ा गतिर्जिह्मा तेषां दोषा यथाक्रमम् ॥ ३ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथाध्यायोद्देशक्रमात् नेत्रवस्तिव्यापत्सिद्ध्य(चिकित्सिता)-ध्यायमाह—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अथ नेत्राणीत्यादि । वर्ज्ज्यानि नेत्राणि वर्ज्ज्यांश्च वस्तीन् शृणु । अज्ञवैद्यप्रणीतस्य नेत्रस्य दोषांश्च तच्चिकित्सितानि च शृणु ॥ २ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—ह्रस्वमित्यादि । ह्रस्वादीन्यष्टौ नेत्राणि वर्ज्जयेत् । कस्माद् वर्ज्जयेत् ? अप्राप्तीत्यादि । अप्राप्त्यादीनष्टौ, तेषां ह्रस्वादिनेत्राणां यथाक्रमं यतो दोषाः । ह्रस्वनेत्रे स्नेहस्याप्राप्तिः, दीर्घनेत्रे वस्तेरतिशयेन गतिः, तनुनेत्रे वस्तेः क्षोभः, स्थूलनेत्रे कर्षणम्, जीर्णनेत्रे क्षणनं गुदे भवति, नेत्रवस्तेः शिथिलबन्धने वस्तिद्रवस्रावः स्यात्, गुदपार्श्वश्रितनेत्रे गुदपीड़ा भवेत्, नेत्रे वक्रे वस्तिद्रवस्य जिह्मा कुटिला गतिः स्यादिति ॥ ३ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—स्नेहव्यापत्सिद्ध्यभिधानप्रसङ्गात् स्नेहदानसाधननलिकादिव्यापत्प्रतिकारार्थं नेत्रवस्तिव्यापत्सिद्धिरुच्यते । नेत्रगता तथा वस्तिगता च तथा नेत्रासम्यक्प्रणिधानजन्या च या व्यापत् तस्याः सिद्धिः सा नेत्रवस्तिव्यापत्सिद्धिः । दुष्टनेत्रवस्तिपुटकयोश्चेयमेव सिद्धिः, तयोः सदोषत्वेन ज्ञात्वा परिवर्जनम् । तदेवाह ह्रस्वमित्यादि । नेत्रदोषकथने अष्टाविति यदुक्तं तत्र अनुक्तकर्कशत्वादिदोषाणां तत्रैव अन्तर्भावोऽपि दर्शनार्थं यः कर्कशस्तस्य दीर्घेण कर्त्तृत्वसाम्यग्रहणम्, एवमन्यत्रापि संख्यावचने प्रयोग इह वर्णनीयः । अप्राप्त्यादि यथाक्रमं ह्रस्वनेत्रादिषु

मांसलस्निग्धविषम-स्थूलजालकवातलाः ।
स्निग्धक्लिन्नौ च तानष्टौ वस्तीन् कर्म्मसु वर्ज्जयेत् ॥
गतिवैषम्यविस्रत्व-स्रावदौर्गन्ध्यविट्स्रवाः ।
फेनिलच्युतधार्य्यत्वं वस्तेः स्याद् वस्तिदोषतः ॥ ४ ॥
सवातातिद्रुतोत्क्षिप्त-तिर्य्यगुत्क्षिप्तकम्पिताः ।
अतिवाह्यगमन्दाति-वेगदोषाः प्रणेतृतः ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—नेत्रवर्ज्जनमुक्त्वा वस्तिवर्ज्जनमाह—मांसलेत्यादि। वस्तिर्नाम चर्म्मविशेषो मूत्रस्थानम्, स च वस्तिर्यदि मांसयुक्तादिः स्यात् तदा वर्ज्ज्यः स्यादिति। गतिवैषम्येत्यादि। वस्तिचर्म्मणो दोषतो मांसलादिभावात् वस्तेर्वस्तिगतस्य द्रव्यस्य गतिवैषम्यं विस्रत्वं स्रावो दौर्गन्ध्यं विट्स्रावः फेनिलत्वं च्युतत्वं धार्य्यत्वं चाष्टमं स्यात् ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—प्रणेतृदोषानाह—सवातेत्यादि। प्रणेतृतो वैद्यस्याक्रियातो भवन्त्येते दोषाः। निःशेषेण वस्तिद्रव्यदाने सवातदानं दोषः। अतिद्रुतोत्क्षिप्तं तिर्य्यग्बन्ध उत्क्षिप्तः हस्तकम्पेन कम्पितः अतिवाह्यनेत्रं मन्दवेगः अतिवेगश्चेति दोषा अष्टौ ॥ ५ ॥

क्षेपम्। अतिगतिर्दूरे प्रवेशः, क्षोभो गुदप्रविष्टस्य इतस्ततो गमनम्, गुदपीड़ा पार्श्वादिगतेन वस्तिमुखेन योगात् गुदपीड़ा। जिह्मेति कुटिला ॥ १—३ ॥

चक्रपाणिः—विषमो विषमसंस्थानः। स्थूलो अतिगुणः। जालिकः सूक्ष्मानेकच्छिद्रः। वातलो वातदुष्टः, स च तत्र अभिहितस्नेहादेः फेनिलत्वादिना उन्नीयते। स्निग्धो अतिस्निग्धः। क्लिन्नः शीर्णावयवः। गतिवैषम्यादयो यथाक्रमम् अष्टौ दोषाः वस्तिदोषतो भवन्ति। विस्रत्वं आमगन्धित्वम्। धार्य्यत्वं वस्तेरतिक्लिन्नत्वात् विधारणायोग्यत्वं वस्तिपुटकस्य ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—सवातेत्यादिप्रणेतृदोषा उच्यन्ते। तत्र सवातता वस्तौ दुष्टे भवति। तथा अतिद्रुतत्वमपि प्रणयने निर्गमने च, उत्क्षिप्तम् ऊर्द्धक्षिप्तम्, तिर्य्यगुत्क्षिप्तं तिर्य्यक्प्रणिधानम्, कम्पितो दोषो यः पीड़ने विच्छेदं कृत्वा पुनः पीड्यते स ज्ञेयः, नेत्रस्य अतिप्रणयनम् अतिवाह्यम्, गुदाप्रविष्टम् औषधं मन्दवेगम्, दरप्रवेशान्तम् अतिपीडनं तत्र अतिवेगम् ॥ ५ ॥

अनुच्छ्वास्यानुबन्धे वा दत्ते निःशेष एव च।
प्रविश्य कुपितो वायुः शूलतोदकरो भवेत्।
तत्राभ्यङ्गो गुदे स्वेदो वातघ्नान्यशनानि च॥ ६॥
द्रुतं प्रणीतनिष्कृष्टे सहसोत्क्षिप्त एव च।
स्यात् कटीगुदजङ्घार्त्ति-वस्तिस्तम्भोरुवेदनाः।
भोजनं तत्र वातघ्नं स्नेहस्वेदाः सवस्तयः॥ ७॥
तिर्य्यग्बन्धावृतद्वारे बन्धेनापि न गच्छति।
नेत्रं तदूर्द्ध्वं निष्कृष्य संशोध्य च पुनर्नयेत्॥

गङ्गाधरः—तत्र क्रमेणाह—अनुच्छ्वास्येत्यादि। वस्तिनेत्रस्य मुखं नोच्छ्वास्य वस्तौ दत्ते तथा वायुपूर्णवस्तिपुटकमुच्छ्वास्य वायुशेषे स्थिते वस्तौ दत्ते निःशेषे च वस्तौ दत्ते वस्तिपुटगतो वायुरुदरं प्रविश्य कुपितः सन् शूलादिकरो भवेत्। तस्य चिकित्सामाह—तत्रेत्यादि॥ ६॥

गङ्गाधरः—अतिद्रुतदोषमाह—द्रुतमित्यादि। द्रुतं प्रपीड्य वस्तिद्रव्ये प्रणीतनिष्कृष्टे तथा सहसोत्क्षिप्ते च कट्यादिगतार्त्तिप्रभृतयः स्युः। तत्र चिकित्सितमाह—भोजनमित्यादि। सवस्तय इति निरूहस्नेहवस्तिसहिताः॥ ७॥

गङ्गाधरः—तिर्य्यगित्यादि। बन्धेन नेत्रे तिर्य्यगबन्धावृतद्वारे स्नेहो निरूहश्च न गच्छति नान्तः प्रविशति। तत्र तदूर्द्ध्वं नेत्रं निष्कृष्य संशोध्य तिर्य्यग्बन्धनं

चक्रपाणिः—एतद्व्यापदां चिकित्सितानि प्रत्येकमाह—अनुच्छ्वास्येत्यादि। एते च अनुच्छ्वासादयो यद्यपि पूर्व्वमेव निषिद्धास्तथापि प्रमादात् तथा प्रयोगे सति यावद्व्याधिचिकित्साभिधानार्थम् एतत् प्रकरणम्। द्रुतेत्यादिना उत्क्षिप्तमपि समानव्यापत्तिकतया एकग्रन्थेनैव पठ्यते। निष्कृष्टे सहसेति च्छेदः। उत्क्षेपस्तु असहसापि व्यापत्कर एव। वस्तेर्मूत्राशयस्य स्तम्भो वस्तिस्तम्भः। सवस्तय इति वातवस्तियुक्ताः॥ ६। ७॥

चक्रपाणिः—तिर्य्यक्प्रणिधानदोषे अभिधातव्ये तिर्य्यक्प्रणिहिते नेत्र वस्त्यावृतद्वारे सति तथा वस्तिद्रव्यगतसततुत्यादिना निरुद्धे नेत्रे वस्तिद्रव्यं न याति। तन्नेत्रं तिर्य्यक् प्रणिहितं

पीड्यमानेऽन्तरा मुक्ते गुदे प्रतिहतोऽनिलः ।
उरःशिरोऽर्त्तिमूर्व्वोश्च सदनं जनयेद्‌ बली ॥
वस्तिः स्यात् तत्र विल्वादि-फलश्यामादिमूत्रवान् ॥ ८ ॥
स्याद्‌ दाहो दवथुः शोथः कम्पनाभिहते गुदे ।
कषायमधुराः शीताः सेकास्तत्र सवस्तयः ॥ ९ ॥
अतिमात्रप्रवृत्तेन नेत्रेण क्षणनाद्‌ बलेः ।
स्याच्छर्द्दिदाहनिस्तोद-गुरुवर्च्चःप्रवर्त्तनम् ॥
तत्र सर्पिः पिचुः क्षीरं पिच्छावस्तिः प्रशस्यते ॥ १० ॥

मोचयित्वा यथार्हबन्धनं कृत्वा पुनर्वस्तिं प्रणयेत्। नचेदेवं कृत्वा वस्तिं दद्यात् तत्र दोषमाह—पीड्यमान इत्यादि। वस्तौ पीड्यमानेऽन्तरा सर्व्वद्रव्यगमनासमाप्तावर्व्वाक् मुक्ते निवृत्तेऽनिलो गुदे प्रतिहतः सन् बलवान् भूत्वा उरोऽर्त्तिं शिरोऽर्त्तिं चोर्व्वोः सदनञ्च जनयेत्। तच्चिकित्सामाह—वस्तिः स्यादित्यादि। विल्वादिपञ्चमूलं मदनफल श्यामादि चापामार्गतण्डुलीयोक्तं त्रिवृतां त्रिफलामित्याद्युक्त गोमूत्रञ्चाष्टगुणे जले निक्वाथ्य पादावशेषः क्वाथस्तत्र स्नेहलवण दत्त्वा पीड्यमाने वस्तौ निरूहवस्तिर्हितः स्यात् ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—वस्तिप्रपीड़नकाले हस्तकम्पनदोषमाह—स्याद् दाह इत्यादि। कम्पनाभिहते गुदे दाहादि स्यात्। तत्र चिकित्सामाह—कषायेत्यादि। कषायमधुरद्रव्यकृतक्वाथेन सेकश्च वस्तिश्च तत्र हितः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—अतीत्यादि। अतिमात्रप्रवृत्तेनातिशयप्रविष्टेन नेत्रेण बलेर्गुदवलेः क्षणनात् क्षतभावात् छर्द्यादि स्यात्। तत्र चिकित्सामाह—तत्रेत्यादि। सर्पिम्रक्षण पिचुः क्षीरादिश्च ॥ १० ॥

निष्कृष्य ऋजु प्रवेशयेत्। संशोध्य प्रवेशयेदिति योज्यम्; अन्तरा मुक्ते मध्ये विच्छेदे कृते प्रतिहतो वायुः गुदात् प्रत्याहतः। विल्वादि दशमूलम्, श्यामादि श्यामात्रिवृतादि विरेचनद्रव्यम् ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—अतिमात्रप्रणीतेनेति पुनःपुनः प्रणीतेन। अन्ये तु दूरप्रवेशनम् अतिमात्रप्रणयनमाहुः। यद्यपि प्रणयनं ग्रन्थितकर्णिकाया उपरि न भवति, तथापि कर्णिकापर्यन्तान् अतिमात्रप्रवेशो ज्ञेयः।

न वा वहति मन्दस्तु वाह्यश्चाशु निवर्त्तते ।
स्नेहस्तत्र पुनः सम्यक् प्रणेयः सिद्धिमिच्छता ॥
अतिप्रपीड़ितः कोष्ठे तिष्ठत्यायाति वा गलम् ।
तत्र वस्तिर्विरेकश्च गलपीड़ादि कर्म्म च ॥ ११ ॥

तत्र श्लोकः ।

नेत्रवस्तिप्रणयने दोषानेतान् सभेषजान् ।
विद्वांस्तत्त्वेन मतिमान् वस्तिकर्म्माणि कारयेत् ॥ १२ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने नेत्रवस्तिव्यापदिकी सिद्धिर्नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—मन्दवेगदोषमाह—न वेत्यादि। मन्दोऽल्पेन वेगेन वाह्यस्तु वस्तिर्न वहति तद्गतद्रव्यमाशु निवर्त्तते निःसरति। तच्चिकित्सा—तत्र पुनः स्नेहवस्तिः सम्यक् प्रणेय इति। अतिवेगदोषमाह—अतिप्रपीड़ित इत्यादि। अतिवेगेन प्रपीड़ितो वस्तिः कोष्ठे तिष्ठत्यथवा गलमायाति। तत्र वस्तिर्विरेकश्च गलपीड़ादिकं कर्म्म कार्य्यमित्यष्टौ वस्तिदोषा उक्ताः ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोक इति। नेत्रवस्तीत्यादि स्पष्टार्थम् ॥१२॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि ॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते पुनर्दृढबलेन तु। प्रतिसंस्कृत एवास्मिन् पञ्चमेऽध्याय एव च। नेत्रवस्तिव्यापत्सिद्धौ वैद्यगङ्गाधरेण तु। कृते जल्पकल्पतरौ सिद्धिस्थानेऽष्टमे किल। स्कन्धे तु पञ्चमाध्याये जल्पाख्या पञ्चमीरिता। नेत्रवस्तिव्यापत्सिद्धौ शाखेयं तु यथार्थवत् ॥ ५ ॥

पिच्छावस्तिर्वक्ष्यमाणः। अतिपीड़ने कोष्ठे वा तिष्ठन्निति इयञ्च व्यापत् पूर्व्वाध्याये आहारं विना दत्तानुवासनविषयतया उक्ता, इह तु निरूहस्य अनुवासनस्य अतिपीड़नजन्यतया वोध्यत इति शेषः। तत्र तु कोष्ठस्थे अप्रवर्त्तमाने वस्तिर्विरेको वा गलपीड़ादि कर्म्म ज्ञेयम् ॥ ९—११ ॥

चक्रपाणिः—संग्रहे नेत्रेत्यादिः स्पष्टार्थः ॥ १२ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां नेत्रवस्तिव्यापत्सिद्धिव्याख्या- नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

षष्ठोऽध्यायः ।

अथातो वमनविरेचनव्यापत्सिद्धिं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

अथ शोधनयोः सम्यक् विधिमूर्द्ध्वानुलोमयोः ।
असम्यक् कृतयोश्चैव दोषान् वक्ष्यामि सौषधान् ॥ २ ॥
अत्युष्णवर्षशीतानि ग्रीष्मवर्षाहिमागमाः ।
तदन्तरे प्रावृडाद्यास्तेषां साधारणास्त्रयः ॥ ३ ॥
प्रावृट् शुचिर्नभौ ज्ञेयौ शरदूर्ज्जः सहाः पुनः ।
तपस्यश्च मधुश्चैव वसन्तः शोधनं प्रति ॥

गङ्गाधरः—अथोद्देशक्रमाद् वमनविरेचनव्यापत्सिद्धिमाह—अथात इत्यादि। सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—अथेत्यादि। ऊर्द्ध्वानुलोमयोः शोधनयोर्वमनविरेचनयोः ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—अत्युष्णेत्यादि। अत्युष्णलक्षणो ग्रीष्मः। अतिवर्षलक्षणा वर्षाः। अतिशीतलक्षणो हिमागमः शिशिरः। इति त्रय ऋतवस्तेषामन्तरे त्रय ऋतवः प्रावृडाद्याः साधारणाः। नात्युष्णवर्षलक्षणा प्रावृट्। नातिवर्षाशीतलक्षणो हेमन्तः। नातिशीतोष्णलक्षणो वसन्तः ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—तत्र प्रावृट् शुचिराषाढ़ः नभाः श्रावण इति द्वौ मासौ ज्ञेयौ।

चक्रपाणिः—नेत्रबस्तिव्यापत्सिद्धिविधानप्रसङ्गाद् वमनविरेचनयोरपि व्यापत्सिद्धिरुच्यते। वमनविरेचनव्यापत्सिद्धिस्तु बस्तिव्यापत्सिद्धेः पश्चादपि अभिधीयते। पूर्व्वं स्नेहबस्तिव्यापत्सिद्धिविधानेन बस्तेरिह प्राधान्यम् अभिद्योतितम्। बस्तिप्राधान्यम्—"तस्माच्चिकित्सार्द्धमिति प्रवदन्ति। सर्व्वां चिकित्सामपि बस्तिमेके" इत्यनेन उक्तमेव। वमनविरेचनयोश्च विधिर्यद्यपि कल्पनासिद्ध्युपकल्पनीयादौ तथा तत्राभिहितस्तथानुक्तविशेषप्रतिपादनार्थं तत्राप्युक्तोऽर्थः पुनरुच्यते। सर्व्वथा अनुक्ताभिधानञ्च नातिस्निग्धान् विरेचयेदिति ज्ञेयम्। उत्सर्गतः संशोधनयोग्यं कालं दर्शयन्नाह—अत्युष्णेत्यादि। ग्रीष्मादीनां मध्ये, प्रावृडाद्या इति प्रावृट्शरद्वसन्ताः, तेषां साधारणा इति उष्णवर्षशीतानि यावत्। ज्ञेयाः साधारणा इति केचित् पठन्ति ॥ १—३ ॥

चक्रपाणिः—प्रावृडादीन् मासविभागेन दर्शयन्नाह—प्रावृट्शुचिनभावित्यादि। शुचिनभौ

एतानृतून् विचिन्त्यैवं दद्यात् संशोधनं नृणाम्।
स्वस्थवृत्तमभिप्रेत्य व्याधौ व्याधिवशेन तु॥
कर्म्माणि वमनादीनि त्वन्तरे चान्तरे पुनः।*
स्नेहस्वेदौ प्रयुञ्जीत स्नेहाद्यन्ते प्रयोजयेत्॥ ४।५॥

शरत् पुनरूर्ज्जः कार्त्तिकः सहा अग्रहायण इति द्वौ मासौ ज्ञेयौ। वसन्तस्तु तपस्यश्च फाल्गुनः मधुश्चैत्र इति द्वौ मासौ ज्ञेयौ। शोधनं प्रति वमनविरेचने प्रति त्रय एते ऋतवः; शेषा वैशाखज्यैष्ठौ ग्रीष्मः, भाद्राश्विनौ वर्षाः, पौषमाघौ शिशिरः, एषु न शोधनमिति ख्यापितम्। एतानित्यादि। स्वस्थवृत्तमभिप्रेत्य खल्वेतानृतून् त्रीनेवं विचिन्त्य नृणां संशोधनं दद्यात्। व्याधौ तु व्याधिवशेन खल्वेषां प्रावृट्शरद्वसन्तानामन्तरेऽन्तरे च वर्षाशिशिरग्रीष्मेषु च पूर्व्वं स्नेहस्वेदौ प्रयुञ्जीत, स्नेहस्वेदान्ते वमनादीनि कर्म्माणि प्रयोजयेत्॥ ४।५॥

आषाढश्रावणौ, ऊर्ज्जसहौ कार्त्तिकमार्गशीर्षौ, तपस्यः फाल्गुनः, मधुश्चैत्रः। शोधनं प्रतीत्यनेन शोधने कर्त्तव्ये अयं यथोक्तप्रावृडृतुविभागो भवति। स्वस्थवृत्तौ तु तस्याशीतीयोक्त एव वर्षाशरद्धेमन्तशिशिरवसन्तग्रीष्मरूपो ऋतुक्रमो भवति। एतान् ऋतूनिति प्रावृडादीन् ऋतून्। विचिन्त्यैवेति यथोक्तमासविभागेन व्यवस्थाप्य संशोधनं दद्यात्। संशोधनक्रमादि न वेगान् धारणीये—"माधवप्रथमे मासि नभस्य प्रथमे पुनः। सहस्य प्रथमे चैव हारयेद् दोषसञ्चयम्" इत्यनेन ग्रन्थेन चैत्रे श्रावणे अग्रहायणे वमनादि संशोधनम् उक्तम्। तथा रोगभिषग्जितीये शिशिरं परित्यज्य प्रावृडादिक्रमः संशोधनाङ्गतया उक्तः, तेन रसबलोत्पत्तौ स्वस्थवृत्तानुष्ठाने च शिशिरादिक्रमो भवति। संशोधनव्यवस्थायान्तु प्रावृडादिक्रमोऽयं शोधनानुकूलतया आचार्य्येण कल्पितो न पारमार्थिकः। ये तु प्रावृडादिक्रमं गङ्गायाः दक्षिणे कूले उत्तरे च शिशिरादिक्रमं वदन्ति, तन्मते शोधनं प्रतीति ग्रन्थोऽनुपपन्नः। ... ... गङ्गायां दक्षिण कूले। ....ऋतू तेषां प्रकीर्त्तितौ" इत्यादिग्रन्थेन देशभेदेनापि ऋतुक्रमः पारमार्थिको विधीयते। यथायमाचार्य्यस्य नाभिमतः। प्रपञ्चितश्चायमर्थः सूत्रस्थान एव। अयं संशोधनकालोपदेशः अनात्ययिके व्याधौ ज्ञेयः। आत्ययिके तु उष्णेऽपि काले संशोधनप्रवृत्तिर्भवत्येव। उक्तोऽयमर्थो रोगभिषग्जितीये—"आत्ययिके पुनः कर्म्मणि कामं ऋतु विकल्प्य कृत्रिमगुणोपधानेन यथर्त्तुगुणविपरीतेन भैषज्यं संयोगसंस्कारप्रमाणविकल्पेन उपपाद्य प्रमाणवीर्य्यसमं कृत्वा ततः प्रयोजयेदुत्तमेन यत्नेन अवहितः" इत्यनेन ग्रन्थेन। कर्म्मणामित्यादौ अन्तरेषु इति वमनानन्तरं विरेचनानन्तरं वस्तौ च कर्त्तव्ये स्नेहस्वेदौ यथोक्तविधानेन पुनः कर्त्तव्यौ, न सकृत्प्रयुक्तेन स्नेहेन स्वेदेन पञ्चकर्म्माणि कर्त्तव्यानीत्यर्थः।

---

* कर्म्मणां वमनादीनामन्तरेष्वन्तरेषु चेति चक्रधृतः पाठः।

विसर्पपिड़काशोफ-कामलापाण्डुरोगिणः।
अभिघातविषातांश्च नातिस्निग्धान् विरेचयेत्॥ ६॥
नातिस्निग्धशरीराय स्नेहं दद्याद्ध विरेचनम्।
स्नेहोत्क्लिष्टशरीराय रूक्षं दद्याद्ध विरेचनम्॥ ७॥
स्नेहस्वेदोपपन्नेन जीर्णे मात्रावदौषधम्।
एकाग्रमनसा पीतं सम्यग् योगाय कल्पते॥
स्निग्धात् पात्राद्ध यथा तोयमयत्नेन प्रणुद्यते।
कफादयः प्रणुद्यन्ते स्निग्धाद्ध देहात् तथौषधैः॥
आर्द्र काष्ठं यथा ह्यग्निर्विष्यन्दयति सर्व्वशः *।
तथा स्विन्नस्य भैषज्यं दोषान् हरति सर्व्वशः॥

गङ्गाधरः—तत्राह—विसर्पेत्यादि। विसर्पादिमतो नातिस्निग्धान् विरेचयेत् वमनविरेचनाभ्यां शोधयेदिति॥ ६॥

गङ्गाधरः—अतिस्निग्धशरीराय स्नेहं विरेचनं न दद्यात्। स्नेहोत्क्लिष्टशरीराय रूक्षं विरेचनं दद्यात्॥ ७॥

गङ्गाधरः—स्नेहस्वेदेत्यादि। स्नेहस्वेदाभ्यामुपपन्नेन नरेण खल्वेकाग्रमनसा पूर्व्वदिनाहारे जीर्णे सति मात्रावदौषधं विरेचनौषधं पीतं सम्यक् योगाय कल्पते। तत्र दृष्टान्तः—स्निग्धादित्यादि। स्निग्धात् तैलघृतादिभिः स्निग्धात् पात्रात् भाण्डादितो यथा तोयमयत्नेन सुखेन प्रणुद्यते प्रेर्य्यते, तथा विरेचनौषधः पीतः स्निग्धात् देहात् कफादयः प्रणुद्यन्ते सुखेनेति। आर्द्रकाष्ठ-

स्नेहं पान्ते प्रयोजयेदिति संशोधनकर्म्मपरिसमाप्तौ संशोधनजनितग्लानिपरिहारार्थं संशमनीयं स्नेहं प्रयोजयेदित्यर्थः। नातिस्निग्धानिति स्निग्धानाम् अवश्यकर्त्तव्ये विरेचने सति अनतिस्निग्धातिस्निग्धयोः असम्यग्योगकारकं विरेचनं न दद्यादित्यर्थः। अनतिस्निग्धविरेचनातिस्निग्धविरेचनयोगप्रतिषेधार्थं नातिस्निग्धे स्नेहविरेचनं स्नेहोत्क्लिष्टशरीरे रूक्षं विरेचनं देयम्॥ ६—७॥

चक्रपाणिः—सम्यग्योगकारिकां संशोधनसामग्रीमाह—स्नेहस्वेदोपपन्नेनेत्यादि। मात्रावदित्यल्पमात्रम्। महावेगमित्यादिना वक्ष्यमाणमात्रावत्त्वं ज्ञेयम्। एकाग्रमनसेति संशोधनैकचित्तेन। व्यग्रमनसा हि अयोगः स्यात्। स्निग्धात् पात्रादिति दृष्टान्तेन स्नेहस्वेदयोरवश्यकर्त्तव्यतां सूचयति। अयत्नेन इति अप्रयासेन। प्रणुद्यत इति विष्यन्दयति। सर्व्वश इति

* तथा स्निग्धस्य वै दोषान् स्वेदो विष्यन्दयेत् स्थिरान् इति वा पाठः।

क्षारोत्क्लिष्टो यथा वस्त्रे मलः संशोध्यतेऽम्बुना।
स्नेहस्वेदैस्तथोत्क्लेश्य शोध्यते शोधनैर्मलः॥ ८॥
अजीर्णे वर्द्धते ग्लानिर्विबन्धश्चापि जायते।
पीतं संशोधनञ्चैव विपरीतं प्रवर्त्तते॥ ९॥
अल्पमात्रं महावेगं बहुदोषहरं सुखम्।
लघुपाकं सुखास्वादं प्रीणनं व्याधिनाशनम्॥
अविकारविपन्नञ्च नातिग्लानिकरञ्च यत्।
गन्धवर्णरसोपेतं विद्यान्मात्रावदौषधम्॥ १०॥

मित्यादि। अग्निर्यथार्द्र काष्ठं सर्व्वशो विष्कन्दयति विशोषयति, तथा स्विन्नस्य नरस्य दोषान् भैषज्यं विरेचनौषध सर्व्वशो हरति। क्षारेत्यादि। वस्त्रे क्षारोत्क्लिष्टो मलो यथाम्बुना संशोध्यते, तथा स्नेहस्वेदः शरीरे उत्क्लेश्य मलः शोधनैर्वमनादिभिः शोध्यत इति। इति शोधनविधिरुक्तः॥ ८॥

गङ्गाधरः—अथ अजीर्णे शोधनौषधपाने दोषमाह—अजीर्ण इत्यादि। अजीर्णे पूर्व्वाहारे शोधनौषधे पीते ग्लानिः प्रवर्त्तते, विबन्धश्च जायते शारीरमलं न निःसारयति॥ ९॥

गङ्गाधरः—संशोधनद्रव्यगुणमाह—अल्पमात्रमित्यादि। यत् संशोधनमौषधं यद्यल्पमात्र प्रयुक्तं महावेगादि स्यात्, तदा तदौषधं मात्रावद् विद्यात्॥ १०॥

सर्व्वतः स्थितं द्रवम् आकर्षति। अग्निदृष्टान्तेन सम्यग्दोषस्य आहरणमुच्यते। तृतीयेन दृष्टान्तेन स्नेहस्वेदयोर्मिलितयोः फलमुच्यते। क्लिष्टमिति मलिनम्। उत्क्लेश्येति क्षीराग्निसम्बन्धात् समुत्क्लेश्य॥ ८॥

चक्रपाणिः—शोधनसम्यग्योगसामग्र्यभिधाने प्रोक्तस्नेहस्वेदयोः फलमभिधाय समग्रस्य जीर्णे शोधनस्य विपर्य्यये दोषमाह—अजीर्णे वर्द्धते ग्लानिरिति। अजीर्णावस्थायां पीते शोधने महती ग्लानिर्भवति। विपरीतं प्रवर्त्तत इति वमनमधो याति विरेचनञ्चोर्द्ध्वं याति॥ ९॥

चक्रपाणिः—मात्रावदिति यदुक्तं तद्विवृणोति—अल्पमात्रमित्यादि। अल्पमात्रं महावेगं अल्पमात्रत्वे सत्यपि महावेगम्। अविकारविपन्नमिति ईषद्विकारकारी। मात्रावदिति प्रशस्त-

विधूय मानसान् दोषान् कामक्रोधभयादिकान् ।
एकाग्रमनसा पीतं सम्यग् योगाय कल्पते ॥
नरः श्वो वमनं पाता भुञ्जीत कफवर्द्धनम् ।
सुजरं द्रवभूयिष्ठं लघु शीतं विरेचनम् ॥
उत्क्लिष्टाल्पकफत्वेन क्षिप्रं दोषाः स्रवन्ति हि ॥११।१२॥
पीतौषधस्य तु भिषक् शुद्धिलिङ्गानि लक्षयेत् ॥
ऊर्द्ध्वं कफानुगे पित्ते विट्पित्तानुगते त्वधः ।
हृतदोषं वदेत् कार्श्यं दौर्ब्बल्यञ्चात्मलाघवम् ॥
वामयेत् तु ततः शेषमौषधं न त्वलाघवे ।
स्तैमित्येऽनिलसङ्गे च निरुद्गारे च वामयेत् ॥

गङ्गाधरः—वमनविरेचनौषधपानक्रममाह—विधूयेत्यादि। तत्काल मानसान् दोषान् रजस्तमोजातान् कामादीन् विधूयोद्रिक्तभावान् निवर्त्त्य वमनमौषधं श्वः परदिने पाता पास्यति यो नरः स पूर्व्वदिन कफवर्द्धनम्, तथा विरेचनं पाता नरः सुजरमित्यादिगुणमाहारं भुञ्जीत। कस्मात् ? हि यस्मात् उत्क्लिष्टाल्पकफत्वेन वमनौषधेन दोषाः क्षिप्रं स्रवन्ति॥ ११। १२॥

गङ्गाधरः—ततः शुद्धिलिङ्गानि लक्षयेत्। तद् यथा—ऊर्द्ध्वमित्यादि। कफानुगे पित्ते ऊर्द्ध्वं वमनेनोर्द्ध्वमागते हृतदोषं वदेत्। तथा विट्पित्तानुगतेऽध आगते मल विरेचनेन हृतदोषं वदेत्। तथा कार्श्यं दौर्ब्बल्यम् आत्मलाघवं देहलघुता च चेत्, ततः शेषं वमनौषधं वामयेत्। न तु गात्रस्यालाघवे शेषमौषधं वामयेत्।

मात्रा; मात्रायाः प्राशस्त्यं द्रव्यादिसंस्कारविशेषाधीनम्। एवं शोधने मात्रावत्त्वं परिभाषितं ज्ञेयम्। एकाग्रमनसेति यदुक्तं तद् विवृणोति विधूयेत्यादि। वमनविरेचनयोः पूर्व्वदिने यथा भोजनं तदाह नर इत्यादि। एतत् प्रागुक्तमपि प्रकरणवशात् विशेषाभिधित्सया पुनरभिधानम्। पाता पातुकामः। द्रवभूयिष्ठम् इति च्छेदः। विरेचनं यतो लघु शीतं पातो भुञ्जीतेति सम्बन्धः। ?
एवम्भूतभोजनोपपत्तिमाह—उत्क्लिष्टेत्यादि। उत्क्लिष्टाल्पकफत्वेनेति वमनं प्रति तु उत्क्लिष्टकफत्वेन, विरेचनं प्रति तु अल्पकफत्वेन॥ १०—१२॥

चक्रपाणिः—वमनविरेचनयोः शुद्धिलिङ्गानि यद्यपि प्रागुक्तानि, तथापि इह शेषौषधदानादिविशेषात् पुनरभिधानम्— पीतौषधस्येत्यादिना। कफानुगे पित्ते ऊर्द्ध्वं हृतदोषं वदेत्। विट्-

आ लाघवाद्गुत्वाच्च कफस्याग्निकरं भवेत्।
वमिते वर्द्धिते वह्नौ शमं दोषा व्रजन्ति च ॥
वमितं लङ्घयेत् सम्यग् जीर्णे लिङ्गानि लक्षयेत्।
तानि दृष्ट्वा च पेयादि-क्रमं कुर्य्यान्न लङ्घनम् ॥ १३ ॥
संशोधनाभ्यां शुद्धस्य हृतदोषस्य देहिनः।
यात्यग्निर्मन्दतां तस्मात् क्रमं पेयादिमाचरेत् ॥ १४ ॥

स्तैमित्यादौ च वामयेत्, शेषमौषधं न वामयेत् आ लाघवात् देहलाघवं यावत् यावच्च कफस्याणुत्वं सूक्ष्मत्वं स्यात् तावत् वमनमग्निकरं भवेत्। वमिते नरे वह्नौ वर्द्धिते सति दोषाः शमं व्रजन्ति। वमितमित्यादि। सम्यग्वमितं नरं लङ्घयेत्। औषधे जीर्णे तु लिङ्गानि लक्षयेत्। तानि जीर्णलक्षणानि दृष्ट्वा च पश्चात् तस्य बुभुक्षितस्य पेयादिक्रमं कुर्य्यात्, न लङ्घनं कुर्य्यात् ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—कस्मात् पेयादिक्रमं कुर्य्यात्? तत उच्यते—संशोधनाभ्यामित्यादि। संशोधनाभ्यां वमनविरेचनाभ्याम् ॥ १४ ॥

पित्तं अनुकफं दृश्यमाने अथो हृतदोषं वदेदिति नियोजना। एतत् कफानुगत्वं विरेचनस्य, वमनस्य च पित्तान्तत्वं पूर्व्वमेव व्याहृतम्। एतत् पित्तान्तत्वं कफान्तत्वं वा सकृच्छुद्धेऽपि दोषस्य अनानुपूर्व्या अवस्थानाद् भवतीति कृत्वा एतयोः साहचर्य्येण कार्य्यदौर्ब्बल्यं चेत् सलाघवमिति। विरेचनप्रयोगे सावशेषे सति कर्त्तव्यमाह—वामयेत् तु ततः शेषमौषधमिति। शुद्धिलक्षणे जाते शेषमौषधं विरेचनातियोगप्रतिषेधार्थं वामयेदित्यर्थः। न त्वलाघवे इत्यनेन लाघवव्यतिरिक्तशेषशुद्धिलक्षणदर्शने सत्यपि न विरेचनशेषौषधवमिः कर्त्तव्या। वमनौषधकर्त्तव्यमाह—स्तैमित्यमित्यादि। वमनौषधप्रयोगे यावत् स्तैमित्ये अनिलसङ्गे निरुद्गारे भेषजे सति वमनं कारयितव्यम्। एतद्वमनावधिमाह—आ लाघवादणुत्वाच्च कफस्येति। अतःपरं क्रियमाणस्य वमनस्य दोषमाह—अग्निकरं भवेदिति। इदमतियोगलक्षणम्। अन्ये तु स्तैमित्यमित्यादिनापि विरेचनौषधस्यैव आवस्थिकं वमनमित्याहुः। यथोक्तवमनफलमाह—वमिते वर्द्धते इत्यादि। सम्यग्जीर्णलिङ्गानि लक्षयेदिति संशोधनभेषजस्य वक्ष्यमाणसम्यग्जीर्णलिङ्गानि लक्षयन्। तानीति जीर्णौषधलिङ्गानि ॥ १३ ॥

चक्रपाणिः—शुद्धस्य पेयादिक्रमोपपत्तिमाह—संशोधनाभ्यामिति। यद्यपि निरूहस्याप्यग्निमान्द्यं भवति, तथापि निरूहस्य तादृगग्निमान्द्यं न भवति येन तत्र पेयादिक्रमो न क्रियते। तस्मादिह निरूहव्युदासार्थं संशोधनाभ्यामिति द्विवचनं कृतम्। या तु सम्यग्विरिक्तलक्षणे अग्नि-

कफपित्ते विशुद्धेऽल्पं मद्यपे वातपैत्तिके ।
तर्पणादिक्रमं कुर्य्यात् पेयाभिष्यन्दयेद्धि तान् ॥ १५ ॥
अनुलोमोऽनिलः स्वास्थ्यं क्षुत् तृष्णा सुमनस्कता ।
लघुत्वमिन्द्रियोद्गार-शुद्धिर्जीर्णौषधाकृतिः ॥ १६ ॥
क्लमो दाहोऽङ्गसदनं भ्रमो मूर्च्छा शिरोरुजा ।
अरतिर्बलहानिश्च सावशेषौषधाकृतिः ॥ १७ ॥
अकालेऽल्पातिमात्रञ्च पुराणं न च भावितम् ।
असम्यक् संस्कृतञ्चैव व्यापदेऽतौषधं ध्रुवम् ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—पेयादिक्रमापवादमाह—कफेत्यादि। कफपित्ते वमनविरेचनाभ्यां विशुद्धेऽल्पमसम्यग्विशुद्धे तर्पणादिक्रम कुर्य्यात्। मद्यपे जने सम्यग् विशुद्धे तथा वातपैत्तिके सम्यग् विशुद्धे तर्पणादिक्रमं कुर्य्यान्नतु पेयादिक्रमं कुर्य्यात्। कस्मात्? पेया हि यस्मात् तान् तेषां दोषानभिष्यन्दयेत् ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—औषधजीर्णलक्षणमाह—अनुलोम इत्यादि। इन्द्रियाणामुद्गारस्य च शुद्धिः ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—औषधाजीर्णलक्षणमाह—क्लम इत्यादि। सावशेषेति जीर्णाव-शेषाजीर्णौषधस्याकृतिः ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—यादृशौषधं पीतं व्यापद्यते तदाह—अकाल इत्यादि। अकाले पीतं गुणवदौषधं व्यापदेऽत व्यापत्तये सम्भाव्यते। अल्पमात्रमतिमात्रं वा पुराणं वा न च भावित भावनाहीनं असम्यक संस्कृतमसम्यग्भावनया भावितम् ॥ १८ ॥

वृद्धिरुक्ता सा च विरेचनौषधक्षोभात्तिसङ्गादग्निवृद्धिर्जायते। तेन तस्य यात्यग्निर्मन्दतामिति वचनेन सम न विरोधः ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—तर्पणादिविषयमाह—कफपित्तेत्यादि। अल्पं विशुद्धे इति असम्यग्विशुद्धे तर्पणादिक्रमेण पेयास्थाने लाजसक्तु विलेपीस्थाने च मांसरसोदकं देयम् ॥ १५ ॥

चक्रपाणिः—जीर्णौषधलिङ्गान्याह—अनुलोम इत्यादि। ऊर्जो बलम्। इन्द्रियशुद्धिरिन्द्रिय-पाटवम्। उद्गारस्य चौषधिगन्धादिरहितत्वमपि शुद्धिः। भेषजातियोगमाह—अकाल इत्यादि। अल्पातिमात्रं अल्पं चातिमात्रञ्च। न च भावितमिति अभावितम् ॥ १६—१८ ॥

आध्मानं परिकर्त्तिश्च स्रावो हृद्गात्रयोर्ग्रहः।
जीवादानं सविभ्रंशः स्तम्भः सोपद्रवः क्लमः।
अयोगादतियोगाच्च दशैता व्यापदः स्मृताः॥
प्रेष्यभैषज्यवैद्यानां वैगुण्यादापदः स्मृताः।
शुद्धोत्क्लिष्टेन दुर्गन्धमहृद्यमतिबाध्यते॥ १९॥
योगः सम्यक् प्रवृत्तिः स्यादतियोगोऽतिवर्त्तनम्।
अयोगः प्रातिलोम्येन न चाल्पं वा प्रवर्त्तनम्॥ २०॥

गङ्गाधरः—व्यापद आह—आध्मानमित्यादि। आध्मानादयो दश व्यापद औषधस्यायोगाद् भवन्त्यतियोगाच्च भवन्ति। कुतः पुनराध्मानादयो जायन्ते? तदाह—प्रेष्येत्यादि। प्रेष्याः परिचारकाः। प्रेष्यादित्रयाणां वैगुण्यादापदः स्मृताः। कस्माद् व्यापदुच्यते? तदाह—शुद्धोत्क्लिष्टेन दोषेण दुर्गन्धमहृद्यञ्च यदा स्यात् तथातिबाध्यते, इत्यतो व्यापदुच्यते॥ १९॥

गङ्गाधरः—योगातियोगायोगलक्षणमाह—योग इत्यादि। अयोगः खलु विरेचनौषधस्य प्रातिलोम्येनोर्द्ध्वभागेन प्रवर्त्तनं न च प्रवर्त्तनमल्पं वा प्रवर्त्तनम् इति॥ २०॥

चक्रपाणिः—संशोधनायोगातियोगजन्या व्यापदः प्राह—आध्मानमित्यादि। आध्मानादयश्चामी अवश्यमयोगातियोगाभ्यां भवन्ति। तत उपद्रवभूतत्वात् पृथगुक्ताः। एताश्च व्यापदः प्रेष्यादिवैगुण्यात् उत्पन्नयोगातियोगाच्च भवन्तीति वाक्यार्थः। तत्राध्मानमयोगाद् भवति परिकर्त्तिश्चातियोगात् स्रावस्तु अयोगात् हृद्गात्रग्रहोऽप्ययोगादेव। जीवादानमतियोगाद् भवेत्। विभ्रंशस्तु द्विविधो वक्तव्यः। तत्र गुदभ्रंशसंज्ञाभ्रंशौ अतियोगजन्यौ, शेषस्तु विभ्रंशो अयोगजन्यः। स्तम्भः क्लमश्चायोगजन्यावेव। एतेषां वा अयोगातियोगजन्यत्वविभाग उत्तरग्रन्थे स्फुटो भविष्यति। यद्यपि चायोगातियोगमिथ्यायोगा रोगकारणत्वेनोक्तास्तथापीह वमनविरेचनयोर्मिथ्यायोगं नेच्छन्ति। यतो दोषाणां चतुर्विधा गतिर्भवति। अतिप्रवृत्तिरसम्यक्प्रवृत्तिरप्रवृत्तिरल्पप्रवृत्तिर्वा। तत्राल्पप्रवृत्तिरयोगे गृहीत एव प्रातिलोम्येन। अप्रवृत्तिस्तु दोषस्यापेक्षितस्याप्रवर्त्तकत्वादयोगगृहीत एव। वक्ष्यति हि अयोगः प्रातिलोम्येन न चाल्पं वा प्रवर्त्तनम्। योगस्वरूपमाह—योग इत्यादि। अतिवर्त्तनमिति संशोध्यापेक्षया अतिरिक्तं प्रवर्त्तनम्। प्रातिलोम्येनेति वमनस्य विरेचनेन विरेचनस्य वमनेन प्रवर्त्तनम्। एतच्च प्रातिलोम्यप्रवर्त्तने अकुत्स्न-

उत्क्लिष्टश्लेष्म-दुर्गन्धमहृद्यमति वा बहु ।
विरेचनमजीर्णे च पीतमूर्द्ध्वं प्रवर्त्तते ॥
क्षुधार्त्तमृदुकोष्ठाभ्यां पीतं स्वल्पकफेन वा ।
तीक्ष्णं स्थिरं संक्षुभितं वमनं स्याद् विरेचनम् ॥
(अयोगे तत्र कर्त्तव्यं समासेनाभिधीयते ।)
प्रातिलोम्येन दोषाणां हरणात् तेष्वकृच्छ्रतः ।
अयोगसंज्ञे कृच्छ्रेण न चागच्छति चाल्पशः * ॥ २१ ॥
पीतौषधो न शुद्धश्चेज् जीर्णे तस्मिन् पुनः पिबेत् ।
औषधं न त्वजीर्णेऽन्यद्‌ भयं स्यादतियोगतः ॥

गङ्गाधरः—कथमूर्द्ध्वं प्रवर्त्तते ? उत्क्लिष्टेत्यादि । यत् तु विरेचनौषधमाहारे सत्यजीर्णे पीतं भवति, दुर्गन्धमहृद्यमतिमात्रं वा बहु वा उत्क्लिष्टश्लेष्म वा उत्क्लिष्टः श्लेष्मा येनौषधेन तत् पीयते तदा विरेचनौषधमूर्द्ध्वं प्रवर्त्तते । वमनौषध-प्रातिलोम्यकारणमाह—क्षुधार्त्तेन मृदुकोष्ठेन वा जनेन तथाल्पकफेन जनेन वा पीतं तीक्ष्णं स्थिरगुणं संक्षुभितञ्च वमनं विरेचयतीति विरेचनं स्यादिति । तत्र विधानमाह—प्रातिलोम्येनेत्यादि । उक्तरूपेण विरेचनेन वमनेन च दोषाणां प्रातिलोम्येन हरणात् तेषु प्रतिलोमं गतेषु दोषेषु अकृच्छ्रतः कष्टाभावेऽपि अयोगसंज्ञे विरेचनायोगे वमनायोगे च कृच्छ्रेण दोषो न चागच्छति अल्पशश्च नागच्छति ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—पीतौषध इत्यादि । पीतौषधो नरश्चेन्न शुद्धः स्यात्, तदा तस्मिन् औषधे जीर्णे सति पुनर्मात्रां बुद्ध्वा तदौषधं पिबेत् । न तु पूर्व्वौषधेऽजीर्णे सति ।

दोषहरणादयोग इति संज्ञितम् । प्रतिलोमहरणे अकृत्स्नदोषहरणमेव दर्शयन्नाह—कृत्स्नेनेत्यादि । प्रतिलोमहरणे दोषाः अकृत्स्नशो यान्ति, अयोगादल्पशो यान्तीति भावः । तेन अकृत्स्नदोषहरणं प्रतिलोमहरणेनोपपन्नमिति भावः । कृच्छ्रेण यदागच्छति चाल्पश इति वा पाठः ॥ १९—२१ ॥

चक्रपाणिः—चिकित्सामाह—पीतौषधेत्यादि । जीर्णे इति औषधे जीर्णे पुनः पिबेदिति तदह-

---

* अकृच्छ्रत इत्यत्र अकृत्स्नशस्तथा कृच्छ्रेणेत्यत्र कृत्स्नेन इति चक्रसम्मतः पाठः ।

ज्ञात्वा कोष्ठस्य गुरुतां लघुत्वं बलमेव च।
अयोगे मृदु वा दद्यादौषधं तीक्ष्णमेव च॥
वमनं न तु दुश्छर्द्यं मृदुकोष्ठे विरेचनम्।
पाययेदौषधं भूयो हन्यात् पीतं पुनर्हि तौ॥ २२। २३॥
अस्निग्धास्विन्नदेहस्य रूक्षस्यानवमौषधम्।
दोषानुत्क्लिश्य निर्हर्त्तुमशक्तं जनयेद् गदान्॥
विभ्रंशं श्वयथुं हिक्कां तमसो दर्शनं तृषाम्।
पिण्डिकोद्वेष्टनं कण्डूमूर्व्वोः सादं विवर्णताम्॥ २४॥
स्निग्धस्विन्नस्य चाल्पत्वं दीप्ताग्नेर्जीर्णमौषधम्।
शीतैर्वा स्तम्भयेत् सामे दोषानुत्क्लिश्य नावहेत्॥

तदजीर्णे पुनरौषधपानेऽतियोगादपर भयं स्यात्। ज्ञात्वेत्यादि। पुंसः कोष्ठं ज्ञात्वा गुरुलाघवञ्च ज्ञात्वा बलञ्च ज्ञात्वा तथौषधमयोगे मृदु वा तीक्ष्णं वमनमौषधं दद्यान्नतु दुश्छर्द्दिते दुष्टवमिते। तथा विरेचनमौषधमयोगे मृदुकोष्ठं नरं तीक्ष्णं विरेचनं भूयः पुनर्न तु पाययेत्। कस्मात्? पुनर्हि यस्मात् दुश्छर्द्दितेन पुनः पीतं वमनं मृदुकोष्ठेन च पुनः पीतं विरेचनं तौ दुश्छर्द्दित-मृदुकोष्ठौ नरौ हन्यादिति॥ २२। २३॥

गङ्गाधरः—अस्निग्धेत्यादि। स्निग्धस्विन्नभिन्नदेहस्य रूक्षस्यानवं पुराणमौषधं दोषान् उत्क्लिश्य निर्हर्त्तुं न शक्तं सद् गदान् जनयेत्। कान् गदान्? (विभ्रंशमित्यादि। चित्तस्य) विभ्रंशमित्यादि-विवर्णतान्तान्॥ २४॥

गङ्गाधरः—स्निग्धेत्यादि। स्निग्धस्विन्नस्य नरस्य च भेषजस्याल्पत्व-मथवा दीप्ताग्नेर्नरस्य जीर्णमौषधमथवा सामेऽपक्के औषधे खल्वजीर्णे शीतैरुपचारैः स्तम्भयेत्। तदौषधं दोषानुत्क्लिश्य नावहेद् वमनौषधं न वामयेत्,

रेव। भयं स्यादतियोगत इति पूर्व्वं जीर्णौषधाभ्यामतियोगः स्यात्। मृदु दद्यादिति व्यवस्था। वमनविरेचनादानविषयं प्राह—वमनमित्यादि। पुनःपीतौ भूयो हन्यादित्यत्यर्थं हन्यादित्यर्थः। श्लोकप्रवृत्तिरूपायोगं कारणभेदेनाह—अस्निग्धेत्यादि। अस्निग्धस्येति असम्यक् स्निग्धस्य। रूक्षस्येति मनागप्यस्निग्धस्य॥ २२—२४॥

चक्रपाणिः—स्निग्धस्विन्नस्य अत्यल्पमपि औषधम्। दीप्ताग्नित्वाच्च जीर्णम्। सामे इति

तानेव जनयेद्ध रोगान् नयोगः सर्व्व एव सः ।
विज्ञाय मतिमांस्तत्र यथोक्तां कारयेत् क्रियाम् ॥
तं तैललवणाभ्यक्तं स्विन्नं प्रस्तरसङ्करैः ।
पाययेत पुनर्जीर्णे समूत्रैर्वा निरुहयेत् ॥
निरूढञ्च रसैर्धन्वैर्भोजयित्वानुवासयेत् ।
फलमागधिकादारु-सिद्धतैलेन मात्रया ॥
स्निग्धं वातहरैः स्नेहैः पुनस्तीक्ष्णेन शोधयेत् ।
न चातितीक्ष्णेन ततो ह्यतियोगस्तु जायते ॥
अतितीक्ष्णं क्षुधार्त्तस्य मृदुकोष्ठस्य भेषजम् ।
हत्वाशु विट्पित्तकफान् धातून् संस्रावयेद्ध द्रवान् ॥

विरचनोषध न विरेचयेत् । तानेव विभ्रंशादीन् रोगान् जनयेदिति स एव सर्व्वो नयोग उच्यते । तत्र चिकित्सामाह—विज्ञायेत्यादि । यथोक्तां यस्य व्याधेर्या चिकित्सा क्रिया, तां कारयेत् । तद् यथा—तमित्यादि । तं वमनविरेचनायोगयुक्तं नरं तैललवणाभ्यक्तं प्रस्तरसङ्करः स्वेदैः स्विन्नं पूर्व्व-दिनाहारे जीर्णे प्रातः पुनर्वमनं विरेचनं वा यदयोगयुक्तं तत् पाययेत् । अथवा गोमूत्रयुक्तैर्निरूहयोगैर्निरूहयेत् । निरूढञ्चेत्यादि । निरूढ़ञ्च तं धन्वमांसरसैः भोजयित्वानुवासयेत् । येनानुवासयेत् तदाह—फलेत्यादि । फलं मदनफलम्, फलादिभिः कल्कैश्चतुर्गुणे तेषां क्वाथे पक्वतैलेन मात्रयानुवासयेदित्यन्वयः । एवं स्नेहवस्तिना स्निग्धं तं नरं पुनर्वातहरैः स्नेहैः स्नेहयित्वा तीक्ष्णेन विरेचनेन शोधयेत् । अतियोगहेतुमाह—अतीत्यादि । क्षुधार्त्तस्य मृदुकोष्ठस्य चाति-

अपक्व । दोषान् उत्क्लेश्य न निर्हरेत्, पीतमिति शेषः । एते त्रयः प्रतिपादिताः तानेव व्यापत्-प्रस्तावे पठितानयोगजन्यरोगान् जनयेयुः । एवमतियोगलक्षणतया वक्ष्यमाणगदेष्वपि वाच्यम् । यथोक्तामिति 'पीतौषधो न शुद्धश्चेद्' इत्यादिनोक्ताम् । किंवा अग्रे तं तैलेत्यादिग्रन्थोक्ताम् । पाययेदिति संशोधनं पाययेत् । धन्वैरिति धन्वमृगपक्षिमांसैः ॥ २५ ॥

चक्रपाणिः—अतियोगस्य हेत्वादिमाह—इयञ्च सामग्री विरेचनातियोगस्यैव । यन्मृदुकोष्ठे

बलस्वरक्षयं दाहं कण्ठशोषं क्लमं तृषम्।
कुर्य्याच्च मधुरैस्तत्र शेषमौषधमुल्लिखेत् ॥ २५ । २६ ॥
वमने तु विरेकः स्याद्‌ विरेके वमनं मृदु।
परिषेकावगाहाद्यैः सुशीतैः स्तम्भयेच्च तम् ॥
कषायमधुरैः शीतैरन्नपानौषधैस्तथा।
रक्तपित्तातिसारघ्नैर्दाहज्वरहरैरपि ॥ २७ ॥
अञ्जनं चन्दनोशीरमजासृक्शर्करोदकम्।
लाजचूर्णैः पिबेन्मन्थमतियोगहरं परम् ॥
वमनस्यातियोगे तु शीताम्बुपरिषेचितः।
पिबेत् फलरसैर्मन्थं सघृतक्षौद्रशर्करम् ॥
शुङ्गादिभिर्वटादीनां सिद्धां पेयां समाक्षिकाम्।
वर्च्चःसांग्राहिकैः सिद्धं क्षीरं भोज्यञ्च दापयेत् ॥

तीक्ष्णं विरेचनभेषजं विड़ादीन् हत्वाशु द्रवान् धातून् स्रावयेत्, तथा बलक्षयादीन् कुर्य्यात्। तत्र मधुरैरौषधैः शेषं विरेचनमौषधमुल्लिखेत् वामयेत् ॥ २५ । २६ ॥

गङ्गाधरः—वमन इत्यादि। वमने त्वतिप्रयुक्ते विरेकः स्यात्, विरेके मृदु वमनं स्यात्। सुशीतैः परिषेकाद्यैश्च तं स्तम्भयेत्। तथा कषायमधुरैः शीतैरन्नादिभिः स्तम्भयेत्। रक्तपित्तादिहरैः स्तम्भयेत् ॥ २७ ॥

गङ्गाधरः—अञ्जनमित्यादि। अञ्जनं रसाञ्जनं चन्दनोशीरं पिष्ट्वा अजस्य छागस्यासृक् शर्करोदकञ्च मेलयित्वा लाजचूर्णैर्मन्थमालोड़ितं विरेचनस्यातियोगहरं पिबेत्। वमनस्येत्यादि। वमनातियोगे फलरसैर्दाड़िमामलकादिफलरसैर्मन्थं लाजादिसक्तुकमालोड़ितं सघृतक्षौद्रशर्करं पिबेत्। विरेकातियोगे भोजनमाह—शुङ्गेत्यादि। वटादीनां पञ्चकषायवृक्षाणां शुङ्गैः क्वथितैः कल्कैर्वा

बुभुक्षिते च विट्पित्तकफहरणक्रमेण विरेचनस्य अतिसेवनं युज्यते, तेन वमनातियोगसामग्री वातमेदोहरणेनोन्नीया। किंवा अतितीक्ष्णमितिपदेनैव वमनस्यापि तीक्ष्णत्वम् अतियोगस्य कारणमुक्तम्। विट्पित्तकफहरणं यथायोग्यतया क्रमेण वमने बोद्धव्यम्। शेषमौषधमुल्लिखेदिति जीर्णावशेषं विरेचनौषधमुल्लिखेत् वामयेत्। मृद्विति पदं वमनेन विरेचनेन च सम्बध्यते ॥२६।२७॥

चक्रपाणिः—वटादीनामिति न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थप्लक्षकपीतनानाम्। वर्च्चःसंग्राहकैरिति

जाङ्गलैर्वा रसैर्भोज्यं पिच्छाबस्तिञ्च दापयेत्।
मधुरैरनुवास्यश्च सिद्धेन क्षीरसर्पिषा ॥ २८ ॥
सोद्गारायां भृशं वम्यां मूर्च्छायां धान्यमुस्तयोः।
समधुकाञ्जनं चूर्णं लेहयेन्मधुसंयुतम् ॥
वमतोऽन्तःप्रविष्टायां जिह्वायां कवलग्रहाः।
स्निग्धाम्ललवणैर्हृद्यैर्यूषक्षीररसैर्हिताः ॥
फलान्यम्लानि खादेयुस्तस्य चान्येऽग्रतो नराः।
निःसृतान्तु तिलद्राक्षा-कल्कलिप्तां प्रवेशयेत् ॥
वाग्ग्रहानिलरोगेषु घृतमांसोपसाधिताम्।
यवागूं तनुकां दद्यात् स्नेहस्वेदौ च बुद्धिमान् ॥ २९ ॥

सिद्धां पेयां समाक्षिकाम्, तथा वर्च्चःसांग्राहिकैः षड्विरेचनशताश्रितीयोक्तैः प्रियङ्ग्वादिभिर्दशभिः पुरीषसंग्रहणीयैः सिद्धं क्षीरञ्च भोज्यं दापयेत्। अथवा जाङ्गलमांसरसैर्भोज्यं दापयेत्। एवं पिच्छाबस्तिञ्च दापयेत्। पिच्छाबस्ति-रुक्तार्शोरोगे। पिच्छाबस्तिदानात् परं मधुरैर्जीवनीयैः सिद्धेन क्षीरोत्थ-सर्पिषानुवास्यश्चातिविरिक्तः ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—सोद्गारायामित्यादि। धान्यमुस्तयोश्चूर्णं समधुकाञ्जनं मधु-संयुतं लेहयेत्। अञ्जनं रसाञ्जनम्। वमत इत्यादि। स्निग्धाम्ललवणैः यूषक्षीरमांसरसान्यतमैः कवड़ग्रहा हिताः। तस्य वमतोऽन्तर्निविष्टजिह्वस्य नरस्याग्रतः सम्मुखेऽन्ये नरा अम्लानि फलानि खादेयुः। निःसृतामित्यादि। वमतो निःसृतां जिह्वां तिलादिकल्कलिप्तां प्रवेशयेत्। वाग्ग्रहेत्यादि। तस्य वाग्ग्रहादिषु यवागूं घृतादिसाधितां तनुकामघनां दद्यात्। स्नेहस्वेदौ च दद्यात् ॥ २९ ॥

षड्विरेचनशताश्रितीयोक्तैः—प्रियङ्ग्वनन्ताम्रास्थि-कट्वङ्गलोध्रमोचरस-समङ्गाधातकीपुष्प-पद्मा-पद्मकेशराणीत्युक्तैः ॥ २८ ॥

वमितश्च विरिक्तश्च मन्दाग्निश्चापि लङ्घितः।
अग्निप्राणविवृद्ध्यर्थं क्रमं पेयादिमाचरेत्॥ ३०॥
बहुदोषस्य रूक्षस्य मन्दाग्नेरल्पमौषधम्।
सोदावर्त्तस्य चोत्क्लिश्य दोषान् मार्गं निरुध्य च॥
भृशमाध्मापयेन्नाभिं पृष्ठपार्श्वशिरोरुजाम्।
श्वासविण्मूत्रवातानां सङ्गं कुर्य्यात् सुदारुणम्॥
अभ्यङ्गस्वेदवर्त्त्यादि सनिरूहानुवासनम्।
उदावर्त्तहरं सर्व्वं कर्म्माध्मानस्य शस्यते॥ ३१॥
स्निग्धेन गुरुकोष्ठेन सामे बलवदौषधम्।
क्षामेण मृदुकोष्ठेन श्रान्तेनाल्पबलेन च॥
पीतं गत्वा गुदं साममाशु दोषं निरस्य च।
तीव्रशूलां सपिच्छास्रां करोति परिकर्त्तिकाम्॥ ३२॥

गङ्गाधरः—वमितश्चेत्यादि। पेयादिं क्रमं मण्डपेयाविलेपीः क्रमेणाचरेत्॥ ३०॥

गङ्गाधरः—विरेचनस्य मिथ्यायोगे आध्मानं व्यापदमाह—बहुदोषस्येत्यादि। बहुदोषादेर्जनस्याल्पं विरेचनौषधं दोषानुत्क्लिश्य मार्गं निरुध्य नाभिं भृशमाध्मापयेत्। पृष्ठरुजादिकञ्च दारुणं कुर्य्यात्। तत्र चिकित्सामाह—अभ्यङ्गेत्यादि। आध्मानस्य विरेचनायोगजस्य कर्म्म शस्यते॥ ३१॥

गङ्गाधरः—स्निग्धेनेत्यादिना परिकर्त्तिकां व्यापदमाह। स्निग्धादिना नरेण

चक्रपाणिः—अम्लफलखादनन्तु अन्तःप्रविष्टजिह्वास्तब्धत्वहन्तृ। निःसृतामिति जिह्वाविशेषणम्। अतियोगेऽपि यथा पेयादिक्रमो भवति तदाह—वमितश्चेत्यादि॥ २९। ३०॥

चक्रपाणिः—अयोगातियोगौ। आध्मानादिव्यापदां यथाक्रमं हेतुलिङ्गचिकित्सानिर्देशमाह—बहुदोषस्येत्यादि। एताश्च व्यापदो अयोगातियोगयोरेव भवन्ति। अत एवोपकल्पनीये—"तस्य अतियोगायोगनिमित्तानिमानुपद्रवान् विद्यात्। आध्मानं परिकर्त्तिका परिस्रावो हृदयोपसरणं अङ्गग्रहो जीवादानं विभ्रंशः स्तम्भः क्लम उपद्रवः" इति ग्रन्थेन एता दश व्यापदः। पीतं गत्वा गुदमित्यादिना विरेचनातियोगजन्यपरिकर्त्तिका उक्ता। वमनातियोगजन्यपरिकर्त्तिका तु उपकल्पनीये एव वमनातियोगजन्यतया एव उक्ता। तेन अनुक्तापि वमन-

लङ्घनं दीपनं सामे रूक्षोष्णं लघु भोजनम्।
बृंहणीयो विधिः सर्व्वः क्षामस्य मधुरस्तथा॥ ३३॥
आमेऽजीर्णे तु बन्धश्चेत् क्षारोऽम्लं लघु शस्यते।
पुष्पकाशीशमिश्रं वा क्षारेण लवणेन च॥
सदाड़िमरसं सर्पिः पिबेद्‌ वातेऽधिके सति॥ ३४॥
दध्यम्लं भोजने पाने संयुक्तं दाड़िमत्वचा।
देवदारुतिलानां वा कल्कमुष्णाम्बुना पिबेत्॥
अश्वत्थोडुम्बरप्लक्ष-कदम्बैर्वा शृतं पयः।
कषायमधुरं शीतं पिच्छावस्तिमथापि वा।
यष्टीमधुकसिद्धं वा स्नेहवस्तिं प्रदापयेत्॥ ३५॥

सामे च दोषे वलवद्‌ वमनविरेचनयोरौषधं पीतं तस्य गुदं गत्वा सामं दोषं निरस्य तत्र गुदे सपिच्छास्रां तीव्रशूलां परिकर्त्तिकां करोति॥ ३२॥

गङ्गाधरः—तत्र चिकित्सामाह—लङ्घनमित्यादि। सामे लङ्घनादिक्रम्। क्षामस्य बृंहणीयो विधिर्मधुरश्च रसः॥ ३३॥

गङ्गाधरः—आमाजीर्णे चेद्‌ बन्धस्तदामविबन्धः, तदा क्षारोऽम्लं लघु च भोजनद्रव्यं शस्यते। तत्र वातेऽधिके सर्पिः पुष्पकाशीशक्षारसैन्धवदाड़िम-रसमिश्रं पिबेत्॥ ३४॥

गङ्गाधरः—भोजने पाने च दाड़िमफलत्वक्‌चूर्णमिश्रमम्लं दधि पिबेत्। देवदारुतिलकल्कमुष्णाम्बुना वा पिबेत्। अश्वत्थादित्वक्कलशृतं पयः पिबेत्। अथवा कषायादिं पिच्छावस्तिं यष्टीमधुकसिद्धं स्नेहवस्तिं वा प्रदद्यात॥ ३५॥

व्यापत्तौ परिकर्त्तिः निजोदाहरणमेव कल्पनीया। तन्त्रान्तरेऽप्युक्तं या परिकर्त्तिका विरेचने तद्वद्‌ वमने, योऽधः परिस्रावो विरेचने स वमने कफसेकः, तदनया दिशा आध्मानादीनि वमनविरेचनयोरयोगातियोगजन्यतया व्याख्यातव्यानीत्येके। आशु दोषं निरस्येति वचनातियोगजन्येयं व्यापत्। अत लङ्घनादिक्रिया अतियोगे सत्यपि आमपाचनार्था। क्षामेण मृदुकोष्ठेनेत्यादि-लक्षणासिजनितस्य क्षामपुरीषप्रभवस्य लङ्घनाद्युपक्रमः। अत एव कर्तव्यमाह—आमेऽजीर्ण इत्यादि। क्षाराम्लं लघु शस्यत इति—अतिसारे यदुक्तं—"चाङ्गेरी कोलदध्यम्ल-नागरक्षारसंयुतम्। घृतमुत्कथितं पेयं गुदभ्रंशरुजापहम्" इति ज्ञेयम्। पुष्पकासोसमित्यत्र पुष्पशब्देन केचित् सांग्राहिकाणि धातकीकुसुमादीनि ग्राहयन्ति॥ ३१—३५॥

अल्पञ्च बहुदोषस्य दोषानुत्क्लेश्य भेषजम् ।
अल्पाल्पं स्रावयेदल्पं शोफं कुष्ठानि गौरवम् ॥
कुर्य्याच्चाग्निबधोत्क्लेश-स्तैमित्यारुचिपाण्डुताः ।
परिस्रावगतं दोषं शमयेद्व वामयेत् तदा ॥
स्नेहितं वा पुनस्तीक्ष्णं पाययेच्च विरेचनम् ।
शुद्धे चूर्णासवारिष्टान् संस्कृतांश्च प्रयोजयेत् ॥ ३६ ॥
पीतौषधस्य वेगानां निग्रहात् पवनादयः ।
कुपिता हृदयं गत्वा घोरं कुर्व्वन्ति निग्रहम् ॥
हिक्कापार्श्वरुजाकास-दैन्यलालाक्षिविभ्रमैः ।
जिह्वां खादति निःसंज्ञो दन्तान् किटिकिटापयन् ॥
न गच्छेद्व विभ्रमं यावद्व वामयेदाशु तं भिषक् ।
मधुरैः पित्तमूर्च्छार्त्तं कटुभिः कफमूर्च्छितम् ॥

गङ्गाधरः—अल्पञ्चेत्यादिना स्रावं व्यापदमाह। बहुदोषस्य नरस्याल्पं विरेचनौषधं दोषानुत्क्लिश्याल्पाल्पं गुदतः स्रावयेदल्पशोफादिकं कुर्य्यात्। तत्र चिकित्सामाह—परिस्रावेत्यादि। तदा परिस्रावगतं दोषं शमयेत् तथा वामयेत्। पुनश्च स्नेहं कृत्वा तीक्ष्णं विरेचनं भेषजं पाययेत्। तेन शुद्धे सति चूर्णमासवमरिष्टं संस्कृतं प्रयोजयेत्॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—पीतौषधस्येत्यादिना हृद्ग्रहं व्यापदमाह। पीतविरेचनौषधः पुमानागतपुरीषवेगानां निग्रहञ्चेत् करोति, तदा तस्य पवनादयः कुपिता हृदयं गत्वा हिक्कादेर्घोरं निग्रहं कुर्व्वन्ति, स च निःसंज्ञः सन् दन्तान् किटिकिटापयन् जिह्वां खादति। तत्र चिकित्सामाह—न गच्छेदित्यादि। तत्र यावद् विभ्रमं न गच्छेत् तावदाशु तं नरं पित्तमूर्च्छार्त्तं मधुरैर्द्रव्यैः कफमूर्च्छार्त्तं कटुभिर्द्रव्यैः

चक्रपाणिः—अल्पमित्यादिना परिस्रावमाह। शमयेद् वामयेदित्यादौ अल्पदोषे शमनम्, बहुदोषे ऊर्द्ध्वगतदोषे तु विरेचनमिति व्यवस्था। वामयेदपीत्यत्रापि स्नेहितं पुनरिति सम्बध्यते चूर्णासवारिष्टग्रहणमर्शश्चिकित्सासु ज्ञेयम् ॥ ३६ ॥

चक्रपाणिः—पीतौषधस्येत्यादिना हृद्ग्रहमाह। न गच्छेद् विभ्रमं यावदिति हृद्ग्रहपीडितोऽयं म्रियमाणो वायमिति भ्रान्तिं न गच्छेदित्यर्थः। वमतश्चास्य मूर्च्छिते दुःखकः प्रयोगः. तेन

पाचनीयैस्ततस्तस्य दोषं शेषं विपाचयेत् ।
कायाग्निञ्च बलञ्चास्य क्रमेणाभिविवर्द्धयेत् ॥ ३७ ॥
वमनेनातिवमतो हृदयं यस्य पीड्यते ।
तस्मै स्निग्धाम्ललवणं दद्यात् पित्तकफे तथा * ॥ ३८ ॥
पीतौषधस्य वेगानां निग्रहेण कफेन च ।
रुद्धोऽति चाविशुद्धस्य गृह्णात्यङ्गानि मारुतः ॥
स्तम्भवेपथुनिस्तोद-सादोद्वेष्टातिमूर्च्छितैः ।
तत्र वातहरं सर्व्वं स्नेहस्वेदादि शस्यते ॥ ३९ ॥
अतितीक्ष्णं मृदौ कोष्ठे लघुदोषस्य भेषजम् ।
दोषान् हृत्वा विनिर्म्मथ्य जीवं हरति शोणितम् ॥ ४० ॥

वामयेत् । ततो दोषशेषं पाचनीयैर्द्रव्यैर्विपाचयेत् । क्रमेण कायाग्न्यादीनभिवर्द्धयेदिति ॥ ३७ ॥

गङ्गाधरः—अथ वमनस्याह—वमनेनेत्यादि । अतिवमतो यस्य वमनेन हृदयं पीड्यते, तस्मै स्निग्धादिकं दद्यात् । तथा पित्तकफे दद्यात् ॥ ३८ ॥

गङ्गाधरः—पीतेत्यादिना गात्रग्रहं व्यापदमाह । पीतवमनौषधश्चेद् वमनवेगं निगृह्णाति, तदा तस्य खल्वविशुद्धस्य तेन वेगनिग्रहेण कुपितेन कफेन चातिरुद्धो मारुतः स्तम्भादिभिरङ्गानि गृह्णाति । तत्र चिकित्सामाह—तत्रेत्यादि ॥ ३९ ॥

गङ्गाधरः—जीवादानमाह—अतीत्यादि । लघुदोषस्य नरस्य मृदौ कोष्ठं

मूर्च्छारम्भे एव वमनं कारयितव्यम् । किंवा मूर्च्छायामपि अङ्गुलिप्रक्षेपणादिना वमनं कारयितव्यम् । पित्तमूर्च्छार्त्तमिति प्रबलपित्तदोषजनितमूर्च्छार्त्तम् ॥ ३७ ॥

चक्रपाणिः—वमनेनातिवमत इत्यादौ—अतिवमतः अतिवमनं कुर्व्वतः । पित्तकफेऽन्यथेति पित्ते कफे वा हृदयपीडाकरे स्निग्धाम्ललवणविपरीतं रूक्षतिक्तकटुकादिक्रमं कुर्य्यात् । पीतौषधस्येत्यादिना अयोगजमङ्गग्रहणमाह । वेगानां निग्रहेण रुद्धो वा कफेन मारुतः अविशुद्धस्य वा अङ्गानि स्तम्भादिभिः निगृह्णाति ॥ ३८ । ३९ ॥

चक्रपाणिः—अतितीक्ष्णमित्यादिना जीवादानमाह । लघुदोषस्येति स्वल्पदोषस्य । विनिर्म्मथ्य इति शोणितमेव क्षोदयित्वा । जीवमिति जीवनहेतु धातुरूपशोणितम् । किञ्चित् रक्तपित्तक्षोदो

* पित्तकफेऽन्यथा इति चक्रसम्मतः पाठः ।

तेनान्नं मिश्रितं दद्यात् वायसाय शुनेऽपि वा।
भुङ्क्ते तच्चेद्वदेज्जीवं न भुङ्क्ते पित्तमादिशेत्॥
शुक्लं वा भावितं वस्त्रमाधानं कोष्णवारिणा।
प्रक्षालितं विवर्णञ्चेत् पित्तं शुद्धन्तु शोणितम्॥ ४१॥
तृष्णामूर्च्छामदार्त्तस्य कुर्य्यादामरणात् क्रियाम्।
तस्य पित्तहरीं सर्व्वामतियोगे च या हिता॥
मृगगोमहिषाजानां सद्यस्कं जीवतामसृक्।
पिबेज्जीवाभिसन्धानं जीवं तद्ध्याशु गच्छति॥

अतितीक्ष्णं भेषजं विरेचनौषधं दोषान् हत्वा विनिर्म्मथ्य जीवं शोणितं हरति निर्हरति॥ ४०॥

गङ्गाधरः—सरक्तविरेके जीवरक्तपरीक्षामाह—तेनेत्यादि। यद्रक्तं विरिच्यते तेन रक्तेन मिश्रितमन्नं वायसाय शुनेऽपि वा दद्यात्। तद्रक्तमिश्रितमन्नं चेद् वायसः श्वा वा भुङ्क्ते तदा जीवं रक्तं वदेत्। न चेद् भुङ्क्ते तदा पित्तमादिशेत्। परीक्षान्तरमाह—शुक्लं वेत्यादि। तेन रक्तेन भावितं म्रक्षितं शुक्लं वस्त्रमाधानं कोष्णवारिणा प्रक्षालितं चेद् विवर्णं स्यात् तदा पित्तं वदेत्, चेच्छुद्धमविवर्णं शुक्लमेव तद् वस्त्रं भवेत् तदा शोणितं जीवरक्तं वदेत्॥ ४१॥

गङ्गाधरः—तस्य चिकित्सामाह—तृष्णेत्यादि। तस्य तृष्णादिभिरार्त्तस्य त्वामरणात् मरणपर्य्यन्तं पित्तहरीं सर्व्वां क्रियां कुर्य्यात्। या चातियोगे हिता क्रिया, ताञ्च कुर्य्यात्। तथा मृगादीनां जीवतां सद्यस्कमसृक् पिबेत्। तद्रक्तं हि यस्मात् जीवाभिसन्धानमाशु सर्व्वतोभावेन जीवं सन्दधाति

भवति किञ्चिच्च जीवशोणितक्षोदो भवति। तद्विशेषपरीक्षामाह—तेनान्नमित्यादि। पित्त-माद्दिशेदिति शोणितागतं पित्तमादिशेत्, रक्तपित्तमिति यावत्। शुक्लं वा भावितमिति—पित्तमिति रक्तपित्तम्, क्षालितं वस्त्रं विवर्णं भवति। जीवशोणिते तु सति शुद्धं वस्त्रं भवतीति परीक्षा दिक्प्रदर्शनार्थमेव, रक्तपित्तहरी क्रिया कर्त्तव्या—जीवशोणितन्तु दृष्ट्वा तृष्णामूर्च्छामदार्त्तस्येत्यादि-नोक्ता कर्त्तव्या। अतियोगे च या हितेति अत्रैव पूर्व्वं कषायमधुरैरित्यादिनोक्ता ज्ञेया। जीवं तद्ध्याशु

तदेव दर्भमृदितं रक्तं वस्तिं प्रदापयेत् ।
श्यामाकाश्मर्य्यवदरी-दूर्व्वोवीरैः शृतं पयः ॥
घृतं मण्डाञ्जनयुतं वस्तिं शीतं प्रदापयेत् ।
पिच्छावस्तिं सुशीतं वा घृतमण्डानुवासनम् ॥ ४२ ॥
गुदभ्रंशं कषायैश्च स्तम्भयित्वा प्रवेशयेत् ।
सामगन्धर्व्वशब्दांश्च संज्ञानाशे च कारयेत् ॥ ४३ ॥
यदा विरेचनं पीतं विड़न्तरवतिष्ठते ।
वमनं भेषजान्तं वा दोषानुत्क्लेश्य नावहेत् ॥
तदा कुर्व्वन्ति कण्ड्वादीन् दोषाः प्रकुपिताः गदान् ।
सविभ्रंशानतस्तत्र स्याद् यथाव्याधि भेषजम् ॥ ४४ ॥

सङ्क्लेषयति, तस्मात् तत् पिबन्नाशु जीवं गच्छति। तदेव मृगादीनां जीवतां सद्यस्कं रक्तं दर्भमृदितं कुशेन मूलेन मर्द्दितं वस्तिं प्रदापयेत्। श्यामादिभिः कल्कैश्चतुर्गुणजले शृतं पयः घृतमण्डरसाञ्जनयुतं वस्तिं प्रदापयेत्। पिच्छावस्तिं वा प्रदापयेत्। सुशीतं घृतमण्डानुवासनं वा प्रदापयेत् ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—अथ गुदभ्रंशं व्यापदमाह—गुदभ्रंशमित्यादि। कषायवटादि-वल्कलक्वाथादिभिः स्तम्भयित्वान्तः प्रवेशयेद् गुदम्। तत्र संज्ञानाशे सामशब्दान् गन्धर्व्वशब्दान् सङ्गीतशब्दान् कारयेत् ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—ननु कुत एव स्यादित्यत आह—यदेत्यादि। यदा विरेचनमौषधं पीतं (पित्तं निहन्तुम्) विडन्तरवतिष्ठते, वमनमौषधञ्च दोषानुत्क्लिश्य भेषजान्तं पीतवमनौषधान्तं वमनं नावहेत्, तदा कण्ड्वादीन् सविभ्रंशान् गदान् कुपिता दोषाः कुर्व्वन्ति। तत्र यथाकण्ड्वादि भेषजं कुर्य्यात्। गुदभ्रंश-संज्ञाभ्रंशविधिरिहैवोक्त इति ॥ ४४ ॥

गच्छतीति तदसृक् प्रभावादेव जीवरूपतां याति। श्यामेत्यादौ कल्पान्तरमाह। गुदभ्रंशमित्यादिना विभ्रंशमाह। कषायैरिति कषायरसैः। सामेत्यादिना संज्ञारूपविभ्रंशचिकित्साम्माह। साम सान्त्वनम्। गन्धर्व्वशब्दो गीतम्। एतौ च विभ्रंशौ अयोगजन्यौ। यदेत्यादिना पुनरप्य-योगजन्यं विभ्रंशमाह। विडन्तरवतिष्ठत इति मूलमपहृत्यावतिष्ठते। भेषजान्तमिति, भेषजं-आन्तं वमनं नावतिष्ठते। नावहेदिति नापहरति। अस्याः व्यापदो विभ्रंशः संज्ञा पारिभाषिकी

पीतं स्निग्धेन सस्नेहं तद्दोषैर्माद्दवाद्धृतम्।
न वाहयति दोषांस्तु स्वस्थानात् स्तम्भयेच्च तान्॥
वातसङ्गगुदस्तम्भ-शूलैः क्षरति चाल्पशः।
तीक्ष्णं वस्तिं विरेकं वा दद्याल्लङ्घितपाचिते॥ ४५॥
रूक्षं विरेचनं पीतं रूक्षेणाल्पबलेन वा।
मारुतं कोपयित्वाशु कुर्य्याद्‌ घोरानुपद्रवान्॥
स्तम्भं शूलानि घोराणि सर्व्वगात्रेषु मारुतः *।
स्नेहस्वेदादिकस्तत्र कार्य्यो वातहरो विधिः॥ ४६॥

गङ्गाधरः—अथ स्तम्भं व्यापदमाह—पीतमित्यादि। स्निग्धेन नरेण सस्नेहं विरेचनौषधं पीतं मार्द्दवात् तदौषधं दोषैर्धृतं सत् न दोषान् वाहयति स्वस्थानान्न प्रेरयति, तांश्च दोषान् स्तम्भयेदिति स्तम्भः स्यात्। वातसङ्गादिभियुक्तमल्पमल्पं क्षरति। तत्र चिकित्सामाह—तीक्ष्णमित्यादि। लङ्घितपाचिते तं स्तम्भितं नरं पूर्व्वं लङ्घयित्वा पाचनैर्दोषं पाचयित्वा तीक्ष्णं वस्तिं निरूहं विरेकं वा दद्यात्॥ ४५॥

गङ्गाधरः—उपद्रवाख्यां व्यापदमाह—रूक्षमित्यादि। रूक्षेण जनेनाल्पबलेन रूक्षं विरेचनमौषधं पीतं मारुतं कोपयित्वा घोरानुपद्रवानाशु कुर्य्यात्। मारुतश्च स्तम्भं कुर्य्यात् (चलानि कम्पमानानि) घोराणि शूलानि च (गात्राणि) कुर्य्यात्। तत्र चिकित्सामाह—स्नेहेत्यादि। तत्र स्नेहस्वेदादिर्वातहरो विधिः कार्य्यः॥ ४६॥

ज्ञेया। स्वाद् यथाव्याधि भेषजमिति कण्ड्वादिविपरीतं भेषजम्। पीतं स्निग्धेनेत्यादिना स्तम्भमाह। मार्द्दवाद्धृतमिति भेषजस्य मृदुतया दोषैर्धृतम्, स्वस्थानात् च्युतान् स्तम्भयेदिति योजनीयम्। लङ्घनपाचनानन्तरं तीक्ष्णं वस्तिं विरेकं वा तीक्ष्णमर्हतीत्यर्थः॥ ४०—४५॥

चक्रपाणिः—रूक्षमित्यादिना उपद्रवमाह। यद्यप्याध्मानादयोऽपि उपद्रवा एव, तथापि तेषां संज्ञान्तरेण गृहीतत्वात् शूलादय एवोपद्रवशब्देनोच्यन्ते। तथा शूलादयश्चामी प्रधानादुत्तरकालभावित्वादुपद्रवशब्देनोच्यन्ते, यथा धूमः कुर्य्यादुपद्रवानिति। किंवा अयोगाख्यस्य व्याधेरमी उपद्रवा इति ज्ञेयम्॥ ४६॥

---

* स्तम्भं चलानि घोराणि सर्व्वगात्राणि मारुतः इति क्वचित् पाठः।

स्निग्धस्य गुरुकोष्ठस्य मृदूत्क्लेश्यौषधं कफम् ।
पित्तं वातञ्च संरुध्य सतन्द्रागौरवं क्लमम् ॥
दौर्ब्बल्यञ्चाङ्गमर्दञ्च कुर्य्यादाशु तदुल्लिखेत् ।
लङ्घनं पाचनं काले तीक्ष्णं स्निग्धञ्च शोधनम् ॥ ४७ ॥

तत्र श्लोकौ ।

इत्येता व्यापदः प्रोक्ताः सरूपाः सचिकित्सिताः ।
विरेचनस्याकुशलैर्द्दत्तस्य वमनस्य च ॥
धीमान् विज्ञाय तास्तस्मादवस्थाश्चैव तत्त्वतः ;
दद्यात् संशोधनं सम्यगारोग्यार्थं सदा नृणाम् ॥ ४८ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने वमन-विरेचनव्यापत्सिद्धिर्नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—क्लमं व्यापदमाह—स्निग्धस्येत्यादि । स्निग्धस्य तेन स्नेहेन गुरुकोष्ठस्य नरस्य मृदुवीर्य्यमौषध पीत कफमुत्क्लिश्य पित्तं वातञ्च संरुध्य सतन्द्रागौरवादिक क्लमं कुर्य्यात् । तत्राशु तदौषधं वमनेनोल्लिखेत्, ततो लङ्घन ततः पाचनं काले शोधनं (भोजनम्) विदध्यादिति ॥ ४७ ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायार्थमाह—तत्र श्लोकाविति ॥ ४८ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि ।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते । सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते ततो दृढ़-बलेन तु । प्रतिसंस्कृत एवास्मिन् व्यापत्सिद्धौ विरेकयोः । षष्ठेऽध्याये वैद्यगङ्गाधरेण च कृते पुनः । जल्पकल्पतरौ सिद्धि-स्थाने स्कन्धेऽष्टमेऽन्तिमे । षष्ठाध्यायस्य जल्पाख्या षष्ठी शाखा समापिता ॥ ६ ॥

चक्रपाणिः—स्निग्धस्येत्यादिना क्लममाह । कफं पित्तञ्चोत्क्लेश्य वातञ्च संरुध्य भेषजं क्लमं तन्द्रादियुतं करोति । तदुल्लिखेदिति तद् भेषजं पीतञ्चेद् उल्लिखेदित्यर्थः ॥ ४७ ॥

चक्रपाणिः—१ग्रहे इत्येता व्यापद इत्यादौ कुर्य्यात् संशोधनं सम्यगिति संशोधनं दद्याद् यथा व्यापदो नोपतिष्ठ युरित्यर्थः ॥ ४८ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां वमनविरेचनव्यापत्सिद्धि-व्याख्यानाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

सप्तमोऽध्यायः ।

अथातो वस्तिव्यापत्सिद्धिं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

धीधैर्य्यौदार्य्यगाम्भीर्य्य-शमदमतपोनिधिम् ।
पुनर्व्वसुं शिष्यगणः पप्रच्छ विनयान्वितः ॥
काः कति व्यापदो वस्तेः किंसमुत्थानलक्षणाः ।
काश्चिकित्सा इति प्रश्नान् श्रुत्वा तानब्रवीद्गुरुः ॥ २ ॥
नातियोगौ क्लमाध्माने हिक्का हृद्घट्टकर्णिका * ।
प्रवाहिका शिरोऽङ्गार्त्तिः परिकर्त्ती परिस्रवः ॥
द्वादश व्यापदो वस्तेरसम्यग्योगसम्भवाः ।
आसामेकैकशो रूपं चिकित्साञ्च निबोधत ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायोद्देशक्रमाद् वस्तिव्यापत्सिद्धिमाह—अथात इत्यादि। वस्तिर्द्विधा, तस्य स्नेहवस्तेः षड्व्यापदो व्याख्याताः, शेषत्वादिह निरूहवस्तिः। शेषं सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयमिति ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—तद् यथा—धीधैर्य्येत्यादि। किं समुत्थानं लक्षणञ्च यासां ताः किंसमुत्थानलक्षणाः। गुरुरात्रेयः पुनर्व्वसुः ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—नातीत्यादि। द्विविधस्य वस्तेरसम्यग्योगसम्भवा अयोगातियोगे क्लमादयो द्वादश व्यापदः स्युरसम्यग् योगः सम्भवो यासां ताः। नयोगोऽतियोगश्च ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—वमनविरेचनव्यापत्सिद्ध्यनन्तरं वस्तिव्यापत्सिद्धिरुच्यते। अत्र वस्तिशब्दो निरूहे एव वर्त्तते, तद्व्यापदामेवात्र वक्तव्यत्वात्। काः कतीत्यादि पञ्च प्रश्नाः ॥ १।२ ॥

चक्रपाणिः—नातियोग इति। नातियोग इत्यादिना आद्यप्रश्नत्रयस्योत्तरम्। एतद् द्वादशव्यापदां विवरणे एव स्फुटार्थं भविष्यति। असम्यग्योगसम्भवा इति निरूहस्य अयोगातियोगमिथ्यायोगरूपासम्यग्योगसम्भवाः, अनेन च समुत्थानप्रश्नस्य सामान्यकारणाभिधानेनोत्तरं दत्तं भवति। अत्र वस्तिप्रयोगस्यासम्यग्योगेन निरूहकार्य्यदोषहरणस्य अतियोगायोगौ व्यापत्तिरूपौ मन्येते। क्लमादयोऽपि अतियोगायोगजाता एव विशिष्टहेतुलक्षणचिकित्सिततया इहापि

---

* हृत्प्रोत्सिरुद्धंता इति वा पाठः ।

गुरुकोष्ठेऽनिलप्राये रूक्षे वातोल्बणेऽपि वा।
शीतेऽल्पलवणस्नेहो द्रवमात्रो घनोऽपि वा॥
वस्तिः संक्षोभ्य तं दोषं दुर्ब्बलत्वादनिर्हरन्।
करोति गुरुकोष्ठत्वं वातमूत्रशकृद्ग्रहम्॥
नाभिवस्तिरुजं दाहं हृल्लेपं श्वयथुं गुदे।
कण्डूगण्डानि वैवर्ण्यमरुचिं वह्निमार्द्दवम्॥ ४॥
तत्रोष्णायाः प्रमथ्यायाः पानं स्वेदाः पृथग्विधाः।
फलवर्त्तिस्तथा ज्ञात्वा कालं शस्तं विरेचनम्॥
विल्वमूलत्रिवृद्दारु-यवकोलकुलत्थवान्।
सुरादिमूत्रवान् वस्तिः स प्राक् प्रेषितमानयेत्॥ ५॥

गङ्गाधरः—गुरुकोष्ठ इत्यादि। गुरुकोष्ठादौ चाल्पलवणादिर्वा वस्तिस्तं दोषं संक्षोभ्य न निर्हरन् गुरुकोष्ठत्वादिकं करोतीत्ययोगयुक्तवस्तिव्यापद्॥ ४॥

गङ्गाधरः—तस्य चिकित्सामाह—तत्रोष्णाया इत्यादि। संज्ञा प्रमथ्या विज्ञेया योगे दीपनपाचने। पृथग्विधाः स्वेदाः स्वेदाध्यायेऽभिहिताः। फलवर्त्तिरुदावर्त्तोक्ताः। विल्वादीत्यादि। सुरा मूत्रं द्रवम्, तत्र विल्वादीन् कल्कान् दत्त्वा सिद्धो वस्तिर्यः स प्राक् प्रेषितं वस्तिमानयेत् वहिर्निःसारयेत्॥५॥

पृथगुच्यन्ते। यथा संशोधनातियोगायोगगताः आध्मानादयोऽपि पृथगुक्ताः। केचिन्नातियोगात् क्लमाध्मानेत्यादि तथा दशैता व्यापदो वस्तेरित्यादि पठन्ति, तत्र पूर्व्वाध्यायोक्तव्याख्यानार्थो ज्ञेयः। किन्तु पूर्व्व एव पाठो निर्व्यूढः। आसामित्यादौ रूपशब्देनैव वक्ष्यमाणहेतुविशेषो अवरुद्धो ज्ञेयः। तेन हेतुरपि व्याधिगमकतया रूपमेव। गुरुकोष्ठ इति मलपूर्णकोष्ठे। अल्पशब्दो मात्रान्तैः प्रत्येकं सम्बध्यते॥ १। ४॥

चक्रपाणिः—तत्रेत्यादि। उष्णायाः प्रमथ्याया इति अतीसारचिकित्सोक्तप्रमथ्यानां मध्ये उष्णायाः प्रमथ्यायाः प्रयोगः। प्रमथ्येति पाचनकषायस्य आयुर्व्वेदसमयसिद्धा संज्ञेति प्रतिपादितमेवातीसारचिकित्सायाम्। कालं ज्ञात्वेति विरेचनयोग्यामवस्थां ज्ञात्वा। सुरादिमूत्रवानित्यादिशब्देन सौवीरकादीनां ग्रहणम्। स प्राक् प्रेषितमिति वस्तिसूत्रीयोक्तो बलादिवस्त्युक्त-वस्त्युक्तः। आनयेदित्ययोगकारकं वस्तिमपहरेत्॥ ५॥

स्निग्धस्विन्नेऽतितीक्ष्णोष्णो मृदुकोष्ठेऽतियुज्यते ।
तस्य लिङ्गं चिकित्साञ्च शोधनाभ्यां समाचरेत् ॥ ६ ॥
पृश्निपर्णीं स्थिरां पद्मं काश्मर्य्यं मधुकोत्पलम् ।
पिष्ट्वा मात्रां मधूकानां क्षीरे तण्डुलधावने ॥
द्राक्षायाः पक्कलोष्ट्रस्य प्रसादो मधुकस्य च ।
विनीय सघृतं वस्तिं दद्याद् दाहेऽतियोगजे ॥ ७ ॥
आमदोषे निरूहेण मृदुना दोषहारिणा ।
मूर्च्छयत्यनिलो मार्गं रुणद्ध्यग्निं हिनस्ति च ॥

गङ्गाधरः—इत्ययोगव्यापदं सचिकित्सितमुक्त्वाऽतियोगव्यापदमाह—स्निग्धेत्यादि। स्निग्धस्विन्ने पुंसि मृदुकोष्ठे तीक्ष्णोष्णो वस्तिरतियुज्यते। तस्य लक्षणं चिकित्साञ्च शोधनाभ्यां वमनविरेचनाभ्यामतियोगयुक्ताभ्यां समाचरेत्। अतियोगयुक्ते वमने विरेचने च यल्लिङ्गमुक्तं तद् विधेयम्, तत्र चिकित्सा च योक्ता तां समाचरेत् ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—पृश्निपर्णीमित्यादि। तत्रातिनिरूहयोगे वातदाहे मधूकानां मात्रां पिष्ट्वा, अथवा द्राक्षाया मात्रां पिष्ट्वा तण्डुलधावने क्षीरे स्थापितायाः प्रसादः स्वच्छभागः, एवं क्षीरेण तण्डुलान् धौतान् कृत्वा तण्डुलधावने तस्मिन् क्षीरे लोष्ट्रं दग्ध्वा पक्वं प्रक्षिपेत् तस्य यः प्रसादः स्वच्छभागस्तथा यष्टिमधुकस्य मात्रां पिष्ट्वा तण्डुलान् क्षीरे धौतान् कृत्वा तण्डुलधावने क्षीरे स्थापितस्य यः प्रसादः स्वच्छभागस्तत्र पृश्निपर्ण्यादुत्पलान्तानामन्यतमं विनीय तत् कल्कीकृत्य तद्द्रवं सघृतं वस्तिं दद्यात् ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—आमदोष इत्यादिना क्लम व्यापदमाह—आमदोषे दोषहारिणा मृदुना निरूहेणानिलो मूर्च्छयति कुप्यति। स कुपितोऽनिलो मार्गं रुणद्धि

चक्रपाणिः—अयोगमभिधाय अतियोगमाह—स्निग्धस्विन्न इत्यादि। अतियुज्यत इति अतियोगकारको भवति। शोधनाभ्यां समाचरेदिति वमनविरेचनातियोगोक्तचिकित्सां समाचरेत्। वस्त्यतियोगजे दाहे विशिष्टां चिकित्सामाह—पृश्निपर्णीमित्यादि। अत्र क्षीरादिषु पञ्चद्रवेषु कल्कस्य विलयनम्, द्राक्षादिप्रसादः शीतकषायवत् कृतो ज्ञेयः ॥ ६ । ७ ॥

चक्रपाणिः—आमदोष इत्यादिना क्लममाह। आमदोषे सति दत्तेन निरूहेण ईरितो दोष इति योज्यम्। दोषशब्देन चात्र पित्तकफौ आमसहितौ मार्गावरकौ ज्ञेयौ। मार्गं रुणद्धीति देहे

क्लमं सदाहं हृच्छूलं मोहवेष्टनगौरवम्।
कुर्य्यात् स्वेदैर्विरूक्षैस्तं पाचनैश्चाप्युपाचरेत्॥ ८॥
पिप्पलीकत्तृणोशीर-दारुमूर्व्वाशृतं जलम्।
पिबेत् सौवर्च्चलोन्मिश्रं दीपनं हृद्विशोधनम्॥
वचानागरसर्ज्जैर्ला दधिमण्डेन मूर्च्छिताः।
पेयाः प्रसन्नया वा स्युररिष्टेनासवेन वा॥
दारु त्रिकटुकं पथ्यां पलाशं चित्रकं शटीम्।
पिष्ट्वा कुष्ठञ्च मूत्रेण पिबेत् चारांश्च दीपनान्॥
बस्तिमस्य विदध्याच्च समूत्रं दाशमूलिकम्।
समूत्रमथवा व्यक्त-लवणं माधुतैलिकम्॥ ९॥

जाठरमग्निञ्च हिनस्ति सदाहक्लमादीन् कुर्य्यात्। तत्र चिकित्सामाह—स्वेदैः विरूक्षैश्च पाचनैश्च तं नरमुपाचरेदिति॥ ८॥

गङ्गाधरः—क्लमव्यापदश्चिकित्सान्तरमाह—पिप्पलीत्यादि। पिप्पल्यादिभिः शृतं जलं सौवर्च्चलोन्मिश्रं पिबेत्। वचेत्यादि। सर्ज्जा सार्ज्जकाक्षारः। वचादीनां चूर्णं दधिमण्डेन दधिमस्तुना मूर्च्छिताः सम्यगालोड़िताः पेयाः पातव्याः, अथवा प्रसन्नयालोड़िताः पेयाः स्युरथवारिष्टेनालोड़िताः पेयाः स्युः, अथवाप्यासवेनालोड़िताः पेयाः स्युरिति। दार्व्वित्यादि। दारुप्रभृतिकुष्ठान्तं पिष्ट्वा गोमूत्रेण पिबेत्। दीपनान् क्षारांश्च पिबेत्। वस्तिमित्यादि। अस्य क्लमव्यापन्नस्य दाशमूलिकं दशमूलकाथकृतं सगोमूत्रं वस्तिं विदध्याच्चाथवा सगोमूत्रं व्यक्तलवणं माधुतैलिकं वस्तिमस्य विदध्यादिति॥ ९॥

स्रोतांसि रुणद्धि। मूर्च्छयतीति मार्गरोधात् कोपयति। ये तु दोषशब्देनेह कफं ग्राहयन्ति, तन्मते क्लमस्य सविदाहत्वमनुपपन्नम्। वचेत्यादौ मूर्च्छिता इति आलोड़िताः। क्षारांश्च दीपनानिति ग्रहणीचिकित्सितादुक्तान्। दशमूलिकमिति द्विपञ्चमूल्येत्यादिनोक्तम्। किंवा दशमूलकाथकृतम्। मधुतैलिकं वक्ष्यमाणम्॥ ८। ९॥

अल्पवीर्य्यो महादोषे रूक्षः क्रूराशये कृतः।
वस्तिर्दोषावृतस्तूर्द्धमधो * रुन्ध्यात् समीरणम्॥
स विमार्गोऽनिलः कुर्य्यादाध्मानं मर्म्मपीड़नम्।
विदाहं गुरुकोष्ठस्य मुष्कवङ्क्षणवेदनाम्।
रुणद्धि हृदयं शूलैरितश्चेतश्च धावति॥ १०॥
श्यामाफलाद्यैर्लवण-पिप्पलीकुष्ठसर्षपैः।
धूममाषवचाकिण्व-क्षारचूर्णैर्गुड़ैः कृताम्॥
कराङ्गुष्ठनिभां वर्त्तिं यवमध्यां प्रवेशयेत्।
अभ्यक्तविश्वगात्रस्य तैलाक्तां स्नेहिते गुदे।
अथवा लवणागार-धूमसिद्धार्थकैः कृताम्॥

गङ्गाधरः—क्रमव्यापच्चिकित्सामुक्त्वाध्मानव्यापदमाह—अल्पेत्यादि। क्रूराशये क्रूरकोष्ठे महादोषे नरे कृतोऽल्पवीर्य्यो रूक्षो वस्तिर्महादोषेण तेनावृतः सन् समीरणमूर्द्धमधो रुन्ध्यात्। स खलु विमार्गः सन् मर्म्मपीड़नमाध्मानं कुर्य्यात्, विदाहञ्च कुर्य्यात्। गुरुकोष्ठस्य तस्य मुष्कादिवेदनां कुर्य्यात्। हृदयञ्च रुणद्धि। शूलैश्च पुनरितस्ततश्च धावति। इत्याध्मानम्॥ १०॥

गङ्गाधरः—तत्र चिकित्सामाह—श्यामेत्यादि। अपामार्गतण्डुलीयोक्तैः श्यामाद्यैस्त्रिवृतां त्रिफलामित्यादुक्तैः फलाद्यैरिति च तत्रोक्तैर्मदनं मधुकं निम्बमित्याद्यैर्लवणादिभिर्गुड़ान्तैः कृतां कराङ्गुष्ठनिभां वर्त्तिं यवमध्यामाद्यन्ततनुकां मध्यस्थूलां तैलाक्तामभ्यक्तविश्वगात्रस्य तैलाभ्यक्तसर्व्वाङ्गस्य स्नेहिते गुदे प्रवेशयेत्। अथवा सैन्धवलवणागारधूमश्वेतसर्षपैः कृतां वर्त्तिं तथाविधानेन

चक्रपाणिः—अल्पवीर्य्य इत्यादिना आध्मानमाह। रुद्धमार्ग इति निवारिताधोमार्गः, स चानिलं रुणद्धि, अनिलश्च रुद्धमार्गतया आध्मानं करोति। मर्म्मपीड़नमित्याध्मानविशेषणम्। रुणद्धि हृदयमिति हृदयं व्याप्नोति। श्यामाफलादिभिरिति श्यामादिभिर्नवभिः फलादिभिश्च कल्पस्थानोक्तैः। धूमशब्देनेह गृहधूमग्रहणम्। गुड़स्यात्र तावन्मानं भवति, यावता वर्त्तिः कर्त्तुं युज्यते। भिन्नमानञ्च यत्र तत्र गुड़स्य पृथक्पलम्। कराङ्गुष्ठनिभामित्यत्र करग्रहणं पदाङ्गुष्ठनिषेधार्थम्। अथवेत्यादिनोक्तां द्वितीयवर्त्तिमाह। तत्र वर्त्तित्वसिद्ध्यर्थं गुड़ादयो ग्राह्याः।

* रुद्धमार्ग इति चक्रसम्मतः पाठः।

विल्वादिना निरूहः स्यात् पीलुसर्षपमूत्रवान्।
सरलामरदारुभ्यां सिद्धञ्चैवानुवासनम्॥ ११॥
मृदुकोष्ठेऽबले वस्तिरतितीक्ष्णोऽतिनिर्हरन्।
कुर्य्यात् हिक्कादिकं तत्र हिक्काघ्नं वृंहणञ्च यत्॥
बलास्थिरादिकाश्मर्य्य-त्रिफलागुड़सैन्धवैः।
सप्रसन्नारनालाम्लैस्तैलं पक्त्वानुवासयेत्॥
उष्णाम्बुनाक्षः पिप्पल्या हितो लवणसंयुतः।
धूमो लेहो रसः क्षीरं स्वेदश्चान्नञ्च वातनुत्॥ १२॥
अतितीक्ष्णः सवातो वा न वा सम्यक् प्रपीड़ितः।
घट्टयेत् हृदयं वस्तिस्तत्र कासक्षणोत्कटैः *॥

गुदे प्रवेशयेत्। विल्वादीत्यादि। विल्वादिपञ्चमूलक्वाथेन पीलुसर्षपकल्कगोमूत्रमिश्रितेन निरूहः स्यात्। सरलामरदारुभ्यां कल्काभ्यां चतुर्गुणजले सिद्धं तैलमनुवासनं स्यादिति॥ ११॥

गङ्गाधरः—आध्मानचिकित्सामुक्त्वा हिक्काव्यापदमाह—मृदुकोष्ठ इत्यादि। अबले मृदुकोष्ठे नरेऽतितीक्ष्णो वस्तिर्दोषानतिनिर्हरन् हिक्कादिकं कुर्य्यात्। तत्र चिकित्सामाह—तत्र हिक्काघ्नमौषधं यच्च वृंहणमौषधं तच्च कुर्य्यात्। बलेत्यादि। बलादीन् पार्दिकान् कल्कान् कृत्वा प्रसन्नाद्! द्विगुणाद् द्विगुणञ्चाम्लमारनालमिति चतुर्गुणे द्रवे तैलं पक्त्वा तेनैव तैलेनानुवासयेत्। उष्णाम्बुनेत्यादि। पिप्पल्या अक्षः कल्को लवणसंयुत उष्णाम्बुना पीतो हितः स्यात्। वातनुच्च धूमो लेहो रसः क्षीरं स्वेदश्चान्नञ्च सर्व्वं हित स्यात्॥ १२॥

गङ्गाधरः—अथ हृद्घट्टव्यापदमाह—अतितीक्ष्ण इत्यादि। अतितीक्ष्णो

विल्वादिना च निरूह इति विल्वमूलत्रिवृद्दारुयवकोलकुलत्थवानित्यादिनोक्तः। सरलेत्यादौ सिद्धमित्यत्र तैलमिति शेषः॥ ० । ११॥

चक्रपाणिः—मृद्वित्यादिना—हिक्कामाह। अतिनिर्हरन्निति अतियोगेन दोषान् निर्हरति। हिक्काघ्नमिति हिक्काचिकित्सितोक्तं भेषजम्। हिक्कायाञ्च यद्यपि प्रसक्तछर्द्दिनिष्ठीविकाश्वासहिक्कार्त्तानासूर्द्धीभूतो वायुरूर्द्ध्वं वस्तिं नयेदित्यनेन वस्तिर्निषिद्धः, तथापि विशिष्टायां हिक्कायामनुवासनस्य हितत्वात् बलास्थिरादीत्यादिना अनुवासनमनवद्यम्। वातनुदिति विभक्तिविपरिणामेन धूमादिभिर्योजनीयम्। तेन वाते हितानामेव धूमादीनामत्र प्रयोगः॥ १२॥

चक्रपाणिः—अतितीक्ष्ण इत्यादिना हृद्गतमाह। सवातत्वं वस्तेर्निःशेषदानादिना ज्ञेयम्।

* काशकुशोत्कटैः इति वा पाठः।

स्यात् साम्ललवणस्कन्ध-करीरबदरीफलैः।
शृतैर्वस्तिर्हितः सिद्धं वातघ्नैश्चानुवासनम्॥ १३॥
वातमूत्रपुरीषाणां दत्ते वेगान् निगृह्णतः।
अतिप्रपीड़ितो वस्तिर्मुखेनायाति वेगवान्॥
मूर्च्छाविकारं तस्यादौ दृष्ट्वा शीताम्बुना मुखम्।
सिञ्चेत् पार्श्वोदरञ्चाधः प्रमृज्यात् वीजयेच्च तम्॥
केशेष्वाकृष्य चाकाशे धुनुयात् त्रासयेच्च तम्।
गोखराश्वगजैः सिंहैराजप्रश्नैस्तथोरगैः॥
उल्काभिरेवमन्यैश्च भीषयित्वा नयेदधः।
वस्त्रपाणिग्रहैः कण्ठं रुन्ध्यान्न म्रियते यथा॥

वस्तिः निःशेषेण प्रपीड़ितः सवातो वा वस्तिः, यो वस्तिर्न सम्यक् प्रपीड़ितः स वस्तिः प्रविश्य हृदयं घट्टयेत्, स हृद्घट्ट उच्यते। तत्र कासः क्षणः क्षणनम्, तदुत्कटैर्युक्तं हृदयं घट्टयेदिति योजना। तस्य चिकित्सा। करीरबदरीफलैः शृतैः साम्ललवणस्कन्धविमानोक्तैरम्ललवणस्कन्धैर्युक्तो निरूहवस्तिर्हितः। वातघ्नैः भद्रदार्व्वादिभिः सिद्धं तैलञ्चानुवासनं हितम्॥ १३॥

गङ्गाधरः—अथ कण्ठिकां व्यापदमाह—वातेत्यादि। वस्तौ दत्ते प्रवर्त्तमानान् वातादीनां वेगान् निगृह्णतो जनस्य तथातिप्रपीड़ितो वस्तिर्वेगवान् सन् मुखेनायाति कण्ठं प्रवर्त्तते इति कण्ठिका। मूर्च्छाविकारश्च स्यात्, तं दृष्ट्वादौ शीताम्बुना मुखं सिञ्चेत् पार्श्वोदरञ्चाधश्च प्रमृज्यात्। तञ्च केशेषु गृहीत्वा वीजयेत्। तं केशेषु गृहीत्वाकृष्याकाशे नभसि धुनुयात् त्रासयेच्च। तथा गवादिभिस्त्रासप्रदानेन राजप्रश्नैस्तथोरगैः सर्पैस्त्रासं जनयित्वा उल्काभिरन्यैर्वा भीषणैर्भयं जनयित्वा अस्योर्द्ध्वगं वस्तिमधो नयेत्। वस्त्रेत्यादि। यथा न म्रियते

असम्यक्पीड़ितमेव अतिप्राप्तिजनकतया ज्ञेयम्। लवणस्कन्धो रोगभिषग्जितीयोक्तः। वातघ्नैरिति दशमूलादिभिः॥ १३॥

चक्रपाणिः—वातमूत्रेत्यादिना ऊर्द्ध्वगमाह। दत्त इति वस्तौ दत्ते, ऊर्द्ध्वं गच्छतो वस्तेर्मूर्च्छारूपं विकारं दृष्ट्वा शीताम्बुसेचनादि कर्त्तव्यम्। त्रासयेद् गोखरादिभिरिति ज्ञेयम्। एवमन्यैः

प्राणोदानावरोधाद्धि प्रसिद्धतरमार्गवान्।
अपानः पवनो वस्तिं तमाश्वेवापकर्षति ॥
ततः क्रमुककल्काक्षं पाययेताम्लसंयुतम्।
औष्ण्याद्रौक्ष्यात् सरत्वाच्च वस्तिं सोऽस्यानुलोमयेत् ॥ १४ ॥
पक्वाशयस्थिते स्विन्ने निरूहो दाशमूलिकः।
यवकोलकुलत्थैश्च विधेयो मूत्रसाधितः ॥
विल्वादिपञ्चमूलेन सिद्धो वस्तिरुरःस्थिते।
शिरःस्थे नावनं धूमः प्रच्छाद्यं सर्षपैः शिरः ॥ १५ ॥
स्निग्धस्विन्ने महादोषे वस्तिर्मृद्वल्पभेषजः।
उत्क्लेश्याल्पं हरेद्दोषं जनयेच्च प्रवाहिकाम् ॥

तथा वस्त्रेण कण्ठं रुन्ध्यादथवा पाणिग्रहणेन कण्ठं रुन्ध्यात्। कस्मात्? ततः आह—प्राणोदानेत्यादि। हि यस्मादपानः पवनः प्राणोदानावरोधात् प्रसिद्धतरमार्गवान् सन् तमूर्द्ध्वगतं वस्तिमाशु शीघ्रमेवापकर्षति अधस्तादानयति। तत इत्यादि। ततः परमधस्ताद्गते वस्तौ क्रमुककल्कस्य गुवाकस्य कल्कस्याक्षं कर्षमम्लसंयुतं पाययेत्। स क्रमुककल्क औष्ण्याद्रौक्ष्यात् सरत्वाच्च भो सौम्य। वस्तिमनुलोमयेत् ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—पक्वाशयेत्यादि। ऊर्द्ध्वतोऽधस्ताद्गते वस्तौ पक्वाशयस्थिते सति स्वेदं कृत्वा दाशमूलिको निरूहो विधेयः। यवादिभिर्मूत्रसाधितश्च निरूहो विधेय इति। विल्वादीत्यादि। ऊर्द्ध्वतोऽधस्तादागते वस्तौ पुनरुरःस्थिते वक्षसि स्थिते विल्वादिपञ्चमूलेन कथितेन वस्तिर्विधेयः। शिरःस्थे तदवशेषे नावनं नस्यं विधेयं धूमश्च विधेयः। सर्षपैः शिरः प्रच्छाद्यमिति ॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—अथ प्रवाहिकां व्यापदमाह—स्निग्धेत्यादि। महादोषे पुरुषे

इति अनुक्तैरपि त्रासनप्रकारैः। कण्ठावरोधो यथा कर्त्तव्यस्तदाह—न म्रियते यथेति। कण्ठोपरोधप्रयोजनमाह—प्राणोदाननिरोधाद्धि प्रसिद्धेतरमार्गग इत्यादि कण्ठग्रहेण प्राणोदाननिरोधात् प्रसिद्धेतरमार्गवानपानो भवति, गुदप्रवर्त्तनस्वरूपो भवतीत्यर्थः। ततश्च वस्तिमूर्द्ध्वं क्षिप्तमधो नयति। प्राणोदाननिरोधेन तु प्राणोदानाभ्यां पीडितो अपानः सुमार्गगामी भवतीति विज्ञेयम्। केचित्तु यावत्प्राणोपरोधाद्वेति पठन्ति। तत्र प्राणोपरोधो यावत् तावत् कण्ठपीडनं कर्त्तव्यमित्यर्थः। क्रमुकं पूगफलम्। शिरःस्थ इति वस्त्येकदेशे शिरसि स्थिते सति। प्रच्छाद्यमित्यालेपनीयम् ॥ १४।१५ ॥

चक्रपाणिः—स्निग्धस्विन्न इत्यादिना प्रवाहिकामाह। प्रवाहिकामतीसारोक्तलक्षणयुक्तां

श्वयथुं वस्तिपाय्वोश्च जङ्घोरुसदनं तथा।
विबद्धमारुतो जन्तुरभीक्ष्णं संप्रवाहयेत् ॥ १६ ॥
स्वेदाभ्यङ्गनिरूहांश्च शोधनीयानुलोमिकान्।
विदध्याल्लङ्घयित्वा वा वृत्तिं कुर्य्याद्विरिक्तवत् ॥ १७ ॥
दुर्ब्बले क्रूरकोष्ठे च तीव्रदोषे तनुर्मृदुः।
शीतोऽल्पश्चावृतो दोषैर्वस्तिस्तद्विहतोऽनिलः ॥
गात्राण्यनुसरन् मार्गे ऊर्द्ध्वं मूर्द्ध्नं विधावति।
ग्रीवां मन्ये च संस्तभ्य शिरः कण्ठं भिनत्ति च ॥
वाधिर्य्यं कर्णनादञ्च पीनसं नेत्रविभ्रमम्।
कुर्य्यात् तु तैललवणेनोष्णेनैनं यथाविधि ॥
युञ्ज्यात् प्रधमनैर्धूमैर्नस्यैश्चास्य विरेचयेत्।
तीक्ष्णानुलोमिकेनाथ स्विन्नं भुक्तेऽनुवासयेत् ॥

स्निग्धस्विन्ने मृद्वल्प (कट्वम्ल)-भेषजो वस्तिरुत्क्लिश्य दोषमल्पं हरेत्। प्रवाहिकाञ्च जनयेत्। तथा वस्तिपाय्वोः श्वयथुं जङ्घोरुसदनं जनयेत्। स च जन्तुः पुमान् विबद्धमारुतः सन् अभीक्ष्णं संप्रवाहयेत् कुन्थनपूर्व्वकं पुनःपुनर्वर्च्चस्त्यक्तुं गच्छेत्। तत्र चिकित्सामाह—स्वेदाभ्यङ्गेत्यादि। तत्र प्रवाहिकायां शोधनीयानानुलोमिकान् निरूहान् विदध्यात्। अथवा लङ्घयित्वा विरिक्तवद् वृत्तिं कुर्य्यात् ॥१६।१७

गङ्गाधरः—अथ शिरोऽर्त्तिं व्यापदमाह—दुर्ब्बल इत्यादि। क्रूरकोष्ठे दुर्ब्बले पुरुषे तीव्रदोषे तनुर्मृदुः शीतोऽल्पनिरूहवस्तिदर्दोषैरावृतस्तदावृतवस्तिना च विहतोऽनिलश्च गात्राण्यनुसरन् ऊर्द्ध्वं मूर्द्ध मार्गे विधावति। ग्रीवां मन्ये च संस्तभ्य शिरः कण्ठं भिनत्ति, वाधिर्य्यादिकञ्च कुर्य्यादिति शिरोऽर्त्तिर्नाम निरूहवस्तिव्यापत्। तच्चिकित्सामाह—तैलेत्यादि। कोष्णेन तैललवणेनाक्तं तं नरं यथाविधि प्रधमनैर्धूमैरन्यैश्च नस्यैरस्य शिरो विरेचयेत्। अथ स्विन्नमिमं

प्रवाहिकां जनयति। शोधनीयानुलोमिकानित्यत्र शोधनीयान् त्रिवृतादिशोधनद्रव्ययुक्तान्, आनुलोमिकानित्यानुलोमनक्षीरेक्षुरसयुक्तान्। वृत्तिमिति पेयादिक्रमम् ॥ १६ । १७ ॥

चक्रपाणिः—दुर्ब्बल इत्यादिना शिरोऽर्त्तिमाह। तद्विहत इति निरूहवस्तिप्रकोपितः। ऊर्द्ध्वं मूर्द्धन्युपाहितमिति ऊर्द्ध्वमनुसरन् मूर्द्ध्नि विहन्यते। केचिदूर्द्ध्वं मूर्द्ध्नि विधावतीति पठन्ति। तेन

स्नेहस्वेदैरनापाद्य गुरुतीक्ष्णातिमात्रया ।
यस्य वस्तिः प्रयुज्येत नातिमात्रं प्रयुज्यते ॥
स्तब्धोदावृत्तकोष्ठस्य रुद्धः स्रोतःसु मारुतः ।
प्रपन्नोऽङ्गरुजं कुर्य्यात् तं तैललवणान्वितम् ॥
उष्णाम्बुप्रस्तरक्काथैः स्वेदैस्तमुपपादयेत् ।
सबिल्वतैललवणो निरूहस्तस्य शस्यते ॥
तैलावगाहस्विन्नस्य कारयेदनुवासनम् * ॥ १८ । १९ ॥

भुक्तेऽन्ने सति तीक्ष्णानुलोमिकेन तैलेनानुवासयेदिति। अथाङ्गार्त्ति निरूह-व्यापदमाह—स्नेहेत्यादि। पुरुषं स्नेहस्वेदैरनापाद्य स्नेहस्वेदाभ्यामापन्नं न कृत्वा गुरुतीक्ष्णद्रव्याणामतिमात्रया वस्तिर्यस्य प्रयुज्येत, अथवा नातिमात्रं प्रयुज्यते, तस्य स्तब्धोदावृत्तकोष्ठस्य स्रोतःसु रुद्धो मारुतः प्रपन्नः सन्नङ्गरुजं कुर्य्यात्। इत्यङ्गार्त्तिर्नाम निरूहव्यापत्। तत्र चिकित्सामाह—तमित्यादि। तमङ्गार्त्तिमन्तं तैललवणाभ्यक्तमुष्णाम्बुना स्वेदेनाऽथवा प्रस्तरस्वेदेनाथवा क्वाथेन स्वेदेन समुपाचरेत्। विल्वतैललवणान्वितो निरूहश्च तस्य प्रशस्यते। ईषदुष्ण-तैलद्रोण्यामवगाहेन स्विन्नस्य तस्यानुवासनं कारयेदिति ॥ १८ । १९ ॥

उपर्युपरि धावतीत्यर्थः। विरेचयेदिति वा शेषः। असुं विरेचयेदिति वा पाठः। तीक्ष्णानुलोमिके अन्ने अनुभुक्ते सति अनुवासयेदिति योज्यम्। किंवा तीक्ष्णानुलोमिकेनैवानुवासनं सुस्विन्नस्निग्ध-देहस्येत्यादिनाङ्गग्रहमाह। सोऽतिमात्रं प्रवर्त्तयेत् दोषानिति शेषः। ततस्तब्धोदावृत्तकोष्ठस्य स्रोतःसु रुद्धो मारुतः अङ्गरुजां करोति। भुक्तवतो यद्यपि अनुवासनं सर्वत्र भवति, तथापि भुक्तवत इति कृत्वेव भोजनानन्तरमेवानुवासनं दर्शयति। साध्यमित्यर्थः। स्नेहस्वेदैरनापाद्येति स्नेहस्वेदैः शरीरं नोपपाद्य ॥ १८ । १९ ॥

---

* अभ्यज्य विधिना सम्यक् स्निग्धं कायं ततः परम्। विरेचनैर्निरूहैश्च वस्तिभिश्चानुलोमकैः ॥
सुस्विन्नस्निग्धदेहस्य यस्य वस्तिर्विधीयते। अतितीक्ष्णो गुरुश्चैव सोऽतिमात्रं प्रवर्त्तयेत्।
धातुषु तस्य रूक्षेषु निरूढस्यातिमात्रशः। स्तब्धोदावृत्तकोष्ठस्य वायुः स प्रतिहन्यते ॥
विलोमनसमुद्भूतो रुजत्यङ्गानि देहिनः। गात्रवेष्टननिस्तोदभेद-स्फुरणजृम्भणैः ॥
तं तैललवणाभ्यक्तं सेचयेदुष्णवारिणा। एरण्डपत्रनिष्क्वाथैः प्रस्तरैश्चोपपादयेत् ॥
यवान् कुलत्थान् कोलानि पञ्चमूले तथोभये। जलाढकद्वये पक्त्वा पादशेषेण तेन च ॥
कुर्य्यात् सविल्वतैलोष्ण-लवणेनानुवासनम्। निरूहणं समाश्वस्तं द्रोण्यां तमवगाहयेत् ॥
ततो भुक्तवतस्तस्य कारयेच्चानुवासनम्। यष्टीमधुकतैलेन विल्वतैलेन वा भिषक् ॥ १८।१९
इति पाठान्तरम्।

मृदुकोष्ठेऽल्पदोषस्य रूक्षस्तीक्ष्णोऽतिमात्रया।
वस्तिर्दोषान् निहन्त्याशु जनयेत् परिकर्त्तिकाम्॥
त्रिकवङ्क्षणवस्तीनां तोदो नाभेरधो रुजम्।
विबन्धाल्पाल्पमुत्थानं वस्तेर्निर्लेखनं भवेत्॥ २०॥
स्वादुशीतौषधैस्तत्र पय इक्ष्वादिभिः शृतम्।
यष्ट्याह्वतिलकल्काभ्यां वास्तः स्यात् क्षीरभोजिनः॥
ससर्ज्जरसयष्ट्याह्व-जिङ्गिनीकर्दमाञ्जनम्।
विनीय दुग्धे वस्तिः स्यात् तिक्ताम्लमृदुभोजिनः॥ २१॥
पित्तरक्तेऽम्ल ऊष्णो वा तीक्ष्णो वा लवणोऽपि वा।
वस्तिर्गुदं विलिखति तीक्ष्णोऽतिविदहत्यपि॥
सविदग्धं स्रवत्यस्रं पित्तं चानेकवर्णवत्।
बहुधा ह्यतिवेगेन मोहं गच्छति वासकृत्॥ २२॥

अथ परिकर्त्तिकां निरूहव्यापदमाह—मृदुकोष्ठ इत्यादि। अल्पदोषस्य पुंसो मृदुकोष्ठे रूक्षस्तीक्ष्णो वस्तिरतिमात्रया दत्त आशु दोषान् निहन्ति, परिकर्त्तिकां गुदे कर्त्तनवत् पीड़ां जनयेत्। त्रिकादितोदनाभ्यधो रुजादिः स्यात्। वस्तेर्निर्लेखनं किञ्चिच्चर्म्मावदरणं निःशेषेण भवेत्॥ २०॥

गङ्गाधरः—तत्र चिकित्सामाह—स्वाद्वित्यादि। स्वादुशीतौषधद्रव्यरिक्ष्वादिभिः शृतं पयो हितं स्यात्। क्षीरभोजिनश्च यष्ट्याह्वतिलकल्काभ्यां युक्तो वस्तिः हितः स्यात्। ससर्ज्जेत्यादि। तस्मिन् दुग्धे सर्ज्जरसयष्टीमधु-सहितमञ्जिष्ठाकर्दमरसाञ्जनं कल्कीकृत्य दत्त्वा वस्तिः स्यात्। तिक्ताम्लमृदु-भोजिन इति तिक्तादिभोजी स्यादिति॥ २१॥

गङ्गाधरः—अथ परिस्रवं व्यापदमाह—पित्तेत्यादि। पित्तरक्तेऽधिके सति अम्लाद्यन्यतमो वस्तिर्दत्तो गुदं विलिखति ईषद् विदीर्णं करोति तत्र तीक्ष्णो वस्तिः

चक्रपाणिः—मृद्वित्यादिना परिकर्त्तिकामाह। रूक्षतीक्ष्णोऽतिमात्रवानिति रूक्षेण तीक्ष्णेनाति-मात्रेण वस्तिनाकर्षणात्। तिक्ताम्लेति वस्तिविशेषणम्॥ २०। २१॥

चक्रपाणिः—पित्तरक्तेत्यादिना परिस्रवमाह। तीक्ष्णोऽतिविदहत्यपि अतिविदग्धं करोति।

आर्द्रशाल्मलिवृन्तैश्च क्षुण्णैराजं शृतं पयः ।
सर्पिषा योजितं शीतं वस्तिं धीरः प्रयोजयेत् ॥
वटादिपल्लवेष्वेष कल्पः पञ्चतिलेषु च ।
सुवर्च्चलोपोदिकयोः कव्वुंदारे च शस्यते ॥
गुदे सेकाः प्रदेहाश्च शीताः स्युर्मधुराश्च ये ।
रक्तपित्तातिसारघ्नी क्रिया चात्र प्रशस्यते ॥ २३ ॥

तत्र श्लोकाः ।

इत्येता व्यापदः प्रोक्ता वस्तेः साकृतिभेषजाः ।
बुद्ध्वा कार्त्स्न्येन तान् वस्तीन् नियुञ्जन्नापराध्यति ॥
तीक्ष्णत्वं मूत्रमस्त्वादि-*-लवणक्षारसर्षपैः ।
प्राप्तकालं विधातव्यं क्षीराद्यैर्मार्द्दवं तथा ॥

पित्तं रक्तञ्च विदहत्यपि स गुदो विदग्धं पित्तमलञ्चानेकवर्णविशिष्टं बहुधा स्रवति । तस्यातिवेगेनासकृत् मोहं गच्छति । इति परिस्रवो व्यापत् ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—तत्र चिकित्सामाह—आर्द्रेत्यादि । आर्द्रैः शाल्मलिवृन्तैः क्षुण्णैः कुट्टितैः कल्कैरष्टांशिकैश्चतुर्गुणजले शृतं सर्पिषा युक्तं वस्तिं प्रयोजयेत् । वटादिपल्लवेष्वेष एव वस्तेः कल्पः । तथा पञ्चविधतिलेषु चैष एव वस्तेः कल्पः । पञ्चविधं तिलं कृष्णादिभेदात् । यथालाभं कल्कीकृत्याजं पयः पक्त्वा वस्तिः कल्प्यः स्यादिति । सुवर्च्चला सूर्य्यभक्ता उपोदिका पोदिना तयोः कल्केनाजं पयः पक्त्वा घृतयुक्तं वस्तिं कल्पयेत् । तथा कव्वुदारे रक्तकाञ्चनत्वचि कल्के छागं पयः पक्त्वा घृतयुक्तं वस्तिं कल्पयेत्, स च वस्तिः शस्यते । गुद इत्यादि । ये मधुराः शीताश्च सेकाः प्रदेहाश्च स्युर्या च रक्तपित्तातिसारघ्नी क्रिया सा चात्र प्रशस्यते इति ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोका इत्यादि । इत्येता इत्यादि । तीक्ष्णत्वमित्यादि । प्राप्तकालं वस्तेस्तीक्ष्णत्वविधानकाले प्राप्ते मूत्रादिभि-

आर्द्रशाल्मलीवृन्तोक्तक्षीरसंस्कारकल्पः । सुवर्च्चलमिति सुनिषण्णकमाहुः । कव्वुदारः काञ्चनारकः । इत्येता इत्यादिसंग्रहः । यस्मादेता व्यापदो वस्तिदुष्प्रयोगजन्या भवन्ति, तस्मात् कार्त्स्न्येन वस्तीन्

---

* पील्वादीति चक्रधृतः पाठः ।

आपादतलमूर्द्धस्थान् दोषान् पक्काशयस्थितान्।
वीर्य्येण वस्तिरादत्ते खस्थोऽर्को भूरसानिव॥
यद्वत् कुसुम्भसंमिश्रात् तोयाद्रागं हरेत् पटः।
तद्वत् द्रवीकृतात् कायात् निरूहो निर्हरेन्मलान्॥ २४॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने
वस्तिव्यापत्सिद्धिर्नाम सप्तमोऽध्यायः॥ ७॥

स्तीक्ष्णत्वं विधातव्यं वस्तेर्मार्द्दवविधानकाले प्राप्ते क्षीराद्यैर्मार्द्दवं विधातव्यमिति। वस्तेः प्रभावमाह—आपादेत्यादि। पादतलमारभ्य मूर्द्धदेशस्थान् दोषान् विशेषेण पक्काशयस्थितान् दोषान् वस्तिर्वीर्य्येणादत्ते यथा खस्थोऽर्को भूरसानादत्ते। एवं यद्वदित्यादि। यथा कुसुम्भसंमिश्रात् तोयाद् रागं पटो हरेत्, तथा निरूहो द्रवीकृतात् कायान्मलान् निर्हरेदिति॥ २४॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते तस्मिन्
दृढबलेन तु। प्रतिसंस्कृत एवात्र वस्तिव्यापत्सिद्ध्याह्वये। अध्याये
सप्तमे वैद्य-गङ्गाधरकृते पुनः। जल्पकल्पतरौ स्कन्धे सिद्धि-
स्थानेऽष्टमे किल। वस्तिव्यापत्सिद्धिजल्पाऽऽह्वया
शाखा तु सप्तमी॥ ७॥

बुद्धा नियुञ्जन् नापराध्यति वस्तिव्यापदं नासादयतीत्यर्थः। सम्प्रति वस्तीनां मृदुत्वं तीक्ष्णत्वञ्च तत्र तत्र विहितम्; तद्विज्ञानार्थं मार्द्दवतीक्ष्णत्वकारकद्रव्यगणमाह। पीलु औत्तरापथिकं फलम्। पीलुस्थाने केचिद् बिल्वं पठन्ति। प्राप्तकालमिति उक्तावस्थं कार्य्यमाह। पक्काशये स्थित इति पक्काशयगत एव, आदत्त वीर्य्येणेति शक्त्या स्वभावसम्भवया, एवम्भूतं वीर्य्यं वस्तावेव। तेन पाचनादिप्रयोगाणां न वस्तिवत् तदहरेव सकलदेहगतदोषनिर्जेतृत्वं भवति। खस्थ इति आकाशगतः। सुश्रुतेऽप्युक्तम्—'वीर्य्येण वस्तिरादत्ते दोषान् आ पादमस्तकात्। पक्काशयस्थोऽम्बरगो भूमेरर्को रसानिव॥' इति। वस्तेः शरीरे मलप्रसादसहितेऽपि यथा मलांशमात्रहारकत्वं भवति, तद् दृष्टान्तेन दर्शयन्नाह—यद्वदित्यादि। द्रवीकृतादिति स्नेहस्वेदार्द्रीकृतात्। मलानिति दोषान् पुरीषञ्च॥२३।२४॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां वस्तिव्यापत्सिद्धिव्याख्या-
नाम सप्तमोऽध्यायः॥ ७॥

अष्टमोऽध्यायः ।

अथातः प्रसृतयोगीयां सिद्धिं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

अथेमान् सुकुमाराणां निरूहान् स्नेहनान् मृदून् ।
कर्म्मणां विप्लुतानाञ्च वक्ष्यामि प्रसृतैः पृथक् ॥ २ ॥
क्षीराद् द्वौ प्रसृतौ कार्य्यौ मधुतैलघृतात् त्रयः ।
खजेन मथितो वस्तिर्वातघ्नो बलवर्णकृत् ॥ ३ ॥
एकैकः प्रसृतस्तैल-प्रसन्नाक्षौद्रसर्पिषाम् ।
विल्वादिमूलक्वाथाद् द्वौ कौलत्थात् द्वौ स वातनुत् ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायोद्देशक्रमात् प्रसृतयोगीयसिद्धिमाह—अथात इत्यादि । प्रसृतयोगमधिकृत्य कृता सिद्धिरिति प्रसृतयोगीया सिद्धिः । शेषं पूर्ववत् ॥१॥

गङ्गाधरः—अथेमानित्यादि । प्रसृतः पलद्वयोन्मितः ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—क्षीरादित्यादि । क्षीरस्य द्वौ प्रसृतौ कुडवमितम् । मधुतैलादीनां प्रत्येकमेकप्रसृत इति त्रयाणां प्रसृतास्त्रयः । इति पाञ्चप्रसृतिको वस्तिः ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—एकैक इत्यादि । तैलस्यैकः प्रसृतः प्रसन्नाया एकः क्षौद्रस्यैकः सर्पिष एक इति चत्वारः । विल्वादिपञ्चमूलक्वाथस्य द्वौ प्रसृतौ, कौलत्थक्वाथस्य द्वौ प्रसृतावित्यष्टप्रसृतिको वस्तिः । खजेन मथितः कार्य्यः ॥ ४ ॥

चक्रपाणिः—सम्प्रति वस्तिव्यापत्प्रशमकस्याभिधायकतयैव प्रासृतयोगीया सिद्धिरुच्यते । प्रासृतोपलक्षिता योगाः, तानधिकृता सिद्धिः, तेन प्रासृताश्रता अप्यत्र योगा वक्तव्या एव । इमानित्यग्रे वक्ष्यमाणान् । तेन अध्यायेषु वक्तव्यानामवश्यं प्रासृतोपलक्षितविधानम् । सुकुमाराणामिति तन्वादिगुणसम्बद्धं भवति ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—प्रसृतं पलद्वयम् । मधुतैलघृतात् त्रय इति शिक्षितात् । अत्र यथोक्तैरेव द्रव्यैः परिशिष्टैः । तेन चेतरप्रस्तिन्यायेनानुक्तकल्कादिकल्पना । यत्र सामान्यतया प्रासृतद्रव्यविभागेन वस्त्यभिधानम्, तत्र सामान्यवस्तिद्रव्यमानावकाशः । यत्र त्वेकदेशकथनम्, तत्र निरूहयोरि-

पञ्चमूलरसात् पञ्च द्वौ तैलात् क्षौद्रसर्पिषोः ।
एकैकः प्रसृतो वस्तिः स्नेहनीयोऽनिलापहः ॥ ५ ॥
सैन्धवार्द्धाक्ष एकैकः क्षौद्रतैलपयोघृतात् ।
प्रसृतौ हबुषात् क्षौद्रान्निरूहः शुक्रकृत् परः ॥ ६ ॥
पटोलनिम्बभूनिम्ब-रास्नासप्तच्छदाम्भसः ।
चत्वारः प्रसृता एको घृतात् सर्षपकल्कितः ।
निरूहः पञ्चतिक्तोऽयं महाभिष्यन्दकुष्ठनुत् ॥ ७ ॥
विडङ्गत्रिफलाशिग्रु -फलमुस्ताखुपर्णिका ।
कषायाः पञ्चप्रसृतास्तैलादेको विमथ्य तान् ।
विडङ्गपिप्पलीकल्को निरूहः क्रिमिनाशनः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—पञ्चेत्यादि । वृहत्पञ्चमूलस्य क्वाथात् पञ्चप्रसृतास्तैलाद् द्वौ प्रसृतौ क्षौद्रस्यैकः सर्पिष एक इति नवप्रसृतिको वस्तिः खजेन मथितः कार्य्यः ॥ ५ ॥

गङ्गाधरः—सैन्धवेत्यादि । सैन्धवस्यार्द्धाक्ष एकतोलकम् । क्षौद्रस्यैकः प्रसृतः तैलस्यैकः पयस एको घृतस्यैकः । हबुषां क्षुद्रां कण्टकारीं क्वाथयित्वा तद्धबुषात् क्षौद्रात् क्वाथाद् द्वौ द्वौ प्रसृतौ, खजेन मथितो निरूहो वस्तिरिति षट् प्रसृतिकः ॥ ६ ॥

गङ्गाधरः—पटोलेत्यादि । पटोलादीनां पञ्चानां मिलितानां क्वाथाश्चत्वारः प्रसृताः । एको घृतात् प्रसृत इति सर्षपकल्केनानुरूपेण युक्तः खजेन मथितो निरूहः पञ्चतिक्त इतिसंज्ञः ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—विडङ्गेत्यादि । विडङ्गादीनि पञ्च प्रत्येक नीत्वाष्टगुणे जले पक्त्वा चतुर्थांशशेषाः पञ्च कषायाः पञ्च प्रसृतास्तत्र त्रिफलाया एकः कषायः तैलादेकः

तथोक्तद्रव्यप्रमाणाधिकारः । सैन्धवमवेत्यादिस्वल्पस्य एव । बिल्वादिमूलं दशमूलम् । स [illegible] स वस्तिर्वातं हन्तीति ॥ ३—५ ॥

चक्रपाणिः—हबुषाद्यं । पटोलेत्याद्यम्भसः क्वाथात् । सर्षपकल्कित इत्यत्र यद्यपि [illegible] [illegible] तथापि प्रायप्रसृते निरूहे द्विपलकल्क विहितत्वात् [illegible] पञ्चप्रसृते तदनुमानात् [illegible] कल्कं भवति । [illegible] । विडङ्गेत्यादौ कल्कं [illegible] ।

पयस्येक्षुस्थिरारास्ना-विदारीक्षौद्रसर्पिषाम्।
एकैकप्रसृतो वस्तिः कृष्णाकल्को वृषत्वकृत् ॥ ९ ॥
चत्वारस्तैलगोमूत्र-दधिमण्डाम्लकाञ्जिकात्।
प्रसृताः सर्षपैः पिष्टैर्विट्सङ्गानाहभेदनः ॥ १० ॥
श्वदंष्ट्राश्मभिदेरण्ड-रसात् तैलात् सुरासवात्।
प्रसृताः पञ्च यष्ट्याह्वात् कौन्ती मागधिका सिता ॥
कल्को वस्तिस्तु सानाहे मूत्रकृच्छ्रे परो मतः।
एते सलवणाः कोष्णा निरूहाः प्रसृता नव ॥ ११ ॥

प्रसृतस्तान् खजेन विमथ्यानुरूपेण विडङ्गपिप्पलीकल्कयुतः स निरूहो वस्तिः षट्प्रसृतिकः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—पयस्येत्यादि। पयस्या क्षीरकाकोली। क्षीरकाकोलीक्वाथ एकप्रसृत इक्षुरस एकप्रसृतः शालपर्णीक्वाथ एकप्रसृतो रास्नाक्वाथ एकप्रसृतः भूमिकुष्माण्डरस एकप्रसृतः क्षौद्रस्यैकः प्रसृतः सर्पिष एकप्रसृत इति सप्त प्रसृताः, एकीकृतः कृष्णाकल्कयुतः खजेन मथितो वस्तिः सप्तप्रसृतिकः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—चत्वार इत्यादि। तैलादीनामेकैकस्यैकैकप्रसृत इति चतुर्णां चत्वारः प्रसृताः सर्षपैः पिष्टैरनुरूपैर्युक्तो मथितो वस्तिश्चतुःप्रसृतिकः ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—श्वदंष्ट्रेत्यादि। श्वदंष्ट्रादीनां त्रयाणां मिलितानां क्वाथादेकः प्रसृतस्तैलादेकः सुराया एक आसवादेको यष्ट्याह्वादेक इति पञ्च प्रसृताः, अनुरूपैस्तत्र कौन्त्यादीनां कल्क इति सर्व्वं खजेन मथित्वा वस्तिः। अत्रानुक्तयौगिकद्रव्यमाह—एत इत्यादि। एते नव प्रसृतयोगाः सलवणा अनुक्तसैन्धवलवणयुक्ताः कोष्णा निरूहा उक्ताः ॥ ११ ॥

आखुपर्णी दन्ती। पयस्येत्यादौ यद्यपि पयस्यादीनां क्वाथो न श्रूयते, तथापि अवान्तरेणैकैकप्रसृतविधानात् प्रत्येकं पयस्यादिक्वाथस्य प्रसृतमानत्वम्। वृषत्वकृदिति शुक्रवृद्धिकृत्। श्वदंष्ट्रेत्यत्र श्वदंष्ट्रादिद्रव्यत्रयक्वाथस्य प्रसृतमानत्वम्, एवं तैलसुरासवाभ्यां सह पञ्च प्रसृताः पूरणीयाः। सुराकृत आसवः सुरासवः ॥ ९—११ ॥

मृदुवस्तिजड़ीभूते तीक्ष्णोऽन्यो वस्तिरिष्यते।
तीक्ष्णैर्विकर्षिते स्वादु प्रत्यास्थापनमिष्यते ॥ १२ ॥
वातोपसृष्टस्योष्णैः स्युर्गदा दाहादयो यदि।
द्राक्षादिना * त्रिवृत्कल्कं संपिबेद्ध दोषशोधनम् ॥
तच्च पित्तशकृद्वातान् हत्वा दोषादिकान् जयेत्।
शुद्धश्चापि पिबेच्छीतां यवागूं शर्करायुताम् ॥ १३ ॥
अथवातिविरिक्तस्य क्षीणविट्कस्य दापयेत्।
माषयूषेण कुल्माषात् पानं दध्यथवा सुराम् ॥ १४ ॥
सामञ्चेदाशयं शूलैरुपवेशैररोचकैः।
सघनातिविषाः कुष्ठ-नतदारुवचाः पिबेत् ॥

गङ्गाधरः—मृद्वित्यादि। मृदुवस्तिजड़ीभूते जनेऽन्यस्तीक्ष्णो वस्तिरिष्यते। तीक्ष्णवस्तिभिर्विकर्षिते जने स्वादु प्रत्यास्थापनं प्रतिनिरूहवस्तिरिष्यते ॥१२॥

गङ्गाधरः—वातेत्यादि। वातोपसृष्टस्य नरस्य खलूष्णैर्द्रव्यैर्निरूहे यदि दाहादयो रोगाः स्युस्तदा द्राक्षादिना षड्विरेचनशताश्रितीयोक्तेन द्राक्षाकाश्मर्य्येत्यादिना दशकेन विरेचनोपगेन कथितेन त्रिवृत्कल्कं मात्रया तद्वत् स पिबेत्। तच्च पानं पित्तादिकान् दोषादिकान् हत्वा जयेदिति। शुद्धश्च तेन सन् शर्करायुतां शीतां यवागूं पिबेत् ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—अथवाऽतिविरिक्तस्य क्षीणविट्कस्य माषयूषेण यवागूं दापयेत्। कुल्माषात् काञ्जिकात् पानं दापयेदथवा दधि अथवा सुरां पानं दापयेत् ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—साममित्यादि। तथातिविरिक्तस्याशयमुपवेशैः पुरीषत्यागे शूलैः

चक्रपाणिः—एतदुक्तवस्तिप्रयोगेऽनभिमते कर्त्तव्यमाह—मृद्वित्यादि। स्वादु प्रत्यास्थापनमिष्यत इत्यत्र स्वादु द्राक्षादिकृतम्। केचित् तदहरेव प्रत्यास्थापनमिच्छन्ति। आस्थापनं लक्ष्यीकृत्य दीयत इति प्रत्यास्थापनम् ॥ १२ ॥

चक्रपाणिः—वातोपसृष्टस्येत्यादौ उष्णैरिति वस्तिविशेषणम्। दाहादयो दाहमोहतृष्णादयो वातपित्तजन्याः। द्राक्षाम्बुना त्रिवृत्पानस्य दाहादिकारके पित्ते वाते च हितत्वं दर्शयन्नाह—तच्चेत्यादि। कुल्माष इति अर्द्धस्विन्नयवादिमयो भक्ष्यः। 'घुघुनी' इति ख्यातम् ॥ १३। १४ ॥

चक्रपाणिः—वस्तिमिथ्याप्रयोगादीरितानामतीसारभेदानां चिकित्सितमाह—सामञ्चेदित्यादि।

---

* द्राक्षाम्बुना इति वा पाठः।

शकृद्वातमसृक् पित्तं कफं वा योऽतिसार्य्यते ।
पक्वस्तत्र स्ववर्गीयैर्वस्तिः श्रेष्ठं भिषग्जितम् ॥ १५ । १६ ॥
षण्णामेषां द्विसंसर्गात् त्रिंशद्भेदा भवन्ति ते ।
केवलैः सह चेत् त्रिंशद् विद्यात् सोपद्रवा अपि * ॥
शूलप्रवाहिकाध्मान-परिकर्त्त्यरुचिज्वरान् ।
सतृष्णादाहमूर्च्छान्तांश्चैषां विद्यादुपद्रवान् ॥ १७ ॥

साम तथारोचकैर्जानीयात्, तदा कुष्ठादिकाः सघनातिविषाः पिष्ट्वा जलेन पिबेत् । शकृदित्यादि । शकृद्वातमसृक् पित्तमिति शकृदादिकं योऽतिसार्य्यते तत्र स्ववर्गीयैः शकृदाद्यतिसारेऽत्रैव वक्ष्यमाणैः पक्वो वस्तिः श्रेष्ठं भिषग्जितम् ॥ १५ । १६ ॥

गङ्गाधरः—अत्र सूत्रयते । षण्णामित्यादि । एषामामशकृद्वातासृक्पित्तकफानां षण्णां त्रिंशद् भेदा भवन्ति । ते षडामादयः केवलैस्तैः षड्भिः सह सोपद्रवा अपि द्विसंसर्गाच्चेद् गण्यन्ते तदा त्रिंशद् विद्यात् । तद् यथा । केवलाः षट्, द्विसंसर्गात् पञ्चदश । आमशकृत् । आमवातः । आमासृक् । आमपित्तम् । आमकफ इति पञ्च । शकृद्वातः । शकृदसृक् । शकृत्पित्तम् । शकृत्कफ इति चत्वारः । वातासृक् । वातपित्तम् । वातकफ इति त्रयः । असृक्पित्तमसृक्कफ इति द्वौ । पित्तकफ इत्येकः । इति पञ्चदश सह केवलैः षड्भिरेकविंशतिः । नव चोपद्रवा भवन्ति ततस्त्रिंशद् भेदाः स्युः । तानुपद्रवानाह—शूलेत्यादि । शूलादीन् नवषामुपद्रवान् विद्यात् ॥ १७ ॥

ह्रासं यथा स्यात् तथोपविशेदिति । शकृद्वातादिव्यतिरिक्तामभासोपवेशरूपोऽयमतीसारः केवलामशकृद्वातरक्तपित्तकफजन्यानामिह षण्णामतीसाराणां वक्तव्यानां प्रथम उक्तो भवति । कुणपमिति शवगन्धम् । शूलैर्युक्त इति शेषः । घनं मुस्तकम् ॥ १५ ॥

चक्रपाणिः—केवलशकृदादिजन्यांश्चातिसारानाह—शकृद्वातमित्यादि । पक्वमिति निरामम् । आमशब्देनेहाग्निदौर्ब्बल्यादविपक्वाहाररसेन कोष्ठोपलेपक आमो गृह्यते । यदुक्तमन्यत्र—“आमाशयस्थः कायाग्नेर्दौर्ब्बल्यादविपाचितः । आद्य आहारधातुर्यः स रस आमसंज्ञितः ॥” इति । स्ववर्गीयैरिति पुरीषसंग्रहणवातशोणितास्थापनपित्तकफहरभेषजवर्गैः, किंवा अस्रोक्तैर्वातघ्नैरित्यादिभिः प्रत्येकं शकृदादिवक्ष्यमाणभेषजैः ॥ १६ ॥

चक्रपाणिः—अतीसारभेदानाह—षण्णामित्यादि । एषामिति एतदभिहितानाम् । अन्ये तु

---

* सोपद्रवानपि इति पाठो बहुषु ग्रन्थेषु दृश्यते ।

तत्रामेऽन्तरपानं स्याद् व्योषाम्ललवणैर्युतम्।
पाचनं शस्यते वस्तिरामे तु प्रतिषिध्यते ॥ १८ ॥
वातघ्नग्राहिवर्गीयैर्वस्तिः शकृति शस्यते।
स्वाद्वम्ललवणैः शस्तः स्नेहवस्तिः समीरणे ॥
रक्ते रक्तेन पित्ते तु कषायस्वादुतिक्तकैः।
सार्य्यमाणे कफे वस्तिः कषायकटुतिक्तकैः ॥ १९ । २० ॥
शकृता वायुना चामे तेन वर्च्चस्यथानले *।
संसृष्टेऽन्तरपानं स्याद् व्योषाम्ललवणैर्युतम् ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—स्ववर्गीयैः पक्वैः सिद्धो वस्तिरिति यदुक्तं तान् स्ववर्गानाह—तत्राम इत्यादि। प्रथमं केवलानामामशकृदादीनां भेषजमाह। तत्रातिविरिक्तस्य सामे खल्वाशये व्योषादिभिर्युतं पाचनमन्तरपानं स्यात्। सर्व्वत्र वस्तिः शस्यते, आमे तु प्रतिषिध्यते। तस्माच्छकृदादिपक्वातिसारे स्ववर्गीयैः पक्वो वस्तिर्भिषग्जितं श्रेष्ठमिति प्रागुक्तम् ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—वातघ्नेत्यादि पक्वे शकृति वातघ्नबृहत्पञ्चमूलैर्ग्राहिवर्गीयैः षड्विरेचनशताश्रितीयोक्तैः पुरीषसंग्रहणीयैः कथितैर्वस्तिः शस्यते। स्वाद्वित्यादि। स्वाद्वम्ललवणैः स्नेहवस्तिः समीरणे शस्तः। रक्तेऽतिसारे रक्तेन वस्तिः शस्तः। पित्तेऽतिसार्य्यमाणे कषायस्वादुतिक्तकैर्वस्तिः शस्तः। कफेऽतिसार्य्यमाणे कषायकटुतिक्तकैर्वस्तिः शस्तः ॥ १९ । २० ॥

गङ्गाधरः—द्विसंसर्गं त्वाह—शकृतेत्यादि। शकृता संसृष्टे सहयुक्त आमे वस्तिविभ्रंशजाः षट्संख्या भवन्तीति वदन्ति, पूर्व्वव्याख्यानमेव साधु। उपद्रवानेषामाह—शूलेत्यादि। यथोक्तातीसारेषु चिकित्सामाह—तत्राम इत्यादि। अन्तरपानं पाचनमाहुः। पाचनमित्यनेनेह पूर्व्वं 'सघनातिविषा.' इत्याद्युक्तं गृह्यते। व्योषाम्ललवणैर्युतमिति व्योषाम्ललवणयोगेन कृतम्। वातघ्नैरित्यादौ वातघ्नं दशमूलम्। संग्राहिवर्गश्च षड्विरेचनाश्रितीयोक्त एव। अत्र जतूकर्णः—व्योषाम्ललवणकृताभिः शोफघ्नसंग्राहिभिर्वस्तिरित्याह। शोफघ्नञ्च दशमूलमेव। स्वाद्वम्ललवणैः शस्तः स्नेहवस्तिरिति स्वाद्वम्ललवणद्रव्यसाधितस्नेहकृतमनुवासनमित्यर्थः। समीरण इति केवलवातातीसारे। रक्ते रक्तेनेति रक्तेऽतीसार्य्यमाणे रक्तेन वस्तिर्देयः। पित्ते त्विति पित्तेऽतीसार्य्यमाणे कषायादिकृता वस्तिरेव ॥ १७—२० ॥

चक्रपाणिः—संसर्गे चिकित्सामाह—शकृतेत्यादि। शकृताऽप्रधाने तु संसृष्टे तथा वायुना

---

* वर्च्चस्यथानिले इति पाठान्तरम्।

पित्तेनामेऽसृजा वापि तयोरामेन वा पुनः * ।
संसृष्टयोर्भवेत् पानं सव्योषकटुतिक्तकम् ॥
तथामे कफसंसृष्टे कषायव्योषतिक्तकम् ।
आमे तनुकफे व्योष-कषायलवणैर्युतम् ॥ २२ ॥
वातेन विषि पित्ते वा † विट्पित्तास्रैस्तथानिले ।
स्यात् कषायाम्लमधुरः संसृष्टे वस्तिरुत्तमः ॥ २३ ॥
शकृच्छोणितयोः पित्त-शकृतो रक्तपित्तयोः ।
वस्तिरन्योऽन्यसंसर्गे कषायस्वादुतिक्तकः ॥ २४ ॥

तेन वायुना च युक्त आमे तेन वायुना युक्ते वर्च्चसि अथ वायुना युक्तेऽनले पित्तेऽन्तरपानं वस्तिक्रियादिकरणे मध्ये पिपासायां पानं व्योषादियुतं जलम् ॥ २१ ॥

गङ्गाधरः—पित्तेनेत्यादि । पित्तेन संसृष्टे आमे तथाऽसृजा संसृष्ट आमे तयोः पित्तासृजोः (विषा पुरीषेण वायुना च) संसृष्टयोः आमेन रसेन सव्योषकटुतिक्तकशृतं जलं पानं भवेत् । तथेत्यादि । तथा कफसंसृष्ट आमे कषायव्योषतिक्तकशृतं जलं पानं भवेत् । तनुकफे तामे व्योषकषायलवणैर्युतं जलं पानं भवेत् । वातेन संसृष्टे विषि पुरीषे पित्ते वा(अस्रे वा) वा तेन संसृष्टे अनुबद्धे, विट्पित्तास्रै विषा पुरीषेण संसृष्टे तथा पित्तेन संसृष्टे तथाऽस्रेण संसृष्टेऽनुबद्धेऽनले कषायो अम्लमधुरो वस्तिरुत्तमः स्यात् ॥ २२ । २३ ॥

गङ्गाधरः—शकृदित्यादि । शकृच्छोणितयोः पित्तशकृतोः संसृष्टयोः रक्तपित्तयोः संसृष्टयोरन्योऽन्यसंसर्गे कषायस्वादुतिक्तको वस्तिरुत्तमः ॥ २४ ॥

वाऽऽमे संसृष्टे । तेनेत्यामेनाऽप्रधानेन वर्च्चसि अनिलेन पृथक् संसृष्टे, अस तेनेति पूर्व्ववद् व्याख्येयम् । अत्र संसृष्टेषु तृतीयानिर्दिष्टमल्पमानतयाऽप्रधानम् । सप्तमीनिर्दिष्टं बहुमानत्वात् प्रधानं ज्ञेयम् । तयोरिति पित्तासृजोः संसृष्टयोरित्येकमानेन युक्तयोः । कफे व्योषलवणकषायैर्युतमित्यत्र यावत् 'अन्तरपानम्' इत्यनुवर्त्तते ॥ २१ । २२ ॥

चक्रपाणिः—वातेन विशीत्यादौ मधुराम्लकषायो वस्तिरिति कषायादिद्रव्ये कृतो वस्तिर्देय इत्यर्थः । शकृच्छोणितयोरित्यादौ अन्योऽन्यसंसर्गे सति शकृता शोणिते शोणितेन शकृति संसृष्टे ।

* विषानिलेन वा इत्यन्यः पाठः । † पित्तेऽस्रे इति क्वचित् पाठः ।

कफेन विषि पित्ते वा कफे विट्पित्तशोणितैः।
व्योषतिक्तकषायैः स्यात् संसृष्टे वस्तिरुत्तमः॥ २५॥
स्याद्‌ वस्तिर्व्योषतिक्ताम्लैः संसृष्टे वायुना कफे।
मधुरव्योषतिक्तैस्तु रक्ते कफविमिश्रिते॥ २६॥
मारुते कफसंसृष्टे व्योषाम्ललवणो भवेत्।
वस्तिर्वातेन रक्ते तु कार्य्यः स्वाद्वम्लतिक्तकः॥ २७॥
त्रिचतुःपञ्चसंसर्गानेवमेव विकल्पयेत्।
युक्तिः सैषातिसारोक्ता सर्व्वरोगेष्वपि स्मृता॥ २८॥

गङ्गाधरः—कफेनेत्यादि। कफेन संसृष्टे विषि पुरीषे पित्ते वा (असृे वा) तथा विट्पित्तशोणितैः संसृष्टे कफे व्योषादिकृतो वस्तिरुत्तमः॥ २५॥

गङ्गाधरः—स्यादित्यादि। वायुना संसृष्टे कफे व्योषतिक्ताम्लकृतो वस्तिरुत्तमः स्यात्। कफयुक्ते रक्ते मधुरादिवस्तिः॥ २६॥

गङ्गाधरः—मारुत इत्यादि। कफयुक्ते मारुते व्योषाम्लकृतकाथो लवणयुक्तो वस्तिर्भवेत्। वातेन संसृष्टे रक्ते स्वाद्वम्लतिक्तकृतकाथो वस्तिः कार्य्यः॥ २७॥

गङ्गाधरः—द्विसंसर्गमुक्त्वा शेषसंसर्गानाह—त्रीत्यादि। आमादीनां षण्णां त्रिसंसर्गे चतुःसंसर्गे पञ्चसंसर्गे षट्संसर्गे चैवमेतत्प्रकारं प्रकल्पयेत्। तद् यथा। त्रिका दश। चतुष्काः षट्। पञ्चकास्त्रयः। षट्क एक इति विंशतिः। तद् यथा—आमविड्वातजः। आमविडसृग्जः। आमविट्पित्तजः। आमविट्कफजः। विड्वातासृग्जः। विड्वातपित्तजः। विड्वातकफजः। वातासृक्पित्तजः। वातासृक्कफजः। असृक्पित्तकफजः। इति त्रिका दश। आमविड्वातासृग्जः। आमविड्वातपित्तजः। आमविड्वातकफजः। विड्वातासृक्पित्तजः। विड्वातासृक्कफजः। वातासृक्पित्तकफजः। इति चतुष्काः

एवं पित्तशकृतोः रक्तपित्तयोश्च द्विविधः संसर्गो व्याख्येयः। विट्पित्तशोणितैरिति प्रत्येकं विडादिभिः कफ संसृष्टे। कफविमूर्च्छित इति कफेनाऽप्रधानेन संसृष्ट इत्यर्थः॥ २५—२७॥

चक्रपाणिः—अनुक्तसंसर्गचिकित्सां सूचयन्नाह—त्रिचतुरित्यादि—त्रिचतुःपञ्चसंसर्गानिति आमादीनां त्रिचतुःपञ्चसंसर्गरूपान् संसर्गान्। एवमेव विकल्पयेदिति प्रधानादिमेलकेन विकल्पयेत्, तथा भेषजमपि तेषां यथोक्तभेषजानुसारेण कल्पयेदित्यर्थः। एते च भेदा लिख्यमाना

युगपत् षड्रसं सर्व्व-संसर्गे पाचनं * भवेत् ।
निरामाणान्तु पञ्चानां वस्तिः षाड्रसिको मतः ॥ २९ ॥
उडुम्बरशलाटूनि जम्ब्वाम्रोडुम्बरत्वचः ।
शङ्खं सर्ज्जरसं लाक्षां कर्द्दमञ्च पलांशिकम् ॥
पिष्ट्वा तैः सर्पिषः प्रस्थं क्षीरद्विगुणितं पचेत् ।
अतिसारेषु सर्व्वेषु पेयमेतद् यथाबलम् ॥ ३० ॥

षट्। आमविड्वातासृक्पित्तजः। आमविड्वातासृक् कफजः। विड्वातासृक् पित्तकफजः। इति पञ्चकास्त्रयः। आमविडवातासृक्पित्तकफज इति षटक एक इति विंशतिः। अत्र चिकित्सामाह—युक्तिरित्यादि। आमादीनां त्रिचतुःपञ्चषट्संसर्गजेषु सर्व्वेषु रोगेषु अतिसारोक्ता क्रिया स्मृता, सा खल्वेषा युक्तिः सर्व्वरोगेष्वपि ॥ २८ ॥

गङ्गाधरः—तत्र सर्व्वसंसर्गे युगपदेकीकृतं षड्रसद्रव्यं पाचनं (पारणं भक्षणं) भवेदिति। अथ निरामाणां चिकित्सामाह—निरामाणामित्यादि। आमवर्ज्जानां पञ्चानां शकृद्वातासृक्पित्तकफानामतिसरणे षाड्रसिको वस्तिः स्मृतः ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—उडुम्बरेत्यादि। उडुम्बरस्यामफलानि जम्ब्वादीनां त्वचः लाक्षाञ्च त्वच सर्व्वं प्रत्येकं पलांशं पिष्ट्वा सर्पिषः प्रस्थं द्विगुणक्षीरे द्विगुणजले पचेत्। यथाबलं पेयम् ॥ ३० ॥

अतिबहुप्रभेदतया ऽत्यन्तगौरवमापदयन्ति, स्वयञ्च बुद्धिमता सुकरविभागा एवेति न लिख्यन्ते। एवमादिसंसर्गकृतरोगभेदमन्यत्रापि बुद्ध्या कर्त्तव्यतयातिदिशन्नाह—सर्व्वरोगेष्वपि स्मृतेति। इयं व्यवस्था सर्व्वरोगेष्वेव यथासम्भवाचार्य्यानुमतेत्यर्थः। तत्र ग्रहणीगदे यत्र सम्भवन्ति, तत्रैवं संसर्गाः प्रकल्प्यन्ते। यत्र यत्र च त्रयो दोषाः सम्भवन्ति, शोणितेन वा समं चत्वारः, तत्र तत्रैवं संसर्गाः प्रकल्प्यन्ते, तेषामेव परस्परसंसर्गो भेषजविभागार्थं कल्पनीयः ॥ २८ ॥

चक्रपाणिः—आमादिषट्कसमुदायरूपसंसर्गे कार्य्यमाह—युगपदित्यादि। युगपदिति एकदैव मिलितानां षण्णामिति यावत्। षड्रसमिति मिलितषड्रसरूसंस्कृतम्। निरामाणामिति आमवर्ज्जितानां शकृदादीनां पञ्चानाम्। षाड्रसिक इति षड्रसमेलकेन कृतः ॥ २९ ॥

---

* पारणमिति क्वचित् पाठः ।

कच्छुराधातकीविल्व-समङ्गारक्तशालिभिः ।
मसूराश्वत्थशुङ्गैश्च यवागूः स्याज्जले शृतैः ॥ ३१ ॥
बालोडुम्बरकट्वङ्ग-समङ्गाम्रत्तपल्लवैः ।
मसूरधातकीपुष्प-बलाभिश्च तथा भवेत् ॥ ३२ ॥
स्थिरादीनां वटादीनामिक्ष्वादीनामथापि वा ।
क्काथेषु चामृतादीनां नवारिष्टाः पृथक् पृथक् ॥ ३३ ॥
शर्कराम्रृतशाल्यादि-तण्डुलैर्वापि साधिताः ।
दधितक्राम्ललवणाः साम्बुक्षाराः प्रसाधिताः ॥
सशर्कराः क्षौद्रयुताः सर्व्वातिसारनाशनाः ।
ससर्पिर्लवणा योज्या मधुरा लवणापि वा ॥ ३४ ॥

गङ्गाधरः—कच्छुरेत्यादि। कच्छुरा शूकशिम्बी। रक्तशालितण्डुलान् कच्छुरादीनां क्काथः पक्त्वा यवागूं कुर्य्यात्। सा शकृदाद्यतिसारे भोजनं स्यात् ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः—बालेत्यादि। बाल ह्रीवेरम्, बालादीनां पल्लवमसूरादिभिश्च जले शृतैः कथितैर्यवागूर्भोजनं स्यात् ॥ ३२ ॥

गङ्गाधरः—स्थिरादीनामित्यादि। पृथक् पृथक् नवसङ्ख्यका अरिष्टाः। तत् यथा—स्थिरादीनां स्वल्पपञ्चमूलानां पञ्चसु क्काथेषु पञ्च। वटादीनां जम्ब्वाम्र-प्लक्षवटकपीतनोडुम्बराश्वत्थभल्लातकाश्मान्तकसोमवल्का इत्येषां जम्ब्वाम्रप्लक्षान् वर्ज्जयित्वा वटादीनां क्काथे षष्ठः। इक्ष्वादीनामिक्षुकाण्डेक्षुक्षुरकवसुकोशीराणां क्काथे सप्तमः। अमृतादीनाममृताभयाधात्रीत्यादीनां दशानां वयःस्थापनानां क्काथेऽष्टमः। शर्करामृतवल्लीशाल्यादितण्डुलैः साधितोऽरिष्टो नवम इति नवारिष्टा दधितक्राभ्यामम्लाः सलवणाः सजलयवक्षाराः शर्कराक्षौद्रयुता घृतभाण्डे स्थापिताः काले जातरसाः सर्व्वातिसारनाशनाः निरूढातियोगादामशकृदा-

चक्रपाणिः—सर्व्वातीसारसाधारणभेषजमाह—उडुम्बरेत्यादि। रक्तशालिभिरित्यत्र रक्तमूलिभिरिति पाठे रक्तमूली रक्तैरण्डमित्यपरे। जले शृतैरिति षडङ्गविधानेन जले शृतैः। बालोडुम्बरं उडुम्बरशलाटु। तथा भवेदिति यवागूर्भवेत्। इक्ष्वादीनामिति तृणपञ्चमूलपठितानां का

तत्र श्लोकाः ।

स्निग्धाम्ललवणमधुरं पानं वस्तिश्च मारुते कोष्णः ।
शीतं तिक्तकषायं मधुरं रक्ते च पित्ते च ॥
तीक्ष्णोष्णकषायकटु श्लेष्मणि संग्राहि वातनुच्छकृति ।
पाचनमामे पानं पिच्छादिवस्तयो रक्तः * ॥
अतिसारं प्रत्युक्तं मिश्रं द्वन्द्वामजेष्वपि † च ।
तत्रोद्रेकविशेषाद्ध दोषे पृथक्तमविशेषः ॥ ३५ ॥

अतिसारनाशनाः । एतेऽरिष्टाः सर्सर्पिलवणा योज्याः, मधुरैर्मधुरीकृता लवणैः लवणीकृता वा योज्या इति ॥ ३३ । ३४ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोका इति । स्निग्धेत्यादि । मारुते स्निग्धादिकं भोज्यं पानञ्च वस्तिश्च कोष्णः । शीतादिकं रक्ते च पित्ते च । तीक्ष्णोष्णादिकं श्लेष्मणि संग्राहि वातनुच्च शकृति अतिसारिते । आमे पाचनं

वर्जितानां इक्षुकुशकाशशालिमूलानाम् । शाल्यादितण्डुलैरिति रक्तशालिकलमादितण्डुलैः । दध्यादिभिरत्र जलस्थानीयैः यवागूः साधनीया ॥ ३०—३४ ॥

चक्रपाणिः—प्रपञ्चोक्तं भेषजं संग्रहेणाभिदधाति—भवति चात्रेत्यादि । पानमिति पाचनपानम् । वस्तिश्चेति स्निग्धाम्ललवणमधुर एव वस्तिः । मारुत इति मारुतातिसारे । एवमन्यत्रापि पित्त इत्यादौ पित्तादिजातिसार इति ज्ञेयम् । संग्राहि वातनुदित्यत्र भेषजमिति शेषः । तच्च भेषजं यथोक्तवस्त्यादिरूपमेव । पाचनमामे पानमिति पाचनमिति घनातिविषादिद्रव्यकृतं पानमित्यर्थः । पिच्छावस्तयोऽसृग्वस्तयश्चेति पिच्छासृग्वस्तयः । उक्तमिति साक्षादतिदेशेन च पित्तादिसंसर्गे प्रोक्तम् । मिश्रमिति एतदेव प्रत्येकं मिश्रीकृतम् । द्वन्द्वादियोगज इति सिवतुष्कादिसंसर्गजेऽतिसारे । तत्रोद्रेकादिविशेषादिति संसर्ग एव बलाबलविशेषादुपक्रमस्यापि विशेषो भवति, एतदेव बलापेक्षं बहुदुर्बलाऽप्रत्यनीकवस्त्येकभेषजमिति शेषः ॥ ३५ ॥

* पिच्छासृग्वस्तयो रक्ते इति वा पाठः ।　　† द्वन्द्वादियोगजऽपीति चक्रधृतः पाठः ।

प्रास्तृतिकाः सव्यापत् क्रिया निरूहास्तथातिसारहिताः।
रसकल्पघृतयवाग्वश्चोक्ता गुरुणा प्रसृतसिद्धौ ॥ ३६ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने प्रसृत-
योगीयसिद्धिर्नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

पानं पिच्छादिवस्तयश्च रक्तवस्तिश्च। निरूहातियोगजातिसारं प्रत्येतत् सर्व्वमुक्तम्, द्वन्द्वामजेष्वपि मिश्रश्चोक्तम्। तत्रोद्रेकविशेषात् दोषे पृथक्तमविशेषः ॥ ३५ । ३६ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि ॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते तस्मिन् दृढ़बलेन
तु। प्रतिसंस्कृत एवास्मिन्नष्टमेऽध्याय एव च। प्रसृतयोगीयसिद्धौ
वैद्य-गङ्गाधरेण तु। कृते जल्पकल्पतरौ सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽत्र तु।
स्कन्धे प्रसृतयोगीय-सिद्धिर्जल्पाभिधाऽष्टमी। शाखा
समापिता यत्नाद् बुधैः कण्ठे विधार्य्यतां ॥ ८ ॥

चक्रपाणिः—प्रास्तृतिका इत्यध्यायार्थसंग्रहः। सव्यापत्क्रिया इति—व्यापदश्च सूक्ष्मस्ति-कृतजाड्यादिका उक्ताः, तथा क्रियाश्च तासामेव व्यापदामुक्ताः। निरूहाश्चातिसारचिकित्सिते प्रोक्ताः, रसकल्पश्चातीसारेषु रसोद्देशत्वेन चिकित्सया कृतः। घृतञ्चोडुम्बरेत्यादिनोक्तम् ॥ ३६ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुरानन-श्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां प्रासृतयोगीयसिद्धिव्याख्या-
नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

नवमोऽध्यायः ।

अथातस्त्रिमर्म्मीयां सिद्धिं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

सप्तोत्तरं मर्म्मशतमस्मिन् शरीरे स्कन्धशाखाश्रितमग्निवेश ! तेषामन्यतमस्य प्रपीड़या समधिका पीड़ा भवति चेतनानिबन्ध-वैशेष्यात् । तत्र शाखाश्रितेभ्यो मर्म्मभ्यः स्कन्धाश्रितानि

गङ्गाधरः—अथाध्यायोद्देशक्रमात् त्रिमर्म्मीयसिद्धिमाह—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—सप्तोत्तरमित्यादि । अत्र स्कन्धः शिरोग्रीवमन्तराधिश्च । शाखा पाणिपादं न तु रक्तादयो धातवः । अन्याङ्गपीड़ामपेक्ष्य समधिकपीड़ा भवति चेतनानिबन्धवैशेष्यात् । यत्र यत्राङ्गावयवे चेतनाधातोर्विशेषनिबन्धोऽस्ति तत्र तत्राधिकपीड़ा भवतीति । तत्रेत्यादि । शाखाश्रितमर्म्मभ्यः स्कन्धाश्रितानि

चक्रपाणिः—प्रासृतयोगीयानन्तरं त्रिमर्म्मीयसिद्धिरुच्यते । त्रिमर्म्मजरोगाश्रयिव्यापदां वस्ति-सम्बन्धिचिकित्सोपदर्शनार्थं व्यापत्प्रतिकारानन्तरं वस्तिप्रयोगाधिकारश्च पूर्व्वाध्यायादनुवर्त्तते । किंवा वस्तिव्यापच्चिकित्सा पूर्व्वाध्यायादिकृता, वस्तिव्यापदश्च त्रिमर्म्मजा अपि रोगा भवन्ति, तेषां ज्ञानपूर्व्वकचिकित्सोपदर्शनार्थं त्रिमर्म्मीयसिद्धिरुच्यते । एतदध्यायवक्तव्याश्च गदास्त्रिमर्म्मीय-चिकित्सितेऽत्यर्थविस्तरभयान्नोक्ताः, त इह प्रतिपाद्यन्ते । अत्रापि मर्म्मशब्देन मर्म्मगता गदा उच्यन्ते, तानधिकृता सिद्धिस्त्रिमर्म्मीया सिद्धिः ॥ १ ॥

चक्रपाणिः—सप्तोत्तरं मर्म्मशतमिति शरीरसंख्याधिकृतम, तच्च मांसशिरास्नाय्वस्थिसन्धिषु निविष्टम् । स्कन्धशब्देनान्तराधिरुच्यते । शाखाशब्देन चेह शाखेव शाखेति कृत्वा वाहुद्वयं जङ्घाद्वयञ्चोच्यते ; नेह शाखाशब्देन रक्तादिधातूनां ग्रहणम्, रक्तादिधातूनां स्कन्धेऽपि विद्य-मानत्वात् । तत्र शाखाश्रितानि चतुश्चत्वारिंशन्मर्म्माणि, शेषं स्कन्धाश्रितम् । यदुक्तं सुश्रुते—'तेषामेकादशैकस्मिन् सक्थ्नि भवन्ति, एतेनेतरसक्थिवाहू च व्याख्यातौ । उदरोरसोर्द्वादश, चतुर्द्दश पृष्ठे, ग्रीवां प्रत्यूर्द्ध्वं सप्तत्रिंशत्' इति । एतन्मर्म्मणाञ्च प्रत्येकं विभाग उक्तः, एतेषाञ्च 'तत्र हृदये' इत्यादिना प्रपञ्चोऽनुसरणीयः । सप्तोत्तरशतमर्म्मणाममर्म्मशरीरदेशविलक्षणं धर्म्ममाह—तेषामित्यादि । चेतनानिबन्धवैशेष्यादिति यस्मात् मर्म्मसु चेतनाधातुर्विशेषेण निबद्ध इत्यर्थः । चेतनानिबन्धश्च मर्म्मस्वदृष्ट एव मर्म्मपीड़या विशेषपीड़ादर्शनादुन्नीयते । शाखानां तदाश्रितत्वा-दिति यस्माच्छाखा अपि स्कन्धाश्रिताः. तेन स्कन्धाश्रितशाखाश्रितेभ्यः साक्षात् स्कन्धाश्रितं

गरीयांसि, शाखानां तदाश्रितत्वात्। स्कन्धाश्रितेभ्योऽपि हृद्वस्तिशिरांसि तन्मूलत्वाच्छरीरस्य ॥ २ ॥

तत्र हृदये दश धमन्यः प्राणोदानौ मनोबुद्धिश्चेतना महाभूतानि नाभ्यागार * इव प्रतिष्ठितानि। शिरसीन्द्रियाणीन्द्रियप्राणवहानि स्रोतांसि सूर्य्यमिव गभस्तयः संश्रितानि।

मर्म्माणि गरीयांसि, शाखा हि स्कन्धाश्रिताः। स्कन्धाश्रितेभ्योऽपि मध्ये दयादीनि त्रीणि गरीयांसि। शरीरं हि तद्धृदयादिमूलम् ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—तत्र हृदये दश धमन्यः प्राणादीनि च प्रतिष्ठितानि, यथा नाभ्यागारे प्रतिष्ठितान्यगाराङ्गानि। तथा शिरसीन्द्रियाणि प्राणवहानि च स्रोतांसि संश्रितानि, यथा सूर्य्यं संश्रिताः गभस्तयः।

मर्म्म गरीयो भवतीत्यर्थः। स्कन्धाश्रितत्वञ्च शाखानां—स्कन्धोपघातेन तदुपघातात्, तथा स्कन्धनिष्पन्नेनैव रसादिना तत्पोषणात्। किञ्च, स्कन्धाश्रितान्येव मर्म्माणि सद्यःप्राणहराणि, न शाखाश्रयाणि। तेन च स्कन्धस्य प्राधान्यम्। यदुक्तं सुश्रुते—"शृङ्गाटकान्यधिपतिः शङ्खौ कण्ठशिरोगुदम्। हृदयं वस्तिनाभी च घ्नन्ति सद्यो हतानि वै" इति। हृद्वस्तिशिरांसि गरीयांसीति सम्बन्धः। एतद्गरीयस्त्वे हेतुमाह—तन्मूलत्वाच्छरीरस्येति। तन्मूलत्वादिति तदाश्रितत्वात्, तथा च हृदयाश्रितत्वं शरीरस्य, 'तत्र हृदये दश धमन्यः' इत्यादिना 'नाभ्यामरा इव' इत्यन्तेन दर्शयिष्यति। यद्यपि च मर्म्मान्तराण्यपि विशेषेण प्राणाश्रयाण्युक्तानि, यथा—"दशैवायतनान्याहुः प्राणा येषु प्रतिष्ठिताः। शङ्खौ मर्म्मत्रयं कण्ठो रक्तं शुक्रौजसी गुदम्" इत्यनेन, तथापि शङ्खादीनि न शरीराश्रयभूतानि, यथा हृदयादीनि। तेन प्राणायतनत्वे समानेऽप्युक्तशरीराश्रयत्वविशेषादिह हृदयादीनामेव प्राधान्यमुच्यते। किञ्च प्राणाश्रयत्वमपि यथा हृदयादीनाम्, तथा शङ्खादीनाम्। उक्तं हि—सप्तोत्तरं मर्म्मशतं यदुक्तं शरीरसंख्यामधिकृत्य तेषु। मर्म्माणि वस्तिं हृदयं शिरश्च प्रधानभूतान्यृषयो वदन्ति। प्राणाश्रयात् तानि हि पीड़यन्तो वातादयोऽसूनपि पीड़यन्ति। अन्ये तु—शङ्खादिप्राणाश्रयाणां हृदयादिष्वेव सामीप्यादायतनत्वं दर्शयितव्यं मुख्यत्वादुपलक्षितम् ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—दश धमन्य इति ऊर्जोवहा दश धमन्यः,—"अर्थे दश महामूलाः समासक्ताः" इत्यादिना अर्थेदशमहामूलीये प्रतिपादिताः। प्राणापानावित्युच्छ्वासनिश्वासौ। केचित् तु प्राणापानौ यथोक्तावेव तौ प्राहुः। तत्राऽपानो यद्यपि मेढ्रश्रोण्याश्रय एवेत्याहुः, तथापि हृदयाव्यतिरिक्तानुविधायित्वाद्धृदयाश्रित इत्युच्यते। मनोऽन्तःकरणम्। बुद्धिर्महच्छब्दाभिलप्या। चेतना बुद्धिवृत्तिभेदः। महाभूतानीति आत्मसम्बन्धीनि सूक्ष्ममहाभूतानि। एतत् सर्व्वं

* नाभ्यामरा इति द्वितीयः पाठः।

वस्तिस्तु मुष्कस्थूलगुदसेवनीशुक्रमूत्रवहानां नाड़ीनां मध्ये मूत्राधारोऽम्बुवहानां सर्व्वस्रोतसामुदधिरिवापगानां प्रतिष्ठितो भवति। बहुभिस्तन्मूलमर्म्मसंज्ञकैः स्रोतोभिश्च गगनमिव दिनकरकरैर्व्याप्तमिदं शरीरम् ॥ ३ ॥

तेषां त्रयाणामन्यतमस्यापि भेदादाश्वेव शरीरभेदः स्यात्

गभस्तयः। वस्तिस्त्वित्यादि। वस्तिस्तु मुष्कादिवहानां नाड़ीनां मध्ये मूत्राधारोऽम्बुवहानां स्रोतसां सर्व्वेषां प्रतिष्ठितः सर्व्वापगानामुदधिरिव। बहुभिरित्यादि। तन्मूलमर्म्मसंज्ञकैः वस्तिमूलमर्म्मसंज्ञकैर्बहुभिः स्रोतोभिर्व्याप्तमिदं शरीरम्, यथा गगनं दिनकरकरैर्व्याप्तम् ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—तेषामित्यादि। तेषां हृदयशिरोवस्तीनामन्यतमस्य भेदादाश्वेव

साङ्ख्यदर्शने व्यवस्थापितप्रकारे च व्युत्पादितमनुसरणीयम्। प्रदेशान्तरे चोक्तम्—"षडङ्गमङ्गविज्ञानमिन्द्रियपञ्चकं तथा। आत्मा च सगुणश्चेतश्चिन्त्यञ्च हृदि संस्थितम्" इति। तेऽर्थां एतच्छ्लोकोक्ताः, अधिकार्थानाञ्च प्रोक्तेऽर्थे एवावरोधो व्याख्येयः। किंवा इह शास्त्रद्वारेणाभिधानम्। यथा हृदये दश धमन्यादीन्याश्रितानि, तद् दृष्टान्तेन दर्शयति—नाभ्यामरा इव प्रतिष्ठितानीति। नाभिश्चक्रनाभिः, अराश्चक्रनेमयः, यथा चक्रनाभ्यां सम्बद्धा अरास्तदुपघातादुपहन्यन्ते, तन्मूलत्वेन तत्सम्बन्धा भवन्ति, एवं धमन्यादयोऽपीत्यर्थः। अरा इव अरा इति व्याख्यानयन्ति। 'नाभ्यामपरा' इति वा पाठः, तेन नाभ्यामपरा अपत्यानीवेत्यर्थः। एतेन प्रदेशान्तरवर्त्तिनामपि धमन्यादीनां हृदयाश्रितत्वं सिद्धमिति भावः ॥

शिरस आश्रयत्वमाह—शिरसीत्यादि। इन्द्रियप्राणवहानि च स्रोतांसि यद्यपि प्रदेशान्तरेऽपि भवन्ति, तथापि शिरसि विशेषेणैवैतानि प्रबद्धानीति सूर्य्यमिव गभस्तय इति दृष्टान्तेन दर्शयति। शिरआश्रयत्वञ्च यथोक्तस्रोतसां तदुपघातेन विशिष्टोपघातदर्शनादुन्नीयते ॥

वस्तेः शरीराश्रयत्वमाह—वस्तिस्त्वित्यादि। स्थूलगुदादीनां मध्यस्थितत्वप्रतिपादनेनास्य स्थूलगुदादीनां वस्त्याश्रयत्वं दर्शयति। अम्बुवहानां स्रोतसां प्रतिष्ठेति स्थानमित्यर्थः, उदधिर्यथाऽऽपगानां पूरणीयस्थानम्, तथा वस्तिरपि अम्बुवहस्रोतसां विश्रामस्थानम्। तन्मूलैरिति तत्सम्बद्धैर्मर्म्मसंज्ञकैः। न हि स्रोतसां मर्म्मत्वमस्ति। किंवा स्रोतोमर्म्मशब्देन शिरामर्म्मण एव ग्रहणम्। किंवा मर्म्मसम्बन्धानि मर्म्मपोषकाणि वा स्रोतांसि मर्म्मसंज्ञकानि स्रोतांसि।

आश्रयनाशादाश्रितस्य नाशः। तदुपघातात् तु घोरव्याधिप्रादुर्भावस्तस्मादेतानि विशेषेण संरक्ष्याणि बाह्याभिघाताद् वातादिदोषेभ्यश्च ॥ ४ ॥

तत्र हृदयेऽभिहते कासश्वासबलक्षयकण्ठशोषक्लोमापकर्षणजिह्वानिष्क्रमणमुखतालुशोषापस्मारोन्मादप्रलापचित्तनाशादयः स्युः। शिरस्यभिहते मन्यास्तम्भार्द्दितचक्षुर्विभ्रममोहावेष्टन-चेष्टानाश-कासश्वास-हनुग्रहमूकगद्गदत्वाक्षि-निमीलनगण्डस्यन्दनजृम्भणलालास्रावस्वरहानिवदनजिह्मत्वादीनि। वस्तौ पुनर्वातमूत्रवर्च्चोनिग्रहवङ्क्षणमेहनवस्तिशूलकुण्डलोदावर्त्तगुल्मब्रध्नानिलाष्ठीलोपस्तम्भनाभिकुक्षिगुदश्रोणिग्रहादयः। वातादुपसृष्टानाञ्चैषां लिङ्गानि चिकित्सिते सक्रियाविधीन्युक्तानि। किन्त्वेतानि विशेषतोऽनिलाद्रक्ष्याणि, अनिलो हि पित्तकफ

शरीरभेदः स्यादाश्रयनाशादाश्रितस्य नाशस्तस्मात् तदुपघाताद् घोरव्याधिप्रादुर्भावः स्यात् तस्मादेतानि वस्तिहृदयशिरांसि विशेषेण रक्ष्याणीति प्रतिज्ञा ॥ ४ ॥

गङ्गाधरः—तत्रेत्यादि। तत्र हृदयेऽभिहते कासादयः स्युः। शिरस्यभिहते मन्यास्तम्भादयः स्युः। वस्तौ त्वभिहते वातादिनिग्रहादयः स्युः। तत्र वातादुपसृष्टानाञ्चैषां लिङ्गानि सक्रियाविधीनि चिकित्सिते स्थाने उक्तानि। किन्तु

आश्रयनाशादाश्रितस्य नाश इति आश्रयनाशादाश्रितस्य नाशो यस्माद् भवति, तस्माद् हृदयादीनामन्यतमस्य नाशाच्छरीरनाशो भवतीति युक्तम्। शरीरस्य हृदयाश्रितत्वं शरीररक्षकप्रधानदशधमन्याद्याश्रयत्वेनैव ज्ञेयम्। उपघातादिति किञ्चिद्वैकृतात् ॥ ३ । ४ ॥

चक्रपाणिः—हृदयाद्यभिघातभवान् व्याधीन् क्रमेणाह—तत्रेत्यादि। क्लोमापकर्षणं क्लोमापकर्षणाकारा वेदना। वेष्टनं शिरसि वेष्टनाकारा वेदना। कुण्डलं वस्तौ कुण्डलरूपा वेदना। उपस्तम्भो वस्तेरेव। चिकित्सित इति त्रिमर्म्मीयचिकित्सिते। सक्रियाविधीनीति सचिकित्सितविधानानि। मर्म्मपरिपालने वस्तेः प्राधान्यं सोपपत्तिकमाह—किन्त्वेतानीत्यादि। यस्माद

समुदीरणहेतुः, प्राणमूलञ्च मर्म्म, तच्च वस्तिकर्म्मसाध्यतमम्; तस्माद्वस्तिकर्म्मसमं नास्ति किञ्चित् कर्म्म मर्म्मपरिपालनम्॥ ५॥

तत्र षड़ास्थापनस्कन्धान् विमाने द्वौ चानुवासनस्कन्धाविह च विहितांस्तान् वस्तीन् बुद्ध्या विचार्य्य महामर्म्मपरिपालनार्थं प्रयोजयेद् वातव्याधिचिकित्साञ्चेति। भूयश्च वातोपसृष्टे हृदि हिङ्गुचूर्णलवणानामन्यतमचूर्णसंयुक्तां पेयां मातुलुङ्गरसेनान्येन वाम्लेन हृद्येन वा पाययेत्। स्थिरादिपञ्चमूलरसः सशर्करः पानार्थम्, बिल्वादिपञ्चमूलसलिला च यवागूर्भोग-

खल्वेतानि विशेषतो वातात् संरक्ष्याणि, अनिलो हि तत्र पित्तकफसमुदीरणहेतुः, प्राणमूलञ्च मर्म्म। तच्च मर्म्मस्थव्याधिजातम्॥ ५॥

गङ्गाधरः—तत्रेत्यादि। तत्र प्राणादिषु वस्तिकर्म्म खलु ये विमाने स्थाने षड़ास्थापनस्कन्धा अभिहिताः। जीवकर्षभकजीवन्त्यादिना मधुरस्कन्धः। आम्राम्रातकेत्यादिनाम्लस्कन्धः। सैन्धवसौवर्च्चलेत्यादिना लवणस्कन्धः। पिप्पलीपिप्पलीमूलेत्यादिना कटुकस्कन्धः। चन्दननलदेत्यादिना तिक्तस्कन्धः। प्रियङ्ग्वनन्तेत्यादिना कषायस्कन्ध इति षड़ास्थापनस्कन्धा अभिहिताः। भूयश्चेत्यादि। भूयः पुनश्चार्थे। हृदि वातादिभिरुपसृष्टे जलेन संसिद्धां पक्वां पेयां हिङ्गुसैन्धवाद्यन्यतमलवणचूर्णसंयुक्तां मातुलुङ्गरसेनान्येन वा हृद्येनाम्लेन संयुक्तां पाययेत्। पानार्थन्तु स्थिरादिक्वाथः शर्करायुक्तः। बिल्वादि-

पित्तकफयोर्द्वयोर्विकारयोरीरणेऽनिल एव हेतुः, तेन कफपित्तजेऽपि विकारे वायुर्निमित्तम्; वातजविकारेऽपि वायुः स्वतन्त्र एव कारणम्, अतः सर्व्वविकारेषु मर्म्माणि रक्ष्याणि तत्कारणादपि वातादेव मर्म्माणि रक्षणीयानि; तथा प्राणमूलञ्चेति जीवितहेतुश्चाविकृतवायुः, विकृतश्च प्राणोपघातकः। तेन मर्म्माण्यपि प्राणरक्षार्थं वाताद्रक्ष्याणि। वस्तिसाध्यतम इति इतरचिकित्सापेक्षया वस्तिना साध्यतमः। उक्तं हि—"वस्तिर्वातहराणाम्" इति। द्वौ चानुवासनस्कन्धाविति रोगभिषग्जितीयेन—"अनुवासनन्तु स्नेह एव, स्नेहस्तु द्विविधः—स्थावरात्मको जङ्गमात्मकश्च" इत्यनेनोक्तौ द्वावनुवासनस्कन्धौ ज्ञेयौ। इहेति सिद्धिस्थाने। बुद्ध्या विचार्य्येति, मात्राकालादि चिकित्सायां बुद्ध्या विचार्य्य प्रयोजयेदित्यर्थः॥

विशेषेण मर्म्मैव चिकित्सितमाह—भूयश्चेत्यादि। हृद्युपसृष्टे वातेनेति शेषः। लवणानाम्:

विहितश्च कर्म्मेति । मूर्द्ध्नि तु वातोपसृष्टेऽभ्यङ्गस्वेदोपनाहनस्तः-कर्म्मावपीड़नधूमादीनि । वस्तौ कुम्भीस्वेदो वर्त्तयः श्यामादिभिर्गोमूत्रसिद्धो निरूहः बिल्वादिभिश्च सुरादिसिद्धः शरकाशेक्षुदर्भगोक्षुरमूलशृतक्षीरैश्च । त्रपुषैर्वारुखराश्वाबीजयवान् बुद्ध्वा कल्कितो निरूहः । सक्षारयवतिल्वकभृष्टकल्कितो निरूहः स पीतदारुसिद्धतैलानुवासनः । तैल्वकञ्च सर्पिर्विरेकार्थम् । शतावरी-गोक्षुरवृहतीकण्टकारीगुड़ूचीपुनर्नवोशीरमधुकद्विशारिवा-श्रेयसी-लोध्रकाश्मरीमूलक्काथचतुर्गुणं बलावृषर्षभकखराह्वोपकुञ्चिका-

पञ्चमूलरससिद्धा यवागूर्हृद्रोगिणे देया । विहितश्च प्राग् यत् कर्म्म तच्च कार्य्यम् । मूर्द्ध्नि त्वित्यादि । अभ्यङ्गादीनि । वस्तावित्यादि । वस्तौ वातोपसृष्टे कुम्भीस्वेदो वर्त्तयश्चोदावर्त्तोक्ताः । श्यामादिषड्विरेचनशताश्रितीयोक्त-त्रिवृद्विल्वेत्यादिदशकमास्थापनोपगं क्वाथयित्वा समगोमूत्रेण कृतो निरूहः । विल्वादिपञ्चमूलक्वाथः सुरादिमिश्रः सिद्धो निरूहः । शरादिभिश्च कथितः निरूहः । त्रपुषादिकल्कितश्च । सक्षारयवो यवक्षारयुक्तः भृष्टलोध्रमूलत्वक्कल्को निरूहः । पीतदारु सरलकाष्ठं तत्कल्कसिद्धतैलानुवासनसहितो हितः । तल्वकमित्यादि । तल्वकं घृतं विरेकार्थमिति । शतावरीत्यादि । शतावर्य्यादीनां

मिति निर्द्धारणे षष्ठी । अन्य एव अन्यतमः, यथा—श्रेष्ठतम इति । हृद्येनेति मनोऽनुकूलेन । पञ्चेन्द्रियार्थसङ्ग्रहदहिततयाऽहृद्यत्वम्, तन्मनोऽननुकूलत्वमेव । हृद्रोगविहितञ्च कर्म्मेति त्रिमर्म्मीय-चिकित्सिते । धूमादीनीति आदिशब्देन परिषेकोपनाहादिग्रहणम् । वस्तौ त्विति प्रदुष्ट वातेनेति प्रकरणाज् ज्ञेयम् । पित्तकफदुष्टौ च वायुरेव प्रधानमिति प्रागेव प्रतिपादितम् । तेन कफपित्तदुष्टिः परिलक्ष्यते । वर्त्तय इति फलवर्त्तयः । श्यामादिभिरिति श्यामात्रिवृच्चतुरङ्गुल विल्वकमहावृक्षदन्तीद्रवन्तीनाम् इत्यादिना प्रागुक्तः श्यामादिः । विल्वादिरिति वृहत्पञ्च मूलम् । किंवा विल्वमूलत्रिवृद्दारुयवकोलकुलत्थवान् इत्यनेनोक्तो बिल्वादिर्ज्ञेयः । शरादि-मूलशृतक्षीरः । त्रपुषादिकल्कोऽपरः । खराश्वा अजमोदा । पीतदारुसिद्धतैलेन साधितमनुवासनं चास्मिन्निरूहे स तथा । केचित् त्वपीतसाराकृततैलं पीतदारुसिद्धतैलमाहुः । तैल्वकसर्पिस्तैल्वक-

वर्षाभूमदनफलकल्कसिद्धं तैलमुत्तरवस्तिर्निरुहः स्निग्धस्विन्नस्य शूलमूत्रविकारहर इति ॥ ६ ॥

तत्र श्लोकाः ।

हृदये मूर्ध्नि वस्तौ च नृणां प्राणाः प्रतिष्ठिताः ।
तस्मादेषां सदा यत्नात् कुर्व्वीत परिपालनम् ॥
* आघातवर्ज्जनं नित्यं स्वस्थवृत्तानुवर्त्तनम् ।
उत्पन्नार्त्तिविघातश्च मर्म्मणां परिपालनम् ॥ ७ ॥
अत ऊर्द्ध्वं विकारा ये त्रिमर्म्मीये चिकित्सिते ।
न प्रोक्ता मर्म्मजास्तेषां कांश्चिद्वक्ष्यामि सौषधान् ॥८॥
क्रुद्धः स्वैः कोपनैर्वायुः स्थानादूर्द्ध्वं प्रपद्यते ।
पीड़यन् हृदयं गत्वा शिरःशङ्खौ च पीड़यन् ॥

त्रयोदशानां क्वाथचतुर्गुणं तैलं बलादिकल्कपादिकसिद्धं तदुत्तरवस्तिर्निरूहः । स्निग्धस्विन्नस्य शूलमूत्रविकारहर इति । खराह्वा पारासीययमानीविशेषः ॥६॥

गङ्गाधरः—एषां प्रमाणश्लोकाः । हृदय इत्यादि । एषां हृदयमूर्द्धवस्तीनां परिपालनम् । एषामाघातवर्ज्जनं एषामुत्पन्नार्त्तिविघातश्च मर्म्मणाञ्च परिपालनमिति ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—अत ऊर्द्ध्वमित्यादि । स्पष्टम् ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—क्रुद्ध इत्यादि । स्वैः कोपनैर्व्यायामादिभिः । स्वस्थानादूर्द्ध्वं

कल्पोक्तम् । शतावरीत्यादौ द्विशारिवेति अनन्तमूलशारिवे । श्रेयसी रास्ना । उपकुञ्चिका कृष्णजीरकम् । क्षितिसारकः शालिञ्चः । अश्मभेदकः पाषाणभेदकः । उत्तरवस्तिरिति वक्ष्यमाणोत्तरवस्तिविधानाज् ज्ञेय इत्यर्थः । निरूहे निरूहस्थाने देय इत्यर्थः ॥ ५ । ६ ॥

चक्रपाणिः—यथोक्तमर्थं श्लोकेन दर्शयन्नधिकमप्याह किञ्चित्, हृदय इत्यादिना । आबाधवर्ज्जनमिति मर्म्मोपघातकहेतुवर्ज्जनम् । स्वस्थवृत्तानुवर्त्तनञ्च हृदयादिपोषकतयैव पालकं भवति । उत्पन्नार्त्तिविघात इत्युत्पन्नमर्म्मरोगप्रतीकारः ॥ ७ ॥

चक्रपाणिः—मर्म्मपरिपालकवस्तिकथनप्रसङ्गादनुक्तमर्म्मगत- रोगान् सचिकित्सितान् दर्शयन्नाह—अत ऊर्द्ध्वमित्यादि । हृद्रोगमपतन्त्रकमाह—क्रुद्ध इति । स्थानादूर्द्ध्वमिति वातस्थानापेक्षया

* आबाधवर्ज्जनमिति चक्रसम्मतः पाठः ।

धनुर्व्वन्नमयेद् गात्राण्याक्षिपेन्मोहयेत् तथा।
कृच्छ्रे ण चाप्युच्छ्वसिति स्तब्धाक्षोऽथ निमीलकः।
कपोत इव कूजेच्च निःसंज्ञः सोऽपतन्त्रकः॥ ९॥
दृष्टिं संस्तभ्य संज्ञाञ्च हत्वा कण्ठेन कूजति
हृदि मुक्ते नरः स्वास्थ्यं याति मोहं वृते पुनः।
वायुना दारुणं प्राहुरेके तमपतानकम्॥ १०॥
स नरः कफवाताभ्यां रुद्धस्तच्च विमोक्षयेत्।
तीक्ष्णैः प्रधमनैः संज्ञां तासु मुक्तासु विन्दति॥

प्रपद्यते, ऊर्द्ध्वञ्च गत्वा हृदयं पीड़यन् शिरःशङ्खौ पीड़यन् गात्राणि धनुर्व्वन्नमयेत्। आक्षिपेद् गजारूढ़स्येव गात्राणि चालयेत् तथा तं नरं मोहयेत्। कृच्छ्रेण चोच्छ्वसिति स्तब्धाक्षश्च स्यादथ निमीलकः मुद्रिताक्षः स्यात्। कपोतः पारावत इव च कूजेत्। निःसंज्ञो भवतीत्यपतन्त्रको नाम वातरोगः हृद्रोग एव॥ ९॥

<u>गङ्गाधरः</u>—तस्यास्यामवस्थायां नामान्तरमन्ये यदाहुस्तदुच्यते। दृष्टिमित्यादि। वायुर्हृदयं गतो दृष्टिं संस्तभ्य संज्ञाञ्च हत्वा कण्ठेन कूजति कूजयति नरं तेन वायुना मुक्ते त्यक्ते हृदि सति नरः स्वास्थ्यं संज्ञाञ्च याति वायुना पुनर्वृते हृदि मोहं याति, तमपतन्त्रकमीदृशमेकेऽपतानकं दारुणमाहुः॥१०

<u>गङ्गाधरः</u>—अस्य दारुणत्वं दर्शयति—स नर इत्यादि। सोऽपतानकवान्नरः

वपुर्द्धम्। : स्तब्धाक्षोऽथ निमीलक इति स्तब्धाक्षो वा भवति निमीलिताक्षो वा भवति। निःसंज्ञ इति व्याधिवेगकाले दृष्टिं संस्तभ्य संज्ञाञ्च हत्वा कण्ठेन कूजति, निःसंज्ञो भवति। मोहं वृते पुनरिति हृद्ये वृते पुनर्वायुना मोहं याति। वायुनेति कफयुक्तेन। एके तमपतानकमेवापतन्त्रकमाहुः। अत्र जतूकर्णः—"वातकफाभ्यां दृष्टिरःशङ्खपीडनानमनाक्षेपमोहाक्षिस्तम्भनिमीलनकृच्छ्रोच्छ्वासकूजनान्यपतन्त्रके" इति। किंवा अपतन्त्रकं द्विविधं वर्णयन्ति—वातात् कफाच्च; तत्र निःसंज्ञः सोऽपतन्त्रकः इत्यनेन कफज उच्यते; 'वायुना दारुणं प्राहुः' इति वायुना अभिव्यक्तमेकेऽपतानकमाहुः। अत्र दारुणत्वं दारुणवातारब्धत्वादिति व्याख्येयम्। तथैव सुश्रुते वातव्याधावपतन्त्रकः पठितः। तास्विति चेतनाव्याहकासु धमनीषु॥ ९—१०॥

मरिचं शिग्रुबीजानि विडङ्गञ्च फणिज्झकम् ।
एतानि सूक्ष्मचूर्णानि दद्याच्छीर्षविरेचनम् ॥
हिङ्गु तुम्बुरु पथ्या च पौष्करं लवणत्रयम् ।
यवक्काथाम्बुना पेयं हृत्पार्श्वार्त्त्यपतन्त्रके ॥
हिङ्ग्वम्लवेतसं शुण्ठीं ससौवर्च्चलदाड़िमाम् ।
पिबेद्वा वातकफघ्नञ्च कर्म्म हृद्रोगनुद्धितम् ॥
शोधना वस्तयस्तीक्ष्णा हितास्तस्य च कृत्स्नशः ।
सौवर्च्चलाभयाव्योषैः सिद्धं तस्मै घृतं हितम् ॥ ११ ॥
मधुरस्निग्धदुग्धादि-सेवनातिद्रवश्रमात् ।
शोकाद्वा व्याध्यनुषङ्गाच्च वायुनोदीरितः कफः ॥
यदासौ समवस्कन्द्य हृदयं हृदयाश्रयान् ।
समावृणोति ज्ञानादींस्तदा तन्द्रोपजायते ॥

कफवाताभ्यां रुद्धस्तं विमोक्षयेत् । कैरित्यत आह—तीक्ष्णैः प्रधमनैः संज्ञावहासु नाड़ीषु मुक्तासु संज्ञां विन्दतीति । मरिचमित्यादि । मरिचादीनि सूक्ष्मचूर्णानि, तस्य शीर्षविरेचनं दद्यादिति । अत्र केचित् पठन्ति । हिङ्ग्वित्यादि । हिङ्ग्वादिलवणत्रयान्तं चूर्णं यवक्काथाम्बुना पेयम् । हिङ्ग्वम्लवेतसादिपञ्चकचूर्णं जलेन पिबेत् । एवमपतानकेऽपतन्त्रके च हृद्रोगनुत् कर्म्म हितम् । शोधना इत्यादि । तस्य च कृत्स्नशः शोधना वस्तयो हिताः, सौवर्च्चलादिकल्कसिद्धं घृतञ्च तस्मै हितमिति ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—अथ तन्द्रामाह—मधुरेत्यादि । मधुरादिसेवनादतिद्रवादित्यतिधावनात् अतिश्रमाच्च शोकादितश्च वायुनोदीरितः कफः । असौ कफो यदा

चक्रपाणिः—यवक्काथाम्बुनेति यवैः षडङ्गविधिना शृतपानीयेन । हृद्रोगनुद् वातकफघ्नं यत् कर्म्म, तद्धितमपतन्त्रके । शोधना इत्यादौ 'कृत्स्नशः शोधना न हिताः' इति वचनेन शोधनार्थंस्तोकनिरूहदानम्, भूरिशोधननिरूहदाने तु वातक्षोभः स्यादिति भावः ॥ ११ ॥

हृदयव्याकुलीभावो वाक्यञ्चेन्द्रियगौरवम् * ।
मनोबुद्ध्यप्रसादश्च तन्द्राया लक्षणं मतम् ॥ १२ ॥
कफघ्नं तत्र कर्त्तव्यं शोधनं शमनानि च ।
व्यायामो रक्तमोक्षश्च भोज्यश्च कटुतिक्तकम् ॥ १३ ॥
मूत्रौकसादं जठरं कृच्छ्रं तत् सङ्गसंक्षयौ ।
मूत्रातीतोऽनिलाष्ठीला वातवस्त्युष्णमारुतौ ॥
वातकुण्डलिकाग्रन्थिर्विड्घातो वस्तिकुण्डलम् ।
त्रयोदशैते मूत्रस्य दोषास्तल्लिङ्गतः शृणु ॥ १४ ॥
पित्तं कफो द्वयं वापि वस्तौ संहन्यते यदा ।
मारुतेन तदा मूत्रं रक्तं पीतं तदा सृजेत् ॥
सदाहं श्वेतसान्द्रं वा सर्व्वैर्वा लक्षणैर्युतम् ।
मूत्रौकसादं तं विद्यात् पित्तश्लेष्महरैर्जयेत् ॥ १५ ॥

हृदयं समवस्कन्द्य हृदयाश्रयान् ज्ञानादीन् समावृणोति तदा तन्द्रा नाम व्याधिरुपजायते। हृदयेत्यादि तस्या लक्षणम् ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—तस्याश्चिकित्सामाह—कफघ्नमित्यादि। स्पष्टम् ॥ १३ ॥

गङ्गाधरः—मूत्रौकसादमित्यादिना वस्तिरोगानाह—मूत्रसादमूत्रजठरादय स्त्रयोदश मूत्रस्य दोषा भवन्ति ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—क्रमेणैषां लक्षणान्याह—पित्तमित्यादि। संहन्यते संघातीक्रियते। मूत्रौकसादं जयेत् ॥ १५ ॥

चक्रपाणिः—मधुरस्निग्धेत्यादिना तन्द्रालक्षणं चिकित्सितञ्च केचित् पठन्ति ॥ १२ । १३ ॥

चक्रपाणिः—हृद्रोगमभिधाय वस्तिरोगानाह—मूत्रौकसादमित्यादि। एते च मूत्रदोषा मूत्रकृच्छ्राद् भिन्ना एवेति त्रिमर्मीय एव प्रतिपादितम् ॥ १४ ॥

चक्रपाणिः—पित्तं कफ इत्यादिना मूत्रौकसादमाह। अयञ्च वातकफपित्तैरिति त्रिदोषैर्जन्यत इत्युक्तं भवति। संहन्यत इति संहतरक्तपीतवर्णता पित्तेन, श्वेतवर्णता कफेन, कफपित्तलक्षणता कफपित्ताभ्याम्, वायुस्तु सर्व्वानुगत एव। तत्र वायोरावरणकृत एव कोपः। तेन पित्तकफयोरेव चिकित्सोक्ता 'पित्तश्लेष्महरैर्जयेत्' इत्यनेन, वायोस्त्वावरणजयादेव जयो भवतीति भावः ॥ १५ ॥

* वाक्चेष्टेन्द्रियगौरवमिति वा पाठः ।

विधारणात् प्रतिहतं वातोदावर्त्तितं यदा ।
पूरयत्युदरं मूत्रं तदा तदनिमित्तरुक् ॥
अयं हि मूत्रविट्सङ्गस्तन्मूत्रजठरं वदेत् ।
मूत्रवैरेचनीं तत्र चिकित्सां संप्रयोजयेत् ॥
हिङ्गु द्विरुत्तरं चूर्णं त्रिमर्म्मीये प्रकीर्त्तितम् ।
हन्यान्मूत्रातिसङ्घातं व्याधिश्च गुदमेढ्रयोः ॥ १६ ॥
मूत्रितस्य व्यवायान्ते रेतो वातोद्धतं च्युतम् ।
पूर्व्वं मूत्रस्य पश्चाद्वा स्रवेत् तत् कृच्छ्रमुच्यते ॥ १७ ॥
खवैगुण्यानिलाक्षेपः किञ्चिन्मूत्रञ्च तिष्ठति ।
मणिसन्धौ स्रवेत् पश्चात् तदरुग् वाथवातिरुक् ।
मूत्रसङ्गः स विच्छिन्नस्तच्छेषं गुरुशेफसः ॥ १८ ॥
वाताकृतिर्भवेत् वातान्मूत्रे शुष्यति सक्षयः ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—विधारणादित्यादि। मूत्रवेगविधारणात् प्रतिहतं मूत्रं यदा वातेनोदावर्त्तितं सदुदरं पूरयति, तदा तदनिमित्तरुगयं मूत्रविट्सङ्गश्च स्यात् तन्मूत्रजठरं वदेत्। तस्य चिकित्सामाह—मूत्रवैरेचनीमित्यादि। हिङ्ग्वित्यादि। त्रिमर्म्मीये यद् द्विरुत्तरं हिङ्गु प्रकीर्त्तितं तत् मूत्रातिसङ्घातं हन्यात् ॥ १६ ॥

गङ्गाधरः—मूत्रकृच्छ्रमाह—मूत्रितस्येत्यादि। स्पष्टार्थम् ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—खवैगुण्येत्यादिना मूत्रसङ्गः। खवैगुण्यान्मूत्रद्वारवैगुण्यादनिलाक्षेपश्च मणिसन्धौ शिश्नाग्रस्य सन्धौ किञ्चिन्मूत्रं तिष्ठति तत् तु पश्चादरुगतिरुग वा स्रवेत्, स मूत्रसङ्ग उच्यते। तच्छेषं विच्छिन्नं सद् गुरुशेफसो जनस्य वाताकृति स्यात् ॥ १८ ॥

चक्रपाणिः—अनिमित्तरुगिति अलक्ष्यमाणनिमित्तरुक्। मूत्रवैरेचनीमिति मूत्रविरेचनीयद्रव्यप्रयोगरूपम्। हिङ्गुद्विरुत्तरन्तु 'हिङ्गु वचा' इत्यादिनोक्तं हिङ्ग्वादि द्विरुत्तरं यस्मिन् तद्हिङ्गुद्विरुत्तरम् ॥ १६ ॥

चक्रपाणिः—मूत्रितस्येति मूत्रवेगगतस्य मूत्रवेगयुक्तस्येति यावत्। च्युतमिति स्वस्थानाच्च्युतम्। वातोद्धतमिति वातविक्षिप्तम्। एतल्लक्षणान्तरमुक्तमेव कृच्छ्रम्, मूत्रकृच्छ्रमितोऽन्य-

चिरं धारयतो मूत्रं त्वरया न प्रवर्त्तते।
मेहमानस्य मन्दं वा मूत्रातीतः स उच्यते॥ २०॥
आध्मापयन् वस्तिगुदं रुद्ध्वा वायुश्चलोन्नताम्।
कुर्य्यात् तीव्रार्त्तिमष्ठीलां मूत्रविण्मार्गरोधिनीम्॥ २१॥
मूत्रं धारयतो दुष्टो वायुः क्रुद्धो विधारयेत्।
मूत्ररोधार्त्तिकण्डूभिर्वातवस्तिः स उच्यते॥ २२॥
उष्मणा सोष्मकं मूत्रं शोषयेद्रक्तपीतकम्।
उष्णवातः सृजेत् कृच्छ्रात् वस्त्युपस्थार्त्तिदाहवान्॥ २३॥
गतिसङ्गादुदावर्त्त्य स मूत्रस्थानमार्गयोः।
मूत्रस्य विगुणो वायुर्भग्नव्याविद्धकुण्डलम्॥

गङ्गाधरः—मूत्रसंक्षयमाह—वाताकृतिरित्यादि। वातान्मूत्रे शुष्यति सति वाताकृतिरेव मूत्रस्य संक्षयो भवेत्॥ १९॥

गङ्गाधरः—मूत्रातीतमाह—चिरमित्यादि। मेहमानस्येत्यात्मनेपदं तिङोऽपि तिङमिच्छन्ति परस्मैपदिनां क्वचिदित्युक्तेः॥ २०॥

गङ्गाधरः—अनिलाष्ठीलामाह—आध्मापयन्नित्यादि। चलोन्नतां चलाञ्चो-न्नताञ्चाष्ठीलामष्ठीलावद्ग्रन्थिम्॥ २१॥

गङ्गाधरः—वातवस्तिमाह—मूत्रमित्यादि। यो दुष्टो नरो मूत्रमागतं धारयेत् तस्य क्रुद्धो वायुर्मूत्ररोधादिर्भिर्मूत्रं विधारयेत् स वातवस्तिरुच्यते॥ २२॥

गङ्गाधरः—उष्णमारुतमाह—उष्मणेत्यादि। उष्मणा पित्तोष्मणा सहितः क्रुद्धो वायुः सोष्मकं रक्तपीतकं मूत्रं शोषयेद् वस्त्युपस्थयोरार्त्तिदाहवान् कृच्छ्रात् तन्मूत्रं सृजेदित्युष्णवातः॥ २३॥

गङ्गाधरः—वातकुण्डलिकामाह—गतिसङ्गादित्यादि। स विगुणो वायुर्मूत्रस्य

शेषाऽल्पलक्षणत्वात्। किञ्चिदिति स्तोकम्। पिच्छिल उच्छोषो गुरुशेफस इति प्रवृद्धमूत्रशेषेण स्थितेन गुरुशेफस इति॥ १७। १८॥

चक्रपाणिः—वाताकृतिरित्यादि संक्षयलक्षणम्। वाताकृतिरिति वातलक्षणयुक्तम्। विधा-स्यादिति मूत्रवेगरोधात्। उष्मणेति पित्तोष्मणा। शोषयन्निति उष्मणा सहितो वात एव मूत्रं शोषयन्। गतिसङ्गादित्यादिना वातकुण्डलिकामाह। मूत्रस्य गतिसङ्गादुदावृत्तो वायुर्मूत्रं स-

मूत्रं विहन्ति संस्तम्भ-भङ्गगौरववेष्टनैः।
तीव्ररुङ्मूत्रविट्सङ्गैर्वातकुण्डलिका हि सा ॥ २४ ॥
रक्तं वातकफाद्दुष्टं वस्तिद्वारे सुदारुणम्।
ग्रन्थिं कुर्य्यात् स कृच्छ्रेण सृजेन्मूत्रं तदावृतम्।
अश्मरीसमशूलं तं रक्तग्रन्थिं प्रचक्षते ॥ २५ ॥
रूक्षदुर्ब्बलयोर्वातेनोदावृत्तं शकृद् यदा।
मूत्रस्रोतोऽनुपद्येत विट्संसृष्टं तदा नरः।
विड्गन्धं मूत्रयेत् कृच्छ्राद् विड्विघातं विनिर्द्दिशेत् ॥ २६ ॥
द्रुताध्वलङ्घनायासादभिघातात् प्रपीड़नात्।
स्वस्थानाद् वस्तिरुद्वृत्तः स्थूलस्तिष्ठति गर्भवत् ॥
शूलस्पन्दनदाहार्त्तो विन्दुं विन्दुं स्रवत्यपि।
पीड़ितस्तु स्रवेद् धारां संस्तम्भोद्वेष्टनार्त्तिमान् ॥

स्थानमार्गयोर्गतिसङ्गात् स्थाने गतिर्मार्गे सङ्गः, तत् उदावर्त्य मूत्रस्य भ्रमन्त्या-विद्धकुण्डलं मूत्रं संस्तम्भादिभिर्विहन्ति, सा वातकुण्डलिका नाम ॥ २४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—रक्तग्रन्थिमाह—रक्तमित्यादि। वातकफाद्धेतोर्दुष्टं रक्तं यस्य वस्तिद्वारे सुदारुणं ग्रन्थिं कुर्य्यात्, स जनस्तद्ग्रन्थिनावृतं मूत्रमश्मरीसमशूलं यथा स्यात् तथा कृच्छ्रेण सृजेत्। तं रक्तग्रन्थिं प्रचक्षते ॥ २५ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—विड्घातमाह—रूक्षेत्यादि। यदा रूक्षदुर्ब्बलयोर्नरयोर्वातेनोदावृत्तं शकृत् मूत्रस्रोतोऽनुपद्येत, तदा नरो विट्संसृष्टं विड्गन्धं कृच्छ्रान्-मूत्रयेत्। तं वातदुष्टविट्संसर्गाद् विड्विघातं मूत्रं नाम विनिर्दिशेत् ॥ २६ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—वस्तिकुण्डलमाह—द्रुताध्वेत्यादि। द्रुताध्वगमनादितो वस्तिः स्वस्थानादुद्वृत्तः सन् गर्भवत् स्थूलः संस्तिष्ठति। शूलाद्यार्त्तः सन् स पुमान्

स्थानमार्गयोर्भग्नव्याविद्धकुण्डली मूत्रयति। भग्नः प्रतिहतः, व्याविद्धो वक्री, कुण्डलीभि आवर्त्त-मानतया स्थितः। ईरणात् वायोरुत्पस्थानं मूत्रमार्ग एव भवति। वातकुण्डलिकालक्षणमाह—संस्तम्भेत्यादि। भङ्गो भङ्गाकारवेदना। रक्तं ग्रन्थिं कुर्य्यात् वातकफाभ्यां दुष्टमिति शेषम्। विट्युक्तो विघातो विड्विघातः। द्रुताध्वेत्यादिना वस्तिकुण्डलमाह। उद्वृत्त ऊर्ध्व परावृत्त-

वस्तिकुण्डलमाहुस्तं घोरं शस्त्रविषोपमम्।
पवनप्रबलं प्रायो दुर्निवारमबुद्धिभिः॥
तस्मिन् पित्तावृते दाहः शूलं मूत्रविवर्णता।
श्लेष्मणा चावृते शोथः स्निग्धं मूत्रं सितं घनम्॥
श्लेष्मरुद्धविलो वस्तिः पित्तोदीर्णो न सिध्यति।
अविभ्रान्तविलः साध्यो न च यः कुण्डलीकृतः॥
स्याद्‌ वस्तौ कुण्डलीभूते तृण्मोहः श्वास एव च॥ २७॥
* दोषवेगमवेक्ष्यैतान् मूत्रकृच्छ्रहरैर्जयेत्।
वस्तिमुत्तरवस्तिं वा सर्व्वेषामेव दापयेत्॥ २८॥

विन्दुं विन्दुं मूत्रस्य स्रवति। ततः शिश्नः पाणिना पीड़ितश्चेत् तदा संस्तम्भाद्वर्त्तिमान् धारां स्रवेत्, तं वस्तिकुण्डलमाहुः। मारकत्वाच्छस्त्रविषोपमम्। तद्‌ वस्तिकुण्डलं पवनप्रबलमबुद्धिभिः प्रायो दुर्निवारम्। तस्मिन् वस्तौ पित्तावृते दाहादि स्यात्। श्लेष्मणावृते शोथादि स्यात्। तस्यासाध्यतामाह—श्लेष्मणा रुद्धं विलं वस्तिमुखच्छिद्रं यस्य स पित्तोदीर्णश्चेत् तदा न सिध्यति। अविभ्रान्तविलः श्लेष्मादिविभ्रमहीनविलो वस्तिः साध्यः स्यात्, यश्च वस्तिः कुण्डलीकृतो न भवति स च साध्यः स्यात्। कुण्डलीभावे लक्षणमाह—स्याद्‌ वस्तावित्यादि। वस्तौ कुण्डलीभूते तृड़ादयः स्युः॥ २७॥

गङ्गाधरः—एषां चिकित्सामाह—दोषवेगमित्यादि। दोषवेगमवेक्ष्य वद्य एतांस्त्रयोदशमूत्रदोषान् मूत्रकृच्छ्रहरौषधैर्जयेत्। सर्व्वेषां त्रयोदशानां मूत्रदोषाणां वस्तिं दापयेदुत्तरवस्तिञ्च दापयेत्। इति॥ २८॥

मुखः। पीड़ित इति हस्तादिभिः। श्लेष्मरुद्धविलो वस्तिर्न सिध्यति, तथा पित्तोदीर्णश्च न सिध्यति। अविभ्रान्तविल इति अरुद्धद्वारः। कुण्डलीकृत इति वर्त्तुलीकृतः। वर्त्तुलीकृतस्यैव लक्षणान्याह—स्याद्‌ वस्तावित्यादि॥ १९—२७॥

चक्रपाणिः—चिकित्सामाह—दोषाधिक्यमित्यादि। मूत्रहरैः प्रयोगैर्दोषाधिक्यमवेक्ष्य प्रयुक्तैर्जयेदित्यर्थः॥ २८॥

---

* दोषाधिक्यमपेक्ष्यैतानिति चक्रसम्मतः पाठः।

पुष्पनेत्रन्तु हैमं स्यात् सूक्ष्ममौत्तरवस्तिकम् ।
गोपुच्छवद्ध वृन्तसमं जात्यश्वहनपुष्पयोः ।
रौप्यं सर्षपच्छिद्रं स्यात् त्रिकर्णं * द्वादशाङ्गुलम् ॥ २९ ॥
तेनाजवस्तियुक्तेन स्नेहसार्द्धपलं नयेत् ।
यथावयो विशेषेण स्नेहमात्रां विकल्प्य वा ॥ ३० ॥
स्नातस्य भुक्तभक्तस्य रसेन पयसापि वा ।
विसृष्टवर्च्चोमूत्रस्य पीठे जानुसमे मृदौ ॥
रुजः सुखोपविष्टस्य हृष्टे मेढ्रे घृतान्विते ।
शलाकयान्विष्य गतिं यद्यप्रतिहता व्रजेत् ॥

गङ्गाधरः—अथोत्तरवस्तिप्रकारमाह—पुष्पेत्यादि । औत्तरवस्तिकं पुष्पनेत्रं हैमं सूक्ष्मञ्च स्यात् । तदाह—गोपुच्छवन्मध्यस्थूलं जात्यश्वहनपुष्पयोर्वृन्तसमं सूक्ष्मच्छिद्रं स्यात् । रौप्यं नेत्रं सर्षपच्छिद्रं स्यात् । सर्व्वं द्वादशाङ्गुलं पूर्व्ववत् त्रिकर्णिकम् ॥ २९ ॥

गङ्गाधरः—अजवस्तियुक्तेन तेन नेत्रेण स्नेहस्य सार्द्धपलं प्रणयेत् । यथावयश्च विकल्प्य वा विशेषेण स्नेहमात्रां प्रणयेत् ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—यथा प्रणयेत् तदाह—स्नातस्येत्यादि । मांसरसेन पयसा वा भुक्तभक्तस्य विसृष्टवर्च्चोमूत्रस्य जानुसमे मृदौ पीठे रुजस्तद्रोगस्य सुखेनोपविष्टस्य हृष्टे मेढ्रे सम्युद्गमदृढ़े मेढ्रे घृतान्विते, शलाकया मेढ्रस्य गतिं मूत्रमार्गच्छिद्रमन्विष्य यदि तत्राप्रतिहता शलाका प्रविशेत् तदा तां शलाकामाकृष्य

चक्रपाणिः—उत्तरवस्तिं दापयेदित्युक्तम्, तत उत्तरवस्तिविधिमाह—पुष्पनेत्रमित्यादि । पुष्पनेत्रमित्युत्तरवस्तिनेत्रस्य संज्ञा । उत्तरमार्गदीयमानतया किंवा श्रेष्ठगुणतया उत्तरवस्तिः । जात्यश्वहनवृन्तेन सममिति जातेरश्वहनस्य च पुष्पयोर्वृन्तेनाग्रे समम्, उक्तं हि हारीते—'कुन्दस्य वृन्तप्रतिमं तथाग्र" इति । अश्वहनः करवीरः । सर्षपच्छिद्रमिति सर्षपवाहिच्छिद्रम् । त्रिकर्णमिति नेत्रे वस्तिवन्धनार्थमेकतः कर्णिका, अपराग्रे शेफःप्रमाणा षडङ्गुलादिः कर्णिका कर्त्तव्या । त्रिकर्णिकमिति वा पाठः । यथावयो विशेषण स्नेहमात्रां विकल्प्य चेति यथोक्तस्नेहः पञ्चविंशतिवर्षस्य ततस्तु अर्व्वाक् वयोभेदविकल्पेनापकर्षः कर्त्तव्यः । उक्तं हि सुश्रुते—"स्नेहप्रमाणं परमं प्रकुञ्चश्चात्र कीर्त्तितः । पञ्चविंशतिवर्षाणामर्व्वाग्बुद्धिविकल्पितम्,' इति । हृष्टे

* त्रिकर्णमिति चक्रधृतः पाठः ।

ततः शेफःप्रमाणेन पुष्पनेत्रं प्रवेशयेत् ।
गुदवन्मूत्रमार्गेण प्रणयेदनुसेवनीम् ॥
हिंस्याद्ध वस्तिगतो * वस्तिं मूले स्नेहो न गच्छति ।
सुखं प्रपीड्य निष्क्रम्य निष्कर्षेन्नेत्रमेव च ॥ ३१ ॥
प्रत्यागते द्वितीयं वा तृतीयञ्चापि दापयेत् ।
अनागच्छन्नुपेक्ष्यस्तु रजनीं व्युषितस्य च ॥
पिप्पलीलवणागार-धूमापामार्गसर्षपैः ।
वार्त्ताकुरसनिर्गुण्डी-शम्पाकैः ससहाचरः ॥
मूत्राम्लपिष्टैः सगुडैर्वर्त्तिं कृत्वा प्रवेशयेत् ।
अग्रे तु सर्षपाकारां पश्चाद्ध द्विमाषसम्मिताम् ॥
नेत्रदीर्घां घृताभ्यक्तां सुकुमारामभङ्गुराम् ।
नेत्रवन्मूत्रनाड़ीन्तु पायौ चाङ्गुष्ठसम्मिताम् ॥ ३२ ॥

शेफःप्रमाणेन पुष्पनेत्रं प्रवेशयेत् । यथा गुदे प्रणयनमुक्तं नातिद्रुतं नाति-धीरमकम्पहस्तं तथा अनुसेवनीं मुष्कसेवनीसमानेन मूत्रमार्गेण प्रणयेत्, एवं दत्तः स्नेहो वस्तिगतः मूले वस्तिं मूत्राशयं न हिंस्यादथ गच्छति च वस्तिम् । ततः सुखं प्रपीड्य शिश्नं निष्क्रम्य नेत्रं निष्कर्षेन्निर्गमयेत् ॥ ३१ ॥

गङ्गाधरः— ततः प्रत्यागते स्नेहे द्वितीयं दापयेत् तृतीयं वा दापयेदिति । अनागच्छन्नित्यादि । अनागच्छंस्तु स दत्तः स्नेह उपेक्ष्यः सन् रजन्यां व्युषितस्य मूत्राम्लपिष्टैः सगुडैः पिप्पल्यादिभिर्वर्त्तिं कृत्वा प्रवेशयेत् । यादृशीं वर्त्तिं प्रवेशयेत् तद्वर्त्तिप्रकारमाह—अग्रे त्वित्यादि । मूत्रनाड्यां मूत्रनिर्गमपथ-च्छिद्रनेत्रवत् पुष्पनेत्रवदग्रे सर्षपाकारां पश्चान्मूले द्विमाषसम्मितां नेत्रदीर्घां

इति दृष्टे पथ्यप्रतिहता व्रजेत् शलाका, तत्र पुष्पनेत्रं शेफःप्रमाणसमं प्रवेशनीयम् । [illegible] प्रथममन्वेषणं मार्गविज्ञानार्थम् । गुदे यथा वेपमानादिगुणयुक्तं प्रवेश्यते, तथा मेढ्रेऽपि । अतिक्रान्तं किङ्गप्रमाणातिरेकप्रविष्टं नेत्रं वस्तिं हिंस्यात् । कत इति लिङ्गमानस्तोकप्रविष्टे ॥ २९—३१ ॥

चक्रपाणिः—पिप्पलीत्यादिना व्युषितेऽप्यनागच्छतः स्नेहस्य प्रवर्त्तिकां वर्त्तिमाह । मूत्रा-वर्त्तिर्गुडपाके न कठिना कर्त्तव्या यथा श्लक्ष्णा भवति । पश्चादर्द्धे इति मूले । नाड्गुष्ठसम्मिताम्

* वातिगतमिति चक्राभिमतः पाठः ।

स्नेहे प्रत्यागते ताभ्यामानुवासनिको विधिः।
परिहारस्य सव्यापत् सम्यग्दत्तस्य लक्षणम्॥ ३३॥
स्त्रीणामार्त्तवकाले तु प्रतिकर्म्मेदमाचरेत्।
गर्भासना सुखं स्नेहं तदादत्ते ह्यपावृता।
गर्भं योनिस्तदा शीघ्रं जिते गृह्णाति मारुते॥ ३४॥
वस्तिरेषु विकारेषु योनिविभ्रंशजेषु च।
योनिशूलेषु तीव्रेषु योनिव्यापत्स्वसृग्दरे॥
अपस्रवति मूत्रे च विन्दुं विन्दुं स्रवत्यपि।
विदध्यादुत्तरं वस्तिं यथास्वौषधसंस्कृतम्॥ ३५॥

पुष्पनेत्रदीर्घां द्वादशाङ्गुलां घृताभ्यक्तां सुकुमारां श्लक्ष्णनिर्म्मलादिरूपाम् अभङ्गुरामृजुं तां वर्त्तिं प्रवेशयेदित्यन्वयः। ताञ्च वर्त्तिं पायौ चाङ्गुष्ठसम्मितां प्रवेशयेदिति॥ ३२॥

गङ्गाधरः—स्नेह इत्यादि। मूत्रमार्गेण दत्त स्नेहे प्रत्यागते परिहारस्य आनुवासनिको विधिः कार्य्यः। सव्यापत् सम्यग्दत्तस्य च लक्षणमानुवासनिकं विद्यात्॥ ३३॥

गङ्गाधरः—अथ स्त्रीणामुत्तरवस्तिमाह—स्त्रीणामित्यादि। स्त्रीणामार्त्तवकाले इदं प्रतिकर्म्म खल्वाचरेत्। किमित्यत आह—तदा ह्यार्त्तवकाले गर्भासना गर्भं आसनं यस्याः सा योनिः स्नेहं सुखमादत्ते, हि यस्मादपावृता। तेन जिते मारुते तदा योनिः शीघ्रं गर्भं गृह्णाति॥ ३४॥

गङ्गाधरः—केषु वस्तिर्देय इत्यत आह—वस्तिरित्यादि। एषु विकारेषु स्त्रीणां वस्तिः। मूत्रे त्वपस्रवति विन्दुं विन्दुं स्रवति च मूत्रे उत्तरं वस्तिं विदध्यादिति॥ ३५॥

मिति पायौ स्नेहप्रवृत्त्यर्थं दीयमानाङ्गुष्ठसमाना कर्त्तव्या। ताभ्यामिति मेढ्रगुदाभ्यां दत्तयोर्वर्त्त्योः स्यात्। उत्तरवस्तेरनुवासनवत् सेव्यपरिहारव्यापत्सम्यग्दत्तलक्षणान्यतिदिशन्नाह—आनुवासनिको विधिरित्यादि॥ ३२। ३३॥

चक्रपाणिः—आर्त्तवकाले त्वौत्सर्गिककालोक्तं स्त्रीणामुत्तरवस्तिदानमार्त्तवकाले विधत्ते। आर्त्तवकालदाने हेतुमाह—गर्भाशनेत्यादि। गर्भाशना गर्भशय्या गर्भाशय इत्यर्थः। अन्ये तु योनिमाहुः। आदत्त इति सम्यग् गृह्णाति। अपावृतेति अपगतसञ्चितरजोरूपावरणा स्त्रीणाम्।

पुष्पनेत्रप्रमाणन्तु प्रमदानां दशाङ्गुलम् ।
मूत्रस्रोतःपरिणाहं मूत्रस्रोतोऽनुवाहि * च ॥
अपत्यमार्गे नारीणां विधेयं चतुरङ्गुलम् ।
द्व्यङ्गुलं मूत्रमार्गे तु बालायास्त्वेकमङ्गुलम् ॥ ३६ ॥
उत्तानायाः शयानायाः सङ्कोच्य समसक्थिनी ।
अथास्याः प्रणयेन्नेत्रमनुवंशगतं सुखम् ॥
द्वित्रिचतुरिति स्नेहमहोरात्रेण दापयेत् ।
वस्तिं वस्तौ प्रणीते तु वस्तिश्चानन्तरो भवेत् ॥
त्रिरात्रं कर्म्म कुर्व्वीत स्नेहमात्रां विवर्द्धयन् ।
अनेनैव विधानेन कर्म्म कुर्य्यात् पुनस्त्र्यहात् ॥ ३७ ॥

गङ्गाधरः—पुष्पनेत्रेत्यादि। प्रमदानां स्वाङ्गुलिमानेन दशाङ्गुलं न तु द्वादशाङ्गुलमेष पुष्पनेत्रप्रमाणं मूत्रस्रोतःसमानपरीणाहं स्थूलं मूत्रस्रोतोऽनुरूपेण वहति च उत्तरवस्तिनेत्रं कुर्य्यात्। योनिनेत्रन्त्वाह—अपत्येत्यादि। नारीणामपत्यमार्गे योनिपथे चतुरङ्गुलं नेत्रं विधेयम्। बालायास्तु नार्य्याः मूत्रमार्गे द्व्यङ्गुलं नेत्रं कार्य्यम्। अपत्यमार्गे त्वेकाङ्गुलं नेत्रं कार्य्यम्॥ ३६ ॥

गङ्गाधरः—उत्तरवस्तिदानक्रममाह—उत्तानाया इत्यादि। समे च ते सक्थिनी चेति समसक्थिनी सङ्कोच्योत्तानायाः शयानायाः अस्या नार्य्याः पृष्ठवंशमनु लक्षीकृत्यानुवंशं तद्गत वस्तिनेत्रं सुखं प्रणयेत्। द्विस्त्रिश्चतुर्वाऽहोरात्रेण स्नेहं वस्तिं दापयेदिति, स्नेहस्य वस्तौ सम्यक् प्रणीते सति पुनः अनन्तरो वस्तिर्दत्तो भवेत्। इत्येवं त्रिरात्रं वस्तिकर्म्म स्नेहमात्रां विवर्द्धयन् वैद्यः कुर्व्वीत। पुनस्त्र्यहात् परमनेनैव विधानेन स्नेहवस्तिकर्म्म कुर्य्यात्। इत्युत्तरवस्तिविधानं व्याख्यातं भवति॥ ३७ ॥

पुष्पनेत्रप्रमाणन्त्वित्यादि। मुद्गस्रोतोऽनुपातीति मुद्गवाहिच्छिद्रम्। अपत्यमार्गे विधेयं चतुरङ्गुलमिति अपत्यमार्गे स्नेहयितव्ये चतुरङ्गुलप्रवेशनं प्राप्तयौवनानामेव नारीणां कर्त्तव्यम्, मूत्रमार्गे तु स्नेहयितव्ये द्व्यङ्गुलप्रवेशनं प्राप्तवयस्कानामेव कर्त्तव्यम्, बालायाः स्वल्पप्रमाणतया एकाङ्गुलप्रवेशनमेव मूत्रमार्गप्रयोगार्थं कर्त्तव्यम्। बालानान्त्वपत्यमार्गे न दीयत एव, तासां

* मुद्गस्रोतोऽनुपातीति चक्रधृतः पाठः ।

अतः शिरोविकाराणां कश्चिद् भेदः प्रवक्ष्यते ।
पित्तरक्तानिला दुष्टाः शङ्खदेशे विमुर्च्छिताः ।
तीव्ररुग्दाहरागं हि शोफं कुर्व्वन्ति दारुणम् ॥
स शिरो विषवद्वेगी रुणद्ध्याशु गलन्तथा ।
त्रिरात्राज्जीवितं हन्ति शङ्खको नाम नामतः ॥
त्र्यहाज्जीवति भैषज्यं प्रत्याख्यायास्य कारयेत् ।
शिरोविरेकसेकादि सर्व्वं वीसर्पनुच्च यत् ॥ ३८ ॥
रूक्षाशनात्यध्यशनैः प्राग्वातावश्यमैथुनैः ।
वेगसन्धारणायास-व्यायामैः कुपितो नृणाम् ॥
केवलः सकफो वापि गृहीत्वार्द्धं शिरोऽनिलः ।
मन्याभ्रू दन्तशङ्खाक्षि-ललाटं परिपीड़यन् ॥
मन्याभ्रू शङ्खकर्णाक्षि-ललाटार्द्धेषु वेदनाम् ।
शस्त्रारणिनिभां तीव्रां कुर्य्यात् सोऽर्द्धावभेदकः ॥

गङ्गाधरः—अतः परं शिरोविकारभेदमाह—अत इत्यादि । शिरोविकाराणां कश्चित् प्रभेद उच्यते । पित्तेत्यादि । यं दारुणं शोफं कुर्व्वन्ति स शोथः खलु विषवद्वेगी शिरस्तथा गलमाशु रुणद्धि । त्रिरात्राज्जीवितं हन्ति यदि त्र्यहाज्जीवति तदा प्रत्याख्यायास्य भैषज्यं कारयेत् । क्रियामाह—शिरोविरेकसेकादीत्यादि ॥ ३८ ॥

गङ्गाधरः—अथार्द्धावभेदकमाह—रूक्षाशनेत्यादि । रूक्षाशनमत्यशनमध्यशनञ्चेति प्राग्वातश्चावश्य इत्यवश्यायो नीहारः । एतैर्हेतुभिः कुपितोऽनिलः केवलः सकफो वा शिरसोऽर्द्धं गृहीत्वा मन्याद्यर्द्धेषु शस्त्रारणिनिभां तीव्रां वेदनां

अपरस्यमार्गस्यावृतत्वात् । वर्त्तिः पीनतरा भवेद्विति स्नेहप्रत्यागमनार्था वर्त्तिः पीनतरा कर्त्तव्या । स्नेहमात्रा चात्र "स्नेहस्य प्रसृतश्चात्र स्वाङ्गुलीमूलसम्मितम्" इत्यनेन सुश्रुतोक्ता ज्ञेया ॥ ३४—३७ ॥

चक्रपाणिः—क्रमागतशिरोविरेकार्थं त्रिमर्म्मीयान् विस्मृत्य वक्तुमाह—अत इत्यादि । दारुण इत्याशुकारी । पुनस्त्र्यहाज्जीवतीत्यादिकः प्रभावोऽयं शङ्खकस्य । प्रत्याख्याय चोक्ता क्रिया मिथ्यनेन उत्पन्नमात्र एव प्रत्याख्यानपूर्व्विका चिकित्सा कर्त्तव्याऽस्य ॥ ३८ ॥

चक्रपाणिः—रूक्षेत्यादिनाऽर्द्धावभेदकमाह । अवश्यायो हिमः । शस्त्रारणिनिभामिति शस्त्र-

नयनं वाथवा श्रोत्रमतिवृद्धो विनाशयेत्।
तस्मात् प्रागेव कर्त्तव्या चिकित्सा तु चिकित्सकैः॥
चतुःस्नेहोत्तमा मात्रा शिरःकायविरेचनम्।
नाड़ीस्वेदो घृतं जीर्णं वस्तिकर्म्मानुवासनम्॥
उपनाहः शिरोवस्तिर्दहनं चात्र शस्यते।
प्रतिश्याये शिरोरोगे यच्चोद्दिष्टं चिकित्सितम्॥ ३९॥
सन्धारणादजीर्णाच्चै र्मस्तिष्कं रक्तमारुतौ।
दुष्टौ दूषयतस्तच्च दुष्टं ताभ्यां विमूर्च्छितम्॥

कुर्य्यात्, सोऽर्द्धावभेदकः। सोऽतिवृद्धो नयनं वा श्रोत्रं वा विनाशयेत्। तत्र चिकित्सामाह—चतुरित्यादि। चतुःस्नेहयोगस्योत्तमा मात्रा शस्यते शिरोविरेचनं कायविरेचनं वमनविरेचनम्। यच्च प्रतिश्याये शिरोरोगे चोद्दिष्टं चिकित्सितं तत् सर्व्वं शस्यते इति॥ ३९॥

गङ्गाधरः—अथ सूर्य्यावर्त्तमाह—सन्धारणादित्यादि। मस्तिष्कं मस्तुलुङ्गं

मूर्द्धारणिमन्थननिभाम्। अरणिरग्न्युत्थापनस्थानम्, किंवा अग्निकारणेनाग्निरेव लक्ष्यते। चतुःस्नेहस्योत्तमा मात्रा चतुःस्नेहोत्तममात्रा। उत्तमा च मात्रा अहोरात्रपरिणामनीया। जीर्णं दशवर्षस्थितं घृतम्। उपनाहं केचिच्छिरोवस्तिभेदमाहुः, यो मस्तिष्क उच्यते। तन्त्रान्तरे हि मस्तिष्क उपनाहः शिरोवस्तिप्रकार उक्तः,—"मस्तिष्केऽष्टाङ्गुलं पट्टं बद्धा तु द्वादशाङ्गुलम्" इत्यादिना। शिरोवस्तिविधानं शालाक्ये ज्ञेयम्, यथा—'द्वादशाङ्गुलविस्तीर्णं चर्म्मपट्टं शिरःसमम्। आकर्णबन्धनस्थाने ललाटे वस्त्रवेष्टिते। चेलवेणिकया बद्धा माषकल्केन लेपयेत्। ततो यथाव्याधिशृतं स्नेहं कोष्णं निवेशयेत्। ऊर्द्ध्वं केशभुवो यावदङ्गुलं धारयेच्च तम्। आवक्त्रनासिकाक्लेदात् द्वादशाष्टौ षड् वातादिषु। मात्रासहस्राण्यारुग्णो ह्येकं स्वस्थोऽथ मर्द्दयेत्। गुप्तस्नेहस्य परमं सप्ताहं तस्य सेवनम्॥" तथा आशिरोव्यायतं चर्म्म कृत्वाष्टाङ्गुलमुच्छ्रितम्। तेनाऽऽवेष्ट्य शिरोऽधस्तान्माषकल्केन लेपयेत्। निश्चलस्योपविष्टस्य तैलैः कोष्णैः प्रपूरयेत्। धारयेदारुजः शान्तेर्यामं यामार्द्धमेव वा। शिरोवस्तिः जयत्येष शिरोरोगं मरुद्भवम्" इत्यादि। दहनं वाऽस्यैति तन्त्रान्तरप्रत्ययात् द्व्यङ्गुललाटशङ्खप्रदेशेषु शरकाण्डादिना ज्ञेयम्। यथोद्दिष्टं चिकित्सितमिति तत्र वात इति योज्यम्॥ ३९॥

सूर्य्योदयेऽर्कसन्तापाद् रक्तं विष्यन्दयेच्छनैः ।
ततो दिने शिरःशूलं दिनवृद्ध्या च वर्द्धते ॥
दिनक्षये ततः स्त्याने मस्तिष्के संप्रशाम्यति ।
सूर्य्यावर्त्तः स तत्र स्यात् सर्पिरौत्तरभक्तिकम् ॥
शिरःकायविरेकोऽथ मूर्द्ध्नि तु स्नेहधारणम् ।
जाङ्गलैरुपनाहश्च घृतक्षीरैश्च सेचनम् ॥
बर्हि(र्त्ति)तित्तिरिलावादि-शृतं क्षीरोत्थितं घृतम् ।
स्यान्नावनं जीवनीय-क्षीराष्टगुणसाधितम् ॥ ४० ॥

रक्तमारुतौ दूषयतः । ताभ्यां विमूर्च्छितं दुष्टन्तु तन्मस्तिष्कं सूर्य्योदयेऽर्क-सन्तापाद् रक्तं समुद्रिक्तं सत् विष्यन्दयेत् शनैर्यथा सूर्य्यसन्तापो वर्द्धते तथोद्रिक्तं रक्तं भवत् क्रमेण विष्यन्दयेत् । ततो दिने शिरःशूलं दिनवृद्ध्या वर्द्धते । ततः क्रमेण दिनक्षये सूर्य्यसन्तापह्रासे रक्तं क्रमेण शान्तं याति मस्तिष्के च स्त्यानतां गच्छति शिरःशूलं प्रशाम्यति । स रोगः सूर्य्यावर्त्तः स्यात्, तत्र औत्तरभक्तिकं सर्पिः शिरःकाययोर्विरेकः । मूर्द्ध्नि तु स्नेहधारणं शिरोवस्तिरिति यावत् । तदुक्तम्—"आशिरो व्यायतं चर्म्म कृत्वाष्टाङ्गुलमुन्नतम् । तेनावेष्ट्य शिरोऽधस्तान्-माषकल्केन लेपयेत् । निश्चलस्योपविष्टस्य तैलैरुष्णैः प्रपूरयेत् । धारयेदा रुजः शान्तेर्यामं यामार्द्धमेव वा । शिरोवस्तिर्जयत्येष शिरोरोगं मरुद्भवम् । हनु-मन्याक्षिकर्णार्त्तिमर्दितं मस्तकम्पनम् । तैलेनापूर्य्य मूर्द्धानं पञ्चमात्राशतानि च । तिष्ठेत् श्लेष्मणि पित्तेऽष्टौ दश वाते शिरोगदी । एष एव विधिः कार्य्यस्तथा कर्णाक्षिपूरणे ।" बर्हि(र्त्ति)तित्तिरिलावादिमांसरसेन क्षीरोत्थितं घृतं शृतं पक्वं स्यात् । तथा जीवनीयदशककल्कक्षीराष्टगुणसाधितं क्षीरोत्थितं घृतं नावनं स्यात् ॥ ४० ॥

चक्रपाणिः—मस्तिष्कं शिरःस्थो मज्जा । द्रवमिति द्रवं सत् । विष्यन्दत इति च्यवते । एतच्च सूर्य्यावर्त्तस्य रूपं दोषदूष्ययोर्विकृतिविषमसमवायारब्धं भवति । तेन नान्यविकार एवम्भूतो भवति । वेदना तथा सूर्य्यताप एवास्य वर्द्धते, नाग्नितापे । एतदपि प्रभावकृतमेव ज्ञेयम् । त्रिस्नेहधारणमिति पाठात् तैलघृतवसाधारणं वदन्ति । विलनिवासीति विलेशयः । विलेशया-

उपवासातिशोकाति-रूक्षशीताल्पभोजनैः।
दुष्टा दोषास्त्रयो मन्यापश्चाद्घाटासु वेदनाम् ॥
तीव्रां कुर्व्वन्ति नासाक्षि-भ्रूशङ्खे सावतिष्ठते।
स्पन्दनं गण्डपार्श्वस्य नेत्ररोगं हनुग्रहम्।
सोऽनन्तवातस्तं हन्यात् शिरोऽर्द्धावर्त्तनाशनैः * ॥ ४१ ॥
वातो रूक्षादिभिः क्रुद्धः शिरःकम्पमुदीरयेत्।
तत्रामृताबलारास्ना-महाश्वेताश्वगन्धकैः।
स्नेहस्वेदादि वातघ्नं शस्तञ्चात्रावपीड़नम् ॥ ४२ ॥
नस्तःकर्म्म च कुर्व्वीत शिरोरोगेषु शास्त्रवित्।
द्वारं हि शिरसो नासा तेन तद्व्याप्य हन्ति तान् ॥ ४३ ॥

गङ्गाधरः—अथानन्तवातमाह—उपवासेत्यादि। उपवासादिभिर्दुष्टास्त्रयो दोषाः मन्यापश्चाद्घाटासु तीव्रां वेदनां कुर्व्वन्ति। सा वेदना नासादिष्ववतिष्ठते। गण्डपार्श्वस्य स्पन्दनमित्यादिकं कुर्व्वन्ति। सोऽनन्तवातो नाम। शिरोऽर्द्धावर्त्तनाशनैर्भेषजैस्तमनन्तवातं हन्यादिति चिकित्सितम् ॥ ४१ ॥

गङ्गाधरः—अथ शिरःकम्पमाह—वात इत्यादि। रूक्षादिभिः क्रुद्धो वातः शिरःकम्पमुदीरयेत्। तत्र चिकित्सामाह—तत्रेत्यादि। अमृतादिभिः कल्कैः चूर्णितैर्वा स्नेहस्वेदादि स्नेहस्वेदपूर्व्वकं सन्तर्पणं नस्यं शस्तं स्यादिति ॥ ४२ ॥

गङ्गाधरः—ननु नस्यं कीदृशमित्यत आह—नस्तःकर्म्मेत्यादि। शिरोरोगेषु कस्मान्नस्तःकर्म्म कुर्व्वीत तत्राह—द्वारं हीत्यादि। हि यस्माच्छिरसो द्वारं नासा

[illegible]मिति सम्बन्धः। मन्या ग्रीवाशिराद्वयम्, घाटा ग्रीवायाः पश्चाद्भागः, पश्चात् पृष्ठम्। सा चाक्षिभ्रूशङ्खेष्ववतिष्ठत इति शङ्खादीन् व्याप्य स्थिरा भवति। अनन्तवातमेनं तन्त्रान्तरे अन्यतोवातमाहुः। शिरार्द्धावर्त्तनाशनैरिति शिरोऽर्द्धे सूर्य्यावर्त्तनाशनैश्च भेषजैः। ४०—४२ ॥

चक्रपाणिः—नस्तःकर्म्म चेति सर्व्वशिरोरोगसाधारणं चिकित्सितम्। शिरोरोगेषु नस्तःकर्म्मकरणे हेतुमाह—द्वारं हीत्यादि। तेन नासारूपेण मार्गेण। तदिति नस्तोदत्तमौषधम्। व्याप्येति

---

* शिरार्द्धावर्त्तनाशनैरिति चक्राभिमतः पाठः।

नावनञ्चावपीड़श्च ध्मननं धूम एव च ।
प्रतिमर्षश्च विज्ञेयं नस्तःकर्म्म च पञ्चधा ॥
स्नेहनं शोधनञ्चैव द्विविधं नावनं स्मृतम् ।
शोधनः स्तम्भनश्च स्यादवपीड़ो द्विधा मतः ॥
चूर्णस्याध्मापनं तद्धि देहश्लेष्मविशोधनम् ।
विज्ञेयस्त्रिविधो धूमः प्राग्भक्त-*-शमनादिकः ॥
प्रतिमर्षो भवेत् स्नेहो निर्दोष उभयार्थकृत् ।
एवं तद्रेचनं कर्म्म तर्पणं शमनं त्रिधा ॥ ४४ ॥

तेन नासाद्वारेण तन्नस्यं शिरो व्याप्य तान् शिरोरोगान् हन्ति । तस्य भेदमाह—नावनञ्चेत्यादि । नावनादिकं पञ्चधा नस्तःकर्म्म विज्ञेयम् । तत्र नावनं द्विविधं स्नेहनं शोधनञ्च, नावनं नस्तम् । अवपीड़ोऽपि द्विविधः शोधनः स्तम्भनश्च, अवपीड्य दीयते यस्मादवपीड़स्ततः स्मृतः । चूर्णस्याधमापनं द्विमुखनलिकया नासापुटे फुत्कारेण दानं ध्मनम्, तद्धि देहश्लेष्मविशोधनमेकविधमेव । धूमस्तु त्रिविधो विज्ञेयः । प्राग्भक्तः शमनः शोधनश्चेति । प्रतिमर्षो भवेत् स्नेह एव स उभयार्थकृत् शोधनश्च शमनश्च निर्दोषः स्यात् । तदाह—एवमित्यादि । तत् प्रतिमर्षकर्म्म त्रिधा रेचनं शिरोविरेचनं तर्पणं शमनञ्च ॥ ४३ । ४४ ॥

शिरो व्याप्य । तानिति शिरोगदान् । शिरोरोगदानप्रस्तावागतानवश्यवक्तव्यनस्तःकर्म्मभेदानाह—नावनमित्यादि । नावनादयश्चिकित्सास्थानोक्ताः । अत्र सुश्रुते धूमं वर्ज्जयित्वा पञ्चविधं नस्तःकर्म्मोक्तम्—"नस्यं तत् पञ्चविधविकल्पम्, तद् यथा—नस्यं शिरोविरेचनं प्रतिमर्षोऽवपीड़ः प्रधमनञ्च" इति । इह तु नावनशब्देनैव शिरोविरेचनमपि गृहीतम्, यदुक्तम्—"स्नेहनं शोधनञ्चैव नावनं द्विविधं स्मृतम्" इति । तेन सुश्रुतोक्तोऽप्यर्थो गृहीत एव । शोधनः स्तम्भनश्च स्यादवपीड़ इत्यत्र संशमनमप्यवपीड़स्य कर्म्मेच्छन्ति, तच्च स्तम्भन एवान्तर्भावनीयम् । अवपीड्य यत्र कल्कादीनि दीयन्ते इत्यवपीड़ः, अनेन शिरोविरेचनार्थं दीयमानसैन्धवपिप्पल्यादिकल्कस्याप्यवरोधः । ध्मापनं देहस्रोतोविशोधनमिति वचनात्, शिरोविरेचनप्रयोजनकमेवेति दर्शयति । शमनादिक इत्यत्र शमनशब्देन प्रायोगिकं गृह्णाति, तेन प्रायोगिकस्नैहिकवैरेचनिकधूमानां नासादीयमानानामिह ग्रहणम् । मुखपेयस्तु धूमो न नस्यम् । उभयार्थकृदिति स्नेहविरेचनार्थकृत् । प्रतिमर्षलक्षणमग्रे "नस्तः स्नेहाङ्गुलिं दद्यात्" इत्यादिना वक्ष्यमाणम् । उक्तपञ्चविधनस्तःकर्म्मणस्त्रैविध्यमाह—एवमित्यादि । कर्म्मेति नस्तःकर्म्म । शमनेन स्तम्भनस्यापि ग्रहणम् ।

---

* प्रागुक्तशमनादिक इत्यन्यः पाठः ।

स्तम्भसुप्तिगुरुत्वाद्याः श्लैष्मिका ये शिरोगदाः।
शिरोविरेचनं तेषु नस्तःकर्म्म प्रचक्ष्यते॥
ये च वातात्मका रोगाः शिरःकम्पार्दितादयः।
शिरसस्तर्पणं तेषु नस्तःकर्म्म प्रचक्ष्यते।
रक्तपित्तादिरोगेषु शमनं तस्य चेष्यते॥ ४५॥
ध्मापनं धूमपानञ्च यथायोग्येषु बुद्धिमान्।
दोषादिकं समीक्ष्यैव भिषक् सम्यक् च कारयेत्॥ ४६॥
फलादिकन्तु भैषज्यं प्रोक्तं यद् यद् विरेचनम्।
तत् तु संकल्पयेत् तेन पचेत् स्नेहं विरेचनम्॥

गङ्गाधरः—तेषां विषयानाह—स्तम्भेत्यादि। स्तम्भादिषु गदेषु शिरोविरेचनं नाम नस्तःकर्म्म प्रचक्ष्यते। ये चेत्यादि। वातात्मकाः शिरःकम्पादयो ये रोगास्तेषु शिरसस्तर्पणं नस्तःकर्म्म प्रतिमर्ष उच्यते। अथ शमनप्रतिमर्षविषयमाह—रक्तपित्तेत्यादि। रक्तपित्तादिषु रोगेषु तस्य शमनं प्रतिमर्ष इष्यते॥ ४५॥

गङ्गाधरः—ध्मापनमित्यादि। यथायोग्येषु रोगेषु ध्मापनं प्रधमनं नासया धूमपानञ्च कारयेत्॥ ४६॥

गङ्गाधरः—पञ्चधा नस्यविषयमुक्त्वा त्रिविधप्रतिमर्षसाधनमाह—फलादिकमित्यादि। पूर्व्वं फलमूलादिकं यद् यद्विरेचनं भैषज्यं प्रोक्तं तद् दोषव्याध्यनुसारेण सङ्कल्पयेत्, सङ्कल्प्य च तेन भैषज्येन विरेचनं स्नेहं पचेत्। शिरोविरेचनं

तर्पणे स्नेहनस्यावरोधः। अन्ये ये केचित् प्रभेदास्तन्त्रान्तरे प्रतिपादिताः, तेऽप्यत्रैवान्तर्भवन्ति॥ ४३। ४४॥

चक्रपाणिः—विरेचनादिकर्म्मणेवस्य विषयमाह— स्तम्भेत्यादि। तर्पणमिति स्नेहेन तर्पणम्। यथायोग्येषु शस्यत इति ध्मापनधूमयोग्येषु शस्यते, तत्र धूमयोग्याः सूत्रस्थाने प्रतिपादिताः। ध्मापनयोग्यास्तु ध्मापनगुणकथने देहस्रोतोविशोधनमितिपदेन येऽभिन्यासापस्मारादयः शोधनीयस्रोतस उक्ताः, ते ज्ञेयाः॥ ४५। ४६॥

चक्रपाणिः—शिरोविरेचनचूर्णविधिमाह—फलादीत्यादि। फलादिभेषजमिति रोगभिषग्जितीयोक्तम्—फलपत्रमूलकन्दपुष्पनिर्य्यासत्वगभेदात् सप्तविधमुक्तं शिरोविरेचनद्रव्यम्। चूर्णं

यदुक्तं मधुरस्कन्ध-भेषजं तेन तर्पणम् ।
साधयित्वा भिषक् स्नेहं नस्तः कुर्य्याद्‌ विधानवित् ॥ ४७ ॥
प्राक्‌सूर्य्ये मध्यसूर्य्ये वा कुर्य्यात् तर्पणकर्म्म च * ।
उत्तानस्य शयानस्य स्वास्तृते शयने सुखम् ॥
प्रलम्बशिरसः किञ्चित् किञ्चित् पादोन्नतस्य च ।
दद्यान्नासापुटे स्नेहं तर्पणं बुद्धिमान् भिषक् ॥ ४८ ॥
अनवाक्‌शिरसो नस्यं न शिरः प्रतिपद्यते ।
अत्यवाक्‌शिरसो नस्यं मस्तुलुङ्गे च तिष्ठति ॥
अत एव शयानस्य शुद्ध्यर्थं स्वेदयेच्छिरः ।
संस्वेद्य नासामुन्नाम्य वामेनाङ्गुष्ठपर्व्वणा ॥

स्नेहं पचेत् । शिरःसन्तर्पणं स्नेहमाह—यदुक्तमित्यादि । विमानस्थाने मधुरस्कन्धभेषजं यदुक्तमास्थापनं तेन द्रव्येण तर्पणं स्नेहं साधयित्वा भिषक् नस्तःकर्म्म प्रतिमर्षं कुर्य्यादिति ॥ ४७ ॥

गङ्गाधरः—कर्म्म प्राक्‌सूर्य्ये प्रातःकाले मध्यसूर्य्ये वा मध्याह्ने वा प्राक्कृतमावश्यकं कर्म्म मलमूत्रोत्सर्गादिकं यो तस्य उत्तानस्य शयानस्य स्वास्तृते शयने सुखं शयानस्य किञ्चित् प्रलम्बशिरसः किञ्चिदुन्नतपादस्य पूर्व्वं शिरः संस्वेदयेत्, शिरः संस्वेद्य वामेनाङ्गुष्ठपर्व्वणा नासामुन्नाम्य दक्षिणहस्तेनोभयतः समं यथा स्यात् तथा प्रणाड्या पिचुना वा यथाविधि नस्तःस्नेहं कुर्य्यात् । न ह्यनवाक्‌शिरसो नाप्यत्यवाक्‌शिरसो नस्तःस्नेहं कुर्य्यात् ॥ ४८ ॥

गङ्गाधरः—कस्मादित्यत आह—अनवागित्यादि । अनवागूर्द्ध्वभूतं शिरो यस्य तस्य खलूत्तानशयानस्य दत्तं नस्यं शिरः प्रतिपद्यते । अत्यवागतिनीचं

स्पर्येदिति प्रधमनार्थमवपीडनार्थञ्च चूर्णं कल्पयेत् । मधुरस्कन्धोऽपि रोगभिषग्जितीये प्रोक्तः ॥ ४७ ॥

चक्रपाणिः—नस्तःकर्म्मविधिमाह—प्राक् सूर्य्यं इत्यादि । ग्रीष्मे प्राक् सूर्य्ये, शीते तु मध्यसूर्य्ये इति व्यवस्था । प्राक्कृतावश्यकस्य चेति प्राक्कृतावश्यकरणीयमलविसर्गादिकस्य । एवं

* प्राक्कृतावश्यकस्य चेति पाठान्तरम् ।

हस्तेन दक्षिणेनाथ कुर्य्यादुभयतः समम्।
प्रणाड्या पिचुना वापि नस्तःस्नेहं यथाविधि॥ ४९॥
कृते च स्वेदयेद्भूयोऽप्याकर्षेच्च पुनःपुनः।
तं स्नेहं श्लेष्मणा सार्द्धं तथा स्नेहो न तिष्ठति॥ ५०॥
स्वेदेनोत्क्लेशितः श्लेष्मा नस्तःकर्म्मण्युपस्थितः।
प्रायः स्नेहस्य शैत्येन शिरसि श्यायते प्रति॥
श्रोत्रमन्यागलाद्येषु विकाराय स कल्पते।
ततो नस्तःकृतो धूमं पिबेत् कफविनाशनम्।
हितान्नभुक् निवातोष्ण-सेवी स्यान्नियतेन्द्रियः॥ ५१॥
विधिरेषोऽवपीड़स्य कार्य्यः प्रध्मापनस्य च।
षड़ङ्गुल्याथवा नाड्या धमेच्चूर्णं मुखेन वा॥

शिरो यस्य तस्योत्तानशयानस्य दत्तं नस्यं मस्तुलुङ्गे तिष्ठति। अतएव सम-सुत्तानशयानस्य शुद्धयर्थं शिरः स्वेदयेत्। संस्वेद्य च स्नेहं नस्यं कुर्य्यात्॥४९॥

गङ्गाधरः—नस्ये कृते सति यत् कार्य्यं तदाह—कृते चेत्यादि। कृते च स्नेहनस्ये भूयः शिरः स्वेदयेत् पुनःपुनः शिरोगतं तं स्नेहं श्लेष्मणा सार्द्ध-माकर्षेच्च, यथा स्नेहो न शिरसि तिष्ठति॥ ५०॥

गङ्गाधरः—कस्मात् पुनःपुनराकर्षेत्। स्वेदेनेत्यादि। शिरसि श्लेष्मा स्वेदेनोत्क्लेशितो नस्तःकर्म्मणि स्नेहदानेनोपस्थितः पुनः स्नेहस्य शैत्येन ततोऽनन्तरं प्रायः प्रतिश्यायते, श्रोत्रादिषु विकाराय स प्रतिश्यायाय कल्पते। ततो नस्तःकृतः पुमान् कफनाशनं धूमं नासया पिबेत् नस्तःकर्म्मत्वात्। नियतेन्द्रियो मैथुनादिवर्जी सन् हितान्नभुक निवातोष्णसेवी स्यादिति॥ ५१॥

गङ्गाधरः—विधिरित्यादि। एष प्रतिमर्षवद्विधिरवपीड़स्य प्रध्मापनस्य च कार्य्यः। प्रध्मापनप्रकारमाह—षड़ित्यादि। षड़ङ्गुल्या द्विमुखया नाड्या मुखेन

शयानस्येति किञ्चिदवनतशिरस्कतया शयानस्य। कुर्य्यादुभयतः सममिति उभयनासापुटेनापि तुल्यं दद्यात्। प्रणाडी नस्यदाननलिका। यथाविधीति प्रमाणादिदोषरहितम्। कृतनस्यस्य धूम-पानोपपत्तिवर्णनपूर्व्वकं धूमपानमाह—स्वेदेनेत्यादि। प्रध्मापनस्य चोक्तो विधिस्तथा वक्ष्यमाणश्च

विरिक्तशिरसं तूर्णं पाययित्वाम्बु भोजयेत् ।
लघु त्रिष्वविरुद्धञ्च निवातस्थमतन्द्रितम् ॥ ५२ ॥
विरेकशून्यो * दोषस्य कोपनं यस्य सेवते ;
स दोषो विचरंस्तत्र करोति स्वान् गदान् बहून् ॥
यथास्वं विहितां तत्र क्रियां कुर्य्याद्‌ विचक्षणः ।
अकालकृतजातानां रोगाणामनुरूपतः ॥ ५३ ॥
अजीर्णे भुक्तभक्ते च तोयपीतेऽथ दुर्द्दिने ।
प्रतिश्याये नवे स्नाने स्नेहपानेऽनुवासने ॥
नराणां † स्नेहनं रोगान् करोति श्लैष्मिकान् बहून् ।
तत्र श्लेष्महरः सर्व्वस्तीक्ष्णोष्णादिर्विधिर्हितः ॥ ५४ ॥
क्षामे विरेचने गर्भे व्यायामाभिहतेष्वपि ।
वातो रूक्षेण नस्येन क्रुद्धस्तान् जनयेद्‌ गदान् ॥

चूर्णमौषध धमेत् । तेन विरिक्तशिरसं तं निवातस्थमतन्द्रितं तूर्णमम्बु पाययित्वा भोजयेत्, त्रिषु दोषेषु यदविरुद्धं लघु च भोज्यं भवेत् ॥ ५२ ॥

गङ्गाधरः—कस्मात् त्रिष्वविरुद्धं भोजयेदित्यत आह—विरेकेत्यादि । शिरोविरेकेण शून्यो जनो यस्य दोषस्य कोपनं द्रव्यं सेवते, स दोषः कुपितः सन् तत्र शिरसि विचरन् सन् स्वान् तद्दोषसम्भाव्यान् बहून् गदान् करोति। तच्चिकित्सामाह—तत्र यथास्वं विहितां क्रियां कुर्य्यात् । अकाले नस्तःकर्म्मदोषानाह—अकालेत्यादि । अकालकृतनस्तःकर्म्म बहून् श्लैष्मिकान् रोगान् करोति । तत्र रोगेषु श्लेष्महरः सर्व्वस्तीक्ष्णादिर्विधिर्हितः ॥ ५३ । ५४ ॥

गङ्गाधरः—क्षाम इत्यादि । क्षामादिषु रूक्षेण नस्येन वातः क्रुद्धः सन् तान्

'षड्ङ्गस्था' इत्यादिना । विरिक्तशिरसमित्यादि सर्व्वविरेचनसाधारणम् । त्रिष्विति वातादिषु । विरेकशुद्ध इति शिरोविरेकशुद्धः । दोषस्याकोपनं सेवेत इति योज्यम् । अकालकृतजानाञ्च रोगाणामनुरूपत इति अकालकृतशिरोविरेचनजातानां रोगाणामनुरूपतश्चिकित्सां कुर्य्यादित्यर्थः ॥ ४८—५३ ॥

* विरेकशुद्ध इति चक्रधृतः पाठः ।
† नावनं स्नेहनमिति चक्रसम्मतः पाठः ।

तत्र वातहरः सर्व्वो विधिः स्नेहनबृंहणः।
स्वेदादिः स्याद् घृतं क्षीरं गर्भिण्यास्तु विशेषतः॥ ५५॥
ज्वरकोपादितप्तानां तिमिरं मद्यपस्य च।
रूक्षैः शीताञ्जनैर्लेपैः पुटपाकैश्च साधयेत्।
तेन ज्वरादयस्ते तु प्रशमं यान्ति तस्य तु॥ ५६॥
स्नेहनं शोधनञ्चैव द्विविधं नस्यमुच्यते।
प्रतिमर्षस्तु नस्यार्थं करोति न च दोषवान्॥ ५७॥
नस्तः स्नेहाङ्गुलिं दद्यात् प्रातर्निशि च सर्व्वदा।
न चोत्सिङ्घेच्च देहानां प्रतिमर्षः स दार्ढ्यकृत्॥ ५८॥

वातसम्भाव्यान् गदान् करोति। तत्र सर्व्वो वातहरः स्नेहनबृंहणस्वेदादिर्विधिर्हितः स्यात्। गर्भिण्यास्तु विशेषतो घृतं क्षीरं विधिः स्यात्। तथा तद्वातकृतज्वरकोपादिना तप्तानां नृणां घृतं क्षीरं विशेषतो विधिः स्यात्, मधुपस्य मद्यपस्य तिमिरं रूक्षैः शीताञ्जनादिभिः साधयेत्। एवं पित्तकोपेऽप्युन्नेयम्॥५५।५६॥

गङ्गाधरः—अथ नावनविधिमाह—स्नेहनमित्यादि। प्रागभिहितं स्नेहनं शोधनञ्चैव नावनं द्विविधं स्मृतमिति तन्नावनं नस्यं तन्नस्यार्थं स्नेहनं शोधनञ्च प्रतिमर्षः करोति न च दोषवान् भवति॥ ५७॥

गङ्गाधरः—शमनप्रतिमर्षमाह—नस्त इत्यादि। प्रातर्निशि च सर्व्वदा स्वस्थः

चक्रपाणिः—नावनं स्नेहनमिति स्नेहनार्थं नस्यम्। स्वेदादिरितिच्छेदः। घृतं क्षीरमिति गर्भिण्या एव वातजयार्थं गर्भपुष्ट्यै च। ज्वरेत्यादि। ज्वरादितप्तानां स्नेहनं नावनं तिमिरं कुर्य्यात्, तथा मद्यपस्य तिमिरं कुर्य्यात्। अत्र चिकित्सामाह—रूक्षैरित्यादि। शीताञ्जनं लोध्रोऽञ्जनं वदन्ति। किंवा तिक्तद्रव्यकृतमञ्जनं शीताञ्जनम्। यदुक्तं शालाक्ये—"लेखनं रोपणञ्चैव प्रसादनमथापि च। तिक्तेन रोपणं कार्य्यं मधुरेण प्रसादनम्। कट्वम्ललवणाद्यैश्च लेखनं कारयेद् बुधः। शैत्याच्चिर्वापयेत् तिक्तो रौक्ष्याद् रोपयति द्रुतम्" इति। रूक्षैरित्यञ्जनादिभिः सम्बध्यते। लेपो नयनालेपः। पुटपाकोऽक्षितर्पणजविकारहरलेखनः, शमनो वा ज्ञेयः। पुटपाको हि शालाक्ये स्नेहनलेखनप्रसादनभेदात् त्रिविध उक्तः। तद्विधिश्चेहान्याकारेण प्रपञ्चितः॥५४—५६॥

चक्रपाणिः—प्रतिमर्षस्य नावनसम्पाद्योभयकर्म्मदर्शनार्थं नावनकर्म्म प्रागुक्तमनुवदते—स्नेहनमित्यादि। अन्ये सर्व्वंनस्तःकर्म्मणामेवैतद् कर्म्मद्वयमनुवदते, तत्र च स्नेहनशमनयोः प्रागुक्तस्यावरोध इति वदन्ति। तस्यार्थमिति स्नेहनं शोधनञ्च। न च दोषवानिति न व्यापत्ति-

तत्र श्लोकौ।

त्रीणि यस्मात् प्रधानानि मर्म्माण्यभिहितेषु च।
तेषु लिङ्गं चिकित्साश्च रोगभेदाश्च सौषधाः॥
विधिरुत्तरवस्तेश्च नस्तःकर्म्मविधिस्तथा।
षड्व्यापद्भेषजं सिद्धौ मर्म्माध्याये प्रकीर्त्तितम्॥ ५९॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने
त्रिमर्म्मीयसिद्धिर्नाम नवमोऽध्यायः॥ ९॥

पुमान् यथोक्तशिरोरोगशमनस्नेहेऽङ्गुलिं मज्जयित्वा नस्तो दद्यात्। न चोत्सिङ्घेत्। अतिशयेनोत्सिङ्घनं न कुर्य्यात्। स प्रतिमर्षः खलु देहानां दार्ढ्यकृत्॥ ५८॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोकाविति। त्रीणीत्यादि। षड्व्यापद्भेषजम् आमशकृद्वातपित्तकफातिसारोऽतियोगनिरूहभेषजम्॥ ५९॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि।

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते तस्मिन् दृढ़बलेन तु। प्रतिसंस्कृत एवात्र नवमेऽध्याय एव च। त्रिमर्म्मीयसिद्ध्यभिधे वैद्यगङ्गाधरेण तु। कृते जल्पकल्पतरौ सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽत्र तु। स्कन्धे त्रिमर्म्मीयसिद्धिर्नवमोऽध्याय एव यः। तस्य
जल्पाभिधा शाखा नवमी तु समापिता॥ ९॥

वान्। प्रतिमर्षविधिमाह—नस्त इत्यादि। स्नेहाङ्गुलीमेति स्नेहपूरितामङ्गुलिम्। सर्व्वेदेवि सर्व्वर्त्तुषु। दार्ढ्यकृदिति शिरःकपालादिदार्ढ्यकृत्। अयं प्रतिमर्षः स्वल्पस्नेहप्रमाणोऽनुत्सिंहनश्च सार्व्वकालिको ज्ञेयः। यस्तु भूरिस्नेहभावः नासौ सार्व्वकालिकः। यदुक्तम्—“ईषदुत्सिंहनात् स्नेहो यावान् वक्त्रं प्रपद्यते। नस्तो निषिक्तं तं विद्यात् प्रतिमर्षं प्रमाणतः॥” तथा “प्रतिमर्षन्तु न पिबेत् कण्ठाश्रयभयान्नरः। यावत्स्नेहो व्रजेदास्यं तत्प्रमाणञ्च तस्य च॥” इति। त्रीणीत्यादिसंग्रहो व्यक्तार्थः॥ ५७—५९॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां त्रिमर्म्मीयसिद्धिव्याख्या-नाम नवमोऽध्यायः॥ ९॥

दशमोऽध्यायः ।

अथातो वस्तिसिद्धिं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

सिद्धानां वस्तीनां शस्तानां तेषु तेषु रोगेषु ।
शृण्वग्निवेश गदतः सिद्धिं सिद्धिप्रदां भिषजाम् ॥ २ ॥
बलदोषकालरोगप्रकृतीः प्रविभज्य योजितः सम्यक् ।
स्वैः स्वैरौषधवर्गैस्तांस्तान् रोगान् नियच्छति ॥
कर्म्मान्यद्ध वस्तिसमं न विद्यते शीघ्रसुखविशोधित्वात् ।
आश्वपतर्पणतर्पणयोगाच्च निरत्ययत्वाच्च ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायोद्देशक्रमाद् वस्तिसिद्धिमाह—अथात इत्यादि । सर्व्वं पूर्व्ववद् व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—सिद्धानामित्यादि । गदतो मत्तः शृणु ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—बलत्यादि । बलादीन् प्रविभज्य सम्यग् योजितो वस्तिः । स्वैः स्वैरौषधवर्गैर्निष्पन्नस्तांस्तान् रोगान् नियच्छति । कर्म्मेत्यादि । कस्मात् ? वस्तिसममन्यत् कर्म्म नास्ति, शीघ्रसुखविशोधित्वात्, अपतर्पणतर्पणयोगाच्च आशु निरत्ययत्वाच्च ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—त्रिमर्म्मीयायां बहुरोगप्रतिपादनाद् बहुरोगहितवस्तिप्रतिपादनार्थं वस्तिसिद्धिरुच्यते । अत्रैव वस्तिशब्देन सिद्धवस्तयो वक्ष्यमाणा अभिप्रेताः । सिद्धानामिति प्रसिद्धफलानाम् । तेषु तेष्विति वक्ष्यमाणवातगदादिषु । सिद्धिमिति वस्तिनिष्पादकम्, किंवा वस्त्यभिधायकग्रन्थम् ॥ १ । २ ॥

चक्रपाणिः—वस्तेरितिकर्त्तव्यतां गुणांश्च प्रतिपादनीयवस्त्यङ्गभूतानाह—बलदोषेत्यादि । अत्र च बलादौ यथाप्रधानमिह गृहीते सर्व्वपरीक्षावरोधो व्याख्येयः । "परीक्षा दोषौषध" इत्यादिनोक्तोऽप्यर्थः पुनः प्रकरणवशादुच्यते । स्वैः स्वैरौषधवर्गैरिति यथाव्याधिप्रतिपादितैरौषधैः । स्वान् स्वानिति तत्तद्वस्तिविधेयौषधस्य प्रशमनीयान् । आश्वपतर्पणतर्पणयोगादिति : तर्पणार्थं प्रयुक्तो वस्तिरन्यापतर्पणभेषजेभ्यः शीघ्रमपतर्पणं करोति । एवं तर्पकद्रव्ययुक्तोऽपि वस्तिः शीघ्रमितरतर्पणापेक्षया तर्पणं करोति ॥ ३ ॥

सत्यपि दोषहरत्वे कटुतीक्ष्णोष्णादिभेषजादानात् ।
दुःखोद्गारोत्क्लेशाहृद्यत्वकोष्ठरुजा विरेके स्युः ॥
अविरेच्यौ शिशुवृद्धौ तावप्राप्तप्रहीनधातुबलौ ।
आस्थापनमेव तयोः सर्व्वार्थकृदुत्तमं कर्म्म ।
बलवर्णहर्षमार्द्दव-गात्रस्नेहं नृणां दधात्याशु ॥ ४ ॥
अनुवासनं निरुहः सोत्तरवस्तिश्च स त्रिविधः ।
शाखावातार्त्तानां सङ्कुचितस्तब्धभग्नसन्धीनाम् ।
विट्सङ्गाध्मानारुचि-परिकर्त्तिरुगादिषु च शस्तः ॥ ५ ॥
उष्णार्त्तानां शीतान् शीतार्त्तानाञ्च तथा सुखोष्णान् ।
तद्योगौषधयुक्तान् वस्तीन् संतर्क्य विधिं नियुञ्ज्यात् ॥६॥

गङ्गाधरः—सत्यपीत्यादि। कटुतीक्ष्णादिभेषजादानाद् दोषहरत्वे सत्यपि दुःखोद्गारादयो विरेके (सदुःखोद्गाराद्धेतोर्व्विरेके कथमुत्क्लेशकोष्ठरुजाः) स्युः। अविरेच्यावित्यादि। अविरेच्यौ शिशुवृद्धौ, कस्मात्? तावदप्राप्तहीनधातुबलौ। शिशुरप्राप्तधातुबलो वृद्धो हीनधातुबल इति। आस्थापनन्तु तयोः शिशुवृद्धयोः सर्व्वार्थकृदुत्तमं कर्म्म सर्व्वेषां नृणामाशु बलादीन्यादधाति॥ ४॥

गङ्गाधरः—स वस्तिस्त्रिविधोऽनुवासनं निरूह उत्तरवस्तिश्च शाखावातार्त्तादिषु शस्तः। उष्णार्त्तानां शीतानित्येवमादीन् वस्तीन् संतर्क्य विधिं नियुञ्ज्यात्॥ ५। ६॥

चक्रपाणिः—वस्त्यपेक्षया शोधनान्तरे दोषहरणदोषमाह—सत्यपीत्यादि। कटुकादिभेषजविरेकदानाद् दुःखश्चोद्गारश्चाऽहृद्यत्वञ्च कोष्ठावरोधश्चेते सर्व्वे भवन्ति। तत्र दुःखं कटुकादिना रसेनोद्वेगादेव भवति। एते दोषा वस्तौ न सम्भवन्तीति भावः। विरेकशब्देन वमनविरेकावेव प्राप्तौ, किंवा वमनं वस्तिना सममत्यन्तभिन्नविषयतया नोदाहृतम्, विरेकस्तु पक्वाशयस्थेऽपि वस्तिविषये भवतीति कृत्वा विरेकमेव प्रति वस्तेः प्राधान्यमिहोच्यते। अविरेकादिविषये वस्तेयौगिकतया प्राधान्यमाह—अविरेच्यावित्यादि। तावित्यादौ यथासङ्ख्यं व्याख्येयम्—अप्राप्तधातुरप्राप्तबलश्च बालः, प्रहीणधातुः प्रहीणबलश्च वृद्धः, एवम्भूतत्वाच्चाविरेच्यावेतौ। सर्व्वार्थकृदिति वातादिदोषहरणबृंहणादिकृत्॥ ४॥

चक्रपाणिः—वस्तेर्भेदानाह—अनुवासनमित्यादि। तद्योग्यौषधयुक्तानिति उष्णार्त्तिहरेण

वस्तीन् बृंहणीयान् दद्याद्व्याधिषु विशोधनीयेषु।
मेदस्विनो विशोध्या ये च नराः कुष्ठमेहार्त्ताः॥ ७॥
क्षीणक्षतदुर्ब्बलमूर्च्छितकृशशुष्कस्तब्धदोषाणाम्।
दद्यान्न विशोधनीयान् दोषनिबन्धायुषो ये च॥ ८॥
वाजीकरणास्रक्पित्तयोर्मधुघृतपयोयुताः सर्व्वे।
शस्ताः सतैलमूत्रवचा लवणाश्च कफवाते॥ ९॥
युञ्ज्याद्द्रव्याणि वस्तिष्वम्लं मूत्रं पयः सुरा च क्वाथात्।
अविरोधाद्धातूनां रसयोनित्वाच्च जलमुष्णम्॥

<u>गङ्गाधरः</u>—विशोधनीयेषु व्याधिषु बृंहणीयान् वस्तीन् दद्यात्। मेदस्वि-प्रभृतयो ये च तेषां न बृंहणीयान् दद्यात्। क्षीणक्षतादीनां विशोधनीयान् वस्तीन् न दद्यात्, दोषनिबन्धायुर्येषां यक्ष्मिणां तेषाञ्च। वाजीकरणास्रक्-पित्तयोस्तु मधुघृतपयोयुताः सर्व्वे वस्तयः शस्ताः। सतैलादयो वस्तयः कफवाते शस्ताः॥ ७—९॥

<u>गङ्गाधरः</u>—युञ्ज्यादित्यादि। वस्तिष्वम्लमूत्रादीनि द्रव्याणि युञ्ज्यात्।

शीतार्त्तिंहरेण वा औषधेन कल्पितान्। विशोधनीयान् व्याधीनुदाहरति—मेदस्विन इत्यादि। विशोध्या येऽपीति भूरिदोषत्वेन ये शोधनार्हा इत्यर्थः। दोषनिबद्धायुष इति दोषे मलादिरूपे देहस्थे निबद्धं आयुर्येषां शोष्यतिदुर्ब्बलप्रभृतीनाम्, ते तथा। उक्तं हि—"शोषी मुञ्चति गात्राणि पुरीषस्रंसनादपि। अबलश्चातिमात्रस्य किं पुनर्यो विरिच्यते" इति॥ ५—८॥

<u>चक्रपाणिः</u>—कार्य्यविशेषापेक्षया वस्तीनां संस्कारविशेषानाह—वाजीकरणेत्यादि। मधुप्रक्षेपो वस्तौ पूर्व्वोक्तसामान्यविधानलब्धेऽप्यधिकमात्रया प्रक्षेपार्थतयाऽवश्यप्रक्षेपार्थञ्चोच्यते। अवि-रोधाद्धातूनामिति पूर्व्वेण सम्बध्यते, तेन यस्मिन् संस्कारे अम्लादीनां मध्ये यद्धातुविरोधि न भवति, तद्देयम्, यत्तु धातुविरोधि भवति, न तद्देयम्। व्याधिप्रकृत्यविरुद्धं यद् यस्य भवति, तद् तस्य देयमित्यर्थः। रसयोनित्वाच्च जलमुष्णमिति जलं यस्माद् रसयोनिः, तेन तदुष्णं सद् सर्व्ववस्तिगतरसस्य च पोषणार्थं सर्व्ववस्तिषु देयम्। एतच्च जलं वस्तिषु साक्षात् प्रक्षेपा-दर्शनात् कल्कादिपेषणे विनियोज्यम्। किंवा अत्र तद्वचनप्रामाण्यादेव ज्ञेयम्। किंवा जल-शब्दोऽयं द्रवोपलक्षणात् तैलाम्लादिद्रवदानस्यैवेयमुपपत्तिः। रसयोनित्वं द्रवसम्बन्धादेवाम्ला-दीनामुपपन्नम्। अन्ये तु—जलमुष्णं प्रतिनियतमेव, चूर्णवस्तावेवेयमुपपत्तिः, रसयोनित्वा-दच्छिन्नचूर्णवस्तिश्च यः केवलद्रवेण दीयते। तन्त्रान्तरेऽप्युक्तम्, यथा—"रास्नावचाविल्व-

सुरदारुशताह्वैला-कुष्ठमधुकपिप्पलीमधुस्नेहाः।
ऊर्द्ध्वानुलोमभागाः सर्षपाः शर्करा लवणम्॥
आपो वस्तीनामतः प्रयोज्यानि तेषु तानि स्युः।
युक्तानि सह कषायैर्यदुत्तरतः प्रवक्ष्यामि॥ १०॥
चिरजातकठिनबलिषु व्याधिषु तीक्ष्णा विपर्य्यये मृदवः।
सप्रतिवापकषाया योज्यास्त्वनुवासननिरूहाः॥ ११॥
अर्द्धश्लोकैरतः सिद्धान् नानाव्याधिषु वर्गशः।
वस्तीन् वीर्य्यसमैर्भागैर्यथार्हानिह तान् शृणु॥ १२॥

जलञ्चोष्णं युञ्ज्यात्, क्वाथादविरोधात् रसयोनित्वाच्च धातूनां सुरदार्व्वादीनि च युञ्ज्यात्। आप इत्यादि। आपो वस्तीनां मध्ये श्रेष्ठतमा अतस्तेषु वस्तिषु तानि द्रव्याणि प्रयोज्यानि स्युः। कषायैः सह यानि युक्तानि तान्युत्तरतः प्रवक्ष्यामि॥ १०॥

गङ्गाधरः—चिरजातेत्यादि। चिरजातादिषु व्याधिषु तीक्ष्णा वस्तयः। विपर्य्यये अचिरमृदुबलवत्सु मृदवो वस्तयः। सप्रतिवापकषाया अनुवासननिरूहा योज्याः॥ ११॥

गङ्गाधरः—अर्द्धश्लोकैरित्यादि। यथार्हान् तान् वस्तीनिह शृणु॥ १२॥

शताह्वैलापूतीककृष्णाफलदारुकल्कैः। ससैन्धवाम्लोष्णजलः सतैलः शूलघ्न इष्टः खलु पूर्णवस्तिः॥" इति।

सुरदार्व्वित्यादिना वस्तिप्रयोगापेक्षया व्यस्तसमस्तविधया प्रक्षेप्यानाह। आवापा वस्तीनामिति वस्तिष्वावाप्या इत्यर्थः। यानीति कषाययुक्तानि। चिरजातकठिनबलेषु तीक्ष्णा इति तीक्ष्णद्रव्ययोगेन तीक्ष्णाः, विपर्य्यये चेति अचिरजाते अकठिनबले च। अनुवासननिरूहा इति अनुवासने कषाययोगः स्नेहसाधनार्थमेव, आवापस्त्वनुवासनेऽपि शताह्वादीनां कर्त्तव्य एव। यदुक्तमन्यत्र—"पिप्पली मदनं कुष्ठं शताह्वा मधुकं वचा। प्रयोज्यास्मासया पिष्टा आवापमनुवासने॥" इति॥ ९—११॥

चक्रपाणिः—पूर्व्वं सिद्धानां वस्तीनामित्यादिना प्रतिज्ञातार्थांस्तीनाह—अर्द्धश्लोकैरित्यादि। व्याधिष्वित्यत्र व्याधिशब्दो दोषेऽपि वर्त्तनीयः। वर्गश इति एकैकस्मिन् व्याधौ दोषे

विल्वोऽग्निमन्थः श्योनाकः काश्मर्य्यः पाटलिस्तथा।
शालपर्णी पृश्नीपर्णी वृहत्यौ वर्द्धमानकः॥
यवाः कुलत्थाः कोलास्थि स्थिरा चेति त्रयोऽनिले।
शस्यन्ते च चतुःस्नेहाः पिशितस्य रसान्विताः॥ १३॥
नलवञ्जुलवानीर-शतपत्राणि शैवलम्।
मञ्जिष्ठा मधुकानन्ता पयस्या मधुकस्तथा॥
चन्दनं पद्मकोशीरं पैत्तिके तु गदे त्रयः।
सशर्कराघृतक्षौद्र-सौवीरा वस्तयो हिताः॥ १४॥
अर्कस्तथैव चालर्क एकाष्ठीला पुनर्नवा।
हरिद्रा त्रिफला मुस्तं पीतदारु कुटन्नटम्॥
पिप्पल्यश्चित्रकश्चेति त्रयस्ते कफरोगिणाम्।
सक्षारक्षौद्रगोमूत्रा नातिस्नेहान्विता हिताः॥ १५॥

<u>गङ्गाधरः</u>—विल्व इत्यादि। विल्वादिपञ्चमूलकाथ एको वस्तिः। शालपर्ण्यादिवर्द्धमानकान्तानां काथ एको वस्तिः। यवादिस्थिरान्तानां काथ एक इति त्रयोऽनिले वस्तयः। चतुःस्नेहाः पिशितरसान्विताः शस्यन्ते॥ १३॥

<u>गङ्गाधरः</u>—नलत्यादि। नलमूलम्। वञ्जुलस्तिनिशवृक्षः। वानीरो वेतसवृक्षः। नलादीनां शैवलान्तानां काथ एकः। मञ्जिष्ठादिमधुकान्तानां काथो द्वितीयः। मधुकद्वयमिह ग्राह्यं पुनः पाठात्। चन्दनादीनां त्रयाणां काथस्तृतीयः। एते त्रयो वस्तयः सशर्करादयः पत्तिके गदे हिताः॥ १४॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अर्क इत्यादि। अर्कः श्वेतः, अलर्को रक्तार्कः, एकाष्ठीला वकपुष्पवृक्षः। पुनर्नवान्तानां काथ एकः। कुटन्नटः श्योनाकः, हरिद्रादिकुटन्नटान्तानां काथो द्वितीयः। पिप्पलीचित्रकयोः काथस्तृतीय इति त्रयो वस्तयः सक्षारक्षौद्रगोमूत्राः किञ्चित्स्नेहान्विताः कफरोगिणां हिताः॥ १५॥

च बहुश इत्यर्थः। वीर्य्यसमैर्भागैरिति अन्योऽन्यानुपहतसामर्थ्यैर्द्रव्यभागैः। वर्द्धमानक एरण्डः। पिशितस्य रसा इति प्रक्षिप्तमांसरसाः। वञ्जुलो वेतसः। वाणीरस्तद्भेदः। तुङ्गः पुन्नागः। अलर्को मन्दारः। एकाष्ठीला पाठा। कुटन्नटं कैवर्त्तमुस्तकम्, अन्ये तगरमाहुः।

फलजीमूतकेक्ष्वाकु-धामार्गवाक्षोड़वत्सकाः ।
श्यामाकस्त्रिवृता चैव तथा दन्ती द्रवन्त्यपि ॥
प्रकीर्य्या चोदकीर्य्या च चक्रिणी नलिनी तथा ।
सप्तला शङ्खिनी लोध्रं फलं कम्पिल्लकस्य च ॥
चत्वारो मूत्रसिद्धास्ते पक्वाशयविशोधकाः ।
व्यस्तैरपि समस्तैश्च चतुर्योगा उदाहृताः ॥ १६ ॥
काकोली क्षीरकाकोली मुद्गपर्णी शतावरी ।
मधुकश्च विदारी च शृङ्गाटककशेरुकम् ॥
आत्मगुप्ताफलं माषाः सगोमूत्रा यवास्तथा ।
जाङ्गलानूपजं मांसमित्येते शुक्रमांसदाः ॥ १७ ॥
जीवन्ती चाग्निमन्थश्च धातकीपुष्पवत्सकौ ।
प्रग्रहं खदिरं कुष्ठं शमी पिण्डीतको यवाः ॥
प्रियङ्गुरक्तमूली च तरुणी स्वर्णयूथिका ।
वटाद्याः किंशुकं लोध्रमिति सांग्राहिका मताः ॥ १८ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—फलेत्यादि । फलं मदनफलं धामार्गवः घोषकः आक्षोड़ः पीलु, फलादिवत्सकान्तानां क्वाथ एकः । श्यामाको श्याममूला त्रिवृत्, श्यामाकादि-द्रवन्त्यन्तानां क्वाथो द्वितीयः । प्रकीर्य्यादिनलिन्यन्तानां क्वाथस्तृतीयः । सप्तलादिकम्पिल्लकान्तानां क्वाथश्चतुर्थः । एते चत्वारो मूत्रसिद्धा गोमूत्रपक्वाः क्वाथाः पक्वाशयशोधकाः ॥ १६ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—काकोलीत्यादि । काकोल्यादिशतावर्य्यन्तानां क्वाथ एकः । मधुकादिकशेरुकान्तानां क्वाथो द्वितीयः । आत्मगुप्तादियवान्तानां क्वाथस्तृतीयः । जाङ्गलानूपजमांसक्वाथश्चतुर्थ इत्येते चत्वारो वस्तयः शुक्रमांसदाः ॥ १७ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—जीवन्तीत्यादि । जीवन्त्यादिवत्सकान्तानां क्वाथ एकः । प्रग्रहादियवान्तानां क्वाथो द्वितीयः । प्रियङ्ग्वादिस्वर्णयूथिकान्तानां क्वाथस्तृतीयः ।

इक्ष्वेड़ः कृतवेधनः । द्रवन्ती दन्तीभेदः । प्रकीर्य्या करञ्जः । नीलिनी नीलस्फाह्वा, (नीलबुहा) नीलाञ्जलिकेत्यन्ये । एते शुक्रमांसदा इति अत्रैव इति चत्वारः पूर्व्वोक्ताः । पिण्डीतको

पयः श्रृतं परि(यः)स्रावे सवृश्चीरपुनर्नवम्।
आखुपर्णिकया वापि तण्डुलीयकयुक्तया॥
कोलकतककाण्डेक्षु-दर्भपत्रीक्षुवालिषु।
दाहघ्नः सघृतक्षीरो द्वितीयश्चोत्पलादिभिः॥ १६॥
कर्वुदाराढ़कीनीप-विदुलैः क्षीरसाधितैः।
वस्तिः प्रदेयो भिषजा शीतः समधुशर्करः।
परिकर्त्ते तथा वृन्तैः श्रीपर्णीकोविदारजैः॥ २०॥
मुष्टिः शाल्मलिवृन्तानां क्षीरसिद्धो घृतान्वितः।
हितः प्रवाहणे तद्वच्च वेष्टैः शाल्मलिकस्य च॥ २१॥

वटाद्याः मूत्रसंग्रहणीयदशानां जम्ब्वाम्रप्लक्षवर्ज्जं वटकपीतनादयः सप्त किंशुकं लोध्रमित्येषां क्काथश्चतुर्थः। इति चत्वारो वस्तयः सांग्राहिका मताः॥ १८॥

गङ्गाधरः—पय इत्यादि। सवृश्चीरपुनर्नवं श्रृतं पक्वं पयः परिस्रावे (पयःस्रावे जलवत् स्रावे) वस्तिर्हितः। तण्डुलीययुक्ताखुपर्णीश्रृतं पयो वा परिस्रावे वस्तिः। कोलेत्यादि। कोलादिकेक्षुवालिकान्तेषु क्कथितेषु सघृतक्षीरो वस्तिरेकः। दर्भपत्री कत्तृणम्। उत्पलादिभिः पद्मोत्पलनलिनेत्यादीनि मूत्रविरजनीयानि दश पद्मवर्ज्जं नवभिः क्काथः सघृतक्षीरो द्वितीयो वस्तिर्दाहघ्नः॥ १९॥

गङ्गाधरः—कर्व्वुदारेत्यादि। कर्व्वुदारो रक्तकाञ्चनः। कर्व्वुदारादिभिः क्षीरसाधितैः क्काथैः समधुशर्करैः शीतो वस्तिः प्रदेयः परिकर्त्ते। तथा श्रीपर्णीकोविदारजैर्वृन्तैः क्षीरसाधितैः समधुशर्करः शीतो वस्तिः परिकर्त्ते प्रदेयः। मुष्टिरित्यादि। शाल्मलिवृन्तानां मुष्टिः पलं क्षीरसिद्धो वस्तिर्घृतान्वितः प्रवाहणे हितः। शाल्मलिकस्य वेष्टः क्षीरसिद्धो घृतान्वितो वस्तिः प्रवाहणे तद्वद् हितः॥ २०। २१॥

मदनः। रक्तमूली समाङ्गा। तरुणी रामतरुणी, नवमालिका वा। तण्डुलीयकमित्यन्तेन परिस्राव उक्तौ। काण्डेक्षुर्वृहदिक्षुः। पोटगलो छोगलः। उत्पलादिभिरिति उत्पलादयो नलिनसौगन्धिकादयो जलजाः पुष्पविशेषाः। कर्व्वुदारः काञ्चनालः। विदुलो वेतसः। कोविदारजैरित्यन्तेन द्वितीयः—परिकर्त्ते। शाल्मलिवृन्तानामित्यन्तेन द्वितीयः प्रवाहणे॥ १८—२१॥

अश्वावरोहिका काक-नासा राजकशेरुकः ।
सिद्धाः क्षीरे त्रयो योगा क्षौद्राञ्जनघृतैर्युताः ॥
न्यग्रोधाद्यैश्चतुर्भिश्च तेनैव विधिना पुनः ।
वस्तिः प्रवाहणे देयो भिषजा कल्पितो धिया ॥ २२ ॥
वृहती क्षीरकाकोली पृश्निपर्णी शतावरी ।
काश्मरी वदरी दूर्व्वा तथोशीरप्रियङ्गवः ॥
जीवनीयैः शृतैः क्षीरैर्द्वौ घृताञ्जनसंयुतौ ।
वस्ती प्रदेयौ भिषजा शीतौ समधुशर्करौ ॥
गोऽव्यजामहिषीक्षीरैर्जीवनीययुतैरपि ।
तेनैव विधिना वस्तिर्देयः सक्षौद्रशर्करः ॥ २३ ॥
शशैणदक्षमार्ज्जार-महिषाव्यजशोणितैः ।
सद्यस्कैर्मृदुभिर्वस्तिर्जीवादाने प्रशस्यते ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—अश्वेत्यादि । अश्वावरोहिका अश्वत्थावरोहलवः काकनासा काउयाठुठी राजकशेरुकः इत्येते पृथक् क्षीरे सिद्धाः क्षौद्ररसाञ्जनघृतैर्युता त्रयो योगाः प्रवाहणे हिताः स्युः । न्यग्रोधाद्यैरित्यादि । न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थप्लक्षैश्चतुर्भिः क्षीरे सिद्धैः कृतो वस्तिः क्षौद्राञ्जनघृतैर्युतो प्रवाहणे हितः ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—वृहतीत्यादि । वृहत्यादिशतावर्य्यन्तकल्को जीवनीयदशकेन क्षीरैः शृतैरेकः । क्षीरैर्जीवनीयदशभिः पक्वैः काश्मर्य्यादिप्रियङ्ग्वन्तकल्क इत्येक इति द्वौ वस्ती घृतरसाञ्जनयुक्तौ समधुशर्करौ प्रदेयौ । गोऽव्यजेत्यादि । गवादीनां क्षीरैर्जीवनीयकल्कयुतैरपि वस्तयः घृतरसाञ्जनयुताः समधुशर्कराः शीताः प्रवाहणे हिताः ॥ २३ ॥

गङ्गाधरः—शशैणेत्यादि । शशादीनां सद्यस्कैः शोणितैर्मृदुभिर्द्रव्यैर्युतो वस्तिर्जीवादाने प्रशस्यते ॥ २४ ॥

चक्रपाणिः—अश्वावरोहकोऽश्वगन्धा, अश्वकर्णं वृक्षको वा । न्यग्रोधाद्याश्चत्वारः—न्यग्रोधोडुम्बराश्वत्थप्लक्षाः । तेनैव विधिनेति पूर्व्वयोगविधिना । एतौ द्वावतियोगे । जीवादान इति च शोणित-प्रवृत्तौ । गोऽव्यजेत्यादिना जीवादाने प्रशस्यते इत्यन्तेन जीवादाने तृतीयो वस्तिरुच्यते ।

मधूकमधुकद्राक्षा-दूर्व्वाकाश्मर्य्यचन्दनैः।
शर्कराचन्दनद्राक्षा-मधुधात्रीफलोत्पलैः॥
रक्तपित्ते प्रमेहे च कषायः सोमवल्कतः।
वस्तिर्देयो विधिज्ञेन भिषजा युक्तिकल्पितः॥ २५॥

तत्र श्लोकाः।

त्रिकास्त्रयोऽनिलादीनां चतुष्काश्च परे त्रयः।
पक्वाशयविशुद्ध्यर्थं वृष्याः सांग्राहिकास्तथा॥
परिस्रावे तथा दाहे परिकर्त्ते प्रवाहणे।
सातियोगे मतौ द्वौ द्वौ जीवादाने तथा त्रयः॥
द्वे रक्तपित्ते मेहे च एकस्त्रिंशच्च पञ्च च।
सुलभाल्पौषधक्लेशा वस्तयो गुणवत्तमाः॥ २६॥
गुल्मातिसारोदावर्त्त-स्तम्भसङ्कुचितादिषु।
सर्व्वाङ्गैकाङ्गरोगेषु रोगेष्वेवंविधेषु च॥

गङ्गाधरः—मधूकेत्यादि। मधूकादिचन्दनान्तः क्वाथ एकः, शर्कराद्युत्पलान्तः क्वाथो द्वितीयः। सोमवल्कतः क्वाथस्तृतीयः इति त्रयः कषाया वस्तयो रक्तपित्ते प्रमेहे च हिताः॥ २५॥

अयञ्च यद्यपि श्लोकविहितो वस्तिः, तथापि श्लोकार्द्धैरिति प्रतिज्ञा भूरिप्रयोगाणां श्लोकार्द्धविहितत्वे न ज्ञेया। किंवा अत्रापि गोऽव्यजेत्यादिनार्द्धश्लोकविहित एव व्यवस्थितः, पूर्व्वार्द्धेन तु तस्येतिकर्त्तव्यतोच्यते, इतिकर्त्तव्यताभिधानञ्च श्लोकार्द्धादतिरेकेणापि भवतीति नियोगान्तरेऽपि दृष्टम्। रक्तपित्ते प्रमेहे इतिच्छेदः। सोमवल्को विटखदिरः। एतौ द्वौ मिलित्वा संग्रहे पठितौ। रक्तपित्ते प्रमेहे चेत्यनेन संग्रहो व्यक्त एव॥ २२—२५॥

चक्रपाणिः—सुलभाल्पौषधक्लेशा इति सुलभा अल्पौषधक्लेशाश्च। अनुक्तवस्तिकल्पनार्थमाह—

यथास्वमौषधैः सिद्धान् वस्तीन् दद्याद्‌ विचक्षणः।
पूर्व्वोक्तेन विधानेन कुर्य्याद्‌ योगान् पृथग्विधान् ॥२७॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने
वस्तिसिद्धिर्नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोका इति। त्रिकास्त्रय इत्यादि। उक्त-योगाधिकयोगानुपसंहरति। गुल्मेत्यादि।

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि ॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते तस्मिन् दृढबलेन तु। प्रतिसंस्कृत एवात्र दशमे वस्तिसिद्धिके। वैद्य-गङ्गाधरकृते जल्पकल्पतरौ पुनः। स्कन्धेऽष्टमे वस्तिसिद्धि-जल्पाख्या दशमीरिता। सिद्धिस्थाने शाखेयन्तु वैद्यानां हृदयङ्गमा ॥ १० ॥

गुल्मातिसारेत्यादि। यथास्वमौषधैरिति यथास्वव्याधिप्रत्यनीकैर्भेषजैः। कुर्य्याद्योगान् पृथग्विधानिति यथोक्तविधिना योगान् यथोचितान् गुल्मादिषु कल्पनया वस्तिषु कुर्य्यात् ॥ २६ २७ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां वस्तिसिद्धिर्व्याख्या-नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

एकादशोऽध्यायः।

अथातः फलमात्रासिद्धिं व्याख्यास्यामः,
इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

भगवन्तमुदारसत्त्वधी-श्रुतविज्ञानसमृद्धमत्रिजम्।
फलवस्तिवरत्वनिश्चये सविवादा मुनयोऽभ्युपागमन् ॥
भृगुकौशिककाप्यशौनकाः सपुलस्त्यासितगौतमादयः।
कतमत् प्रवरं फलादिषु स्मृतमास्थापनयोजनास्विति ॥२॥
कफपित्तहरं वरं फलेष्वथ जीमूतकमाह शौनकः।
मृदुवीर्य्यतया भिनत्ति तत् शकृदित्याह नृपोऽथ वामकः ॥
कटुतुम्बीफलमन्यथोत्तमं वमने दोषसमीरणं तदन्यत्।
तदवृष्यमसौख्यतीक्ष्णता-कटुरूक्षादिति गौतमोऽब्रवीत् ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायोद्देशक्रमात् फलमात्रासिद्धिमाह—अथात इत्यादि। पूर्व्ववत् सर्व्वं व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—भगवन्तमित्यादि। उदारसत्त्वादिभिः समृद्धम्। भृग्वादयो मुनयोऽभ्युपागमन्। इतीत्यन्तम् ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—पूर्व्वसिद्धिषु फलानि आचार्य्येण प्रयोगेण विहितानि, तेन तेषां फलादीनां गुणादीनामवधारणार्थं तथा अनुक्तवस्त्युपदर्शनार्थं फलमात्रासिद्धिरुच्यते। वस्तिविधानकथनं यद्यपि अप्रस्तुतं तथापि यौगिकतया वस्तेरेव मात्रा प्रतिपाद्यते न, फलादौ तथा गुणादौ वस्ति-मात्रायाः प्रतिपादिका सिद्धिः फलमात्रासिद्धिः। फलादीनां वस्तियोगेषु गुणान् प्रतिपादयितुं पूर्व्ववृत्तमितिहासमाह—भगवन्तमित्यादि। इतिहासश्च संहितायां धर्म्यतया ग्रन्थे पूज्यतोपदर्शनार्थम्। फलादीनां वस्तौ वरत्वं फलवस्तिवरत्वं तस्मिन्निश्चये अवधारणे। फलादिष्विति मदन-जीमूतकादिषु ॥ १। २ ॥

चक्रपाणिः—कल्पे जीमूतकस्य यद्यपि पित्तदोषहरत्वमुक्तं तथापि इह वचनात् कफपित्तहर-त्वमस्य प्राधान्यादुच्यते। मृदुवीर्य्यतया भिनत्तीत्यादिना अन्वर्थं भिनत्ति। दोषसमीरणमिति

कफपित्तनिवर्हणं वरं स च धामार्गवमित्यमन्यत ।
तदमन्यत वातलं पुनर्वड़िशो ग्लानिकरं बलापहम् ॥
कुटजं प्रशशंस चोत्तमं न बलघ्नं कफपित्तहारि च ।
अथ विजलमूर्द्ध्वभागिकं पवनक्षोभि च काप्य आह तत् ॥
कृतवेधनमाह वातलं कफपित्तं प्रबलं हरेदिति ।
तदसाध्विति तत्र शौनक कटुकञ्चापि बलघ्नमित्यपि ॥
इति तद्वचनानि हेतुभिः सुविचित्राणि निशम्य बुद्धिमान् ।
प्रशशंस फलेषु निश्चयं परमं चात्रिसुतोऽब्रवीदिदम् ॥ ३ ॥
फलदोषगुणान् सरस्वती प्रति सर्व्वैरपि सम्यगीरिता ।
न हि किञ्चिददोषनिर्गुणं गुणभूयिष्ठमतो विचिन्त्यते ॥४॥
इह कुष्ठहिता खराग्रो हितमिक्ष्वाकु तु देह उत्तमम् ।
कुटजस्य फलं हृदामये प्रवरं कोठफलञ्च पाण्डुषु ॥
उदरे कृतवेधनं हितं मदनं सर्व्वगदाविरोधि च ।
मधुरं सकषायतिक्तकं तदरूक्षं सकटूष्णविज्जलम् ॥

गङ्गाधरः—तत्राह—कफपित्तेत्यादि। जीमूतकफलं फलेषु वरं शौनक आह। इतीत्यादि। तद्वचनानि तेषां शौनकादीनां वचनानि ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—इदं किमब्रवीत् तदाह—फलदोषेत्यादि। (फलेषु दोषान्तरं गुणान्तरञ्चाति अतिशयं प्रति सर्व्वैर्भगवद्भिरत्ति साम्ये भाषितम्।) कस्मात्? न हीत्यादि। हि यस्मात् किञ्चिदपि द्रव्यं न निर्दोषं निर्गुणं वा वर्त्तते। अतो गुणभूयिष्ठं विचिन्त्यते ॥ ४ ॥

वस्तिना दोषहारकम्। कृतवेधनमित्यादौ आशु कफपित्तं हरेदिति योज्यम्। इह वस्तिविवादका इत्यनेन जीमूतकादीनां गुणदोषाश्च कथिता भवन्तीति तात्पर्य्यं ज्ञेयम्। प्रशशंसेति फलेषु जीमूतकादिषु फलदोषान् लक्ष्यीकृत्य ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—सरस्वतीति वाक्। अदोषनिर्गुणमिति दोषवदेव गुणवदेव वा न किञ्चिदित्यर्थः। तेनासत्यपि स्तोके दोषसम्बन्धे यद् गुणभूयिष्ठं तदिह रोगप्रशमप्रयोगेषु विज्ञेयम्। सर्व्वगदाविरोधीति-

कफपित्तजिदाशुकारि चाप्यनपायं पवनानुलोमनम्।
फलनामविशेषतस्ततो लभतेऽन्येषु फलेषु सत्स्वपि॥ ५॥
गुरुणा च वचस्युदाहृते मुनिसङ्घे न च पूजिते ततः।
प्रणिपत्य मुदा समन्वितः सहितः शिष्यगणोऽनु पृष्टवान्॥
सर्व्वकर्म्मगुणकृद् गुरुणोक्तो वस्तिरूर्द्ध्वमर्थवेदिना मतः।
नाभ्यधोगुदगतश्च शरीरात् सर्व्वतः कथमपोहति दोषान्॥६॥
तद् गुरुरब्रवीदिदं शरीरं तन्त्रयतेऽनिलः सङ्गविघातात्।
केवल एव दोषसहितो वा ह्यपगमप्रकोपमुपयाति॥
तं पवनं सपित्तकफविट्कं शुद्धिकरोऽनुलोमयति वस्तिः।
सर्व्वशरीरगश्च गदसङ्घातः प्रकाशनात् प्रशान्तिमुपयाति॥७॥

गङ्गाधरः—इहेत्यादि। खरागरी देवताडफलं कुटजस्य फलं हृदामये हितम्। कोठफलं कोठोडुम्बरफलम्॥ ५॥

गङ्गाधरः—गुरुणेत्यादि। गुरुणा पुनर्व्वसुना खल्वेवमुदाहृते वचसि मुनिसङ्घे न पूजिते सति ततः शिष्यगणः सहितो युगपत् तं गुरुं प्रणिपत्य मुदान्वितः समनुपृष्टवान्। यत् पृष्टं तदाह—सर्व्वकर्म्मसर्व्वगुणकृद्वस्तिर्गुरुणार्थवेदिनोर्द्ध्वमुक्तः। नाभेरधस्ताद् गुदगतो वस्तिः कथं सर्व्वतः शरीराद् दोषानपोहति॥ ६॥

गङ्गाधरः—तदुत्तरं गुरुरब्रवीदिदमित्यादि। शरीरमित्यादि। अनिलः शरीरं सङ्गविघातात् तन्त्रयते। केवल एवानिलो दोषसहितो वाप्यपगमप्रकोपमुपयाति। शुद्धिकरो वस्तिस्तं पवनं सपित्तकफविटकमनुलोमयति। सर्व्वशरीरगश्च गदसङ्घातः प्रकाशनाच्च शान्तिमुपयाति॥ ७॥

एतेन मदनस्य सार्व्वयौगिकत्वं ब्रूते। आशुकारीत्याशुदोषनिर्हरणकारि अतो लघुतेति। फलेषु प्रकर्षत्वादेव मदनफलं फलमित्युच्यते न जीमूतकादिफलम्॥ ४। ५॥

चक्रपाणिः—सर्व्वकर्म्मगुणकृदिति सर्व्वकर्म्मणां वमनादीनां गुण्यं दोषहरणादिकं करोतीति सर्व्वकर्म्मगुणकृत्। किंवा सर्व्वकर्म्माणि लङ्घनबृंहणादीनि गुणांश्च बलाग्न्यादीन् करोति। नाभ्यधोगुदमिति अधोगुदं व्रजति। तन्त्रयते धारयते। सङ्गविघातादिति प्रकोपकहेतुसम्बन्धात्। वात एव प्राय

अथाभिगम्यार्थमखण्डितं धिया गजोष्ट्रगोऽश्वाव्यजवस्तिकर्म्म ।
अपृच्छदेनं स तु वस्तिमब्रवीद् विधिञ्च तस्याह पुनः प्रचोदितः ॥८
अजाविके सौम्य गजोष्ट्रयोर्वा गवाश्वयोर्वस्तिमुशन्ति माहिषम् ।
अजाविकादत्तसुवस्तिमुत्तरं वदन्ति वस्तिं विपरीतरूपम् ॥
सुवस्तिमष्टादशषोड़शाङ्गुलं तथैव नेत्रञ्च दशाङ्गुलं क्रमात् ।
गजोष्ट्रगोऽश्वाव्यजवस्तिसन्धौ चतुर्थभागे कृतकर्णिकं वदेत् ॥ ९ ॥
प्रस्थस्त्वजाव्योर्हि निरूहमात्रा गवादिषु द्वित्रिगुणो यथाबलम् ।
निरूह उष्ट्रस्य तथाढ़कद्वयं गजस्य वृद्धिस्त्वनुवासनेऽष्टमः ॥ १० ॥

गङ्गाधरः—अथेत्यादि । गजादिवस्तिकर्म्म अपृच्छत् । एनं गुरुम्, स गुरुः । अजेत्यादि । अजाविके अजे चाविके च गजे चोष्ट्रे च गवि चाश्वे च वस्तिं वस्तिकर्म्म उशन्ति माहिषञ्च महिषस्यापि वस्तिकर्म्म उशन्ति, त एव विपरीतरूपं पायुपथेन देयवस्तिविपरीतं मूत्रापत्यपथेन देयरूपं वस्तिमुत्तरवस्तिं सुवस्तिं नाम वदन्ति । तस्य नेत्रपरिमाणमाह—सुवस्तिमित्यादि । अष्टादशाङ्गुलं षोड़शाङ्गुलं दशाङ्गुलञ्च क्रमान्नेत्रम् । गजोष्ट्रयोरष्टादशाङ्गुलं गवाश्वयोः षोड़शाङ्गुलं अव्यजयोर्दशाङ्गुलं तस्य च चतुर्थभागे कृतकर्णिकं गवादिवस्तिसन्धौ वदेत् ॥ ८ । ९ ॥

गङ्गाधरः—तत्र मात्रामाह--प्रस्थ इत्यादि । अजाव्योर्निरूहदाने प्रस्थो मात्रा । गवाश्वयोर्द्विगुणप्रस्थो मात्रा, गजोष्ट्रयोस्त्रिगुणप्रस्थो मात्रा । तथा

प्रकोपं व्रजति । यस्तु प्रदेशान्तरे वातप्रकोपः स तन्मूलेनेति भावः । तत्प्रशान्तिमुपयाति पक्वाशयस्थवातमूलप्रशमाद् वस्तिना कृतात् तन्मूलानुबन्धाः शेषस्थानगतविकाराः प्रशाम्यन्ति । एतच्च वनस्पतिमूलच्छेदादिदृष्टान्तेन प्राक् प्रतिपादितमेव । एतेन वस्तिना मूलविजयाद् देशान्तरगततन्मूलविकारजयो यः क्रियते, स उक्तः । यत् तु वस्तेर्वीर्य्यमापादमस्तकं प्रसरति तच्च वातं हन्तीति प्रागुक्तमेव ज्ञेयम् । यत् तु वीर्य्यवदिति कर्म्मविशेषणं तेन कर्म्म रोगनुदिति रोगहरणे श्रेष्ठं चिकित्सितमित्यर्थः । वस्तिमब्रवीदिति गजादीनां रोगहरणे श्रेष्ठं वस्तिमेवाब्रवीत् । तदनन्तरं तस्य वस्तेर्विधिं पुनः शिष्येण पृष्टः प्राह--अजाविकेत्यादि । जरद्गवो वृद्धवृषः । तदुपायचिन्तका इति गजादिवस्तिसाधने दत्तचित्तकाः । क्रमादिति यथाक्रमम् । गजादिषु नेत्रप्रमाणं चतुर्थभागोपनयमिति नेत्रचतुर्थभागप्रवेशकम् । गवादिष्विति गोप्रकारेषु, गोमहिषाश्वानां ग्रहणाद् बहुवचनं

कलिङ्गकुष्ठे मधुकं सपिप्पली वचा शताह्वा मदनं रसाञ्जनम्।
हितानि सर्व्वेषु गुड़ः ससैन्धवो द्विपञ्चमूलस्य विकल्पना त्वियम्॥
गजेऽधिकोऽश्वत्थवटाश्वकर्णजाः सखादिराम्रमहशालतालजाः।
तथा च उष्ट्रे धवशिग्रुपाटला मधूकसाराः सनिकुम्भचित्रकाः॥
पलाशभूतीकसुराह्वरोहिणी कषाय उक्तस्त्वधिको गवां हितः।
पलाशदन्तीसुरदारुकत्तृण-द्रवन्त्य उक्तास्तुरगस्य चाधिकाः॥
खरोष्ट्रयोः पीलुकरीरखादिराः शम्पाकविल्वादिगणस्य च च्छदाः।
अजाविकानां त्रिफलापरूषकं कपित्थकर्कन्धुसविल्वकोलजम् ॥११॥
अथाग्निवेशः सततोऽन्तरान्तरा हितञ्च पप्रच्छ गुरुस्तदाह च।
सदातुराः श्रोत्रियराजसेवकास्तथैव वेश्याः सह पण्यजीविभिः॥

यथाबलं निरूह उष्ट्रस्याढ़कद्वयम्, तथा गजस्य यथाबलं वृद्धिः। अनुवासने निरूहस्याष्टमो भागो मात्रा॥ १०॥

गङ्गाधरः—तत्र द्रव्यमाह—कलिङ्गेत्यादि। कलिङ्गादीनि प्रत्येकं क्वाथयित्वा तत्र रसाञ्जनं जलेन गोलयित्वा तेषु सर्व्वेषु गुड़सैन्धवञ्च दत्त्वा मथित्वा निरूहं कुर्य्यात्। द्विपञ्चमूलस्य दशमूलस्य निरूहे चयं कल्पना। सर्व्वेषां निरूहमुक्त्वा विशेषमाह—गज इत्यादि। गजेऽधिकोऽश्वत्थादीनां क्वाथः। अश्वकर्णः शालः। खदिरादीनां क्वाथश्च। तथा चोष्ट्रे धवादिक्वाथः। पलाशेत्यादि। पलाशादि कषायो गवां हितः। पलाशदन्त्यादिकषायोऽश्वस्य हितः। खरेत्यादि। खरोष्ट्रयोः पील्वादिक्वाथः, शम्पाकादिच्छदाश्च। अजाविकानां त्रिफलादिजं क्वाथम्॥ ११॥

गङ्गाधरः—अथात्र प्रश्नः। अन्तरान्तराऽग्निवेशस्ततो हितं गुरुं पप्रच्छ।

साधु। गजस्य वृद्धिरिति द्व्याढ़कद्वैगुण्येन द्रोण इत्यर्थः। अनुवासनेऽष्टम इति यथोक्ताजादिनिरूहमानादजादीनामनुवासनेऽष्टमः स्नेहभागो देयः॥ ६—१०॥

चक्रपाणिः—विकल्पना त्वियमिति विशेषकल्पना। गजेऽधिका वक्ष्यमाणा। तालजाः तालमूलम्। तथैवेत्यादिना गवां हितमुच्यते॥ ११॥

चक्रपाणिः—वस्तिविषयाणि मतान्तराणि दर्शयन्नाह—अथाग्निवेशइत्यादि। हितञ्चेति

द्विजो हि शिष्याध्ययनव्रताह्निक-क्रियादिभिर्देहहितं न चेष्टते ।
नृपोपसेवी नृपचित्तरक्षणात् परानुरोधाद् बहुचिन्तनाद् भयात् ॥
नृचित्तवर्त्तिन्युपचारतत्परा मृजाविभूषानिरता वराङ्गना ।
सदासनादत्यनुबन्धविक्रयात् क्रयादिलोभादपि * पण्यजीविनः ॥
सदैव ते त्वागतवेगनिग्रहं समाचरन्ते न च कालभोजनम् ।
अकालनिर्हारविहारसेविनो भवन्ति येऽन्येऽपि सदातुराश्च ते ॥ १२
समीरणं वेगविधारणोद्धतं विबद्धसर्व्वाङ्गरुजाकरं भिषक् ।
समीक्ष्य तेषां फलवर्त्तिमादितः सुकल्पितां स्नेहवतीं प्रयोजयेत् ॥१३
पुनर्नवैरण्डनिकुम्भचित्रकान् सदेवदारुत्रिवृतानिदिग्धिकान् ।
महान्ति मूलानि च पञ्च तद्भवान् विपाच्य मूत्रे दधिमस्तुसंयुते ॥

गुरुश्च तदाह—सदातुरा इत्यादि । श्रोत्रियादयः सदातुराः । तत्र श्रोत्रिया येन कारणेन सदातुरास्तदाह—द्विज इत्यादि । राजसेवका येन सदातुरास्तदाह—नृपोपेत्यादि । वेश्या येन सदातुरास्तदाह—नृचित्तेत्यादि । पण्यजीविनो येन सदातुरास्तदाह—सदेत्यादि । सदा ह्युपविश्य वर्त्तते अत्यनुबन्धविक्रयात् क्रयादिलोभाच्च पण्यजीविनः सदातुराः। एभिः प्रयोजनैस्ते श्रोत्रियादयः आगतवेगनिग्रहादीन्या चरन्ति । इत्येवमकालनिर्हारादयो ये तेऽपि सदातुरा भवन्ति । तेषां चिकित्सामाह—समीरणमित्यादि । स्नेहवतीं फलवर्त्तिम् ॥१२।१३

<u>गङ्गाधरः</u>—पुनर्नवेत्यादि । महान्ति पञ्चमूलानि विल्वादिपञ्चमूली ।

सदातुराणां हितम् । पण्यजीविनो वणिजः । यथोक्तानां सदातुरत्वे हेतुमाह—द्विजो हीत्यादि । देहहितं न चेष्टते इत्यादि पण्यजीविन इत्यन्तं यावदनुवर्त्तनीयम् । परानुरोधादिति नृपानुजीविपुरुषान्तरानुरोधात् । उपचारतत्परा इति पुरुषोपकारतत्पराः । मृजा शरीरमार्ज्जनम् । पण्यं गता वेश्या इत्यर्थः । अत्यर्थं बहुविक्रयादिलोभादिति निरन्तरानुबद्धक्रयविक्रयादेर्लोभात् । अन्यानपि सदातुरानाह—अकालेत्यादि । निर्हारो मलादिनिर्गमः ॥ १२ ॥

---

* अत्यनुबन्धविक्रयक्रयादिलोभादपि इति पाठान्तरम् ।

सतैलसर्पिर्लवणैश्च पञ्चभिर्विमूर्च्छितं वस्तिमथ प्रयोजयेत्।
निरूहितं धन्वरसेन भोजितं निकुम्भतैलेन ततोऽनुवासयेत् ॥१४॥
बलाश्वरास्नाफलविल्वचित्रकान् द्विपञ्चमूले कृतमालकोत्पले।
यवान् कुलत्थांश्च पचेज्जलाढ़के रसः सपेष्यैस्तु कलिङ्गकादिभिः॥
सतैलसर्पिर्गुड़सैन्धवो हितः सदातुराणां बलवर्णवर्द्धनः।
तथानुवासान् मधुकेन साधितान् फलेन विल्वेन शताह्वयापि वा ॥१५
सजीवनीयस्तु रसोऽनुवासने निरूहणे वा लवणः शिशोर्हितः।
न चान्यदाश्वङ्गबलाभिवर्द्धने निरूहवस्तिः शिशुवृद्धयोः परः ॥१६॥

पुनर्नवादान् महापञ्चमूलान्तान् दधिमस्तुसंयुते गोमूत्रे विपाच्य क्वाथं सतैलसर्पिः पञ्चभिर्लवणैश्च युक्तं सर्व्वं खजेन विमूर्च्छितं वस्तिं प्रयोजयेत्। एवं निरूहितं श्रोत्रियादिकं समुद्धतवायुं धन्वरसेन भोजयित्वा निकुम्भतैलेन दन्तीसाधित-तैलेनानुवासयेत् ॥ १४ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—बलेत्यादि। अश्वः अश्वगन्धा। बलादीन् जलाढ़के पक्त्वा स रसः कलिङ्गकादिभिः कल्कैर्दशकैर्युतः सतैलादिर्वस्तिर्बलवर्णवर्द्धनः। एतेन निरूहं दत्त्वा येनानुवासयेत् तदाह—तथेत्यादि। मधुकेन साधितान् विल्व-फलेन साधितान् शताह्वया साधितान् वा प्रयोजयेत् ॥ १५ ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—सजीवनीयस्त्वित्यादि। सजीवनीयस्तु मांसरसोऽनुवासने शिशोर्हितो निरूहणे वा सजीवनीयो लवणो हितः। यूनां नृणां यथा निरूह-वस्तिराशु शीघ्रमङ्गबलाभिवर्द्धनो हितः तथा शिशुवृद्धयोः परो निरूहवस्तिः श्रेष्ठः ॥ १६ ॥

<u>चक्रपाणिः</u>—पुनर्नवेत्यादि निरूहः। त्रिवृता दन्ती। महान्ति मूलानि पञ्चेति विल्वादि-पञ्चमूलानि। निकुम्भतैलेनेति निकुम्भक्वाथकल्कसिद्धेन तैलेन। बलामित्यादौ कलिङ्गकादिभि-रिति कलिङ्गकुष्ठमधुकपिप्पल्यादिभिरिहोक्तैः। फलेन विल्वेन शताह्वया पिवेदिति तैलत्रयमानुवास॰ निकम्। सजीवनीयस्तु रसोऽनुवासन इति जीवनीयकषायसाधितः स्नेहोऽनुवासने कर्त्तव्यः। तथा निरूहणे जीवनीयरसः कल्कलवणः शिशोर्हितः। अनुवासनमपि जीवनीयसाधितं शिशोरेव हितम्। अनेन बालवृद्धयौगिकत्वं वस्तेरुक्तम्। परं कर्म्मेति श्रेष्ठं फलकर्म्म॥ १३—१६ ॥

तत्र श्लोकः ।

फलकर्म्मंबस्तिषु वरत्वनिश्चये वस्तयो गवादीनाम् ।
सततान्तराश्चोद्दिष्टाः फलमात्रायां हितञ्चैषाम् ॥ १७ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने
फलमात्रासिद्धिर्नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायार्थमाह—तत्र श्लोक इति । फलेत्यादि ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—अध्यायं समापयति—अग्नीत्यादि ॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरक-प्रतिसंस्कृते । सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते तस्मिन् दृढ़बलेन तु । प्रतिसंस्कृत एवकादशेऽध्याये प्रयत्नतः । फलमात्रासिद्ध्यभिधे वैद्य-गङ्गाधरेण तु । कृते जल्पकल्पतरौ सिद्धिस्थानेऽष्टमे पुनः । स्कन्धं फलमात्रासिद्धि-जल्पाख्यैकादशी त्वियम् । शाखा समाप्ता सद्वद्या अस्याश्छायां श्रयन्तु व ॥ ११ ॥

चक्रपाणिः—संग्रहो व्यक्तः ॥ १७ ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्व्वेददीपिकायां चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां फलमात्रासिद्धिव्याख्या-नाम एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

द्वादशोऽध्यायः ।

अथात उत्तरवस्तिसिद्धिं व्याख्यास्यामः,

इतिह स्माह भगवानात्रेयः ॥ १ ॥

अथ खल्वातुरं वैद्यः संशुद्धं वमनादिभिः ।
दुर्ब्बलञ्चाममन्दाग्निं मुक्तसन्धानबन्धनम् ॥
निर्हृतानिलविण्मूत्र-कफपित्तं कृशाशयम् ।
शून्यदेहं प्रतीकारासहिष्णुं प्रतिपालयेत् ॥
यथैव तरुणं पूर्णं तैलपात्रं तथैव च ।
गोपाल इव दण्डी गाः सर्व्वस्मादपचारतः ॥ २ ॥

गङ्गाधरः—अथाध्यायोद्देशक्रमात् पारिशेष्याच्च उत्तरवस्तिमाह—अथात-इत्यादि। पूर्व्ववत् सर्व्वं व्याख्येयम् ॥ १ ॥

गङ्गाधरः—अथ खल्वित्यादि। वमनादिभिः संशुद्धमातुरं दुर्ब्बलादिश्च वैद्यः प्रतिपालयेत्। तत्र दृष्टान्तः यथैवेत्यादि। यथा तरुणं तैलपूर्णं पात्रं रक्षयेत् तथा, एवं गोपालो यथा दण्डं गृहीत्वा गा रक्षयेत्, तथा सर्व्वस्मादपचारात् निरुक्तमातुरं रक्षेत् ॥ २ ॥

चक्रपाणिः—पारिशेष्यादेवोत्तरवस्तिसिद्धिरभिधीयते। उत्तराणां श्रेष्ठानां वस्तीनां सिद्धिरुत्तरवस्तिसिद्धिः। वक्ष्यमाणवस्तीनां विषयं मिथ्योपचारजव्याधिप्रशमं दर्शयितुं सम्यगुपचारमेव तावदाह—अथ खल्विति। वमनादिभिरिति वमनविरेचनयोः वक्ष्यमाणः सम्बन्धः सम्बध्यते, तेनायं क्रमः एतयोर्न भवति। मुक्तसन्धानबन्धनमिति मुक्तसन्धिबन्धनम्। कृशाशयमिति दोषशून्याशयम्। प्रतिकारासहिष्णुमित्युच्चैर्भाष्यादिक्रियाक्षमं किंवा वमनादिप्रयोगासहिष्णुम्। परिपालयेत् सर्व्वस्मादपचारत इति सम्बन्धः। तरुणादिदृष्टान्ततयाभिधानं कस्यचित् किञ्चित् प्रसिद्धं भविष्यतीत्यभिप्रायेण ॥ १। २ ॥

अग्निसन्धुक्षणार्थन्तु पूर्व्वं पेयादिना भिषक् ।
रसोत्तरेणोपाचरेत् क्रमेण क्रमकोविदः ॥
स्निग्धाम्लस्वादुहृद्यानि ततोऽम्ललवणौ रसौ ।
स्वादुतिक्तौ ततो भूयः कषायकटुकौ ततः ॥
अन्योऽन्यप्रत्यनीकानां रसानां स्निग्धरूक्षयोः ।
व्यत्यासादुपयोगेन प्रकृतिं गमयेद्‌ भिषक् ॥ ३ ॥

गङ्गाधरः—तत्रायं क्रमः। अग्नीत्यादि। पूर्व्वं पेयादिना परं मांसरसोत्तरेण पेयादिना क्रमेणोपाचरेत्। स्निग्धेत्यादि। पूर्व्वं स्निग्धाम्लादीनि ततोऽम्ल-लवणौ ततः स्वादुतिक्तौ ततः कषायकटुकौ, इत्येवमन्योऽन्यं प्रत्यनीकानां रसानां तथा स्निग्धरूक्षयोर्व्यत्यासात् स्निग्धे व्याधौ रूक्षं रूक्षे स्निग्धमित्येव-मुपयोगात् प्रकृतिमातुरं गमयेद् भिषगिति ॥ ३ ॥

चक्रपाणिः—रसोत्तरेणेति व्यवस्था भवति। रसोत्तरेण पृथगन्तरं यस्मिन् स्नेहोपायादिना रसोत्तरेण, किंवा वमनविरेचनयोरन्तरे पेयादिना क्रमेणोपचरेदिति व्यवस्था। तत्र च निरूहस्या-पेक्षया रसादिरेव क्रमो भवतीति प्रतिपादितमेव प्राक्। किंवा रसाभ्यासक्रमोत्तरकाले यस्मिन् तत्पेयादिक्रमस्य रसान्तरेणाभ्यासक्रममेवाह। स्निग्धाम्लस्वादुहृद्यानीत्यादि पेयाक्रमोत्तरकालं यदा विरेचनादिकर्म्मान्तरं कर्त्तव्यं तदा संशोधनमूलशरीरस्य प्रकृतिभोजनार्थं बलाप्यायनार्थं वायं रसाभ्यासक्रमो ज्ञेयः। अन्ये तु पेयादिक्रमे एव रससंस्कारार्थं स्निग्धाम्लस्वाद्वादिक्रमं वर्णयन्ति। अत्र चाम्लस्वादु प्रथमं पक्वाशयस्थितवातसंशमनायोपयुज्यते। तथाम्ललवणौ तदूर्द्ध्वस्थिताग्नि-सन्धुक्षणार्थम्। ततः पित्तप्रशमनार्थं स्वादुतिक्तौ। ततः पित्तोर्द्ध्वस्थितकफप्रशमनार्थं रस युग्मानामुपयोगो पेयादिक्रमे एव। एवं द्वादशान्नकाले सर्व्वरसभोजनप्राप्तिर्विभिवज्ज्ञेया। अन्योऽन्येत्यादि। अन्योऽन्यप्रत्यनीकानामिति परस्परमभिभावकानाम्। व्यत्यासादुपयोजयेदिति एकयुग्ममुपयुज्यापरस्य युग्मस्योपयोगात् प्रकृतिं गमयेदिति भोजनं गमयेत्। प्रकारान्तररसाभ्यास-माह। स्निग्धरूक्षयोरिति स्निग्धरसमुपयुज्य रूक्षो योज्यः, रूक्षं वोपयुज्य स्निग्ध इत्यनेन क्रमेण प्रकृतिभोजनं गमयेदित्यर्थः। स्निग्धरूक्षौ रसावुदाहरणार्थमुपपन्नौ, तेन गुरुलघ्वसन्नियुग्म-रसव्यत्यासाभ्यासोऽप्यत्र बोद्धव्यः। किंवा कषायकटुकौ ततः इत्यनेन युग्मरसाभ्यासनमुपदर्शितम्।

बलवान् वर्णवान् सर्व्व-रतिः स्वङ्गः स्थिरेन्द्रियः।
प्रसन्नात्मा सर्व्वसहो विज्ञेयः प्रकृतिं गतः॥ ४॥
एतां प्रकृतिमप्राप्तः सर्व्ववर्ज्ज्यानि वर्ज्जयेत्।
महादोषकराण्यष्टावेतानि तु विशेषतः॥
उच्चैर्भाष्यं रथक्षोभश्चातिचंक्रमणासने।
अजीर्णाहितभोज्ये च दिवास्वप्नश्च मैथुनम्॥
ऊर्द्ध्वं देहेऽथ सर्व्वाधोमध्यपीड़ामदोषजाः।
श्लेष्मजाः क्षयजाश्चैव व्याधयः स्युर्यथाक्रमम्॥ ५॥
तेषां विस्तरशो लिङ्गमेकैकस्य सभेषजम्।
यथावत् संप्रवक्ष्यामि सिद्धान् वस्तींश्च यापनान्॥ ६॥

गङ्गाधरः—प्रकृतिलक्षणमाह—बलवानित्यादि। सर्व्वरतिः सर्व्वेषु कर्म्मसु रतिर्यस्य सः। स्वङ्गः सुष्ठु अङ्गं यस्य सः। प्रसन्न आत्मा मनो यस्य सः॥ ४॥

गङ्गाधरः—एतामित्यादि। एतां प्रकृतिमप्राप्तः पुमान् सर्व्ववर्ज्ज्यानि यस्य व्याधेर्यानि वर्ज्ज्यानि तानि सर्व्वाणि वर्ज्ज्यानि वर्ज्जयेत्। महादोषेत्यादि। उच्चैर्भाष्यम्, रथक्षोभो रथादियानेन क्षोभः शरीरस्यातिचालनम्, अतिचंक्रमणम्, अत्युपवेशनम्, अजीर्णभोज्यम्, अहितभोज्यम्, दिवास्वप्नः, अतिमैथुनञ्चेत्येतान्यष्टौ महादोषकराणि विशेषतो भवन्ति। कस्मात् को दोषः स्यादित्यत आह—ऊर्द्ध्वमित्यादि। उच्चैर्भाष्येणोर्द्ध्वं देहे जाता व्याधयः स्युः। रथक्षोभेण सर्व्वदेहजाः, अतिचंक्रमणेनाधोदेहजाः, अत्यासनेन मध्यदेहजा पीड़ाः। अजीर्णभोज्येनामजा व्याधयः। अहितभोज्येन दोषजा व्याधयः। दिवास्वप्नेन श्लेष्मजा व्याधयः। अतिमैथुनेन क्षयजा व्याधय इति यथाक्रमं स्युः। तेषामित्यादि॥ ५। ६॥

अन्योऽन्यप्रत्यनीकानामित्यादिना तं प्रत्येकं प्रत्यनीकानामित्यन्योऽन्यव्यत्यासो युज्यते। पेयादिक्रमाभ्यासमुपयुञ्जानस्य स्वस्थस्य पुंसो लक्षणमाह—बलवानित्यादि। सर्व्वसहः सर्व्वाभ्याससहः। निरासङ्ग इति प्रतिनियतविषयपराहतः॥ ३। ४॥

चक्रपाणिः—एतामिति। उच्चैर्भाष्यादयो देहपीड़ाकरा ज्ञेयाः। उच्चैर्भाष्यादूर्द्ध्वं देहपीडा। रथक्षोभात् सर्व्वदेहपीड़ा। अतिचंक्रमणादधःपीडा। आसनाद् देहमध्यपीडा। अजीर्णभोजनेनामजा। अहितभोजनेन दोषजा। दिवास्वप्नेन श्लेष्मजा। मैथुनेन क्षयजा॥ ५। ६॥

तत्रोच्चैर्भाष्यातिभाष्याभ्यां शिरस्तापशङ्खनिस्तोदश्रोतोऽवरोध-मुखतालुकण्ठशोष-तैमिर्य्यपिपासाज्वरतमकहनुमन्याग्रह-निष्ठीवनोरःपार्श्वशूलस्वरभेदहिक्काश्वासादयः स्युः । रथक्षोभात् सन्धिपर्व्वशैथिल्यहनुनासाकर्णशिरःशूलतोदकुक्षिविक्षोभाध्मानेन्द्रियोपरोध-स्फिक्पार्श्ववङ्क्षणवृषणकटीपृष्ठवेदना-सन्धिस्कन्धहनुग्रीवादौर्ब्बल्याङ्गाभितापपादशोफप्रस्वापहर्षणादयः स्युः । अतिचंक्रमणात् पादजङ्घोरुजानुवङ्क्षणश्रोणीपृष्ठशूलच्छर्दिसन्धिसादपादसादनिस्तोदपिण्डिकोद्वेष्टनाङ्गमर्द्दांसाभितापशिराधमनीहर्षश्वासकासादयः स्युः । अत्यासनाद्रथक्षोभजाः स्फिक्पार्श्ववङ्क्षणवृषणकटीपृष्ठवेदनादयश्च । अजीर्णाध्यशनाभ्यान्तु मुखशोषाध्मानशूलनिस्तोदपिपासागात्रसादच्छर्द्यतीसारमूर्च्छाज्वरप्रवाहणामविषादयः । विषमाशनाहिताशनाभ्यामनन्नाभिलासदौर्ब्बल्यवैवर्ण्यकण्डूपामागात्रावसादा वातादिप्रकोपजाश्च ग्रह-

गङ्गाधरः—उच्चभाष्यादिक्रमेण व्याधीनां लिङ्गान्याह—तत्रोच्चैरित्यादि । उच्चैर्भाष्यपदेनातिभाष्यश्च विज्ञायते । ऊर्द्ध्वदेहजाः शिरस्तापादयः स्युः । रथक्षोभादित्यादि । सर्व्वाङ्गपीड़ा रथक्षोभात् सन्धिशैथिल्यादयः स्युः । अतिचंक्रमणादित्यादि । अधोऽङ्गपीड़ाः पादादिशूलादयः स्युः । अत्यासनादित्यादि । अत्युपवेशनान्मध्यदेहजपीड़ा ये उक्ता रथक्षोभजास्ते च स्फिग्वेदनादयश्च स्युः । अजीर्णेत्यादि । अजीर्णाशनपदेनाध्यशनमपि विज्ञायते । तेनाजीर्णाशनाध्यशनाभ्यामामजा मुखशोषाध्मानादयः स्युः । विषमेत्यादि । अहित-

चक्रपाणिः—तत्रोच्चैर्भाष्यादिग्रन्थः प्रायो व्यक्त एव । अतिभाषितस्योच्चैर्भाष्येण समानत्वादुदाहरणम् । पिण्डिकोद्वेष्टनं जङ्घापिण्डिकयोरुद्वेष्टनाकारा वेदना । शिराधमनीहर्षः शिराधमन्योरचलत्वम् । रथक्षोभजा इत्युक्ते सन्धिशैथिल्यादीनामभिसन्धिः स्यादतस्तन्निरासार्थमाह—स्फिक्पार्श्ववङ्क्षणवृषणकटीपृष्ठवेदनादयः स्युः । अजीर्णाध्यशनाभ्यामित्यत्र अजीर्णाशनस्यामज-

रथशोभविकारादयः । दिवास्वप्नादरोचकाविपाकाग्निनाशस्तैमित्य-पाण्डुत्वकण्डूपामादाहच्छर्द्द्यङ्गमर्द्दहृत्स्तम्भजाड्यतन्द्रानिद्राप्रसङ्ग-ग्रन्थिजन्म-दौर्ब्बल्यरक्ताक्षिता-प्रलेपाः भवन्ति । व्यवायादाशु-बलनाशोरुसाद-वस्तिशिरोमेढ्रगुदवङ्क्षणोरुस्तम्भ-वृषणजानु-जङ्घापादशूल-हृदयनेत्रपीडाङ्गशैथिल्य-शुक्रमार्गशोणितागमन-कासश्वासरक्तनिष्ठीवन-बलस्वरावसाद-कटीदौर्ब्बल्यैकाङ्गसर्व्वाङ्ग-रोग-मुष्कश्वयथुवातवर्चोमूत्रसङ्गशुक्रविसर्ग-जाड्यवेपथुबाधिर्य्य-विषादयश्च स्युः । अत्र पाट्यत इव गुदं ताड्यत इव मेढ्रमव-सीदति गमने वेपते हृदयं पीड्यन्ते सन्धयस्तमः प्रविश्यत इव चेत्येवमष्टाभिरेवैभिरपचारैरेते प्रादुर्भवन्त्युपद्रवाः ॥ ७ ॥

तेषां सिद्धिरुच्चैर्भाष्यातिभाष्यजानामभ्यङ्गस्वेदोपनाहधूम-पाननस्योपरिभक्तस्नेहपानरसक्षीरादिभिर्वातहरः सर्व्वविधि-र्मौनञ्च । रथक्षोभातिचंक्रमणात्यासनजानां स्नेहस्वेदादि वातहरं कर्म्म सर्व्वं निदानवर्ज्जितञ्च । अजीर्णाध्यशनजानां निरवशेष-

भोज्यपदेन विषमाशनमपि लक्ष्यते, तेन दोषजा अन्नानभिलाषादयः स्युः । दिवास्वप्नादित्यादि । दिवास्वप्नात् श्लेष्मजा अरोचकादयः स्युः । व्यवायादित्यादि । अतिव्यवायात् शुक्रक्षयजा आशु बलनाशादयः स्युरिति । अत्राति-व्यवायात् क्षयजेषु पाट्यत इव गुदम्, मेढ्रं ताड्यत इव, गमनेऽवसीदति, हृदयं वेपते, सन्धयः पीड्यन्ते, तमः प्रविश्यत इवेत्येतरष्टाभिरपचारैरुपद्रवा एते प्रादुर्भवन्तीति ॥ ७ ॥

गङ्गाधरः—तेषां सिद्धिरित्यादि । उच्चैर्भाष्यादिजानामभ्यङ्गादिभिः सर्व्वो वातहरो विधिर्मौनञ्च सिद्धिः । रथक्षोभादीनां स्नेहस्वेदादि सर्व्वं वातहरं

विकारकर्त्तृत्वादध्यशनस्यासूत्रितस्योपादानम् । एवं विषमाहिताशनजविकारसमानविकारकारि-विषमाशनस्याप्यसूत्रितस्योपादानम् । अवकृत्यत इव छिद्यत इव ॥ ६।७ ॥

च्छर्दनं रूक्षः स्वेदो धूमपानलङ्घनपाचनदीपनौषधान्वचारणञ्च । विषमाहिताशनजानां यथास्वं दोषक्रिया । दिवास्वप्नजानां धूमपानलङ्घनवमनशिरोविरेचन-व्यायाम-रूक्षाशनादिदीपनीयौषधोपयोगः प्रहर्षणोन्मर्द्दनपरिषेचनादिश्च श्लेष्महरः सर्व्वो विधिः । मैथुनजानां जीवनीयसिद्धयोः क्षीरसर्पिषोरुपयोगस्तथा वातहराः स्वेदाभ्यङ्गोपनाहा वृष्याश्चाहाराः स्नेहाः स्नेहविधयो यापनावस्तयोऽनुवासनञ्च, मूत्रवैकृतवस्तिशूलेषु चोत्तरवस्तिः विदारीगन्धादिगणजीवनीयगणक्षीरसिद्धतैलं स्यात् यापनाश्च वस्तयः सर्व्वकालं देयास्तानुपदेक्ष्यामः ॥ ८ ॥

मुस्तोशीरबलारग्वधरास्ना-मञ्जिष्ठाकटुरोहिणीत्रायमाणा-पुनर्नवाविभीतकगुडूचीस्थिरादिपञ्चमूलानि पलिकानि खण्डशः कृतानि मदनफलानि चाष्टौ प्रक्षाल्य जलाढ़के निकाथ्य पादशेषो रसः क्षीरद्विप्रस्थयुक्तः पुनः शृतः क्षीरावशेषः

कर्म्म निदानवर्ज्जनञ्च । अजीर्णेत्यादि । अजीर्णादिजानां निरवशेषच्छर्दनादि दीपनभेषजञ्च । विषमेत्यादि । विषमाद्यशनजानां दोषजानां व्याधीनां यथास्व-दोषक्रिया । दिवास्वप्नजानामित्यादि । दिवास्वप्नजानां व्याधीनां धूमपाना-द्युपयोगः प्रहर्षणादिश्च श्लेष्महरः सर्व्वो विधिः । मैथुनजानामित्यादि । अतिव्यवायात् क्षयजानां जीवनीयसाधितक्षीरादयः, तान् यापनावस्तीनुप-देक्ष्यामः ॥ ८ ॥

गङ्गाधरः—मुस्तेत्यादि । मुस्तादीनि वृहत्पञ्चमूलान्तानि प्रत्येकं पलिकानि खण्डशः कृतानि मदनफलस्याष्टौ पलानि कुट्टयित्वा जलाढ़के निकाथ्य पाद-

चक्रपाणिः—तेषां सिद्धिरिति तेषामुक्तविकाराणां साधनं भेषजमित्यर्थः । निरवशेषतश्छर्द्दन-मिति अजीर्णास्य निरवशेषतः छर्द्दनम् । मूत्रवैकृतेत्यादि मैथुनान्मूत्रवैकृतादि भवति । तदा विदारिगन्धादिजीवनीयगणाभ्यां क्वाथकल्कीकृताभ्यां सक्षीरं तैलं साधयित्वोत्तरवस्तिर्देयः । यापनाश्च वस्तयः सर्व्वकालं देया इत्यनेन पूर्व्वनिरूहाणामसार्व्वकालिकत्वं दर्शयति । एतेषाञ्च सर्व्वस्मिन् काले दानमविरुद्धम् । आयुषो यापनं दीर्घकालानुवर्त्तनं कुर्व्वन्तीति यापना वस्तयः ॥ ८ ॥

जाङ्गलरसतुल्यो मधुयुतः * शतकुसुमामधुककुटजफलरसाञ्जन-प्रियङ्गुकल्कीकृतः ससैन्धवः सुखोष्णो वस्तिः शुक्रमांसाग्निबल-जननः क्षीणक्षतकासगुल्मविषमज्वरब्रध्नकुण्डलोदावर्त्तकुक्षिशूल-मूत्रकृच्छ्रासृग्दरजोविसर्प-प्रवाहिकाकास-शिरोजानूरुजङ्घा-वस्ति-ग्रहणयश्मर्ष्युन्मादार्शः-प्रमेहाध्मान-वातरक्तपित्तश्लेष्मव्याधिहरः सद्योनलजननो रसायनश्चेति ॥ ६ ॥

शालपर्णी-पृश्निपर्णी-बृहती-कण्टकारिका-श्वदंष्ट्राः पलिकाः खण्डशः कृताः क्षीराढ़के पचेत्। पादावशेषकषाययुतं शत-कुसुमादिकल्कितं घृततैलसैन्धवमधुयुतं सुखोष्णञ्च निरूहमेकं द्वौ त्रीन् वा दद्यात्। सर्व्वेषामेव प्रशस्तो विशेषतो ललित-सुकुमारस्त्रीविहारक्षीणक्षतोरसां चिरार्शसानामपत्यकामानाञ्च॥१०

शेषश्चतुःशरावावशेषो रसः क्षीरस्याष्टशरावयुक्तः पुनः पक्तव्यः क्षीरावशेषः कार्य्यः। स च तुल्यजाङ्गलमांसरसयुक्तः मधुयुतः। शतपुष्पामधुकादीनि कल्कीकृत्य तत्र दत्त्वा सैन्धवञ्चानुरूपं दत्त्वा मथितः सुखोष्णो वस्तिः। शुक्रादिजनन इत्याद्याशीः ॥ ९ ॥

गङ्गाधरः—शालपर्णीत्यादि। शालपर्ण्यादीनि पञ्च प्रत्येकं पलिकानि खण्डशः कृत्वा क्षीराढ़के पचेत्। पादशेषकषाययुतं पूर्व्वोक्तशतकुसुमादिकल्क-युक्तं घृतादियुक्तं सुखोष्णं निरूहमेकं द्वौ त्रीन् वा दद्यात्। सर्व्वेषामेव निरूहः प्रशस्तः स्यात् विशेषतो ललितसुकुमारादीनां शस्तः ॥ १० ॥

चक्रपाणिः—मुस्तेत्यादौ। खण्डशः कृतानीति खण्डं खण्डं कृतानि। जाङ्गलरसमधुघृतः यथोक्तक्षीरकृतक्वाथइत्यादिकजाङ्गलरस इत्यर्थः। तुल्यं मधुना घृतं यस्मिन् स तुल्यमधुघृतः। घृतेन पूर्व्वं वस्तौ यथानियमितस्नेहमानेन यावद् घृतं देयं भवति तावन्मानं मध्वप्यत्र देयम्। अस्मिन् पूर्व्वोक्तवस्तिमानविभागेनैव वस्तिः कल्पयितव्यः। अत्र क्षीरं कषायस्थाने भवति। शतकुसुमा शतपुष्पा। ससैन्धवमितीषत्सैन्धवम् ॥ ९ ॥

---

* जाङ्गलरसतुल्यमधुघृत इति चक्रसम्मतः पाठः।

तद्वत् सहचरबलामूर्व्वामूलशारिवासिद्धेन पयसा । तथा बृहतीकण्टकारिकाशतावरीच्छिन्नरुहाभृतेन पयसा मधुकमदन-पिप्पलीकल्कीकृतेन पूर्व्ववद् वस्तिः । तथा बलातिबलाविदारी-शालपर्णीपृश्निपर्णीबृहतीकण्टकारिकादर्भमूलकाश्मर्य्यबिल्वफल-सिद्धेन पयसा मधुकमदनकल्कीकृतेन मधुघृतसौव्वर्चलप्रयुक्तेन वस्तिः कासज्वरगुल्मप्लीहार्दितस्त्रीमद्यक्लिष्टानां सद्योबलजननो रसायनश्च ॥ ११ ॥

बलातिबलारास्नारग्वधमदनबिल्वगुडूचीपुनर्नवैरण्डाश्वगन्धा-सहचरपलाशदेवदारुद्विपञ्चमूलानि पलिकानि यवकोलकुलत्थ-द्विप्रसृतं शुष्कमूलकानाञ्च जलद्रोणे सिद्धं निरूहप्रमाणं शेष-कषायं पूतं मधुकमदनशतपुष्पाकुष्ठपिप्पलीवचावत्सक-रसाञ्जनप्रियङ्गुयमानीकल्कीकृतं गुड़घृततैलक्षौद्रक्षीरमांस-

गङ्गाधरः—तद्वदित्यादि । सहचरादीनां कल्कैः सिद्धेन पयसा मधुकादि-कल्कयुक्तेन पूर्व्ववद् घृततैलसैन्धवमधुयुक्तो वस्तिस्तद्वत् सर्व्वेषां प्रशस्तो विशेषतो ललितादीनाम् । तथा बृहत्यादिकल्कैः भृतेन पयसा मधुकादि-कल्कैर्युक्तेन पूर्व्ववद् घृततैलसैन्धवमधुयुक्तेन वस्तिस्तद्वत् सर्व्वेषां प्रशस्तो विशेषतो ललितादीनाञ्च । तथेत्यादि । बलादिकल्कसिद्धेन पयसा मधुकादिकल्कयुक्तेन मध्वादिप्रयुक्तेन वस्तिः कासज्वरादिक्लिष्टानां सद्यो बलजननः ॥ ११ ॥

गङ्गाधरः—बलातिबलेत्यादि । बलादीनि द्विपञ्चमूलान्तानि पलिकानि । यवादीनां द्विद्विप्रसृतं शुष्कमूलानाञ्च द्विप्रसृतं जलद्रोणे चतुःषष्टिशरावे पक्त्वा

चक्रपाणिः—शालिपर्णिकादिर्द्वितीयस्तद्वत् सहचरेत्यादिकस्तृतीयः । तथेति पूर्व्ववस्ति-विधानेन बृहतीत्यादिकश्चतुर्थः । अत्र च वस्तौ फलश्रुतिसामान्येन इत्येते वस्तयः स्नेहाश्चोक्ता इत्यादिना वक्ष्यमाणा फलश्रुतिर्ज्ञेया । तथा बलातिबलाविदारीत्यादिकः पञ्चमः । बलातिबला-रास्नेत्यादिकः षष्ठः । शुष्कमूलकानाञ्चेत्यत्र द्विप्रसृतमित्यनुवर्त्तते । निरूहप्रमाणं शेषं कषायमिति निरूहपुटकस्ययोग्यप्रमाणं कषायम् एवं पुटकलयादयः पञ्चकषायाः प्रसृताः स्थाप्या भविष्यन्ति

रसाम्लकाञ्जिकसैन्धवयुक्तं सुखोष्णं वस्तिं दद्यात्, शुक्रमूत्र-वर्च्चसामनिलगुल्महृद्रोगाध्मान-ब्रध्नपृष्ठकटीग्रह-संज्ञानाशबल-क्षयेषु वा ॥ १२ ॥

हबुषार्द्धकुड़वो द्विगुणोऽर्द्धक्षुण्णयवः क्षीरोदकसिद्धः क्षीर-शेषो मधुघृतफलतैलयुक्तो वस्तिः सर्व्वाङ्गविसृतवातरक्तशुक्र-विण्मूत्रस्त्रीखेदितहितो वातहरो बुद्धिमेधाग्निबलजननश्चेति। ह्रस्वपञ्चमूलीकषायः क्षीरोदकसिद्धः पिप्पलीमधुकमदनकल्की-कृतः सगुड़घृततैललवणः क्षीणविषमज्वरकर्षितस्य वस्तिः। बलातिबलापामार्गात्मगुप्ताष्टपलार्द्धक्षुण्णयवाञ्जलिकषायः पूर्व्व-वद्वस्तिः स्थविरदुर्ब्बलक्षीणशुक्ररुधिराणां पथ्यतमः ॥ १३ ॥

निरूहप्रमाणं शेषं कृत्वावतार्य्य पूतं कृत्वा तत्र मधुकादिकल्कं दत्त्वा गुड़ादियुक्तं सुखोष्णञ्च वस्तिं दद्यात्। शुक्रेत्याद्याशीः ॥ १२ ॥

गङ्गाधरः—हबुषेत्यादि। हबुषार्द्धभागं यवमर्द्धक्षुण्णं अर्द्धक्षुण्णयवः हबुषाद्विगुणः दत्त्वा क्षीरे समजले पक्त्वा क्षीरावशेषः क्वाथः मध्वादि-युक्तो वस्तिः सर्व्वाङ्गविसृतवातादिषु हितः वाग्बुद्ध्यादिजननश्चेति। ह्रस्वेत्यादि। शालपर्ण्यादिपञ्चमूलस्य कषायः क्षीरोदकसिद्धः समान-क्षीरे जलेऽष्टगुणे शालपर्ण्यादिपञ्चमूलं पक्त्वा पादशेषः कषायः पिप्प-ल्यादिकल्कयुक्तो गुड़ादियुक्तश्च क्षीणादेर्वस्तिः। बलेत्यादि। बलादीनामष्ट-पलानि अर्द्धक्षुण्णस्य यवस्याञ्जलिः कुड़वं तेषामष्टगुणे जले क्वाथः, कश्च-नाह क्षीरोदके सिद्धः कषायः पिप्पल्यादिकल्कयुक्तः गुड़घृततैललवणयुक्तश्चेति पूर्व्ववद् वस्तिः क्षीणविषमज्वरकर्षितस्य स्थविरादीनां पथ्यतमः ॥ १३ ॥

क्वाथपरिभाषयैव कर्त्तव्याः। अत्र च निरूहप्रमाणं शेषं कषायं मधुकमदनादिनोक्तं सिद्धं वस्तिं दद्यात् ॥ १०—१२ ॥

चक्रपाणिः—हबुषेत्यादिकः सप्तमः। क्षुण्णाः शुष्काः पुनः कथिताः। अपक्षीणपराज्जुष्यन्ते इत्यादि अधिकमत्र प्रदेशे काश्मीराः पठन्ति। ह्रस्वपञ्चमूलीत्यादिकोऽष्टमः। बलातिबलापा-

बलामधुकविदारीदर्भमूलमृद्वीकायवैः कषायमाजपयसा पुनः पक्त्वा मधुकाक्षकल्कितं समधुघृतसैन्धवं ज्वरार्त्तेभ्यो वस्तिं दद्यात् । शालपर्णीपृश्निपर्णीगोक्षुरककोलकाश्मर्य्यपरूषक-खर्ज्जूरफलमधुकपुष्पैरजाक्षीरजलप्रस्थाभ्यां सिद्धः कषायः पिप्पलीमधुकोत्पलकल्कितः सघृतसैन्धवः क्षीणेन्द्रियविषमज्वर-कर्षितस्य वस्तिः शस्तः ॥ १४ ॥

स्थिरादिपञ्चमूलीपञ्चपलेन शालिषष्टिकयवगोधूममाष-कषायपञ्चप्रसृतेन छागपयः शृतं पादशेषं कुक्कुटाण्डरसमधुघृत-शर्करासैन्धवसौवर्च्चलयुक्तो वस्तिर्वृष्यतमो बलवर्णजननश्च । यापनावस्तयो द्वादश कल्पश्चैषां शिखिगोनर्दहंसाण्डरसेषु भवति सतित्तिरिः समयूरः शम्पाकहंसपञ्चमूलीसिद्धं पयः शतकुसुमा-

गङ्गाधरः—बलेत्यादि । बलादियवान्तानामष्टगुणे जले पाकात् पादावशेष कषायं छागपयसा समानेन पक्त्वा पयोऽवशिष्टं मधुकाक्षकल्कितं मधुघृत-सैन्धवयुक्तं ज्वरार्त्तेभ्यो वस्तिं दद्यात् । शालपर्णीत्यादि । अजाक्षीरजलयोः प्रस्थाभ्यां द्वाभ्यां शालपर्ण्यादीनि पक्त्वा पादशेषः कषायः पिप्पल्यादिकल्क-युक्तः घृतसैन्धवयुक्तश्च क्षीणेन्द्रियादेर्वस्तिः ॥ १४ ॥

गङ्गाधरः—स्थिरादीत्यादि । शालपर्ण्यादिपञ्चमूलस्य पञ्चपलानि कल्की-कृत्य शाल्यादीनां पञ्चानां पञ्चकषाया एकैकमसृतमिति पञ्च प्रसृत तेन समानं छागपयः शृतं पादशेषं कुक्कुटाण्डरसादियुक्तो वस्तिर्वृष्यतमो बलवर्णजननश्च । यापना वस्तयो द्वादश । कल्पश्चैषामित्यादि । एषां स्थिरादिपञ्चमूलीत्यादीनां कल्पश्च शिखिरसे कुक्कुटरसपरिवर्त्ते चैको गोनर्दरसे कुक्कुटरसपरिवर्त्ते चैकः गोनर्दो वृहत् काकः हंसाण्डस्य रसे कुक्कुटरसपरिवर्त्ते चापर इति दक्ष-रसे त्रयो वस्तयः । सतित्तिरिः समयूरश्चेत्यधिकारः । शम्पाकेत्यादि ।

मार्गेत्यादिको नवमः । बलामधूकेत्यादिको दशमः । अत्र बलादिकषायस्य क्षीरशेषः पाकः कर्त्तव्यः । शालिपर्णीत्यादिक एकादशः ॥ १३ । १४ ॥

चक्रपाणिः—स्थिरेत्यादिको द्वादशः । कल्पश्चेत्यादिना अतिदेशात् कल्पोऽभिधीयते ।

मधुकरास्नाकुटजफलपिप्पलीकल्कं घृततैलगुड़सैन्धवयुतो वस्ति-र्बलवर्णशुक्रजननो रसायनश्च ॥ १५ ॥

द्विपञ्चमूलीकुक्कुटरससिद्धं पयः पादशेषं पिप्पलीमधूकमदन-रास्नामधुककल्कं शर्करामधुघृतयुक्तं स्त्रीष्वतिकामानां बलजननो वस्तिः। मयूरमङ्गुपित्तपक्षपादास्यान्त्रं त्यक्त्वा स्थिरादिभिः पलिकैः सह जले पयसि पक्त्वा क्षीरशेषं मदनविदारीपिप्पलीशत-कुसुमायष्टीमधुककल्कीकृतं मधुघृतसैन्धवयुक्तं वस्तिं दद्यात् स्त्रीष्वतिप्रसक्तक्षीणेन्द्रियेभ्यो बलवर्णकरः। कल्पश्चैष विष्किर-प्रतुदप्रसहाम्बुचरेषु स्याद्क्षीरो रोहितादिषु च मत्स्येषु ॥१६॥

शङ्खनाकहंसमांसवृहत्पञ्चमूलीकाथसिद्धं पयः शतपुष्पादिकल्कयुक्तो घृतादि-युक्तश्च सतित्तिरिस्तित्तिरिमांसरसयुक्त एकः समयूरः मयूरमांसरसयुक्तस्तत्परो वस्तिर्बलादिजननो रसायनश्च॥ १५ ॥

गङ्गाधरः—द्विपञ्चमूलीत्यादि। द्विपञ्चमूलीकुक्कुटमांसकाथसिद्धं पयः पाद-शेषं पिप्पल्यादिकल्कयुतं शर्करादियुक्तञ्च सतित्तिरिः समयूरश्च वस्तिः स्त्रीष्वतिकामानां बलजननः। मयूरेत्यादि। मयूरस्य मङ्गोश्च पित्तपक्षपादा-स्यान्त्रं विहाय पलिकैः स्थिरादिपञ्चमूलैः सह जले पयसि समेऽष्टगुणे पक्त्वा क्षीर-शेषं मदनादिकल्कयुक्तं मधुघृतादियुक्तं सतित्तिरिं समयूरञ्च वस्तिं दद्यादिति। कल्पश्चैष इत्यादि। एषां मयूरमङ्गुपित्तेत्यादीनां मयूरस्थाने विष्किरादिरसेषु कल्पश्च स्यात्। विष्किरा लावाद्या अष्टौ वर्त्तकादयो द्वादश चेति विंशतिः। प्रतुदास्तु शतपत्रादयस्त्रिंशत्। प्रसहास्तु एकोनस्त्रिंशत्। जलचरैः सप्तविंशतिः श्वेतादिभिः। रोहितादिषु क्षीरवर्ज्जं मयूरवर्ज्जञ्च कल्पः। तद् यथा। रोहित-मत्स्यशिशुमारतिमिङ्गिलशुक्तिशङ्खोद्रकुम्भीरचुलुकीमकरमांसरसेषु मयूरवर्ज्जं मङ्गुपित्तादीनां पूर्व्ववद्वस्तिर्नवधा। इति विंशतिः॥ १६॥

सतित्तिरीत्यादिकैकयोगेन वक्ष्यमाणानामेकोनत्रिंशद्वस्तीनां मध्ये त्रयोदशः। द्विपञ्चमूलीत्यादिक-श्चतुर्दशः। मयूरपित्तपक्षमित्यादिकः पञ्चदशः। कल्पश्चैषेत्यादिनातिदेशेन पञ्चदशाधिकं शतमाह—तत्र विष्किरैर्लावर्त्तीत्यादिनोक्तैस्तथावर्त्तकोवर्त्तिकेत्यादिनोक्तैर्विंशतिर्योगा भवन्ति। मयूरश्चात्र विष्किरपठितोऽपि पूर्व्वोक्तत्वान्नेह गण्यते। प्रतुदादीनां त्रिंशद् भवन्ति। तथा प्रसहाश्च

गोधानकुलमार्जारमूषिकशल्लकमांसानां दशपलान् भागान् सपञ्चमूलान् पयसि पक्त्वा शेषं तत् पयः पिप्पलीफलकल्कसैन्धव-सौवर्च्चलशर्करामधुघृततैलयुक्तो वस्तिर्बल्यो रसायनः क्षीण-क्षतसन्धानकर मथितोरस्करथगजहयव्रातबलाशकप्रवृत्त्यु-दावर्त्तवातशुक्रमूत्रवर्च्चःशुक्राणां हिततमश्च ॥ १७ ॥

कूर्म्मादीनामन्यतमपिशितसिद्धं पयो गोवृषशुक्लकुक्कुटहंस-कुक्कुटाण्डरस-घृतमधुशर्करासैन्धवेक्षुरसमधुकात्मगुप्ताफलकल्क-युक्तो वस्तिर्वृद्धानामपि बलजननः । गोवृषवस्तवराहवृषण-कर्कटकशशाण्डसिद्धं क्षीरमुच्चटेक्षुरकात्मगुप्ता-मधुघृतयुक्तं किञ्चिल्लवणं वस्तिः । कर्कटकरसश्चटकाण्डरसयुक्तो समधुघृत-

गङ्गाधरः—गोधेत्यादि । गोधादीनां पञ्चानां वृहत्पञ्चमूलानाञ्च मिलित्वा दशपलान् भागान् प्रत्येकमेककं पलं पयसि चतुर्गुणे पक्त्वा पादशेषं पिप्प-ल्यादिकल्कयुक्तः सैन्धवादियुक्तश्च वस्तिर्बल्यादिः ॥ १७ ॥

गङ्गाधरः—कूर्म्मेत्यादि । कूर्म्मः कर्कटकी मत्स्यः शिशुमारस्तिमिङ्गिलः । शुक्तिः शङ्खोद्रकुम्भीरचुलुकीमकरादय इत्येते वारिजा दश य उक्तास्तेषामन्य-तमस्य पिशितरसे चतुर्गुणे सिद्धं पयः शिष्टं गोवृषादीनां रसेन युक्तं घृतादीक्षु-रसान्तयुक्तं मधुकादिकल्कयुक्तं वस्तिर्वृद्धानामपि बलजननः । इति कूर्म्म-कल्पेन दश । गोवृषेत्यादि । गोवृषादीनां वृषणकर्कटकाण्डशशाण्डरसैः सिद्धं पयः । उच्चटादीनां त्रयाणां कल्कयुक्तं मधुघृतयुक्तं किञ्चित् सैन्धवेन लवणितं

गोवराहाद्यैरित्यादिनोक्तैरेकोनविंशत् । अम्बुचराश्च हंसादयः सप्तविंशतिरुक्ता एते सप्तविंशतिः भवन्ति । रोहितादिभिर्मत्स्यैर्नव एवं पञ्चदशोत्तरं शतं भवन्ति । अक्षीर इति रोहितादिषु सम्बध्यते । गोधानकुलेत्यादिभिः षोडशः ॥ १५—१७ ॥

चक्रपाणिः—कूर्म्मादीनामन्यतमेत्यादिकः सप्तदशः । अत्र कूर्म्मकर्कटादय एकादश पठिताः । तत्र प्राक् कूर्म्मेण क्रियते कर्कटादिभिर्दश वस्तयो भवन्ति । प्रत्येकं गणनायां प्रति विंशतिः आतिदेशिका ज्ञेयाः । गोवृषवस्तादिरष्टादशः । गोवृषः पुंवृषः । कर्कटादिरेकोनविंशतितमः ।

शर्करो वस्तिरित्येते वस्तयः परमवृष्या उच्चटकेक्षुरकात्मगुप्ताश्रृतक्षीरप्रतिभोजनात् स्त्रीशतगामिनं नरं कुर्युः ॥ १८ ॥

दशमूलमयूरकुक्कुटहंसक्काथात् पञ्चप्रसृतैर्मधुतैलघृतवसामज्जचतुःप्रसृतसंयुक्तः शतपुष्पाहवुषाकल्कीकृतः सलवणो वस्तिः पादमुष्कजङ्घात्रिकवङ्क्षणवस्तिवृषणानिलरोगहरः। मृगविष्किरानूपविलेशयानामेतेनैव कल्पेन वस्तयो देयाः। मधुघृतद्विप्रसृतं तुल्योष्णोदकं शतपुष्पार्द्धपलं सैन्धवार्द्धाक्षयुक्तो वस्तिर्वृष्यतमो मूत्रकृच्छ्रपित्तवातहरश्च। सद्योघृततैलवसामज्ज-

वस्तिः। कर्कटेत्यादि। कर्कटस्य रसः चटकाण्डरसयुक्तः समधुघृतशर्करो वस्तिः। इत्येत इत्यादि। इत्येते कूर्म्मादीनामेतदन्तानां वस्तयः परमवृष्याः उच्चटकादिकल्कपक्कक्षीरेण निरूहदानानन्तरं प्रतिभोजनात् स्त्रीशतगामिनं नरं कुर्युः ॥ १८ ॥

गङ्गाधरः—दशमूलेत्यादि। दशमूलादीन्यैकध्यं पक्त्वा क्काथात् पञ्चप्रसृतैः मध्वादीनां पञ्चानां मिलित्वा चतुःप्रसृतसंयुक्तैः शतपुष्पादिकल्कीकृतो लवणयुक्तो वस्तिः पादादिगतानिलरोगहरः। मृगेत्यादि। एतेन दशमूल्यादिकल्पेन मृगादीनां मांसरसवस्तयो देयाः। तद् यथा—दशमूलसप्तदशमृगान्यतमसृगस्य गोखराश्वतरेत्याद्युक्तस्य मांसक्काथात् पञ्चप्रसृतं मध्वादिचतुःप्रसृतं शतपुष्पादिकल्कयुक्तं लवणयुक्तश्च वस्तिरित्येतत्प्रकारेण च दशमूलविंशतिविष्किरेषु मयूरस्योक्तत्वादेकोनविंशतिविष्किरमांसानां क्काथः, दशमूलस्थमरादिदशान्यतमानूपमांसक्काथः, दशमूलचतुर्दशान्यतमविलेशयमांसक्काथः, मध्वादियुक्तः शतपुष्पादिकल्कयुक्तः सलवणो वस्तिरिति। मध्वित्यादि। मधुनः प्रसृतं घृतस्य प्रसृतमिति द्विप्रसृतं तुल्योष्णोदकं द्विप्रसृतमुष्णजलं शतपुष्पार्द्धपलं कल्कः सैन्धवस्यार्द्धाक्षयुक्तो वस्तिर्वृष्यतमादिः। सद्य इत्यादि। सद्यस्कचतुःस्नेहा

इत्येते वस्तय इत्यनेन कूर्म्मादीनामन्यतमेत्यादिनोक्ता वस्तयः। उच्चटकेत्यादि इक्षुरकः कोकिलाक्षः ॥ १८ ॥

चक्रपाणिः—दशमूलेत्यादिको विंशतितमः। मृगविष्किरेत्यादिना विलेशयान्तेन षष्टिर्योगाः।

चतुःप्रस्थघृतं हवुषार्द्धपलं सैन्धवार्द्धाक्षयुक्तो वस्तिर्वृष्यतमो मूत्रकृच्छ्रपित्तव्याधिहरो रसायनः । मधुतैलं चतुःप्रसृतं तुल्योष्णोदकं शतपुष्पार्द्धपलं सैन्धवार्द्धाक्षयुक्तो वस्तिः दीपनो वृंहणो बलवर्णकरो निरुपद्रवो वृष्यतमो रसायनः क्रिमिकुष्ठोदावर्त्तगुल्मार्शोब्रध्नप्लीहमेहहरः । तद्वत् सह मधुघृताभ्यां पयस्तुल्यो वस्तिः पूर्व्वकल्पेन बलवर्णकरो वृष्यतमो निरुपद्रवो वस्तिमेढ्रपाकपरिकर्त्तिकामूत्रकृच्छ्रपित्तव्याधिहरो रसायनश्च ॥ १९ ॥

मधुघृताभ्यां मांसरसतुल्यो मुस्ताक्षयुक्तः पूर्व्ववद्ध वस्तिः बलाशपादहर्षगुल्मजानूरुकुञ्चनवस्तिवृषणमेढ्रत्रिकोरुपृष्ठशूलहरः । सुरासौवीरकुलत्थमांसरसमधुघृततैलसप्तप्रसृतं मुस्तशताह्वाकल्कितं सलवणो वस्तिः सर्व्ववातरोगहरः । द्विपञ्चमूलीत्रिफलाबिल्वमदनफलकषायो गोमूत्रसिद्धः कुटजमदनफलमुस्तककल्क-

चतुःप्रस्थं हवुषार्द्धपलकल्कं सैन्धवस्यार्द्धाक्षयुक्तो वस्तिर्वृष्यतमः । मध्वित्यादि । मधुनो द्विप्रसृतं तैलस्य द्विप्रसृतमिति चतुःप्रसृतम् । उष्णोदकं तुल्यं चतुःप्रसृतम् । शतपुष्पार्द्धपलकल्कयुक्तं सैन्धवस्यार्द्धाक्षयुक्तो वस्तिर्दीपनादिः । तद्वदित्यादि । मधुघृताभ्यां द्वाभ्यां तुल्यं पयो यत्र स वस्तिस्तद्वत् पूर्व्वकल्पेन सह चष बलवर्णादिकरप्रभृति ॥ १९ ॥

गङ्गाधरः—मधुघृताभ्यामित्यादि । मधुघृताभ्यां तुल्यो मांसरसो यत्र स वस्तिर्मुस्ताक्षकल्कयुक्तः पूर्व्ववद् बलाशादिहरः । सुरेत्यादि । सुरादीनां सप्तानां प्रत्येकमेककप्रसृतमिति सप्तप्रसृतं मुस्तशताह्वाकल्कयुक्तं ससैन्धवलवणो वस्तिः सर्व्ववातहरः । द्विपञ्चेत्यादि । दशमूल्यादीनां कषायो गोमूत्रे पक्त्वा

तत्र मृगैर्वृषेत्यादिनोक्तैः सप्तदश । विष्किरैश्च लावादिभिश्च मयूरकुक्कुटवर्जितैर्विंशतिः । आनूपैश्चमरादिभिर्नव । विलेशयैः श्वेतश्यामादिभिश्चतुर्दश । मधुघृतद्विप्रसृतमित्यादिक एकविंशतितमः । घृततैलेत्यादिको द्वाविंशतितमः । मधुतैलमित्यादिकस्त्रयोविंशतितमः । तद्वन्मधुघृताभ्यामित्यादिकश्चतुर्विंशतितमः । एतदन्ताः ऊनत्रिंशत्तमाः प्रयोगा उक्ताः । मधुतैल-

संयुक्तः सैन्धवयावशूकक्षौद्रतैलयुक्तो वस्तिः श्लेष्मव्याधिहरो वर्ण्यो वातशुक्रसङ्गाजीर्णविसूचिकालसकेषु देयः ॥ २० ॥

अत ऊर्द्ध्वं वृष्यतमान् स्नेहान् व्याख्यास्यामः। शतावरी-गुडूचीत्तुविदार्य्यामलकद्राक्षाखर्ज्जूराणां यन्त्रपीड़ितानां रसप्रस्थं पृथगेकैकं तद्वद्‌ घृततैलाभ्यां गोमहिष्यजाक्षीराणां द्वौ द्वौ दद्यात्। जीवकर्षभकमेदामहामेदात्वक्क्षीरीशृङ्गाटकमधूलिकामधुकोच्चटक-पिप्पली-पुष्करवीज-नीलोत्पल-कदम्बपुष्पपुण्डरीककेशरकल्कान् पृषत्तरत्तुमांसकुक्कुटचटकचकोरमत्ताक्षवर्हिजीवञ्जीवककुलिङ्गक-नीलहंसानां रसं वसामज्ज्ञोश्च प्रस्थं दत्त्वा साधयेत्। ब्रह्मघोष-शङ्खपटहभेरीनिर्ह्लादैः सिद्धं सितच्छत्रकृतच्छायं गजस्कन्ध-मारोहयेत्। भगवन्तं वृषभध्वजमभिपूज्य तं स्नेहं त्रिभागमाक्षिकं समाक्षिकं वा मङ्गलाशीःस्तुतिदेवतार्च्चनैर्वस्तिं गमयेत्। नृणां स्त्रीविहाराणां नष्टरेतसां क्षतक्षीणविषमज्वरार्त्तानां व्यापन्नयोनीनां वन्ध्यानां रक्तगुल्मिनीनां मृतापत्यानामनार्त्तवानाञ्च स्त्रीणां

सिद्धः कृतः कुटजफलादिकषायेणोपकल्पितः समासेन मिलितः सैन्धवादियुक्तो वस्तिः श्लेष्मव्याधिहरादिः। इति यापना वस्तयः उक्ताः ॥ २० ॥

<u>गङ्गाधरः</u>—अत ऊर्द्ध्वमित्यादि। वृष्यतमान् स्नेहानलुवासनान्। शता-वरीत्यादि। शतावर्य्यादीनां सप्तानां प्रत्येकं यन्त्रपीड़ितरसस्यैकैकं प्रस्थं गवादिक्षीराणां प्रत्येकं द्वौ द्वौ प्रस्थौ दद्यात्, तत्र जीवकादीनां कल्कान् यथार्हं दद्यात्। पृषदादीनां मांसं कुक्कुटादीनाञ्च मांसञ्च क्वाथयित्वा रसं वसामज्ज्ञोश्च प्रत्येकं प्रस्थं दत्त्वा साधयेत्। ततः सिद्धं तत् उद्धृतं स्नेहं ब्रह्मघोषवेदशब्दः स्वस्त्यर्थवचनः शङ्खादिनिर्ह्लादः श्वेतच्छत्रेण कृतच्छाय गजस्कन्धमारोहयेत्।

प्रधानत्वान्मधुतैलिका ज्ञेयाः। द्विपञ्चमूलीत्यादिकस्त्रिंशः। त्रिंशत्संख्या वस्तिसूत्रीयसिद्धि-पठितत्वाच्चेह पठनीयाः ॥ १९। २० ॥

क्षीणमांसरुधिराणां पथ्यतमं रसायनमुत्तमं बलीपलितनाशनं विद्यात् ॥ २१ ॥

इति चतुःस्नेहः ।

बलागोक्षुरकरास्नाश्वगन्धाशतावरीसहचराणां श्वतं शतमायोज्य जलद्रोणशते प्रसाध्यम् । तस्मिन् जलद्रोणावशेषे रसे वस्त्रपूते विदार्य्यामलकस्वरसयोर्वस्तमहिषवराहवृषकुक्कुटबर्हिहंसकारण्डवसारसरसानां घृततैलयोश्चैकैकं पृथक् प्रस्थम् अष्टौ प्रस्थान् क्षीरस्य दत्त्वा चन्दनमधूलिकात्वक्क्षीरीविसमृणालोत्पलपटोलफलात्मगुप्तान्नपाकितालमज्जखर्ज्जूर-मृद्वीका-तामलकी-कण्टकारी-जीवकर्षभकक्षुद्रसहामहासहाशतावरीमेदा-महामेदापिप्पलीह्रीवेरत्वक्पत्रकल्कांश्च दत्त्वा साधयेत् । ब्रह्मघोषादिना विधिना तत् सिद्धं वस्तिमादद्यात् । तेन स्त्रीशतं गच्छेत् न चैवात्र दत्ते विहाराहारयन्त्रणा क्वचित् । एष वृष्यो वर्ण्यो बृंहण आयुष्यो बलीपलितनुत् क्षतक्षीणमष्टशुक्रविषमज्वरार्त्तानां व्यापन्नयोनीनाञ्च पथ्यतमः ॥ २२ ॥

भगवन्तं शिवमभिपूज्य तं स्नेहं तस्य तृतीयभागमाक्षिकयुक्तं समाक्षिकं वा मङ्गलादिपूर्व्वकैर्वस्तिं गमयेत् । शेषमाशीः ॥ २१ ॥ चतुःस्नेहः ।

गङ्गाधरः—बलेत्यादि । बलादीनां शतं शत पलमायोज्य जलद्रोणशते पक्त्वा तस्मिन् द्रोणावशेषे रसे वस्त्रपूते विदार्य्यामलकयोः स्वरसयोरेकैकं प्रस्थं वस्तादीनां सारसान्तानां मांसरसानामेकैकं प्रस्थं घृततैलयोश्च प्रस्थैकैकं क्षीरस्याष्टौ प्रस्थान् दत्त्वा चन्दनादीनां कल्कान् घृततैलपादिकान् दत्त्वा साधयेत् स्नेहपाकविधिना पचेत् । मुद्रापाके सति वस्त्रपूतं

चक्रपाणिः—स्नेहवस्तिप्रसङ्गेनांशं दर्शयन् स्नेहानाह—अत ऊर्द्ध्वमित्यादि । मत्ताक्षः कोकिलः । जीवञ्जीवो विपदर्शनमृत्युः । ब्रह्मघोषो वेदध्वनिः । ब्रह्मघोषादय अदृष्टद्वारा उपकारकाः ॥२१॥

चक्रपाणिः—बलेत्यादिकं द्वितीयं तैलम् ॥ २२ ॥

सहचरपलशतमुदकद्रोणशते पक्त्वा द्रोणशेषे रसे पूते विदारीक्षुरसप्रस्थाभ्यामष्टगुणक्षीरं घृततैलप्रस्थं बलामधुकमधूकचन्दनमधूलिकाशारिवामेदामहामेदाकाकोलीक्षीरकाकोलीपयस्यागुरुमञ्जिष्ठाव्याघ्रनखशटीसहचरीसहस्रवीर्य्यावराङ्गत्वग्भिरक्षमात्रैर्द्विगुणशर्करैः कल्कैः साधयेत् । ब्रह्मघोषादिना विधिना तत् सिद्धं वस्तिं दद्यात्, एष सर्व्वरोगहरो रसायनो ललनानां श्रेष्ठोऽन्तःपुरचारिणीनाम् । क्षतक्षयवातपित्तवेदनाकासश्वासहरस्त्रिभागमाक्षिकोऽकालवलिपलितनुद् वर्णरूपबलमांसशुक्रवर्द्धनः । एते रसायनाः स्नेहवस्तयः सति विभवे शतपाकाः सहस्रपाका वा कार्य्या वीर्य्यबलाधानार्थमिति ॥ २३ ॥

भवन्ति चात्र श्लोकाः ।

इत्येते वस्तयः स्नेहाश्चोक्ताः प्राणिषु संज्ञिताः ।
स्वस्थानामातुराणाञ्च वृद्धानाञ्चाविरोधिनः ॥

कृत्वा स्थापयेत् । अथ सिद्धं तं स्नेहं ब्रह्मघोषादिना विधिना वस्तिमादद्यात्, तेन स्त्रीशत गच्छदित्याद्याशीः । अत्रान्नपाकी नीलझिण्टी ॥ २२ ॥

गङ्गाधरः—सहचरेत्यादि । सहचरस्य पलशतं जलद्रोणशते पक्त्वा द्रोणशेषे रसे पूते सति विदारीरसप्रस्थेनेक्षुरसप्रस्थेन तथाष्टगुणक्षीरमष्टप्रस्थक्षीरं घृततैलयोर्मिलित्वा प्रस्थं बलादीनामक्षमात्रकल्कैर्द्विगुणशर्करैरक्षद्वयमितशर्करायुक्तैः साधयेत् । मुद्रापाकेऽवतार्य्य वस्त्रपूतं कृत्वा स्थापयेत् । ततो ब्रह्मघोषादिना विधिनानुवासनवस्तिं दद्यात् । एष इत्याद्याशीः । त्रिभागेत्यादि । स च स्नेहस्तृतीयभागमाक्षिकयुक्तो वस्तिरकालपलितनुत् । एत इत्यादि । एते शतावरीत्यादुक्ता रसायनस्नेहवस्तयः सति विभवे शतपाकादयः कार्य्या वीर्य्यबलाधानार्थमिति ॥ २३ ॥

चक्रपाणिः—सहचरपलशतमित्यादिकः स्नेहस्तृतीयः । सहस्रवीर्य्या दूर्व्वा, वराङ्गं अमरुत्वक् । शतपाकाश्चेत्यत्र स्नेहापेक्षया शतगुणेन वा द्रवेण एकदैव पाकं मन्यते ॥ २३ ॥

अतिव्यवायशीलानां शुक्रमांसबलप्रदाः ।
सर्व्वरोगप्रशमनाः सर्व्वेष्वृतुषु यौगिकाः ॥
नारीणामप्रजातानां नराणाञ्चाप्यपत्यदाः ।
उभयार्थकरा दृष्टाः स्नेहवस्तिनिरूहयोः ॥
व्यायामो मैथुनं मद्यं मध्वाशिशिरमम्बु च ।
सम्भोजनं रथक्षोभो वस्तिष्वेतेषु गर्हितम् ॥ २४ ॥
शिखिगोनर्द्द हंसाण्डैर्द्दक्षवद्वस्तयस्त्रयः ।
विंशतिर्विष्किरैस्त्रिंशत् प्रतुदैः प्रसहैर्नव ॥
विंशतिश्च तथा सप्त-विंशतिश्चाम्बुचारिभिः ।
नव मत्स्यादिभिश्चैव शिखिकल्पेन वस्तयः ॥
दश कर्कटकाद्यैश्च कूर्म्मकल्पेन वस्तयः ।
मृगैः सप्तदशैकोन-विंशतिर्विष्किरैर्द्दश ॥
आनूपैर्द्दक्षशिखिवद् भूशयैश्च चतुर्द्दश ।
एकोनत्रिंशदित्येते सह स्नेहैः समासतः ।
प्रोक्ता विस्तरशो भिन्ना द्वे शते षोड़शोत्तरे ॥

गङ्गाधरः—अत्र प्रमाणश्लोकानाह—इत्येत इत्यादि । स्नेहवस्तिनिरूहयोर्मध्ये एते स्नेहवस्तय उभयार्थकराः । वाजीकरणकरा रसायनकराः । वस्तिषु निषिद्धमाह—व्यायाम इत्यादि । वस्तिष्वेतेषु रसायनेषु व्यायामादिकं गर्हितम् इति ॥ २४ ॥

गङ्गाधरः—अत्र वस्तीनुपसंहरति शिखीत्यादि । शिखिप्रभृतिवस्तित्रयादयः पूर्व्वं स्फुटं व्याख्याताः । ते समासत एकोनत्रिंशत् वस्तयः सह स्नेहैरुक्ताः,

चक्रपाणिः—ये केचिदुभयार्थकरा दृष्टा इति स्नेहवस्तिनिरूहयोरपि साध्यमर्थं स्नेहनं शोधनञ्च कुर्व्वत इति भावः । यापनावस्तिषु वर्जनीयमाह—व्यायाम इत्यादि ॥ २४ ॥

चक्रपाणिः—शिखिगोनर्दैरित्यादिना उक्तवस्तिसंग्रहं करोति । संग्रहार्थश्च एकोनत्रिंशदित्येते

एते माक्षिकसंयुक्ताः कुर्व्वन्त्यतिवृषं नरम्।
नातियोगं न चायोगं स्तम्भितास्तेन कुर्व्वते॥
मृदुत्वान्न निवर्त्तन्ते दृष्ट्वा ह्येते प्रयोजिताः।
समूत्रैर्वस्तिभिस्तीक्ष्णैराप्यैश्च क्षिप्रमेव च।
शोषाग्निनाशपाण्डुत्व-गुल्मार्शःपरिकर्त्तिकाः।
ज्वरश्चैवातिसारश्च यापनात्यर्थसेवनात्।
अरिष्टक्षीरसीध्वाद्यास्तत्रेष्टा दीपनी क्रिया॥
युक्त्या तस्मान्निषेवेत यापनान् न प्रसङ्गतः।
इत्युच्चैर्भाष्यपूर्व्वाणां व्यापदः सचिकित्सिताः।
विस्तरेण पृथक्प्रोक्तास्तेभ्यो रक्षेत् सदा नरान्।
उच्चैर्भाष्यादितो नृणां जायते हि सदा भयम्॥ २५॥

विस्तरतस्तु तेषां प्रत्येकगणनया षोड़शोत्तरशतद्वयं वस्तिविशेषाः। एते माक्षिकसंयुक्ता नरमतिवृषं करोति। नातीत्यादि। ते वस्तयस्तेन स्तम्भिताः सन्तो नातियोगं न चायोगं कुर्व्वते। एते वस्तयः प्रयोजिता मृदुत्वान्न निवर्त्तन्ते इति दृष्ट्वा समूत्रैस्तीक्ष्णैर्वस्तिभिः क्षिप्रमाप्यः प्राप्यः स्यात्। यापनावस्त्यतियोगदोषमाह—शोषेत्यादि। यापनावस्तेरत्यर्थसेवनाच्छोषादयः स्युः। तत्र चिकित्सामाह—अरिष्टेत्यादि। दीपनी जाठराग्निवर्द्धिनी क्रिया चेष्टा सम्मतेत्यर्थः। तस्माच्छोषादिसम्भवाद् युक्त्या यापनान् वस्तीन् निषेवेत। न प्रसङ्गतो निरन्तरतो न सेवेतेति। उपसंहरति—इत्युच्चैरित्यादि। उच्चैर्भाष्यादितो हि नृणां सदा भयं जायते॥ २५॥

इति प्रत्येकं निर्द्दिष्टा वस्तयः। स्नेहैः समं एकोनत्रिंशद् भवन्तीत्यर्थः। समाहारसंख्यामाह—द्वे शते षोड़शोत्तरे इति। तच्च यथास्माभिर्व्याख्यानं तथा तत्प्रोक्तमेव पूर्य्यते। अतिवृषमिति शुक्रोपचयवन्तम्। स्तम्भिताश्चेति मधुना स्तम्भिताः। यापनावस्त्यप्रवृत्तौ कर्त्तव्यमाह—मृदुत्वादि। मृदुत्वादियापनावस्त्यनुप्रयोगे दोषमाह—शोफेत्यादि। एतच्छोफादिषु चिकित्सामाह—अरिष्टेत्यादि। तस्मादिति यापनान्यथाप्रयोगे शोथादिदर्शनात्। न प्रसङ्गत इति अनभ्यासतः। तेभ्यो रक्षेदिति उच्चैर्भाष्यादिजन्यव्यापद्भ्यो रक्षेत्॥ २५॥

कर्म्मणां वमनादीनामसम्यग्योजनापदाम् ।
यत्रोक्तं साधनं स्थाने सिद्धिस्थानं तदुच्यते ॥ २६ ॥
इत्यध्यायशतं विंशमात्रेयमुनिवाङ्मयम् ।
हितार्थं प्राणिनां प्रोक्तमग्निवेशेन धीमता ॥
दीर्घमायुर्यशः स्वास्थ्यं त्रिवर्गञ्चापि पुष्कलम् ।
संसिद्धिमुत्तमां लोके लभते विधिना पठन् ॥ २७ ॥
सङ्क्षिप्तमथ विस्तीर्णं लेशोक्तं विस्तृणाति च ।
संस्कर्त्ता कुरुते तन्त्रं पुराणञ्च पुनर्नवम् ॥

गङ्गाधरः—सिद्धिस्थानपदं व्युत्पाद्यते—कर्म्मणामित्यादि । आदिना-स्थापनादीनां ग्रहणम् ॥ २६ ॥

गङ्गाधरः—संहितामुपसंहरति । इतीत्यादि । अध्यायानां शतं विंशतेः पूरणश्च विंशम् आत्रेयस्य कृष्णात्रिपुत्रस्य पुनर्व्वसोर्वाङ्मयम् । दीर्घमित्यादि । हितायाः अस्या विधिना पाठस्याशीर्दीर्घायुर्लाभादिः । सङ्क्षिप्तमित्यादि । स्कर्त्ता यत् पुराणं तन्त्रं सङ्क्षिप्तमथ च विस्तीर्णं कस्मात् यतो लेशोक्तं

चक्रपाणिः—सिद्धिस्थानशब्दस्य निरुक्तिं दर्शयन् सिद्धिस्थानाभिधेयं वाक्यार्थसंग्रहणमाह—कर्म्मणामित्यादि । असम्यक्करणापदामिति वमनादीनामसम्यक्प्रयोगे जनितानामापदां वमनादिव्यापत्प्रतिकारश्च सिद्धिस्थानार्थः प्रधानोपदर्शितः, तेन वमनादिषु कल्पनाद्यभिधानमपि अनागतवमनादिव्यापत्प्रतिषेधप्रयोजनकं सिद्धिस्थाने युक्तमेव ॥ २६ ॥

चक्रपाणिः—सिद्धिस्थानं समाप्य कृत्स्नं तन्त्रमुपसंहरति—इत्यध्यायेत्यादि । आत्रेयमुनि(श्रुति)वाङ्मयमिति अनुकृतात्रेयवचनमयम् । एतत्तन्त्राध्ययने फलमाह—दीर्घमायुरित्यादि । त्रिवर्गमिति धर्म्मार्थकामम्, पुष्कलमिति मोक्षम् । किंवा पुष्कलमिति त्रिवर्गविशेषणम् । सिद्धिमिति चिकित्साप्रयोगसाध्यनैष्पादकत्वम् । विधिना पठन्निति रोगभिषग्जितीयोक्तेन पाठविधिना । एतत् सविंशमध्यायशतं पठन् दीर्घायुर्लाभादेवम्भूतपाठजनितधर्म्मवशादेव पाठजनितशास्त्रावबोधपूर्व्वकशास्त्रानुष्ठानाच्च ॥ २७ ॥

चक्रपाणिः—एतच्छास्त्रसंस्कारोपपत्त्युपदर्शनपूर्व्वकं शास्त्रस्य संस्कारकौ चरकदृढबलौ दर्शयन्नाह—दृढबलः संक्षिपति विस्तारयतीत्यादि । यस्माच्छास्त्रे प्रथममतिविस्तारतया प्रतिपादितेषु

अतस्तन्त्रोत्तममिदं चरकेणाति-(ग्र)-बुद्धिना ।
संस्कृतं तनु संसृष्टं विभागेनोपलक्ष्यते ॥
तच्छङ्करं भूतपतिं संप्रसाद्य समापयत् ।
अखण्डार्थं दृढ़बलो जातः पञ्चनदे पुरे ॥
कृत्वा बहुभ्यस्तन्त्रेभ्यो विशेषाच्च बलोच्चयम् ।
सप्तदशौषधाध्याय-सिद्धिकल्पैरपूरयत् ॥ २८ ॥
इदमन्यूनशब्दार्थं तन्त्रं दोषविवर्ज्जितम् ।
षट्त्रिंशता विचित्रं हि भूषितं तन्त्रयुक्तिभिः ॥

विस्तृणाति इत्येवं पुनर्नवं कुरुते, अतो हेतोरिदं तन्त्रोत्तमं चरकेणातिबुद्धिना संस्कृतं तनु स्वल्पं संश्लिष्टं विभागेनोपलक्ष्यते। तदित्यादि। तच्चरकसंस्कृतं तन्त्रं चिकित्सास्थानस्य शेषसप्तदशाध्यायकल्पस्थानसिद्धिस्थानमप्राप्तं दृढ़बलः पञ्चनदे वाराणसीक्षेत्रे पञ्चनदपुरे कपिलबालाज्जातः शङ्करं भूतपतिं शिवं सम्प्रसाद्य तन्त्रस्याखण्डार्थं खण्डाभावकरणार्थं समापयत्। बहुभ्यस्तन्त्रेभ्यो बलोच्चयं कृत्वा चिकित्सास्थानस्य शेषसप्तदशाध्यायसिद्धिस्थानकल्पस्थानैरपूरयत् ॥ २७। २८ ॥

गङ्गाधरः—इदमित्यादि। तत् पूरणेनेदं तन्त्रमन्यूनशब्दस्यार्थं वाच्यं दोषम सम्यगर्थावगमः, तेन तद्दोषनिरासार्थं संस्कर्त्ता युज्यते। अतः तन्त्रोत्तममिदं चरकेण संस्कृतम्। पूर्व्वंग्रन्थस्यातीवविस्तरत्वादिना तन्त्राभिधानं पूर्व्वश्रोतृजनाभिप्रायादेव बोद्धव्यः। इदानीन्तनश्रोतृपुरुषाभिप्रायेण तु संस्कर्त्तुः संस्कारो ज्ञेयः। उक्तञ्च—"संक्षेपोक्तं प्रतिहन्ति विस्तरोक्तन्तु गृह्यते। संक्षेपविस्तरौ कृत्वा संस्कुर्य्यात् तन्त्रमादितः॥" इति। पुराणञ्च पुनर्नवमिति विस्तारसङ्क्षेपादिना पुनर्नवं कुरुते। चरकसंस्कारात् पूर्णत्वं दर्शयन् दृढ़बल आह—तस्यास्मिन् पूरणेऽस्यैव, तेन दृढ़बलप्रतिपादितैकचत्वारिंशदध्यायानां विंशाध्यायकृतविभागता युज्यते इति नोक्तपर्य्यायम्। आत्मनः पञ्चनदपुरभवत्वेन श्रेष्ठप्रदेशभवत्वं दर्शयति। आत्मनः संस्कारे तन्त्रान्तरादिनापि संस्कारं दर्शयन्नाह—कृत्वा बहुभ्य इत्यादि। तत्तेभ्यः सुश्रुतविदेहादितन्त्रेभ्यश्च विशेषच्च चरकोक्तार्थादतिरिक्तरूपस्य उच्चयः विशेषाच्च बलोच्चयः तमन्यतन्त्रेभ्यः कृत्वा सप्तदशौषधाध्यायसिद्धिकल्पैरिदमनन्यूनशब्दार्थं तन्त्रं दोषविवर्ज्जितं षट्त्रिंशत्तन्त्रयुक्तिभूषितमपूरयद् दृढ़बल इति योजना। तत्र भूमिपतितानामणूनां धान्यादिबीजानां शोधन्या संहरणं युक्तम्। एतेन तन्त्रेषु यत् सारभूतं तच्चरकाचार्य्यैः संगृहीतम् ॥ २८ ॥

चक्रपाणिः—यथानुपूरितमिति दर्शयति अन्यूनशब्दार्थमिति। तन्त्रदोषाश्चतुर्द्दश पुनरुक्त

तन्त्राधिकरणं योगो हेत्वर्थोऽर्थः पदस्य च ।
प्रदेशोद्देशनिर्देश-वाक्यशेषाः प्रयोजनम् ॥

वर्ज्जितं षट्‌त्रिंशता तन्त्रयुक्तिभिर्भूषितं विचित्रमिति। काः पुनः षट्‌त्रिंशत् तन्त्रयुक्तयः इत्यत आह—तत्रेत्यादि। तत्र तन्त्रयुक्तिषु तन्त्रसमन्वयार्थं योजनासु षट्‌त्रिंशतसङ्ख्यासु मध्ये प्रथमा तन्त्रयुक्तिरधिकरणं नाम। तद् यमर्थमधिकृत्योच्यते; यथा—दीर्घञ्जीवितमधिकृत्य यावदुक्तं पूर्व्वाध्याये तत् सर्व्वस्य दीर्घञ्जीविताधिकरणमेवं सर्व्वत्र। सुश्रुते च—यमर्थमधिकृत्योच्यते तदधिकरणं यथा रसं दोषं वा ॥०॥ योग इति। योगो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, येन वाक्यं युज्यते; यथा पादावशेषे शीते च पूते तस्मिन् सिताशतम्। दत्त्वा कुम्भे दृढ़े स्थाप्यं मासार्द्धं घृतभाविते। इति घृतभाविते दृढ़े कुम्भे स्थाप्यमिति योगः। सुश्रुते च—येन वाक्यं युज्यते स योगः। यथा—तैलं पिबेच्चामृतवल्लीविल्व-हिंस्राभयावृक्षकपिप्पलीभिः। सिद्धं बलाभ्याञ्च सदेवदारु हिताय नित्यं गलगण्डरोगीति। सिद्धं पिबेदिति प्रथमं वक्तव्ये तृतीयपादे सिद्धमिति प्रयुक्तमेवं दूरस्थानामपि पदानामेकीकरणं योगः। इति ॥०॥ हेत्वर्थ इति। हेत्वर्थो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यदन्यदुक्तमन्यार्थसाधकं भवति। यथा—विपरीतगुणैर्द्रव्यैर्मारुतः सम्प्रशाम्यतीत्यादुक्त्वा विपरीतगुणदेशमात्राकालोपपादितैः भेषजैर्विनिवर्त्तन्ते विकाराः साध्यसम्मता इत्येतदुक्तमदेशाकालामात्राभिः

दुष्प्रणीतसूत्रसंग्रहाक्षममित्यादिना रोगभिषगजितीयोक्तास्तैर्वर्जितम्। तन्त्रयुक्तिभिरिति वक्ष्यमाणतन्त्रयुक्तिभिः। विचित्राभिर्न्याययुक्तिभिः। तन्त्रयुक्तिरेवाह। तन्त्राधिकरणमिति यत्र तन्त्रमधिकृत्य प्रवर्त्तते तत्। अत्र कस्मादधिकृत्यायुर्व्वेदो महर्षिभिः रोगमित्यधिकरणम्। योगो नाम योजना, व्यस्तानां पदानामेकीकरणम्। तत्रलक्षणं यथा—प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनानि। तत्र प्रतिज्ञा—मातृजश्चायं गर्भः। हेतुः—मातरमन्तरेण गर्भानुपपत्तेः। दृष्टान्तोपनयौ—यथा कूटागारं नानाद्रव्यसमुदायाद् यथा वा रथो नानाङ्गसमुदायात्। तस्मादेतदवोचाम मातृजश्चायं गर्भ इत्यादि निगमनम्। तस्मात् मातृजश्चायमित्येष प्रतिज्ञायोगः। एवमन्येऽपि योगार्था व्याख्येयाः। हेत्वर्थो नाम येष्वन्यप्रभावाभिहितमन्यत्रोपपद्यते, यथा—समानगुणाभ्यासो हि धातूनां वृद्धिकारणमिति वातमधिकृत्योक्तं तत्र वातस्येति वक्तव्ये यदयं समानशब्देन यथा वायोस्तथा रसादीनामपि समानगुणाभ्यासो वृद्धिकारणमिति गम्यते। पदार्थो नाम पदस्य पदयोः पदानां वार्थः। तत्र द्रव्यमितिपदेन खादयश्चेतनाः षष्ठा इति। पदयोरर्थो यथा आयुषो वेद इति पदयोरायुर्व्वेद इत्यर्थः। एवं पदानामप्यर्थ उदाहार्य्यः। प्रदेशो यथा—यद् बहुत्वादर्थस्य कार्त्स्न्येनाभिधातुमशक्यत्वादतिदेशेनाभिधीयते। अर्थानुपारं कदेशोऽयमुक्तः। उद्देशः प्रायोगिक……इत्यादि। निर्द्देशो नाम सङ्क्षेपेणोक्तस्य

प्रयुक्तविपरीतगुणैर्भेषजैः साध्यसम्मता विकारा न निवर्त्तन्ते इत्यर्थसाधकं भवतीति। सुश्रुते च—यदन्यदुक्तमन्यार्थसाधकं भवति स हेत्वर्थः। यथा मृत्पिण्डोऽद्भिः प्रक्लिद्यते तथा माषमुद्गप्रभृतिभिर्व्रणः प्रक्लिद्यत इति ॥०॥ अर्थः पदस्य चेति पदार्थो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, योऽर्थोऽभिहितः सूत्रे पदे वा। पदार्थस्त्वनेकस्तत्र योऽर्थः पूर्व्वापरयोगसिद्धो भवति सोऽर्थो ग्राह्यः। यथा—गुणाः गुणाश्रया नोक्ता इति। तत्र गुणशब्दः प्रकृतिभूतरूपरसादिषु सप्तदशसु वर्त्तते तत्कार्य्यश्वेतपीतादिषु च वर्त्तते। तत्र गुणा अपि विभाव्यन्ते गुणेनापि। यथा—षड्रसाः पयसोऽधिक इक्षुरसे मधुर इत्येवमादि। प्रकृतिगुणाश्रयाः कार्य्यगुणा दृश्यन्ते। तत्र गुणा गुणाश्रया नेति यदुच्यते तत् कार्य्यगुणाश्रयाः कार्य्यगुणा न भवन्तीति। सुश्रुते च—योऽर्थोऽभिहितः सूत्रे पदे वा स पदार्थः। अपरिमिताश्च पदार्थाः। यथा—स्नेहस्वेदाञ्जनेषु निर्दिष्टेषु द्वयोस्त्रयाणामर्थानामुपपत्तिर्दृश्यते, तत्र योऽर्थः पूर्व्वापरयोगसिद्धो भवति स ग्रहीतव्यः। यथा—वेदोत्पत्तिमध्यायं व्याख्यास्याम इत्युक्ते सन्दिह्यते बुद्धिः कतमस्य वेदस्यायमुत्पत्तिं विवक्षुरिति। ऋग्वेदादयस्तु वेदास्तत्र पूर्व्वापरयोगमुपलभ्य विद् विचारणे विद् विन्दन्तीत्येतयोश्च धात्वोरनेकार्थयोः प्रयोगः पश्चात् प्रतिपत्तिर्भवति। आयुर्व्वेदोत्पत्तिमयं विवक्षुरित्येवं पदार्थः ॥०॥ प्रदेश इति। प्रदेशो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत् प्रकृतस्यातिक्रान्तेन साधनम्। यथा—अतिव्यवायशीलानां शुक्रमांसबलप्रदाः। नारीणामप्रजातानां नराणाञ्चाप्यपत्यदाः इति। इत्येते वस्तयः खल्वति व्यवायशीलानां शुक्रादिप्रदास्ते चाप्रजातानां नारीणामपत्यदा इति। सुश्रुते च—प्रकृतस्यातिक्रान्तेन साधनं प्रदेशः। यथा—देवदत्तस्यानेन शल्यमुद्धृतं तस्माद् यज्ञदत्तस्याप्ययमेवोद्धरिष्यतीति ॥०॥ उद्देशो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत् समासकथनम्। यथा—सामान्यञ्च विशेषञ्च गुणान् द्रव्याणि कर्म्म च। समवायञ्च तज्ज्ञात्वा तन्त्रोक्तं विधिमास्थिता इति। सुश्रुते च—समासकथनमुद्देशः। यथा शल्यमिति ॥०॥ निर्द्देश इति। निर्द्देशो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यद् विस्तरेणोच्यते। यथा—खादीन्यात्मा मनः कालो दिशश्च द्रव्यसंग्रहः। इत्येवमादि। सुश्रुते च—विस्तरवचनं निर्द्देशः। यथा—शारीरमागन्तु चेति ॥०॥ वाक्यशेष इति। वाक्यशेषो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, येन पदेनानुक्तेन वाक्यं

विवरणम्। यथा— हेतुलिङ्गौषधस्य पुनः प्रपञ्चनम्। वाक्यशेषो नाम यस्यार्थेन वाक्येषु यदगम्यमानतया पूर्त्तये पूरणम्। यथा प्रवृत्तिर्हेतुभावानामित्यत्रास्तीति पदं पूर्य्यते। तथा जाङ्गलजै रसैरित्यत्र मांसशब्दः पूर्य्यते। वाक्यवत् पदाः शेषाश्च क्रियन्ते येऽनिवेशिता अपि प्रतीयन्ते। प्रयोजनं नाम—

उपदेशापदेशाति-देशार्थापत्तिनिर्णयाः ।
प्रसङ्गैकान्तनैकान्ताः सापवर्गो विपर्य्ययः ॥

परिसमाप्यते, यथा—अथापरे त्रयो वृक्षाः पृथग् ये फलमूलिभिः। स्नुह्यर्काश्मान्तकास्तेषामिदं कर्म्म पृथक् पृथगित्यत्र शृण्विति पदमनुक्तं वाक्यशेषः। सुश्रुते च—येन पदेनानुक्तेन वाक्यं समाप्यते स वाक्यशेषः। यथा—शिरःपाणिपादपार्श्वपृष्ठोदरोरसामित्युक्ते पुरुषग्रहणमपि गम्यते पुरुष एवोक्त इति ॥०॥ प्रयोजनमिति। प्रयोजनं नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यदर्थमारभ्यन्त आरम्भा इति विमाने स्वयमुक्तमुदाहृतञ्च तत्रैव। नेदं सुश्रुते तन्त्रयुक्तिषूक्तम् ॥०॥ उपदेश इति। उपदेशो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, इदमेवमिदं नैवमिति यदुच्यते। यथा—यत्राश्रिताः कर्म्मगुणाः कारणं समवायि यत्। तद्द्रव्यं समवायी तु निश्चेष्टः कारणं गुणः इत्येवमादिः। सुश्रते च—एवमित्युपदेशः। यथा—तथा न जागृयाद् रात्रौ दिवास्वप्नञ्च वर्ज्जयेत् इति ॥०॥ अपदेश इति। अपदेशो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, कारणेनानेनेदमिति यदुच्यते। यथा—अथ प्रवयसां शुक्रं प्रायशः क्षीयते नृणाम्। रसादीनां संक्षयाच्च तथैवाबृष्यसेवनादिति। सुश्रुते च—अनेन कारणेनेत्यपदेशः। यथोपदिश्यते—मधुरेण श्लेष्माभिवर्द्धत इति ॥०॥ अतिदेश इति। अतिदेशो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत् प्रकृतस्यानागतन साधनम्। यथा—सद्वाक्यैश्च शमं याति ज्वरः क्रोधसमुद्भवः इति। सुश्रुते च—प्रकृतस्यानागतेन साधनमतिदेशः। यथा—अनेनास्य वायुरूर्द्ध्व उपतिष्ठते, तेनोदावर्त्तः स्यादिति ॥०॥ अर्थापत्तिरिति। अर्थापत्तिर्नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत्रैकेनार्थेनोक्तेन परस्यार्थस्यानुक्तस्य सिद्धिः। यथा—नायं सन्तर्पणसाध्यो व्याधिरित्युक्ते

यदर्थं कामयमाना प्रवृत्तिर्यथा—"धातुसाम्यक्रिया चोक्ता तन्त्रस्यास्य प्रयोजनम्"। उपदेशो नामाज्ञानुशासनम्—स्नेहमग्रे प्रयुञ्जीत ततः स्वेदमनन्तरमित्यादि। अपदेशो नाम यत् प्रतिज्ञातार्थसाधनाय हेतुवचनम्, यथा—वाताजलं जलाद्देशं देशात् कालं स्वभावतः, विद्यादित्यादि। तत् प्रतिज्ञातार्थस्य हेतुवचनं दुष्परिहरत्वादिति। अतिदेशो नाम यत् किञ्चित् प्रकाश्यार्थमनुक्तार्थसाधनायैवमन्यदपि प्रत्येतव्यमिति परिभाष्यते। यथा—"यच्चान्यदपि किञ्चित स्यादनुक्तमिह पूजितम्। पूर्णं तदपि वात्रेयः सदैवमनुमन्यते"। अर्थापत्तिर्नाम यदकीर्त्तितमिति मत्वा आपाद्यते सार्थापत्तिः। यथा—नक्तं दधिभोजननिषेधोऽस्यर्थाद् दिवा भुञ्जीतेत्यापाद्यते। निर्णयो नाम विचारितस्यार्थस्य व्यवस्थापनम् यथा—चतुष्पदभेषजत्वादिविचारं कृत्वाभिधीयते। यदुक्तं षोड़शकलं पूर्वाध्याये भेषजमुक्तं तद् युक्तियुक्तमारोग्यायेति। प्रसङ्गो नाम पूर्वाभिहितस्यार्थस्य प्रकरणागतत्वात् पुनरभिधानम्। यथा—

भवत्यर्थप्राप्तिरपत्तपणसाध्योऽयमिति। सुश्रुते च—यदकीर्त्तितमर्थादापद्यते सार्थापत्तिः। यथा—ओदनं बुभुक्षुरित्युक्तेऽर्थादापन्नं भवति नायं पिपासुर्यवागूमिति ॥०॥ निर्णय इति। निर्णयो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत् पूर्व्वपक्षस्योत्तरवचनम्। यथा कतिधापुरुषीये—निष्क्रियस्य क्रिया तस्य भगवन् विद्यते कथम्। स्वतन्त्रश्चेदनिष्टासु कथं योनिषु जायते ? तत्रोत्तरम्—अचेतनं क्रियावच्च मनश्चेतयिता परः। युक्तस्य मनसा तस्य निर्दिश्यन्ते विभोः क्रियाः। यथास्वेनात्मनात्मानं सर्व्वः सर्व्वासु योनिषु। प्राणैस्तन्त्रयते प्राणी न ह्यन्योऽन्यस्य तन्त्रकः" इति। सुश्रुते च—तस्योत्तरं निर्णयः। यथा—शरीरं प्रपीड्य पश्चादधो गत्वा वसामेदोमज्जानुविद्धं मूत्रं विसृजति वात एवमसाध्या वातजा इति ॥०॥ प्रसङ्ग इति। प्रसङ्गो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत् प्रकरणान्तरेण समापनम्। यथा—सत्त्वमात्मा शरीरञ्च त्रयमेतत् त्रिदण्डवत्। लोकस्तिष्ठति संयोगात् तत्र सर्व्वं प्रतिष्ठितम्। स पुमांश्चेतनं तच्च तच्चाधिकरणं स्मृतमिति प्रथमाध्यायेऽभिधाय पुनः कतिधापुरुषीये प्रोक्तं चेतनाधातुरप्येकः स्मृतः पुरुषसंज्ञकः। खादयश्चेतनाषष्ठधातवः पुरुषः स्मृतः। ततश्च धातुभेदेन चतुर्व्विंशतिकः स्मृत इति। सुश्रुते च—प्रकरणान्तरेण समापनं प्रसङ्गः, यद् वा प्रकारान्तरितो योऽर्थोऽसकृदुक्तः समाप्यते स प्रसङ्गः। यथा—पञ्चमहाभूतशरीरिसमवायः पुरुषः तस्मिन् क्रिया सोऽधिष्ठानमिति वेदोत्पत्तावभिधाय भूतविद्यायां पुनरुक्तं यतोऽभिहितं पञ्चमहाभूतशरीरिसमवायः पुरुष इति स खल्वेवं कर्म्मपुरुषश्चिकित्सायामधिकृत इति ॥०॥ एकान्त इति। एकान्तो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, सर्व्वत्र यदवधारणेनोच्यते। अवधारणं विधेयायोगव्यवच्छेदः। यथा—कटुकः कटुकः पाके वीर्य्योष्णश्चित्रको मतः। तद्वद् दन्तीप्रभावाद्धि विरेचयति मानवमिति सर्व्वस्मिन्नेव चित्रके कटुकत्वाद्ययोगव्यवच्छेदः। सर्व्वत्र दन्त्याश्च कटुकत्वाद्ययोगव्यवच्छेदो विरेचकत्वायोगव्यवच्छेदश्चेति। सुश्रुते चोक्तम्—सर्व्वत्र यदवधारणेनोच्यते स एकान्तः। यथा त्रिवृद् विरेचयति, मदनफलं वामयतीति। एतेन विधेयायोगव्यवच्छेद एवावधारणं ख्यापितम्। तथा च पार्थ एव सर्व्वात्-

त्वातिप्रभाववत्ता इत्यातिमात्रदर्शनमतियोगः। एकान्तो नाम एवमाद्यभिधानम्। नैकान्तः पुनरप्युपशब्दात्,सर्व्वगो न चेदित्यादिनान्यतरपक्षावधारणम्। यथा—ये ह्यातुराः केवलाद् भेषजादृते म्रियन्ते न ते सर्व्व एव भेषजोपपन्नाः। अपवर्गो नाम साकल्येनोद्दिष्टस्यैकदेशापकर्षणम्। यथा—न पर्य्युषितमादद्दीतान्यत्र मांसहरितशुष्कभक्षेभ्य इति। तत्र हि सामान्येन पर्य्युषितभोजननिषेधं कृत्वा मांसादेः पर्य्युषितस्य ग्रहणमपकृष्य विधीयते। विपर्य्ययो नाम निदानोक्तान्यस्योप-

पूर्व्वपक्षविधानानु-मतव्याख्यानसंशयाः ।
अतीतानागतावेक्षा-स्वसंज्ञोह्यसमुच्चयाः ॥

कृष्टधनुर्द्धर इति पार्थे सर्व्वोत्कृष्टधनुर्द्धरत्वायोगव्यवच्छेदो नैकान्तः, सर्व्वत्राभावात्। पार्थादन्यस्मिन् सर्व्वोत्कृष्टधनुर्द्धरत्वयोगव्यवच्छेदश्च नैकान्तः सर्व्वत्राभावात् ॥०॥ नैकान्त इति। नैकान्तिकं नाम तन्त्रयुक्तिः सा, क्वचित् सजातीये तथा क्वचिदन्यथेति। यथा—सन्ति ह्येके प्रत्यक्षपराः परोक्षत्वात् पुनर्भवस्य नास्तिक्यमाश्रिताः, सन्ति चापरे आगमप्रत्ययादेव पुनर्भवमिच्छन्तीति। सुश्रुते च—क्वचित् तथा क्वचिदन्यथेति यः सोऽनेकान्तः। यथा केचिदाचार्य्या ब्रुवन्ते द्रव्यं प्रधानं केचिद्रसं केचिद् वीर्य्यं केचिद् विपाकमिति ॥०॥ अपवर्ग इति। अपवर्गो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत् पुनरभिव्याप्यापकर्षणम्। यथा—सर्व्वमम्लं पित्तकरमन्यत्र दाड़िमामलकात्। सुश्रुते च—अभिव्याप्यापकर्षणमपवर्गः। यथा अस्वेद्या विषोपसृष्टा अन्यत्र कीटविषादिति ॥०॥ विपर्य्यय इति। विपर्य्ययो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यद् यस्य विपरीतम्। यथा—स्वाद्वम्ललवणा वायुं कषायस्वादुतिक्तकाः। जयन्ति पित्तं श्लेष्माणं कषायकटुतिक्तका इति, तद्विपरीतं लभ्यते कट्वम्ललवणाः पित्तं स्वाद्वम्ल लवणाः कफम्। कटुतिक्तकषायाश्च कोपयन्ति समीरणमिति गम्यते। सुश्रुते चोक्त—यद् यत्राभिहित तस्य प्रातिलोम्यं विपर्य्ययः। यथा—कृशाल्पप्राणभीरवो दुश्चिकित्स्या इत्युक्ते विपरीतं गृह्यते दृढ़ादयः सुचिकित्स्याः स्युरिति ॥०॥ पूर्व्वपक्ष इति। पूर्व्वपक्षो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, य आक्षेपपूर्व्वकः प्रश्नः। यथा—निष्क्रियस्य क्रिया तस्य भगवन् विद्यते कथमिति। सुश्रुते च—आक्षेपपूर्व्वकः प्रश्नः पूर्व्वपक्षः। यथा—कथं वातनिमित्ताश्चत्वारः प्रमेहा असाध्या भवन्तीति ॥०॥ विधानमिति। विधानं नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत् प्रकरणानुपूर्व्व्याभिधीयते। यथा—उच्चैर्भाष्यं रथक्षोभश्चातिचक्रमणासने। अजीर्णाहितभोज्ये च दिवास्वप्नश्च मैथुनमित्यष्टमहादोषाणां प्रकरणानुपूर्व्व्या लिङ्गं भेषजञ्चोक्तमिति विधानम्। सुश्रुते च—प्रकरणानुपूर्व्व्याभिहितं विधानम्। यथा—सक्थिमर्म्माण्येकादश प्रकरणानुपूर्व्व्याभिहितानि ॥०॥ अनुमतमिति। अनुमतं

शेते न विपरीतानि चोपशेते इति। पूर्व्वपक्षो नाम प्रतिज्ञातार्थवाक्यार्थसन्दूषकं वाक्यम्। यथा—मत्स्यान् न पयसाऽभ्यवहरेदिति प्रतिज्ञातार्थस्य सर्व्वानेव मत्स्यान् न पयसाऽभ्यवहरेदन्यत्र चिलिचिमादित्यत्र। दुष्टिशब्देन मलानां हीनत्वमधिकत्वमाचार्य्यगृहीतमाचार्य्यो वर्णयति—'मल-

नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत् परमतमप्रतिषिध्योच्यते। यथा—तत्रातीन्द्रियं पुनर्मनः सत्त्वसंज्ञकं चेत इत्याहुरेके। सुश्रुते च—परमतमप्रतिषिद्धमनुमतम्। यथान्यो ब्रूते सप्तरसा इति ॥०॥ व्याख्यानमिति। व्याख्यानं नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यदतिशयेन वर्णनम्। यथा—ततस्तु धातुभेदेन चतुर्विंशतिकः स्मृतः इति। सुश्रुते च—तत्रातिशयोपवर्णनं व्याख्यानम्। यथेह पञ्चविंशतिकः पुरुषो व्याख्यायते। अन्येष्वायुर्व्वेदतन्त्रेषु भूतादिप्रकृत्यारब्धचिन्ता ॥०॥ संशय इति। संशयो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यदुभयहेतुदर्शनम्। यथा—इतश्च्युताः पुनर्भविष्यामो न वेति संशयः, कस्मात्? सन्ति ह्येके प्रत्यक्षपराः परोक्षत्वात् पुनर्भवस्य नास्तिक्यमाश्रिताः, सन्ति चापरे आगमप्रत्ययादेव पुनर्भवमिच्छन्तीति। सुश्रुते च—उभयहेतुदर्शनं संशयः। यथा—तलहृदयाभिघातः प्राणहरः। पाणिपादच्छेदनमप्राणहरमिति ॥०॥ अतीतावेक्षेति। अतीतावेक्षणं नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत् पूर्व्वमुक्तं तदवेक्षणम्। यथा—चिकित्सितस्थाने ज्वरचिकित्सितेऽभिहितम्। निदाने पूर्व्वमुद्दिष्टा या पृथक् च ज्वराकृतिः। संसर्गसन्निपातानां तया चोक्तं स्वलक्षणमिति। सुश्रुते च—यत् पूर्व्वमुक्तं तदतिक्रान्तावेक्षणम्। यथा—चिकित्सितेषु ब्रूयाव श्लोकस्थाने यदीरितमिति ॥०॥ अनागतावेक्षेति। अनागतावेक्षणं नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यदेवं वक्ष्यतीत्यवेक्ष्यते। यथा—षड्विरेचनशतानीति यदुक्तं तदिह संग्रहेणोदाहृत्य विस्तरेण कल्पोपनिषद्यनुव्याख्यास्याम इति। सुश्रुते च—एवं वक्ष्यतीत्यनागतावेक्षणम्। यथा श्लोकस्थाने ब्रूयात् चिकित्सिते वक्ष्यामीति ॥०॥ स्वसंज्ञा इति। स्वसंज्ञा नाम तन्त्रयुक्तिः सा, या न शास्त्रान्तरसामान्या संज्ञा।

वृद्धिं गुरुत्वेन लाघवात् मलसंक्षयम्। मलायनानां बुध्येत सङ्गोत्सर्गादतीव च।’ केचित्तु प्रकरणानुपूर्व्वार्थाभिधानं विधानमाहुः। यथा—रसरुधिरमांसमेदोऽस्थिमज्जशुक्राणामुत्पादः क्रमानुरोधेनाभिधानम्। अनुमतं नाम सह एकीयमतस्यानिवारणेनानुमननम्। यथा—गर्भशल्यं जरायुःप्रपातनं कर्म्म समानमित्यादेरेकीयमतं प्रतिपाद्याप्रतिषेधादनुमन्यते। व्याख्यानं नाम यत् सर्व्वबुद्धिविषयं व्याक्रियते, यथा—‘प्रथमे मासि सम्मूर्च्छितः सर्व्वधातुकलुषीकृतः खेटभूतो भवत्यव्यक्तविग्रहः’ इत्यादिनास्य वाक्यस्य विदितार्थस्य व्याकरणम्। संशयो नाम विशेषाकाङ्क्षावारितोभयविषयज्ञानम्, यथा—‘मातरं पितरञ्चैके मन्यन्ते जन्मकारणम्। स्वभावं परनिर्म्माणमदृष्टञ्चापरे जनाः’ इत्यादिनोक्तः संशयः। अतीतावेक्षणं नाम यदतीतानां पुनरवेक्षणम्, यथा—‘सा कुटी तच्च शयनं ज्वरं संशमयत्यपि’ इत्यत्र स्वेदाध्यायविहितकुट्याद्यतीतकर्म्मावेक्ष्यते। अनागतावेक्षणं नाम यदनागतं विधिं प्रमाणीकृत्यार्थसाधनम्, यथा वा तिक्तसर्पिष इत्याद्यनागतावेक्षणेनोच्यते। संज्ञा नाम

निदर्शनं निर्व्वचनं सन्नियोगो विकल्पनम् ।
प्रत्युच्चारस्तथोद्धारः सम्भवस्तन्त्रयुक्तयः ॥

यथा—असात्म्येन्द्रियार्थसंयोगः प्रज्ञापराधः परिणामश्चेत्येतत् तन्त्रकृता संज्ञा। नान्यत्रास्ति। दीपनपाचनयोगे प्रमथ्या संज्ञेति। सुश्रुते च—अन्यशास्त्रासामान्या स्वसंज्ञा। यथा—मिथुनमिति मधुसर्पिषोर्ग्रहणमिति ॥०॥ ऊह्यमिति। ऊह्यं नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यदनिर्द्दिष्टं तद् बुद्धिमता यन्निर्द्दिश्यते। यथा—मात्राशी स्यात्। आहारमात्रा पुनर्यावद्ध्यशनमशितमनुपहत्य प्रकृतिं यथाकालं जरां समुपगच्छति तावदस्य मात्राप्रमाणं वेदितव्यं भवतीति, अत्राशनं चतुर्व्विधमशितखादितपीत-लीढभेदेनेत्यूह्यम्। सुश्रुते च—यदनिर्द्दिष्टं बुद्धिमता तदूह्यम्। यथा—अभिहित-मन्नपानविधौ चतुर्व्विधमन्नमुपदिश्यत इति ॥०॥ समुच्चय इति। समुच्चयो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यदिदमिदञ्चेत्युच्यते। यथा—पुनर्नवैरण्डमिकुम्भचित्रकान् सदेवदारुत्रिवृतानिदिग्धिकान्। महान्ति मूलानि च पञ्च तद्वतान् विपाच्य मूत्रे दधिमस्तुसंयुते। इत्येवमादिः। सुश्रुते च—इदञ्चेदञ्चेति समुच्चयः। यथा—मांसवर्गे एणहरिणलावतित्तिरिसारसाः प्रधानमिति ॥०॥ निदर्शनमिति। निदर्शनं नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत्र दृष्टान्तेनार्थप्रसाधनम्। यथा विषं यथा शस्त्रं यथाऽग्निरशनिर्यथा। तथौषधमविज्ञातं विज्ञातममृतं यथेति। सुश्रुते च—दृष्टान्तेनार्थः प्रसाध्यते यत्र तन्निदर्शनम्। यथाग्निर्वायुना सहितः कोष्ठे वृद्धिं गच्छति,

या तन्त्रकारैर्व्यवहारार्थं संज्ञा क्रियते, यथा—वृन्ताकश्योनाकादिका संज्ञा। ऊहो नाम पदनिबन्ध-ग्रन्थे प्रज्ञया तर्क्यत्वेनोपदेश्यते, यथा—'यदुक्तमप्यनुक्तं सत् तदेत्यलापकर्षयेदित्यादि।' समुच्चयो नाम, यदादि तदन्ते च कृत्वा विधीयते, यथा—वर्णश्च स्वरसश्चेत्यादि। निदर्शनं नाम मूर्खविदुषां बुद्धिसाम्यविषयो दृष्टान्तः, यथा—विज्ञातमौषधममृतं यथेत्यादि। निर्व्वचनं नाम पण्डितबुद्धि-गम्यो दृष्टान्तः, यथा—'ज्ञायते नित्यगत्यैव कालस्यात्ययकारणम्।' निदर्शननिर्व्वचनयोरयं विशेषः, यत् निदर्शनं मूर्खविदुषां बुद्धिसाम्यविषयो दृष्टान्तः। निर्व्वचनन्तु पण्डितबुद्धिवेद्यमेव। किंवा निर्व्वचनं निरुक्तिर्यथा—'विविधं सर्पति यतो विसर्पस्तेन संज्ञितः' इत्यादि। सन्नियोगो नाम अव-श्यानुष्ठेयतया विधानम्, यथा—नन्वेषा स्वेदमूर्च्छापरीतानामित्यादि। विकल्पः पाक्षिकाभिधानम्, यथोदकं वा कुशोदकमित्यादि। प्रत्युच्चारो नाम परनिवारणम्, यथा—वार्य्योविदस्तु नेत्याह नह्येकं कारणं रुजः। नर्त्ते शरीराच्छारीर-रोगाणां मनसः स्थितिः। रजसानि तु भूतानि व्याधयश्च पृथग्-विधाः। आपो हि रसवत्यस्ताः स्मृता इत्यादि। हिरण्याक्षो निषेधयति न ह्यात्मा रजसः स्मृत इत्यादि। उद्धारो नाम परपक्षदूषणं दत्त्वा स्वपक्षोद्धरणम्, यथा—'येषामेव हि भावानां सम्पत् सञ्जनयेन् नरम्। तेषामेव हि भावानां विपद्व्याधीनुदीरयेत्' इत्यादिना स्वपक्षोद्धरणम्।

तन्त्रे समासव्यासोक्ता भवन्त्येता हि कृत्स्नशः।
एकदेशेन दृष्टा तु समासाभिहितं यथा ॥

तथा वातपित्तकफदुष्टो व्रण इति ॥०॥ निर्व्वचनमिति। निर्व्वचनं नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यन्निश्चितमुच्यते। यथा—तत्रायुर्व्वेदयतीत्यायुर्व्वेद इति। सुश्रुते च—निश्चितं वचनं निर्व्वचनम्। यथा—आयुर्विद्यतेऽस्मिन्ननेन वायुर्विन्दतीत्यायुर्व्वेद इति ॥०॥ सन्नियोग इति। सन्नियोगो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यदिदमेव कार्य्यं नेदं कार्य्यमित्येवं प्रेरणम्। यथा—मात्राशी स्यात्, यथा च—देवगोब्राह्मणगुरुवृद्धसिद्धाचार्य्यानर्च्चयेदित्येवमादिः। सुश्रुते च—इदमेव कर्त्तव्यमिति नियोगः। यथा—पथ्यमेव भोक्तव्यमिति ॥०॥ विकल्पनमिति। विकल्पो नाम तन्त्रयुक्तिः सा यन्नवेति विशेषेण कल्प्यते। यथा—मद्यमल्पं न वा पेयमथवा सुबहूदकमिति। सुश्रुते च—इदञ्चेति विकल्पः। यथा—रसौदनः सघृता यवागूर्वा। इति ॥०॥ प्रत्युच्चार इति। प्रत्युच्चारो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यत् पूर्व्वमुच्चरितं पुनस्तथैवोच्चार्य्यते। यथा—षड्विरेचनशतानि भवन्तीति यत् पूर्व्वमुक्तं तत् प्रत्युच्चार्य्यते, यथा—विरेचनशतानीति यदुक्तमिति ॥०॥ अथ संशयः। संशयो नाम सन्दिग्धेष्वर्थेष्वनिश्चय इत्येवमादिः। नेयं सुश्रुतेऽभिहिता, तस्यां संहितायां तथाप्रयोगाभावात्। उद्धार इति। उद्धारो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यदुपदिष्टार्थमनुसृत्योद्धार्य्यते। यथा—कटुतिक्तकषायातिरूक्षसन्दुष्टभोजनैरित्युक्त्वा मरिचादिकटु-निम्बादितिक्त-हरीतक्यादिकषाया इत्येवमादिद्रव्यमुद्धार्य्यते ॥०॥ सम्भव इति। सम्भवो नाम तन्त्रयुक्तिः सा, यो यतः सम्भवति स तस्य सम्भव इति प्रागभिहितम्। यथा—दोषा व्याधीनां सम्भवः ॥०॥ इति षट्त्रिंशत्तन्त्रयुक्तय इह तन्त्रे भूषणानि भवन्ति। समासव्यासाभ्यामुक्ता इह तन्त्रे भवन्ति। कथम्? यथा खल्वेकदेशेन दृष्टा कृत्स्नशोऽवयवेषु दृष्टो भवति तथा समासाभिहितं ज्ञात्वा कृत्स्नस्य ज्ञाता स्यात्।

सम्भवो नाम यद् यस्मिन् उपपद्यते स तस्य सम्भवः, यथा—मुखे व्यङ्गनीलिकादयः सम्भवन्तीत्यादि। इत्येताः षट्त्रिंशत् तन्त्रयुक्तयो व्याहृताः। भट्टारहरिश्चन्द्रेण चतस्रस्तन्त्रयुक्तयः परिप्रश्नव्याकरणव्युत्क्रान्ताभिधानहेत्वाख्या व्याहृताः, ताश्च तन्त्रे अपठितत्वादेतास्वेवान्तर्भावनीयाः। तत्र परिप्रश्न उद्देशेऽन्तर्भवति व्याकरणन्तु व्याख्याने। व्युत्क्रान्ताभिधानं निर्देशभेदः। हेतुशब्देन यानि प्रत्यक्षादीनि प्रमाणान्युक्तानि तानि हेतावन्तर्भवन्ति। चतुर्दश तन्त्रदोषा भवन्ति तदुत्तरतन्त्रे प्रतिपादितत्वान् नेह विलिखिताः। सम्प्रति तन्त्रयुक्तीरुद्दिश्य अनुसरणमाह—तन्त्रे समास-

यथाम्बुजवनस्यार्कः प्रदीपो वेश्मनो यथा ।
प्रबोधनप्रकाशार्थास्तथा तन्त्रस्य युक्तयः ॥ २९ ॥
एकस्मिन्नपि यस्येह शास्त्रे लब्धा सदा मतिः ।
स शास्त्रमन्यदप्याशु युक्तिं ज्ञात्वा प्रबुध्यते ॥
अधीयानोऽपि शास्त्राणि तन्त्रयुक्त्यविचक्षणः ।
नाधिगच्छति शास्त्रार्थानर्थान् भाग्यक्षये यथा ॥
दुर्गृहीतं क्षिणोत्येव शास्त्रं शस्त्रमिवाबुधम् ।
सुगृहीतं तदेव ज्ञं शास्त्रं शस्त्रञ्च रक्षति ॥

ननु तन्त्रयुक्तीनां किं प्रयोजनमित्यत आह—यथेत्यादि । अम्बुजवनस्यार्को यथा प्रबोधनार्थः प्रकाशनार्थश्च, एवं वेश्मनो यथा प्रदीपः प्रबोधनार्थः प्रकाशार्थश्च, तथा तन्त्रस्य युक्तयः प्रबोधनप्रकाशार्थाः शास्त्राणामिति ॥ २९ ॥

गङ्गाधर—एकस्मिन्नित्यादि । यस्य जनस्यैकस्मिञ्छास्त्रे सदा मतिर्लब्धा, स जनोऽन्यच्छास्त्रमपि युक्तिं ज्ञात्वाशु प्रबुध्यते । अधीयान इत्यादि । शास्त्राण्यधीयानोऽपि तन्त्रयुक्त्यविचक्षणः यस्तन्त्रयुक्तीर्न वेत्ति स शास्त्रार्थान् नाधिगच्छति यथा भाग्यक्षयेऽर्थान्नाधिगच्छतीति । दुर्गृहीतमित्यादि । दुर्गृहीतं शास्त्र खल्वबुधं क्षिणोत्येव दुर्गृहीतं शस्त्रमिव । सुगृहीतं तच्छास्त्रं ज्ञं बुधं रक्षति शस्त्रञ्च

व्यासोक्ता इत्यादि । समासाभिहिता इत्यनेन अतिसङ्क्षिप्ते तन्त्रे सर्व्वास्तन्त्रयुक्तयो भवन्तीति दर्शयति, किंवा समासाभिहिता एकदेशेन दृश्यन्ते इति सम्बन्धः । तन्त्रयुक्तीनां कार्य्यं दृष्टान्तेन दर्शयन्नाह—यथेत्यादि । यथाम्बुजवनस्य सङ्कुचितस्य विस्तारकोऽर्कस्तथा सङ्कुचितस्यार्थस्य विस्तारकास्तन्त्रयुक्तयः प्रबोधनाद् भवन्ति । दीपदृष्टान्तेन तु यथा दीपस्तमसा पिहितं प्रकाशयति, तथा हेत्वादिकास्तन्त्रयुक्तयः सन्तमर्थं गूढं प्रकाशयन्तीति दर्शयति । तदेवार्थद्वयं तन्त्रयुक्तीनां सम्पाद्यमभिप्रेत्योक्तं प्रबोधनप्रकाशार्था इति ॥ २९ ॥

चक्रपाणिः—सम्यक्शास्त्राभ्यासफलमाह—एकस्मिन्नपीत्यादि । शास्त्रे दुर्ज्ञानसम्यक्ज्ञानयोर्दोषगुणानाह—दुर्गृहीतमित्यादि । दुर्गृहीतं शस्त्रं यथात्मन एव पदच्छेदादिकमापादयति, तथा दुर्गृहीतं शास्त्रं मिथ्याभेषजप्रयोगादात्मनोऽपि व्यापदमावहति । यथा वा शस्त्रं सुगृहीतं

तस्मादेता प्रवक्ष्यन्ते विस्तरेणोत्तरे पुनः।
तत्त्वज्ञानार्थमस्यैव तन्त्रस्य गुणदोषतः ॥ ३० ॥

तत्र श्लोकाः।

इदमखिलमधीत्य सम्यगर्थान् विमृशति यो विमलः प्रयोगनित्यः।
स मनुजसुखजीवितप्रदानाद्‌ भवति धृतिस्मृतिबुद्धिधर्म्मवृद्धः॥
यस्य द्वादशसाहस्री हृदि तिष्ठति संहिता।
सोऽर्थज्ञः स विचारज्ञश्चिकित्साकुशलश्च सः॥
ऊर्द्ध्वबाहुर्विरौत्येवं न च कश्चिद्‌ शृणोति मे।
ग्रन्थादर्थं चिकित्साञ्च स किमर्थं न बुध्यते ॥ ३१।३२ ॥

सुगृहीतं तच्छस्त्रञ्च रक्षति। तस्मादित्यादि। अस्यैव तन्त्रस्य गुणदोषतस्तत्त्वज्ञानार्थमुत्तरेऽतः सविंशाध्यायशतादुत्तरे चरकस्य प्रतिज्ञातादधिके मया वक्तव्ये त्वेता युक्तयः प्रवक्ष्यन्ते। इति। सुश्रुते चोक्तं प्रयोजनम्। अत्रासां तन्त्रयुक्तीनां किं प्रयोजनमिति ? उच्यते, वाक्ययोजनमर्थयोजनञ्च। भवन्ति चात्र श्लोकाः। असद्वादिप्रयुक्तानां वाक्यानां प्रतिषेधनम्। स्ववाक्यसिद्धिरपि च क्रियते तन्त्रयुक्तितः। व्यक्ता नोक्ताश्च ये ह्यर्था लीना ये चाप्यनिर्म्मलाः। लेशोक्ता ये क्वचित् तन्त्रे तेषाञ्चापि प्रसाधनम्। यथाम्बुजवनस्यार्कः प्रदीपो वेश्मनो यथा। प्रबोधनप्रकाशार्थास्तथा तन्त्रस्य युक्तयः ॥ इति ॥ ३० ॥

गङ्गाधरः—अथास्य तन्त्रस्याध्ययनफलमाह—इदमित्यादि। स्पष्टार्थौ द्वौ श्लोकौ। ऊर्द्ध्वेत्यादि। ऊर्द्ध्वबाहुः सन्नेवं विरौति विनदति, मे मम ग्रन्थं कश्चिन्न शृणोति ग्रन्थादस्मादर्थं चिकित्साञ्च किमर्थं न बुध्यते। इति ॥३१।३२

तस्करादिभ्यो रक्षां करोति, तथा सुगृहीतं शास्त्रमातुरस्य रक्षामापादयतीति। तस्मादेता इत्यादिकं श्लोकमुत्तरे तन्त्रे तन्त्रयुक्तिव्याकरणे प्रतिपादितं पठन्ति ॥ ३० ॥

चक्रपाणिः—अग्निवेशतन्त्रस्योत्तरतन्त्रस्यैवानार्षत्वात् तन्त्राध्ययनफलमाह—इदमखिलमित्यादि। विमल इति तन्त्रार्थानविचलितमनाः। प्रयोगनित्य इति नित्यं चिकित्सा कर्त्तव्या। सुखस्य प्रदाता किंवा सुखरूपस्य जीवितस्य प्रदाता सुखजीवितप्रदाता। उपचितधृतिस्मृतिबुद्धिसिद्धिर्यस्य स धर्म्मवृद्धः ॥ ३१ ॥

* धृतिस्मृतिबुद्धिसिद्धिनित्यः इति पाठान्तरम्।

चिकित्सितं वह्निवेश स्वस्थातुरहितं प्रति ।
यदिहास्ति तदन्यत्र यन्नेहास्ति न तत् क्वचित् ॥ ३३ ॥

इत्यग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते सिद्धिस्थाने
उत्तरवस्तिसिद्धिर्नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

सिद्धिस्थानं स्वसिद्ध्यर्थं समासेन समापितम् ॥

सिद्धिस्थानस्य श्लोकसंख्याः ८६० ॥

चरकसंहिता समाप्ता ॥

गङ्गाधरः—चिकित्सितमित्यादि। हे वह्निवेश ! स्वस्थातुरहितं प्रति चिकित्सितं यत् खल्विहास्ति तदन्यत्राप्यस्ति, इह यच्चिकित्सितं नास्ति तत् क्वचिदपि नास्ति। इह कायचिकित्साया बाहुल्योक्तितयाऽपरं शालाक्यादिचिकित्साया लेशमात्रं प्रदर्शितम्। तस्मादनुक्तं यत्किञ्चित् क्रियाकल्पं लिखाम्यहम्। तद् यथा सुश्रुते—क्रियाकल्पाध्याये। सर्व्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञस्तपोदृष्टिरुदारधीः। वैश्वामित्रं शशासाथ शिष्यं काशिपतिर्मुनिः। तर्पणं पुटपाकश्च सेकश्चाश्च्योतनाञ्जने। तत्र तत्रोपदिष्टानि तेषां व्यासं निबोध मे। संशुद्धदेहशिरसो जीर्णान्नस्य शुभे दिने। पूर्व्वाह्ने चापराह्ने वा कार्य्यमक्ष्णोश्च तर्पणम्। वातातपरजोहीने वेश्मन्युत्तानशायिनः। आधारौ माषचूर्णेन क्लिन्नेन परिमण्डलौ। समौ दृढावसम्बाधौ कर्त्तव्यौ नेत्रकोशयोः। पूरयेद् घृतमण्डस्य विलीनस्य सुखोदकैः। आ पक्ष्माग्रात् ततः स्थाप्यं पञ्च तद्वाक्शतानि च। स्वस्थे कफे षट् पित्तेऽष्टौ दश वाते तदुत्तमम्।

चक्रपाणिः—यस्य द्वादशसाहस्रे इत्यादिश्लोकत्रयं केचित् पठन्ति तदप्रस्तुतमिति ॥ ३२ । ३३ ॥

गौडाधिनाथरसवत्यधिकारिपात्र-नारायणस्य तनयः सुनयोऽन्तरङ्गात्।
भानोरनुप्रथितलोध्रवलीकुलीनः श्रीचक्रपाणिरिह कर्त्तृपदाधिकारी ॥

इति महामहोपाध्यायचरकचतुराननश्रीमच्चक्रपाणिदत्तविरचितायामायुर्वेददीपिकायां
चरकतात्पर्य्यटीकायां सिद्धिस्थानव्याख्यायां उत्तरवस्तिसिद्धि-
र्नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

रोगस्थानविशेषेण केचित् कालं प्रचक्षते। यथाक्रमोपदिष्टेषु त्रीण्येकं पञ्च सप्त च। दश दृष्ट्यामथाष्टौ च वाक्शतानि विभावयेत्। ततश्चापाङ्गतः स्नेहं स्रावयित्वाक्षि शोधयेत्। स्विन्नेन यवपिष्टेन स्नेहवीर्य्येरितं ततः। यथास्वं धूमपानेन कफमस्य विशोधयेत्। एकाहं वा त्र्यहं वापि पञ्चाहं चेष्यते परम्। तर्पणे तृप्तिलिङ्गानि नेत्रस्येमानि लक्षयेत्। सुखस्वप्नावबोधत्वं वैशद्यं वर्णपाटवम्। निर्वृत्तिर्व्याधिविध्वंसः क्रियालाघवमेव च। गुर्व्वाविलमतिस्निग्धमस्रु कण्डूपदेहवत्। ज्ञेयं दोषसमुत्क्लिष्टं नेत्रमत्यर्थतर्पितम्। रूक्षमाविलमस्राढ्यमसहं रूपदर्शने। व्याधिवृद्धिश्च तज्ज्ञेयं हीनतर्पितमक्षि च। अनयोर्दोषबाहुल्यात् प्रयतेत चिकित्सिते। धूमनस्याञ्जनैः सेकै रूक्षैः स्निग्धैश्च योगवित्। ताम्यत्यतिविशुष्कञ्च यद्रूक्षं चातिदारुणम्। शीर्णपक्ष्माविलं जिह्मं रोगक्लिष्टञ्च यद्भृशम्। तदक्षि तर्पणादेव लभेतोर्ज्जामसंशयम्। दुर्द्दिनात्युष्णशीतेषु चिन्तायां सम्भ्रमेषु च। अशान्तोपद्रवे चाक्ष्णि तर्पणं न प्रशस्यते। पुटपाकस्तथैतेषु नस्यं येषु च गर्हितम्। तर्पणार्हा न ते प्रोक्ताः स्नेहपानाक्षमाश्च ये। ततः प्रशान्तदोषेषु पुटपाकक्षमेषु च। पुटपाकः प्रयोक्तव्यो नेत्रेषु भिषजा भवेत्। स्नेहनो लेखनीयश्च रोपणीयश्च स त्रिधा। हितः स्निग्धोऽतिरूक्षस्य स्निग्धस्यापि च लेखनः। दृष्टेर्बलार्थमितरः पित्तासृग्व्रणवातनुत्। स्नेहमांसवसामज्ज-मेदःस्वाद्वौषधैः कृतः। स्नेहनः पुटपाकस्तु धार्य्यो द्वे वाक्शते तु सः। जाङ्गलानां यकृन्मांसैर्लेखनद्रव्यसम्भृतैः। कृष्णलोहरजस्ताम्र-शङ्खविद्रुमसिन्धुजैः। समुद्रफेनकासीस-स्रोतोजदधिमस्तुभिः। लेखनो वाक्शतं तस्य परं धारणमुच्यते। स्तन्यजाङ्गलमध्वाज्य तिक्तद्रव्यविपाचितः। लेखनात् त्रिगुणो धार्य्यः पुटपाकस्तु रोपणः। वितरेत् तर्पणोक्तन्तु धूमं हित्वा तु रोपणम्। स्नेहस्वेदौ द्वयोः कार्य्यौ कार्य्यौ नैव च रोपणे। एकाहं वा द्व्यहं वापि त्र्यहं वाप्यवचारणम्। यन्त्रणस्तु क्रियाकालाद् द्विगुणः काल इष्यते। तेजांस्यनिलमाकाशमादर्शं भास्वराणि च। नेक्षेत तर्पिते नेत्रे पुटपाककृते तथा। मिथ्योपचारादनयोर्यो व्याधिरुपजायते। अञ्जनाश्च्योतनस्वेदैर्यथास्वं तमुपाचरेत्। प्रसन्नवर्णं विशदं वातातपसहं लघु। सुखस्वप्नावबोधाक्षि-पुटपाकगुणान्वितम्। अतियोगाद् रुजः शोफः पिडकास्तिमिरोद्गमः। पाकोऽस्रु हर्षणञ्चापि हीने दोषोद्गमस्तथा। अत ऊर्द्ध्वं प्रवक्ष्यामि पुटपाकप्रसाधनम्। द्वौ विल्वमात्रौ श्लक्ष्णस्य पिण्डौ मांसस्य पेषितौ। द्रव्याणां विल्वमात्रन्तु द्रवाणां कुडवो मतः। तदैकत्र समालोड्य पत्रैः सुपरिवेष्टितम्। काश्मरीकुमुदैरण्ड-पद्मिनीकदलीभवैः। मृदाव-

लिङ्गप्रकारैः खादिरैरवकूलयेत् । कतकाश्मन्तकैरण्ड पाटलवृषबादरैः । सक्षीर-द्रुमकाष्ठैर्वा गोमयैर्वापि युक्तितः । स्विन्नमुद्धृत्य निष्पीड्य रसमादाय तं नृणाम् । तर्पणोक्तेन विधिना यथावदवचारयेत् । कनीनिके निषेच्यः स्यान्नित्य-मुत्तानशायिनः । रक्ते पित्ते च तौ शीतौ कोष्णौ वातकफापहौ । अत्युष्णतीक्ष्णौ सततं दाहपाककरौ स्मृतौ । आप्लुतौ शीतलौ चास्र-स्तम्भरुग्घर्षकारकौ । अतिमात्रौ कषायत्व-सङ्कोचस्फुरणावहौ । हीनप्रमाणौ दोषाणामुत्क्लेशजननौ भृशम् । युक्तौ कृतौ दाहशोफ-रुग्घर्षस्रावनाशनौ । कण्डूपदेहदूषीका-रक्तराजि-विनाशनौ । तस्मात् परिहरन् दोषान् विदध्यात् तौ सुखावहौ । व्यापदश्च यथादोषं नस्यधूमाञ्जनैर्जयेत् । आद्यन्तयोश्चाप्यनयोः स्वेद उष्णाम्बुचैलिकः । तथाहितोऽवसाने च धूमः श्लेष्मसमुच्छ्रितौ । यथादोपोपयुक्तन्तु नातिप्रबल-मोजसा । रागमाश्च्योतनं हन्ति सेकस्तु बलवत्तरम् । तौ त्रिधैवोपयुज्येते रोगेषु पुटपाकवत् । लेखने सप्त चाष्टौ वा विन्दवः स्नैहिके दश । आश्च्योतने प्रयोक्तव्या द्वादशैव तु रोपणे । सेकस्य द्विगुणः कालः पुटपाकात् परो मतः । अथवा कार्य्यनिर्वृत्तेरुपयोगो यथाक्रमम् । पूर्व्वापराह्णे मध्याह्ने रुजाकालेषु चोभयोः । योगायोगान् स्नेहमेके तर्पणोक्तान् प्रचक्षते । रोगान् शिरसि सम्भूतान् हत्वातिप्रबलान् गुणान् । करोति शिरसो वस्तिरुक्ता ये मूर्द्ध-तैलिकाः । शुद्धदेहस्य सायाह्ने यथाव्याध्यशितस्य तु । ऋज्वासीनस्य बध्नीयाद् वस्तिकोशं ततो दृढम् । यथाव्याधिशृतस्नेह-पूर्णं संयम्य धारयेत् । तर्पणोक्तं दशगुणं यथादोषं विधानवित् । व्यक्तरूपेषु दोषेषु शुद्धकायस्य केवले । नेत्र एव स्थिते दोषे प्राप्तमञ्जनमाचरेत् । लेखनं रोपणञ्चापि प्रसादनमथापि वा । तत्र पञ्च रसान् व्यस्तान् आदद्यैकरसवर्ज्जितान् । पञ्चधा लेखनं युञ्ज्याद् यथादोषमतन्द्रितः । नेत्रवर्त्मसिराकोश-स्रोतःशृङ्गाटकाश्रितम् । मुखनासाक्षिभिर्दोषमोजसा स्रावयेत्तु तम् । कषायतिक्तकञ्चापि सस्नेहं रोपणं मतम् । तत् स्नेहशैत्याद् वर्ण्यं स्याद् दृष्टेश्च बलवर्द्धनम् । मधुरं स्नेहसम्पन्नमञ्जनन्तु प्रसादनम् । दृष्टिदोषप्रसादार्थं स्नेहनार्थञ्च तद्धितम् । यथादोषं प्रयोज्यानि तानि दोषविशारदैः । अञ्जनानि यथोक्तानि प्राह्णसायाह्नरात्रिषु । गुटिकारस-चूर्णानि त्रिविधान्यञ्जनानि तु । यथापूर्व्वं बलं तेषां श्रेष्ठमाहुर्मनीषिणः । हरेणुमात्रा वर्त्तिः स्याल्लेखनस्य प्रमाणतः । प्रसादनस्य चाध्यर्द्धं द्विगुणा रोपणस्य च । रसाञ्जनस्य मात्रा तु पिष्टवर्त्तिमिता मता । द्वित्रिचतुःशलाका च चूर्णस्याप्यनुपूर्व्वशः । तेषां तुल्यगुणान्येव विदध्याद् भाजनान्यपि । सौवर्णं राजतं

शार्ङ्गं ताम्रं वैदूर्य्यकांस्यजम्। आयसानि च योज्यानि शलाकाश्च यथाक्रमम्। वक्त्रयोस्तु कुलाकारा कलायपरिमण्डला। अष्टाङ्गुला तनुर्मध्ये सुकृता साधुनिग्रहा। औडुम्बर्य्यश्मजातापि शारीरी वा हिता भवेत्। वामेनाक्षि विनिर्भुज्य हस्तेन सुसमाहितः। शलाकया दक्षिणेन क्षिपेत् कानीनमञ्जनम्। आपाङ्गं वा यथायोग्यं कुर्य्याच्चापि गतागतम्। वर्त्मोपलेपि वा यत् तदङ्गुल्यैव प्रयोजयेत्। अक्षि नात्यन्तयोरञ्ज्याद् बाधमानोऽपि वा भिषक्। न वा निर्वान्तदोषेऽक्ष्णि धावनं सम्प्रयोजयेत्। दोषः प्रतिनिवृत्तः सन् हन्याद् दृष्टेर्बलन्तथा। गतदोषमपेतास्तु पश्चाद् यत् सम्यगम्भसा। प्रक्षाल्याक्षि यथादोषं कार्य्यं प्रत्यञ्जनं ततः। श्रमोदावर्त्तरुदित-मद्यक्रोधभयज्वरैः। वेगाघातशिरोदोषैश्चार्त्तानां नेष्यतेऽञ्जनमिति॥ ३३॥

गङ्गाधरः—ग्रन्थं समापयति—अग्नीत्यादि॥

अग्निवेशकृते तन्त्रे चरकप्रतिसंस्कृते। सिद्धिस्थानेऽष्टमेऽप्राप्ते तस्मिन् दृढ़बलेन तु। प्रतिसंस्कृत एवात्र द्वादशाध्याय एव च। स्यादुत्तरवस्तिसिद्धिः समाप्ता तत्र वै पुनः। गङ्गाधरेण वैद्येन जल्पकल्पतरौ कृते। सिद्धिस्थानेऽष्टमे स्कन्धे शाखा तु द्वादशी मता। स्यादुत्तरवस्तिसिद्धि-जल्पाख्या सम्प्रपञ्चिता। इत्युत्तरवस्तिसिद्धि-जल्पाख्या द्वादशी शाखा॥ १२॥

द्वादशाध्यायिकमष्टमं सिद्धिस्थानं समाप्तम्।
अष्टस्थानीचरकसंहितायुर्व्वेदः समाप्तः॥

॥ ओं शिवः ॥

॥ श्रीः ॥